Dáng Vẻ Anh Thích Em Đều Có

Contents

Dáng Vẻ Anh Thích Em Đều Có **2**

1. Chương 1: Thành Niên Chưa Vậy? . . . 3
2. Chương 2: Tôi Là Đại Gia Cậu . . . 8
3. Chương 3: Suy Nghĩ Không An Phận . . . 13
4. Chương 4: Vương Cẩm Ca Ca . . . 16
5. Chương 5: Có Hiệu Lực Luôn Và Ngay . . . 20
6. Chương 6: Trên Dưới Giống Nhau . . . 24
7. Chương 7: Ở Nhờ . . . 28
8. Chương 8: Pass Wifi . . . 32
9. Chương 9: Hủ Tiếu Xào Bò . . . 36
10. Chương 10: Hai Cái Quả Nhiên Không Đủ . . . 40
11. Chương 11: Đáng Yêu Lại Đáng Thương . . . 45
12. Chương 12: Cỏ Non Ăn Ngon Không . . . 51
13. Chương 13: Đo Lòng Quân Tử . . . 55
14. Chương 14: Hoa Thủy Tiên Nở . . . 60
15. Chương 15: Muốn Hẹn Hò Không . . . 64
16. Chương 16: Đáng Tiếc . . . 71
17. Chương 17: Kẹo Bông Đường . . . 76
18. Chương 18: Ai Dũng Cảm Hơn . . . 80
19. Chương 19: Loại Người Như Thế . . . 85
20. Chương 20: Nếp Nhăn Khóe Mắt . . . 90
21. Chương 21: Có Muốn Hay Không? . . . 95
22. Chương 22: Thích Tôi Không? . . . 100
23. Chương 23: Về Nhà Mẹ Đẻ . . . 105
24. Chương 24: Công Chúa Bạch Tuyết . . . 109
25. Chương 25: Cơm Rang Trứng . . . 113
26. Chương 26: Bệnh Thánh Mẫu . . . 119
27. Chương 27: Dễ Nhìn . . . 124
28. Chương 28: Ân Ái . . . 130
29. Chương 29: Xấu Hay Không . . . 136
30. Chương 30: Quên Rồi . . . 140
31. Chương 31: Kinh Nghiệm . . . 148
32. Chương 32: Khu Vui Chơi . . . 151
33. Chương 33: Thuốc Cảm . . . 158
34. Chương 34: Ba Mươi Bảy Phút . . . 165
35. Chương 35: Yêu Anh Ấy . . . 172
36. Chương 36: Đối Tượng Thực Tập . . . 180
37. Chương 37: Cổ Tích . . . 184
38. Chương 38: Ghim Tiểu Nhân . . . 186
39. Chương 39: Hạt Dẻ Rang Đường . . . 188
40. Chương 40: Thật Lòng Thật Dạ . . . 194

41. Chương 41: Cầu Hôn . . . 196
42. Chương 42: Tuần Trăng Mật . . . 200
43. Chương 43: Chất Giọng Đặc Sệt Vùng Đông Bắc . . . 205
44. Chương 44: Vương Cẩm Châu . . . 211
45. Chương 45: Nghĩ Cấy Chi Rứa . . . 216
46. Chương 46: Giáo Dục Chủ Nghĩa Yêu Nước . . . 221
47. Chương 47: Rất Lợi Hại . . . 229
48. Chương 48: Sợ Cậu Chắc . . . 235
49. Chương 49: Đá Pes . . . 241
50. Chương 50: Cách Nuôi Dạy Trẻ . . . 245
51. Chương 51: Lục Oa Thật Thê Thảm . . . 251
52. Chương 52: Lớn Lên . . . 257
53. Chương 53: Cưỡi Ngựa . . . 262
54. Chương 54: Sự Khác Biệt Của Hai Thế Hệ . . . 268
55. Chương 55: Cướp Ba Ba . . . 273
56. Chương 56: Bản Đồ Cơ Thể Người . . . 278
57. Chương 57: Uống Rượu . . . 283
58. Chương 58: Chia Tay . . . 289
59. Chương 59: Đứa Nhỏ Đáng Thương . . . 298
60. Chương 60: Đỗ Quyên . . . 304
61. Chương 61: Tình Bạn . . . 310
62. Chương 62: Có Người . . . 314
63. Chương 63: Vấn Đề Không Có Lời Giải . . . 319
64. Chương 64: Tên Trứng Thúi . . . 322
65. Chương 65: Hai Cái Cây . . . 329
66. Chương 66: Đại Kết Cục . . . 335
67. Chương 67: Ra Mắt Gia Đình [1] . . . 343
68. Chương 68: Ra Mắt Gia Đình [2] . . . 347
69. Chương 69: Bách Tiên Sinh Luôn Không Vui . . . 351
70. Chương 70: Vua Sư Tử . . . 357
71. Chương 71: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 01] . . . 362
72. Chương 72: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 02] . . . 369
73. Chương 73: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 03] . . . 373
74. Chương 74: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 04] . . . 379
75. Chương 75: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 05] . . . 389
76. Chương 76: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 06] . . . 398
77. Chương 77: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 07] . . . 405
78. Chương 78: Đặc Điển Thất Tịch . . . 422
79. Chương 79: Một Chút Cũng Không Ngọt – [trung Thu Trứng Màu] . . . 427
80. Chương 80: Đặc Điển Tết Nguyên Tiêu (chưa Beta) . . . 430

Dáng Vẻ Anh Thích Em Đều Có

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại – bác sĩ đại thúc (thánh mẫu) công x mỹ thiếu niên con lai (dụ) thụ – HESố chương: 66 chính văn 11

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dang-ve-anh-thich-em-deu-co

1. Chương 1: Thành Niên Chưa Vậy?

Chạng vạng đêm Giáng Sinh, bệnh viện tiếp nhận một người bất ngờ bị tai nạn giao thông, xương sườn gãy mất bốn cái trong đó hai cái xuyên vào phổi, thời điểm đưa vào viện hai mắt đã trắng dã, chỉ còn thở ra mà không hít vào.

May thay chủ nhiệm ngoại khoa – bác sĩ Vương diệu thủ hồi xuân, kẻ xui xẻo kia mới chuyển nguy thành an.

Người thân đối với nhân viên y tế thiên ân vạn tạ là điều tất nhiên, đặc biệt phải kể đến người mẹ già của bệnh nhân, lôi kéo tay bác sĩ Vương khen trăm lời đủ kiểu như: Hoa Đà tái thế, tuổi trẻ tài cao, tuấn tú lịch sự...

Cụ bà càng nhìn anh bác sĩ này càng thấy thích, vừa đẹp trai vừa có tài, công việc tốt tay nghề cao, tuổi còn trẻ mà đã làm đến chức chủ nhiệm ngoại khoa, cuối cùng nhịn không được mà hỏi: "Tiểu Vương, cháu kết hôn chưa?"

Bác sĩ Vương cười tủm tỉm nói: "Chưa ạ."

Cụ bà vui vẻ, trong đầu đem mấy cô con gái còn độc thân nhà anh em bạn bè ra chọn qua một lượt, thử thăm dò hỏi: "Ai nha, đừng kén chọn quá chứ."

Bác sĩ Vương vẫn cười tủm tỉm: "Không có kén chọn, cháu cũng không còn độc thân."

Ngọn lửa nhiệt tình trong lòng cụ bà "tạch" một tiếng tắt ngỏm.

Bà biết con trai đã không còn nguy hiểm, cũng không quá lo lắng, sau khi ra ngoài liền đi đến bên cạnh mấy y tá trẻ hỏi thăm: "Đối tượng của chủ nhiệm Vương cũng là bác sĩ?"

Mấy em gái y tá kinh hãi: "Wuli Cẩm Cẩm có người yêu khi nào?" (Wuli = của chúng ta)

Cái tin tám nhảm này nhanh chóng truyền khắp bệnh viện, bác sĩ Vương lúc tan việc đi ngang qua hành lang, dưới chân như giẫm nát trái tim của các thiếu nữ.

Bác sĩ Vương tên độc một chữ Cẩm, cha già làm khai thác mỏ, là một 'mỏ nhị đại', xuất thân tàn phế nhưng chí hướng rộng lớn, không có đam mê bất lương, không thích đua xe, không thích khoe mẽ, cũng không thích chơi gái, từ nhỏ đã quyết tâm làm bác sĩ, mỗi ngày đều nỗ lực học tập tiến về phía trước, từ từ mà học hỏi nghiên cứu, cuối cùng cũng thực hiện xong lý tưởng.

Muốn chuyên môn có chuyên môn, anh có một tay nghề giỏi ở chỗ làm, đi làm ở bệnh viện hạng ba mấy năm, toàn viện từ lãnh đạo đến nhân viên thực tập không ai không thích anh, đầu năm nay chủ nhiệm ngoại khoa nghỉ hưu, anh chiếm hết thảy thiên thời địa lợi nhân hòa, sau vài phút đồng hồ liền cứ thế được

'kế vị'.

Chuyên môn tốt giao tiếp giỏi thì cũng thôi đi, người đã thế lại còn đẹp trai, lông mày rậm mắt sáng mũi cao, cằm góc cạnh rõ ràng, viền môi rõ nét, thân hình cao lớn thon dài, một mình có thể ôm được bệnh nhân nặng 90kg, khi không mặc áo blouse trắng thì đã tiết ra hormone, mặc vào cái thì 'phạm luật' thôi rồi, cười tủm tỉm hỏi một câu "Có chỗ nào không khỏe sao", "Nằm xuống để tôi xem một chút" với ai thì người đó sao chịu nổi? Bệnh nhân của anh khỏi rồi mà còn ăn vạ mấy ngày không chịu xuất viện về nhà, ít cũng phải đến hai người.

Nhưng mà một người đàn ông cực phẩm như vậy, lại là Tộc Không Cưới.

Thế nhưng không cưới cùng không yêu đâu có giống nhau đâu, nhóm em gái mê bác sĩ Vương trong lòng vẫn là có chút mong chờ nho nhỏ, cho dù không thể đặt chân vào lâu đài hôn nhân, chỉ cần cùng anh nói chuyện yêu đương thôi là đời này cũng xem như đáng giá!

Tiền đề của việc ấy là bác sĩ Vương không có người yêu, anh làm sao có thể có người yêu chứ! Là tiểu yêu tinh nào hả?

...

Mấy tiếng sau, Cẩm Cẩm của các cô đúng là đã gặp được một tiểu yêu tinh.

Bởi vì phải tăng ca phẫu thuật đến 11h, vốn có cuộc hẹn cũng đành nhỡ, Vương Cẩm sau khi rời bệnh viện thì đi một mình đến nhà hàng cơm tây yêu thích, chọn vị trí gần cửa sổ, việc phẫu thuật quá tốn sức, một mình anh chén đến hai suất Beefsteak mới hài lòng đặt dĩa xuống.

Trong nhà hàng khách khứa cũng không còn nhiều, nhưng bên ngoài cửa sổ vẫn có rất nhiều thanh niên hai người một cặp ở ven đường đùa nghịch ầm ĩ hoặc anh anh em em. Quảng trường nhỏ cách đấy không xa rất náo nhiệt, có thương nhân tổ chức hoạt động đang đếm ngược thời gian để bắt đầu cuồng hoan.

Nhìn thời gian, còn mười mấy phút nữa là 0h, Vương Cẩm quyết định đi tham gia náo nhiệt một chút.

Náo nhiệt không thấy đâu, trái lại vớ được phiền phức.

Anh mới dừng lại bên ngoài đám đông, đã thấy người phía trước anh nghiêng sang một bên, mắt thấy chuẩn bị ngã sấp xuống thì bác sĩ Vương theo bản năng đưa tay ra đỡ, người kia liền ngã cả người vào trong lòng anh.

Có mùi cồn, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt mê man, nhiệt độ hơi cao, mạch đập hơi nhanh, không bị bệnh, là một con ma men.

Vương Cẩm tính để con ma men này đứng thẳng lên, ai ngờ đối phương đột nhiên ôm chặt lấy anh, còn đem mặt chôn trong lồng ngực anh hu hu hu khóc nấc lên, thâm tình không thể tả, tủi thân không kể xiết.

… WTF? (cái đệt gì vậy? =)))

Quần chúng xung quanh tự động nhường đường lui sang bên cạnh, đối với mấy loại việc như 'tình nhân' giận dỗi này nhất định phải giữ vững khoảng cách an toàn.

Nhìn xung quanh, hình như thật sự không có ai quen biết người này.

Không thể nào nói lý lẽ với người uống say, tay chân gầy nhỏ nhưng sức lực khá lớn, giống như bị một miếng kẹo da trâu dính chặt, Vương Cẩm hết cách, không thể làm gì khác là vừa tha vừa ôm, đem con ma men đến chỗ vắng vẻ ít người.

Người này vẫn đang nhỏ giọng gào khóc, hai tay vòng quanh eo Vương Cẩm không chịu buông ra.

Đếm ngược đã đến "Chín", bốn phía xung quanh không ai nhìn họ, Vương Cẩm mất kiên nhẫn, không thèm ôn nhu đem 'móng vuốt' trên eo giật ra, không nhịn được nói: "Cậu cũng không mù nhỉ, uống say còn biết chọn người đẹp trai nhất mà ngã vào."

Con ma men ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt lên.

Trên quảng trường: "Bốn! Ba! Hai! Một!"

CHÍU —— màn hình led đột nhiên bừng sáng, pháo hoa bắn lên trong nền nhạc "Jingle bell, jingle bell" soi rọi bóng đêm, nhất thời sáng rõ như ban ngày.

Vương Cẩm: "…"

Anh nhìn rõ được mặt con ma men nhỏ này.

Đôi mắt xanh tựa như mặt biển lấp lánh, đôi môi trắng hồng như màu anh đào đầu xuân, làn da trắng như trứng gà bóc.

Người này dáng vẻ CMN quá dễ cưng.

Vương Cẩm là nhan khống, nam nữ đều duyệt, chỉ cần đẹp là OK.

Nhưng anh đã rất lâu chưa thấy người đặc biệt đẹp thế này, đêm nay vốn là có hẹn với một người, trong

mắt anh thì đạt đến bảy phần, có thể xem như người đẹp số một số hai trong những năm gần đây gặp được, thế nhưng so với mỹ nhân con lai đang khóc sướt mướt trước mặt này, thì cái người đạt được bảy phần kia —— OUT.

"Thất tình?" Anh hỏi.

"Ừm." Mỹ thiếu niên đỏ hết cả mắt lại ôm chặt anh.

Tốt quá rồi —— Vương Cẩm nghĩ.

Anh tính đem bé trai đi khách sạn, thế nhưng đêm Giáng Sinh khả năng không có phòng trống, liền mang luôn người về nhà.

Bé trai ở trên đường liền ngủ mất tiêu, sau khi về đến nhà, anh đem người ôm xuống xe, lại ôm thẳng lên tầng, bé trai như một con mèo con cực kỳ ăn ý mà cong người trong lòng anh, còn dùng gương mặt xinh đẹp ấy cọ cọ ngực anh mấy lần nữa.

Lớn lên đẹp mắt như thế, kỹ năng làm nũng cũng level max, nhưng cái chính là lúc lên giường hơi bị kém một chút.

Nhận xét thế nào ấy à? Rất chặt, nhìn phản ứng cái biết ngay không có tí kinh nghiệm gì.

Mỹ thiếu niên vì người trước mà khóc sướt mướt, vậy mà kẻ nào đó đúng thật là quá lãng phí của trời.

Vương Cẩm âm thầm suy nghĩ, nếu như anh là người trước của bé trai này, nhất định là đã sớm chịch cho mỹ nhân này lỏng ra.

…

Trời sáng.

Vương Cẩm có cái đồng hồ sinh học hơi bị tốt, mỗi sáng 7h liền tự tỉnh, trước khi mở mắt cái cảm giác mềm mại trong ngực khiến anh nhớ lại đêm xuân tình hôm qua, có chút rục rịch nghĩ muốn ở trong nắng sớm lại chịch chịch thêm một phát.

Anh mới hơi động đậy, bé trai liền tỉnh mất rồi.

"Anh là ai?" Mỹ nhân con lai mấy tiếng trước còn ở trong ngực anh rên rỉ giờ trở mặt như không quen, trợn tròn mắt hỏi: "Anh làm gì tôi rồi? Anh đây là phạm tội đó!"

Vương Cẩm buồn cười nói: "Ngày hôm qua còn ôm người ta không buông tay, luôn mồm luôn miệng gọi ca ca, hôm nay đã liền gọi người ta là tội phạm. Không nên lãnh khốc như vậy vô tình như thế cố ý gây sự thế này có được hay không."

Nếu như trong tay có dao, Ngạn Dung nhất định sẽ đem khuôn mặt của kẻ tự cho là phong lưu thật ra rất dâm tiện trước mặt này băm cho nát bét.

Trước ngày hôm qua, cậu chưa từng uống qua rượu đế của Trung Quốc, không biết loại chất lỏng này không chỉ vào miệng cay xè, hơn nữa tác dụng chậm, lúc say rồi quả thực đáng sợ, rõ ràng là cái gì cũng nhìn thấy, nhưng cứ như không có thật, nhớ rõ đường để về nhà, nhưng làm thế nào cũng không đi về được.

Cậu tới Trung Quốc còn chưa được nửa năm, biết nói tiếng Trung, nhưng chữ Hán thì không biết nhiều, đối với Bắc Kinh hiểu biết cũng rất sơ sài, chỉ nhớ rõ người nhà có dặn, tới gần cuối năm trị an không tốt, khi ra đường không nên đi lung tung, cảm thấy có nguy hiểm liền đi đến những chỗ có nhiều người. Sau khi say, cậu cảm thấy chỗ nào cũng không an toàn nên theo bản năng đi đến chỗ có đông người.

Sau đó thì sao?

Sau đó người kia đến, không chỉ ôm cậu, còn cười ôn nhu với cậu như thế, nắm tay của cậu dẫn cậu về nhà, cuối cùng còn làm chuyện như vậy như vậy với cậu, tuy rằng rất đau, nhưng cậu rất vui vẻ, cậu thích người kia đem lại cho cậu đau đớn như này.

Vì thế nên tên khốn nạn trước mặt này rốt cuộc là ai vậy?!

Vương Cẩm bị bé trai hung ác trừng một lúc, có phần ngẫm lại, rõ ràng tối hôm qua là mình hiểu sai ý, bé trai này không phải là thất tình liền nghĩ muốn dùng cách thức xoa bóp tuyến tiền liệt tiêu chuẩn để phát tiết buồn khổ, mà là đem người vô tình gặp được là anh đây trở thành thế thân của một người nào đó.

Bác sĩ Vương vạn nhân mê tất nhiên rất không vui, nhưng mà tiện nghi cũng đã chiếm, phong độ quý ông dù sao vẫn phải có một chút, an ủi: "Say rượu làm loạn cũng là chuyện thường, đừng nghĩ không thông như thế, tôi lúc lớn cỡ cậu cũng vậy, có lần uống say còn chịch cả cái găng đấm bốc của anh trai tôi đấy." Nói xong, chính anh bật cười đầu tiên.

Cười được một nửa liền dừng lại.

Bởi vì Ngạn Dung khóc.

Khóc bù lu bù loa, nước mắt rơi lách tách.

Cậu cứ như một người con trai đêm đầu tiên không thể trao cho ý trung nhân, khổ sở đến đứt ruột đứt gan.

Vương Cẩm rất lúng túng, anh lặng lẽ mặc xong quần áo, đem áo khoác tối qua bị bé trai quăng xuống đất nhặt lên, sàn nhà rất sạch, nhưng anh vẫn vỗ vỗ mấy lần cho rớt hết chỗ bụi bẩn không tồn tại kia, trong túi áo rơi ra hai tấm thẻ, anh nhặt lên coi, một tấm là thẻ tín dụng, một tấm là thẻ học sinh của trường học Quốc tế ở gần đây, trong ảnh chính là bé trai, dòng họ tên viết "Ngạn Dung", dòng số lớp viết "Ban 2 cao nhất", quốc tịch "Thụy Điển".

Mới học cao nhất (lớp 10)?

Vương Cẩm nhìn bé trai đang rơi nước mắt ngồi trên giường, hỏi: "Ngạn Dung? Cưng trưởng thành chưa?"

Ngạn Dung lau nước mắt, lạnh lùng nói: "Đã thành niên được 6 ngày rồi."

Vương Cẩm rất ư là trấn định cầm điện thoại di động vào phòng vệ sinh, sau khi đóng cửa liền cấp tốc lên baidu.

… Anh chịch một cậu bạn nhỏ.

– Hết chương 01 –

2. Chương 2: Tôi Là Đại Gia Cậu

Cùng người đẹp phát sinh quan hệ thể xác sẽ làm cho Vương Cẩm nhận được cảm giác sung sướng rất lớn, nhưng cuộc sống cá nhân của anh cũng không hỗn loạn, anh mỗi đoạn thời gian đều cố định một bạn tình có khuôn mặt đẹp, trước khi chán anh sẽ không ở bên ngoài săn người đẹp khác.

Bạn tình trước đã ở chung hơn ba tháng, hai tuần trước thì tách ra, nguyên nhân là đối phương gặp được chân mệnh, anh liền chúc phúc, chân thành hi vọng đối phương có thể sống tốt.

Khi mang Ngạn Dung về nhà, anh thật sự nghĩ muốn cùng người con trai xinh đẹp này phát triển một đoạn quan hệ ổn định, chỉ cần bản thân bé trai này không phản đối.

Tối qua Ngạn Dung ở trên giường phản ứng có chút trúc trắc, nhưng lại rất vô tư thẳng thắn mà chủ động. Dùng kinh nghiệm của Vương Cẩm mà xem xét thì, một người thanh niên vừa bị tổn thương tình cảm, thông thường sẽ không từ chối đề nghị này cho đến khi bệnh được trị khỏi, hưởng thụ ngắn hạn, không ràng buộc quan hệ yêu đương với nhau.

Điều kiện đầu tiên để suy luận ra tất cả những vấn đề trên —— có năng lực trách nhiệm của một người trưởng thành.

Mà khoảng cách của Ngạn Dung với cái giới hạn này —— "Vừa qua được sáu ngày".

Con lai phát dục so với người Châu Á thông thường đều tốt hơn, nếu như không nhìn giấy chứng nhận của Ngạn Dung, nói cậu là sinh viên đại học cũng chả ai nghi ngờ, hơn nữa tối qua là Ngạn Dung chủ động lao vào vòng ôm ấp, chuyện này trách nhiệm thật ra cũng không phải do Vương Cẩm.

Nếu như Vương Cẩm là một lão tài xế hơn 30 tuổi, đối phương là một cậu nhóc con, bị anh cường ép khai trai, xong sau đó khóc lóc như mưa, nói toạc ra cũng không ai đứng về phía anh.

Vương Cẩm nhìn vào gương thở dài một tiếng, thật sự là nghiệp chướng mà.

Anh từ trong phòng vệ sinh đi ra, bé trai đang trần truồng ngồi xổm ở trên sàn nhà nhặt cái áo phông nhăn nhúm.

Hai người liếc nhau một cái, Ngạn Dung nhanh chóng cúi đầu, có chút hoảng sợ hơi co lại thân mình.

Vương Cẩm bị xem như cầm thú xấu hổ nói: "Tôi giúp cậu tìm bộ quần áo sạch… Hay cậu đi tắm trước đi?"

Ngạn Dung ngồi xổm ở đó không nhúc nhích.

Vương Cẩm ngượng ngùng đi ra ngoài, đem cửa phòng đóng kỹ, cố ý dẫm mạnh bước chân cộc cộc đi xa.

Ngạn Dung ngẩng đầu lên lắng nghe, chậm rãi đứng lên, muốn đi khóa trái cửa phòng, thế nhưng lại nghĩ, đây là nhà người khác, hơn nữa khóa cửa chỉ đề phòng được người tốt.

NOTE: Câu đầy đủ là "khóa cửa chỉ đề phòng được người tốt, không đề phòng được kẻ xấu =)))

Trên đường kéo một người xa lạ về chịch xã giao, sẽ là người tốt sao?

Vương Cẩm gọi điện cho bệnh viện xin nghỉ nửa ngày, sau đó lên phòng em trai ở tầng ba mở tủ tìm quần áo, anh cao 1m88, Ngạn Dung xem ra nhiều lắm là được 1m75, mặc đồ của anh khẳng định là không vừa. Em trai anh 1m82, mặc chắc cũng tạm được.

Anh hiện giờ ở tại biệt thự của bố, ông già ghét không khí Bắc Kinh, mấy năm trước đã mang theo mẹ về quê nhà Đông Bắc. Anh có một anh trai một em trai, vốn là đều ở chỗ này, anh trai kết hôn dọn ra ngoài, em trai đi làm ngại chỗ này xa công ty cũng ra ngoài ở luôn, chỉ còn lại một mình anh sống trong cái biệt thự hơn 3000m^2, buổi tối ở dưới tầng gọi điện đều có thể nghe được tiếng vọng.

Trong phòng Ngạn Dung nhanh chóng chạy vào nhà tắm, cảm giác dinh dính trên da cuối cùng cũng coi

như đỡ hơn, thế nhưng bên trong thân thể lại không khá hơn là bao, cái chỗ khó nói kia không nghiêm trọng nhưng cảm giác đau rất chân thật, hai bên ngực nhô ra sưng đỏ sẫm lại, ngay cả chym nhỏ đều có chút đau nhức.

Cậu nhớ rõ tối qua không được tự nhiên ngượng ngùng cố gắng mở thân thể ra để chứa đối phương, lúc ấy có bao nhiêu hạnh phúc, hiện tại lĩnh bấy nhiêu đau khổ.

Vương Cẩm cầm quần áo quay lại, đến gần cửa phòng mình thì dẫm mạnh bước chân như trước, cố ý ho khan hai tiếng, sau đó mới gõ cửa.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Ngạn Dung trốn phía sau cánh cửa, chỉ lộ ra một gương mặt xinh đẹp, đôi mắt hồng hồng, tóc còn nhỏ nước.

Vương Cẩm đem quần áo đưa đến, nói: "Mới, mác còn chưa tháo xuống, chỉ là hơi to một tí, cậu chịu khó mặc tạm một chút."

Ngạn Dung do dự nhận lấy.

Vương Cẩm nhìn cậu cười cười, xoay người đi ra.

Cái áo này quả nhiên hơi dài, Ngạn Dung liền đem nó gài vào trong quần jean, xắn tay áo vài vòng, sau đó đem áo khoác của mình mặc vào, sờ sờ túi áo, chỉ có thẻ tín dụng với thẻ học sinh, tiền lẻ cùng điện thoại di động đều không thấy.

Cậu cũng không hoài nghi người đàn ông kia, xem đồ dùng trong phòng này, phòng tắm cùng với đồ trang trí, đối phương nào đến mức lấy của cậu mấy chục đồng cùng một cái điện thoại đã dùng nửa năm, chắc là ngày hôm qua uống say sau đấy không cẩn thận đánh mất rồi.

Giáng Sinh trường Quốc tế cho nghỉ, nhưng cậu không có về nhà, điện thoại cũng làm mất.

Cậu hơi hờ hững nghĩ, người trong nhà không tìm được cậu, sẽ lo lắng a.

Quần áo chỉnh tề đi xuống tầng, người đàn ông ngồi trên sofa trong phòng khách để điện thoại di động xuống, hỏi: "Đói không? Có muốn ăn chút gì đó không?"

Người đàn ông thái độ rất ôn hòa, cùng dáng vẻ dâm tiện ban đầu như là hai người khác nhau, cái thái độ này chuyển biến sau khi xem qua giấy chứng nhận của cậu.

Ngạn Dung trong lòng thật ra cũng có chút không được tự nhiên, cậu rất canh cánh với loại chuyện cùng một người lạ hoắc lên giường này, nhưng cậu càng không thích bị người khác đối xử như một đứa trẻ.

Thế là cậu cố gắng để vẻ mặt của mình giống như người trưởng thành xem việc tình một đêm này không là vấn đề gì, nghiêm mặt nói: "Tôi không đói, tôi muốn về nhà."

Vương Cẩm tự nhiên cũng nhận ra được, cũng không vạch trần, sắc mặt không đổi hỏi: "Nhà chỗ nào? Tôi đưa cậu về."

Ngạn Dung cự tuyệt: "Không cần, tự tôi đi về."

Vương Cẩm nói: "Trên người cậu không có tiền mặt, điện thoại cũng không có, về cách nào?"

Ngạn Dung đáp: "Không cần anh quan tâm."

Cậu mạnh miệng hướng cửa mà đi.

Vương Cẩm nhìn thấy hai cái cẳng chân mảnh khảnh kia run run, sợ là đến cửa tiểu khu cũng chả đi ra nổi.

Trong lúc Vương Cẩm nghĩ thế, Ngạn Dụng sau khi rời khỏi đấy chỉ đi không đến 100m, liền hết đi nổi, phía sau vừa nóng vừa đau, hai chân không có sức lực, xương sống thắt lưng hầu như không thể đứng thẳng lên, chỉ có thể chống đầu gối cúi người xuống, chóng mặt đến độ hận không ngất được luôn cho xong chuyện.

Một chiếc xe màu đỏ chậm rãi dừng ở bên cạnh cậu, cửa sổ xe hạ xuống, Vương Cẩm ngồi ở ghế lái nhìn cậu.

Ngạn Dung sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển liếc anh một cái, lại cúi đầu.

Vương Cẩm không nói câu nào, vẫn ở đó chờ.

Ngạn Dung cảm thấy mình thật sự quá chật vật, như một thằng hề ngồi ở giường, dáng vẻ khóc lóc thảm thiết khó coi đều bị người này nhìn thấy cả, cậu không muốn mất mặt trước người này xíu nào.

Thế nhưng cậu thật sự một bước cũng lết không nổi nữa rồi.

Nửa phút sau, cậu đứng dậy, kéo cửa xe chỗ ghế phụ ra, ngồi xuống.

Vương Cẩm kỳ thực có chút muốn cười, nhưng nhìn đôi mắt cậu đỏ lên như sắp khóc, không thể làm gì khác ngoài nghẹn trở lại, hỏi: "Đi đâu đây?"

Giọng Ngạn Dung so với khi nãy khàn hơn một chút, nói ra một cái tên tiểu khu, là một khu nhà phong cách Châu Âu năm ngoái mới bắt đầu phiên giao dịch.

Vương Cẩm gật đầu một cái, nói: “Biết chỗ nào rồi, tôi có người bạn cũng ở đó, thời điểm hắn vừa dọn đến tôi cũng đi xem.”

Ngạn Dung không lên tiếng, cậu hiện tại chỉ thấy rất căm phẫn.

Xe chạy được một đoạn đường, Vương Cẩm xem xét tâm tình của cậu hẳn là cũng bình phục một chút, mới hỏi một câu: “Nghe khẩu âm của cậu, mới đến Trung Quốc không lâu à?”

Ngạn Dung cúi đầu, rất không muốn để ý anh, nói: “Năm tháng.”

“Chừng ấy thời gian mà nói tiếng Trung coi như không tồi.” Vương Cẩm chỉ xuống ngăn để đồ trước ghế phụ, nói: “Bên trong có chocolate cùng nước trái cây, tự mình lấy đi.”

Ngạn Dung nói: “Không cần.”

Vương Cẩm cũng không nhắc lại, nói tiếp: “Đi cùng bố mẹ hả? Ai trong số họ là người Trung Quốc?”

Sau một lúc, Ngạn Dung mới chậm chạp trả lời: “Mẹ tôi là Hoa kiều.”

Vương Cẩm hơi ngờ ngợ ra vấn đề.

Ngạn Dung nói tiếp: “Bọn họ đều đã chết rồi, máy bay gặp sự cố.”

Vương Cẩm sửng sốt.

Ngạn Dung không muốn bị anh thương hại, giả vờ không thèm để ý nói: “Tôi được nhận nuôi, cha nuôi của tôi… của tôi, hắn đối với tôi rất tốt.”

Lòng bàn tay cầm lái của Vương Cẩm toát hết mồ hôi, quốc tịch Thụy Điển, được nhận nuôi, ở cùng một tiểu khu.

Sẽ không trùng hợp thế chứ?

Anh nhìn Ngạn Dung một chút, hỏi: “Lương Tỳ là bố cậu?”

Ngạn Dung cũng sững sờ: “Anh biết hắn?”

Đâu chỉ là biết?

Lương Tỳ cùng Vương Cẩm là bạn thân từ nhỏ, so với anh nhỏ hơn hai tuổi, hai người thời còn mặc tã đã cùng nhau nghịch bùn, cho dù sau này lớn lên công việc có bận bịu, không thường xuyên qua lại như trước nhưng quan hệ vẫn rất tốt, không có việc gì cũng thường xuyên liên lạc. Lương Tỳ là đồng tính, người yêu của hắn là ảnh đế, quen nhau không lâu thì cùng nhau đi làm quốc tịch Thụy Điển, đăng ký giấy kết hôn.

Mùa xuân năm nay, Lương Tỳ khoe khoang khắp nơi với bạn bè là sắp nhận nuôi một cục cưng nhỏ, kết quả là đến mùa hè lại buồn rầu báo cho mọi người, các ban ngành liên quan của Thụy Điển quá dối trá, trên giấy xin rõ ràng là muốn một cục cưng trắng trẻo mũm mĩm đáng yêu, kết quả tổ chức phúc lợi lại phân cho bọn họ một thằng nhóc choai choai mười mấy tuổi đầu, còn mịa nó không cho trả hàng. Thế là chuyện muốn dẫn đứa nhỏ đến cho mọi người ngắm nhìn cũng xem như tiêu tan luôn, nghe mấy người bạn khác nói, Lương Tỳ trực tiếp đem thằng nhỏ kia ném vào trường Quốc tế, để nó tự sinh tự diệt luôn.

Thằng nhỏ kia, chính là Ngạn Dung?

Ngạn Dung kinh hãi không thôi nhìn Vương Cẩm, trong đầu nghĩ đến vài loại khả năng, sốt ruột hỏi: "Anh, anh rốt cuộc là ai?"

Vương Cẩm nhìn thẳng phía trước, nói: "Tôi là đại gia cậu." (tôi là bác cậu)

Ngạn Dung căm tức nhìn Vương Cẩm: "Đại gia anh." (cmm)

Vương Cẩm: "…"

3. Chương 3: Suy Nghĩ Không An Phận

Vương Cẩm ý thức được câu nói này trong kho tiếng Trung của Ngạn Dung, là một câu mắng chửi người.

Anh đành đem quan hệ giữa mình và Lương Tỳ giải thích rõ ràng với Ngạn Dung.

Ngạn Dung rốt cục cũng hiểu ra câu 'đại gia anh' không giống câu 'đại gia cậu' của đối phương, 'đại gia cậu' đúng chuẩn là 'đại gia cậu', sắc mặt càng thêm khó coi.

Vương Cẩm cũng không biết nói gì cho phải, bối phận này thật sự quá là loạn, anh đành hỏi: "Cậu bình thường gọi Lương Tỳ thế nào? Gọi là bố?"

Ngạn Dung không tình nguyện đáp lại: "Lương Tỳ ca ca."

Tiếng nói của cậu là chất giọng nam tính giữa thiếu niên và thanh niên, có thêm chút khàn khàn của thời kỳ vỡ giọng, tiếng Trung nói cũng rất tròn tiếng, "ca ca" chữ thứ hai không phát âm nhẹ nhàng mà phát âm khá nặng.

Vương Cẩm không nhịn được dựng thẳng cột sống, tối hôm qua vào thời khắc nhiệt tình đó, Ngạn Dung cũng là dùng cái giọng điệu này gọi anh. Vương Cẩm tâm trí nhộn nhạo một lúc, nói: "Vậy cậu cũng gọi tôi là Vương Cẩm ca ca đi."

Đây là lần đầu tiên Ngạn Dung nghe được tên của anh, không quá hiểu rõ hỏi lại: "Vương Cẩm?"

Vương Cẩm nói: "Vương của Vương Phi, Cẩm của Cẩm Châu."

Ngạn Dung không tự chủ dùng ngón trỏ tay phải khổ luyện tiếng Trung, viết viết vào lòng tay trái: "Cẩm Châu cũng là minh tinh sao? Viết thế nào?"

Vương Cẩm cười rộ lên: "Chính là Cẩm của cẩm tú (gấm vóc), Cẩm Châu là tên địa phương nơi tôi sinh ra, bố tôi lười nghĩ nên lấy luôn cho tôi tên này."

Ngạn Dung viết viết trong lòng bàn tay hai chữ "Cẩm Châu" mới nhớ ra có gì đó sai sai, giọng điệu thay đổi thành chán ghét: "Vương Cẩm Châu, mặc kệ anh và Lương Tỳ ca ca có quan hệ gì, cũng không được ở trước mặt hắn ăn nói lung tung."

Vương Cẩm – bỗng dưng bị sửa tên – cố ý hỏi: "Ở trước mặt hắn nói cái gì?"

Ngạn Dung hai ngón trỏ hung hăng xoắn vào nhau, tưởng tượng như đang được vặn gãy cổ Vương Cẩm, phẫn uất nhỏ giọng nói: "Anh biết tôi có ý gì mà."

Vương Cẩm: "Tôi chịu."

Ngạn Dung nhanh chóng hít thở mấy lần, cuối cùng cũng nói ra từ kia: "Là anh gạ tình tôi."

Vương Cẩm ung dung nói: "Tôi bị oan quá đi thôi, rõ ràng là cậu ôm tôi không buông, khóc sướt mướt nhất định đòi theo tôi về nhà."

Ngạn Dung cả giận nói: "Tôi không làm thế."

Vương Cẩm cường điệu nói: "Có."

Ngạn Dung: "Không có."

Vương Cẩm nói: "Thật sự có."

Ngạn Dung lớn tiếng hét: "Không có!"

Vương Cẩm: "… Không có."

Ngạn Dung thở hổn hển.

Vương Cẩm thành khẩn nói: "Tôi nhớ kỹ rồi, không thể nói cho hắn tôi gạ tình cậu, sau đó nữa thì sao?"

Ngạn Dung ngơ ra, tức đến độ mặt càng thêm trắng bệch.

Vương Cẩm tốt bụng nhắc nhở cậu: "Trong ngăn kéo có nước trái cây và chocolate, có muốn bổ sung hạ-thể lực rồi cùng tôi nói chuyện tiếp không?"

NOTE: Bổ sung hạ thể lực = bổ sung thêm thể lực. Nhưng cái từ 'hạ' với 'thể' nó để gần nhau có thâm ý quá nên có thể hiểu theo ý khác là: Có muốn bồi bổ 'hạ thể' rồi đôi ta nói chuyện tiếp không =)))

Ngạn Dung tức giận nghĩ, cậu không muốn tiếp tục nói chuyện với người này thêm câu nào nữa.

Đã đến bên dưới nhà cậu, cậu không nói câu nào liền đi xuống xe, không ngờ đến là Vương Cẩm cũng xuống xe theo cậu.

Cậu cảnh giác nhìn Vương Cẩm, không hỏi không được: "Anh tính làm gì?"

Vương Cẩm bộ dáng đương nhiên mà rằng: "Đưa cậu về nhà."

Ngạn Dung trừng to hai mắt, mở mồm mắng: "Anh bị thần kinh à!"

Vương Cẩm rất ư vô tội: "Cháu trai nhớn, nếu tôi không lên đó giải thích, cậu muốn giải thích với bố cậu việc đêm qua không về nhà thế nào?"

Ngạn Dung không hiểu lắm "Cháu trai nhớn" là ý gì, chỉ hung hăng hỏi: "Anh tính nói với hắn cái gì?"

Vương Cẩm vặn ngược lại cậu: "Cậu muốn tôi nói thế nào?"

Ngạn Dung chỉ vào hướng cổng khu nhà, nói: "Tôi hi vọng anh mau nhanh đi đi."

Vương Cẩm nói: "Không được."

Ngạn Dung tạc mao: "Anh rất đáng ghét."

Vương Cẩm cười đến không dừng lại được, nhóc con này không chỉ lớn lên xinh đẹp, mà người cũng thú vị quá đi.

Anh cũng không phải chưa từng nghĩ giống ý Ngạn Dung, đừng để Lương Tỳ biết hai người bọn họ đã lăn giường, nhưng ý nghĩ này vừa mới thò ra đã bị chính anh xóa bỏ.

Nhìn quần áo hiện giờ của Ngạn Dung, chỉ cần biết nhìn người một chút là có thể đoán ngay có việc gì xảy ra. Lương Tỳ là người cực kỳ bao che khuyết điểm, dù cho hắn đối với Ngạn Dung 'vớ nhầm' về không có tình cảm gì, nhưng thằng bé này dù gì cũng là con nuôi trên danh nghĩa của hắn. Nhìn thấy đứa con lai xinh đẹp từ ra cửa đi học thành không biết bị thằng nào chà đạp đến đứng không nổi, tám phần mười là bùng nổ luôn, sau đó chỉ sợ đào sâu ba tấc đất cũng phải tóm cho bằng được thủ phạm.

Vương Cẩm nghĩ đi nghĩ lại, chủ động đầu thú nhận sai tốt hơn nhiều so với việc bị tóm rồi mới nhận tội.

Ngạn Dung thấy Vương Cẩm đuổi chả đi, chính mình cũng không chịu lên lầu, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Vương Cẩm nhìn xung quanh không có người, vươn móng vuốt: "Đại gia ôm cưng lên nhé?"

Ngạn Dung: "!!!"

Cậu khập khễnh chạy ào vào thang máy, Vương Cẩm cũng vào theo, cậu núp ở một góc thang máy, không dám đứng gần Vương Cẩm.

Vương Cẩm âm thầm hối hận, nghiêm mặt nói: "Tôi đùa cậu thôi, đừng căng thẳng như thế. Tối qua chỉ là việc ngoài ý muốn, sáng nay biết cậu còn nhỏ như vậy là tôi đã hối hận luôn rồi, hơn nữa cậu còn là con của Lương Tỳ, tôi là đại gia cậu…"

Ngạn Dung mắng: "Đại gia anh!"

Vương Cẩm sửa lại lời: "Tôi cũng được xem như là trưởng bối của cậu, không có ý đồ không an phận gì với cậu đâu."

Ngạn Dung chau mày, hiển nhiên là nghe không hiểu.

Vương Cẩm nhận ra, giải thích: "Ý đồ không an phận, chính là lại muốn gạ tình cậu."

Học được một thành ngữ mới Ngạn Dung lại muốn hộc máu.

Lương Tỳ mở cửa cho bọn họ, trước tiên nhìn thấy Ngạn Dung, mặt lập tức tối sầm mắng: "Cậu còn biết trở về? Chạy đi đâu? Gọi điện thoại còn dám không bắt máy?"

Thời điểm Vương Cẩm nhấn chuông cửa, Ngạn Dung cũng là bộ dáng thật khẩn trương, bây giờ bị rống lên vài câu, đầu cúi thấp lại càng thấp hơn, vai còn hơi run run một chút.

Vương Cẩm nghĩ, chắc khóc rồi.

Lương Tỳ rống xong Ngạn Dung mới nhìn thấy anh, kinh ngạc nói: "Mày sao lại ở đây?"

Vương Cẩm nhìn Ngạn Dung, nói: "Là tao đưa con trai mày về."

Lương Tỳ sắc mặt vi diệu, quay đầu vào trong nhà ới một câu: "Vợ, thằng nhóc về rồi này."

Người đàn ông của hắn – Bách Đồ là một ngôi sao điện ảnh, lớn lên đẹp trai kỹ xảo tốt, là một Tiểu Sinh trong nước. Vương Cẩm trước đây mới lúc đầu gặp còn cảm thấy thật cao lãnh, sau khi tiếp xúc qua mấy lần mới phát hiện ra là một người rất ôn hòa.

Lương Tỳ để cho hai người vào nhà, Bách Đồ từ trong nhà ra đón, không để ý chào hỏi Vương Cẩm mấy câu, vài bước chạy đến trước mặt Ngạn Dung sốt ruột hỏi: "Em đi đâu vậy? Còn chưa về nhà anh liền gọi điện báo cảnh sát đấy, có biết làm bao người lo lắng hay không hả."

Ngạn Dung vẫn luôn cúi đầu ngẩng lên, đôi mắt quả nhiên hơi đỏ, há mồm gọi: "Bách Đồ ca ca." Nước mắt lạch tạch một tiếng liền chảy xuống.

Bách Đồ không có tí kinh nghiệm dỗ người đang khóc, hoảng hết cả tay chân, dỗ dành Ngạn Dung kiểu gì mà càng dỗ cậu càng khóc kinh hơn.

Vương Cẩm giật mình ngó Lương Tỳ.

Lương Tỳ đại khái cho rằng hổng ai để ý đến mình cho nên ngửa mặt lên trời lộ ra quả biểu cảm rất chi là khinh bỉ.

4. Chương 4: Vương Cẩm Ca Ca

Vương Cẩm thầm suy đoán, người Ngạn Dung thích nhưng không dám nói, không phải Bách Đồ thì cũng là Lương Tỳ.

Cậu đến Trung Quốc mới chỉ vài tháng, hơn nữa vừa tới đã bị tống vào ký túc xá của trường, ngoài giáo viên ra bên cạnh chắc cũng chỉ có mấy đứa nhóc tầm tầm tuổi với cậu, có thể làm cho cậu lúc cao trào mà gọi ra tiếng "ca ca", cũng chỉ có thể là hai vị cha nuôi này mà thôi.

Bách Đồ là thần tượng của mọi người, vẻ ngoài trời sinh đã đặc biệt hơn người, Lương Tỳ cùng anh đứng chung một chỗ, chỉ bàn riêng tướng mạo cũng đã xứng đôi, Lương Tỳ suốt ngày gọi Bách Đồ là vợ hắn, nhưng Bách Đồ hành vi cử chỉ thậm chí là tính cách một chút cũng không đàn bà, hai người này khó phân cao thấp đều hấp dẫn phụ nữ và tiểu thụ.

Thế nên Ngạn Dung thích ai khó mà chắc được. Xem ra thì cậu đối với Bách Đồ rất thân nhau, với Lương Tỳ thì có hơi sợ, thế nhưng mấy đứa trẻ thường trước mặt người mình thích thì tay chân lóng ngóng, không tự chủ được mà trở nên lo sợ rụt rè.

Vương Cẩm thiên về hướng kết luận "Ngạn Dung thầm mến Lương Tỳ" này hơn.

Nhưng nhìn cái vẻ khinh thường sắp chạm đến cả trời này của Lương Tỳ, đoán chừng là nhìn Ngạn Dung không vừa mắt, không riêng gì lý do lỡ mất cục cưng nhỏ giận lây sang Ngạn Dung, mà chắc hẳn còn vì cảm giác thấy Ngạn Dung hơi quái, hoài nghi thằng con nuôi này có chủ ý với vợ hắn.

Trên kia là phân tích suy nghĩ trong đầu hơn một phút này của Vương Cẩm, anh sẽ không nhàm chán mà đem ý tưởng này nói ra, cũng chả liên quan gì đến anh.

Ngạn Dung chỉ lo khóc, không nói câu nào, Bách Đồ dỗ không được, chắc cũng đã nhận ra đứa bé này trạng thái có gì không ổn, vừa dỗ dành vừa nhìn Vương Cẩm một cái, ánh mắt toát ra vẻ chất vấn không rõ ràng. Chỉ là anh và Vương Cẩm không quá quen thuộc, có mấy câu không tiện hỏi ra.

"Em dẫn cậu ấy về phòng trước, Lương Tỳ, anh rót cho nhị ca cốc nước đi." Anh khách khí nói với Vương Cẩm: "Nhị ca, anh ngồi chơi."

Bậc cha chú hai nhà Lương – Vương có giao tình, Lương Tỳ cũng gọi đại ca của Vương Cẩm là đại ca, vốn là cũng nên gọi Vương Cẩm một tiếng "nhị ca", bất quá Lương Tỳ từ nhỏ đã không quen gọi thế, bản thân mình cũng không thích cách gọi đấy, chỉ có Bách Đồ thấy anh là luôn gọi một cách khách sáo như vậy.

Bách Đồ kéo Ngạn Dung trở về phòng.

Bọn họ vừa đi, Lương Tỳ liền liếc xéo Vương Cẩm: "Vương lão nhị, mày làm việc gì trái lương tâm rồi? Tự khai đi."

Vương Cẩm thở dài thườn thượt, nói to: "Xin chào bố vợ."

Lương Tỳ: "…"

Vương Cẩm nói: "Mày trước đừng tức giận."

Lương Tỳ cả giận nói: "Sớm biết mày mặt dày, chỉ là không nghĩ dày đến trình độ này, mau mau cởi quần ra cho tao ngó cái xem thứ phía dưới của mày có phải mới nạm kim cương không, con trai của tao mà mày cũng dám ngủ?"

Vương Cẩm giải thích: "Thật ra lúc ngủ không biết đấy là con trai mày, cậu ta lớn lên đẹp thế, có giống mày đếch đâu."

Lương Tỳ mắng: "Phí lời, tao với vợ tao sinh thế đệch nào được con lai, mày nói lung tung gì thế? Không phải con đẻ thì mày có thể ngủ?"

Vương Cẩm thái độ đoan chính: "Chuyện này là tao sai, không nên bị sắc đẹp mê hoặc, nhất thời sa chân lăn giường với cháu mình."

Lương Tỳ nghiêm nghị tra hỏi: "Quá trình gây án."

Vương Cẩm đáp: "Say rượu loạn tính."

Lương Tỳ có chút hoài nghi nhìn anh, nói: "Mày không phải là không uống rượu sao?"

Vương Cẩm nói: "Là cậu ta uống."

Lương Tỳ càng tức giận: "Đầu mày bị lừa đá à? Nó chỉ là một thằng nhóc chưa đủ lông đủ cánh, mày làm sao xuống tay được?"

Về điểm này thì Vương Cẩm hết sức vô tội nói: "Cậu ta lông dài đầy đủ."

Lương Tỳ: "… Mày rõ nhỉ."

Vương Cẩm thầm nghĩ, mày nếu như muốn biết, chắc sẽ còn được biết rõ hơn í?

Anh đem chuyện tối qua ở quảng trường nhặt được Ngạn Dung như thế nào kể qua một lần, cuối cùng còn nói: "Tuy chỉ là hiểu lầm, đến cùng muốn trách thì trách tao tự mình đa tình, vừa nãy cậu ta vừa vào cửa mày đã hung dữ như vậy, nhìn xem dọa cậu ta sợ đến khóc ủm tỏi luôn kìa."

Lương Tỳ không hề có gánh nặng nói: "Hừ, đấy mà là bị tao dọa? Rõ ràng là bị mày làm cho phát tởm, đang yên đang lành thì bị một lão già phá cúc, phải tao tao cũng buồn nôn."

Vương Cẩm đáp: "Thế mà Bách Đồ vẫn chưa bị tởm chết."

Lớn hơn Bách Đồ vài tuổi – Lương Tỳ mắng: "Phắn ngay."

Vương Cẩm nhìn ra thái độ hắn đã hòa hoãn, nói: "Đợi tý nữa phắn liền, không phải vợ mày bảo mày lấy cho tao cốc nước à?"

Lương Tỳ ghét bỏ liếc anh, nhưng vẫn đi rót cốc nước đem để ở bàn trà trước mặt anh.

Không phải Lương Tỳ đối với việc Ngạn Dung bị 'vùi hoa dập liễu' hoàn toàn không thèm để ý, mà là hắn cũng không biết nên giải quyết chuyện này thế nào, nên đơn giản là gì cũng không làm.

Không có cách nào tịch thu 'công cụ gây án' của Vương Cẩm, muốn đánh một trận lại không ra tay được, hai người có tình cảm nhiều năm như vậy, nếu chỉ vì chuyện hiểu lầm buồn cười này mà đánh nhau, sau này gặp mặt khó tránh khỏi lúng túng, ngược lại sẽ dần trở nên xa lạ, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể mắng anh mấy câu như không biết xấu hổ.

Huống chi chuyện này không thể trách Vương Cẩm toàn bộ, hắn cùng Vương Cẩm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, biết rõ thằng cha Vương Cẩm này không thích nói dối, nếu đã nói là hôm qua trên đường nhặt được Ngạn Dung say rượu về nhà, vậy thì thật sự là ở trên đường nhặt được đem về. Ngạn Dung nhìn trông cũng lớn hơn hẳn so với tuổi thật, lại còn xinh đẹp như thế, khóc sướt mướt liền tùy tiện ôm một người qua đường làm nũng, bị người ta đem đi bạo cúc cũng không phải chuyện lạ. Đây may là Vương Cẩm, còn có thể đem người hoàn chỉnh đưa về nhà, nếu đổi thành người khác không biết chừng còn xảy ra chuyện gì hỏng bét hơn.

Suy cho cùng, Lương Tỳ toàn bộ suy nghĩ đều đem Vương Cẩm đẩy ra khỏi chuyện này, dù sao cũng là bạn từ nhỏ, Ngạn Dung chỉ là con nuôi trên danh nghĩa, người ngoài thì vẫn chỉ là người ngoài.

Kết quả như này, Vương Cẩm lúc tính toán cũng đã nắm chắc, nếu không phải vậy anh cũng sẽ không cái gì cũng chưa chuẩn bị đã đến nhà nhận tội, anh ỷ vào việc biết rõ Lương Tỳ sẽ không có cách nào làm khó mình.

Anh chiếm tiện nghi còn được người ủng hộ, nên khó tránh khỏi có chút đồng tình cho Ngạn Dung có phần đáng thương.

Bất quá ngay lập tức anh cảm thấy mình quá là giả mù sa mưa.

Trong phòng, sau khi khóc rất lâu, Ngạn Dung cuối cùng cũng dừng lại.

Bách Đồ một mực ngồi cạnh dỗ cậu, cẩn thận hỏi: "Ngày hôm qua đến cùng là đi đâu vậy? Làm sao lại không chịu gọi về nhà? Điện thoại di động có phải làm mất rồi không?"

Trong nhà máy sưởi đã bật, Ngạn Dung cởi bỏ áo khoác, lộ ra bộ quần áo rõ ràng là không vừa người bên trong. Cậu tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không có ngốc, cậu biết Bách Đồ đại khái đã đoán ra được gì đó, chẳng qua là ngại không nói thẳng. Cậu có chút khổ sở, càng thấy xấu hổ hơn, Bách Đồ đã không hỏi, cậu càng không muốn phải tự mình nói ra việc đã cùng một người xa lạ lăn giường.

"Ngày hôm qua tan học liền cùng bạn học đi chơi, uống một ít rượu đế, không cẩn thận say mất, chuyện sau đó đều không nhớ rõ, sáng sớm tỉnh ngủ tại… Vương Cẩm." Cậu dừng một chút, nói tiếp: "… Ở nhà của Vương Cẩm ca ca, anh ấy bảo thấy em ngủ ở ven đường, liền mang em về nhà ảnh."

Bách Đồ im lặng trong chốc lát, uyển chuyển nói: "Đầu còn đau không? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Ngạn Dung hạ tầm mắt xuống, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nói: "Cũng không sao, chỉ là có hơi mệt mỏi, em muốn ngủ một chút."

Bách Đồ nhìn cậu nằm xuống, mới đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngạn Dung nằm nghiêng người ở trên giường, hai mắt thẫn thờ nhìn rèm che cửa sổ mà ngây người một lúc, sau đó kéo chăn lên cao che đầu.

Hơn một tuần sau, Vương Cẩm đã gần như quên hết chuyện này, Nguyên Đán vừa qua xong, sau mỗi kỳ nghỉ lễ bệnh viện đều đông nghẹt, nhân viên không đủ, anh cũng đã ngồi khám bệnh hai ngày liền, buổi sáng vội vàng xem bệnh đến muốn thăng luôn, buổi chiều lại còn thường xuyên có các cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, tăng ca là chuyện bình thường, tan làm về nhà là lăn luôn ra ngủ, sáng sớm râu ria còn chưa cạo sạch đã vội vàng chạy ra cửa đi làm.

Bác sĩ Vương hằng ngày trải qua rất khốn khổ, tâm lý thì rất khát khao, nhưng sinh lý thì đến thời gian để tụt cái quần cũng chả có.

Vì lẽ đó mà khi Ngạn Dung đến bệnh viện tìm anh, còn mặc áo khoác màu xanh quân trang – đồng phục trường Quốc tế, bộ dáng xấu hổ, thời điểm mà từ đôi môi trắng mịn ấy nhả ra câu "Vương Cẩm ca ca, em muốn ở cùng một chỗ với anh", bác sĩ Vương thiếu chút nữa là trực tiếp bắn luôn trong quần.

Ngạn Dung sao lại biết anh là một tên cuồng chế phục?

5. Chương 5: Có Hiệu Lực Luôn Và Ngay

Ngạn Dung rất tỉnh táo, cậu biết mình đang làm cái gì.

Ngày hôm nay lúc nghỉ ngơi giữa giờ học, giáo viên có gọi cậu tới văn phòng, quan tâm thăm hỏi: "Sau mùa xuân, trò muốn chuyển trường? Hay muốn trở lại Thụy Điển?"

Cậu không hiểu gì, biểu tình rất mờ mịt.

Lương Tỳ cùng Bách Đồ đều là người nổi tiếng, bình thường nếu có chuyện gì xảy ra bên phía trường học thì đều là trợ lý của Lương Tỳ đến xử lý hộ, hai người bọn họ có tình cờ ghé tới một lần thì cũng sẽ rất cẩn thận để không bị nhận ra, thế nên giáo viên cũng không biết rõ tình hình gia đình của Ngạn Dung.

Giáo viên nhìn cậu hình như không hiểu vấn đề, nói thẳng ra: "Vị tiên sinh mỗi lần nghỉ học đều qua đây đón trò vừa nãy có gọi điện đến, hỏi thủ tục cần thiết để xin thôi học, nói là bố trò muốn thay đổi môi trường mới cho trò. Sao thế? Hắn chưa nói cho trò biết việc phải giúp trò làm giấy tờ thôi học à?"

Cô cũng không có ý gì khác, chỉ là cô rất thích Ngạn Dung, trong cái lớp đủ thành phần nhóc con các nước hoạt bát quá mức, Ngạn Dung không chỉ yên tĩnh chững chạc, học tập cũng rất chăm chỉ, nhiều lúc trong văn phòng các giáo viên trò chuyện giết thời gian, không ít cô giáo đều nói muốn có một đứa con lai vừa đẹp vừa ngoan ngoãn giống Ngạn Dung.

Ngạn Dung thế nhưng lại hoảng hết cả người.

Cha mẹ ruột đã chết trong vụ tai nạn máy bay vào một năm hai tháng trước, cậu bị đưa vào trại trẻ mồ côi, làm một đứa cô nhi, cậu đã sắp thành niên nên tuổi cũng không còn nhỏ, mấy tháng trôi qua cũng không có người nào muốn nhận nuôi cậu. Cậu đã từng tuyệt vọng mà cho rằng, cậu sẽ phải thành niên trong cái trại mồ côi này, sau đó giống như những đứa trẻ mồ côi đã thành niên khác không thể không rời đi sự che chở của viện, sống tiếp trong sự cô đơn và khốn khổ.

Một ngày nửa năm trước, nhân viên công tác xã hội nói cho cậu, có một gia đình đồng chí Hoa kiều điều kiện xin nhận con nuôi rất hợp với tình hình của cậu, mặc dù không có ma ma, thế nhưng sắp tới cậu sẽ có hai người ba ba.

Cậu vừa thấp thỏm lại mong chờ, mấy đêm liền không cách nào ngủ nổi, cậu cuối cùng cũng có cơ hội nắm bắt được một gia đình mới, điều này làm cậu cảm thấy tương lai tràn ngập ánh sáng mặt trời. Cậu không quá hiểu hết ý nghĩa của từ 'đồng chí', chỉ biết là hai người có giới tính giống nhau lựa chọn ở bên nhau. Nhưng giới tính thì liên quan gì? Đây chính là người nhà của cậu trong tương lai, điều này làm cậu hưng phấn hơn so với bất cứ thứ gì.

Mấy ngày sau, cậu gặp được đôi ba ba mới, bọn họ trẻ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cậu, mà trong nháy mắt khi họ nhìn thấy cậu, trong mắt toàn là ngạc nhiên sửng sốt, khiến cậu cảm thấy không biết phải làm sao.

Bắt đầu từ đó, Ngạn Dung liền biết mình không được gia đình mới hoan nghênh, đây là chuyện bất ngờ không nghĩ tới, đôi chồng trẻ Hoa kiều muốn xin nhận nuôi một đứa con nít nhỏ, chả hiểu sai ở công đoạn nào mà Ngạn Dung lại bị đưa đến trước mặt họ.

Bọn họ tuy rằng không thích, nhưng cũng tạm chấp nhận cậu, dẫn cậu đến Trung Quốc, mời giáo viên tiếng Trung cho cậu, còn cho cậu vào trường học Quốc tế hàng đầu, cho cậu điều kiện vật chất tốt nhất, thậm chí còn cho cậu một tấm thẻ tín dụng bạch kim.

Cậu vẫn luôn biết, họ có kế hoạch là chờ khi cậu trưởng thành, sẽ đưa cậu đi du học, Bách Đồ đã từng hỏi cậu thích nước nào, nhưng lại không hỏi cậu có muốn đi du học hay không.

Không thể nghi ngờ, Lương Tỳ cùng Bách Đồ đều là người tốt bụng, bọn họ chỉ là không thương cậu.

Dù như thế, Ngạn Dung một chút cũng không muốn rời đi.

Cậu nơi nào cũng không muốn đi, cậu muốn ở lại Trung Quốc, ở lại Bắc Kinh, ở lại bên cạnh người trong lòng của cậu.

Dù cho vĩnh viễn cậu cũng không chiếm được, cậu cũng không muốn từ bỏ giấc mơ hão huyền này của mình.

Những người có tình cảm non nớt, thường ôm ấp một loại may mắn: Biết đâu lại?

Còn chưa đến nửa tháng nữa sẽ đến kỳ nghỉ đông, tết đến xuân đi, cậu sẽ có khả năng bị đưa ra nước ngoài, cậu cần phải nghĩ cách để ở lại.

Ở Trung Quốc cậu cái gì cũng không có, muốn có ràng buộc để thuyết phục người khác tin tưởng, cũng chỉ có việc xảy ra trong đêm Giáng Sinh cách đây không lâu.

Cậu không muốn phải gặp lại tên bác sĩ ngụy quân tử kia, nhưng cậu cũng không còn cách nào khác.

"Vương Cẩm ca ca." Đứng trong phòng làm việc của bác sĩ, cậu kiên trì gọi lại, rất chi là quẫn bách, cậu mím môi: "Em muốn ở cùng một chỗ với anh."

Bác sĩ Vương thân mặc áo khoác trắng, mũi đeo kính không gọng, không nói gì, chỉ dùng một loại ánh mắt vi diệu nhìn cậu.

Nơi bầu trời dâm ý không ai nhìn thấy, Vương Cẩm đã đem Ngạn Dung đang mặc đồng phục chịch phát khóc hơn vạn lần.

Áo khoác trắng sắp giấu không được dục vọng ngẩng cao, anh ép buộc chính mình phải dừng lại, trấn định nói: "Thật ngại quá, cậu vừa nói gì ý nhỉ?"

Ngạn Dung không thể thốt lại ra được cái xưng hô kia, trực tiếp nhắc lại: "Em nói, em muốn qua lại với anh."

Cậu cảm thấy Vương Cẩm sẽ không từ chối cậu, cậu biết mình có một gương mặt đẹp đến không người nào cự tuyệt được.

Vương Cẩm lại nói: "Yoo, tôi không muốn."

Xấu hổ vì bị từ chối, mặt Ngạn Dung thoáng cái đỏ bừng lên.

Vương Cẩm hỏi: "Cậu sao lại muốn qua lại với tôi?"

Ngạn Dung muốn nói mấy câu cậu đã chuẩn bị sẵn, nói sau đêm đó đối với Vương Cẩm nhớ mãi không quên, chính là chưa kịp mở miêng, nhìn thấy ánh mắt cười rất là hứng thú của Vương Cẩm, cậu cảm thấy mình bị nhìn thấu rồi, những câu chém gió thành bão kia nhất thời một chữ cũng nói không ra.

Trong lúc bối rối vì bị nhìn thấu, cậu mới bất tri bất giác mà nhận ra được mình đi tìm Vương Cẩm là một chuyện hoang đường cỡ nào.

Vương Cẩm nhìn Ngạn Dung mặt mũi trầm xuống, trong lòng có chút cảm khái. Lẽ nào… nhóc con này cuối cùng cũng phát hiện những tâm tư nho nhỏ tự mình cho là giấu rất kỹ, kỳ thật không thể giấu được Lương Tỳ với Bách Đồ, cho nên muốn kéo mình đến làm bia đỡ đạn?

Tuổi trẻ thật là tốt, muốn làm thì làm, chả thèm quan tâm hậu quả, dù phải trả một cái giá lớn.

"Cậu không muốn nói thôi tôi cũng không hỏi." Vương Cẩm nói.

Ngạn Dung vẫn rất ư thấp thỏm, giương mắt nhìn anh.

Vương Cẩm cười cười với cậu: "Ngạn Dung, tôi không muốn cùng cậu hẹn hò, chỉ muốn lăn giường với cậu."

Ngạn Dung trợn tròn hai mắt, giật mình kinh ngạc, cậu đã quá xem nhẹ trình độ mặt người dạ thú của Vương Cẩm rồi.

Giọng điệu và thái độ của Vương Cẩm cũng không ngả ngớn, ôn hòa nói: "Tôi thuộc Tộc Không Cưới, không có ý định kết hôn, cũng không có ý định yêu đương, nếu cậu muốn ở cùng tôi, chúng ta sẽ chỉ có mối quan hệ tình dục mang tính chất biệt lập nhất định, nghĩ thông thì bắt đầu, muốn kết thúc lúc nào thì kết thúc, nếu như cậu cảm thấy chấp nhận được, chúng ta sẽ ở cùng nhau."

Ngạn Dung vẻ mặt mờ mịt, một lúc sau mới hỏi: "Cái gì là 'có tính chất biệt lập nhất định'?"

Vương Cẩm nói: "Là trong đoạn thời gian trước khi mối quan hệ này kết thúc, tôi chỉ chịch mình cậu."

Ngạn Dung líu hết cả lưỡi: "Anh…"

Vương Cẩm bổ sung: "Cậu cũng chỉ được lăn giường với mỗi mình tôi."

Ngạn Dung hít sâu hai cái, quay người bỏ đi.

Cậu đi ra đến bên ngoài cửa văn phòng thì dừng lại, xoắn xuýt một lúc, mới vòng trở lại.

Vương Cẩm ngồi nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, chờ cậu trả lời.

Ngạn Dung chịu thua nói: "Tôi chấp nhận."

Vương Cẩm hỏi: "Có hiệu lực luôn và ngay?"

Ngạn Dung thở dài một hơi, nói: "Được."

Vương Cẩm nheo mắt lại, tầm nhìn rơi vào cổ áo bộ chế phục của Ngạn Dung, nhẹ giọng hỏi: "Chiều nay mấy giờ học?"

Ngạn Dung ý thức được điều gì, ý nghĩ chết cũng không sợ nhất thời hóa thành tro, môi run lên: "Tôi xin nghỉ đến đây, giờ phải quay về ngay."

Vương Cẩm cười cười, đưa số điện thoại của mình cho cậu.

Ngạn Dung chuồn ngay lập tức.

Mấy ngày sau đó, cậu mất tăm mất tích, cũng không gọi điện đến.

Vương Cẩm trong những lúc tình cờ rảnh rỗi, sẽ nhớ đến một chút.

Anh bấn bộ đồng phục Ngạn Dung mặc quá rồi.

Buổi tối thứ sáu, anh tăng ca đến rất muộn mới về nhà, nằm xuống muốn ngủ luôn, nhưng nhận được điện thoại của Lương Tỳ.

"Vương lão nhị." Lương Tỳ giọng điệu cổ quái hỏi: "Thằng nhóc con nhà tao nói mày với nó yêu nhau, thật hả?"

Vương Cẩm nhắm mắt lại, nói: "Thật."

6. Chương 6: Trên Dưới Giống Nhau

Nhìn Lương Tỳ cúp điện thoại, Bách Đồ vội hỏi: "Anh ta nói thế nào?"

Lương Tỳ cau mày: "Nó nói là thật sự."

Bách Đồ cau mày còn kinh hơn cả hắn.

Lương Tỳ an ủi: "Đừng lo lắng, Ngạn Dung không phải lớn lên ở Stockholm sao, có bệnh này cũng không có gì là lạ."

NOTE: Stockholm là tên thủ đô của Thụy Điển. Stockholm cũng là tên một hội chứng tâm lý, con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi căm ghét thành quý mến đồng cảm với kẻ bắt cóc mình.

Bách Đồ: "… Im đi được không."

Bởi vì đồng tình với cuộc đời bị trở thành cô nhi của Ngạn Dung, thế nên dù khác xa với nguyện vọng nhận con nuôi ban đầu, anh cùng Lương Tỳ vẫn đồng ý nhận Ngạn Dung đã sắp thành niên, cố gắng hoàn thành hết trách nhiệm của bọn họ. Công việc của anh luôn rất bận rộn, Ngạn Dung lại ở trong ký túc xá trường, hai người trở thành cha con trên danh nghĩa đã nửa năm, trên thực tế thì ở chung không đến nửa tháng, thời gian đấy là bao gồm cả mấy ngày làm thủ tục bên Thụy Điển.

Tình huống của Lương Tỳ cũng không khác lắm, hai người bọn họ cùng Ngạn Dung đừng nói là có tình cảm vững chắc gì, ngay cả coi là quen thuộc cũng còn chưa có đến. Việc tiếp nhận và mang Ngạn Dung về Trung Quốc đều là quyết định của anh, Lương Tỳ luôn tâm tâm niệm niệm muốn một bé gái đáng yêu ngọt ngào, thế nên từ đó đến giờ không quá thích Ngạn Dung, Ngạn Dung cũng hầu như không chủ động tiếp xúc với Lương Tỳ.

Cậu ở trước mặt Bách Đồ luôn có những biểu hiện hợp với tuổi nhưng thật ra lại là một thiếu niên hiểu chuyện, sẽ kể với Bách Đồ mấy chuyện cậu thấy lý thú trong trường, tình cờ chủ nhật rảnh rỗi Bách Đồ sẽ đón cậu về, cậu còn có thể giúp anh làm việc nhà.

Tổng thể mà nói, Ngạn Dung thật ra là một bé trai khiến người ta yêu thích, ngoại trừ một chuyện, cậu đối với Lương Tỳ có tình cảm vượt mức bình thường.

Cậu rất ít khi nhìn thẳng vào Lương Tỳ, Bách Đồ lúc đầu còn cho rằng cậu cảm nhận được Lương Tỳ không thích mình, còn âm thầm dặn Lương Tỳ đối xử tốt với Ngạn Dung hơn một chút, cho đến sau này vô tình phát hiện, Ngạn Dung sẽ rình lúc Lương Tỳ không để ý, dùng một loại ánh mắt gần như cuồng nhiệt mà lén lút nhìn hắn.

Chuyện này, Bách Đồ không nói với bất kỳ người nào, chỉ đến khi Lương Tỳ biểu đạt bất mãn với việc Ngạn Dung vừa gặp nhau đã thích dính lấy "Bách Đồ ca ca", anh mới mập mờ nói qua một lần với Lương Tỳ.

Bách Đồ và Lương Tỳ tình cảm rất tốt, tín nhiệm giữa hai người cũng như thành đồng vách sắt, nhắc nhở Lương Tỳ cũng không phải vì sợ Lương Tỳ không giữ được mình trước gương mặt xinh đẹp của Ngạn Dung, mà trái lại là lo lắng cho Ngạn Dung hơn, tuổi cậu còn quá nhỏ, đắm chìm vào một tình cảm không có kết quả lại còn phải đè nặng trong lòng khó tránh khỏi sẽ chịu nhiều áp lực, rất có thể gây ảnh hưởng xấu đến cuộc sống tương lai.

Anh và Lương Tỳ trời xui đất khiến mà làm ba ba Ngạn Dung, tuổi tác chênh lệch không nhiều, lại hoàn toàn không có kinh nghiệm làm bố, hơn nữa công tác đặc thù nên có rất nhiều chỗ hạn chế, nói cho cùng, ngoài việc cung cấp vật chất đầy đủ hơn, những cái khác chẳng thể nào cho Ngạn Dung được.

Thế nhưng, ít nhất cũng sẽ không để lòng tốt tạo thành sai lầm.

Hơn chục ngày trước Giáng Sinh, trợ lý của Lương Tỳ tới trường đón Ngạn Dung nhưng vồ hụt, điện thoại di động cũng không gọi được, cả ngày đều không có tin tức, ngày thứ hai trở về, vừa thấy mặt đã khóc, trái lại là Vương Cẩm – người đưa cậu trở về lại kể hết sự tình từ đầu đến cuối với Lương Tỳ.

Lương Tỳ không muốn truy cứu, Ngạn Dung lại không chịu tự mình nói ra, Bách Đồ không còn cách nào suýt chút nữa làm ầm lên với Lương Tỳ.

Anh cảm thấy Vương Cẩm là một kẻ khốn nạn, đối với Ngạn Dung làm ra hành động chả khác nào cưỡng gian, Lương Tỳ thế nhưng cố cãi cho rằng Vương Cẩm không sai, chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm. Nói được vài câu, Lương Tỳ thấy anh đã giận thật, mới nhanh như gió đổi giọng mắng chửi Vương Cẩm khốn

kiếp một trận.

Cuối cùng khi tỉnh táo lại, hai người thương lượng một chút, Lương Tỳ cùng người trong nhà họ Vương quan hệ khá tốt, Ngạn Dung lại ở trong nước, sớm hay muộn cũng không tránh khỏi việc gặp mặt Vương Cẩm, không bằng đưa cậu đi du học, đầu tiên là không lo gặp lại Vương Cẩm sẽ tạo thành bóng ma, thứ hai là cũng để cậu thoát khỏi khổ cực khi học tiếng Trung, dù sao học tập và sinh sống trong hoàn cảnh quen thuộc ngôn ngữ vẫn thoải mái hơn.

Chủ nhật này, Ngạn Dung khó có được một lần chủ động gọi điện thoại tới, nói muốn về nhà. Tới gần tết xuân, Bách Đồ cùng Lương Tỳ đều chấm dứt hết tất cả công việc để ở nhà nghỉ ngơi, hai người liền cùng nhau đến trường học, đem cậu đón trở về.

Bách Đồ dự định sau khi về nhà sẽ chậm rãi đem chuyện xuất ngoại nói với Ngạn Dung, để cho tự bản thân cậu có thời gian tiếp nhận. Ai ngờ trên đường, Lương Tỳ chưa gì đã nói ra. Anh còn chưa kịp trách cứ Lương Tỳ nóng vội, liền nghe Ngạn Dung ở ghế sau nói: "Em muốn ở lại Bắc Kinh."

Lương Tỳ cùng Bách Đồ đều choáng váng.

Một đường về nhà đều trầm mặc, Ngạn Dung đi vào phòng thay quần áo, Bách Đồ nhanh chóng thúc giục Lương Tỳ gọi điện cho Vương Cẩm.

Lúc Lương Tỳ nói chuyện điện thoại xong, Bách Đồ cả người đều không ổn, anh trước đây ấn tượng với Vương Cẩm khá tốt, sau chuyện lần đó, liền cảm thấy Vương Cẩm chính là điển hình của loại mặt người dạ thú, hiện tại càng cảm thấy không thể nhịn nổi, Ngạn Dung có tật xấu gì tạm thời không nói đến, một người đàn ông trưởng thành hơn 30 tuổi, giở trò với thằng nhóc còn chưa đủ sao mà giờ còn muốn đùa giỡn tình cảm?

Lương Tỳ nhìn anh nổi giận đùng đùng, cái gì cũng không dám nói, trong lòng đem đồ không biết xấu hổ Vương lão nhị chọt thành tổ ong.

Bách Đồ đi vào phòng của Ngạn Dung, trong chốc lát đã lại mặt tối sầm đi ra.

Lương Tỳ chân chó chạy ra hỏi: "Thế nào? Khuyên được không?"

Bách Đồ buồn phiền nói: "Không được, cũng không biết Vương Cẩm cho nó uống thuốc beep gì nữa."

Lương Tỳ nhỏ giọng nói: "Anh nghe bọn nó nói, 'cái đấy' của Vương lão nhị rất lợi hại."

Bách Đồ: "…"

Vương Cẩm 'cái đấy' có lợi hại hay không hai người bọn họ cũng chỉ được nghe tin vịt, có thể xác nhận

chuyện này trong nhà chỉ có người bạn nhỏ đang quyết tâm không thay đổi kia biết, nhất định muốn vì "Vương Cẩm ca ca" của cậu mà ở lại Bắc Kinh, sống chết không muốn xuất ngoại, nên giảng đạo lý cũng đã giảng, cậu vẫn giữ vững dáng vẻ cứng mềm không ăn.

Dù sao cũng không phải con đẻ, hơn nữa đã thành niên rồi, Bách Đồ cũng không thể làm gì được cậu.

Còn Lương Tỳ căn bản là chả thèm quản.

Lại qua chừng mười ngày, kỳ nghỉ đông đã đến.

Lương Tỳ cùng Bách Đồ đến trường học đón Ngạn Dung, mới nhấn không bao lâu liền nhận được điện thoại của Ngạn Dung gọi tới, nói không cần đến đón, cậu đi đến 'nhà bạn trai', hai ngày nữa mới về.

Vương Cẩm rất muộn mới về nhà, nhìn thấy Ngạn Dung ngồi ở bậc cầu thang trước cửa thì hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không tính là bất ngờ. Lúc nhắm mắt nói điêu với Lương Tỳ, anh đã biết Ngạn Dung sớm hay muộn cũng sẽ chủ động đến tìm mình.

Mùa đông khắc nghiệt, nhiệt độ rất thấp, Ngạn Dung chỉ mặc một cái áo lông vũ mỏng bên ngoài bộ chế phục, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh cóng trắng bệch, môi cũng có chút thâm tím, ôm trong ngực một cái balo, ngồi ở chỗ đó không nói lời nào nhìn Vương Cẩm.

"Được nghỉ đông? Sao không gọi điện cho tôi trước?" Vương Cẩm hỏi. Thái độ của anh quá là tự nhiên, cùng với suy nghĩ của Ngạn Dung khác nhau hoàn toàn.

Ngạn Dung chậm rãi đứng lên, cứng ngắc nói: "Tôi nghĩ anh tan làm sẽ về ngay."

Vương Cẩm vừa mở cửa vừa cười nói: "Tại tôi thường tăng ca. Mau vào đi cho ấm."

Một lần nữa đặt chân vào nhà Vương Cẩm, Ngạn Dung cả người đều gò bó không thoải mái.

Vương Cẩm bảo cậu ngồi xuống trước, sau đó mình thì lấy từ tủ lạnh ra chai sữa bò, 'ding' một tiếng, đi ra đưa cho cậu, nói: "Làm ấm tay cùng mặt."

Ngạn Dung nhận lấy, đem bình sữa bò ấm ấm ôm trong lòng bàn tay, cúi đầu không nhìn Vương Cẩm.

Cậu biết cậu đến đây làm gì.

Cậu biết Vương Cẩm cũng biết.

Vì thế một lát sau, Vương Cẩm lấy sữa bò từ trong tay cậu ra, sau đấy đem cậu ôm lên, cậu chỉ cứng người lại một cái, cũng không hề phản đối.

Vương Cẩm bế cậu lên tầng, cậu xấu hổ lại lúng túng đem hai tay co rúc trong lòng anh, đối với chuyện sắp xảy ra tràn ngập sợ hãi, thế nhưng lại không muốn bị nhìn ra, cậu muốn để cho Vương Cẩm tin rằng cậu không để ý chuyện này, cũng làm cho chính mình tin tưởng điều ấy.

Tại thời điểm cậu không để ý, Vương Cẩm hiếm khi mà do dự trong chốc lát, anh nhìn ra được Ngạn Dung không muốn cùng anh ân ái, anh cũng không quen ép buộc người khác, một mình thoải mái không phù hợp với tính cách thích thưởng thức cái đẹp của anh.

Nếu như mà hôm nay Ngạn Dung không mặc chế phục đến, có lẽ anh sẽ thả Ngạn Dung đi rồi.

Thế nhưng Ngạn Dung không chỉ mặc, còn mặc đến là xinh đẹp, cùng với bộ lần trước ở bệnh viện cùng màu nhưng khác kiểu, kết hợp với khuôn mặt lai của cậu, sức mê hoặc phải gọi là tăng vọt gấp 10 lần.

Vương Cẩm nghĩ thầm một cái, chịch một lần với chịch thêm lần nữa cũng chả khác nhau là mấy.

Vậy thì lần này cứ chịch đi rồi bàn tiếp.

Vương Cẩm trên cơ bản là loại người trên giường dưới giường giống nhau, anh chủ động nói chuyện vui vẻ thời gian 'mở màn' dài lại ôn nhu.

Bị Vương Cẩm dùng từ ngữ khéo léo cùng kỹ xảo thành thạo dỗ đến quên mất sợ hãi cùng bất an, Ngạn Dung hiện tại hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm, thành công mang lại cho bản thân mình một ấn tượng dâm đãng khó phai.

7. Chương 7: Ở Nhờ

Sau khi xong việc, Vương Cẩm ngồi dựa mông vào đầu giường, từ bàn bên cạnh cầm thuốc lá và bật lửa, rút ra một điếu, trước khi châm thuốc không quên hỏi: "Không phiền nếu tôi hút một điếu chứ?"

Ngạn Dung nằm bên cạnh không trả lời anh.

Anh đành đem điếu thuốc kia nhét lại vào bao, hỏi tiếp: "Không thoải mái? Tôi làm đau cậu à?"

Ngạn Dung hít một hơi, nói: "Không đau."

Giọng nói của cậu có chút khàn khàn, thế nhưng không phải là do gọi giường mà ra, là tại không chịu mở miệng làm khô cổ họng, trong cả màn lăn giường vừa xong, cậu thậm chí ngay cả một tiếng cũng đều nói không rõ.

Vương Cẩm cũng cảm thấy hôm nay cậu hẳn là không bị đau, mặc dù vẫn chặt giống lần trước, nhưng cũng không giống như lúc không có kinh nghiệm, ít nhiều thì vẫn trơn hơn một chút, cứ tiếp tục như này khéo tương lai ngày nào đó nói không chừng thật sự bị chịch lỏng ra.

Vương Cẩm không nghĩ tiếp nữa, người sẽ đem Ngạn Dung tươi ngon mọng nước chịch thành hàng lỏng tuột, có thể là anh, cũng có thể chả phải anh, chuyện sau này ai biết được?

Anh nhặt quần áo của mình lại, tùy ý mặc vào, nói: "Cậu nằm đây ngủ một giấc cho ngon đi."

Ngạn Dung hơi ngạc nhiên xoay mặt lại hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Vương Cẩm cười ôn hòa với cậu: "Tôi đến phòng khác nghỉ ngơi, ở lại chỗ này chỉ sợ cậu lại ngủ không được."

Ngạn Dung: "… Ờm."

Vương Cẩm nói: "Ngủ ngon."

Ngạn Dung cũng đành đáp lại: "Ngủ ngon."

Vương Cẩm đi khỏi.

Ngạn Dung vẫn cứ nằm nhoài ra đấy, trong thời gian ngắn liên tiếp bắn hai lần, cậu không có chút sức lực nào để động đậy thân thể của chính mình.

Cũng may Vương Cẩm rất tự giác đeo ba con sói, nếu không giờ phải phiền toái tắm rửa và 'làm sạch' rồi.

Cậu không cảm thấy bản thân bác sĩ Vương sẽ là một người sạch sẽ, lần trước ở đây, Vương Cẩm tìm cho cậu một bộ quần áo cỡ XL, chắc chắn không phải của bản thân Vương Cẩm, nói không chừng chính là của người bạn tình trước đó để lại chỗ này.

Ngày hôm sau cậu bị đói bụng tỉnh, toàn bộ cơ thể đau nhức như bị xe tăng cán qua.

Vương Cẩm nhìn thì những tưởng kỹ năng trên giường ôn nhu, thật ra lực tàn phá kinh người.

Cậu từ trong phòng đi ra, phát hiện Vương Cẩm đã đi làm, trên bàn ăn dưới tầng một có để lời nhắn, nét chữ phóng khoáng: "Trong tủ lạnh có sữa bò cùng bánh mì nướng, đi vào nhà bếp nhìn bên phải sẽ thấy lò vi sóng —— Vương Cẩm ca ca."

Cậu tiện tay ném giấy nhắn vào thùng rác, sau đó mang đầy đủ đồ đạc của mình, khóa chặt cửa rời đi.

Về đến nhà, Lương Tỳ không có đó, Bách Đồ muốn nói lại thôi nhìn cậu rất lâu, cuối cùng cái gì cũng không có hỏi.

Cậu làm bộ không nhìn ra sự quan tâm của Bách Đồ với mình.

Trước đây không lâu, cậu từng nằm mơ thấy một giấc mơ, mơ Bách Đồ phát hiện ra tâm tư của cậu, thay đổi thái độ hòa ái dễ gần ngày xưa, chỉ thẳng vào mặt mắng cậu vô sỉ, nổi giận lôi đình đem cậu đuổi ra ngoài.

Cậu khóc to tỉnh lại, nội tâm tràn đầy thống khổ và mâu thuẫn, cậu không muốn làm tổn thương Bách Đồ chân thành đối tốt với mình, nhưng mà cậu lại không khống chế được bản thân mình. Cậu thậm chí nghĩ, nếu như Bách Đồ có thể đối xử với cậu gay gắt một chút, có lẽ sẽ tốt hơn.

Kỳ nghỉ đông từ từ chậm rãi trôi qua một tuần, Ngạn Dung chỗ nào cũng không đi.

Cậu mỗi ngày đều làm ổ trong phòng làm bài tập, xem phim, nghe nhạc, cậu hi vọng giảm thiểu được cảm giác tồn tại của mình trong căn nhà này, không muốn để Lương Tỳ và Bách Đồ cảm thấy chán ghét đồ quỷ sứ như cậu làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của họ.

Nhưng sống cùng dưới một mái nhà, có những lúc chuyện càng không muốn thì lại càng dễ xảy ra.

Trong nhà có nuôi hai con cún, có hôm trời tối, cậu dẫn bọn nó ra ngoài đi dạo, cảm thấy hình như bị cảm mạo, đi được không bao lâu liền thấy khó chịu, kết thúc sớm việc đi dạo về nhà, vừa vặn đụng phải cảnh Lương Tỳ cùng Bách Đồ ở phòng khách hun nhau nồng nhiệt.

Bách Đồ khuôn mặt xấu hổ, Lương Tỳ thì rất chi là bình tĩnh, chỉ là không vui vẻ nổi.

Ngạn Dung im lặng đem tháo dây dắt thả chó ra, sau đó đi rửa tay, nước chảy ào ào cũng không cách nào rửa trôi buồn bã của cậu lúc này.

Từ vệ sinh đi ra, cậu nhỏ giọng nói với Lương Tỳ và Bách Đồ vẫn đang ngồi ở phòng khách: "Em muốn đến chỗ Vương Cẩm ca ca ở mấy ngày, có được không?"

Cậu cũng không quản hai người có đồng ý hay không, liền đem quần áo để thay cùng bài tập đều cất vào balo, vội vàng nói tạm biệt rồi đi ra cửa.

Bách Đồ đuổi theo, nói: "Để anh đưa em đi."

Ngạn Dung không từ chối, chỉ đứng nói chuyện với một mình với Bách Đồ, cậu không còn khẩn trương như nãy.

Trên đường, Bách Đồ lái xe, làm như vô tình nhắc đến Vương Cẩm, hỏi: "Anh ta đối xử với em thế nào?"

Ngạn Dung nói: "Cũng không tệ lắm, mỗi ngày đều nhắn cho em tin chúc ngủ ngon."

Bách Đồ nhất thời nghẹn họng, dừng một chút mới nói: "Anh ta có hay không nói với em vấn đề tương lai của hai người?"

Ngạn Dung nói dối: "Em không muốn cùng anh ấy bàn đến chuyện xa xôi như thế, em còn chưa tốt nghiệp cao trung, chuyện tương lai để tương lai rồi tính cũng chưa muộn."

Bách Đồ không thể hiểu được suy nghĩ của Ngạn Dung, nhìn qua giống như vẫn không thể buông bỏ được Lương Tỳ, thế nhưng sao lại muốn cùng Vương Cẩm yêu đương? Anh muốn cố gắng nói chuyện nghiêm túc với Ngạn Dung một lần, nhưng đụng phải hai cái đinh không cứng không mềm, với quan hệ của bọn họ rất khó để tâm sự tình cảm, chỉ đành thôi.

Đã đến nhà Vương Cẩm, cách hàng rào nhìn thấy trong sân có đỗ một chiếc xe BMW 370 đỏ chót, chính là xe của Vương Cẩm, giống y hệt với tính cách của anh, lẳng lơ thấy rõ.

Xe ở nhà, xem chừng là người cũng ở đây.

Ngạn Dung xuống xe, Bách Đồ không yên tâm lại cân nhắc câu chữ nói: "Nếu như… nếu như muốn về nhà, liền gọi điện cho anh, anh đến đón em."

Ngạn Dung nói: "Ừm, tạm biệt Bách Đồ ca ca."

Bách Đồ quay xe rời khỏi, từ gương chiếu hậu nhìn thấy Vương Cẩm mở cửa, sau đó nắm tay Ngạn Dung đem người kéo vào.

Bách Đồ rất thất vọng, anh hoài nghi Ngạn Dung có khi thật sự tâm lý có vấn đề, anh đương nhiên hy vọng Ngạn Dung sẽ hiểu rõ cùng Lương Tỳ là việc không có khả năng, di tình biệt luyến mà đi yêu người khác.

Thế nhưng trong việc thể hiện tình cảm, Lương Tỳ cùng Vương Cẩm chính là hai thái cực.

Bách Đồ hoàn toàn không tin rằng một người từng thích Lương Tỳ, sau đó lại có thể đi thích Vương Cẩm.

Mà lúc này đây Ngạn Dung tim đập phải gọi là thình thịch.

Cậu bị Vương Cẩm kéo vào cửa, hầu như cái gì cậu cũng chưa kịp nói đã bị ôm lên ghế sofa.

Vương Cẩm so với bình thường hình như có cái gì đó sai sai.

8. Chương 8: Pass Wifi

Ngạn Dung có chút đau, cũng có một chút tức giận, nhưng cậu nhịn xuống.

Là tự bản thân cậu cam nguyện dùng đến thứ duy nhất có thể đem ra trao đổi để đánh đổi lấy thứ mình cần, Vương Cẩm muốn dùng phương thức gì xài nó, là việc riêng của Vương Cẩm.

Suy cho cùng từ một hướng nào đó, bắt đầu từ khi cậu đồng ý làm bạn tình với Vương Cẩm, thì so với cave không khác gì nhau.

Vương Cẩm ngay từ đầu không phải yêu cậu, cũng không phải muốn cậu, mà chỉ đơn giản là đang chơi gái.

Nghĩ tới đây, cậu cảm thấy bản thân mình càng thêm chết lặng.

Nhưng Vương Cẩm vẫn một mực khiêu khích cậu không dừng, đối với một thằng nhóc kinh nghiệm tình dục chỉ có hai lần, chút kích thích này cơ bản là không sao đỡ được.

Rất nhanh Vương Cẩm liền cảm thấy lòng bàn tay một mảng nóng ẩm.

Sau đó anh 'không hiểu phong tình' mà ngây người một lúc.

Hôm nay tâm trạng của anh thật không tốt, làm một người có bộ dáng đẹp trai, thu nhập hơn ai, bạn tình đẹp lai, cha mẹ cũng chưa bao giờ thúc giục chủ nghĩa đàn ông phải lập gia đình, anh không nên có lý do gì để tâm trạng không vui.

Anh cúi đầu, phát hiện Ngạn Dung vốn mơ màng mềm yếu đang dùng một loại ánh mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn anh, sau khi chạm vào tầm mắt của anh liền ngay lập tức nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt đấy, Vương Cẩm trong lòng động một cái.

Đôi tròng mắt màu xanh xinh đẹp như bị 'cơn sóng tình' nhuộm đỏ ửng ướt át, thêm vào loại ánh mắt như

thế trái lại khiến cho thằng nhóc này càng thêm đặc biệt gợi cảm, như một con mèo Ragdoll kiêu ngạo lại dụ người.

Anh sờ sờ mặt mèo Ragdoll, giọng điệu như thường hỏi: "Cậu nóng quá, bị sốt hả?"

Ngạn Dung mở mắt ra, nhưng không có nhìn thẳng vào anh mà nhìn đi nơi khác, nói: "Tôi không nóng."

Vương Cẩm nói: "Bên trong rất nóng."

Ngạn Dung bị câu nói này chọc cho xấu hổ, thế là nhịn không được mà hơi co rút lại.

Vương Cẩm đùa giỡn cầu xin tha thứ: "Bé cưng, em đừng có siết tôi."

Ngạn Dung bật thốt lên: "Ai là bé cưng của anh?"

Vương Cẩm như không nghe thấy câu hỏi này, vỗ nhẹ lên mông cậu một cái, ôn nhu dụ dỗ: "Ngoan~ thả lỏng, để cho tôi đi ra trước."

Ngạn Dung đương nhiên không coi câu "bé cưng" kia là thật, cậu ghét cách Vương Cẩm xem nhẹ việc gọi cậu như thế.

Cậu hít sâu một hơi, chậm rãi buông lỏng từng chút, Vương Cẩm cũng chậm rãi rút ra ngoài.

Cậu có chút bất ngờ, còn tưởng là Vương Cẩm sẽ nói "bắn đây".

Vương Cẩm mặc quần vào, từ dưới bàn trà lấy ra khăn giấy ướt, giúp Ngạn Dung lau khô, động tác rất dịu dàng, sau khi giúp cậu lau sạch thì nói: "Tôi đi rửa tay, cậu cứ tự chơi một mình trước đi."

Một giây trước còn là dâm ma, một giây sau đã khôi phục bộ dáng lúc bình thường.

Ngạn Dung yên lặng nghĩ, tâm thần phân liệt à.

Trước khi Vương Cẩm trở về, cậu sửa sang lại quần áo, nhanh chân ngồi ôm gối ở trên sofa.

Cậu nghĩ đến một sự việc xấu hổ.

Cậu nói với Bách Đồ là muốn ở lại chỗ này mấy ngày, còn mang cả bài tập nghỉ đông và quần áo thay rửa đến luôn, cậu đã nghĩ đến việc có thể cùng Vương Cẩm lăn giường bất cứ khi nào, nhưng quên mất một

chuyện ngoại trừ lăn giường, cậu còn muốn ở cùng Vương Cẩm lúc xuống giường.

Vương Cẩm từ trên lầu đi xuống, quần áo đã thay.

Ngạn Dung cố gắng ra vẻ không xấu hổ, nói: "Vương Cẩm Châu, tôi muốn ở chỗ này mấy ngày."

Vương Cẩm lại bị đổi tên cười rộ lên, nói: "Tôi nhìn thấy balo hành lý của cậu rồi."

Ngạn Dung thấy anh không từ chối, nói tiếp: "Tôi có thể giúp anh làm việc nhà."

Vương Cẩm cười: "Không cần, thuê người rồi, tôi bình thường không về nhà ăn cơm, một mình được không đấy?"

Ngạn Dung không hiểu ý của anh, nói: "Tôi không dùng nhà bếp, tôi sẽ gọi giao đồ ăn."

Vương Cẩm nói: "Ý tôi là, một mình ăn cơm sẽ rất buồn đấy."

Ngạn Dung nói: "Tôi thường thường đều ăn cơm một mình, sẽ không thấy buồn đâu."

"Cậu thật là lợi hại." Vương Cẩm cười, nói: "Tôi thì không được."

Ngạn Dung nghe không hiểu lắm lời của anh, thế nên không nói gì.

Vương Cẩm nhìn cậu, hỏi: "Có đau không."

Ngạn Dung biết anh hỏi vấn đề gì, đúng là có chút đau, ban nãy Vương Cẩm quá thô bạo.

Cậu trả lời: "Không đau."

Vương Cẩm cũng không hỏi nữa, đi qua xách balo hành lý của cậu: "Đến đây, dẫn cậu đến coi phòng mình."

Ngạn Dung sững sờ, phòng của cậu?

Vương Cẩm đã đi lên cầu thang, cậu vội vàng đứng dậy chạy theo phía sau, còn đang nghi hoặc câu tiếng Trung này có phải có ý nghĩa gì khác hay không.

Vương Cẩm dẫn cậu đến một gian phòng trên tầng ba, đẩy cửa ra, chào hàng: "Phòng này hướng sáng tốt,

thích hợp để làm bài tập, cũng yên tĩnh, không nghe được tiếng động dưới tầng, tôi mỗi ngày trở về đều rất muộn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc cậu nghỉ ngơi. Cậu thấy thế nào?"

Ngạn Dung: "… Rất tốt."

Vương Cẩm đem balo hành lý thả xuống, nói: "Thế cậu tự mình thu dọn đi, tủ quần áo và ngăn kéo bàn học đều trống cả."

Ngạn Dung gật gật đầu, Vương Cẩm định đi lại bỗng dưng nhớ ra, nói bổ sung: "Ờ, pass wifi là 'Vương Cẩm JJ nạm kim cương', chữ 'JJ' viết hoa, mấy chữ Hán còn lại đều là viết kiểu pinyin, pinyin cậu biết không?" (wang jin de xiang zuan JJ =)))

Ngạn Dung: "… Biết."

Vương Cẩm không hề cảm thấy cái pass khoe mẽ thứ ở giữa này ngu đến cỡ nào, duy trì phong độ mỉm cười nhẹ nhàng rời đi.

Ngạn Dung cứ như thế mà ở lại.

Cùng với việc ở nhờ trong tưởng tượng của cậu, chênh lệch rất nhiều.

Cho đến tận cuối tuần, Vương Cẩm chẳng những không có mỗi giây mỗi phút đều quấy rầy cậu, cũng không có mỗi đêm đều cầu lăn giường, ngoại trừ ngày đầu tiên đưa cậu lên tầng, Vương Cẩm chưa từng quay lại căn phòng này.

Thẳng đến buổi tối thứ sáu, cậu tựa vào đầu giường dùng máy ipad xem phim, Vương Cẩm gọi điện thoại tới, hỏi: "Ngủ chưa?"

Cậu biết Vương Cẩm muốn làm gì, có chút căng thẳng, nhưng vẫn nói: "Vẫn chưa, anh đợi thêm một chút, tôi tắm xong sẽ xuống dưới."

Vương Cẩm nói tiếp: "Vừa hay, xuống đây chúng ta cùng nhau tắm."

Vương Cẩm không thể nghi ngờ là thánh chịch, từ Ngạn Dung lúc mới vào trong phòng tắm không biết nên làm thế nào, dần dần biến thành ý loạn tình mê, thời gian căng lắm cũng chỉ đủ biến nước nóng thành nước ấm mà thôi.

Dáng người Ngạn Dung ở trong đám bạn học của cậu có thể xem như là chuẩn cao, nhưng đứng trước mặt Vương Cẩm, cậu hiển nhiên là thập phần nhỏ xinh, Vương Cẩm có thể dùng bất cứ tư thế nào ôm cậu, tư thế trên không càng thêm thuận lợi để tiến sâu vào.

Vương Cẩm cảm giác rất ư là thỏa mãn, anh thích cùng nhóc con này ân ái, thích nhìn dáng vẻ nhóc con này không tình nguyện khóc lóc lúc cao trào.

Anh hưởng thụ thân thể Ngạn Dung, lại đạo đức giả mà lo lắng, có khi Ngạn Dung chưa kịp biến thành 'hàng lỏng lẻo' thì trước đó đã bị anh điều giáo thành một người dâm đãng rồi cũng nên.

Sau khi làm việc xong, anh hỏi: "Muốn về phòng trên tầng ngủ, hay là ở lại luôn đây."

Ngạn Dung nhắm mắt lại, không trả lời anh, mệt mỏi mà ngủ.

Anh giúp Ngạn Dung đắp kín chăn, bản thân thì mặc thêm áo khoác, đi đến ban công hút thuốc xong mới quay lại.

Ngạn Dung trên giường đã thay đổi tư thế, hai mắt nhắm chặt, dường như ngủ rất say, trên gương mặt xinh đẹp còn đọng lại màu ửng đỏ sau khi ân ái.

Vương Cẩm rón rén nằm xuống bên cạnh cậu, trước khi tắt đèn, theo thói quen vớ lấy điện thoại trên đầu giường liếc mắt nhìn.

Có một dãy số lạ gửi tin nhắn đến: "Tôi đã xác định được thời gian, thứ năm lên máy bay đến Bắc Kinh, chỉ có thể ở lại nửa ngày, cậu thật sự không rảnh để gặp mặt tôi sao?"

Vương Cẩm nhíu mày lại, đem ném điện thoại qua một bên, tắt đèn.

9. Chương 9: Hủ Tiếu Xào Bò

Ngạn Dung đến ở nhờ nhà Vương Cẩm cũng đã hơn một tuần lễ, Bách Đồ mỗi ngày đều chủ động liên lạc với cậu, quan tâm cậu ăn cơm có ngon hay không, bài tập về nhà đã làm xong chưa, Vương Cẩm đối xử với cậu tốt không.

Cậu đều sẽ trả lời, cơm ăn ba bữa đúng giờ, bài tập làm sắp xong, Vương Cẩm đối với cậu tốt lắm.

Trên thực tế, cậu ở đây đã một tuần, ngoại trừ cùng Vương Cẩm lăn giường hai lần, thì hầu như không còn tiếp xúc nào khác.

Vương Cẩm rất bận, đi sớm về khuya, chưa bao giờ đi lên trên tầng. Hai lần đó, đều là Vương Cẩm gọi cậu xuống dưới, bọn họ làm trong phòng tắm của Vương Cẩm.

Thời điểm chịch nhau, Vương Cẩm không nói nhiều lắm, sẽ chỉ ở một số thời điểm hỏi cậu mấy vấn đề như "Có đau không" "Có thể như vậy hay không" "thoải mái không" "Có muốn nhanh hơn chút không".

Ban đầu cậu cùng Vương Cẩm thỏa thuận hiệp định bạn tình, đối mặt với chuyện tình dục bao lần vẫn còn chút sợ hãi, Vương Cẩm không thể nghi ngờ là một giáo viên chất lượng cao, cậu dưới sự dẫn dắt của Vương Cẩm, thật sự cảm nhận được sự xung động nguyên thủy của con người mang đến thật nhiều sung sướng. Vì lẽ đó, mặc dù cậu đối với Vương Cẩm khó mà buông bỏ được thành kiến, nhưng cũng phải thừa nhận, thời điểm ở trên giường, Vương Cẩm không hề keo kiệt sự ôn nhu với cậu.

Chỉ là trong thời gian không cần phát tiết dục vọng, Vương Cẩm đều công việc bận rộn, dường như chưa bao giờ nhớ đến cậu ở trên tầng.

Như vậy, Vương Cẩm đối xử với cậu rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Cậu nghĩ, Vương Cẩm là một 'khách chơi chuẩn xịn'.

"Sắp đến năm mới rồi." Bách Đồ ở đầu dây kia lần thứ hai muốn nhắc cậu về nhà: "Hay là anh ngày mai qua đón em về nhé."

Ngạn Dung từ chối: "Để mấy hôm nữa, chỗ này yên tĩnh, em muốn làm xong bài tập mới trở về."

Bách Đồ dừng vài giây mới nói: "Cũng tốt, em đừng ham chơi, chăm chỉ làm bài tập."

Ngạn Dung đáp ứng, cúp điện thoại.

Một lát sau, cậu phát hiện mình có khả năng đã nói sai.

Cậu không muốn nhanh như vậy phải trở về, so với việc lăn giường với Vương Cẩm, cậu càng sợ phải một lần nữa nhìn thấy hình ảnh thân thiết của Bách Đồ và Lương Tỳ. Nhưng một câu "Nơi này yên tĩnh" thật giống như ngầm ám chỉ Bách Đồ với Lương Tỳ, vừa nãy cậu căn bản không có nghĩ nhiều đến thế, cậu thật sự chỉ là muốn nói nhà Vương Cẩm yên tĩnh thích hợp để làm bài tập.

Liệu Bách Đồ có nhạy cảm quá không? Liệu có thể sẽ chán ghét cậu không?

Bên kia, Bách Đồ tràn đầy phiền lo, từ ngày đầu tiên Ngạn Dung đi đến nhà Vương Cẩm anh đã bắt đầu lo lắng, một lòng muốn để Ngạn Dung mau chóng trở về, anh và Ngạn Dung quan hệ có chút xấu hổ, căn bản là không cách nào dạy bảo giống như mấy gia đình bình thường, chỉ có thể uyển chuyển một chút, nhưng Ngạn Dung căn bản là không 'bắt sóng' được cái ý muốn uyển chuyển của anh.

Mà Lương Tỳ ngay từ đầu đã không chào đón Ngạn Dung, đặc biệt là sau khi biết Ngạn Dung có 'ý đó', thì càng nhìn thằng bé càng thấy không được thoải mái, hiện tại Ngạn Dung và Vương Cẩm trở thành một

đôi, hắn liền cảm thấy quá là tốt luôn, ngồi một bên thêm dầu vào lửa: "Nó không muốn về thì em cũng đừng bắt nó phải về, thật khó có được ngày nghỉ để ở cùng người yêu mấy ngày, em đây là tính chia rẽ uyên ương sao?"

Bách Đồ nói: "Cái gì gọi là chia rẽ uyên ương, em nhìn thế nào cũng không thấy nó sẽ thật sự yêu Vương Cẩm."

Lương Tỳ lại nói: "Sao chắc sẽ không? Vương lão nhị là người tốt, tính tình cũng được, biết dỗ người biết cưng người, tuy không bằng được anh nhưng cũng coi như đẹp trai, thằng nhóc Ngạn Dung kia khả năng sắp bị lão ấy làm cho mê chết luôn ấy chứ. Anh chẳng phải nói với em rồi sao, Vương Cẩm 'cái đó' còn rất lợi hại, hai người họ có khi còn tính phúc mỹ mãn vô cùng cơ, em đừng rảnh mà để ý chuyện này nữa."

Bách Đồ không đồng ý, nói: "Vương Cẩm từng đấy tuổi cái gì mà còn chưa nếm qua, Ngạn Dung cùng lắm thì lén lút xem được mấy bộ phim, có thể biết cái gì? Mỹ mãn cái gì? Hiện giờ hai người họ ở cùng nhau, nói không chừng Vương Cẩm mỗi ngày đều lăn qua lăn lại nó."

Anh não bổ cảnh Ngạn Dung hai tay chống người lên bàn học bị Vương Cẩm từ phía sau tiến vào, Ngạn Dung chỉ mặc độc cái tạp dề bị Vương Cẩm đè trên bàn ăn, dáng vẻ Ngạn Dung bị Vương Cẩm đùa bỡn thê thảm ở cửa sổ sát đất trên tầng hai khu biệt thự… Càng nghĩ càng giận: "Gọi nó về nó cũng không chịu về! Còn nói bên kia yên tĩnh có thể yên ổn để làm bài tập, Vương Cẩm có mà để nó yên ổn làm bài tập ấy!?"

Lương Tỳ nhìn vẻ mặt anh là biết anh đang hoang tưởng đến cái gì, nói: "Ôi thôi em đừng có suy nghĩ nhiều quá, Vương lão nhị thật ra là một người đứng đắn…"

Bách Đồ trưng ra vẻ mặt 'anh nói gì' nhìn hắn.

Lương Tỳ suýt thì cắn phải lưỡi mình, sửa lời: "Có đôi khi cũng là người đứng đắn."

Bách Đồ "Hừ" một tiếng, nói: "Em thấy anh ta là loại lưu manh giả danh tri thức, ngoài miệng thì nói không kết hôn không yêu đương, không có việc gì cũng đổi bạn tình, nói toạc ra là không muốn chịu trách nhiệm đi, còn anh nữa, biết anh ta là loại người đấy mà còn qua lại thân như vậy."

Lương Tỳ nghiêm mặt nói: "Vợ, em không hiểu nó đâu, nó trước đây không phải người như thế."

…

Hơn 7h tối, Ngạn Dung ngồi ở tầng một, vừa xem thời sự vừa chờ ship bữa tối của mình.

Chuông cửa vang lên, cậu tưởng giao hàng đến, hưng phấn chạy ra mở cửa, cậu hôm nay ở trên app gọi một phần Hủ tiếu xào bò (kiền sao ngưu hà), bốn chữ này cậu đều biết, nhưng xếp cùng nhau thì biến thành một món cậu không biết, cậu trước đó đã lên baidu tìm thử, cảm thấy ăn thật ngon, cậu rất là mong chờ.

Song ngoài cửa không phải là anh zai giao hàng, mà là một người quần âu giày da lạ mặt.

Ngạn Dung cách cánh cửa nói với người kia: "Chúng tôi không mua bảo hiểm, cũng không mua quản lý tài sản."

Người lạ: "…"

Hắn nói: "Tôi không phải bán bảo hiểm với quản lý tài sản, Vương Cẩm có nhà không?"

Ngạn Dung nói: "Không có, ảnh khả năng còn chưa tan ca."

Cậu thấy bên chân người đàn ông có một cái vali hành lý loại vừa, mặt trên còn có thẻ ký gửi hành lý xé chưa sạch.

Người đàn ông cười khách khí với cậu, nói: "Tôi là bạn thời đại học của cậu ấy, làm việc ở vùng khác, đến Bắc Kinh công tác, vừa nãy có đi bệnh viện tìm thì đồng nghiệp cậu ấy nói đã nghỉ làm sớm rồi, cậu ấy còn chưa về nhà sao?"

Ngạn Dung gật gật đầu.

Người đàn ông trên dưới đánh giá cậu một phen, hỏi: "Cậu… với Vương Cẩm?"

Ngạn Dung nói: "Anh ta là anh bố tôi."

…

Hiếm khi không tăng ca, trên đường về nhà Vương Cẩm đặc biệt chạy đi mua ba con sói, trong nhà chỉ còn dư hai cái, chả đủ dùng tối nay.

Ba mẹ anh hàng năm đều sẽ đến Bắc Kinh cùng ba thằng con trai đón mừng năm mới, trước khi hai người đến anh phải đem Ngạn Dung đuổi về chỗ Lương Tỳ, nếu không mà để bố anh tóm được, hỏi ra tuổi Ngạn Dung thì chắc chắn sẽ không tha cho anh.

Lần sau mà muốn Ngạn Dung, thì phải chờ đến tận sang năm.

Anh có chút luyến tiếc.

Mỗi lần cùng bạn tình tách ra, anh thường rất dễ dàng, làm cho anh sinh ra cảm giác luyến tiếc, cũng không nhiều.

Ngạn Dung quá đẹp, cũng chịch quá thích, ngoại trừ lần đầu hơi khô ráp, sau thì lần này sướng hơn lần kia, Ngạn Dung rất là mềm dẻo, chỗ nào cũng dẻo, Vương Cẩm có thể đem cậu xếp thành bất cứ tư thế gì, sau đó tìm góc độ ngon nhất, tiến vào nơi làm hai người đều cảm thấy thoải mái. Ngạn Dung lúc lăn giường rất thẳng thắn, không quá thẹn thùng cũng không làm dáng, sẽ bị chọc đến khóc lóc cầu xin tha thứ, cũng sẽ không kìm nén tiếng gọi giường đầy dục vọng, điều này làm cho cậu có vẻ như trời sinh dâm đãng, vô cùng mê người.

Trước khi về đến nhà Vương Cẩm ở trong đầu vẽ ra vô vàn bức tranh ướt át diễm tình, sau khi vào cửa thì nháy mắt biến thành món 'Hủ tiếu xào bò'. (khô thế này chịch làm sao =)))

Ngạn Dung ngồi cạnh bàn ăn im lặng ăn thức ăn được giao đến.

Trên ghế sofa thì đoan đoan chính chính ngồi một người Vương Cẩm không muốn nhìn thấy.

10. Chương 10: Hai Cái Quả Nhiên Không Đủ

Ngạn Dung lặng lẽ ngó Vương Cẩm một chút.

Lúc nhìn thấy người kia, trong nháy mắt vẻ mặt Vương Cẩm không che giấu được sự tàn bạo.

Ngạn Dung nghĩ thầm, anh cùng người kia quan hệ nhất định là không hề đơn giản.

Người kia chậm rãi đứng lên, vừa như giải thích lại như oán trách nói: "Gọi điện thoại cho cậu cậu không nghe, nhắn tin cho cậu cũng không nhắn lại, tôi không còn cách nào hơn là tìm tới tận cửa."

Vương Cẩm không phản ứng lại hắn, quay đầu nói với Ngạn Dung: "Cậu lên gác trước đi."

Giọng điệu của anh rất bình tĩnh, nhưng so với lúc bình thường thì có vẻ lạnh lùng hơn một chút.

Ngạn Dung yên lặng đem hộp đồ ăn nhanh đóng kín nắp, bỏ vào trong tủ lạnh, sau đó cúi đầu đi qua phòng khách lên trên lầu.

Cậu ở căn phòng này giống như Vương Cẩm đã nói, cách âm rất tốt, thường ngày Vương Cẩm tăng ca đến đêm khuya mới về, trời vừa sáng đã ra ngoài đi làm, cậu đó giờ chưa từng nghe thấy một chút động tĩnh.

Ngày hôm nay cũng không.

Không lâu sau, cậu nghe thấy được âm thanh tranh cãi kịch liệt dưới lầu.

Người kia là bạn tình trước của Vương Cẩm sao? Chia tay chưa dứt hẳn?

Cậu nhớ lại hình dáng của người kia.

Không có cao như Vương Cẩm, nhưng so với cậu thì cao hơn, đại khái 1m78 hoặc 1m79, da khá trắng, mắt dài nhỏ, môi rất mỏng, không khó coi, nhưng so với cấp bậc của Lương Tỳ, Bách Đồ thì cái mặt ấy kém xa, chỉ so với bản thân Vương Cẩm thôi, mắt thường cũng có thể thấy được thua kém rất nhiều.

Cậu nhớ tới bộ quần áo cỡ XL, có hay không khả năng chính là của người này?

Dưới tầng cãi nhau không lâu, rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Ngạn Dung đi đến cửa sổ ngó xuống phía dưới, nhìn thấy người mới đây không lâu được cậu dẫn vào nhà, lại kéo vali hành lý, bước chân lảo đảo, chật vật rời đi.

Cậu lui về sau ngồi vào bàn học, tiện tay cầm ipad, mở lại cái video ban chiều cậu đang xem dở ra xem tiếp.

Mới coi được mười mấy phút, Vương Cẩm đã điện thoại tới, gọi cậu đi xuống phòng anh.

Ngạn Dung nghĩ cứ như thể không liên quan đến mình, Vương Cẩm bạc tình giống y như trong tưởng tượng của cậu.

Cậu xuống tầng, gõ cửa đi vào, Vương Cẩm ngồi ở trên giường, khoác một cái áo tắm màu đậm, trong miệng còn ngậm nửa điếu thuốc.

Ngạn Dung nhíu mày, cậu chán ghét hai ngón tay dính mùi thuốc lá, Vương Cẩm đó giờ chưa từng ở trước mặt cậu hút thuốc.

Cậu chậm chạp không chịu đến gần, Vương Cẩm lúc này mới nhớ ra, nói câu: "Xin lỗi, nhất thời quên mất." Liền đem điếu thuốc dúi vào gạt tàn đặt trên đầu giường, xong đứng dậy đem cửa sổ sát đất ở ban công mở ra một chút.

Không khí ngoài cửa sổ lạnh lẽo thổi ào vào, cuốn đi mùi thuốc lá gay mũi.

Vương Cẩm hỏi: "Đỡ chưa? Đỡ rồi thì để tôi đem đóng cửa sổ lại, nếu không cậu sẽ bị cảm."

Ngạn Dung nói: "Được rồi."

Vương Cẩm đóng kín cửa sổ, còn kéo cả rèm cửa, sau đó mới tiến lại gần, đem Ngạn Dung ôm đè xuống

giường.

Thoạt nhìn Vương Cẩm như hoàn toàn không bị trận cãi cọ kia ảnh hưởng.

Nhưng so với bất kỳ kẻ nào Ngạn Dung đều cảm giác được có chỗ không ổn.

Vương Cẩm dùng sức quá rồi, không chỉ ở mỗi chỗ đó, bàn tay anh vuốt ve bất kỳ chỗ nào trên thân thể so với bình thường đều có chút thô bạo hơn.

Cậu có chút chịu không được cường độ cùng tốc độ thế này, vịn vào bả vai Vương Cẩm cầu xin tha thứ: "Đừng như vậy, nhẹ một chút, chậm lại đi."

Tiếng cậu nhỏ như muỗi kêu, mang theo chút thở dốc, mơ màng lại yếu đuối.

Vương Cẩm sững lại, dừng động tác, cúi gập xuống dưới ôm chặt lấy Ngạn Dung toàn thân đầy mồ hôi nóng ẩm, kề sát môi vào vành tai Ngạn Dung nhẹ nhàng hôn cậu.

Anh thật sự yêu muốn chết thân thể với tiếng gọi giường của Ngạn Dung luôn.

Ngạn Dung chân run lên, có phần thở hổn hển, hai cánh tay còn đang ôm lấy cổ Vương Cẩm.

So với thô bạo chiếm đoạt, cậu càng yêu cái sự ôn nhu giả dối này của Vương Cẩm.

Hai người hơi thở đan xen ôm ấp hôn môi, giống như một đôi tình nhân đang triền miên.

Y như Vương Cẩm đã tính trước, anh dùng hết những ba chiếc bao con sói.

Đi ra ban công hút hai điếu thuốc rồi trở lại, anh có chút bất ngờ nhìn thấy Ngạn Dung còn chưa có ngủ, hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Ngạn Dung nhìn anh, nói: "Ngày mai tôi phải về nhà rồi."

Vương Cẩm gật gật đầu, khách khí hỏi: "Muốn tôi đưa cậu về không?"

Qua vài giây, Ngạn Dung mới nói: "Có người đến đón tôi."

Cậu không tiếp tục nhìn Vương Cẩm, đôi mắt xanh lam ấy không biết là nhìn cái gì, cũng có thể là cái gì cũng không nhìn. Cậu nghiêng người nằm trên giường, chăn khoác trên hông cậu, thân trên mảnh nhỏ trần

trụi mê người, làn da trắng tuyết tràn đầy dấu vết tình ái.

Vương Cẩm đi qua cạnh cậu ngồi xuống, cúi người hôn gò má của cậu một cái, dịu dàng nói: "Lúc nào muốn quay lại, tùy thời tùy lúc đều có thể gọi điện cho tôi."

Ngạn Dung vẫn không có nhìn anh, trầm thấp hỏi một câu: "Chịch tôi sướng lắm sao?"

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung nghiêng đầu đem mặt mình vùi vào trong gối.

Vương Cẩm cảm thấy hình như cậu đang khóc.

Qua một lúc thật lâu, Ngạn Dung giọng nói buồn rầu từ gối vọng ra: "Vương Cẩm Châu, anh và cái người mới nãy từng yêu nhau à?"

Vương Cẩm nói: "Không có."

Ngạn Dung ló mặt ra, nói: "Gạt người là chó con."

Vương Cẩm kêu: "Miao."

Cái tiếng này phát ra ở đây một chút cũng không buồn cười, Ngạn Dung đương nhiên cũng không bị chọc cười, nghiêm mặt nói: "Hắn nói với tôi, thứ ba tuần trước đã gọi điện thoại cho anh nói là muốn tới, theo tôi tính thì chính là cái ngày tôi đến, ngày đấy anh như nổi điên mà cởi quần áo tôi, lúc chọc vào còn dùng sức quá đáng, cũng giống như ngày hôm nay, đều như bị tâm thần phân liệt."

Vương Cẩm giảng tiếng Trung cho cậu: "Này không gọi là tâm thần phân liệt… gọi là hành vi khác thường."

Ngạn Dung sửa lời nói: "Hừm, anh có hành vi khác thường, là bởi vì hắn sao? Anh yêu hắn?"

Vương Cẩm cười cười, nói: "Cậu cảm thấy sao thì là vậy."

Ngạn Dung không phải thật sự muốn thăm dò bí mật của anh, thấy anh không muốn nói, vậy cũng thôi.

Vương Cẩm cũng không muốn cùng cậu nói tiếp về chuyện của mình, cố ý hỏi: "Cậu thì sao? Cậu yêu ai?"

Ngạn Dung ánh mắt bắt đầu né tránh, nói: "Cũng chả phải anh."

Vương Cẩm nói: “Tôi biết.”

Ngạn Dung giấu đầu lòi đuôi, không được tự nhiên gắt lên: “Anh cũng không quen hắn.”

Vương Cẩm nói: “Ừ.”

Ngạn Dung nói: “Đêm Giáng Sinh… tôi uống say, cứ nghĩ là hắn.”

Vương Cẩm nói: “Ừ.”

Ngạn Dung nhỏ giọng nói: “Vừa say đã mơ tưởng ngay đến chuyện hắn muốn làm loại chuyện đó với mình, tôi dâm quá nhỉ.”

Vương Cẩm lần này không tiếp tục “Ừ”, anh cảm thấy mình không lên tiếng là tốt nhất.

Ngạn Dung khịt khịt mũi, nói: “Hắn sẽ không thích tôi, hắn có một người cũng rất yêu hắn, tôi… tôi cũng hy vọng bọn họ mãi mãi như vậy.”

Cậu có chút bi thương, thậm chí còn tuyệt vọng.

Nếu đổi thành người khác, Vương Cẩm sẽ xem thường cái loại tình cảm yêu thầm này, thế nhưng tại Ngạn Dung quá xinh đẹp, nên anh có chút đồng tình, đưa tay ra sờ sờ gò má Ngạn Dung.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp, chạm vào làm Ngạn Dung có chút ngứa, không nhịn được nhúc nhích, càng giống như là đang cọ cọ.

Anh bị cọ đến nhũn cả lòng, Ngạn Dung nhất định là chưa từng kể với bất cứ ai những tâm sự trong lòng này, dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ mới học cấp ba, trong lòng cất giấu bí mật thế này, nghĩ thôi cũng thấy khổ sở.

Hai người không phải lần đầu ân ái, nhưng là lần đầu tiên tỉnh táo để dựa vào nhau ngủ.

Ngày thứ hai, Vương Cẩm đi làm như thường lệ.

Buổi tối tan ca trở về, căn phòng trên tầng ba kia đã trống không.

Lại hai ngày trôi qua, buổi tối 26 tháng chạp, bố mẹ anh từ Đông Bắc đến đây cùng các con đón mừng năm mới, anh trai và em trai anh cũng lần lượt mang theo hành lý đơn giản về ở cùng bố mẹ.

Biệt thự bình thường vắng vẻ, trở nên náo nhiệt vô cùng.

Vương Cẩm cho rằng, phải đến tận sang năm mới có thể gặp mặt và lăn giường với Ngạn Dung.

Không nghĩ là, năm nay vẫn được.

11. Chương 11: Đáng Yêu Lại Đáng Thương

Hơn bảy giờ tối 29 tháng chạp, Vương Cẩm đã được nghỉ, một mình nằm nhoài người trên ghế sofa xem tivi, bên trong đại sảnh, bố mẹ cùng ông anh Vương Tề thêm thằng em Vương Siêu đang tụ thành một bàn đánh mạt chược.

Vương ma ma: "Ông có đánh hay không, than thở cái gì?"

Vương ba ba: "Đánh đánh đánh… để tôi nhìn cái đã."

Vương Siêu: "Mẹ! Mẹ xem bố con kìa, bố cứ liên tục nhìn trộm bài của con!"

Vương ba ba: "Ai thèm nhìn bài mày? Nói linh tinh."

Vương ma ma: "Tứ sách."

Vương ba ba: "Từ từ! Tôi xoa bài."

Vương ma ma: "Đừng vớ vẩn, tứ sách rồi còn xoa bài cái gì mà xoa."

Vương ba ba: "Kính tôi đâu? Thằng hai, đem mắt kính của bố ra đây cho bố."

Vương Tề: "Khỏi mất công tìm kính, con ăn tứ sách, ù."

Vương ba ba: "Tao vừa định xoa thì mày lại ăn là cái trò gì, mày có thể hiếu thuận với bố mày tí không?"

Vương Cẩm con ngoan từ trên sofa bò dậy, đi tìm kính lão cho bố mình.

Bố anh thua bài nhìn ai cũng không vừa mắt, nói: "Xem tivi thì có gì hay chứ?"

Vương Cẩm độp lại: “Đánh bài thì hay chỗ nào?”

Bốn người cùng ngẩng mặt lên nhìn anh.

Anh đứng hình mấy giây, nói: “Con đi lên ngủ.”

Nói xong anh tắt luôn tivi, không nói tiếng nào đi lên tầng.

Mẹ anh nhỏ giọng hỏi: “Ai lại chọc nó thế?”

Ba người đồng thời xoay mặt liếc Vương Siêu.

Vương Siêu oan hơn Đậu Nga: “Con cái gì cũng không liên quan!”

Vương Cẩm trở về phòng, cởi giầy nằm trên giường, gối một tay lên nhìn đèn trần đến xuất thần.

Đang giữa lúc thả hồn, có điện thoại gọi đến, anh cầm lên nhìn qua, điện thoại di động hiện lên “Ragdoll”.

Là Ngạn Dung.

Cái ngày cậu vừa đi, Vương Cẩm ở trên web game mua một bộ tai nghe Beats bản số lượng có hạn, điền địa chỉ nhà Lương Tỳ, tên và số điện thoại di động người nhận là Ngạn Dung, xem như quà năm mới tặng cho cậu.

Ngày hôm kia có gửi một tin ngắn nói đã nhận được tai nghe, thế nhưng sau đó cũng không liên lạc thêm với Vương Cẩm.

Vương Cẩm cũng không ngoài ý muốn, trừ khi cần thiết, Ngạn Dung sẽ không chủ động liên lạc với anh.

Vậy Ngạn Dung giờ này còn gọi đến, hẳn là có nguyên nhân không gọi không được?

Anh nghe máy, không mở miệng nói chuyện.

Bên kia cũng không có âm thanh gì luôn.

Anh nghĩ mà buồn cười, gọi đến lại không nói tiếng nào, thật đúng là một đứa con nít, thế nên mở lời trước: “Ngạn Dung?”

Ngạn Dung âm thanh rất thấp: "… Ừm."

Vương Cẩm hỏi: "Xem nào? Tìm tôi đi chơi sao?"

Trong điện thoại có tiếng hít thở rất nhỏ, sau đó anh nghe thấy Ngạn Dung nói: "Vương Cẩm Châu… anh cứu cứu tôi."

Vương Cẩm sửng sốt, hỏi: "Sao thế? Cậu ở chỗ nào?"

Ngạn Dung có chút nức nở nói: "Ở nhà, một mình, tôi đau quá."

Vương Cẩm nhíu mày bật dậy, hỏi: "Đừng khóc, ngoan, bình tĩnh kể tôi nghe, đau chỗ nào?"

Bốn người khác nhà họ Vương vẫn còn ngồi dưới lầu chơi bài, thấy Vương Cẩm vừa lên trên gác không bao lâu đã lại mặc áo khoác xuống, hình như muốn ra ngoài.

Vương ma ma hỏi: "Trễ thế này rồi đi đâu nữa mà đi?"

Vương Cẩm nói: "Tăng ca, có bệnh nhân viêm ruột thừa cấp tính."

Anh lái xe rời đi.

Bố anh kỳ quái nói: "Nó không phải chủ nhiệm khoa sao? Viêm ruột thừa cấp tính mà còn phải đến lượt nó?"

Con trai út hùa theo nói: "Chuẩn luôn, đoán không chừng ảnh kiếm cớ đi gặp người tình bé nhỏ đó."

Vương ma ma hóng hớt, hỏi: "Anh hai mày lại có người tình mới? Nam hay nữ? Làm công việc gì?"

Vương Siêu còn chưa kịp lên tiếng, Vương ba ba đã chặn: "Hỏi làm cái gì, nó cũng không tính làm cỗ."

Vương ma ma tức giận nói: "Ông thì biết cái gì, nhỡ đâu gặp được người có khả năng xích nó lại thì sao?"

Vương ba ba cãi: "Bà cũng thôi đi, cũng đâu phải chưa từng gặp được, kết quả có ra gì đâu?"

Vương Tề nói: "Mọi người có đánh bài nữa hay không đây?"

...

Ngạn Dung ở trong bệnh viện tỉnh lại, trong phòng ngoài cậu thì còn có mỗi ánh đèn ngủ nhỏ.

Tác dụng của thuốc tê còn chưa hết hẳn, cảm giác đau cũng không còn quá nghiêm trọng, ngoại trừ chết lặng thì cũng chỉ có trống rỗng thấm sâu vào lòng.

Hôm nay Lương Tỳ và Bách Đồ có việc ra ngoài, để một mình cậu ở nhà.

Thời điểm đau đớn đột nhiên phát tác hơn nữa ngày càng nghiêm trọng thêm, cậu đã cho rằng mình sẽ chết. Bởi vì quá đau làm cho cậu không nhớ nổi số điện thoại cấp cứu của Trung Quốc và Châu Âu khác hẳn nhau, mỗi lần gọi tới 112 đều luôn luôn chỉ có giọng nữ máy móc nói: "Số máy quý khách vừa gọi không đúng."

Số điện thoại trong danh bạ điện thoại cậu không nhiều lắm, nhưng vừa lúc có một bác sĩ.

Vương Cẩm gọi xe cấp cứu, nhân viên y tế đưa cậu đến bệnh viện, sau đó là Vương Cẩm đem cậu từ xe cứu thương ôm xuống, thời điểm tiêm thuốc gây tê, cậu đau đến không chịu đựng nổi, Vương Cẩm vẫn luôn ở bên cạnh an ủi.

Trừ lúc làm tình, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy sự ôn nhu của Vương Cẩm không hoàn toàn là vô dụng.

Cửa phòng bệnh bị nhẹ nhàng đẩy ra, Vương Cẩm từ bên ngoài đi vào, thấy cậu trợn tròn mắt nhìn về phía mình, cười nói: "Tỉnh? Còn cho là cậu muốn ngủ đến sáng."

Ngạn Dung hỏi anh: "Mấy giờ rồi?"

Vương Cẩm nói: "Sắp 11h rồi."

Ngạn Dung há miệng, muốn hỏi gì đấy nhưng lại do dự.

Vương Cẩm rất là hiểu lòng người, nói: "Làm xong phẫu thuật là gọi luôn cho hai bố của cậu, hai đứa nó đang từ Thông Châu chạy về." Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói tiếp: "Hẳn giờ này cũng sắp đến nơi rồi."

Ngạn Dung đáp lời: "Ừm."

Vương Cẩm đi đến ngồi xuống cái ghế ở mép giường, đùa: "Cũng không cảm ơn tôi hả? Một năm khó khăn lắm mới có mấy ngày cuối năm để nghỉ, tại cậu mà phải làm thêm giờ đó."

Ngạn Dung nhìn anh khoác áo blouse trắng, nói: “Cho thấy là anh rất chuyên nghiệp.”

Vương Cẩm không nhịn được cười: “Tôi không có chuyên nghiệp phúc, cậu có không?”

Ngạn Dung không hiểu: “Đó là cái gì?”

Vương Cẩm lấy điện thoại mở Alipay ra cho cậu nhìn.

Thật ra Ngạn Dung cũng có chút tò mò, nhưng lại cố tỏ vẻ mình không có hứng thú, nói: “Thật ấu trĩ.”

NOTE: Alipay là một chức năng thanh toán qua mạng của công ty mạng Taobao. Gần đến năm mới có một hoạt động đẩy mạnh doanh thu do Alipay.com tổ chức là “Ngũ phúc lâm môn”, người chơi cần siêu tập đủ ngũ phúc gồm: phú cường phúc, hài hòa phúc, thân mật phúc, yêu nước phúc, chuyên nghiệp phúc. Nếu đủ cả 5 cái sẽ có được một bao lì xì rất rất rất lớn. Nhưng trong đấy ‘chuyên nghiệp phúc’ cũng rất rất rất khó có được. Thế nên có phong trào gần cuối năm đi đâu người ta cũng hỏi nhau mấy câu đại loại là ‘có chuyên nghiệp phúc không’.

Cậu muốn ngồi dậy, Vương Cẩm vội vàng ấn bả vai cậu, nói: “Nằm im đừng động, muốn làm gì, tôi giúp cậu.”

Ngạn Dung nói: “Tôi muốn đi WC.”

Vương Cẩm từ dưới gầm giường lấy ra một cái bô mới tinh, nói: “Tôi giúp cậu.”

Ngạn Dung: “… Tôi không muốn.”

Vương Cẩm chưa chi đã vén chăn đem bô nhét vào, ôn nhu nói: “Nghe lời, nào, xuỵt ——”

Ngẫm lại thì đây cũng xem như là việc bình thường giữa bác sĩ và bệnh nhân, Ngạn Dung không thể làm gì khác hơn là không được tự nhiên nhắm mắt, bắt đầu xuỵt xuỵt.

Vương Cẩm giúp cậu cầm bô, khoảng cách giữa hai người so với ban nãy càng gần hơn.

Ngạn Dung nhắm chặt hai mắt, trên mặt hiện lên màu đỏ ửng do lúng túng xấu hổ, lông mi khẽ run lên một cái.

Vương Cẩm có chút buồn cười, nói: “Còn gì mà chưa làm qua, sao vẫn còn xấu hổ thế?”

Ngạn Dung không để ý đến anh, đem mắt nhắm chặt hơn, ngay cả xuỵt xuỵt cũng đứt quãng, xấu hổ

không để đâu cho hết.

Vương Cẩm thấy cậu như vậy quá là dễ cưng, lại nghĩ đến sau khi phẫu thuật, ít nhất nửa tháng không thể làm, trong lòng nhất thời tiếc nuối.

Chờ Ngạn Dung xuỵt xuỵt xong, Vương Cẩm liếc mắt nhìn, cố ý trêu chọc cậu: "Cậu chỗ đấy dễ nhìn thật, giống cái này, vừa nhỏ vừa mịn."

Ngạn Dung mở mắt ra, tức giận nói: "Thời điểm anh chịch tôi, sao không nói như thế."

Vương Cẩm ráng nhịn cười đi đổ bô.

Lúc anh quay lại, Ngạn Dung nói với anh: "Tôi không cần anh ở cùng."

Vương Cẩm vẫn cứ quay lại ghế ngồi xuống, nói: "Tôi về giờ cũng không có việc gì làm, chờ bố cậu đến thì đi."

Ngạn Dung nhìn anh, hỏi: "Bố mẹ anh không phải đến rồi à? Anh không cần về với bọn họ sao?"

Vương Cẩm nói: "Có anh trai với em trai ở cạnh bọn họ rồi."

Ngạn Dung chợt nói: "Bảo sao Lương Tỳ ca ca gọi anh là Vương lão nhị, tôi còn tưởng rằng hắn là đang mắng anh." (nhị = ngu)

Vương Cẩm không nhịn được cười: "Lão nhị này không giống 'lão nhị' kia, cái này không dùng được." (lão nhị = JJ)

Ngạn Dung không hiểu, hỏi: "Có ý gì?"

Vương Cẩm chỉ cười cười.

Khi hai người đang nói chuyện, Lương Tỳ cùng Bách Đồ đến.

Vương Cẩm ở bên cạnh nhìn, Bách Đồ lo lắng hỏi Ngạn Dung có đau hay không, lại tự trách bản thân mình không nên để cậu ở nhà. Lương Tỳ sau khi vào thì chỉ xa xa đứng đấy, cũng không nói câu nào với Ngạn Dung.

Ngạn Dung len lén nhìn Lương Tỳ mấy lần, trong ánh mắt tràn đầy nhiệt tình bị kìm nén.

Chỗ này ai cũng giả bộ làm như không biết, cậu còn thật sự tưởng rằng không có người phát hiện ra.

Vương Cẩm nhớ đến tối hôm nay cậu ở trong điện thoại nhỏ giọng yếu hơi nói: "Vương Cẩm Châu anh cứu cứu tôi", lại nghĩ đến thời điểm ôm cậu từ trên xe cấp cứu xuống, cậu đau đến toát hết mồ hôi, trên trán hai bên tóc mai ướt nhẹp làm cho gương mặt trông mong manh dễ vỡ như sứ, ở trong lồng ngực mình nhẹ giọng nỉ non, trong lúc vô ý thức mà câu dẫn mới là nhất.

Cậu rõ ràng có một mặt chọc cho người động tâm như thế, nhưng ở trước mặt Lương Tỳ cùng Bách Đồ, cậu lại luôn vừa ngốc nghếch vừa ngây thơ thế này.

Tuổi trẻ đa phần đều yêu hận không chút kiêng dè sợ hãi, Ngạn Dung lại không thể làm vậy.

Vương Cẩm thấy cậu thật đáng thương.

12. Chương 12: Cỏ Non Ăn Ngon Không

Ngạn Dung làm phẫu thuật nội soi, vết rạch không lớn, mấy hôm nữa là có thể xuất viện.

Bách Đồ muốn ở lại chăm lo chuyện giường bệnh, nhưng anh cùng Lương Tỳ đều là người nổi tiếng, nếu như chỉ ở quanh phòng bệnh thì không sao, nhưng chăm sóc bệnh nhân lại không thể cứ ngồi mọc nấm trong phòng được, suy nghĩ một chút cũng thấy nhất định sẽ có nhiều bất tiện.

Lương Tỳ thương lượng với anh: "Hay là tìm hộ sĩ đi."

Bách Đồ có chút do dự, Ngạn Dung quá hướng nội, để một người xa lạ tới chăm sóc cậu, cậu nhất định sẽ không vui.

Quả nhiên Ngạn Dung nói: "Không cần thuê hộ sĩ, tự em lo được."

Bách Đồ nhìn cậu, nói: "Vậy anh ở trong phòng cùng em, những chỗ khác thì thuê thêm một hộ sĩ giúp đỡ, như vậy được không?"

Ngạn Dung vẫn cự tuyệt: "Không cần, tết âm lịch là ngày lễ rất quan trọng, anh cùng Lương Tỳ ca ca chắc hẳn cũng có nhiều việc bận rộn, hai người đều về nhà đi, em thật sự không sao đâu."

Bách Đồ nói: "Làm sao có thể để em ở lại chỗ này một mình đón năm mới?"

Ngạn Dung cố gắng cười nói: "Em là người ngoại quốc, bất quá cũng chỉ là một ngày nghỉ thôi."

Cậu không muốn để cho Bách Đồ cùng Lương Tỳ cảm thấy mình là gánh nặng.

"Các cậu thôi khỏi khách sáo qua lại nữa đi." Vương Cẩm nói: "Vừa đúng lúc tôi muốn làm thêm giờ dịp tết, để tôi chăm sóc cậu ấy."

Bách Đồ vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.

Lương Tỳ hỏi: "Mày được không đó?"

Vương Cẩm liếc xéo hắn, nói: "Bác sĩ còn không được, mày được chắc?"

Lương Tỳ nghĩ thấy cũng có lý, nói với Bách Đồ: "Dù sao vừa đúng lúc nó làm thêm giờ, càng thuận tiện."

Bách Đồ lo lắng nghĩ, đúng là thuận tiện, làm cái gì cũng quá thuận tiện luôn ấy chứ, Ngạn Dung vốn dăm ba hôm là có thể ra viện, được Vương Cẩm chiếu cố một cái, khéo hóa thành phải nằm viện đến nửa tháng.

Hết lần này đến lần khác như chọt đúng nguyện vọng của Ngạn Dung: "Em cũng muốn Vương Cẩm ca ca theo giúp em."

Trời rạng sáng, Vương Cẩm ca ca mới về đến nhà.

Tổ bốn người bài bạc đã giải tán, chỉ còn thằng em trai Vương Siêu vẫn ngồi dưới tầng ăn mảnh sủi cảo.

"Về rồi à?" Vương Siêu hỏi anh: "Anh hai, anh đi làm gì đó? Cắt cái ruột thừa mà chừng ấy thời gian à."

Vương Cẩm vừa thay giầy vừa nói: "Hôm nào cắt cho mày cái mày biết ngay."

Vương Siêu lên án nói: "Hai năm trước đã bị anh cắt mất rồi, chỗ đó nào còn thừa cho anh cắt?"

Vương Cẩm dừng hình, nói: "À, tao quên mất."

Vương Siêu chọt chén sủi cảo, tủi thân nói: "Anh một chút cũng không thương người ta."

Vương Cẩm mắng: "Lăn đê con bê."

Bị mắng Vương Siêu ngược lại còn cười he he đứng lên, nói: "Mẹ gặng hỏi em tình hình yêu đương bây giờ của anh, em nói em không biết."

Vương Cẩm nói: “Mày vốn không biết.”

Vương Siêu rất là không phục nói: “Ai bảo em không biết? Anh không phải là cùng con trai Lương ca thích nhau sao?”

Vương Cẩm: “… Mày nghe ai nói?”

Vương Siêu nói: “Lương ca dò hỏi em là gần đây anh có bạn đồng hành không, em liền nhớ đến cái người hồi mùa thu ấy, nhưng hình như hai người tách nhau ra cũng lâu rồi, em còn đang khó hiểu sao ảnh hỏi cái này làm gì, ảnh liền nói anh đang cua con trai ảnh, ảnh thay con trai mình kiểm hàng.”

Vương Cẩm hỏi: “Mày buôn với ai chưa? Chuyện này còn ai biết không?”

Vương Siêu nói: “Ai em cũng chưa nói, Lương ca cũng là len lén nói với em, hẳn là chưa ai biết anh trâu già gặm cỏ non.”

Hắn từ nhỏ đã là một thằng chuyên gây chuyện, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có điểm tốt, không tám nhảm buôn dưa, cũng không thích điêu toa chém gió.

Vương Cẩm coi như cũng tin tưởng hắn, không có nói gì nữa, rót chén nước uống xong chuẩn bị lên tầng.

Vương Siêu đuổi theo phía sau chế nhạo: “Anh hai, cỏ non ăn ngon không?”

Hắn cũng chưa từng cùng Ngạn Dung trực tiếp gặp nhau, chỉ nhìn thấy từ xa xa hai lần, là một đứa con lai Á Âu rất xinh đẹp, tóc ngắn màu sợi đay, ánh mắt xanh thẳm, vóc người mảnh nhỏ cao gầy, nhìn từ xa như một nhân vật 2D bước ra từ anime, xinh đẹp đến không chân thật.

Vương Cẩm chả thèm quay lại nói: “Ăn ngon, nghiện luôn ấy, mày còn đi theo tao là tao đem mày thịt luôn.”

Vương Siêu thấy anh không để ý mình, liền lùi về phía sau tiếp tục ăn sủi cảo, trộm nghĩ một chút, anh hai ăn được người vừa đẹp vừa ngon, dù chưa có kết quả, nhưng còn tốt hơn chán so với cái người vừa khó coi vừa không thể cưỡng.

Ngày mai là giao thừa, buổi sáng hai ông bà Vương xuống ăn sáng, cho là mấy thằng con còn chưa chịu rời giường, vừa mới ngồi xuống bàn ăn, đã thấy Vương Cẩm ăn mặc chỉnh tề từ trên gác đi xuống.

Vương ma ma ngạc nhiên nói: “Không phải được nghỉ rồi sao? Sớm vậy tính đi đâu?”

Vương Cẩm nói: “Làm thêm giờ.”

Mẹ anh có chút bất mãn: “Ngày hôm qua mấy giờ mới trở về? Chỗ con đang làm đối với công nhân viên vô nhân đạo thế à?”

Vương ba ba nói: “Không có việc gì ít taobao, nghe ngóng nhiều một chút, hiện giờ quan hệ bác sĩ với bệnh nhân rất căng thẳng, bệnh viện nào dám vô nhân tính với công nhân viên, thằng hai, bố nói đúng không?”

Vương Cẩm gật đầu, hai ba miếng ăn xong cái bánh bao, nói thêm: “Buổi tối cũng không về được, mọi người đừng chờ con.”

Đến bệnh viện, anh thay xong quần áo, đi kiểm tra một vòng quanh khoa, cuối cùng mới đi đến phòng bệnh của Ngạn Dung, đúng lúc chạm mặt Bách Đồ và Lương Tỳ.

Lương Tỳ mới đến, Bách Đồ thì ở lại trông một đêm, hai người đang nhỏ giọng nói chuyện, sợ đánh thức Ngạn Dung.

Vương Cẩm cũng nhỏ giọng nói: “Hai đứa các cậu mau về đi, lúc nữa sẽ có lãnh đạo tới, còn có đài truyền hình đi theo, không đi nhanh là không kịp đâu.”

Anh tiễn hai người đến bãi để xe dưới tầng, Bách Đồ không yên tâm nói: “Buổi tối tôi lại đến nữa vậy.”

Vương Cẩm cười nói: “Không cần đâu, ngày lễ lớn, hai người các cậu làm gì thì cứ làm đi, chỗ này để tôi lo.”

Bách Đồ còn muốn nói gì đó, Vương Cẩm chặn: “Cậu đến cậu ấy cũng không được tự nhiên, không bằng để tôi ở cùng cho, ít ra cũng không bị gò bó đến thế.”

Bách Đồ cũng biết Vương Cẩm không nói điêu, do dự chốc lát, nói: “Làm phiền anh vậy.”

Vương Cẩm cười híp hết cả mắt: “Tôi là bạn trai cậu ấy, phiền toái gì chứ.”

Tiễn hai người họ đi, Vương Cẩm trở lại phòng bệnh trên tầng.

Ngạn Dung vẫn nằm ở đó, hỏi: “Bọn họ đi rồi?”

Vương Cẩm cũng cảm thấy ban nãy cậu chỉ đang giả vờ ngủ, nói: “Đi rồi, đau không?”

Ngạn Dung nói: “Không đau.”

Vương Cẩm nói: “Có đau thì tôi cũng chịu. Không đau tôi lại càng bó tay.”

Ngạn Dung: "… Vậy anh còn hỏi làm gì?"

Vương Cẩm đưa tay xoa xoa đầu cậu, nói: "Biết cậu đau, đừng chịu đựng, cậu bộ dạng nào mà tôi chưa thấy qua, còn sợ tôi cười cậu sao?"

Ngạn Dung mím chặt môi, đôi mắt có chút đỏ.

Thuốc gây tê hiệu lực đã hết lúc nửa đêm, cậu đau quá là đau, nhưng ở trước mặt Bách Đồ lại cậy mạnh không nói ra, một mực làm bộ như ngủ rất say.

Tâm tư có nặng bao nhiêu, suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ.

13. Chương 13: Đo Lòng Quân Tử

Cậu còn chưa được 'xả hơi', cũng không được uống thuốc giảm đau.

Vương Cẩm nhìn cậu đau đến thảm như vậy, liền cố gắng dời đi sự chú ý của cậu, nói: "Hôm nay Trừ Tịch, từng nghe qua cố sự năm mới chưa?"

Ngạn Dung nghiêng mặt qua một bên nói: "Tôi cũng không phải một đứa con nít, không cần kể chuyện dỗ tôi."

Vương Cẩm nhớ đến mấy ngày cậu ở nhà mình xem phim hoạt hình, chọc ghẹo: "Không phải đứa con nít, sao lại xem Cừu Vui Vẻ."

Ngạn Dung lộ mặt xấu hổ, giải thích: "Tôi là luyện học tiếng Trung."

Vương Cẩm ngạc nhiên nói: "Hữu dụng không?"

Ngạn Dung nói: "Tất nhiên là hữu dụng, học được rất nhiều chữ mới và động từ."

Vương Cẩm suy nghĩ một chút, hỏi: "Cừu Vui Vẻ bạn gái là Cừu Xinh Đẹp?"

Ngạn Dung đính chính nói: "Không phải đâu, Cừu Vui Vẻ không có bạn gái."

Vương Cẩm lại hỏi: "Vậy Cừu Xinh Đẹp có bạn trai chưa?"

Ngạn Dung nói: “Nó không có bạn trai, nhưng Cừu Sôi Nổi thầm mến nó.”

Vương Cẩm hỏi tiếp: “Cừu Sôi Nổi là con nào?”

Ngạn Dung có chút nhịn không được, nói: “Anh tự xem đi.”

Vương Cẩm cười nói: “Tôi đâu cần học tiếng Trung.”

Ngạn Dung không nói câu nào.

Vương Cẩm cầm tay cậu nhéo nhéo một cái, cười nói: “Hình như rất thú vị, kể cho tôi chút coi.”

Ngạn Dung lập tức rút tay chui về trong chăn, nói: “Con cừu đen nhất đó chính là Cừu Sôi Nổi.”

Vương Cẩm gật đầu, lại hỏi: “Thế con nào với con nào là quan phối với nhau.”

Ngạn Dung không hiểu, hỏi: “Cái gì là quan phối.”

Vương Cẩm nói: “Chính là con cừu nào thành một đôi với con cừu khác.”

Ngạn Dung nhớ lại một chút, nói: “Cừu Lười Biếng cùng Cừu Sôi Nổi.”

Vương Cẩm: “… Hể?”

Ngạn Dung nói: “Cừu Lười Biếng không cẩn thận hôn trúng Cừu Sôi Nổi, sau đó Cừu Sôi Nổi đau bụng, tất cả mấy con cừu khác đều cho rằng Cừu Sôi Nổi sắp sinh một cục cưng nhỏ cho Cừu Lười Biếng, hai đứa nó chuẩn bị kết hôn, Cừu Sôi Nổi là ma ma, Cừu Lười Biếng là ba ba.”

Vương Cẩm: “… Sau đó thì sao?”

Ngạn Dung nói: “Sau đó thôn trưởng trở về, nói cho hai đứa nó biết hun nhau sẽ không sinh được cục cưng nhỏ, hai đứa nó liền chia tay.”

Vương Cẩm: “…”

Cái bộ phim hoạt hình này chiếu kiểu gì vậy.

Tối hôm qua Bách Đồ trông giường bệnh, Ngạn Dung không dám lên tiếng, cắn răng chịu đau, cũng ngủ không ngon, bây giờ có Vương Cẩm buôn chuyện phiếm từ đông sang tây, đau đớn bị dời lực chú ý, mệt mỏi cũng ùa tới, không lâu liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Vương Cẩm đem chăn chỉnh lại, lấy tay nhẹ nhàng chạm lên trán Ngạn Dung, man mát, không bị sốt.

Ngạn Dung ngủ thẳng đến trưa, tỉnh dậy phát hiện Vương Cẩm đang nhắm mắt nằm cạnh trên giường, cậu gọi một tiếng: "Vương Cẩm Châu."

Vương Cẩm lập tức mở mắt ra quay đầu nhìn cậu, hỏi: "Tỉnh, hay là nói mơ đấy?"

Ngạn Dung nói: "Anh không phải tăng ca sao? Không cần đi làm việc à?"

Vương Cẩm cười cười.

Ngạn Dung hiểu ra, nói: "Tôi không cần anh chăm sóc, anh về nhà đi."

Vương Cẩm nói: "Ba ba của cậu đến chiều khẳng định còn tới nữa, nếu tôi không có ở đây, ba ba Bách Đồ của cậu sẽ muốn ở lại cho xem."

Ngạn Dung nhíu mày lại, cậu càng không muốn để cho Bách Đồ đến chăm sóc mình.

Vương Cẩm ngồi dậy, nói: "Muốn uống nước không? Vừa rồi cậu nằm mơ quậy kinh quá."

Ngạn Dung nói: "Muốn."

Vương Cẩm ngồi dậy rót nước, vừa đỡ cậu uống vừa nói: "Còn đau không? Nếu không đau quá thì đứng lên đi bộ chậm chậm, tránh cho ruột dính vào."

Ngạn Dung uống nước xong, nói: "Được."

Tay cậu dùng sức, muốn chống mình ngồi dậy, Vương Cẩm lại nói: "Eo đừng dùng sức, căng quá sẽ đau."

Cậu được Vương Cẩm ôm ngang lên, Vương Cẩm để cậu tựa vào trong lòng anh, từ từ để hai chân cậu chạm đất.

Cậu nghiêng đầu, gò má anh tuấn lại tràn đầy dịu dàng của Vương Cẩm chỉ cách cậu có mấy cm.

Vương Cẩm ôn nhu là do thói quen, anh quen chìa ra nụ cười vô hại với hầu hết tất cả mọi người.

Không chỉ bây giờ thế, mà trong cả mấy lần nước sữa giao hòa trước kia cũng thế, Ngạn Dung vẫn luôn rất hiểu rõ.

Hơn nữa Vương Cẩm đối với cậu ôn nhu săn sóc như bây giờ đâu phải là không cần trả giá, trao đổi, cậu muốn cùng Vương Cẩm lăn giường.

Muốn lăn rất nhiều lần, lăn đến khi nào Vương Cẩm không muốn chịch nữa thì thôi.

Gần đến chiều tối, Bách Đồ cùng Lương Tỳ quả nhiên là lại tới bệnh viện, Bách Đồ còn mang đồ dùng hàng ngày và quần áo để thay của Ngạn Dung đến.

Sau khi hai người rời đi, Ngạn Dung nói với Vương Cẩm: "Anh cũng nên đi về."

Vương Cẩm nói: "Chờ cậu ngủ thì tôi đi."

Ngạn Dung không thèm nói lại, nhắm hai mắt.

Cậu ngủ đến trưa mới tỉnh, xuống đất đi lại mấy phút liền quay về giường, Vương Cẩm cùng cậu nói chuyện phiếm trong chốc lát lại thành ra dỗ cậu ngủ, ngủ thẳng đến trước lúc Bách Đồ và Lương Tỳ đến không lâu.

Hiện tại sao mà còn ngủ nổi?

Nhắm mắt giả bộ nửa ngày, không nghe được động tĩnh xung quanh, cậu đem mắt hí ra một cái khe nhỏ nhìn lén bên cạnh.

Vương Cẩm ngồi ở trên ghế sofa nghịch điện thoại di động.

Cửa phòng bệnh bị gõ hai cái, Vương Cẩm ngẩng đầu, cậu nhanh chóng nhắm tịt mắt lại.

Vương Cẩm đi ra mở cửa.

Cậu nghe thấy ở cửa có một giọng nữ nói: "Chủ nhiệm Vương, em trai anh đến tìm đó, người đang ở trong phòng làm việc của anh."

Vương Cẩm bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng kín cửa, rời đi.

Ngạn Dung mở mắt ra, nghĩ thầm, anh cũng trở về nhà ăn tết rồi.

Thật ra Ngạn Dung từ nhỏ đã luôn đón tết âm.

Mẹ cậu là Hoa kiều được sinh ra trên đất Thụy Điển, chưa từng tới Trung Quốc, nhưng bố mẹ bà luôn rất coi trọng tết âm. Ở Stockholm người Hoa không đông lắm, không giống London và Pari có phố người Hoa. Hàng năm tết xuân đến đại sứ quán đều có hoạt động văn hóa, cũng không có quá náo nhiệt, nhưng trong nhà Ngạn Dung thì rất có dáng vẻ của ngày lễ tết.

Người lớn làm vằn thắn, Ngạn Dung cũng hỗ trợ treo đèn lồng đỏ, bà ngoại khi còn sống dạy cậu nói "Cung hỉ phát tài lì xì trao tay", sau đó cho cậu một bao lì xì thật to, những hình vẽ động vật trên bao lì xì hàng năm đều thay đổi, đó là cầm tinh của văn hóa Trung Quốc thần bí và xa xưa. Bọn họ cũng biết xem truyền hình trực tiếp gặp nhau cuối năm, Ngạn Dung chỉ xem một chút, bởi vì lệch múi giờ, chương trình chiếu là lúc rạng sáng, cậu thường thường chịu không nổi mà ngủ mất tiêu.

Đây là tết âm lịch đầu tiên khi cậu đến Trung Quốc.

Trong phòng bệnh có tivi, cậu có thể xem một mình từ đầu đến cuối chương trình truyền hình cuối năm.

Căn tin bệnh viện có bán sủi cảo, tiếc là cậu vừa mới làm phẫu thuật nên không thể ăn.

Trong căn phòng chỗ nào cũng trắng xóa như tuyết, thứ duy nhất rực rỡ sắc màu, là nụ hoa thủy tiên lẻ loi trên chiếc bàn đầu giường.

…

Vương Cẩm trở về phòng làm việc, thằng em anh Vương Siêu đang ngồi trong đó hiếu kì sờ ngó loạn xung quanh.

"Đừng lục tung đồ tao lên." Anh quát bảo dừng lại: "Không có việc gì chạy đến làm chi?"

Vương Siêu trợn trắng mắt, chỉ hộp giữ nhiệt trên bàn, nói: "Mẹ bảo em đem cho anh sủi cảo."

Vương Cẩm nói: "Ờ rồi, đưa xong về đi, trên đường lái xe chậm một chút."

Vương Siêu nói: "Em thấy mấy đồng nghiệp của anh một chút cũng chả bận, anh thế nào lại ngay cả nhà cũng không về được?"

Vương Cẩm nói: "Anh mày siêu quá, nên so với người khác bận hơn. Đi đi đi, đi nhanh lên, cuối năm đừng có mà đứng ở trong bệnh viện."

Vương Siêu rất là bất mãn: “Anh không phải cũng ở đấy sao? Sợ qué gì chứ?”

Vương Cẩm đẩy hắn ra ngoài, còn đạp một phát.

Vương Siêu bị đá ra ngoài đeo khẩu trang đi mấy bước, cảm thấy Vương Cẩm có điểm gì đó rất là lạ luôn, tóm một y tá qua đường hỏi: “Chủ nhiệm ngoại khoa Vương của mấy người có phải ngày hôm qua nhận một bệnh nhân bị viêm ruột thừa cấp tính là cán bộ cao cấp không? Năm mới mà cũng không thèm nghỉ ngơi.”

Y tá kỳ quái nhìn hắn, cho rằng hắn là người nhà của một bệnh nhân không lấy được số khám bệnh của bác sĩ Vương, thế là cường điệu biện hộ: “Nói cái gì đó, chủ nhiệm Vương không phải loại người như thế, ngày hôm qua nhận là một đứa trẻ, thấy nó không có người nhà chăm sóc rất đáng thương, nên chủ nhiệm Vương mới ở cùng nó cả ngày, đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Vương Siêu cực kỳ hoài nghi: “Chỉ là một đứa nhỏ?”

Y tá kia nói: “Chỉ là một đứa nhỏ, con lai đó, dáng vẻ rất dễ cưng.”

Vương Siêu: “…”

14. Chương 14: Hoa Thủy Tiên Nở

Vương Siêu có chút muốn đi rình xem đứa nhỏ con lai “lớn lên rất dễ cưng” kia có phải con trai Lương Tỳ không, nhưng rồi lại không dám, Vương Cẩm nếu chưa nói thì khẳng định là chưa muốn để bọn họ biết, nếu cố tình đi dò hỏi nói không chừng Vương Cẩm sẽ trở mặt luôn.

Anh hai nhà hắn cùng người nhà bọn họ tác phong và cách sống không giống nhau, không bàn đến cái khác, chỉ riêng nghe khẩu âm là cũng thấy được, người trong nhà chỉ có Vương Cẩm khi nói chuyện là không có giọng Đông Bắc. Vương Siêu và đại ca Vương Tề là sau khi đến Bắc Kinh sinh sống mới chậm rãi sửa lại, khi cùng bố mẹ ở chung không tự giác được mà nói chuyện mang chút khẩu âm, nhưng Vương Cẩm thì không, anh từ nhỏ đã không sinh sống ở Đông Bắc.

Vương Siêu nghe mẹ mình nói, Vương Cẩm sinh ra không bao lâu, ba ba bọn họ bị lừa tiền, mua một quặng sắt nhưng khi đào ra thì chỉ toàn đá là đá, mấy triệu trôi theo dòng nước, bên ngoài còn nợ một số tiền lớn, mẹ hắn chạy hối hả ngược xuôi khắp nơi xoay xở, mang theo tiểu Vương Cẩm nho nhỏ oa oa khóc không tiện, không làm gì khác được là đành hơn 5 tháng đã cho cai sữa, đem anh đến Bắc Kinh cho ông ngoại và bà ngoại chăm. Qua ba – bốn năm sau cha hắn mới vùng lên được, buôn bán náo nhiệt, hai vợ chồng bận tối mày tối mặt, căn bản là không có thời gian quan tâm Vương Cẩm; tiếp qua bốn – năm năm thì sinh ra Vương Siêu, vậy là lại càng không có thời gian.

Cũng vì lẽ đó, Vương Cẩm và bố mẹ anh không quá thân.

Bất quá ba anh em bọn họ tình cảm lại vô cùng tốt, Vương Cẩm chỉ là ở trong nhà mới ít nói, vừa mới đầu cũng không nhận ra là anh và bố mẹ trong thời điểm ấy có gì đó là lạ.

Vương Cẩm học y năm thứ hai, tự dưng ngang nhiên come out với người nhà, bị bố anh hung hăng đánh một trận, nói muốn cắt hết học phí và tiền sinh hoạt, tức giận xong còn nói, coi như không sinh ra thằng con này.

Vương Cẩm quỳ ngay ngắn ở đó nói một câu: các người vốn chỉ sinh có hai đứa con trai.

Sau đó mấy năm, anh thật sự một đồng cũng không cầm từ nhà đi, Vương Siêu lúc ấy tuổi còn nhỏ, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy mấy năm nay ít khi gặp anh hai.

Nói ra thì Vương Cẩm cũng quá là xui xẻo, cùng người nhà come out 'hoành tráng' là thế, ấy vậy mà đối tượng lại là một gã khốn nạn, trước khi tốt nghiệp hai ngày thì chia tay. Vương Cẩm mất mát rất lâu, cũng dần dần cùng người nhà quan hệ êm xuôi xuống, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chính là mãi cho đến hơn 30 tuổi, cũng không nói chuyện yêu đương đàng hoàng, bố mẹ không dám hỏi cũng chả dám thúc giục.

Xuân qua nhiều năm, họ hàng có tâm đến hỏi, Vương Cẩm nói anh là một người theo chủ nghĩa yêu nhưng không cưới, không tính đến việc kết hôn. Ba mẹ nhà họ Vương một bên ngu người một bên gật đầu nói được được được chỉ cần vui là tốt rồi.

Vương Siêu cũng nghĩ như thế, anh hai không định kết hôn, come out hay không come out, dù thật sự cùng một "đứa nhỏ" mười mấy tuổi đầu yêu đương, thì cũng không sao cả, anh thấy vui là được rồi.

Ngạn Dung mở điện thoại lên thấy bạn học gửi tin weibo chúc tết cậu, thu được mười mấy bao lì xì, cậu cũng lần lượt đáp lại từng cái.

Trong nhóm bạn bè, bạn cùng lớp đều đang khoe bữa cơm tất niên, thịnh soạn và vui vẻ, cách màn hình cũng có thể cảm giác được trong nhà bọn họ lúc này nhất định là tiếng cười cười nói nói không ngừng, đoàn viên sum họp.

Có một bạn học quốc tịch Mỹ vừa được cậu tặng lì xì gửi tin cho cậu: "Năm mới vui vẻ! Cung hỉ phát tài! Tiệc đứng tất niên tối mai cậu sẽ đến tham gia chứ?"

Bữa tiệc đứng này trước kỳ nghỉ đã được xác định, một số bạn học ở lại Trung Quốc đón tết đều biểu đạt nhất định muốn tham gia, lúc ấy Ngạn Dung cũng nói là sẽ xem xét.

Cậu trả lời: "Tớ có việc, không thể đi."

Bạn học hỏi: "Cậu về Thụy Điển sao?"

Cậu không muốn để người khác biết mình phải lẻ loi một mình ở bệnh viện, nên nói dối: "Không có, ba ba tớ có sắp xếp khác, hi vọng các cậu chơi vui vẻ."

Bạn học nói: "Ừ được, cũng chúc cậu thật nhiều vui vẻ, khai giảng gặp!"

Ngạn Dung có chút ấu trĩ tự ái, bạn học cậu đều cho rằng cậu là con lai trong một gia đình bình thường, về việc cậu là cô nhi, được một gia đình đồng tính nhận nuôi, hai vị cha nuôi là người nổi tiếng, mọi người hoàn toàn không hay biết.

Cửa phòng nhẹ vang lên một tiếng, cậu tưởng là y tá đến xem, nhanh chóng đem điện thoại di động nhét vào trong chăn giấu, giả bộ đang ngủ.

"Lại giả vờ ngủ." Là giọng nói của Vương Cẩm.

Cậu mở mắt ra, hỏi: "Anh sao lại không theo em trai mình cùng về nhà?"

Vương Cẩm thế nhưng nghe được trong câu nói này có mấy phần mong chờ, cười nói: "Sáng ra đi khỏi cửa tôi đã báo người nhà là buổi tối không về, mẹ tôi sợ tôi ăn cơm không ngon, bắt nó đem sủi cảo cho tôi. Cậu cho là tôi đi rồi?"

Ngạn Dung nhìn hộp giữ nhiệt trong tay anh.

Vương Cẩm đem hộp giữ nhiệt đặt trên tủ đầu giường, xoay nắp ra, mùi thơm lan tỏa.

Ngạn Dung bức xúc nói: "Tôi lại không được ăn, anh cố ý à."

Vương Cẩm nói: "Có thể húp chút nước canh, mẹ của tôi làm sủi cảo, canh so với sủi cảo thơm hơn, thật đó, không lừa cậu."

Đúng là không lừa cậu, canh mùi vị rất ngon, không chỉ có mùi sủi cảo, còn cho thêm gia vị dầu vừng và rong biển cắt nhỏ.

Sau khi phẫu thuật dạ dày hoạt động rất chậm, Ngạn Dung cũng không đói bụng, chỉ uống mấy thìa thì đặt xuống.

Vương Cẩm ăn sủi cảo xong, thu dọn sạch sẽ, sau đó mở tivi, cùng Ngạn Dung xem chương trình cuối năm.

Chương trình cuối năm xem không hay, nhưng Ngạn Dung xem rất chăm chú.

Đi kèm âm thanh náo nhiệt của chương trình, ngoài cửa sổ cũng có tiếng pháo hoa từ xa vọng lại, Vương Cẩm ở một bên cầm điện thoại di động 'xiu một xiu'.

NOTE: "xiu một xiu" (hưu nhất hưu) là một tiết mục tranh tiền lì xì cuối năm của CCTV hợp tác cùng Alipay. Hưu/xèo/xiu là trạng thanh. 30 tết người sử dụng có thể vừa xem tiết mục cuối năm vừa mở Alipay ra 'Hưu nhất hưu' là có thể tranh tiền lì xì.

Liên hoan đêm mới chiếu chưa được nửa, Ngạn Dung đã ngủ thiếp đi.

Vương Cẩm đem tivi tắt tiếng đi, chỉ để lại trên đầu giường một chiếc đèn ngủ nhỏ, lại tắt cả tiếng điện thoại di động, tiếp tục "xiu~"

Thời gian sắp tới 12h, anh phải gọi điện thoại về nhà nên rón rén đi ra ngoài.

Ở trong điện thoại nói chúc tết bố mẹ, mẹ của anh hỏi sáng mai anh có về hay không, anh suy nghĩ một chút, cảm thấy Bách Đồ và Lương Tỳ sẽ đến, nói: "Chắc là được, chỉ là hơi muộn một chút."

Mẹ anh rất vui vẻ: "Vậy mẹ với bố con sẽ không ra ngoài, ở nhà chờ con."

Nói chuyện điện thoại xong, trên đường quay về gặp đồng nghiệp trực đêm và y tá, mọi người cùng chúc nhau năm mới vui vẻ một phen, anh lúc này mới trở về phòng bệnh.

Đẩy cửa ra, vừa lúc cách đấy không xa ngoài cửa sổ, một bông pháo hoa lớn rực rỡ nổ trên nền trời.

Ngạn Dung hướng ra phía cửa sổ nhìn cảnh bên ngoài xoay đầu lại, ánh sáng pháo hoa như dát lên thân hình cậu một đường viền bạc mỏng manh, cơ thể chừng này tuổi nhỏ xinh được bọc trong bộ quần áo bệnh nhân màu lam nhạt có chút rộng, như thể tính tình trẻ con nổi lên mà lén mặc quần áo người lớn, nhưng cố tình không đúng lúc mang đến cảm giác mê người, rất dễ dàng làm cho Vương Cẩm liên tưởng đến mị thái tự nhiên không giả tạo lúc cậu quần áo tán loạn nằm trên giường.

Pháo hoa chớp mắt liền biến mất.

Ngạn Dung nói: "Anh đi đâu vậy?"

Vương Cẩm nói: "Bị tiếng pháo hoa đánh thức?"

Hai người gần như đồng thời hỏi ra.

Ngạn Dung nhận thấy câu hỏi này hình như hơi quá ỷ lại vào Vương Cẩm, không tránh khỏi đỏ mặt thẹn thùng, che giấu nói: "Tiếng pháo bắn bên ngoài to quá… anh có chuyên nghiệp phúc chưa?"

Ngạn Dung rất hiếm khi ở trước mặt anh lộ ra vẻ ngượng ngùng, điều này làm cho tim anh đập thình thịch, bỗng nhiên hy vọng có thể cùng Ngạn Dung duy trì mối quan hệ này thật thật lâu, tốt nhất là cho đến tận thời điểm Ngạn Dung không còn sức hấp dẫn với anh.

Anh đỡ Ngạn Dung nằm xuống, vuốt ve gò má cậu, nhu hòa nói: "Cậu mặc quần áo bệnh nhân thật đẹp mắt."

Ngạn Dung nói: "Cảm ơn, đáng tiếc tôi mới phẫu thuật xong, anh không thể chịch tôi."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung đem chăn kéo cao lên một chút, nửa khuôn mặt đều bị che đi mất, chỉ lộ ra một đôi mắt, giọng ấp úng nói: "Vậy thôi tôi đi ngủ."

Mặc dù cậu cố gắng giấu đi, nhưng đôi mắt xanh cong cong thành hình bán nguyệt vẫn bán đứng cậu.

Vương Cẩm nói: "Tôi từng nói với cậu, tôi chỉ muốn cùng cậu lăn giường, nhưng giờ tôi hối hận rồi."

Ngạn Dung mở to thật to mắt.

Vương Cẩm cười rộ lên, nói: "Không chỉ muốn lăn giường với cậu, ghế sofa, sàn nhà, ban công, nhà bếp, buồng tắm, trên xe, có cả phòng bệnh này, thậm chí phòng học của cậu, tôi muốn chịch cậu ở tất cả mọi nơi."

Anh cúi người xuống hôn một cái lên trán Ngạn Dung.

Ngạn Dung nghệt ra, đem chăn kéo lên càng cao hơn, che luôn toàn bộ đầu.

Ngoài cửa sổ tiếng pháo hoa liên thanh dần dần ngừng lại, một năm mới đã chính thức mở màn.

Nụ hoa thủy tiên nơi đầu giường thong thả chờ đến tiết trời đầu xuân, từ từ nở ra.

15. Chương 15: Muốn Hẹn Hò Không

Mùng năm tháng giêng, Ngạn Dung xuất viện.

Sau khi về nhà, Bách Đồ giúp cậu dọn dẹp phòng ở, thấy một cái tai nghe màu đỏ, thuận miệng nói: "Cái

tai nghe này đẹp thật đấy."

Ngạn Dung đang gấp quần áo, quay đầu nhìn sang, nói: "Là quà tết Vương Cẩm Châu tặng cho em."

Bách Đồ bởi vì cái xưng hô đặc biệt này mà run sợ vài giây, rồi mới chầm chậm đem tai nghe cất gọn, cẩn thận nói: "Anh ta đối xử với em không tệ nhỉ."

Ngạn Dung quay đầu trở về, nói: "Ừ, rất tốt, ảnh rất thích em."

Mấy bữa nay Vương Cẩm không quản ngày đêm nhận hết nhiệm vụ chăm sóc Ngạn Dung, điều này làm cho anh bớt chút thành kiến đối với Vương Cẩm, nhưng trong một thời gian ngắn không thể hoàn toàn thay đổi ấn tượng được.

Anh vẫn có cảm giác, Vương Cẩm thấy Ngạn Dung tuổi còn nhỏ lớn lên lại đẹp, coi cậu như một món đồ chơi, chơi chán rồi thì tám phần mười sẽ không cần nữa.

Cho dù bởi vì trước kia bị người ta phũ mới thành ra thế này, nhưng cái kiểu ba ngày hai bận lại đổi bạn giường, tùy tiện ở ven đường nhặt một đứa nhóc về nhà cũng dám đè ra chịch, người thì theo chủ nghĩa không cưới… Anh thật sự rất khó có lòng tin đối với Vương Cẩm.

Anh cũng không thể hiểu tâm tư Ngạn Dung, đôi khi cảm thấy Ngạn Dung giống như vẫn còn thích Lương Tỳ, nhưng đôi khi lại cảm thấy đứa nhỏ này thật lòng cùng Vương Cẩm nói chuyện yêu đương.

Chính là cái "thật lòng" này, lại khiến cho Bách Đồ lo lắng, chỉ sợ tương lai Vương Cẩm sẽ làm tổn thương cậu.

Mấy ngày nghỉ ở nhà, Bách Đồ thường xuyên thay đổi các loại thực phẩm dành cho người bệnh, cái gì cũng không để Ngạn Dung chạm vào, mọi chuyện xung quanh cậu từ ăn uống đến sinh hoạt hằng ngày đều hết lòng chăm sóc, hi vọng cậu mau chóng khỏe lại.

Ngạn Dung thân thể đúng là khôi phục rất nhanh, cứ để Bách Đồ chăm sóc như vậy thật không quen nổi, thỉnh thoảng còn phát hiện Lương Tỳ dùng khóe mắt liếc xéo, khiến cậu cả người đều luống cuống chân tay.

Thật ra Lương Tỳ là đang quan tâm thân thể của cậu, nhưng sợ nhìn thẳng sẽ khiến cậu hiểu nhầm, vậy là len lén quan sát một chút.

Song cậu bạn nhỏ ăn nhờ ở đậu này rất chi là nhạy cảm, cho là Lương Tỳ chê cậu phiền, ghét bỏ cậu cái gì cũng chả giúp được lại gây thêm chuyện, ảnh hưởng đến cuộc sống người ta.

Buổi tối 14 tháng giêng, Ngạn Dung thành công cướp được quyền rửa bát, ở phòng bếp nghe thấy dự định

của Lương Tỳ và Bách Đồ, ngày mai sẽ cùng nhau sang nhà cha mẹ Lương Tỳ đón tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng).

Rửa xong bát đĩa, cậu lặng lẽ trở về phòng gọi điện thoại cho Vương Cẩm.

Mấy ngày không gặp, hai người cũng không có liên lạc gì, trong thời gian đợi Vương Cẩm bắt máy, cậu cảm thấy có chút khẩn trương.

"Xin chào." Vương Cẩm ở đầu kia điện thoại khách khí nói: "Ai đấy?"

Ngạn Dung há hốc mồm, nhưng không nói được tiếng nào, Vương Cẩm xóa số điện thoại di động của cậu rồi? Bởi vì cậu làm phẫu thuật, Vương Cẩm cảm thấy không thể chịch cậu nữa cho nên không muốn cùng cậu liên lạc?

Vương Cẩm thúc giục: "Này, sao lại không nói chuyện?"

Ngạn Dung hít vào một hơi, nói: "Xin chào, tôi là Ngạn Dung."

Vương Cẩm cười một tiếng, giọng nói bỗng trở nên ôn nhu: "Tôi biết."

Ngạn Dung mím môi.

Vương Cẩm hỏi cậu: "Vết mổ còn đau không?"

Ngạn Dung nói: "Không đau."

Vương Cẩm nói: "Vậy thì tốt. Muốn tìm tôi làm gì sao?"

Ngạn Dung do dự mười mấy giây, mới nói: "Ngày mai, tôi có thể đến nhà anh không?"

Cậu không muốn cùng hai người Lương Bách đi đến nhà cha mẹ Lương Tỳ đón tết Nguyên Tiêu, cậu sợ làm người ta ghét.

"Không được." Vương Cẩm nói: "Bố mẹ tôi còn chưa đi."

Ngạn Dung có chút thất vọng.

Vương Cẩm trầm mặc một lúc, bỗng nhiên cười nói: "Muốn hẹn hò với tôi không?"

…

Một lát sau, Bách Đồ quả nhiên là tìm Ngạn Dung, nói ngày mai sẽ cùng nhau đi đến nhà cha mẹ Lương Tỳ ở đó ăn tết.

"Em không đi." Ngạn Dung nói: "Vương Cẩm Châu muốn cùng em hẹn hò."

Bách Đồ có chút nghi ngờ, hỏi: "Anh ta không cần đi làm? Ngày mai cũng đâu phải là ngày người dân được nghỉ."

Ngạn Dung nói: "Ngày tết ảnh trực ban sáu ngày, hiện tại có thể thay phiên để nghỉ."

Bách Đồ chỉ đành phải thôi.

Trở về phòng, anh lo lắng không thôi đem chuyện này kể với Lương Tỳ.

Lương Tỳ gần đây đang làm chương trình trinh thám, lật quyển truyện <Thám tử lừng danh Conan>, chả thấy chuyện này có gì to tát: "Đây không phải là chuyện tốt sao? Hai đứa nó tình củm thế cơ mà."

Bách Đồ nói: "Nó mới làm phẫu thuật được có nửa tháng, lỡ như Vương Cẩm không chú ý, vết thương lại nặng thêm thì phải làm sao?"

Lương Tỳ hết nói nổi: "Trước kia em đâu đen tối thế này, gì cũng nghĩ bậy."

Bách Đồ đập cho hắn một phát tát, nói: "Có thể không nghĩ sao? Lẽ nào Vương Cẩm gọi nó ra ngoài, là muốn dạy nó giải bài tập toán chắc?"

Làm sao có thể!?

9h sáng hôm sau, Vương Cẩm đến cửa rước Ngạn Dung đi hẹn hò, Ngạn Dung từ trong phòng đi ra, trên vai còn đeo cặp chéo.

Bách Đồ kỳ quái hỏi: "Đeo túi theo làm gì?"

Ngạn Dung nói: "Em có đề toán giải không được, đem cho ảnh dạy em."

Bách Đồ: "…"

Ra ngoài trèo lên xe Vương Cẩm, Vương Cẩm hỏi: “Thật sự có bài tập toán muốn hỏi tôi?”

Ngạn Dung thắt chặt dây an toàn, nói: “Thật.”

Vương Cẩm lại không nghĩ cậu thật sự muốn làm bài tập, buồn cười nói: “Sao không chạy đi hỏi Lương Tỳ ca ca của cậu? Hắn học toán giỏi hơn tôi.”

Ngạn Dung không trả lời, cố ý hỏi: “Anh cũng không biết chứ gì?”

Vương Cẩm cười nói: “Muốn đánh cược với tôi không? Nếu như tôi biết, cả ngày hôm nay cậu phải gọi tôi là ca ca.”

Ngạn Dung cảm thấy anh thật quá ấu trĩ, nói: “Vậy nếu mà anh cũng không biết, tôi sẽ gọi anh cả ngày là ông chú.”

Cũng chả biết sao lại chọt trúng chỗ ngứa của Vương Cẩm, anh cười không ngừng được nguyên cả đoạn đường.

Đi đến Starbucks, hai người thật sự bắt đầu làm bài tập.

Trước tết âm lịch, Ngạn Dung đem bài tập gần như hoàn thành, chỉ còn lại có mấy đề bài khó. Vương Cẩm đem vi phân tích phân gần như quên hết, nhưng để giải toán cấp ba thì vẫn không vấn đề gì.

Dạy Ngạn Dung làm xong bài tập, vẫn chưa tới 12h.

Vương Cẩm mang Ngạn Dung đi ăn trưa, sau khi dừng xe đi vào quán, Ngạn Dung bị chậm một bước, loáng cái đã tìm không được anh, đứng ở đó gọi một tiếng: “Vương Cẩm Châu.”

Không ai trả lời cậu.

Thế là cậu sửa miệng gọi: “Ca ca.”

Vương Cẩm từ phía sau tấm bình phong cửa quán vòng ra, nhe răng cười với Ngạn Dung một cái, nắm tay cậu dẫn vào.

Ngạn Dung: “...”

Cậu nhớ các bạn học gần đây thường nói một câu trào lưu: mẹ nó thiểu năng.

Cơm nước xong, hai người đi xem phim, bộ phim này tối qua Ngạn Dung chọn, Vương Cẩm đã đặt vé sẵn.

Đến rạp chiếu phim, Vương Cẩm đi lấy vé, Ngạn Dung đứng một bên chờ, vừa khéo gặp được mấy người bạn học cũng đến xem phim.

Sau khi chào hỏi đơn giản, bạn học hỏi: "Cậu đến một mình hả?"

"Không phải." Ngạn Dung chỉ chỉ Vương Cẩm đứng xếp hàng lấy vé.

Một nhỏ bạn hỏi: "Đẹp trai quá đi! Là ba ba cậu sao?"

Bạn khác nói: "Còn trẻ như vậy, không thể nào."

Nhỏ bạn lên tiếng trước đó nói: "Thì chính là cha nuôi của cậu ấy ý."

Ngạn Dung: "…"

Gái này chậm nửa nhịp mới nhớ ra đây là việc không nên nhắc đến, mặt đầy vẻ hối hận.

Bạn học khác vội hỏi: "Ngạn Dung, các cậu xem phim nào thế?"

Ngạn Dung nhìn vẻ mặt của mọi người, cái gì cũng hiểu ra.

Kỳ thật mọi người xung quanh không phải không biết chuyện cậu là cô nhi được nhận nuôi, trước kia không ai nói, chẳng qua là không muốn làm cho cậu khó xử.

Cậu cho rằng không ai biết cậu và người khác không giống nhau.

Thật ra mọi người ai cũng biết.

Lấy xong vé quay trở lại, Vương Cẩm nhìn thấy mấy đứa nhóc choai choai đứng đấy, Ngạn Dung bị vây vào giữa, dáng vẻ chật vật vô cùng, mặt đỏ bừng lên, không khí có chút khác thường.

Vương Cẩm đi tới, hỏi: "Mấy người làm gì đấy?"

Mấy đứa nhóc kia thấy anh, càng thêm xấu hổ, dùng trình độ tiếng Trung không đồng đều chào hỏi: "Chú ơi, xin chào."

Vương Cẩm: "…"

Anh vốn đang lo lắng Ngạn Dung bị người ta bắt nạt, nhưng nhìn cái tình huống này hình như mấy cô nhóc cậu nhóc này là bạn học của Ngạn Dung.

"Xin chào." Anh nói: "Các cháu là bạn học của Ngạn Dung à?"

Mấy đứa nhỏ gật gật đầu nói phải, một đứa hỏi: "Hai người xem phim gì vậy?"

Vương Cẩm đem vé cho bọn nó nhìn một cái.

Đứa nhỏ kia nói: "A, giống chúng cháu, ở ngay trước chúng cháu một hàng."

Nhưng hình như chẳng có ai vui vẻ.

Ngạn Dung đi đến bên cạnh Vương Cẩm, đưa lưng về phía mấy bạn học, thấp giọng nói: "Tôi không muốn xem nữa."

Vương Cẩm cau mày lại, nói: "Được, vừa lúc tôi nhớ ra còn có việc cần làm."

Ngạn Dung xoay người, tận lực bình tĩnh nói: "Các cậu xem đi, tớ đi trước."

Mấy bạn học hai mặt nhìn nhau, không thể làm gì khác là cùng cậu nói hẹn gặp lại.

Quay trở lại trong xe, Ngạn Dung cúi đầu ngồi ở ghế phụ lái, tâm trạng sa sút.

Vương Cẩm nói: "Không thì chúng ta đổi rạp chiếu phim khác?"

Ngạn Dung lắc đầu, nói: "Không xem, có hơi mệt."

Vương Cẩm không nói thêm gì nữa, chậm rãi lái xe đi ra ngoài.

Ngạn Dung cho là Vương Cẩm sẽ đưa cậu về nhà, không nghĩ tới anh lại đem xe dừng trước cửa khách sạn.

Vương Cẩm xuống xe, cậu ngẩn ra, cũng đành đi theo.

Vương Cẩm hỏi thẻ căn cước của cậu, sau đó đi đến chỗ lễ tân làm thủ tục thuê phòng.

Hẹn hò gì đó, quả nhiên cuối cùng vẫn là muốn lăn giường.

Ngạn Dung đứng phía sau nhìn bóng lưng Vương Cẩm, cậu cảm thấy một sự chán ghét trước giờ chưa từng có.

16. Chương 16: Đáng Tiếc

Vương Cẩm làm xong thủ tục, quay đầu lại gọi Ngạn Dung: "Đi thôi."

Ngạn Dung trầm mặc đi theo, vào thang máy cái là cúi đầu, hai mắt nhìn chằm chằm mũi giày của mình.

Hiện tại cậu không muốn cùng Vương Cẩm lăn giường chút nào, cậu cảm thấy Vương Cẩm hẳn cũng phải biết cậu không muốn.

Cậu cũng không muốn tỏ vẻ phản đối, vốn dĩ đã nói rõ là quan hệ bạn tình, có trách thì chỉ trách cậu đã đánh giá quá cao Vương Cẩm rồi.

Vương Cẩm căn bản chính một cái 'sinh thực khí' biết đi. (tờ rym biết đi =)))

Bộ dạng cậu giờ rất biệt nữu, bản thân 'sinh thực khí' lý nào lại không biết cậu đang suy nghĩ cái gì, nhưng muốn giao tiếp cùng cậu bạn nhỏ ở cái tuổi này, phương thức ngu nhất là 'Tôi có thể nhìn thấu tất cả cậu'.

Vương Cẩm giả đò gì cũng không biết hỏi cậu: "Vẫn không vui?"

Quả nhiên nghe được cậu lạnh lùng cứng rắn đáp trả: "Nào dám không vui."

Vương Cẩm thật bất đắc dĩ nghĩ, thật là một đứa nhỏ vừa nhạy cảm vừa khó chiều.

Đến phòng, anh trước tiên đi vào nhà vệ sinh.

Khách sạn cách âm không tốt lắm, âm thanh xuỵt xuỵt trong wc nghe rất chi là rõ.

Ngạn Dung đứng bên ngoài, nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh, vẻ mặt chán ghét.

Chỉ cần nghe cái âm thanh kia, cũng khiến cho cậu nhớ lại cái ấy của Vương Cẩm nhớn thế nào, nhớn đến độ làm người ta căm phẫn. =)))

Trong phòng nhiệt độ 26 – 27 độ C, cậu mặc áo khoác có chút nóng, cởi ra, đem cặp chéo đồng thời treo lên móc áo.

Căn phòng này ở trên tầng 20, có cửa sổ sát đất, giường cùng sofa đều rất lớn, đầu giường có để ba con sói cùng dầu bôi trơn ở một chỗ rất ư là dễ thấy.

Cả căn phòng đều toát ra một loại cảm giác dâm đãng khiến cậu không thoải mái.

Vương Cẩm từ trong phòng vệ sinh đi ra, thấy cậu đứng yên đó, tựa hồ là đang nhìn cửa sổ sát đất, thuận mồm nói: "Nhà ba ba cậu cách đây không xa, hướng về phía tây nam, nói không chừng có thể nhìn thấy cửa sổ phòng cậu luôn đấy."

Ngạn Dung không phân biệt nổi đông tây nam bắc, không biết đâu là phía tây nam.

Vương Cẩm chỉ chỉ cho cậu, nói: "Mấy tòa đó đó, màu xám tro, nhìn thấy chưa?"

Ngạn Dung chỉ liếc mắt nhìn, liền kéo nửa bên rèm vào, đem chính mình che phía sau rèm cửa sổ.

Vương Cẩm buồn cười nói: "Cách xa như vậy, bọn họ lại không nhìn thấy chúng ta."

Ngạn Dung đứng sau bóng râm rèm cửa sổ, nhỏ giọng nói: "Không được ở phía trước cửa sổ chịch tôi, tôi không thích."

Vương Cẩm làm ra vẻ mặt bỗng dưng tỉnh ngộ, nói: "Ra là vì chuyện này mà cậu vẫn không vui sao? Tôi ngày hôm nay không muốn chịch cậu."

Chém gió.

Ngạn Dung hoài nghi quay đầu nhìn anh.

Vương Cẩm đi đến bên cạnh cậu, đứng ở chỗ không bị rèm cửa ngăn cách với khung cửa sổ, thành khẩn nói: "Cậu không muốn xem phim, thời tiết thì lại lạnh, chẳng có chỗ nào vui để chơi, cũng không thể ngồi lì trong xe chờ. Ai quy định đến khách sạn nhất định là phải làm tình?"

Ngạn Dung không tin anh, nói: "Vậy anh đưa tôi về nhà đi."

Vương Cẩm nói: "Đừng đùa, cậu đâu muốn về nhà."

Ngạn Dung biệt nữu từ nãy đến giờ thoáng biến mất, cậu cúi đầu, đúng vậy, cậu không muốn về nhà.

Vương Cẩm biết cậu cùng hai vị cha nuôi quan hệ không được hòa thuận cho lắm.

Giống như những người bạn học kia của cậu, Vương Cẩm là vì cái tự tôn đáng thương này của cậu nên vẫn luôn không vạch trần ra mà thôi.

Cậu nói: "Lương Tỳ ca ca có kể với anh chưa? Bọn họ vốn là muốn nhận nuôi một cục cưng nhỏ."

Vương Cẩm có chút bất ngờ, nói: "Từng nghe hắn nói qua."

Ngạn Dung hạ mắt xuống, nói: "Bọn họ đối với tôi rất tốt, nhưng tôi lại không phải là thành viên mới mà bọn họ hy vọng, tôi luôn cảm thấy, tôi là dư thừa trong căn nhà ấy."

Vương Cẩm nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, anh không nghĩ tới Ngạn Dung sẽ chủ động đề cập đến chuyện này với mình.

Anh suy nghĩ một chút, phiền muộn nói: "Thực ra tôi cũng không muốn về nhà."

Ngạn Dung thoát khỏi tâm trạng của mình, kỳ quái hỏi: "Tại sao?"

Vương Cẩm nói: "Bố mẹ tôi còn chưa đi, đại ca nghỉ việc ở cùng bọn họ, em trai tôi là ca sĩ, dịp này cũng về nhà nghỉ ngơi."

Ngạn Dung suy đoán nói: "Anh không thích trong nhà quá ồn ào?"

Vương Cẩm lắc đầu nói: "Ồn ào không phải vấn đề, vấn đề là ở chỗ bọn họ cả ngày đều chơi mạt chược."

Ngạn Dung không hiểu vấn đề hỏi: "Cho nên?"

Vương Cẩm thở dài nói: "Tôi không chơi, cũng nhìn không hiểu, bọn họ đều không để ý tôi, tôi cũng rất dư thừa."

Ngạn Dung: "…"

Vương Cẩm nói: "Cậu xem, tôi có thảm không cơ chứ."

Ngạn Dung: "… Anh thiệt đáng ghét."

Vương Cẩm cười lên, đưa tay ra trước mặt Ngạn Dung kéo nửa bên rèm cửa sổ ra lại một lần nữa.

Ngạn Dung híp mắt lại, đầu xuân ánh mặt trời không chói mắt, nhưng cũng rất nắng.

Toàn bộ thế giới dường như đều đang phát sáng.

Ngạn Dung nghĩ, cậu hình như có một chút thích Vương Cẩm rồi, Vương Cẩm thật sự quá hấp dẫn người ta mà.

Nếu như Vương Cẩm không phải người bạc tình thì tốt rồi… đáng tiếc Vương Cẩm lại là.

Hai người yên lặng phơi nắng một chút.

Vương Cẩm đề nghị: "Muốn ngủ một lúc không? Nắng chiếu đến làm tôi buồn ngủ."

Ngạn Dung quay đầu lại nhìn giường một cái, lại quay qua nhìn Vương Cẩm.

Vương Cẩm cười nói: "Không làm tình, chỉ ngủ."

Ngạn Dung nói: "Được."

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống, từ trong đến ngoài đều ấm áp, nằm xuống không lâu, cậu liền ngủ.

Khi tỉnh lại trời đã tối mịt, đèn không bật, Vương Cẩm nằm ở bên cạnh nghịch điện thoại, ánh sáng màn hình soi rọi gương mặt anh tuấn.

Ngạn Dung ngắm anh một lúc, phát hiện lông mi anh rất dài.

"Mấy giờ rồi?" Ngạn Dung hỏi: "Anh tỉnh rồi sao không đánh thức tôi?"

Vương Cẩm đưa tay mở đèn ngủ lên, cười nói: "Vừa mới hơn 6h, tôi cũng mới dậy."

Ngạn Dung ngửi thấy được trên người anh có mùi thuốc lá, lúc ngủ không có, trong phòng hiện tại cũng không có luôn, anh hẳn là đi ra ngoài hút xong mới trở về.

Mùi vị này ngược lại không đáng ghét.

Vương Cẩm hỏi: "Nằm mơ thấy gì thế? Còn nói mớ nữa."

Ngạn Dung hỏi: “Nói cái gì?”

Vương Cẩm nói: “Không nghe rõ, nhưng là luôn gọi ca ca.”

Ngạn Dung lộ vẻ mặt lúng túng.

Vương Cẩm đoán cậu đại khái mơ tới Lương Tỳ, liền không hỏi nữa, nói: “Có đói bụng không? Dậy đi ăn cơm?”

Ngạn Dung nói: “Được.”

Thu dọn xong xuôi xuống lầu trả phòng, đến nhà ăn bên cạnh ăn cơm, Vương Cẩm giống buổi trưa gọi chút đồ ăn dễ tiêu hóa và mấy món ăn có dinh dưỡng cao.

Ăn cơm xong, hai người đi dạo hội đèn lồng.

Ngạn Dung thấy cái gì cũng cảm thấy mới mẻ thú vị, vừa mới đầu còn sợ Vương Cẩm cười nhạo là trẻ con, nên vẫn cứ giả bộ mình rất là người nhớn.

Một lúc sau thật sự nhịn hơm nổi, đôi chân đứng im không nhúc nhích trước những cửa hàng bán rong rực rỡ muôn màu.

Vương Cẩm hỏi: “Thích cái nào?”

Ngạn Dung nhìn những chiếc đèn lồng xinh đẹp, lại nhìn mặt nạ rực rỡ sắc màu, còn có nhiều loại kẹo hồ lô, không quyết tâm chọn được.

Cuối cùng Vương Cẩm mua cho cậu chiếc đèn lồng cầm tay, lại mua một cái mặt nạ, nhưng không cho mua kẹo hồ lô, cậu hiện giờ dạ dày còn chưa hồi phục đến mức ăn được thứ ấy.

Một tay cậu bị Vương Cẩm nắm, một tay khác nhấc theo đèn lồng, trên mặt đeo mặt nạ Cừu Vui Vẻ, chen trong đám người hi hi ha ha, cảm thấy mình có chút khốc, còn chưa được 5’ đồng hồ, lại chỉ chỉ bên đường: “Cái đèn lồng kia thật là đẹp!”

Mới đi dạo nửa con phố, trong tay cậu đã xách đến năm, sáu cái đèn lồng hình dáng không giống nhau, làm cho thật nhiều bé con qua đường đều ao ước mà nhìn cậu.

Cậu hiện tại đã sớm quăng ấu trĩ hay không ấu trĩ qua một bên, lại bắt đầu hỏi Vương Cẩm về đố đèn, Cừu Vui Vẻ bị cậu đeo lên đỉnh đầu, một đôi mắt xanh sáng lấp lánh nhìn Vương Cẩm, hiếm khi lộ ra vẻ ngây thơ và tính tình trẻ con.

Vương Cẩm nhìn cậu mà trong lòng ngưa ngứa, có chút xíu muốn đè cậu ra chịch.

Ôm cậu một cái hoặc là hôn hôn nhẹ một cái, như vậy thôi cũng được.

17. Chương 17: Kẹo Bông Đường

Đi dạo xong khu phố, Vương Cẩm hỏi: "Có mệt không? Đưa cậu về nhé?"

Ngạn Dung còn đang đắm chìm trong hưng phấn sửng sốt một chút, nói: "Tôi không mệt."

Cậu không muốn về nhà, nhưng Vương Cẩm có lẽ đã không muốn đi chơi cùng cậu nữa rồi, cậu chưa từng thấy những thứ 'mới mẻ' này, nhưng đối với Vương Cẩm mà nói thì đã không còn chút mới mẻ nào nữa.

Cậu lưu luyến quá rõ ràng.

Vương Cẩm nghĩ lại một cái, vừa nãy đi ngang qua gian hàng rong bán kẹo bông đường, Ngạn Dung nhìn rất nhiều lần, đã đi xa như thế mà vẫn còn quay đầu lại nhìn xung quanh.

Anh hỏi Ngạn Dung: "Có muốn ăn kẹo bông đường không?"

Ngạn Dung quả nhiên ánh mắt sáng rực lên, lại hết sức rụt rè gật đầu một cái: "Muốn."

Bọn họ đi vòng lại, du khách đã ít hơn khi nãy, chỉ là vẫn còn rất nhiều vị khách bé con vây xung quanh hàng bán kẹo bông đường.

Ngạn Dung sợ chen hỏng đèn lồng của mình, giơ tay lên cao thật cao.

Vương Cẩm cười nói: "Cậu đừng tới, ở chỗ này chờ tôi một lúc."

Ngạn Dung liền đứng đợi ở một chỗ trống gần đó.

Vương Cẩm vóc dáng đến là cao, chen cùng một đám bé con đặc biệt nổi bần bật, bên cạnh có một cô nhóc 6, 7 tuổi hiếu kỳ nhìn anh, cổ nhỏ đều sắp ngửa đến 90 độ, Vương Cẩm cúi đầu cười cười với bé, cô nhóc vội vàng dịch sang bên cạnh chút xíu, giống như đang thẹn thùng.

Ngạn Dung thấy mà buồn cười, lại cảm thấy Vương Cẩm như thế này rất đẹp trai.

Sau một lúc, Vương Cẩm cầm kẹo bông đường trở về, đưa cho Ngạn Dung, nói: “Ăn xong rồi về nhà.”

Anh nhận lấy đèn lồng xách lên, lại nắm tay nhỏ của Ngạn Dung đi về phía trước.

Ngạn Dung cũng không ăn vội vàng, chỉ đem kẹo bông đường cầm trong tay, đi vài bước mới nhẹ nhàng liếm một cái.

Đặc biệt ngọt.

Quay trở về thì đã gần đến 11h, ngày lễ nhiều người đi lại, trên đường có chút tắc.

Vương Cẩm vừa lái xe vừa hỏi: “Hôm nào khai giảng?”

Ngạn Dung nói: “Ngày kia.”

Vương Cẩm nghĩ một lúc, nói: “Thứ tư à, chủ nhật này còn được nghỉ sao?”

Ngạn Dung loay hoay nghịch đèn lồng Tôn Ngộ Không, nói: “Tại sao không được nghỉ?”

Vương Cẩm cảm khái nói: “Đến trường thật là tốt.”

Ngạn Dung không lên tiếng, ngón tay tới tới lui lui nhấn nút đèn lồng, ‘Tôn Ngộ Không’ sáng cái lại tắt liên tục nhiều lần.

Vương Cẩm nhìn cậu, nói: “Nghịch sắp hỏng rồi.”

Ngạn Dung lập tức dừng lại động tác, hai tay nâng ‘Tôn Ngộ Không’ nhìn một vòng.

Vương Cẩm nhịn cười đến nội thương.

Ở ngã tư đường phía trước lại tắc, cứ vừa đi vừa nghỉ.

Di động Ngạn Dung rung rung một cái, lấy ra xem thì thấy cô gái quốc tịch Mỹ trong đám bạn gặp phải buổi trưa, trong tin nhắn viết bằng tiếng Anh: “Xin lỗi, cậu còn giận tớ không?”

Cậu đem điện thoại di động đặt lại trên đùi.

Không tới 2' sau, điện thoại lại rung rung một cái, vẫn là bạn học nữ kia, nhỏ viết: "Tớ lúc đấy quá hưng phấn, không có cân nhắc đến tâm tình của cậu, mọi người đều đã trách cứ tớ, thật sự xin lỗi."

Nhỏ lại gửi một tấm tự sướng đang cầm bảng viết chữ, trên bảng viết một câu "Xin lỗi" bằng tiếng Trung ngay ngắn chỉnh tề, vẻ mặt rất nghiêm túc, gò má cũng bởi vì hổ thẹn mà đỏ lên.

Ngạn Dung tâm tình trong nháy mắt hạ đến đáy vực, cậu buổi trưa như thế cũng không phải là do tức giận bạn học, bây giờ lại bị một cô gái trịnh trọng xin lỗi an ủi như vậy, thực sự có chút khó chịu.

Vương Cẩm nhìn cậu vừa mới rồi còn đang vui vẻ nghịch đèn lồng, đột nhiên đã lại cầm điện thoại ngẩn ngơ, kỳ quái hỏi: "Làm sao?"

Ngạn Dung do dự nói: "Tôi… bạn học của tôi xin lỗi tôi."

Vương Cẩm nói: "Bạn học gặp lúc trưa? Tôi còn chưa có hỏi cậu, khi đó xảy ra chuyện gì thế?"

Ngạn Dung cúi đầu, nói: "Bọn họ cho rằng anh là cha nuôi tôi."

Vương Cẩm sửng sốt, cười nói: "Sao cậu không nói tôi là ca ca cậu?"

Ngạn Dung không để ý anh, nói tiếp: "Tôi chưa từng nói tôi là được nhận nuôi."

Vương Cẩm thu hồi nụ cười, anh đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Ngạn Dung lòng có chút chua xót giải thích: "Tôi không phải muốn lừa bọn họ, chỉ là không muốn nói… đây là chuyện của tôi, tôi không cảm thấy bản thân mình thảm, càng không muốn để người khác thương hại tôi."

Nói ra xong, cậu càng cảm thấy khó chịu hơn, cậu nghĩ hẳn Vương Cẩm cũng sẽ cười nhạo cậu lừa mình dối người.

Vương Cẩm đưa tay phải nhẹ xoa xoa đầu cậu, nói: "Tôi biết, tôi trước đây cũng như vậy."

Ngạn Dung ngẩn ra, khinh ngạc nói: "Anh? Cũng?"

Vương Cẩm nói: "Tôi khi còn bé, ba mẹ tôi ở Đông Bắc, tôi là lớn lên bên cạnh ông bà ngoại, lúc đó trong đám bạn học của tôi có lời đồn, nói bố tôi là một lão đại xã hội đen."

Ngạn Dung hết sức kinh ngạc, nói: "Tại sao?"

Vương Cẩm kể: "Có một lần họp phụ huynh, vừa đúng lúc bố tôi đến Bắc Kinh làm việc, ông ấy chạy theo mốt mới, lúc đấy ổng để đầu trọc, trên cổ đeo một cái vòng vàng dạng xích bản to, trên cánh tay thì kín mít hình xăm, ổng đi đến chỗ nào ngồi xuống, trước sau hai hàng không ai dám ngồi vào."

Ngạn Dung nghĩ đến cái hình ảnh kia, có chút muốn cười.

Vương Cẩm cười nói: "Buồn cười chứ? Sau đấy tận mấy năm, những người bạn học kia của tôi cũng không dám cùng tôi chơi, sợ không cẩn thận chọc tôi không vui, liền bị ném xuống biển làm mồi cho cá mập."

Ngạn Dung chưa xem qua <Young and Dangerous>, không biết 'làm mồi cho cá mập' là cái dạng gì, chỉ cảm thấy có lẽ cũng rất buồn cười, nói: "Vậy anh rất lợi hại đó."

Vương Cẩm cười nói: "Có gì lợi hại? Khơi mào lời đồn kia, chính là tôi."

Ngạn Dung không hiểu nói: "Vì muốn khoác lác?"

Vương Cẩm nói: "Không phải, ở lần họp phụ huynh trước đấy, bọn nó đều cho rằng tôi không cha không mẹ. Tôi nhịn đến mấy năm, cuối cùng nhịn thành nghẹn, lần này toàn trường đều biết tôi không phải không có bố."

Ngạn Dung muốn cười, nhưng không cười ra, nói: "Bố mẹ anh chỉ là quá bận."

Vương Cẩm cười nhạo, nói: "Đợi đến khi đại ca tôi học đến cao trung, bọn họ trở về Bắc Kinh định cư, bởi vì ở Bắc Kinh thi đại học dễ dàng hơn."

Ngạn Dung trầm mặc một lúc, thầm nghĩ, Vương Cẩm Châu cũng có chút thảm.

Đến dưới lầu nhà cậu, Vương Cẩm nói: "Tôi không đưa cậu lên đâu, không muốn nghe thấy ba ba Lương Tỳ của cậu lèo nhà lèo nhèo."

Ngạn Dung nghĩ thầm Lương Tỳ không lèo nhà lèo nhèo tẹo nào, cậu cầm đèn lồng xuống xe, bước lên bậc thang, nói: "Vậy anh về nhà nha, tạm biệt."

Vương Cẩm thế nhưng cũng xuống xe theo, nói: "Cậu quên cái này."

Anh đem mặt nạ Cừu Vui Vẻ rớt trên xe đưa cho Ngạn Dung.

Ngạn Dung do dự một chút, nói: "Hôm nay, cảm ơn anh đã đi cùng tôi."

Vương Cẩm nói: “Đừng khách khí.”

Ngạn Dung nói: “… Anh thật sự là một chút khách khí cũng không có.”

Vương Cẩm cười nói: “Cũng cảm ơn cậu đã đi cùng tôi.”

Ngạn Dung cũng không đỡ được cười lên, nói: “Đừng khách khí.”

Vương Cẩm mỉm cười nhìn cậu, ánh mắt tựa hồ nhìn từ hai mắt cậu di chuyển đến môi.

Cậu đứng trên bậc thang gần như cao bằng Vương Cẩm, vốn là đang có chút cảm giác ‘cao nhớn và trưởng thành’ mà đắc chí, đột nhiên cả người đều phát hãi.

Vương Cẩm là muốn hun cậu sao?

Trái tim của cậu đập có chút nhanh.

Vương Cẩm lùi về phía sau một bước, nói: “Cậu lên đi, tôi đi đây.” đm anh, làm em nó mong =)))

18. Chương 18: Ai Dũng Cảm Hơn

Ngạn Dung trong lòng trào lên một tâm tình không sao tả nổi, vừa giống như thất vọng, lại giống như vui mừng.

Cậu nói: “Ừ, tạm biệt.”

Vương Cẩm lại nói: “Đúng rồi, suýt chút nữa đã quên một chuyện.”

Ngạn Dung đứng trên bậc thang, có chút lạnh nhạt hỏi: “Chuyện gì?”

Vương Cẩm nhìn ra cậu thay đổi, nhưng ra vẻ không biết, nói: “Cha tôi thật ra không phải lão đại xã hội đen.”

Ngạn Dung: “… Tôi nghe Bách Đồ ca ca nói qua, ông ấy đào mỏ vàng.”

Vương Cẩm nói: “Có người nói cho cậu, nhưng lại không có ai nói cho bạn tiểu học của tôi, trong số họ có

rất nhiều người, mãi cho đến hiện giờ vẫn còn tưởng rằng tôi là hắc nhị đại." (thiếu gia xã hội đen =)))

Ngạn Dung kỳ quái hỏi: "Cuối cùng anh cũng không nói ra sự thật sao?"

Vương Cẩm than nhẹ: "Tôi khi đó nhát gan lại sĩ diện hão, sợ mất mặt, không dám nói sự thật với bạn học."

Ngạn Dung đăm chiêu, ưỡn thẳng lưng, nói: "Tôi rất là dũng cảm."

Vương Cẩm cười cười, nhẹ giọng nói: "Trời lạnh, lên nhanh đi."

Nhìn Ngạn Dung bước vào thang máy, anh mới rời khỏi đó.

Trong thang máy, Ngạn Dung tùy tiện nhấc mấy cái đèn lồng lên, nhìn thang máy không ngừng lên cao, có chút thất vọng như vừa tỉnh khỏi giấc chiêm bao.

Lúc này ánh trăng treo trên đầu cành liễu quá mức tinh khiết, khiến cho Vương Cẩm người này như được chỉnh màu qua ống kính, càng thêm nhu hòa và hoàn mỹ, lại tựa như một người tình hoàn hảo.

May mà cậu đã sớm biết Vương Cẩm kỳ thực là loại người nào.

Cậu cảm thấy Vương Cẩm cũng có chút yêu thích cậu, yêu thích cậu tuổi trẻ xinh đẹp, yêu thích cậu chịch rất thoải mái, hay là yêu thích những cái khác đi chăng nữa, nhưng tóm lại vẫn chỉ là yêu thích cậu như yêu thích một người bạn giường.

Vương Cẩm đồng ý cùng cậu đi chơi, dạy cậu học toán, thời điểm cậu không vui liền ngay tại chỗ giữ chức vụ làm một người lắng nghe khuyên bảo. Nhưng Vương Cẩm hoàn toàn không có ý định muốn bước qua giới hạn ấy, nếu như muốn để cho cậu có hiểu lầm gì, Vương Cẩm ban nãy sẽ không vừa ngay lúc định hôn cậu thì phanh lại.

Vì lẽ đó Vương Cẩm là một bạn tình chuẩn 100%, lớn lên đẹp trai, kỹ năng lăn giường cao siêu, luôn luôn cười dịu dàng, lại đấn đo đúng mực, ngoài tình dục sẽ không cho người ta có bất cứ ảo tưởng nào khác.

Về đến nhà, Lương Tỳ rượu vào nên đã ngủ, Bách Đồ thì vẫn còn đang chờ cậu.

"Đi xem hội đèn lồng?" Bách Đồ nghênh đón hỏi: "Ngắm được gì vui không?"

Cậu để ý thấy Bách Đồ nhìn đèn lồng của cậu, thẹn thùng nói: "Có đến xem, những cái đèn lồng kia đều rất đẹp."

Bách Đồ cười hỏi: "Chơi đến trễ thế này, có đói bụng không? Anh làm chút gì đó cho em ăn."

Ngạn Dung vội nói: "Không cần, em không đói bụng, cơm tối ăn vẫn còn rất no."

Bách Đồ cuối cùng vẫn chạy đi pha ly sữa bò nóng, còn đưa đến tận phòng của cậu, cậu không thể làm gì khác đành nhận lấy, thành tâm thành ý nói: "Cám ơn Bách Đồ ca ca."

Cậu uống một ngụm lớn sữa bò, phát hiện Bách Đồ đang dùng ánh mắt soi kỹ mình, trong lòng nhất thời cả kinh, cố gắng trấn định nói: "Bách Đồ ca ca, sao vậy?"

Bách Đồ muốn nói lại thôi, một lúc sau mới hỏi: "Ngày hôm nay… em làm những gì?"

Ngạn Dung nâng ly sữa bò lên ngồi ngay ngắn người lại, nói: "Buổi sáng Vương Cẩm Châu dạy em làm xong bài tập, buổi chiều đi xem phim, buổi tối ảnh mang em đi hội rước đèn."

Bách Đồ không tin, hoài nghi hỏi: "Không còn gì khác?"

Ngạn Dung không muốn nói cậu và bạn học ngẫu nhiên gặp nhau, bởi vì sẽ gợi ra những chuyện khác, nói: "Thật không còn gì nữa."

Bách Đồ hoàn toàn méo tin được Vương Cẩm và cậu đi ra ngoài cả ngày trời lại cái gì cũng không làm, nhưng nhìn dáng vẻ của cậu như vậy lại không giống như bị đè ra, khó hiểu nói: "Em hiện tại tuổi còn nhỏ, vẫn là học hành mới là quan trọng nhất, anh sợ em bị dạy hư mất."

Ngạn Dung nghe thấy chủ đề của anh chỉ xoay quanh Vương Cẩm, yên lòng nói: "Sẽ không, Vương Cẩm Châu là bác sĩ, cũng không có thói gì xấu, ngoại trừ thi thoảng hút thuốc, nhưng ảnh cũng không có hút ở trước mặt em."

Bách Đồ: "…"

Anh vì Ngạn Dung lo lắng sắp chết, đứa nhỏ này lại còn show ân ái trước mặt anh.

Chờ Ngạn Dung uống xong sữa bò, Bách Đồ liền cầm ly đi rửa, dặn dò cậu ngủ sớm một chút.

Bách Đồ đi rồi, Ngạn Dung lấy điện thoại di động ra, hít sâu vài hơi, dũng cảm nhắn tin lại cho người bạn học kia: "Tớ không hề tức giận, chỉ là có chút lúng túng, các cậu làm sao lại biết?"

Nhỏ bạn học rất nhanh trả lời lại: "Lần trước lúc giúp giáo viên thu dọn hồ sơ học sinh nhìn thấy, xin lỗi, chúng tớ buôn chuyện, nhưng thật sự bọn tớ đều không có ác ý."

Ngạn Dung nói: “Không sao. Hồi trưa tớ vội vội vàng vàng bỏ đi, cũng không phải là tức giận cậu hoặc ai đấy, do tớ trước giờ hư vinh cùng nhu nhược nên cảm thấy xấu hổ, cậu có hiểu ý của tớ không?”

Nhỏ bạn học đáp: “Tớ nghĩ tớ có thể hiểu được, cậu quá hướng nội, tớ rất lo lắng cậu sau này sẽ không để ý đến tớ nữa, hiện tại thật là quá tốt rồi.”

Ngạn Dung nhắn lại một cái icon thẹn thùng.

Hai người lại tui tui cậu cậu tán gẫu một chút mấy lời từ đáy lòng, tất cả lúng túng đều bị hóa giải, bầu không khí cùng tâm trạng cũng đều sinh động lên rất nhiều, nội dung buôn chuyện cũng dần từ thổ lộ tâm tình đến đời sống hằng ngày.

Buôn đi tám lại, nhỏ kia đột nhiên tới một câu: “Cha nuôi cậu quá đẹp trai! Hoàn toàn là mẫu người mà tui yêu thích đó!”

Nhỏ kia nói không phải là Lương Tỳ hoặc Bách Đồ, mà là người nhỏ gặp – Vương Cẩm.

Chả hiểu vì sao, Ngạn Dung cảm thấy một chút thẹn thùng, hàm hồ nói: “Cảm ơn, tớ cũng cảm thấy ảnh rất đẹp trai.”

Hai ngày sau, trường học Quốc tế khai giảng, Ngạn Dung rất nhanh bị nhỏ bạn hoạt bát kia mang vào vòng bạn bè của mình, ở chung với các bạn học càng hòa hợp hơn so với trước đây, ngay cả giáo viên cũng đều nói cậu sáng sủa lên rất nhiều.

Một bên khác, tổ mạt chược bốn người nhà họ Vương giải tán ngay tại chỗ, Vương ba ba cùng Vương ma ma trở về Đông Bắc, Vương Tề đã kết hôn cũng chuyển về nhà mình, chỉ còn Vương Siêu ăn bám thêm một hôm, nói mình hành lý nhiều, phải gọi bạn đến khuân giúp.

Cách ngày Vương Cẩm tan làm trở về, thật sự là có một người trẻ tuổi đến giúp Vương Siêu khuân hành lý.

Trước đây Vương Cẩm đã gặp người này hai, ba lần. Biết hắn cùng Vương Siêu là ca sĩ cùng công ty quản lý, hai người mỗi ngày đều ở cùng nhau chơi đùa, người này cùng Vương Siêu đầu cao gần bằng nhau, vóc người cũng xấp xỉ, lại còn cùng Vương Siêu nhuộm màu tóc giống nhau, xa xa nhìn còn cứ tưởng sinh đôi. Nhưng là phẩm hạnh thì khác xa nhau, người ta không nói câu nào vác hành lý, Vương Siêu thì nằm nhoài người trên sofa tầng một nghịch điện thoại di động.

Đừng nhìn Vương Siêu ở chỗ này không đến một tháng mà nhầm, hành lý bên người thế nhưng lại cả một đống lớn, hắn còn lại suốt ngày vung tay mua mua mua, bất tri bất giác hành lý so với lúc tới nhiều hơn gấp mấy lần, cậu bạn trẻ kia chạy lên chạy xuống chuyển đồ đến bốn, năm chuyến.

Chờ hắn chuyển xong chuẩn bị đi, Vương Siêu mới từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, từ phía sau vồ tới ôm lấy cổ đối phương, cả người treo trên người người ta, hai người này dùng tư thế trẻ sinh đôi bị dính liền, cứ

như thế mà đi.

Náo nhiệt cả tháng, Vương Cẩm nay đã được thanh tịnh, anh lại bắt đầu không quen.

Vương Cẩm thấy có chút cô đơn.

Chiều thứ sáu, Lương Tỳ gọi điện thoại cho anh, hỏi anh có rảnh thì đến nhận Ngạn Dung sang nhà anh ở đó chơi hết cuối tuần.

Vương Cẩm ngạc nhiên nói: "Bố vợ, ngài đây là ý gì?"

Lương Tỳ mắng: "Cút, còn gọi vớ vẩn tao liền gửi tin nặc danh đến bệnh viện mày tố cáo."

Vương Cẩm cười nói: "Tố cáo tao làm gì con trai mày?"

Lương Tỳ nói: "Tố cáo mày làm trái quy tắc xây dựng, trên tờ rym nạm kim cương."

Vương Cẩm: "…"

Lương Tỳ nói: "Bớt nói nhảm, có rảnh không? Trường học tuần này chưa phun thuốc phòng dịch, học sinh không thể ngủ lại đấy, vợ tao nhận kịch bản mới đã đi nơi khác rồi, tao cùng thằng nhóc kia không hợp nhau, đón nó về hai ngày để rước thêm bực vào người à."

Vương Cẩm cái gì cũng hiểu nhưng giả vờ hồ đồ: "Bực bội cái gì? Cậu ấy hiểu chuyện như vậy, còn có thể giúp mày nấu cơm giặt giũ đấy."

Lương Tỳ: "… Mày có rảnh hay không? Không rảnh tao liền đi khách sạn ở hai ngày, để mình nó ở nhà là được."

Vương Cẩm nhẹ nhàng xoay xoay bút trong tay, nói: "Rảnh, mấy giờ đi đón đây?"

Chiều tối, chen giữa đại quân xe cộ chờ đón đứa nhỏ ở trường học Quốc tế, Vương Cẩm tâm tình có một chút nhảy nhót.

19. Chương 19: Loại Người Như Thế

Rất nhiều người đến đón học sinh, Vương Cẩm tìm một lúc lâu mới miễn cưỡng tìm được chỗ đậu, đem đỗ xe xong thì đi đến trước cổng trường, cổng đã mở toang được một lúc, mấy đứa nhỏ choai choai giống như mấy chú chim non xổ khỏi lồng, nhảy nhót cười đùa từ phía bên trong ùa ra.

Vương Cẩm đứng ở phía sau các bậc phụ huynh, anh vóc dáng cao, cũng không bị ảnh hưởng tầm nhìn, không chớp mắt mà ngó chừng lối ra trước cổng.

Nghĩ đến sắp được cùng Ngạn Dung gặp nhau, khóe miệng anh vẫn không hạ xuống được.

Anh có chút nhơ nhớ Ngạn Dung, mấy ngày hôm trước đã bắt đầu thấy nhớ.

Ngạn Dung cùng mấy bạn học vừa đi ra khỏi cổng trường, đã nhìn thấy ngay Vương Cẩm so với người khác cao hơn nửa cái đầu, cậu ngoài ý muốn mà mở to hai mắt, lưng không tự chủ mà dựng thẳng lên mấy phần.

Vẫn luôn chú ý đến cổng ra, Vương Cẩm cũng rất nhanh nhìn thấy cậu, cười vẫy vẫy tay, lùi về phía sau làm thủ thế, ý bảo cậu đi qua đó.

Ngạn Dung nhìn một đám người chen chúc, cao giọng nói: "Không qua được! Nhiều người quá!"

Trước đây trợ lý của Lương Tỳ tới đón cậu, cũng đều đợi khi vắng người một chút mới gọi cậu, dù sao có sớm đón được người, xe cũng không đi nổi ra khỏi chỗ này.

Giữa tiếng người ồn ào, lời nói của cậu căn bản là chả đến được tai Vương Cẩm.

Vương Cẩm hơi nghi hoặc cau mày một chút, vẫn đứng nguyên đó chờ cậu.

Ngạn Dung lại nói: "Anh thật không có kinh nghiệm."

Vương Cẩm càng chả nghe hiểu gì.

Ngạn Dung nói: "… Đến ngay."

Vương Cẩm cười lên, gật đầu ý bảo đã biết.

Ngạn Dung vội vàng chào tạm biệt bạn học, cố sức chen vai chen gót vào trong đám người, có khi là còn đang rất sốt ruột, gò má trở nên đỏ bừng bừng.

Đám học sinh đều mặc bộ đồng phục mới cứng, là đồng phục theo mùa mẫu mới, cùng hai bộ đồng phục kiểu quân trang không giống nhau, lần này là trang phục cưỡi ngựa tràn ngập hơi thở Anh quốc đã được cách tân. Áo cổ đứng và áo khoác ngắn sẫm màu, nam hay nữ đều cùng mặc chiếc quần bó sát người màu coffee, giày cưỡi ngựa màu đen mũi tròn, làm cho đám học sinh nổi lên khí phách bừng bừng.

Ngạn Dung không giống những học sinh khác, đang lúc tuổi xuân thì mọi người đều rất đẹp, cậu lại đặc biệt đẹp, còn có một hương vị khác hẳn mọi người mà chỉ riêng mình Vương Cẩm hưởng qua.

Chính là cái loại vẻ đẹp của thiếu niên chỉ khi đã nếm trải qua tình ái, mới có thể toát ra vẻ bí ẩn, xen trong đó một chút thành thục và ngây ngô, tựa như trái anh đào đỏ, ăn khi đang tươi ngon mọng nước, cắn vào một ngụm chất lỏng chua ngọt.

Vương Cẩm xa xa nhìn cậu, trong lòng nghĩ loạn nghĩ bậy như ngựa thoát cương.

Ngạn Dung chen nửa ngày cũng coi như sắp chen được đến trước mặt anh, chỉ còn cách nhau một khoảng nữa.

Hai người ở hai đầu 'bức tường người' cuối cùng, nhìn nhau.

Vương Cẩm duỗi một tay ra, Ngạn Dung dừng vài giây mới vươn tay đưa tới. Vương Cẩm nắm chặt tay cậu, đem cậu từ bên trong đám người kéo ra.

Cậu sợ chính mình sẽ bổ thẳng vào lòng Vương Cẩm, vội vàng dùng tay kia đẩy một cái về phía trước, vừa chuẩn sờ ngay lên cơ ngực Vương Cẩm.

Lúc này người người chen nhau, chẳng ai cảm thấy như vậy có cái gì không bình thường.

Tuy rằng vẫn đang là cuối tháng giêng, nhưng lịch dương thì đã vào lập xuân, khí trời cũng ấm áp lên, Vương Cẩm không cài khuy áo khoác, bên trong chỉ mặc độc cái áo sơ mi.

Tay Ngạn Dung cảm giác được nhiệt độ cơ thể, lòng bàn tay vốn dĩ có mồ hôi ẩm ướt nhất thời nóng lên.

Cậu vội vàng đứng vững, nhanh chóng buông tay xuống, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Vương Cẩm khẽ cười một tiếng, nói: "Không sao."

Ngạn Dung có chút hối hận, cậu sao lại phải nói xin lỗi chứ.

Tay cậu còn đang bị Vương Cẩm nắm trong lòng bàn tay, anh thuận thế kéo cậu đi đến chỗ bãi để xe.

Cậu đi theo bên cạnh Vương Cẩm, hỏi: “Sao lại là anh đến đón tôi?”

Vương Cẩm nói: “Bách Đồ đi nơi khác đóng phim.”

Ngạn Dung cùng Bách Đồ thường liên lạc, gật đầu nói: “Tôi biết.”

Vương Cẩm nói tiếp: “Ba ba Lương Tỳ của cậu không có kinh nghiệm, sợ chăm sóc cậu không tốt, nên giao cho tôi.”

Ngạn Dung buông tầm mắt xuống, nói: “Ừm.”

Vương Cẩm sáng giờ đã đoán được cậu sẽ vì lời giải thích này mà không vui.

Lương Tỳ làm vậy là để tránh khỏi hiềm nghi, nhưng Ngạn Dung chắc sẽ lại cảm thấy mình không chỉ không được Lương Tỳ thích, mà còn bị Lương Tỳ xem là phiền phức.

Hai người ngồi vào trong xe, nhích chậm từng tí mà rời khỏi.

Vương Cẩm cũng không giải thích chuyện liên quan đến Lương Tỳ, tự nhiên hỏi: “Tối nay muốn ăn gì?”

Ngạn Dung nói: “Gì cũng được.”

Một người ngoại quốc trả lời thế này có chút buồn cười, Vương Cẩm tiện tay nhéo đùi Ngạn Dung một cái, nói đùa: “Vậy tôi muốn ăn cậu trước.”

Ngạn Dung nói: “… Tôi muốn ăn lẩu.”

Vương Cẩm thu tay về, nói: “Cậu thích ăn cay hả?”

Ngạn Dung nói: “Ừm, thích.”

Vương Cẩm cười nói: “Thích cũng không được, ngày hôm nay nếu như ăn lẩu, ngày mai đảm bảo cậu sẽ khóc.”

Ngạn Dung vẻ mặt chả hiểu gì. (ăn cay nóng trong người =)))

Vương Cẩm nghiêm túc hỏi: “Cuối tuần nhiều bài tập không?”

Hai người câu được câu không nói chuyện gần chục phút, xe của Vương Cẩm cũng chỉ nhích được không tới 200m.

Ngạn Dung bỗng nhiên sáng tỏ, đã hiểu ra được dâm ý ban nãy của Vương Cẩm, trong nháy mắt cảm thấy trong xe rất là nóng.

Cậu lặng lẽ nhìn Vương Cẩm đang lái xe, trong lòng cùng cơ thể đều có một chút căng thẳng.

Từ trước tết rời khỏi nhà Vương Cẩm đến bây giờ cũng đã được một tháng, trong thời gian này cậu và Vương Cẩm cũng gặp nhau mấy lần, nhưng trước sau đều không có làm tình. Quan hệ bạn tình của họ thành có tiếng mà không có miếng.

Vương Cẩm mang cậu lăn giường, dẫn dắt cậu cảm nhận và hưởng thụ tình ái, ngoại trừ lần đầu tiên, những lần sau đấy cậu đều không ghét, thậm chí là còn thích. Cậu cũng có rất nhiều thiện cảm với Vương Cẩm, nếu như vứt bỏ đi hiệp định quan hệ bạn tình giữa hai người, cậu vẫn sẽ vui lòng cùng Vương Cẩm quan hệ qua lại giống như bây giờ.

Cậu cảm thấy Vương Cẩm cũng thích mình, ít nhất thì cũng thích cùng cậu chịch nhau, nhưng là Vương Cẩm có thể thích được bao lâu?

Thật vất vả mới thoát khỏi đoạn đường tắc, Vương Cẩm mang cậu đi tới một quán cơm Quảng Đông, để cậu xem thích món gì thì chọn.

Lương Tỳ và Bách Đồ quá nổi tiếng, đi tới chỗ nào cũng đều bị người bám đuôi, dẫn cậu đi ăn cũng chỉ có thể là một số nhà hàng, hầu như là kiểu phương tây hoặc đồ ăn Tứ Xuyên và Hồ Nam. Cậu chưa từng được ăn món Quảng Đông, tò mò lật xem thực đơn, nghiêm túc cẩn thận xem hình món ăn và tên.

Chăm chú chọn nửa ngày, cậu nhìn thấy 'hủ tiếu xào bò', thế là nhớ đến bản thân từng gọi món này ship về nhà, đáng tiếc chưa ăn hết, tiện thể nhớ luôn tới cái người khách không mời mà đến kéo theo vali hành lý.

Vương Cẩm là kiểu luôn diễn sâu mình là người ôn nhu, anh sẽ vì kẻ đó mà nóng nảy, còn có thể cùng đối phương làm ầm ĩ cả lên, có thể thấy đối với anh kẻ đó không giống những người khác.

Nhưng dù có thế đi chăng nữa thì cũng chẳng ích gì, anh cuối cùng vẫn đem kẻ kia đuổi ra ngoài, còn đem quần áo kẻ ấy để lại tiện tay cho người bạn tình trong thời gian đó vừa lúc là Ngạn Dung.

Ngạn Dung đem thực đơn khép lại, nói: "Tôi không biết gọi gì."

Vương Cẩm cười nói: "Vậy để tôi làm chủ."

Trong khi anh gọi đồ ăn, Ngạn Dung yên lặng nhìn anh, ở trong lòng thầm nghĩ, không được yêu thích loại

người như thế này.

Cơm xong, Vương Cẩm đưa cậu trở về, khi sắp đến nhà thì lại dừng xe, dẫn cậu đi siêu thị một chuyến.

Cậu không có gì muốn mua, nhàm chán đi theo sau mông Vương Cẩm.

Vương Cẩm mua sữa bò, trứng gà và bánh mì gối, bỏ tất vào trong xe đẩy, hỏi: "Muốn ăn hoa quả gì? Tủ lạnh trong nhà chỉ còn có mấy quả táo."

Ngạn Dung đang muốn trả lời "Gì cũng được", lại nghĩ thấy không ổn, nhìn hoa quả trên kệ một chút, nói: "Dâu tây?"

Vương Cẩm liền lấy một khay dâu tây, lại nhìn Ngạn Dung, Ngạn Dung nhất thời cũng không nhớ nổi tên tiếng Trung của hoa quả, thế là dùng tiếng Anh nói: "Orange."

Vương Cẩm chọn mấy quả cam cầm đi cân, Ngạn Dung giúp đẩy xe đi theo.

Bác gái bán hàng đem cam đặt trên cân điện tử, nhìn lên một cái thấy Ngạn Dung, cười nói với Vương Cẩm: "Ai da, đứa nhỏ người nước ngoài này lớn lên thật là thủy linh." (đẹp long lanh)

Ngạn Dung được người khác khoa trương khen ngợi, tuy rằng thật xấu hổ, nhưng cũng xem như quen rồi, lễ phép nói: "Cảm ơn bác."

Vương Cẩm nhìn cậu cười, nói: "Đúng là thủy linh." (tươi ngon mọng nước)

Bác gái thành thạo đem cam gói rồi dán mác tiền, mèo khen mèo dài đuôi nói: "Cậu xem mấy quả cam này, cuống rất to, bảo đảm ngọt, nước bên trong rất nhiều nha, so với thằng bé này càng thủy linh." (tươi ngon)

Rời khỏi quầy tính tiền hoa quả, vẫn là Vương Cẩm đẩy xe, Ngạn Dung đi theo bên cạnh.

Vương Cẩm nghiêng đầu nhìn cậu mấy lần.

Ngạn Dung hỏi: "Nhìn cái gì?"

Vương Cẩm cười cợt nói: "Vẫn là cậu thủy linh nhất." (tươi non ngon miệng nhiều nước =)))

20. Chương 20: Nếp Nhăn Khóe Mắt

Về đến nhà, Vương Cẩm đem mấy thứ mua trong siêu thị bỏ vào tủ lạnh.

Trong tủ lạnh trống không chỉ có mấy quả táo chỏng chơ, rất nhanh liền bị sữa bò, trứng gà, bánh mì mới mua đẩy vào một góc.

Vương Cẩm để xong đóng tủ lại, thấy Ngạn Dung đứng phía sau nhìn, cười nói: "Bữa sáng hai hôm tới, hẳn là đủ rồi ha."

Ngạn Dung run lên, nói: "Đủ rồi."

Cậu mấy lần trước ở đây, đã phát hiện Vương Cẩm chưa bao giờ đi vào nhà bếp, cơm ba bữa đều không ăn ở nhà, sau đó cậu bởi vì đau ruột thừa nằm viện, ở trong bệnh viện nghe các y tá nói "Chủ nhiệm Vương lấy viện làm nhà", phỏng chừng là quen thói ở căn tin bệnh viện giải quyết vấn đề cơm nước, chỗ này cách bệnh viện chỉ có 10' đi xe.

Vừa nãy Vương Cẩm ở siêu thị mua những thứ này làm đồ ăn sáng dự trữ, là bởi vì cậu đến sao?

Nói không ngoài ý muốn thì hơi điêu, trước tết cậu ở đây đến bảy, tám ngày nào từng có đãi ngộ thế này.

Vương Cẩm rửa khay dâu tây sạch sẽ để vào trong đĩa, đưa đến trước mặt Ngạn Dung, cậu liền cầm một quả bỏ vào trong miệng.

Vương Cẩm nói: "Ngọt không?"

Ngạn Dung gật đầu nói: "Ngọt."

Vương Cẩm cười cười, cũng cầm một quả ăn, nói: "Ngọt thật."

Anh đem dâu tây để một bên, vươn móng ra, vòng qua eo Ngạn Dung, ôm mông cậu lên, để cậu hai chân lơ lửng ngồi trên bàn ăn.

Ngạn Dung khẩn trương quá luôn, nói: "Phải ở chỗ này sao?"

Vương Cẩm sát gần một chút, cười nói: "Cho cậu ăn dâu tây."

Ngạn Dung không biết anh muốn chơi kiểu gì, ngồi ở đó không biết làm sao.

Vương Cẩm cầm một quả dâu tây lên đút, cậu theo bản năng há miệng cắn vào.

Vương Cẩm chậm rãi cởi khuy áo cậu, chỉ cởi hai cái, để lộ ra cái cổ trắng ngần liền dừng, tiếp tục cầm dâu tây đút vào miệng cậu, sau đấy nhào về phía cần cổ của cậu cắn mút.

Có chút đau, còn có chút tê tê, nước dâu tây ngòn ngọn ở giữa răng môi chảy xuống.

Vương Cẩm ngón tay cách bộ quần áo khiêu khích chỗ mẫn cảm của cậu, cảm nhận được cậu run rẩy, chậm rãi đem bờ môi dán bên tai của cậu, dịu dàng nói: "Cậu cũng thật ngọt."

Chơi một lúc, Ngạn Dung đã ăn mười mấy quả dâu tây, bởi vì dần dần không khống chế được, nước dâu tây từ khóe miệng chảy xuống, đem bộ đồng phục của cậu làm bẩn, áo khoác sẫm màu còn đỡ, áo trắng bên trong thì đã bị nhuộm thành từng mảng từng mảng phấn hồng.

Vương Cẩm đem quần áo của cậu cởi ra bằng hết, lại sợ cậu cảm lạnh, lấy thảm điều hòa bọc kín người cậu, ôm lên phòng mình trên gác.

Thời gian trôi qua một tháng, bọn họ một lần nữa hai kết hợp với nhau.

Có thể do thời gian quá lâu, cũng có thể là do trò mở màn quá ư kích thích, thân thể Ngạn Dung nhạy cảm đến kinh người, Vương Cẩm chỉ nhẹ nhàng sờ sờ mấy cái, cậu đã lại căng thẳng hết cả người, cứ như thế liền đạt cao trào.

Vương Cẩm sợ cậu không chịu được, liền tạm dừng lại, đem cậu ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, hỏi: "Sao lại nhanh thế chứ? Dạo này không có tự thủ dâm à?"

Ngạn Dung lần đầu tiên nghe được từ này, các bạn học đều sẽ dùng từ 'tuốt ống' hoặc 'bắn máy bay' thay thế, giáo viên tiếng Trung cũng không có dạy, lúc đầu còn chưa hiểu rõ, nhưng cái từ này quá mức là trừu tượng, cậu hơi hơi tưởng tượng là biết ngay có ý gì. Cậu cảm thấy có chút mất mặt, nhỏ giọng nói: "Không có, tôi không thích làm vậy."

Vương Cẩm cười khẽ một tiếng, nói: "Vậy thích làm thế này à?"

Ngạn Dung càng thẹn thùng, không chịu mở ra đôi mắt ướt át, tự lừa dối lòng nói: "Cũng không thích."

Vương Cẩm cười dán sát lại, hôn một cái lên mắt cậu, nói: "Ngạn Dung nhà chúng ta thật đáng yêu."

Ngạn Dung vành tai đều chuyển thành đỏ bừng.

Vương Cẩm cũng không vội làm tiếp, chỉ nhỏ giọng ghé vào lỗ tai cậu nói liên miên mấy lời tâm tình, ngọt

ngào lại thân mật.

Hai người đang lúc triền miên không dứt nổi, điện thoại di động để đầu giường vang lên.

Vương Cẩm lấy nhìn một cái, nhíu mày lại, nói: "Bố cậu."

Ngạn Dung yên lặng nằm trên gối, nghĩ thầm, người nào?

Vương Cẩm nhận điện thoại, há mồm nói luôn: "Đón được con trai mày rồi, đã về đến nhà."

Ngạn Dung mở mắt ra, là Lương Tỳ.

Vương Cẩm cùng Lương Tỳ rất thân, giọng điệu nói chuyện với nhau không giống với người ngoài: "Đã dẫn cậu ấy đi ăn cơm xong… hiện giờ đang ở nhà… mày nói thử xem đang làm gì?"

Ngạn Dung chậm rãi ngồi dậy, ngồi trên giường quay lưng về phía Vương Cẩm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu phát hiện ra, ngay cả cái rèm cửa cũng chưa thèm kéo, đã cứ như vậy mà lăn ra làm. Thế là đi qua kéo rèm cửa sổ vào.

Vương Cẩm nhìn cậu, nói: "Không có chuyện gì khác… Tao cuối tuần không được nghỉ, nhưng buổi tối sẽ về nhà… Sẽ không quên kiểm tra bài tập của cậu ấy… Được, rảnh rỗi tụ tập."

Ngạn Dung nghe anh nói chuyện xong, quay đầu lại hỏi: "Là Lương Tỳ ca ca hả?"

Vương Cẩm đem điện thoại di động bỏ lại đầu giường, 'cộp' một tiếng. Anh nói: "Chính nó, hỏi cậu ăn cơm chưa, sợ cậu không chăm chỉ làm bài tập."

Ngạn Dung cúi thấp đầu, nói: "Chắc là Bách Đồ ca ca hỏi hắn đi."

Cậu nude đứng cạnh giường, trên thân thể và khuôn mặt vì tình dục mà hồng ửng lên vẫn chưa có rút đi.

Vương Cẩm nói: "Lại đây nào."

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn chỗ đó của Vương Cẩm vẫn còn ngẩng cao đầu, liền khụy chân quỳ gối lên mép giường, một lần nữa bò lên.

Cậu cũng không có nằm xuống, Vương Cẩm ngón tay vươn đến, chọt chọt bụng cậu, nói: "Cái này vẫn

nhìn rõ ha."

Vết mổ nội soi ruột thừa lần trước, đã khép lại rồi, nhưng da dẻ chỗ đấy vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, xung quanh đều trắng mịn như tuyết, chỉ có ba vết nho nhỏ kia là da hơi hồng hồng.

Vương Cẩm nhẹ nhàng sờ sờ mấy cái.

Ngạn Dung hỏi: "Sẽ để lại sẹo sao?"

Vương Cẩm ngẩng đầu nhìn cậu, nói: "Cậu sợ thành sẹo à?"

Ngạn Dung đúng là có chút sợ trên người có sẹo, nhưng mạnh miệng nói: "Không thèm sợ, tôi là đàn ông chân chính."

Vương Cẩm cười lên, nói: "Loại vết khâu nhỏ này, bình thường sẽ không để lại sẹo, đừng lo lắng."

Ngạn Dung nói: "Tôi không có lo lắng."

Vương Cẩm nói: "Cậu là sợ người cậu thích sẽ không thích?"

Ngạn Dung sửng sốt một cái, không nghĩ đến Vương Cẩm sẽ hỏi vấn đề này.

Cậu thích Lương Tỳ ở điểm gì nhỉ? Lương Tỳ cả ngày đều chỉ lạnh nhạt với cậu.

Vương Cẩm thật sự bị ngạc nhiên một chút, nói: "Cậu trước đây nói với tôi, cậu có người mình thích."

Ngạn Dung: "... Ừ."

Vương Cẩm hỏi: "Hắn là hạng người gì?"

Ngạn Dung vi diệu nhìn anh, nói: "Căn bản là không giống như anh."

Vương Cẩm cười cợt: "Đó là loại hình nào?"

Ngạn Dung nghiêng người ngồi xuống, nói: "Hắn rất đẹp trai."

Vương Cẩm nói: "Những cái khác thì sao?"

Ngạn Dung nhìn chằm chằm bức tường trước mặt ngẩn ra một chút, mới nói: “Trong mắt của hắn chỉ nhìn thấy mỗi một mình người hắn yêu, trung thành, nhiệt tình, toàn tâm toàn ý.”

Vương Cẩm môi giật giật, không nói được thành lời.

Thứ Ngạn Dung yêu, là dáng vẻ khi Lương Tỳ yêu Bách Đồ.

“Anh thì sao?” Ngạn Dung đột nhiên hỏi.

Vương Cẩm: “… Tôi?”

Ngạn Dung quay đầu nhìn anh, nói: “Người anh thích thế nào?”

Vương Cẩm cười đáp: “Tôi không có người mình thích.”

Ngạn Dung nói: “Vậy… Kim tiên sinh thì sao?”

Cậu nhớ là cái kẻ kéo vali hành lý đến tìm Vương Cẩm, lúc tự giới thiệu bản thân đã nói mình họ Kim.

Vương Cẩm nụ cười trên mặt nhạt đi, nói: “Tôi không còn thích hắn.”

Ngạn Dung bắt được trọng điểm: “Vậy là trước đây thích rồi chứ gì?”

Vương Cẩm cười nhạo, nói: “Tôi không phải là cậu, cậu ‘trước đây’ có lẽ chỉ là ngày hôm qua, tuần trước, tháng trước, căng lắm thì cũng chỉ là một năm trước. Còn tôi ‘trước đây’ thì chỉ là ‘trước đây’ thôi.”

Ngạn Dung nghe không hiểu, tuy nhiên cũng nhìn ra được Vương Cẩm không vui vẻ gì cho lắm, nói: “Anh giận à? Xin lỗi, tôi không hỏi nữa.”

Vương Cẩm nói: “Không giận gì đâu.”

Ngạn Dung kiên trì nói: “Anh có, lúc anh cười thật ấy, nơi này ở mắt sẽ có một vết hằn, nhưng khi giả vờ cười sẽ không có.”

Cậu chỉ chỉ khóe mắt của chính mình, vẻ mặt chân thành.

Vương Cẩm ngẩn ra, không nhịn được cười tít hết cả mắt, ‘khụ’ một tiếng nói: “Đó là nếp nhăn, tôi là bác cậu mà.”

Ngạn Dung ngạc nhiên nói: “Nếp nhăn đâu có thế. Anh không làm ca ca nữa à?”

Vương Cẩm cười lên, nói: “Làm chứ, gọi nghe coi.”

Ngạn Dung lại không chịu gọi, nói: “Đừng hòng, tôi hôm nay đâu có đánh cược thua anh.”

Vương Cẩm cười đến không dừng lại được, cái thứ ngẩng cao đầu ấy còn nhỏ ra chất lỏng.

Ngạn Dung vẻ mặt không nỡ nhìn thẳng.

Vương Cẩm điên xong, liền đem cậu vồ đến, để cậu tách hai chân ra ngồi trên đùi mình, chậm rãi tiến vào.

Tư thế này quá mất sức, Ngạn Dung không kiên trì được lâu, Vương Cẩm thế nhưng lại không chịu tha cậu, chờ đến lúc cậu chịu không được nữa, rối tinh rối mù một bên khóc lóc gọi ca ca một bên thắt lưng mềm nhũn, mới đẩy cậu xuống tự mình xông lên.

Sau khi chịch xong, Ngạn Dung nằm sấp trên ngực Vương Cẩm, trên mặt đều là nước mắt, đôi mắt còn hơi sưng lên, ấy nhưng không phải do thương tâm khổ sở, chỉ là thoải mái quá thôi.

Vương Cẩm sờ sờ tóc và vành tai cậu, Ngạn Dung ngước mắt lên nhìn Vương Cẩm, một đôi mắt màu lam ánh nước long lanh tràn đầy nước mắt, cần cổ tuyết trắng bị tô điểm thêm những dấu hôn hồng hồng.

Vương Cẩm bị nhìn đến trong lòng rung động.

Nếu như Ngạn Dung lúc này mà hỏi anh yêu thích dạng người gì, anh chắc hẳn sẽ không cách nào lại trốn tránh hiện thực nói vòng nói vo.

Dáng vẻ anh thích, Ngạn Dung đều có.

21. Chương 21: Có Muốn Hay Không?

Sáng thứ bảy, Vương Cẩm sau khi rời giường liền xuống tầng chuẩn bị tốt bữa sáng, xong mới lên gọi Ngạn Dung rời giường.

Ngạn Dung còn chưa tỉnh ngủ, dụi dụi mặt hai cái lên gối, mắt nhắm mắt mở nhìn Vương Cẩm.

Vương Cẩm nhìn cậu không có ý định muốn dậy, hỏi: “Tính ngủ nướng?”

Ngạn Dung khi ngái ngủ cũng không giả vờ làm người nhớn, thành thành thật thật nói: "Ừmm, tôi mệt quá."

Vương Cẩm cười cười, khóe mắt có một nếp nhăn, nói: "Tôi làm trứng ốp với bánh mì nướng, tỉnh ngủ thì đem cùng với sữa bò bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại rồi ăn, ăn xong làm bài tập, không được ham chơi. Biết dùng lò vi sóng không?"

Ngạn Dung không cần rời giường mềm nhũn "Ừ" một tiếng, giọng mũi rất nặng, vừa đáng yêu lại gợi cảm.

Vương Cẩm không nhịn được vươn tay ra bóp bóp mũi cậu mấy cái, ôn nhu nói: "Quần áo của cậu đều bẩn không mặc được, tối hôm qua cũng quên chưa giặt, vừa nãy mới ném vào trong máy giặt, cậu nhớ lấy ra phơi."

Ngạn Dung mắt rất nhanh đã nhắm lại, mơ màng không rõ hỏi: "Vậy tôi mặc cái gì nha?"

Vương Cẩm nói: "Tôi tìm cho cậu bộ quần áo, hơi rộng một chút, mặc tạm một ngày."

Gần 10h, Ngạn Dung ngủ thẳng cho đến khi tự tỉnh.

Đầu giường đặt một bộ quần áo sạch, áo len mỏng và quần jean, cậu đưa tay lật qua lật lại, áo len cỡ XL, rất mới cũng rất sạch sẽ, nhưng không phải đồ mới hoàn toàn.

Cậu mở tủ quần áo lấy một bộ đồ của Vương Cẩm ra mặc.

Vương Cẩm quần áo lớn hơn cậu ba cỡ, tay áo cùng ống quần đều phải xắn vài vòng, thắt lưng gài đến lỗ cuối cùng vậy mà quần vẫn cứ lỏng là lỏng lẻo như sắp tụt đến nơi.

Ngày hôm nay cũng chẳng định đi đâu, cậu liền cứ mặc như thế, dù có chút khó coi một tẹo, nhưng ít ra cũng không cần phải mặc quần áo của người khác dùng rồi.

Buổi chiều, cậu làm xong gần hết bài tập, chỉ còn dư một vài đề không làm được chờ Vương Cẩm về giảng, sau đó bắt đầu nghịch điện thoại di động và ipad, chơi chơi chơi liền chơi đến trời tối.

Cậu đói bụng, nhìn thời gian, cảm thấy chắc hẳn Vương Cẩm sẽ không về nhà cùng cậu ăn tối, lúc này mới gọi thức ăn ngoài.

Vương Cẩm tăng ca về đến nhà đã là 10h hơn.

Ngạn Dung nằm trên giường, chăn không đắp, đeo tai nghe Beats mà Vương Cẩm tặng, đã ngủ, trên màn hình ipad còn đang phát một bộ phim hoạt hình Disney.

Không biết đến cùng là làm sao, nhưng nhìn qua hình như là luôn một mực chờ Vương Cẩm, chờ cho đến khi ngủ quên luôn.

Vương Cẩm âm thầm vui vẻ.

Anh để ý thấy quần áo mà Ngạn Dung mặc là đồ của mình, quần áo so với Ngạn Dung ít phải lớn hơn ba cỡ, ống tay ống quần đều xắn lên mấy vòng, bờ vai vì nhỏ hơn nhiều nên không giữ được làm cổ áo lông chữ V xiêu xiêu vẹo vẹo, lộ ra cổ và xương quai xanh bị anh tối ngày hôm qua hun đầy mấy viên ô mai nhỏ.

Vương Cẩm cũng không đánh thức cậu, ở bên cạnh giường ngồi xuống, an tĩnh thưởng thức chốc lát.

Thật sự là một hình ảnh đẹp đẽ vô cùng.

Anh lại muốn đè Ngạn Dung, cái này khỏi nói cũng biết, chym nhớn cương đến độ có chút đau rồi.

Nhưng anh gì cũng không làm, chờ ngắm đủ rồi, liền vào vệ sinh tự mình quay tay giải quyết.

Anh sợ mình đem Ngạn Dung chịch hỏng, nhỡ mà thật sự lỏng ra thì biết làm sao bây giờ.

Ngạn Dung vẫn nên cứ luôn xinh đẹp, cứ thiệt là chặt, dáng vẻ thì trong veo mọng nước.

Mặc kệ sau này Ngạn Dung sẽ ở cùng ai, lên giường với người nào, anh đều hi vọng Ngạn Dung vẫn có thể luôn luôn như vậy.

...

Lại đến một cái cuối tuần nữa, Ngạn Dung vẫn đến chỗ Vương Cẩm, lần này khi tới đã nhớ mang theo quần áo thay rửa.

Vương Cẩm nghỉ ngơi một ngày, dẫn cậu đi dạo phố, mua cho cậu mấy bộ quần áo đông xuân mặc hằng ngày, đi xem phim, còn dẫn cậu đi phòng game chơi đến nửa ngày. Ở bên ngoài tiêu tiền đều là Vương Cẩm quẹt thẻ, Ngạn Dung sẽ không tranh trả tiền, so với quẹt cái thẻ bạch kim Lương Tỳ và Bách Đồ cho cậu, cậu thế nhưng càng yên tâm thoải mái xài tiền của Vương Cẩm hơn.

Vẫn là tối thứ sáu làm tình, thứ bảy và chủ nhật đều không chịch, chỉ nằm ở trên giường Vương Cẩm, hai người ôm nhau ngủ.

Cứ như thật sự là một đôi đang yêu nhau.

…

Buổi sáng thứ năm, tiết cuối cùng là giờ tự học, không có giáo viên lên lớp trông coi, trong phòng học ríu ra ríu rít náo nhiệt cực kỳ.

Ngạn Dung đeo tai nghe, một bên nghe nhạc một bên luyện chữ, tiếng Trung cơ sở của cậu khá hơn so với các bạn học một chút, tiến bộ cũng nhanh hơn, biểu đạt và lý giải hằng ngày đều không có vấn đề gì, cái chính là chữ viết hơi khó nhìn, gần đây vẫn thường cố gắng luyện tập cho tốt.

Bàn bị gõ gõ một cái, cậu mờ mịt ngẩng mặt lên, giáo viên đang đứng trước mặt bàn, cười híp cả mắt nhìn cậu.

Cậu nhanh chóng lấy tai nghe xuống, phát hiện ra xung quanh đã sớm hoàn toàn yên tĩnh, ấy thế mà mới nãy cậu còn vừa nghe nhạc vừa khẽ hát theo, mặt cậu nhanh chóng đỏ bừng lên.

Giáo viên gọi tên tiếng Anh của cậu, nói: "Ian, đi theo cô, có người tìm trò."

Người tìm cậu là Vương Cẩm.

"Hôm nay là ngày mồng hai tháng hai Long Sĩ Đầu (lịch âm), dẫn cậu đi cắt tóc." Vương Cẩm mở cửa xe ra hiệu cho cậu đi vào, nói: "Trước giờ học buổi chiều sẽ về, không bị muộn học đâu."

Ngạn Dung ngồi vào xe, chờ đến khi anh cũng lên xe, mới hỏi: "Long Sĩ Đầu là cái gì?" (rồng ngẩng đầu =)))

Vương Cẩm thắt dây an toàn, cười nói: "Cũng là một ngày lễ truyền thống, ngày hôm nay mà cắt tóc sẽ đại cát đại lợi."

Anh vẫn mỉm cười nãy giờ, hình như tâm trạng rất vui vẻ.

Ngạn Dung cứ thấy quai quái chỗ nào ấy, lén nhìn anh mấy lần, muốn xác định xem anh là cười thật hay cười điêu.

Vương Cẩm giơ tay mò mẫm dưới khóe mắt, nói: "Có nếp nhăn không?"

Ngạn Dung: "… Có. Anh vui vẻ cái gì?"

Vương Cẩm nói: "Lễ hội kỷ niệm còn không vui, vậy khi nào thì vui?"

Ngạn Dung không hiểu ra sao nửa ngày, cảm khái nói: “Trung Quốc ngày lễ nhiều thật đấy, ngay cả cắt tóc mà cũng có ngày lễ riêng.”

Vương Cẩm nhịn cười nói: “Ừm, còn nhiều lắm đấy.”

Cắt tóc xong, anh lại đưa Ngạn Dung đi ăn cơm, thời gian còn lại không nhiều lắm.

Trên đường quay về trường học, anh thấy Ngạn Dung vẫn cứ nhẹ nhàng gãi sau gáy, hỏi: “Vụn tóc phủi còn chưa sạch?

Ngạn Dung mặt nhăn mày nhó nói: “Hình như thế, có chút ngứa.”

Đến lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, anh nghiêng lại gần xem, Ngạn Dung phối hợp cúi đầu.

Vương Cẩm phủi phủi sạch vụn tóc, nhìn chỗ gáy hồng hồng một mảng, lại sát vào một chút, nhẹ nhàng thổi thổi.

Thổi đến độ Ngạn Dung càng thấy ngứa.

Nguyên cả chiều, Ngạn Dung hầu như không nghe giảng bài, cũng may không phải dạy bài mới mà chỉ chữa bài tập.

Cậu sau khi trở lại trường có cùng bạn học tán gẫu qua, mới biết “mồng hai tháng hai, Long Sĩ Đầu” cũng không chỉ là ngày lễ cắt tóc.

Cậu hết lần này đến lần khác nghĩ, Vương Cẩm sao lại đột nhiên tới đón cậu đi cắt tóc? Là cố ý tìm lý do để đến gặp cậu? Tại sao? Vương Cẩm có phải là thích cậu không?

Cậu muốn chủ động hỏi Vương Cẩm, nhưng lại không biết nên hỏi thế nào, chuyện này cũng không có gì hay mà hỏi, Vương Cẩm chả ngay từ đầu cũng đã nói là có chút yêu thích cậu sao.

Nhưng cái cậu hi vọng là, Vương Cẩm có thể càng yêu thích cậu nhiều hơn một chút so với trước đây.

Thế nhưng không nhất định Vương Cẩm sẽ trả lời đáp án mà cậu muốn nghe.

Cậu đã quen có Vương Cẩm, cũng ngày càng ỷ lại Vương Cẩm, tham lam lưu luyến sự ôn nhu Vương Cẩm cho cậu, dù cho biết rõ là giả tạo, và chỉ có kỳ hạn nhất định.

Cậu muốn ở cạnh sự ôn nhu của Vương Cẩm lâu hơn một chút, nếu như có thể đến lúc cậu không cần ỷ lại

vào bất cứ người nào rồi mới tách ra, vậy thì cậu cũng sẽ không quá khổ sở.

Cậu lo lắng Vương Cẩm không muốn, cậu không có cái gì hấp dẫn được Vương Cẩm, ngoại trừ việc đè lên khá là thích.

Thế nhưng Vương Cẩm không giống thế, Vương Cẩm là một người đàn ông rất hấp dẫn, chia tay với cậu, Vương Cẩm nhất định sẽ lại rất nhanh có thể tìm bạn tình mới, so với cậu chịch càng sướng hơn.

Nghĩ đến đây, cậu lại không thích Vương Cẩm nữa rồi.

22. Chương 22: Thích Tôi Không?

Buổi tối tắm xong, Ngạn Dung tóc ướt từ phòng tắm đi ra, cậu bạn cùng phòng đang nghịch điện thoại nói: "Vừa nãy điện thoại di động của cậu kêu đó."

Cậu đáp một tiếng, lại lau lau tóc mấy cái, trèo lên giường tầng của mình lấy điện thoại nhìn, là tin nhắn Bách Đồ gửi đến, giống như mọi lần quan tâm sức khỏe và tình hình học tập gần đây của cậu.

Cậu nghiêm túc cẩn thận trả lời lại: "Vừa nãy đi tắm. Thân thể rất tốt, học tập cũng không vất vả, dạo này đang luyện chữ, giáo viên nói em tiến bộ rất nhiều."

Đại khái là Bách Đồ đang bận việc dở tay, Ngạn Dung đợi một lúc cũng không thấy động tĩnh gì, lại nhắn đi một tin: "Bách Đồ ca ca, anh cũng phải chú ý thân thể, ngủ ngon."

Bách Đồ thật sự quan tâm cậu, chỉ có cậu là trong lòng có quỷ, mỗi lần đối mặt với ý tốt của Bách Đồ đều cảm thấy lo sợ bất an.

Cậu ngồi trên giường, dựa lưng vào tường mở điện thoại ra xem, có một album ảnh trong đó toàn là hình Lương Tỳ, ảnh không phải do cậu chụp trộm, là mấy tấm hình chân dung và hình trong phim cậu từ trên mạng tải về.

Nhưng mấy tấm hình này cậu đã rất lâu rồi chưa mở ra xem lại, gần đây cũng rất ít khi nhớ tới Lương Tỳ.

Trái lại số lần nhớ Vương Cẩm càng ngày càng nhiều thêm.

Từ một việc xấu này phát triển thành một việc xấu khác.

Ngày mai là thứ sáu, khi tan học Vương Cẩm còn có thể đứng ở cửa trường học chờ cậu nữa không?

Ngày hôm nay Vương Cẩm đặc biệt chạy đến dẫn cậu đi cắt tóc, đến cùng là bởi vì cái gì?

…

Bởi vì Vương Cẩm nhớ cậu rồi.

Cho dù chỉ còn một ngày nữa là đến cuối tuần, nhưng Vương Cẩm chính là một ngày cũng đều không chờ được.

Thời điểm nghe được các em gái y tá tán gẫu, nhắc đến mồng hai tháng hai muốn đi làm tóc, anh lập tức nhớ ngay đến Ngạn Dung tóc đã có chút dài ra.

Đúng là nên đi cắt rồi, vừa lúc có thể được gặp mặt nhau.

Lần cuối giống như bây giờ, đối với một người tràn ngập mong chờ và mới mẻ, đã là chuyện của hơn 10 năm trước.

Khi ấy còn có thể nói rõ nguyên nhân, hiện tại thế nhưng không hiểu vì cái gì.

Anh yêu Ngạn Dung sao? Một đứa bé mười mấy tuổi, nói yêu thì quá là hoang đường.

Anh yêu thích Ngạn Dung trẻ tuổi xinh đẹp, trên giường thì đủ loại phong tình, dưới giường lại ngây thơ khả ái, nếu nói rằng anh đối với Ngạn Dung chỉ có yêu thích trên phương diện sinh lý, lại giống như không đúng hoàn toàn.

Anh hi vọng Ngạn Dung ở cùng mình có thể ngày càng tự nhiên và vui vẻ hơn, sau này cùng anh tách ra cũng có thể nắm giữ được một cuộc sống thật tốt đẹp.

… Đây là 'thú vui tao nhã' khi rời khỏi mối quan hệ bạn tình.

Bao vị tha và vĩ đại.

Cái kết luận này làm chính anh bị sét đánh một lúc mới hồi phục lại được tinh thần.

…

Thứ sáu anh tới đón Ngạn Dung, mang cậu đi ăn cơm.

Tuần trước trước đó có đi ăn món Quảng Đông, tuần trước là món ăn Đông Bắc, tuần này bọn họ đến một quán cơm Phúc Kiến.

Tuy rằng Ngạn Dung chưa từng nói, nhưng theo Vương Cẩm quan sát, cậu đối với mấy món ăn theo trường phái Trung Quốc tràn ngập hứng thú.

Thời điểm gọi món, Ngạn Dung chỉ vào 'Giáp Ngư thang' hỏi: "Giáp Ngư là cái gì?"

Vương Cẩm giải thích: "Chính là Miết." (giáp ngư = miết = ba ba)

Ngạn Dung càng không hiểu, nữ phục vụ đứng bên cạnh mím môi cười, cậu cũng ngại không hỏi lại, chỉ vào thực đơn nói: "Vậy lấy cái này."

Nữ phục vụ thế nhưng lại nhìn hỏi ý Vương Cẩm, Vương Cẩm cười nói: "Lấy đi."

Ngạn Dung uống một chén canh nhỏ, ăn hai miếng thịt 'Giáp Ngư', rất yêu thích mùi vị này nha, còn muốn gọi thêm chút nữa.

Vương Cẩm ngăn lại: "Đủ rồi, tối nay về cậu định không cần ngủ à."

Ngạn Dung kỳ quái hỏi: "Tại sao?"

Đến nửa đêm, cậu liền biết tại sao. (ba ba siêu bổ thận =)))

Vương Cẩm cứ tưởng rằng cậu chỉ ăn có một ít, trước khi ngủ cũng đã chịch một lần, sẽ không còn chuyện gì mới đúng, vậy nên đang đêm thì anh bị bất ngờ 'tập kích'.

Với tay mở đèn, Vương Cẩm hỏi: "Có phải khó chịu không?"

Ngạn Dung ôm eo anh, nhỏ giọng nói: "Ừm."

Vương Cẩm sờ sờ mặt cậu, nóng y như dự tính.

Ngạn Dung nói: "Tôi… tôi có chút cương."

Vương Cẩm lấy tay mò xuống sờ soạng mấy cái, trơn mịn nóng bỏng.

Ngạn Dung vô cùng khó chịu, càng ôm chặt lấy lồng ngực Vương Cẩm hơn, nói: "Vương Cẩm Châu, tôi

làm sao bây giờ?"

Giọng nói cậu nhẹ nhàng, có chút giống như đang làm nũng, lại như có chút cầu xin.

Cậu chính là đang cầu lăn giường.

Vương Cẩm quá yêu thích dáng vẻ này của cậu, dịu dàng nói: "Cậu trước tiên thả tôi ra đã."

Ngạn Dung rất nghe lời, nhanh chóng buông hai tay đang ôm ra, còn nhắm mắt lại, lông mi có chút run rẩy.

Vương Cẩm theo thói cũ lại gần hôn lên mắt cậu một cái, bọn họ chưa từng hôn môi, nhưng việc hôn mắt này cũng mang theo một cảm giác ngọt ngào khác.

Cậu cảm thấy thật thẹn thùng, cậu chưa từng chủ động cầu Vương Cẩm làm chuyện như vậy với mình, trước giờ toàn do Vương Cẩm chủ động và làm chủ.

Lần lăn giường trước cũng như thế này.

Vương Cẩm hôn hôn mắt cậu, chóp mũi, gò má, cổ, sau đó một đường hướng xuống phía dưới.

Cậu cảm thấy Vương Cẩm muốn tách hai chân mình ra, vậy nên cậu liền chủ động mở chân, lại nhanh chóng giơ một cánh tay lên che trước mặt.

Vương Cẩm dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ, nói: "Không thể tiến vào, niêm mạc bên trong không chịu được."

Mắt Ngạn Dung dưới cánh tay mở ra, nói: "Cái đấy… vậy làm sao bây giờ?"

Vương Cẩm thở dài.

Anh ở chỗ giữa hai chân Ngạn Dung, cúi thấp người xuống.

Ngạn Dung chưa từng làm chuyện giống thế này, càng chưa từng được người khác làm qua, trong nháy mắt bị kinh hãi đến độ hai chân từ trên giường nảy lên, một giây sau lại nặng nề hạ xuống, mười ngón chân mượt mà căng thẳng chống đỡ trên drap giường, từ bắp chân đến toàn thân đều run run.

Cậu còn đang trong thời kỳ phát dục, nơi đó cũng không tính là lớn, Vương Cẩm 'làm việc' cũng không vất vả.

Không bao lâu, cậu đã bắn trong cổ họng Vương Cẩm.

Vương Cẩm đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, thời điểm súc miệng mới tỉnh người ra một chút.

Thiệt là muốn chết mất thôi.

Anh không từng làm cho ai, người khác làm cho anh cũng ít lại càng ít, anh vẫn luôn thấy hành vi này chả có gì tốt đẹp, thời trẻ trâu xem phim 'heo' cũng đều tua qua đoạn này.

Chắc tại do Ngạn Dung vẫn còn là một đứa nhỏ ha.

Sau khi anh ra ngoài, thấy Ngạn Dung nghiêng người cuộn tròn nằm trên giường, mặt đỏ như sắp nhỏ máu đến nơi.

Anh cười nói: "Không có chuyện gì nữa?"

Ngạn Dung: "Ừm."

Vương Cẩm nằm xuống bên cạnh cậu, lấy chăn đem hai người đắp kín, nói: "Ngủ đi."

Anh đem đèn tắt.

Trong bóng tối, Ngạn Dung nhào vào trên bả vai và cánh tay anh lúc nhanh lúc chậm hít thở.

Cậu bị nhiệt khí quấy nhiễu, càng ngủ không được.

"Vương Cẩm Châu." Ngạn Dung nói: "Xin lỗi, cái kia… mùi vị không tốt sao?"

Vương Cẩm nói: "Cũng được, không có tệ như trong tưởng tượng."

Mùi vị rất nhạt, ngoại trừ có chút chát thì hầu như không có mùi vị gì.

Anh chờ Ngạn Dung nói tiếp, nhưng Ngạn Dung lại không nói gì nữa.

Ngay lúc anh dần dần có chút buồn ngủ, thì bên tai nghe được Ngạn Dung nhẹ giọng hỏi một câu: "Anh có thích em không?"

23. Chương 23: Về Nhà Mẹ Đẻ

Cậu sao lại hỏi vấn đề này? Trả lời làm sao đây?

Vương Cẩm nhất thời có chút cảm thấy không biết nên làm thế nào.

Anh tất nhiên là yêu thích Ngạn Dung, nhưng cái Ngạn Dung hỏi lại không giống như nói về chuyện này.

Không biết qua bao lâu, có thể chỉ là mười mấy giây, có thể là một phút, hoặc có thể là lâu hơn.

Nhiệt độ trên mặt Ngạn Dung đã hoàn toàn rút hết.

Thân thể của cậu hơi rụt lại về phía sau, chậm rãi xoay người, quay lưng về phía Vương Cẩm.

Cậu biết Vương Cẩm không có ngủ, không trả lời cậu, chẳng qua là không muốn tổn thương cậu thôi.

Quả nhiên, ôn nhu của Vương Cẩm chỉ đủ dùng, không nhiều không ít, tất cả đều chỉ dùng ở chỗ bản thân anh muốn dùng.

Sáng sớm hôm sau, Vương Cẩm yên lặng rời giường, ra cửa đi làm.

Lúc nghỉ trưa ở căn tin bệnh viện, anh nhận được tin nhắn của Ngạn Dung: "Tôi về trường đây, đã hẹn với bạn cùng phòng rồi."

Anh sửng sốt một chút, ngón tay nhanh chóng ấn phím trả lời: "Tôi đưa cậu về."

Ngạn Dung cũng rất nhanh nhắn lại: "Không cần, tôi đi tàu điện ngầm."

Đề tài buôn dưa chiều nay của các em gái y tá là: Wuli Cẩm Cẩm xưa nay không bỏ thừa cơm, buổi trưa hôm nay lại không ăn hết, có phải do gần đây áp lực quá nhiều nên khẩu vị không tốt?

Mấy ngày sau lại đến một cái thứ sáu, Lương Tỳ gọi một cú điện thoại cho Vương Cẩm, vi diệu hỏi: "Con rể, mày có phải bên ngoài có người khác rồi hả?"

Vương Cẩm: "..."

Lương Tỳ nói: “Ngạn Dung vừa nãy gọi điện cho tao, nói nó muốn về nhà, không muốn đến chỗ mày.”

Hắn không đào được nguyên nhân từ phía Vương Cẩm, không thể làm gì khác hơn là đầu óc mơ hồ dặn dò trợ lý, buổi chiều nhớ đến trường đón Ngạn Dung.

Cả hắn và Ngạn Dung trong điện thoại đều có lưu số nhau, thế nhưng chưa từng bao giờ liên lạc, vừa nãy thấy Ngạn Dung gọi điện tới, còn tưởng là mình bị hoa mắt. Trước đây hắn không để tâm đến, được Bách Đồ nhắc nhở rằng Ngạn Dung có ý tứ như thế với mình, hắn mới phát hiện ra hình như đúng là có chuyện như thế.

Cảm giác bị một đứa con nít nhớ thương, thật không tốt gì cho cam.

Hắn tận lực bơ Ngạn Dung, may là Ngạn Dung cũng không chủ động trêu chọc hắn, hai người cứ tránh nhau ra, trái lại cũng xem như sống yên ổn không vướng mắc gì.

Tính ra thì Ngạn Dung vẫn là một đứa nhỏ hiểu chuyện, hầu như không gây phiền toái gì, trừ việc lần trước có chết cũng không chịu xuất ngoại, những lúc khác chẳng bao giờ nói ra yêu cầu gì với Bách Đồ và hắn.

Hiện giờ lại chủ động nói muốn về nhà khi chỉ có mình Lương Tỳ ở đấy, nếu không phải Vương Cẩm có vấn đề… Chắc chắn vấn đề chính là ở Vương Cẩm.

Hắn không phải thật sự nghi ngờ Vương Cẩm có người mới trong khi vẫn còn đang ở cùng Ngạn Dung, Vương Cẩm không thể làm được chuyện như vậy.

Vậy vấn đề nằm ở đâu?

Trong đầu hắn xuất hiện một số hình ảnh 18+

Vương lão nhị cũng mọe nó thật danh bất hư truyền, công tác bận rộn như thế, cuối tuần ban ngày tăng ca, tối về còn làm một phát liền hai – ba ngày như thế, khiến cho bạn trai nhỏ không hold nổi phải chạy về nhà mẹ đẻ.

Lương Tỳ ngoài thở dài thì cũng chỉ biết thở dài, hắn rất nhớ Bách Đồ nha.

…

Trong bệnh viện, đồng nghiệp hỏi Vương Cẩm: “Chủ nhiệm Vương, sao giờ còn chưa đi? Ngày hôm nay không cần đón đứa nhỏ?”

Vương Cẩm mấy cái buổi chiều thứ sáu đều tan sớm, giải thích với đồng nghiệp là có gia đình người bạn

nhờ anh chăm sóc một đứa nhỏ, này cũng không có tính là nói điêu.

"Nhà đứa nhỏ giờ không còn bận gì." Vương Cẩm cười nói: "Bố nó đến đón, nên không cần tôi đi."

Đồng nghiệp cũng không nghĩ gì nhiều, nói: "Thế cũng tốt, đỡ phiền phức, trẻ con hiện nay đều quá khó hầu, nhất là lại không phải của mình, đánh không thể đánh mắng cũng không thể mắng, đã thế lại còn chuyện gì cũng không nói, cứ chờ mình đến đoán, ai mà đoán được nha."

Vương Cẩm gật gù tán thưởng: "Chuẩn, không sao đoán được."

Anh đoán Ngạn Dung sẽ trốn mình, dù sao da mặt cũng mỏng thế, lại có chút kiêu ngạo, hỏi ra vấn đề như vậy mà không được đáp lại, sẽ cảm thấy mất mát bao nhiêu, muốn tránh anh mấy ngày cũng là chuyện bình thường.

Nhưng anh không đoán ra được, Ngạn Dung sẽ trốn về nhà.

Đây không phải là một tín hiệu tốt.

Trước đây Ngạn Dung trốn Lương Tỳ, là sợ không kìm lòng nổi sẽ nhịn không được làm ra chuyện gì sai trái, bây giờ trốn Vương Cẩm thế nhưng lại trốn về chỗ Lương Tỳ, cậu là sợ… cái gì?

Đáp án Vương Cẩm đã có trong lòng.

Anh có chút hối hận, nếu như anh biết Ngạn Dung là người quyết tuyệt như vậy, buổi tối ngày hôm ấy nên nói một chút gì đấy mới phải.

Anh đối với Ngạn Dung có yêu thích, nhưng chừng ấy không đủ để hứa hẹn với Ngạn Dung bất cứ thứ gì, bao gồm cả tình yêu, và cả tương lai.

…

Ngạn Dung được trợ lý của Lương Tỳ hốt về nhà, anh ta không vào, chỉ đưa cậu đến cửa liền đi.

Cậu biết mật mã căn nhà, nhưng nhìn trợ lý như vậy, cũng đoán được Lương Tỳ ở nhà, liền không có bấm mật mã mà đổi sang nhấn chuông cửa.

Lương Tỳ mở cửa cho cậu. Hai người đều chìa ra bộ mặt lúng túng. Hắn lui về sau một chút, không thể nào tự nhiên nổi mà tiếp đón: "Về rồi."

Ngạn Dung nói: “Ừm… Vâng, về rồi ạ.”

Cậu cúi đầu đi vào, đem cặp chéo ôm ở trước ngực, ngồi trên ghế thay giày đổi dép.

Lương Tỳ đứng đó nhìn vài giây, thực sự cảm thấy không quen nổi, bỏ lại câu: “Trên bàn có nước chanh, tôi vừa mới pha, cậu uống chút đi. Tôi có điện thoại cần gọi.”

Rồi rất nhanh trốn vào trong phòng sách, còn đem cả cửa đóng vào luôn.

Ngạn Dung ngồi trên ghế thay giày, có chút muốn cười.

Cậu đột nhiên nhận ra, trước đây mình thật sự quá đần.

Lương Tỳ xưa nay không bao giờ nhìn thẳng cậu, còn luôn tránh cậu như tránh tà, Bách Đồ là người săn sóc như thế, nhưng cũng chưa từng cố gắng cải thiện mối quan hệ giữa cậu và Lương Tỳ.

Cậu lại cứ luôn buồn cười như thế mà cho rằng, ánh mắt khi cậu nhìn Lương Tỳ, trước giờ không bị người nào phát hiện.

Ai chẳng biết cậu không còn gì cả, lại cứ khư khư giữ cái lòng tự ái đáng cười này.

Đến cả… đến ngay cả Vương Cẩm cũng cho là thế.

Lương Tỳ ở trong phòng sách gọi điện cho Bách Đồ, bên kia thế nhưng bắt máy lại là trợ lý, nói Bách Đồ vẫn đang quay phim.

Hắn không còn trò gì hơn là lượn weibo một vòng, xem cũng gần hai mươi mấy phút đồng hồ, mới mở cửa đi ra ngoài.

Ngạn Dung không còn ở bên ngoài, nước chanh trên bàn hình như cũng chẳng ít đi chút nào.

Lương Tỳ đến trước cửa phòng Ngạn Dung, nhẹ nhàng gõ gõ, nói mấy câu đã nghĩ kỹ: “Ngạn Dung, tôi buổi tối có bữa tiệc cần ra ngoài, không tiện mang theo cậu, cậu ở nhà một mình có được không?”

Ngạn Dung trong phòng trả lời: “Được. Em có hơi mệt, đã ngủ rồi.”

Lương Tỳ cho là cậu cũng đang kiếm cớ để không cần cùng mình tiếp xúc trực diện, thuận mồm nói: “Đừng ngủ say quá, một lúc có dì giúp việc đến làm cơm tối, nhớ để ý chuông cửa.”

Ngạn Dung: "… Vâng."

Nghe được tiếng cửa nhà bị mở ra rồi khóa vào, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh lại.

Trong phòng, Ngạn Dung ngồi cạnh bàn học, không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình đi động phát ra.

Cậu mở kho hình ảnh, đem tất cả những bức có hình Lương Tỳ xóa toàn bộ.

…

Vương Cẩm hơn 11h mới về nhà, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi cồn, anh cảm thấy không đúng, đưa tay bật đèn lên.

Trên sofa nằm úp sấp một người, áo khoác sẫm màu, tóc màu sợi đay, say đến hoàn toàn bất động.

Trong lòng anh căng thẳng, là Ngạn Dung sao?

24. Chương 24: Công Chúa Bạch Tuyết

Nhưng rất nhanh anh biết rằng không phải, anh thấy khuyên tai của người kia.

Anh đi qua, tung chưởng đá người kia một cái, sức thì không dùng nhiều, nhưng giọng điệu phi thường tàn nhẫn: "Thằng trẻ trâu này, lại nôn ra một đống, lúc mày đi tao vừa đổi thảm mới, dùng chưa được một tháng, mày cmn lại làm hỏng."

Ngày hôm sau con ma men trên ghế sofa ngủ thẳng cẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh, mở mắt ra đã thấy ngay Vương Cẩm ngồi ghế sofa đối diện hắn nghịch điện thoại, nghe âm thanh thì chắc hẳn đang chơi đấu địa chủ.

Hắn nhớ hình như ngày hôm qua có nôn ở trên thảm, hiện giờ tấm thảm trên đất không thấy đâu.

Vương Siêu có chút ngượng ngùng, gọi một tiếng: "Anh hai, anh ngày hôm nay không đi làm à?"

Vương Cẩm liếc mắt nhìn hắn một cái xong tầm nhìn lại trở về trên màn hình điện thoại, nói: "Nghỉ làm."

Trên người hắn có đắp một cái chăn mỏng, nhất định là do Vương Cẩm đắp cho, khí trời tuy không lạnh, nhưng luồng khí ấm cũng ngừng thổi rồi, nếu cứ ngủ trên ghế sofa cả đêm như thế phỏng chừng sẽ bị cảm mạo.

Anh hai vẫn đối với hắn thiệt là tốt mà.

Vương Siêu ngồi dậy, cào cào đầu tóc, mặt dày nói: "Anh hai, có gì ăn không? Em đói."

Vương Cẩm nói: "Trong tủ lạnh có đấy tự mình hâm nóng đi."

Hắn liền chạy đi hâm nóng sữa bò với bánh mì, một tay bê cốc, một tay cầm bánh mì, bê qua đấy ăn, nói: "Em làm mất chìa khóa nhà bên kia rồi, buổi sáng quên mất, tối uống nhiều quá lại nhớ ra, nên gọi người bạn chơi cùng đưa em đến chỗ này."

Vương Cẩm ghét bỏ nói: "Đem đồ trong miệng nuốt xuống rồi hãy nói. Tiểu Tạ đâu? Cậu ta không phải với mày ở chung à?"

Người trẻ tuổi lần trước đến làm culi giúp Vương Siêu khuân đồ kia, tên là Tạ Trúc Tinh.

Vương Siêu tiến đến chỗ Vương Cẩm, ngồi xuống trên tay vịn sofa, nói: "Về nhà, anh họ cậu ấy kết hôn, kêu cậu ấy làm phù rể."

Vương Cẩm không nói gì nữa.

Vương Siêu ngồi một bên vừa ăn như chết đói, vừa xem Vương Cẩm chơi đấu địa chủ, đồ ăn cũng chả chặn nổi cái miệng hắn: "Anh được nghỉ mà định ngồi nhà chơi cái này à? Mẹ bảo anh học chơi mạt chược anh cũng đâu có học… đánh ra đôi 9! Nhanh lên!"

Vương Cẩm khăng khăng không đánh ra đôi 9, mà đánh ra đôi A.

Vương Siêu nhìn một cái, cảm thấy anh có thể là đang đợi lát nữa ra ba con J rồi mới lại đánh đôi 9, nói tiếp: "Cỏ non của anh đâu rồi? Ngày hôm nay trời đẹp thế này, hẹn cậu ấy ra ngoài đi dạo một chút đi chứ? Ở nhà buồn chán thế này làm gì?"

Vương Cẩm ngón tay dừng một chút, đánh bài ra.

Vương Siêu: "… Anh lúc này ra đôi 9 làm cái gì? Giờ thì anh không còn đôi nào."

Vương Cẩm nghiêm mặt.

Một người chơi khác nhân cơ hội ra phát hết luôn hai con bài gần như vô dụng trong tay.

Vương Siêu tiếc hận nói: "Coi đi, thua rồi, anh đừng có mà ỷ vào có nhiều đậu đấu địa chủ, toàn ra bài linh tinh."

Vương Cẩm thẳng tay nhấn nút tắt, đứng dậy đi luôn lên tầng.

Vương Siêu vẫn ngồi đó, ngỡ ngàng một chút mới nghĩ: Đệt, tám phần mười theo đuổi thất bại cỏ non bé nhỏ rồi, chả trách khó có được hôm nghỉ, lại ngồi chết dí ở nhà chơi đấu địa chủ, thật cmn thê lương.

Anh hai đang cô đơn thiệt là quá thảm, hắn không nhẫn tâm đi, cũng không có chuyện gì cần làm, liền ở lại với anh hai một ngày.

Vương Cẩm trở về phòng, cầm quyển sách ngồi trên bàn đọc, đọc chưa nổi hai dòng lại bắt đầu thả hồn.

Thật ra cũng không cần Vương Siêu nhắc nhở, anh hơi một tý là sẽ không tự chủ được lại nhớ tới Ngạn Dung.

Anh là có chút bận tâm.

Ngạn Dung nhạy cảm lại bướng bỉnh, rơi vào bất luận trạng thái cảm xúc nào cũng đều rất khó thoát ra. Nếu như hiện tại Bách Đồ còn ở nhà thì tốt, ít nhất là có thể ở cùng cậu, vậy nhưng người ở nhà lại cố tình là Lương Tỳ, trốn cậu còn sợ trốn không kịp.

…

Lương Tỳ đúng là trốn còn sợ trốn không kịp, ngày hôm qua nói có bữa tiệc, trốn đi đến khách sạn, nguyên cả đêm không về nhà, đến chiều tối hôm nay, 6h mới chầm chậm mà bò về nhà một chuyến, trên đường mua hai suất cơm tối đóng gói mang về, tốt xấu gì cũng phải đồng thời ăn chung một bữa cơm, ăn xong lại chuẩn bị tính kế chuồn.

Kết quả là trong nhà thế nhưng không có ai, hắn gọi điện thoại cho Ngạn Dung, có chuông, nhưng không ai bắt máy.

Hắn nghĩ một chút, cảm thấy Ngạn Dung chắc là đi đến chỗ Vương Cẩm.

Vương Cẩm đang muốn ra ngoài ăn cơm cùng Vương Siêu, nhận được điện thoại của Lương Tỳ, kinh ngạc nói: "Không có đến chỗ tao, sao mày không gọi điện thoại cho cậu ấy hỏi xem?"

Lương Tỳ nói: "Gọi rồi, không ai nghe, không thì mày gọi cho nó? Có thể… nó không muốn nhận điện thoại của tao."

Vương Cẩm cảm thấy Ngạn Dung không có khả năng vô duyên vô cớ, đi ra ngoài một mình như thế mà không để lại lời nhắn gì, cẩn thận hỏi: "Mày làm gì cậu ấy?"

Lương Tỳ oan ức nói: "Tao dám làm gì nó? Vợ tao giận cho coi."

Vương Cẩm: "… Để tao trước thử gọi cho cậu ấy xem sao."

Anh gọi đến số điện thoại di động của Ngạn Dung, cũng như vậy, không ai nghe.

Anh lại dùng điện thoại của Vương Siêu gọi một lần nữa, vẫn không nghe máy.

Vương Siêu không hiểu ra sao hỏi: "Làm sao? Bỏ nhà ra đi?"

Vương Cẩm cau mày nói: "Không đâu, cậu ấy rất hiểu chuyện."

Vương Siêu suy đoán nói: "Vậy thì chắc là cùng bạn học đi chơi, đã lớn thế rồi, còn là một bé trai, sợ cái gì chứ?"

Vương Cẩm không nói tiếp, nghĩ thầm… sợ nhiều ấy chứ.

Lần trước mồng hai tháng hai anh đến trường đón Ngạn Dung, lúc ấy có cùng giáo viên của Ngạn Dung nói chuyện mấy câu, còn lưu lại số liên lạc của giáo viên, hiện tại đúng lúc cần đến.

Giáo viên đem số điện thoại của bạn học thân nhất với Ngạn Dung gửi cho anh.

Anh gọi đến, đối phương là một bé gái, âm thanh bên kia vừa to vừa ồn ào, bé gái hầu như là phải gào lên để nói chuyện: "Xin chào! Ai đó? Anh nói anh là ai? Ngạn Dung? Ngạn Dung đang ở cùng chúng cháu nha! Chú nói gì cơ? Cháu nghe không rõ! Ở chỗ nào? Chúng cháu ở Sanlitun!"

Nhỏ nói tên quán Bar, thế nhưng thật sự quá ầm ĩ, nhỏ phát âm tiếng phổ thông lại không đủ chuẩn, Vương Cẩm nghe không hiểu, giống như là cái gì 'hui', lại hơi giống cái gì 'fei', cũng có thể là 'lei' gì gì đó.

Nói cũng chưa nói xong, liên lạc liền bị ngắt, gọi lại thì báo tắt máy, chắc hẳn là hết pin rồi.

Vương Cẩm cùng Lương Tỳ biết rõ vụ Ngạn Dung say rượu gặp chuyện gì, đều có chút nóng nảy.

Vương Cẩm nói: "Phải đi tìm."

Tiểu vương tử quán bar Vương Siêu trợn mắt ngu người hỏi: "… Đến tên còn không biết thì làm sao mà tìm đây?"

Vương Cẩm cầm chìa khóa xe, nói: "Tìm từng cái một."

Vương Siêu mặc dù là ca sĩ, nhưng bình thường hình ảnh thường thấy chính là cả ngày ngâm người trong quán bar, chỉ cần đeo mũ lưỡi trai hơi hơi che mặt một chút là có thể ra vào như thường ở con đường của những quán bar.

Nhưng Lương Tỳ thì không được, hắn quá hot, đi tới thì chỉ có mà gây thêm phiền phức chứ đừng có nói là tìm người, chuyện này cũng không thích hợp lộ ra, hắn không thể làm gì khác là gọi cho trợ lý đi qua đấy cùng bọn Vương Cẩm chạy đi tìm, lại gọi cho mấy thằng bạn thường đi bar hỏi, xem tối nay ở đấy có gặp qua Ngạn Dung không.

Muốn trong từng đấy quán bar tìm được người, vẫn thật là không dễ dàng.

Đã hơn 9h tối, Vương Cẩm vẫn không thu hoạch được gì, đứng ở một cửa quán bar, hít sâu vài hơi không khí.

Ngày trước khi anh vừa mới học y đã có lúc uống nhầm cồn y tế, ký ức đau đớn thê thảm, từ đấy về sau không bao giờ uống rượu tinh khiết, cũng không thích mùi cồn.

Đêm Giáng Sinh ấy, anh gặp phải Ngạn Dung say rượu, lúc đầu cũng rất là phiền, nhưng khi nhìn thấy tướng mạo Ngạn Dung, thị giác mang tính áp đảo chiến thắng khứu giác.

Ngạn Dung quá xinh đẹp.

… Hiện tại phải nhanh chóng một chút tìm được cậu.

Vương Cẩm đi đến quán bar tiếp theo, cẩn thận tìm một vòng, vẫn không có.

Đang muốn chạy đi, lỗ tai lại nghe thấy một câu: "Là con lai à?"

Anh đứng lại.

Nói chuyện là hai gã đàn ông trẻ tuổi, nhìn khoảng chừng 20, dáng vẻ lưu manh.

"Thật sự là con lai, lai quốc gia Châu Âu nào đó, tao cũng đã quên nó nói gì rồi, ai thèm nhớ cái ấy." Một gã tóc nhuộm vàng trong đấy đắc ý nói: "Thế nhưng lại là mắt lam, lớn lên trông vô cùng xinh đẹp."

Một kẻ khác nói: "Ầy yoo, chịch nhầm chịch cả 'hàng nhập khẩu', mày được đấy."

"Tất nhiên, mày cũng không nhìn xem tao là ai, cũng không uổng công đi mua xổ số."

"Tao ở ngoài cửa vệ sinh cũng nghe được tiếng nó rên, giọng quá sức dâm là dâm, mày cẩn thận không lại bị bệnh truyền nhiễm đấy, đừng thấy nó chỉ là đứa nhóc, người nước ngoài khai bao rất sớm, có bệnh cũng rất nhiều."

"Cũng không đến nỗi đấy, tao thấy nó uống nhiều quá rồi đem tao nhận nhầm thành người khác. Mặc dù đúng là dâm thật, nhưng cũng rất chặt, lúc chịch sướng mới dâm thế, chứ lúc vừa bắt đầu còn khóc khản cả cổ đấy."

"Chà chà."

"Con lai đúng là khác hẳn, cả người trắng như tuyết, ngay cả chỗ ấy cũng màu hường, giống y như công chúa Bạch Tuyết, cũng chả có tí kinh nghiệm gì, nó bảo tao mang bao, tao lừa nó là tao đeo rồi, thật ra căn bản đếch đeo, bắn cả vào bên trong, nó một bên khóc một bên gọi ca ca, kịch liệt thôi rồi, tao nhịn không được mà còn đái vào… Ái! Bố đệt, mày là đứa nào?"

Gã bị nắm cổ áo đập vào tường, đập đến phía sau lưng phát đau.

Vương Cẩm nói: "Người đâu?"

Lông vàng hùng hùng hổ hổ nói: "Người nào?"

Vương Cẩm nói: "Người mày nói, công chúa Bạch Tuyết."

Lông vàng thân hình cao chả kém Vương Cẩm, nhưng nhìn Vương Cẩm sắc mặt lẫn ánh mắt vô cùng hung ác, gã liền có chút run sợ, thấy bên cạnh có người vây xem, sợ hãi nói: "Mọi người đều nhìn a, là hắn động thủ trước!"

Mấy người vây xem xì xào bàn tán.

Lông vàng lần mò cái bình rượu, hú lên quái dị, hướng Vương Cẩm đập đến.

…

Cách đấy không bao xa, một quán bar khác, Vương Siêu tìm thấy Ngạn Dung và mấy người bạn học, thở phào nhẹ nhõm, chen qua đó vỗ vai Ngạn Dung một cái, vui vẻ nói: "Cuối cùng cũng tìm được cậu."

Ngạn Dung chưa bao giờ thấy hắn, kỳ quái hỏi: "Anh là ai?"

Vương Siêu nghĩ nghĩ, nghiêm túc tự giới thiệu mình: "Xin chào Ngạn Dung, tôi là chú Vương, là chú nhỏ của cậu."

25. Chương 25: Cơm Rang Trứng

Vương Siêu mang theo Ngạn Dung từ quán bar đi ra, nhìn biển hiệu một cái, sau đó gọi điện thoại cho Vương Cẩm.

Ngạn Dung đứng bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn hoa văn phức tạp và thô ráp trên sàn nhà cửa quán.

Cậu đã từng nghe đến tên Vương Siêu mấy lần, nhưng chưa từng thấy người thật, cậu cũng không hiểu "chú" và "chú nhỏ" còn khác nhau ở điểm gì ngoài việc có thêm một chữ 'nhỏ'.

Từ tối hôm qua cho đến chiều hôm nay lúc bạn học gọi điện rủ cậu đi ra ngoài chơi, Lương Tỳ chưa từng về nhà, cũng không có gọi điện thoại cho cậu, cậu còn cho rằng Lương Tỳ cả cuối tuần này cũng không có ý định trở về.

Lúc cậu đi có đeo theo cặp, điện thoại di động để bên trong, cũng không có lấy ra xem qua lần nào.

Cậu không muốn gây phiền toái cho bất cứ ai, thế nhưng lần này lại làm cho tất cả mọi người cùng gặp phiền toái.

Vương Siêu nói chuyện điện thoại, nhìn Ngạn Dung một cách vi diệu, hỏi: "Cậu thật sự là Ngạn Dung chứ?

Ngạn Dung: "… Thật mà."

Vương Siêu càng buồn bực: "Tôi nhìn cũng thấy đúng a… Anh hai, anh là tìm thấy ai?"

Vương Cẩm tìm thấy "công chúa Bạch Tuyết", là một bé gái con lai Á Âu.

Gái đó ngủ ở trong phòng đơn wc, say rượu chưa tỉnh, túi xách treo trên tay cầm ván cửa.

Vương Cẩm từ trong túi tìm ra được thẻ căn cước của cô nhóc, quốc tịch Trung Quốc, tròn 14 tuổi.

Xung quanh con đường của những quán bar có không ít xe cảnh sát đi tuần, lúc Vương Siêu cùng Ngạn Dung tìm đến được đấy, cảnh sát đã đến rồi.

Hai người đi vào cái liền nhìn thấy một gã trẻ tuổi nhuộm tóc vàng bị anh cảnh sát bắt đi, lông vàng nửa khuôn mặt sưng lên, cực kỳ chật vật, miệng còn cố cãi: "Thật đúng là bản thân cô ấy đồng ý, tôi làm sao biết cổ mới 14 tuổi, chấp pháp cũng không thể không nói lý thế chứ! Còn có tên kia! Sao lại không bắt hắn? Các anh nhìn hắn đánh tôi thành thế này!"

Anh cảnh sát quát lên một câu: "Nói ít thôi!" Liền đẩy cửa ra ngoài.

Vương Siêu não bổ cái liền biết ngay là chuyện gì, tự nói: “Cái thứ gì đâu.”

Hắn lại quay qua giáo dục Ngạn Dung: “Cậu xem, cái chỗ này thứ khốn nạn gì đều có cả, rất nguy hiểm nha.”

Ngạn Dung quay đầu nhìn bên trong, Vương Cẩm đang cùng một anh cảnh sát khác nói chuyện, anh chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi, áo khoác thì do cô gái đứng bên cạnh mặc, cô gái cúi đầu, cả người lẫn tinh thần đều trong trạng thái hốt hoảng.

Vương Cẩm đem chuyện đã xảy ra trình bày xong, để lại tên và điện thoại đơn vị làm việc của mình.

Cảnh sát nói với cô gái kia câu gì đấy, cô gái gật gật đầu, muốn đem áo khoác trên người cởi ra trả cho Vương Cẩm.

Vương Cẩm nói: “Không cần, bên ngoài lạnh đấy, em cứ mặc đi.”

Cô gái cũng không cởi ra nữa, theo cảnh sát rời đi.

Vương Siêu ới một câu: “Anh hai.”

Vương Cẩm đứng nguyên tại chỗ, nhìn qua bên đấy, anh đứng ngược sáng, Ngạn Dung không thấy rõ lắm vẻ mặt của anh.

Sau một lát, anh mới chậm rãi đi tới.

Vương Siêu tranh công: “Người là em tìm được, cậu ấy với bạn học ở bên kia, chỉ nghe nhạc và uống nước trái cây.”

Hắn là muốn nói Ngạn Dung rất an toàn, không có như cô bé vừa nãy gặp phải nguy hiểm như thế.

Ngạn Dung nhưng lại rất hổ thẹn, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Vương Siêu cười nói: “Anh hai tôi nói cậu vừa hiểu chuyện lại có lễ phép, cấm có sai, nói xin lỗi nguyên cả đường rồi.”

Vương Cẩm nói: “Không sao.”

Ngạn Dung ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh vô cùng dịu dàng.

Vương Siêu: "..." Có phải hết việc của hắn rồi không?

Ba người từ trong quán bar đi ra, Vương Cẩm gọi điện cho Lương Tỳ, nói: "Tìm được người."

Không biết Lương Tỳ hỏi cái gì, Vương Cẩm lại quay đầu nhìn Ngạn Dung, nói rằng: "Không có chuyện gì, không có uống rượu, rất khỏe."

Ngạn Dung mím mím môi. Cậu lại cảm thấy xấu hổ rồi.

Vương Cẩm bỗng nhiên vươn tay tới, nắm chặt lấy một tay của cậu, nói với Lương Tỳ đầu bên kia: "Không về đâu, cậu ấy đến chỗ tao."

Ngạn Dung há miệng, tuy nhiên cũng không nói phản đối.

Vương Siêu khoanh tay đứng một bên nhìn, vô cùng là phiền muộn.

Hắn rất chi là thức thời biểu đạt không đi về cùng với bọn Vương Cẩm, cô đơn chạy về chỗ ở của chính mình, tìm bảo an khu nhà mở cửa cho hắn.

Bảo an theo hắn lên tầng, đang muốn giúp hắn mở cửa, cửa đã lại từ bên trong mở ra.

Anh zai bảo an: "???"

Vương Siêu: "!!!"

Tạ Trúc Tinh nói: "Làm gì vậy?"

Vương Siêu nhếch môi cười, nói với bảo an: "Đi thôi đi thôi, hết việc của cậu rồi."

Anh zai bảo an bị đuổi đi rất là buồn bực.

Vương Siêu đi vào cửa, dùng chân đóng cửa lại, sau đấy vồ đến treo người lên cổ Tạ Trúc Tinh, cười hì hì nói: "Không phải nói ngày kia mới trở về sao?"

Tạ Trúc Tinh nói: "Nhớ anh chứ sao."

Vương Siêu đắc ý lại khoa trương cười lên, sát lại gần, hai người hun môi.

…

Vương Cẩm và Ngạn Dung vẫn còn đang trên đường trở về.

Hai người đều không nói gì, Vương Cẩm yên lặng lái xe, Ngạn Dung cúi đầu ngồi trên ghế phụ, vặn vặn ngón tay mình tự chơi.

Một lát sau, Vương Cẩm đánh hai cái hắt xì.

Ngạn Dung giật tờ khăn giấy đưa cho anh.

Vương Cẩm cầm lấy, nói: "Cảm ơn."

Ngạn Dung nói: "Ừm… Cô bé kia là ai thế?"

Vương Cẩm nói: "Không quen, hôm nay là lần đầu nhìn thấy."

Ngạn Dung lại không nói lời nào.

Vương Cẩm quay đầu qua liếc nhìn cậu, hỏi: "Làm xong bài tập chưa?"

Ngạn Dung gật gật đầu: "Ừm." Cậu nói tiếp: "Tôi không phải cố ý không nghe điện thoại của các anh."

Vương Cẩm nói: "Tôi biết."

Ngạn Dung lại cúi đầu nói: "Xin lỗi."

Vương Cẩm đánh tay lái, đem xe đỗ vào vạch để xe bên đường, dừng xe tắt máy.

Ngạn Dung không hiểu anh định làm gì, mờ mịt nhìn xung quanh một chút.

Vương Cẩm tháo dây an toàn, nghiêng người sang, tay phải vòng qua cổ Ngạn Dung, sau đó chậm rãi tới gần, đem trán dựa vào vai trái Ngạn Dung.

Động tác này không thể so sánh được với những thân mật mà bọn họ từng có, nhưng lại đem đến một ý tứ riêng.

Ngạn Dung cảm nhận thấy, cậu không nói ra được đến cùng là cái gì, nhưng cậu cảm thấy rất thoải mái.

Vương Cẩm tự mình biết mình, biểu hiện ra hành động như thể yếu đuối thế này, là do anh đối với Ngạn Dung có lưu tâm.

Nếu như không trải qua chuyện của cô nhóc con lai kia, anh hiện tại có lẽ sẽ trách mắng Ngạn Dung, sẽ nghiêm túc thậm chí là nghiêm khắc nhắc nhở cậu sau này không thể để việc giống đêm nay xảy ra.

Nhưng bây giờ tâm tình anh bình tĩnh đến kỳ lạ, không có không tìm được Ngạn Dung thì lo lắng, cũng không có lầm tưởng Ngạn Dung chính là "công chúa Bạch Tuyết" thì khủng hoảng, anh hiện tại chỉ muốn yên tĩnh ngồi cùng Ngạn Dung, sờ được thân thể ấm áp, nghe được hơi thở nhẹ nhàng khoan thai, cái gì cũng không cần nói, chỉ muốn hưởng thụ cảm giác dựa vào nhau lúc này.

Mức độ anh yêu thích Ngạn Dung, có thể là lớn hơn rất nhiều so với cái mà anh vẫn nghĩ.

…

Về đến nhà. Vương Cẩm hỏi: "Tối nay ăn cơm chưa? Hay chỉ uống mỗi nước trái cây?"

Ngạn Dung băn khoăn nói: "Tôi không đói bụng."

Vương Cẩm mở tủ lạnh ra nhìn một chút, nói: "Có cơm nguội buổi trưa, cơm rang trứng được không? Anh cũng chưa ăn." chính thức đổi xưng hô =)))

Ngạn Dung không nói gì.

Vương Cẩm xắn tay áo lên, đi vào nhà bếp.

Ngạn Dung có chút hoảng hốt.

Cậu cảm giác được Vương Cẩm trở nên hơi khác, hình như so với trước đây càng ôn nhu hơn, cũng càng hấp dẫn cậu hơn lúc trước.

Tại tách ra một thời gian ngắn sao? Vương Cẩm cũng nhớ cậu sao?

Hai người ngồi đối diện trên bàn ăn ăn cơm rang trứng.

Vương Cẩm kỳ thực không biết nấu cơm, trứng rất mặn, cơm cũng hơi khét.

Chính anh ăn hai miếng còn nuốt không nổi nữa.

Nhưng Ngạn Dung cứ từng thìa từng thìa mà chăm chú ăn vào.

Vương Cẩm nói: "Ăn không ngon, nhẽ ra nên gọi đồ ăn ngoài mới đúng."

Ngạn Dung dừng tay một chút, nhưng không ngừng lại, rất nhanh đem bát cơm rang ăn sạch sẽ.

Cậu đi súc miệng, sau khi ra ngoài, xa xa đứng nhìn Vương Cẩm còn đang ngồi ở bàn ăn.

Cậu gọi một tiếng: "Vương Cẩm Châu."

Vương Cẩm ngẩng đầu nhìn cậu.

Cậu nói: "Tôi muốn cùng anh làm tình."

Bọn họ ở phòng khách chỉ từng làm chút chuyện khởi động, đây vẫn là lần đầu tiên thật sự xách súng ra trận.

Vương Cẩm ngồi ở trên sofa, chỉ kéo khóa quần xuống, Ngạn Dung trần trụi hai chân tách ra quỳ xuống hai bên người anh, hai tay chống trên lưng dựa sofa, chầm chậm vặn vẹo eo nhỏ, đem nơi đó của anh ngậm vào trong thân mình, lại phun ra một ít, sau đó lại ngậm sâu thêm một chút, liên tục như thế nhiều lần.

Vương Cẩm ở trước cổ và ngực Ngạn Dung dịu dàng lưu lại nhiều dấu hôn.

Qua rất lâu, cũng không ai đạt cao trào.

Vương Cẩm không quá quan tâm, anh cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Ngạn Dung thế nhưng dừng lại vặn vẹo, đột nhiên khóc lên.

Cậu đem mặt chôn vào cổ Vương Cẩm, khóc đến không dừng được, từ nhỏ giọng khóc nức nở dần dần đã biến thành gào khóc, hai người thân thể dính vào nhau, lồng ngực cậu run rẩy không thôi cũng truyền đến tim gan Vương Cẩm.

Vương Cẩm vỗ nhẹ lưng cậu, hỏi: "Sao vậy?"

Cậu vẫn cứ chỉ khóc.

Vương Cẩm ôm eo cậu muốn nâng lên một ít, trước hết để cho mình rút ra.

Cậu lại không chịu, còn vô thức siết càng chặt hơn.

Vương Cẩm bị làm cho có chút chật vật, bất đắc dĩ nói: "Muốn khóc trước hay làm trước đây?"

Ngạn Dung chỉ chuyên tâm mà khóc, cũng không trả lời.

Vương Cẩm nhịn quá cực khổ, yên lặng nghĩ… thiệt biết cách giày vò người mà.

26. Chương 26: Bệnh Thánh Mẫu

Hồi lâu, Ngạn Dung khóc mệt, đầu hơi choáng, cổ họng hơi đau, cậu khóc quá kinh khủng.

Cậu đem hết thảy ẩn nhẫn nhớ nhung cùng ấm ức trong một tuần tách ra này giải tỏa ra ngoài bằng hết.

Áo sơ mi của Vương Cẩm bị cậu khóc cho ướt một mảng lớn, vải ẩm ướt dán sát vào mặt cậu, không quá thoải mái, nhưng cậu một chút cũng không muốn động.

Cậu duy trì tư thế vừa nãy, mặt chôn ở vai Vương Cẩm, hai tay ôm cổ Vương Cẩm.

Bọn họ dùng phương thức thân mật nhất kết hợp với nhau.

Là cậu chủ động đưa ra yêu cầu muốn làm tình, nhưng cậu cũng không phải thật sự muốn làm tình.

Cậu chỉ là nghĩ muốn có một lý do chính đáng, có thể ôm Vương Cẩm, cũng có thể được Vương Cẩm ôm.

Cậu nhớ Vương Cẩm, không phải chỉ nhớ mỗi 'tính khí quan' của Vương Cẩm. (chym =)))

Nhớ đến mức độ nào, chỉ có mình cậu biết.

Vương Cẩm cũng muốn cậu, cậu thấy được. Như vậy… Vương Cẩm yêu cậu sao?

Một tuần trước, cậu còn thấy đáp án của vấn đề này đối với cậu rất quan trọng, nhưng bây giờ cậu lại không nghĩ như vậy nữa.

Có thích hay không thì làm sao? Cậu là yêu thích Vương Cẩm a, riêng cái này đã đủ lắm rồi.

Vương Cẩm sẽ không từ chối cậu, ít nhất là trước khi cậu già đi, chỉ cần cậu muốn, Vương Cẩm sẽ cùng cậu duy trì quan hệ như hiện tại.

Hơn nữa đoạn quan hệ này có 'tính chất biệt lập', Vương Cẩm không phải là của người khác, chỉ là của riêng cậu.

Vương Cẩm ôn nhu săn sóc, thành thục gợi cảm, đều là của cậu, đều thuộc về một mình cậu.

Ngạn Dung ở bên cổ Vương Cẩm cọ cọ má.

Cho dù là dùng phép thắng lợi tinh thần AQ để an ủi chính mình, cậu cũng cảm giác được hạnh phúc.

NOTE: AQ là tên nhân vật chính trong tiểu thuyết của Lỗ Tấn. AQ mang một tính cách an phận, luôn bằng lòng với những gì mình có, luôn tự thưởng cho mình "phép thắng lợi tinh thần", dù có bất kỳ điều tồi tệ nào xẩy ra.

Tuy rằng hạnh phúc này còn rất nhỏ bé, nhưng nó lại như một mồi lửa, ở trong lòng cậu nhen nhóm lên, ấm áp lại sáng rực.

Vương Cẩm nghe thấy hô hấp của cậu dần dần vững vàng lại, mới hỏi: "Khóc xong rồi?"

Ngạn Dung cảm thấy mất mặt, thật không tiện trả lời.

Vương Cẩm lại hỏi: "Còn muốn làm không?"

Anh còn ở bên trong Ngạn Dung, cậu đương nhiên là có thể cảm nhận được độ cứng và nhiệt độ của anh.

Ngạn Dung thử hạ xuống, vặn vẹo cũng không động đậy được eo, không làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: "Em không có khí lực, anh tới đi." chính thức đổi xưng hô =)))

Vương Cẩm hôn mặt cậu một cái, mới nắm lấy eo cậu, chậm rãi nâng lên, từ dưới đâm vào cậu, từ chậm thành nhanh, càng ngày càng vào sâu, càng ngày càng kịch liệt.

Sofa không chịu nổi mà kẹt kẹt hòa với tiếng Ngạn Dung rên rỉ, chẳng khác nào một khúc dâm tình.

Ở trên ghế sofa lăn một lần, Vương Cẩm liền cứ giữ nguyên tư thế này ôm cậu lên gác, cầu thang mới đi được phân nửa, ma sát lại khiến cho hai người tiếp tục bị kích thích.

Bọn họ đứng ở chỗ ngoặt, Ngạn Dung bị ép sát vào bức tường dán giấy hoa văn vàng nhạt, hai cánh tay của cậu ôm cổ Vương Cẩm, hai chân tách ra quấn quanh eo anh, dưới khoái cảm kịch liệt va chạm vào nhau, chân nhỏ nhẵn bóng không chịu nổi mà co quắp, mồ hôi phân tán trên nước da trắng nộn, óng ánh lại sắc tình.

Sau khi làm xong, hai người cùng nhau đi tắm, Vương Cẩm trước tiên giúp cậu sấy khô tóc, sau đó mới tự mình sấy.

Cậu nghiêng người nằm trên giường, vẫn nhìn Vương Cẩm mãi thôi.

Vương Cẩm hong gần xong, tắt máy sấy đi, hỏi: "Nhìn gì thế?"

Ngạn Dung đem mặt giấu vào trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt: "Anh rất đẹp trai."

Vương Cẩm cười nói: "Ừ, em cũng đẹp trai lắm."

Hai người họ đều biết mình 'nhan sắc hơn người', cũng đều cho rằng khuôn mặt đối phương xứng đôi với mình.

Ngạn Dung có chút vui vẻ, đem chăn kéo lên cao hơn, che luôn cả đầu.

Vương Cẩm đi xuống lầu, đem cầu thang cùng sofa thu dọn qua, sau đó mới trở về giường ngủ.

Ngạn Dung vẫn đang che đầu lại.

Vương Cẩm biết cậu chưa có ngủ, nói một câu: "Đừng che đầu lại ngủ, không tốt cho sức khỏe."

Ngạn Dung liền đem mặt lộ ra, những chỗ khác vẫn che kín mít, như một cục cưng kén tằm.

Vương Cẩm nằm xuống bên cạnh cậu.

Hai người đều không nói gì, tâm tư khác nhau.

Một lát sau, Vương Cẩm nói: "Chia anh nửa cái chăn."

Ngạn Dung liền chia cho anh.

Vương Cẩm đem nhấc nửa cái chăn lên che lại chính mình, trong chăn mò mò rồi nắm chặt tay Ngạn Dung.

Ngạn Dung không nhúc nhích, cũng không nói gì, có chút tuyệt vọng lại có chút mong chờ nghĩ, Vương Cẩm Châu lại muốn câu dẫn cậu, người này thật không đơn giản.

Vương Cẩm nhẹ giọng hỏi: "Vừa nãy tại sao khóc?"

Ngạn Dung mím mím môi, không muốn trả lời.

Vương Cẩm nói: "Tuần này tại sao lại không cho anh đến đón em?"

Ngạn Dung trong lòng nảy lên một cái, lại đổi chiêu rồi.

Vương Cẩm nắm chặt tay cậu hơn một chút, nói: "Vấn đề tuần trước em hỏi anh, hiện tại còn muốn biết đáp án không?"

Ngạn Dung ngây người.

Vương Cẩm nghiêng đầu lại nhìn cậu.

Cậu không dám nhìn Vương Cẩm, tim đập đến là nhanh, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà không chớp lấy một cái.

Vương Cẩm vươn cái tay đang rảnh kia từ dưới chăn ra, nắm lấy cằm của cậu đem mặt xoay lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngạn Dung trong đôi mắt hầu như đều là hơi nước, cậu không muốn như vậy, nhưng cậu hoàn toàn không khống chế được.

Vương Cẩm cười cười, khóe mắt có nếp nhăn làm anh càng thêm nhu hòa, anh nói: "Không cho khóc, nếu không anh sẽ không nói."

Ngạn Dung cố gắng trợn to mắt, nhưng vẫn có nước từ khóe mắt chảy ra.

Vương Cẩm dùng ngón cái giúp cậu gạt đi, ôn nhu nói: "Đã nói không cho khóc rồi mà."

Ngạn Dung nước mắt trào ra mãnh liệt, nhưng không dám nói câu nào, cậu sợ cậu nói gì đó sai, càng sợ mình hiểu sai ý Vương Cẩm.

Vương Cẩm là… ý đó sao?

Cậu chờ Vương Cẩm mở miệng như chờ đợi tuyên án.

Vương Cẩm nhìn cậu mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Thích.”

Ngạn Dung vô cùng chậm chạp nháy mắt một cái.

Trong lòng cậu bùng lên một ngọn lửa nhỏ, phần phật một tiếng, chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Sau chốc lát im lặng…

Cậu nhào tới, dùng sức ôm lấy cổ Vương Cẩm.

Vương Cẩm bị cậu đụng vào cằm, bất đắc dĩ cau mày cười lên, cũng ôm lại cậu.

Ngạn Dung có chút nghẹn ngào, nói: “Vương Cẩm Châu, anh không được gạt em.”

Vương Cẩm vỗ vỗ lưng cậu, nói: “Lừa em làm chó con.”

Ngạn Dung cảm thấy chưa đủ đô, tăng giá lên: “Là rùa đen khốn kiếp.”

Vương Cẩm không nhịn được cười ra tiếng, nói: “Ừ, rùa đen khốn kiếp.”

Ngạn Dung càng thêm dùng sức ôm, lại hỏi: “Thích em ở điểm gì?”

Vương Cẩm cố ý nói: “Chịch rất sướng.”

Ngạn Dung há mồm cắn cổ anh.

Vương Cẩm giả vờ giả vịt kêu đau.

Ngạn Dung đem mặt chôn ở một bên cổ anh, nhỏ giọng cười.

Vương Cẩm sẽ không dễ dàng đối với một người nói yêu thích. Cậu biết thế.

Anh nhất định là phi thường yêu thích cậu, cậu cũng như vậy.

Ngạn Dung ngủ trong lồng ngực Vương Cẩm, lông mi tuy rằng vẫn ướt nhẹp, nhưng khóe miệng thì mang theo ý cười nhàn nhạt.

Vương Cẩm động tác nhẹ nhàng tắt đèn, nhưng không giống như Ngạn Dung ngủ.

Anh thích Ngạn Dung, so với bất kỳ lần nào thì tối ngày hôm nay yêu thích càng yêu thích hơn.

Anh đối với Ngạn Dung không chỉ có tình dục, còn có ý muốn sở hữu, anh tưởng tượng những người khác nhúng chàm Ngạn Dung của anh, mặc kệ đối phương là lưu manh xa lạ, hay bất luận kẻ nào, cũng không được, anh không có cách nào chịu được.

Ngạn Dung quá nhỏ, cậu cần được bảo vệ, được cưng chiều, trước khi cậu lớn lên, Vương Cẩm hi vọng chính mình sẽ là người bảo vệ cậu, cưng chiều cậu.

Thế nhưng Ngạn Dung sẽ có một ngày nào đó lớn lên, lớn đến nỗi không cần một người để ỷ lại, khi đó sẽ không giống như bây giờ bởi vì ỷ lại mà đối với anh sinh ra một cảm giác không muốn rời xa.

Mặc dù thế, anh vẫn nguyện ý làm một người quan trọng trong quá trình Ngạn Dung trưởng thành, người qua đường.

Anh nguyện ý cùng Ngạn Dung đi hết một đoạn đường đời của cậu, đi tới khi anh không thể hấp dẫn Ngạn Dung được nữa thì dừng.

Trong bóng tối, Vương Cẩm ngắm nhìn đường nét của Ngạn Dung, tự cười giễu cợt.

Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn mắc bệnh thánh mẫu.

27. Chương 27: Dễ Nhìn

Buổi sáng, Vương Cẩm vẫn theo thường lệ 7h rời giường, không đánh thức Ngạn Dung, yên lặng đi làm.

Ngạn Dung ngủ một giấc thẳng đến khi tự nhiên tỉnh, có thể ngày hôm qua cơ thể quá tiêu hao sức lực, cậu khóc đến gần như thiếu dưỡng khí, cả người hoa mắt chóng mặt, nằm trên giường phát ngốc nửa ngày, mới khi mơ khi tỉnh bò dậy.

Cậu lại không có quần áo sạch để thay.

Tuần trước lúc cậu rời đi, cho rằng không bao giờ quay lại đây nữa, liền đem quần áo của mình cùng một số vật phẩm tất cả đều mang đi, quần áo mặc hôm qua trên người Vương Cẩm vừa giúp cậu giặt sạch, còn đang phơi bên ngoài.

Hiện tại, đầu giường lại để một bộ quần áo cỡ XL có chút mới, không phải bộ nhìn thấy lần trước.

Ở nhà Vương Cẩm đến cùng là còn bao nhiêu quần áo của người này?

Cậu đem quần áo đẩy ra xa xa một cái, không quá vui vẻ.

Tuần này trường học tổ chức kiểm tra sức khỏe, cậu hiện tại đã cao khoảng 1m76 – 1m77, muốn cao như Vương Cẩm, khả năng còn phải mất một hoặc hai năm nữa.

Hai vị cha nuôi của cậu chiều cao và dáng người không khác nhau mấy, hai người thường thường mặc chung đồ, ngày hôm nay Bách Đồ mặc một cái áo khoác, thường thì ngày hôm sau cái áo liền xuất hiện trên người Lương Tỳ.

Cậu rất ước ao, nếu tương lai có một ngày, cậu cũng có thể cùng Vương Cẩm thay nhau mặc quần áo, nhất định sẽ tốt cực kỳ luôn.

Cậu mặc quần áo của Vương Cẩm, xắn tay áo cùng ống quần, xuống dưới ăn sáng xong lại vòng lên trên tầng.

Nghịch điện thoại di động một lúc, cậu cảm thấy nhàm đến phát ngán, liền đem điện thoại quăng qua một bên, từ trên giá sách tiện tay cầm một quyển sách đọc.

Tên sách là <Mật đường ngoại khoa giải phẫu học>, trong ngoài đều có chút cũ, chắc là bị Vương Cẩm xem qua rất nhiều lần, bên trong còn dùng rất nhiều bút màu khác nhau vẽ phác họa và đánh dấu.

Vương Cẩm chữ rất đẹp, ngòi bút phiêu dật, chữ hình êm dịu, góc cạnh không rõ ràng, cũng không mang bất kỳ tính công kích nào.

Giống như con người anh, ôn nhu lại hay cười, mọi người đều thực dễ dàng yêu thích anh.

Ngạn Dung xem không hiểu nội dung quyển sách này, chỉ lật tới mấy cái đánh dấu của Vương Cẩm để xem, có rất nhiều chỗ nghiêm túc viết 'Tham khảo ca bệnh xxx', 'Tổng hợp x ngày x tháng x năm x giáo viên x luận văn', nhưng cũng có nhiều chỗ viết… Có một tờ là nội dung giảng một loại biến chứng giải phẫu gì gì đó, nội dung xem rất tối nghĩa lại khó hiểu, xem bút tích đánh dấu hẳn là không đồng thời viết xuống, trọng điểm viết ra một đoạn văn, chỗ trống bên cạnh viết 'Không nhớ được liền đi ăn shit', phía dưới có một hàng chữ nhỏ 'Lần thứ nhất ăn', sau đấy lại là một dòng càng nhỏ hơn 'Lần thứ hai ăn'.

Không có lần thứ ba.

… Hẳn là đã nhớ kỹ rồi.

Ngạn Dung nâng sách lên, không nhịn được ha ha ha.

Vương Cẩm buổi trưa trở về, lên tầng mở cửa, thấy cậu ngồi ở trước bàn sách say sưa xem mấy quyển sách y học, rất là kinh ngạc, nói: "Xem được không?"

Ngạn Dung cũng rất bất ngờ, nói: "Xem được. Anh tại sao lại về?"

Vương Cẩm nói: "Tầm trưa chiều không có việc gì, sẽ quay lại sau."

Ngạn Dung: "Oh."

Hai người yên lặng một cách kỳ lạ trông chốc lát.

Bọn họ đều cần một bước đệm, để thích ứng được mối quan hệ đã nảy sinh biến hóa.

Vương Cẩm hỏi: "Có đói bụng không? Đi ăn cơm?"

Ngạn Dung gật đầu: "Được."

Vương Cẩm đi rút quần áo đang phơi vào, nói: "Khô rồi, em thay trước đi."

Ngạn Dung đi tới, muốn cởi quần áo, lại ngừng lại động tác, xoay người quay mông với Vương Cẩm, đem quần áo cởi ra, lộ ra phần lưng trắng như tuyết, cũng tại vì quần quá rộng mà phải quấn rất nhiều vòng thắt lưng.

Trên hai quai xương hồ điệp (xương bả vai) đều có một ít vệt hồng hồng, là tối qua ở chỗ rẽ cầu thang dựa vào vách tường bị sượt qua.

Vương Cẩm liếc cái rồi rời tầm mắt đi chỗ khác, đem áo sơ mi cho cậu, hỏi: "Tại sao lại mặc đồ của anh?"

Ngạn Dung nói: "Em không có quần áo mặc."

Vương Cẩm quay đầu liếc nhìn đầu giường, anh sáng sớm mất công chạy đến phòng Vương Siêu chọn quần áo, chính là để ở chỗ này.

Chờ Ngạn Dung thay quần áo xong, hai người cùng đi ra ngoài.

Ngạn Dung cho rằng Vương Cẩm có thể đoán được nguyên nhân cậu không muốn mặc bộ quần áo kia, cậu muốn nghe xem Vương Cẩm giải thích thế nào.

Nhưng Vương Cẩm lại không hề nói gì.

Vương Cẩm là bị đần rồi hả? Cảm thấy việc này không nhất thiết phải giải thích?

Cậu có chút hối hận, sớm biết thế này vừa nãy cậu trực tiếp 'ép cung' cho rồi.

Đúng vậy, tại sao không hỏi? Cậu đâu phải bạn tình của Vương Cẩm, cậu là người yêu của anh, không phải là tư cách và quyền lợi để hỏi cũng không có chứ?

Cậu lén lút nhìn Vương Cẩm mấy lần, người này lại cứ chăm chú lái xe.

Cậu lại hắt xì.

Vương Cẩm mới không bị ngu đâu, làm sao nghe không hiểu ý tứ của cậu, căn bản là không có ý định giải thích, nói không chừng còn cảm thấy cậu cứ để ý mấy cái chuyện đã qua này không tha rất ngây thơ.

Vẫn là không nên hỏi.

Vương Cẩm hỏi cậu: "Nghĩ gì thế?"

Cậu nói: "Nghĩ… nghĩ đến cô gái ngày hôm qua."

Vương Cẩm nói: "Buổi sáng anh có gọi điện cho đồn cảnh sát hỏi thăm, thân thể cô ấy không có vấn đề gì quá lớn, cái chính là tâm trạng vẫn chưa ổn định. Cái thằng tiểu lưu manh kia bị tạm giam hình sự, chứng cứ rất đầy đủ, đoán chừng phải phán 10 năm trở lên."

Ngạn Dung gật gù.

Vương Cẩm nhân cơ hội cảnh cáo cậu: "Sau này muốn đi mấy quán bar, phải có người lớn đi cùng, chỉ có mấy đứa nhỏ bọn em, không an toàn chút nào."

Ngạn Dung nói: "Em không phải trẻ con."

Vương Cẩm cười cợt.

Ngạn Dung không phục lắm, nói: “May là em không phải đấy, nếu không thì anh cũng nên bị tóm.”

Vương Cẩm cười không nổi, có chút xấu hổ.

Bắt đầu của anh và Ngạn Dung, cũng không tính là tốt đẹp gì.

Ngạn Dung chú ý thấy vẻ mặt của anh thay đổi, ngồi thẳng lên, hỏi: “Em nói sai rồi à?”

Vương Cẩm nói: “Không có.”

Ngạn Dung không tin, nói: “Trung văn của em không tốt, có lúc ‘từ bất đạt ý’, anh đừng nên hiểu lầm em.”

NOTE: Từ ngữ nói ra không diễn đạt được đúng ý đang nghĩ.

Vương Cẩm cười nói: “Tiến bộ nhanh thật, thành ngữ cũng dùng tốt như vậy rồi.”

Ngạn Dung bất ngờ được anh khen một hồi, lại có chút vui vẻ.

Vương Cẩm nói tiếp: “Em cũng không nên hiểu lầm anh.”

Ngạn Dung: “… Cái gì?”

Vương Cẩm nói: “Mấy bộ quần áo kia, là của em trai anh.”

Ngạn Dung ngỡ ngàng.

Vương Cẩm xoay đầu lại nở nụ cười với cậu, xong lại quay về nhìn con đường phía trước.

Ngạn Dung cũng có chút buồn cười.

Cậu biết ngay, Vương Cẩm sẽ không thể nào không đoán được cậu đang nghĩ cái gì.

Thật ra chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, Vương Cẩm sẽ không hết lần này đến lần khác đem quần áo của người yêu cũ ra cho người yêu hiện tại mặc.

Anh căn bản không phải là một người bạc tình.

Vương Cẩm là một người cực kỳ tốt đến đặc biệt.

Ăn xong cơm trưa, Vương Cẩm lại dẫn cậu đi mua đồ vệ sinh cá nhân mới cùng quần nhỏ.

Lúc chọn quần nhỏ, cậu đối với mấy style mới rất có hứng thú, hoa văn và kiểu dáng đều rất thích. Thế nhưng Vương Cẩm lại mua cho cậu quần kiểu tứ giác một màu, một hộp ba cái trắng – xám – đen, đã thế còn mua hai hộp.

Cậu rất không thích, lại ngại không nói, lúc đi còn lưu luyến nhìn mấy cái quần nhỏ mà mình yêu thích, vừa phong cách lại gợi cảm.

Rời khỏi quầy chuyên bán quần nhỏ một đoạn, Vương Cẩm mới nói: "Chờ em lớn rồi hãy mặc như vậy."

Ngạn Dung căn bản không xem mình là trẻ con, bất mãn lặp lại câu kia: "Anh cũng đâu có bị bắt."

Vương Cẩm mắt điếc tai ngơ, nói: "Mặc cái này phát dục mới tốt."

Anh lại giơ tay lên khua khua hai cái, thấp giọng nói: "Hiện tại mới có vầy, ít nhất phải dài đến thế này này, mới xem như lớn hoàn toàn."

Ngạn Dung khuôn mặt ức chế không thể tả mà đỏ lên.

Cuối tuần trung tâm thương mại nhiều người, quầy chuyên bán quần nhỏ lại không trên không dưới tầng trệt, đợi nửa ngày mới chờ được thang máy, bên trong chật kín người.

Thang máy đi xuống dưới, liên tục một đường, hầu như không một người mở miệng nói chuyện.

Vương Cẩm người cao, lớn lên lại đẹp trai, từ lúc anh đi vào, thì có mấy cô gái ở đó lặng lẽ nhìn anh.

Ngạn Dung nhận ra được điểm này, cậu có chút kiêu ngạo, cũng có chút khổ não.

Trước đây cùng Vương Cẩm đi đâu, Vương Cẩm cũng không phải không bị người dòm ngó, khi ấy cậu cũng không để ý nhiều như vậy.

Hiện tại không giống nha, cậu muốn để cho những người khác biết Vương Cẩm là của cậu.

Chẳng lẽ phải đứng trước mặt mọi người tuyên bố bọn họ đang iu nhau sao? Vậy cũng quá mất mặt.

Cậu cau mày suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên cảm thấy trên tay ấm áp.

Vương Cẩm nắm tay cậu, đem cậu kéo đến bên cạnh mình.

Cửa thang máy mở ra, đã đến tầng 1, mấy vị khách đi ra, có người nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau, còn cố ý ngẩng đầu lên nhìn hai người.

Cậu cố không để ý, cúi thấp tầm mắt xuống, Vương Cẩm lại rất hào phóng cho người ta xem.

Đến tầng hầm, hai người lên xe.

Vương Cẩm không có đóng kỹ cửa xe, để đèn trước sáng, quay đầu nhìn Ngạn Dung, chân mày hơi nhíu lại.

Ngạn Dung: "… Làm sao?"

Vương Cẩm thở dài, nói: "Sau này ít mang em theo ra ngoài, quá nhiều người nhìn em rồi."

28. Chương 28: Ân Ái

Rời khỏi trung tâm thương mại, hai người đi một chuyến đến chỗ Lương Tỳ, lấy bài tập Ngạn Dung đã làm xong.

Ở dưới lầu gọi điện cho Lương Tỳ, sau khi biết hắn không ở nhà, Vương Cẩm liền nói với Ngạn Dung: "Em lên lấy đi, anh ở chỗ này chờ em."

Ngạn Dung đi lên tầng, cũng vừa hay, cậu không muốn phải một mình gặp mặt Lương Tỳ.

Rất nhanh cậu đã từ trên đó đi xuống, đeo cặp chéo, còn ôm theo mấy quyển sách thật dày.

Sau khi cậu leo lên xe, Vương Cẩm liếc mắt nhìn, là tiểu thuyết võ hiệp <Thiên long bát bộ> và <Thần điêu hiệp lữ>.

Ngạn Dung nói: "Là do giáo viên dạy Trung văn đề cử đó."

Vương Cẩm hỏi: “Xem hay không?”

Ngạn Dung nói: “Xem hay, chỉ là có nhiều chỗ đọc không hiểu lắm.”

Vương Cẩm cười nói: “Từ từ đọc, đến Cửu Vui Vẻ em còn xem hiểu cơ mà.”

Ngạn Dung nghe không ra ý trêu ghẹo trong lời này, còn nghiêm túc gật gật đầu.

Buổi tối, hai người cùng nhau ngồi trước bàn đọc sách xem tiểu thuyết võ hiệp.

Ngạn Dung thỉnh thoảng hỏi: “Cái chữ này đọc làm sao? Là có ý gì? Trước cốc huyệt là cái gì?”

Vương Cẩm kiên trì lại ôn nhu giải thích cho cậu nghe.

Nửa giờ mới xem được mười mấy trang, Ngạn Dung cảm giác mình xem quá chậm, tiện mồm nói: “Anh cứ xem sách khác đi, em có vấn đề chỗ nào lại hỏi anh.”

Vương Cẩm cười nói: “Không có gì, anh cũng thích xem cái này.”

Ngạn Dung nhìn anh, chậm rãi ôm lấy một cánh tay anh, tựa ở vai anh, nhẹ giọng nói: “Vương Cẩm Châu, anh thật tốt.”

Vương Cẩm tinh thần rung động, hỏi: “Tốt chỗ nào?”

Ngạn Dung cọ cọ trên vai anh, nói: “Tất cả đều tốt.”

Vương Cẩm nghĩ thầm, Dopamine và Serotonin đều muốn tăng vọt. (Tim đập nhanh và ham muốn tăng lên =)))

Cuối tuần qua đi, Ngạn Dung trở về trường học.

Thiếu niên rơi vào lưới tình, giờ nào phút nào cũng nhớ nhung người trong lòng mình, nghĩ đến thấy ngọt ngào liền không tự chủ được mà mỉm cười.

Vương Cẩm quá là tốt, chỗ nào cũng tốt, hoàn mỹ cực kỳ.

…

Một tuần khó khăn lại trôi qua.

Chiều thứ sáu, Vương Cẩm nói với đồng nghiệp rằng phải đi đón đứa nhỏ tan học, muốn về sớm.

Đồng nghiệp thuận mồm hỏi: "Vẫn là đứa bé trai kia? Không phải bảo người lớn nhà nó về rồi sao?"

Vương Cẩm nửa đùa nửa thật nói: "Đem con cho tôi nuôi."

Anh đi rồi, đồng nghiệp liền đi buôn dưa: "Chắc không phải chủ nhiệm Vương có con riêng đấy chứ?"

Mấy em gái y tá mê bác sĩ Vương từ chối cái kết luận này, đem bác sĩ "bịa đặt" kia thành nhân vật phản diện mà oánh.

Ở cổng trường, Vương Cẩm đón được bé trai, hỏi cậu: "Đi ăn cơm trước? Hay về nhà luôn?"

Ngạn Dung mặt có chút đỏ, nói: "Đi… về nhà."

Vương Cẩm cũng chỉ tính hỏi làm màu thế thôi, anh căn bản không muốn đi ăn cơm.

Từ trước nay đến giờ, Ngạn Dung đều không phải kiểu người e thẹn khi đang làm tình, cậu hi vọng Vương Cẩm chịch kiểu gì, đều sẽ nói ra, cũng đồng ý phối hợp với Vương Cẩm.

Vương Cẩm vẫn luôn phi thường yêu thích dáng vẻ phóng túng của cậu trên giường, cùng dáng vẻ thanh thuần của cậu dưới giường tương phản rất nhiều, đều cùng mê người, nhưng hương vị lại không giống nhau.

Hiện tại hai bên đã lưỡng tình tương duyệt, lại càng không giống trước đây.

Hồi đấy Ngạn Dung khi cao trào sẽ không nói mấy câu kiểu "Lấy bao xuống, em muốn anh bắn vào" như vầy.

Cậu cũng càng làm nũng hơn so với khi đó.

Sau khi chịch xong, Vương Cẩm hỏi: "Lại làm phát nữa?"

Bởi vì vào từ phía sau, Ngạn Dung còn nằm ỳ ở trên giường, âm thanh mềm nhũn, nói: "Không chịch nữa, em đói."

Vương Cẩm hỏi: "Gọi ship đến hay đi ra ngoài ăn?"

Ngạn Dung suy nghĩ một lát, nói: “Đi ra ngoài.”

Cậu muốn cùng Vương Cẩm cùng nhau ra ngoài, muốn khoe khoang Vương Cẩm với mọi người xung quanh.

Vương Cẩm nhìn thấu tâm tư của cậu, cười nói: “Muốn show ân ái chỗ công cộng?”

Ngạn Dung không thừa nhận: “Ai cùng anh ân ái.”

Vương Cẩm cười cợt: “Đi tắm rửa đi, tắm xong đổi bộ quần áo sạch rồi hãy đi.”

Ngạn Dung bò lên, chân có chút nhuyễn.

Vương Cẩm ngồi bên cạnh yên lặng nhìn.

Ngạn Dung nói: “Anh trước đây đều ôm em đi tắm.”

Vương Cẩm nói: “Em lại không có cùng anh ân ái.”

Ngạn Dung: “…”

Cậu quỳ trên giường, dang hai tay, ủy khuất nói: “Anh ôm em đi.”

Vương Cẩm phải gọi là cười không thấy tổ quốc, hiển nhiên hết sức là hài lòng với sự làm nũng này, ôm cậu đi tắm rửa sạch sẽ, lúc tắm cũng tiện tay ăn không ít đậu hũ.

Đi ra ngoài dùng cơm xong, về nhà lại cùng nhau đọc mấy trang truyện Kim Dung, nhìn một hồi lại lăn lên giường nhìn nhau.

Chỉ làm một lần, nhưng so với bất cứ lần nào trước đó đều kịch liệt hơn rất nhiều, Ngạn Dung trên đùi bị bóp chặt đến tím bầm mấy chỗ.

Giọng của cậu có hơi khàn khàn, nói: “Anh nhanh quá, bảo anh chậm một chút anh lại không nghe em.”

Vương Cẩm nói: “Không thoải mái?”

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, nói: “Thoải mái.”

Vương Cẩm cười lên: “Vậy nên không chậm được, nghe lời em thì sao thoải mái được như vậy.”

Ngạn Dung cũng thẹn thùng nở nụ cười, cánh tay dán lên cơ ngực Vương Cẩm ấn ấn, có chút ao ước.

Vương Cẩm cố ý gồng mình lên, bắp thịt cơ múi rất rõ ràng, hỏi: “Thích không?”

Ngạn Dung ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Thích.”

Vương Cẩm còn chưa kịp tự sướng, đã nghe cậu nói tiếp: “Chờ em lên đại học, học tập không vất vả, cũng phải tập thể hình, em hiện tại mỗi ngày trước khi ngủ đều hít xà đơn, có thể làm hơn 30 cái.”

Vương Cẩm: “… Thích cơ bắp?”

Ngạn Dung nói: “Ừm, siêu cuồng luôn.”

Vương Cẩm cúi đầu nhìn mặt mèo Ragdoll, tâm tình vô cùng là vi diệu. =)))

Hai người lại cùng nhau đi tắm, sau khi ra ngoài thì chuẩn bị ngủ, Vương Cẩm liếc nhìn di động, có cuộc gọi nhỡ, là lúc bọn họ đang tắm, Lương Tỳ gọi tới.

Anh gọi lại.

Lương Tỳ hỏi: “Làm cái chi mà không nghe điện thoại?”

Vương Cẩm: “Mày đoán.”

Lương Tỳ mắng: “Đoán cái chym ý mà đoán, ngoài việc đè con trai tao ra chịch mày còn có thể làm gì.”

Vương Cẩm nhìn Ngạn Dung cười, điện thoại âm thanh không lớn, Ngạn Dung vẻ mặt mờ mịt, chỉ có thể nghe ra là tiếng Lương Tỳ, nhưng nghe không rõ Lương Tỳ nói cái gì.

Lương Tỳ nói: “Cũng không có việc gì, chỉ là tao xem giấy báo tháng này, phát hiện ra nó gần đây không quẹt qua cái thẻ tao cho kia.”

Vương Cẩm nói: “Có tao đây, không cần mày.”

Lương Tỳ méo có chút thành tâm nào nói: “Không thì tao chuẩn bị tiền đưa trả mày.”

Vương Cẩm: “Thôi khỏi, tao còn chưa đưa tiền sính lễ.”

Lương Tỳ hào phóng nói: “Quên đi, mày đối xử tốt với nó một chút, đừng có được mấy ngày lại ồn ào đến mức nó phải chạy về nhà mẹ đẻ.”

Vương Cẩm cười nói: “Vâng thưa bố vợ.”

Lương Tỳ ha ha nói: “Sớm đã biết mày yêu nó tha thiết.”

Hắn cùng Vương Cẩm quen biết nhiều năm, hai bên cũng hiểu quá rõ nhau, cảm giác được Vương Cẩm thật sự là càng ngày càng yêu thích Ngạn Dung, đã sớm không còn như lúc vừa mới bắt đầu, sao cũng được mà vớ tạm lấy một người làm “Bạn nam”.

Vương Cẩm cũng cười vài tiếng.

Lương Tỳ trêu chọc anh một phen, nói tiếp: “Tuổi có hơi nhỏ một chút, đợi 2 – 3 năm hãy cùng người trong nhà nói, nếu không cha mày lại chả quất chết mày luôn.”

Vương Cẩm đem tay đặt lên đỉnh đầu Ngạn Dung nhẹ nhàng vuốt, nói: “Ừm, đợi hai năm vậy.”

Bên kia có mấy người khác nói câu gì đó, Lương Tỳ nhanh chóng nói: “Tao còn có việc, đợi đến khi vợ tao trở về, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Vương Cẩm đáp ứng, cúp điện thoại.

Ngạn Dung hỏi anh: “Lương Tỳ ca ca? Muộn thế này còn gọi đến là có chuyện gì à?”

Vương Cẩm vuốt vuốt tóc của cậu, nói: “Không có chuyện gì, nó còn đang làm việc, phỏng chừng sắp tới sẽ không thấy, nhớ ra, liền gọi đến hỏi xem em có ổn không.”

Ngạn Dung: “Oh.”

Vương Cẩm định tắt đèn, Ngạn Dung nói: “Đừng tắt vội, em còn muốn đi wc.”

Cậu đi vào wc, ôm cánh tay đứng trước gương, vẻ mặt nghiêm trọng.

Cậu vừa nãy đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Vương Cẩm có khả năng cũng biết cậu từng thích Lương Tỳ.

Cậu nói với Vương Cẩm mình có người mình thích, còn nói qua người kia đã có người yêu, lúc nói những lời ấy cậu vẫn chưa có thích Vương Cẩm, căn bản không thèm để ý Vương Cẩm nghĩ thế nào.

Hiện tại hối hận thì muộn rồi.

Xét theo mắt nhìn người của Vương Cẩm, không chừng đã sớm đoán được người cậu nói là Lương Tỳ.

Lương Tỳ cùng Vương Cẩm quan hệ tốt thế, nói chuyện cũng rất tùy tiện, có thể bọn họ còn âm thầm cùng nhau bàn qua chuyện này.

… Vậy thì xấu hổ không chịu nổi mất.

Trên mặt cậu lúc đỏ lúc trắng, cả người đều phát lạnh.

Cậu rất sợ, sợ Vương Cẩm cảm thấy cậu xấu xa.

29. Chương 29: Xấu Hay Không

Vương Cẩm còn đang đắm chìm trong câu nói "Siêu cuồng cơ bắp" kia của Ngạn Dung, thử tưởng tượng tương lai Ngạn Dung trở nên cơ bắp cuồn cuộn, cả người lập tức đều thấy không ổn.

Hơn nửa ngày, Ngạn Dung vẫn còn chưa từ trong wc đi ra.

Vương Cẩm gọi cậu một tiếng, hỏi: "Có phải không thoải mái không?"

Ngạn Dung bên trong nói: "Không phải."

Cậu kéo mở cánh cửa wc, từ trong đi ra.

Vương Cẩm hỏi: "Sao vậy?"

Ngạn Dung nói: "Không có chuyện gì."

Cậu bò lên giường, nằm sát bên Vương Cẩm, ôm lấy một cánh tay anh.

Vương Cẩm cảm thấy cậu không giống như không có chuyện gì, hỏi lại một lần nữa: "Có phải có chỗ nào không thoải mái?"

Cậu lắc lắc đầu, nửa khuôn mặt dán vào cánh tay Vương Cẩm, mím môi không nói lời nào.

Vương Cẩm dùng tay kia sờ sờ mặt cậu, cười nói: "Vậy làm sao không vui?"

Anh rất thích bộ dáng này của Ngạn Dung, nhìn thế nào cũng giống như một chú mèo Ragdoll nhỏ bị ủy khuất.

Ngạn Dung nói: "Em mệt, muốn ngủ."

Vương Cẩm thấy cậu không muốn nói, biết tâm tư cậu luôn có chút nhạy cảm, không thể nào cưỡng ép, đem cậu ôm ôm vào trong lồng ngực, thật sự ngủ.

Ngạn Dung không vui là thật, mệt cũng là thật, rất nhanh đã thiếp đi.

Nửa đêm, Vương Cẩm bị thanh âm nghẹn ngào nức nở trong lồng ngực mình rung cho đến mức tỉnh cả ngủ, vừa mới đầu còn không xác định được Ngạn Dung là vẫn đang ngủ hay đã tỉnh rồi, do dự chốc lát mới rút tay lại, nhẹ giọng gọi: "Ngạn Dung, sao vậy?"

Ngạn Dung thân thể run bần bật một hồi, từ trong mơ gào khóc tỉnh lại.

Vương Cẩm muốn bật đèn, lại bị cậu ôm lấy không cho động.

Vương Cẩm không thể làm gì khác hơn là ôm cậu, hỏi: "Mơ cái gì thế?"

Ngạn Dung còn đang khóc thút thít, gục đầu xuống nói: "Có một đám người cưỡi ngựa đuổi theo em, còn dùng roi da đánh em, bọn chúng còn có cung tên nữa."

Vương Cẩm: "… Trước khi ngủ vẫn không nên đọc tiểu thuyết võ hiệp."

Ngạn Dung chỉ nói có một nửa.

Cậu mơ Bách Đồ trở về, cậu rất vui vẻ đi sân bay đón Bách Đồ, nhưng trước mặt bao nhiêu người ở sân bay, Bách Đồ vạch trần sự thật cậu thầm mến Lương Tỳ, mặc kệ cậu giải thích và xin lỗi thế nào, Bách Đồ trước sau đều không nghe, đem vứt cậu một mình ở sân bay rồi đi mất, người xung quanh đều chỉ trỏ vào cậu mà bàn ra tán vào, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ căm ghét cậu. Cậu muốn chạy đi, nhưng không tìm được đường, cũng không về nhà được, khóc lóc gọi điện cho Vương Cẩm, thế nhưng sao cũng không gọi được, lại ngẩng đầu nhìn lên, sân bay đã biến thành chốn hoang vu, không có bất kì ai. Cậu rất sợ, một

bên gọi điện cho Vương Cẩm, một bên đứng ở chỗ hoang vu ấy khóc lớn. Cuối cùng mới là xuất hiện một đám quần áo kỳ quái cưỡi ngựa, xua đuổi cậu, đánh chửi cậu, đe dọa cậu.

Sau đó cậu liền bị Vương Cẩm đánh thức.

Giấc mộng hoang đường như thế, nhưng tâm trạng tuyệt vọng chân thực đến đáng sợ.

Cậu núp trong lồng ngực Vương Cẩm, thân thể còn có chút run rẩy.

Vương Cẩm vỗ nhẹ lưng cậu, bàn tay đặc biệt ấm áp, cường độ không mạnh không nhẹ, vừa vặn có thể động viên tinh thần cậu bình phục lại một chút.

Ngạn Dung lại có chút muốn khóc, Vương Cẩm biết việc ấy sao? Có đối với cậu có cái nhìn không tốt không?

Cậu do dự hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Vương Cẩm Châu, em… em muốn hỏi anh một việc."

Vương Cẩm thích muốn chết cái cách Ngạn Dung gọi mình như thế, từ xương cụt tê dại đến đỉnh đầu, cười khẽ trả lời: "Chuyện gì?"

Ngạn Dung khịt khịt mũi, nói: "Anh biết người em từng thích kia là ai, có đúng không?"

Vương Cẩm ngu người.

Ngạn Dung càng khẳng định suy đoán, lúng túng thả tay đang ôm Vương Cẩm ra, hơi co người về phía sau, nói: "Các anh lúc nói chuyện nhắc tới cái này, có phải đều nghĩ em rất xấu?"

Vương Cẩm hiểu rõ cậu nhạy cảm lại hay nghĩ ngợi lung tung, nhất thời cũng không tiện mở miệng.

Ngạn Dung nói: "Nhưng những gì em nói trước đây đều là thật, em hi vọng bọn họ có thể luôn luôn ở cạnh nhau thật tốt, em chưa hề nghĩ đến muốn chen vào bọn họ, một lần cũng không có."

Tốc độ nói của cậu càng lúc càng nhanh, càng ngày càng vội vàng, cậu sợ Vương Cẩm không tin cậu.

Vương Cẩm xem chừng đoán được tâm tư cậu, bất đắc dĩ nói: "Anh biết."

Ngạn Dung truy hỏi: "Anh tin em?"

Vương Cẩm: “Tin.”

Ngạn Dung vẫn không thể tin lại đơn giản như thế, nói: “Có thật không?”

Vương Cẩm: “Thật mà, em không phải người như vậy.”

Ngạn Dung hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy Vương Cẩm nói: “Bọn họ cũng không phải người như vậy, họ cũng không nói với anh cái gì, càng sẽ không nói cho người khác biết. Họ là chân thành tốt với em.”

Ngạn Dung trên mặt có chút nóng: “Em biết.”

Vương Cẩm nói: “Không ai cảm thấy em xấu, nếu như thật sự xấu, cũng không bị anh tóm về nhà.”

Ngạn Dung: “… Hả?”

Vương Cẩm cười lên, nói: “Nếu anh mà xinh đẹp như em thế này, thích ai, thì mặc kệ hắn có kết hôn hay chưa, có người yêu hay không, trước cứ câu dẫn rồi bàn tiếp. Em ngược lại rất tốt, trốn ở bên ngoài lén lút khóc, còn tập tành người lớn uống rượu, cũng may là bị anh nhặt được, nếu như gặp phải người xấu… quên đê, anh chính là kẻ xấu đó.”

Ngạn Dung nói: “Anh không có xấu, anh cực kỳ tốt.”

Vương Cẩm nói: “Em cũng không xấu.”

Anh vỗ vỗ cái gối bên cạnh, nói: “Trốn xa vậy làm gì, lại đây.”

Ngạn Dung tất cả lo lắng hầu như đều buông xuống, cậu chậm rãi bò trở lại, cùng Vương Cẩm mặt đối mặt đến mức rất gần.

Hô hấp đan xen, Ngạn Dung nói: “Anh sẽ câu dẫn người, em không biết.”

Vương Cẩm cười nói: “Anh sẽ sao? Anh cũng không biết.”

Ngạn Dung nói: “Rõ ràng anh vẫn đang câu dẫn em.”

Vương Cẩm thật sự không có cảm giác mình đã làm ra chuyện như vậy, nói: “Có sao?”

Ngạn Dung nói: “Anh vừa nãy tự mình nói, anh thích ai, sẽ đi câu dẫn người đó.”

Vương Cẩm rất biết điều nói: “Anh là thích em nha.”

Ngạn Dung chính xác là muốn nghe được câu này, lập tức trở nên rất hài lòng.

30. Chương 30: Quên Rồi

Nếu như không phải do Ngạn Dung chủ động nhắc đến, Vương Cẩm đã định quên luôn chuyện này, sau đấy cũng sẽ không nói với bất kỳ một ai bao gồm cả Ngạn Dung.

Đừng nói Ngạn Dung hiện tại đã buông tay Lương Tỳ, coi như còn không buông, thì tình cảm mà cậu đối với Lương Tỳ cũng chỉ là ao ước nhiều hơn yêu mến. Cậu xa xứ, cô đơn lạc lõng, khó tránh khỏi đối với quan hệ hỗ sủng của Lương Tỳ và Bách Đồ sinh lòng ngóng trông. Mà Bách Đồ nội liễm, Lương Tỳ hướng ngoại, trong hai người ấy, cậu hiển nhiên càng dễ dàng đem mình thay vào chỗ Bách Đồ, dần dần mới đối với Lương Tỳ có ý nghĩ ngoài mức cho phép.

Những điều này Vương Cẩm có thể nhìn nhận rõ ràng, ngược lại Ngạn Dung tự mình lại không thể nghĩ sâu xa được như thế, đối với cậu ở cái độ tuổi này, thích chính là thích, qua cũng chính là qua, không cần suy nghĩ tình cảm này bắt đầu từ đâu kết thúc thế nào, đây là đặc quyền của trẻ con.

Cậu không chịu nói đã mơ đến cái gì, Vương Cẩm cũng không phải thần Dạ Du, nhìn không được giấc mơ của cậu, chỉ có thể thông qua việc cậu khóc mà đoán, chắc hẳn bởi vì tình cảm thầm mến này là điều cấm kỵ, nên ở trong mơ đối với mình làm ra mấy việc phê phán đạo đức.

NOTE: Dạ Du là vị thần chuyên đi tuần hành vào ban đêm trong truyền thuyết.

Cậu rất nhạy cảm, rất dễ tự ti cùng tự trách, nhưng cũng lại có chút kiêu ngạo thậm chí là tự luyến, là do mâu thuẫn bên trong dẫn đến tính cách này. Nếu không có người dắt cậu đi về phía trước, cậu có khi cứ mâu thuẫn như vậy mà lớn lên, tương lai có khi còn mâu thuẫn đi hết cả cuộc đời, đây không nhất định là chuyện xấu, nhưng khẳng định cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Vương Cẩm rất muốn là người nắm lấy tay Ngạn Dung dẫn về phía trước, cũng hy vọng đoạn đường đồng hành này, có thể đi lâu được một chút.

Ngạn Dung rất vui vẻ, Vương Cẩm thích cậu, cũng đồng ý tin tưởng nhân phẩm của cậu.

Nếu đã nói ra rồi, cậu muốn vô tư thẳng thắn nói cho rõ ràng bằng hết, tiện thể nói luôn: “Năm ngoái em đi tìm anh, nói muốn cùng anh qua lại, là điêu đó, khi ấy em không thích anh, cũng không muốn cùng anh qua lại chút nào luôn. Em đến tìm anh, là do giáo viên nói với em, người nhà muốn làm thủ tục thôi học cho em, bọn họ tính để hết tết sẽ đưa em trở về Châu Âu đi học.”

Vương Cẩm chợt nói: “Em không muốn đi, cho nên mới đến tìm anh?”

Ngạn Dung: “Ừm… em có phải rất ngu không?”

Vương Cẩm than nhẹ một tiếng, nói: “Không thông minh cho lắm.”

Ngạn Dung có chút xấu hổ, nói tiếp: “Thế nhưng vận may của em rất tốt, gặp được người như anh.”

Mặc dù là quan hệ bạn tình thì Vương Cẩm cũng chưa bao giờ ép buộc cậu làm bất cứ chuyện gì mà cậu không muốn làm, ngay cả khi làm tình Vương Cẩm cũng luôn suy nghĩ đến cảm thụ của cậu.

Vương Cẩm cười cợt, nói: “Thẻ người tốt không nên tùy tiện phát.”

Ngạn Dung không hiểu: “Thẻ người tốt là thẻ gì?”

Vương Cẩm không giải thích, chỉ nói: “Vận may của anh cũng rất tốt.”

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, mới hiểu rõ ý của anh, trong nháy mắt trở nên phi thường hài lòng, bày tỏ ngay: “Vương Cẩm Châu, em rất thích anh.”

Vương Cẩm cười đáp: “Ừm.”

Ngạn Dung nói: “Em nghĩ… em nghĩ…”

Cậu cũng không nói ra được là mình nghĩ thế nào, bọn họ ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đều làm rồi.

Lát sau, cậu cuối cùng cũng nghĩ ra, tiếc nuối nói: “Nếu như em là một cô bé thì tốt rồi, em sẽ có thể gả cho anh.”

Vương Cẩm sửng sốt một chút, sắp không hold nổi mà phá lên cười.

Ngạn Dung nhưng vẫn cứ thả dòng theo cái suy nghĩ này một lúc, hỏi: “Anh có nghĩ đến chuyện di dân không?”

Vương Cẩm: “Hả?”

Ngạn Dung hưng phấn nói: “Em muốn cùng anh kết hôn.”

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung rất nghiêm túc nói: "Chúng ta có thể như bọn Bách Đồ ca ca ấy, kết hôn xong vẫn lưu lại Trung Quốc, em cũng rất thích Trung Quốc."

Vương Cẩm bỗng chốc không nói nên lời.

Ngạn Dung có chút lúng túng nói: "Thật tình em chỉ nói linh tinh chút thôi, anh không nên tưởng thật."

Cậu nhớ ra, Vương Cẩm thuộc Tộc Không Cưới.

Cậu cũng không nhắc lại việc này, tiến sát vào lồng ngực Vương Cẩm, cứng ngắc chuyển đề tài: "Em buồn ngủ, ngủ ngon."

Vương Cẩm nói: "Ngủ ngon."

Hai người trầm mặc ôm nhau.

Vương Cẩm gọi: "Ngạn Dung."

Ngạn Dung không có lên tiếng, làm bộ ngủ.

Vương Cẩm nói: "Anh muốn hôn em, có thể không?"

Ngạn Dung: "…"

Có một lần làm tình đến kịch liệt, cậu không kìm nổi lòng muốn hôn môi Vương Cẩm, lại bị anh tách ra. Cậu cho rằng Vương Cẩm không thích hôn môi, giống như cậu không thích sờ cái kia của Vương Cẩm vậy, có mấy việc mình thích hay không thích cũng là bình thường.

Cậu nói: "Có thể ạ."

Cậu hơi ngẩng mặt lên, Vương Cẩm cúi xuống hôn cậu.

Bắt đầu rất nhẹ nhàng, Vương Cẩm chỉ đơn giản khiêu khích bờ môi và đầu lưỡi cậu, giống như đang thăm dò, sau khi được cậu nhiệt tình đáp lại, nụ hôn dần dần chuyển thành mãnh liệt, Vương Cẩm đem đè cậu lên gối, thô bạo mà hôn.

Thụy Điển có hôn xã giao, Ngạn Dung đối với việc hôn cũng không xa lạ gì, nhưng cậu chưa từng thử qua loại hôn môi này, cậu bị hôn đến có chút hoảng hốt, yết hầu không tự giác phát ra âm thanh nghẹn ngào, hàm không đóng được làm nước bọt từ khóe môi trượt xuống.

Cậu cảm thấy mình hiện tại nhất định là còn dâm đãng hơn so với khi bị Vương Cẩm chịch.

Hôn rất lâu, Vương Cẩm mới thả cậu ra, cậu không trụ nổi thở dốc, Vương Cẩm lại ở sát bên cạnh cậu đứt quãng hôn hôn.

Cậu hô hấp bình phục lại, nói: "Em cho rằng anh không thích hôn môi."

Vương Cẩm nói: "Là sợ em không thích."

Ngạn Dung ôm cổ anh, nói: "Làm sao có thể? Em sắp bị anh hôn khóc luôn, quá là thích."

Vương Cẩm nở nụ cười, nói: "Hút thuốc sẽ có mùi."

Ngạn Dung hiểu được, suy nghĩ lại thì khoảng thời gian này Vương Cẩm đều không có hút thuốc, là vì muốn cùng cậu hun hun sao?

Cậu không thể không biết ngại mà hỏi như thế, nhưng cậu thấy sự tình nhất định chính là như vậy.

Vương Cẩm quá tốt nha, vượt cả sự tưởng tượng của cậu.

Ngày mai là thứ bảy, Vương Cẩm gọi điện cho bệnh viện hỏi qua thấy không có chuyện gì, liền không đi làm.

Ngạn Dung lại ngủ nướng đến 9h còn không chịu dậy, Vương Cẩm gọi cậu, cậu liền làm nũng chơi xấu đem đầu mình che lại.

Vương Cẩm dỗ dành nói: "Mau đứng lên làm bài tập, làm xong mang em ra ngoài chơi."

Ngạn Dung đem chăn kéo xuống chỉ lộ ra đôi mắt, hoài nghi nói: "Đi chỗ nào?"

Vương Cẩm nói: "Chợ hoa và chim cảnh, mua hai cây Đỗ Quyên, tính trồng ở trong sân, em có muốn đi hay không?"

Ngạn Dung còn chưa từng đến chợ hoa và chim, vội nói: "Muốn đi."

Vương Cẩm nói: “Không làm xong bài tập thì không được đi.”

Ngạn Dung nhanh chóng bò dậy, lê đôi dép chạy vào trong phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh không đóng, Vương Cẩm đứng ở chỗ này vừa vặn nhìn thấy cậu đứng trước gương rửa mặt.

Thời tiết không lạnh, cậu chỉ mặc một cái áo T-shirt trắng của Vương Cẩm, độ dài vừa vặn che mông lại, lộ ra đôi chân trắng nhỏ, lúc cúi xuống rửa mặt sẽ lộ ra một chút hình dáng vểnh cao tròn trịa, như một trái đào mật căng tròn.

Vương Cẩm mua cho cậu một bộ đồ ngủ Doraemon, bị cậu ghét bỏ trông trẻ con không muốn mặc, cứ nhất định phải mặc cái áo T-shirt này.

Giống như lần trước mua quần nhỏ, người thì không lớn, nhưng thật biết cách ăn mặc sao để khiêu khích người khác.

Ăn chút gì đấy xong, cậu bắt đầu làm bài tập, Vương Cẩm ở bên cạnh đọc sách.

Bài tập không nhiều lắm, hơn một tiếng là làm xong, Vương Cẩm kiểm tra một lượt, tìm ra vài lỗi sai chính tả cùng giải sai, dạy cậu chữa lại.

Sau đó hai người cùng đi ăn cơm, ăn xong sau đấy tất nhiên là đi tới chợ hoa và chim cảnh.

Ngạn Dung nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, nhìn thấy bán cái gì cũng đều muốn kéo Vương Cẩm vào trong cửa hàng xem, bán hoa bán chim, bán bò sát bán đồ câu.

Nếu như có thứ mà cậu không xem, chính là loại pet cưng nho nhỏ thuộc bộ gặm nhấm, như Hamster hoặc Chinchilla, cậu xa xa nhìn thấy đã không thèm đi tiếp về phía đó, dáng vẻ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Vương Cẩm mới đầu không để ý, chờ lúc nhận ra liền hỏi cậu: “Không thích chúng nó?”

Ngạn Dung gật đầu nói: “Hình dáng giống con chuột.”

Vương Cẩm cười nói: “Em sợ chuột?”

Ngạn Dung cứng họng, đương nhiên sẽ không thừa nhận mình sợ.

Vương Cẩm cố ý đùa cậu, làm bộ muốn kéo cậu vào, cậu lùi về phía sau tránh né không chịu nói: "Trước đây lúc còn ở cô nhi viện, chuột rất rất nhiều."

Vương Cẩm bỗng nhiên mềm nhũn lòng. Khi đến gần những cửa hàng bán loại pet cưng này, anh đều nghiêng người để ngăn lại tầm mắt Ngạn Dung.

Đi dạo một vòng, hai người mua hai cây Đỗ Quyên to, cũng không nặng, Vương Cẩm hoàn toàn có thể tự mình xách được cả, nhưng Ngạn Dung muốn tranh với anh, Vương Cẩm liền để cậu ôm từ trong chợ đi ra, bỏ vào trong cốp xe.

Hai người thiệt vui vẻ về nhà.

Vương Cẩm cầm xẻng phụ trách trồng hoa, Ngạn Dung ngồi xổm ở một bên phụ trách nhìn, nhìn nhìn ngứa tay nghịch đến bật cả đất lên.

Hàng năm đều trồng cây mới, Vương Cẩm đối với công việc này rất là nhuần nhuyễn, không lâu sau đã đem hoa đều trồng xong xuôi, quay đầu lại thì thấy Ngạn Dung đang kéo ống nước vầy bùn, giầy và trên quần đều có bùn bắn lên, không nhịn được nói: "Haizz, xem em bướng chưa này."

Ngạn Dung cúi đầu nhìn xuống, nói: "Tý nữa tự em giặt."

Vương Cẩm nói: "Còn không phải đều do máy giặt giặt? Đừng nghịch nữa, trên mặt toàn là bùn."

Ngạn Dung nghe lời đem đóng nước lại, lại gần đấy xem cây Đỗ Quyên đã trồng xong.

Hai cây đều đang thời kỳ nở hoa, đóa hoa rậm rạp, dưới ánh mặt trời lại đặc biệt kiều diễm.

Ngạn Dung khen: "Thật là đẹp."

Cậu ngắm hoa, Vương Cẩm ngắm cậu.

Cậu so với hoa nhìn càng thích hơn, trên mặt dính chút bùn, trên cằm cũng có một ít, nhưng gò má màu da vẫn trắng nõn non mềm, đôi mắt màu xanh lam như sóng biển lấp lánh, bờ môi so với hoa Đỗ quyên còn muốn kiều diễm hơn, những chấm bùn kia ngược lại như đang tô điểm, tôn lên thêm mấy phần xinh đẹp đáng yêu của cậu.

...

Dù đang trong thời kỳ yêu nhau tha thiết, nhưng đến ngày đi làm lại không thể không tách ra.

Ngạn Dung có một số việc rất bướng bỉnh, cậu nhớ Vương Cẩm, thế nhưng cậu lại không nói ra, buổi trưa hoặc là trong giờ học sẽ nhắn tin cho Vương Cẩm, hỏi những chữ mới hoặc là đề toán, Vương Cẩm nhắn "Hỏi giáo viên đi" về cho cậu, cậu nhắn lại "Anh không biết thì em hỏi người khác", trò khích tướng trẻ con, nhưng làm đi làm lại nhiều lần không biết mệt.

Thật là tràn ngập sự xúc động của hơi thở tuổi trẻ.

Lại đến một cái cuối tuần, Vương Cẩm mới vừa đón cậu lên xe, cậu đã không thể chờ đợi được nữa mà muốn hun hun. Từ lần đón nhận nụ hôn lần trước, Ngạn Dung liền thích hành động này, so với việc làm tình còn đòi hỏi kinh hơn.

Vương Cẩm không muốn bị giáo viên và bạn học của cậu nhìn thấy, chỉ vô cùng qua loa hôn cậu một cái.

Cậu không được thỏa mãn cho lắm, bĩu môi thắt chặt dây an toàn.

Túi đeo của cậu khóa không kéo được, Vương Cẩm tiện tay kéo thử một cái, thì nhòm thấy trong túi có một phong thư vẽ toàn hình trái tim.

Ngạn Dung cũng nhìn thấy, kỳ quái rút ra nhìn.

Vương Cẩm nói: "Thư tình à?"

Ngạn Dung: "… Không thể nào."

Cậu mở ra xem… quả nhiên là một bức thư tình.

Vương Cẩm nhìn cậu cười.

Ngạn Dung luống cuống nói: "Em không biết được nhét vào khi nào."

Vương Cẩm cười hỏi: "Nhỏ đẹp không?"

Ngạn Dung đem thư tình nhét loạn vào trong cặp, nói: "Em không biết."

Vương Cẩm nói: "Không phải bạn học của em sao?"

Ngạn Dung khó chịu nói: "Em không đi soi gái xem có đẹp hay không đẹp."

Vương Cẩm nhìn cậu thật sự đang xấu hổ, nên không trêu cậu nữa.

Ngạn Dung sợ anh hiểu lầm, nói tiếp: "Em với nhỏ không có quen, nói cũng chưa nói được câu nào, em cũng không biết sao nhỏ lại viết thư tình cho mình nữa."

Vương Cẩm cười nói: "Anh biết, em đẹp trai thế, học lại giỏi, không nhất định phải quen mới thích em."

Ngạn Dung bị tâng bốc đến là vui vẻ, nhìn Vương Cẩm, cảm thấy anh cũng rất đẹp trai, thế là hỏi: "Vậy anh trước đây nhất định cũng nhận được thư tình chứ nhỉ?"

Vương Cẩm nói: "Thời gian khi còn đến trường đã qua lâu như vậy rồi, anh đã sớm quên mất."

Ngạn Dung nhớ tới một người, nói: "Thế Kim tiên sinh có viết thư tình cho anh không?"

Vương Cẩm kinh ngạc nhìn cậu.

Cậu rất bình thản, Vương Cẩm so với cậu tuổi lớn hơn nhiều, từng yêu thích người nào cũng là chuyện bình thường, cậu không cảm thấy không thể chấp nhận, dù sao cũng phải trải qua những quá khứ kia, thì mới có Vương Cẩm của ngày hôm nay.

Vương Cẩm cũng nhìn ra cậu không có ý gì khác, đơn giản nói: "Chưa từng viết."

Ngạn Dung hiếu kỳ thôi rồi hỏi: "Vậy làm sao thổ lộ?"

Vương Cẩm nói: "Cứ vậy thôi."

Ngạn Dung hỏi tới: "Kiểu nào?"

Vương Cẩm không muốn nói: "Quên rồi."

Ngạn Dung cảm thấy anh giống như không vui, nên không hỏi tiếp, nói: "Chúng ta về nhà đi."

Chuyện này rất nhanh đã qua đi, Vương Cẩm cũng không để ở trong lòng.

Cùng Ngạn Dung trải qua cuối tuần vui vẻ, sáng sớm thứ hai lại đưa cậu về trường, đến cổng trường học, cậu trước khi xuống xe kín đáo đưa cho Vương Cẩm một phong thư.

Vương Cẩm hỏi: "Cái gì đấy?"

Ngạn Dung nở nụ cười với anh, nói: “Em viết thư tình gửi anh, phải đọc thật cẩn thận.”

Vương Cẩm cũng cười lên, nói: “Ý gì đây?”

Ngạn Dung vỗ vỗ bả vai anh, nói: “Lần này không thể lại ‘quên rồi’ đâu.”

31. Chương 31: Kinh Nghiệm

Vương Cẩm xưa nay không phải kiểu người nôn nóng, nhưng ngày hôm nay lại không giống thế, chờ sau khi Ngạn Dung bước vào cổng trường, anh ngay lập tức mở phong thư kia ra nhìn.

Thực sự thì Trung văn của Ngạn Dung không được tốt lắm, biện pháp tu từ vận dụng không ổn, càng không biết cách vận dụng những từ ngữ trau chuốt hoa lệ, chỉ có dùng những từ ngữ đơn điệu như “Thích anh”, “Anh rất tốt”, “Muốn ở cùng một chỗ với anh” vừa đơn giản lại trực tiếp, nếu để cho giáo viên chấm bài thi đại học xem, chỉ có thể cho cậu 10 điểm. (thang điểm của TQ là 100)

Nhưng Vương Cẩm lại rất thích, ở trước cổng trường đọc một lần, đi đến bệnh viện lại nhìn một lần, lúc nghỉ trưa tiếp tục lấy ra ngó thêm một lần, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, anh có thể tưởng tượng ra được cảnh Ngạn Dung ngồi trước bàn học khi thì cau mày suy nghĩ khi thì mỉm cười viết xuống bức thư này, nhất định là rất đẹp.

Anh hẳn rất khó có thể quên điều tuyệt vời này.

Sau khi bọn họ ở bên nhau, Ngạn Dung thay đổi rất rõ ràng, cậu so với trước đây lạc quan hơn rất nhiều, ít nhất là ở trước mặt Vương Cẩm, cậu không cần tự bảo hộ mình đến mức đè nén tâm tình cùng giả bộ thành thục, mà trở nên ngày càng tự tin và dũng cảm hơn.

Thay đổi như thế khiến Vương Cẩm thật vui vẻ, anh vui khi nhìn thấy Ngạn Dung trưởng thành dưới sự bồi bạn của mình.

Nhưng làm cho anh cảm thấy ngạc nhiên chính là, bản lĩnh trên phương diện yêu đương của Ngạn Dung dường như rất có thiên phú, hoàn toàn không cần người chỉ dẫn, sẽ tự phơi bày ra mị lực mê người của mình.

Ngạn Dung đáng yêu đến mức hồn nhiên, ngày thường thì ngây thơ là thật, trên giường phóng đãng cũng là thật, cậu không cần cố tình đem chính mình giả dạng thành hạng người gì, chỉ dựa vào bản năng, tản mát ra sự khiêu gợi ngây thơ, từng chút từng chút mê hoặc Vương Cẩm.

Nếu như thời gian lùi về 10 năm trước, Vương Cẩm gặp được một Ngạn Dung như vậy, chỉ sợ là cả mạng cũng đồng ý cho cậu.

Hiện tại tuy chưa đến mức đấy, nhưng Vương Cẩm rõ ràng cảm nhận được chính bản thân mình đang chầm chậm hãm sâu vào, anh rất hưởng thụ quá trình bị Ngạn Dung đánh chiếm, anh càng ngày càng yêu thích Ngạn Dung, cũng càng ngày càng thích bởi vì có cậu mà sinh hoạt trở nên rạng rỡ hơn.

…

Tiết trời ngày một trở nên ấm dần, cũng sắp đến thời tiết để Dương Liễu trổ bông bay đầy trời, kỳ nghỉ tiết Thanh Minh cũng đến gần ngay trước mắt.

Vương Cẩm tính mang Ngạn Dung đến vùng lân cận làm một chuyến du lịch ngắn ngày, đi hai ngày, tiết Thanh Minh cũng chính là ngày tảo mộ ông bà ngoại.

Anh còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị, kế hoạch đã lại bị quấy rối. Mẹ anh năm nay dành ra chút thời gian, quay lại Bắc Kinh để cùng đi cúng viếng ông bà ngoại.

Lần này đừng có nói là mang Ngạn Dung ra ngoài chơi, ngay cả việc có thể đón Ngạn Dung về nhà hay không, còn là một vấn đề đáng suy nghĩ lại.

Anh come out đã nhiều năm, không phải sợ bị phát hiện mình hiện tại có đối tượng qua lại cố định, mà chỉ do Ngạn Dung tuổi còn quá nhỏ, cần phải chờ thêm hai năm nữa mới tính tiếp.

Với lại chuyện của hai năm sau, ai có thể biết trước được chứ.

...

Thứ năm, anh gọi điện thoại cho Ngạn Dung nói về chuyện này: "Anh có hỏi qua Lương Tỳ, nó đang ở vùng khác, mấy ngày nay sẽ không trở về."

Lần này thật sự không phải do Lương Tỳ cố ý né tránh, hắn thật là đi nơi khác, tách khỏi Bách Đồ một tháng, không nhịn được nỗi khổ tương tư nên đã chạy đến trường quay thăm hỏi.

Ngạn Dung vốn là đang đối với chuyện có thể đi du lịch ngắn ngày rất mong chờ, bây giờ nghe được cái này tất nhiên rất thất vọng, nhưng vẫn hiểu chuyện nói: "Vậy thứ sáu em tự đi tàu điện ngầm về nhà."

Vương Cẩm nghe ra được tâm trạng cậu tụt dốc, nói: "Anh đi đón em, buổi tối có thể cùng nhau ăn cơm."

Vương ma ma tối hôm nay đến Bắc Kinh, Vương Siêu mấy ngày nay không có lịch trình, đã nói sẽ trở về nhà cùng với bà, Vương Cẩm biết rõ thế nên bản thân không nhất định phải ở nhà.

Ngạn Dung vui vẻ trở lại: "Thật à, em muốn ăn lẩu, còn muốn ăn kem hộp."

Vương Cẩm đồng ý luôn.

Thế nhưng hôm sau, anh không làm được, đón được Ngạn Dung xong cái là liền thẳng tiến từ cổng trường đến cổng khách sạn.

Bởi vì thời tiết ấm áp, trường học lại phát đồng phục theo mùa mới, là phong cách quân trang kiểu Mỹ, chọt phát chuẩn ngay cái Vương Cẩm thích nhất.

Ngạn Dung cũng nhận ra được là Vương Cẩm cuồng chế phục, lúc cậu mặc đồng phục cùng Vương Cẩm chịch chịch, luôn có thể cảm giác được Vương Cẩm rất chi là hưng phấn quá độ.

Cậu đã quen với việc cuối tuần ở cùng với Vương Cẩm, tuần này có thể nghỉ đến những ba ngày, nhưng không thể cùng ở chung với Vương Cẩm, kỳ thật cậu không hài lòng chút nào.

Vì thế nên không chỉ có mình Vương Cẩm hưng phấn, cậu cũng rất khát vọng Vương Cẩm.

Cậu chủ động cưỡi lên, hai chân trần trụi, áo đồng phục thế nhưng một cái nút cũng không cởi ra.

Cậu cũng không kìm nén dục vọng của mình, gọi giường cũng tuân theo cảm thụ của chính mình, nhanh hay chậm, sâu hay nông, nơi nào cần được âu yếm, muốn cái gì cũng đều nói hết ra.

Vương Cẩm bị mê hoặc đến lòng tan thành nước, diao cứng như sắt. (diao là pinyin của điểu =)))

Cuối cùng, đồng phục mới bị chà đạp đến mức vo thành một đống, cũng may là buổi tối, miễn cưỡng cũng có thể mặc về nhà.

Lúc trả phòng thì đã rất muộn, không có đi ăn lẩu nữa, ăn những cái khác. Sau đấy Vương Cẩm đưa Ngạn Dung về bên nhà Lương Tỳ.

Ngạn Dung mệt đến mức mí trên mí dưới chỉ chực dính nhau, nhưng lại không nỡ ngủ gật, dọc theo đoạn đường đi đều vô cùng chậm chạp nói chuyện với Vương Cẩm, toàn mấy chuyện linh tinh vụn vặt ở trường học, món ăn căn tin, đèn ký túc xá, bạn học cùng bàn, kiểu tóc mới của giáo viên.

Vương Cẩm rất thích nghe. Đến dưới lầu nhà Lương Tỳ, hai người hôn tạm biệt, hôn đến triền miên cực điểm.

11h Vương Cẩm mới trở về nhà, Vương ma ma cùng Vương Siêu đều ở ngay tầng một, TV thì bật mà hai người lại cúi đầu mỗi người cái điện thoại tự chơi.

Vương ma ma: "Tăng ca đến giờ này à?"

Vương Siêu vẻ mặt 'yêm biết hết cả đấy nhé', nở nụ cười rõ là zâm với anh trai mình.

Vương Cẩm liếc hắn một cái, nói: "Không tăng ca, đi hẹn hò."

Vương ma ma vui mừng quá độ, ném điện thoại qua một bên, hỏi: "Hẹn hò? Cùng ai vậy?"

Vương Cẩm nói: "Mẹ không quen đâu, sau này hãy nói đi."

Cái câu "sau này hãy nói" làm lòng mẹ anh lại rơi vào đáy vực, ý Vương Cẩm là chuyện sau này cũng không chắc thành được, hay là nói đợi thành công rồi mới nói với bà?

Bà cũng không dám hỏi de tai xi (detail/chi tiết), thằng hai tính tình căn bản là không thuận bà, cũng không thuận bố nó, ở trước mặt bọn họ cái gì cũng không nói, tẩm ngẩm tầm ngầm mà làm một vụ chấn động.

Bà không làm gì khác hơn là hỏi Vương Cẩm: "Ăn cơm chưa? Làm cho con cái gì đấy ăn?"

Vương Cẩm nói: "Không cần, con ăn rồi. Đại ca ngày mai đến không?"

Vương ma ma nói: "Đến, nhưng chiều mới tới, buổi sáng tăng ca."

Vương Cẩm gật đầu, nói: "Vậy mọi người xem đi, con đi ngủ, mẹ cũng ngủ sớm một chút, đừng có cùng nó thức đêm." Rồi đi lên tầng.

Vương ma ma không nhịn được than ngắn thở dài, buồn phát sầu luôn.

Vương Siêu ở bên cạnh nói: "Mẹ, con cũng cả ngày hẹn hò, mẹ sao không hỏi thăm con một chút nào thế?"

Hắn không nói câu nào thì thôi, vừa mở mồm cái mẹ hắn lại càng sầu thêm, tức giận nói: "Mày 12 tuổi đã cùng cô bé con nhà người ta hẹn hò, có cái gì đáng để hỏi."

Vương Siêu vốn là có điều muốn nói, lại ngượng ngùng nghẹn trở về.

Hai người không đủ chân chơi mạt chược, cũng chả có tinh thần hứng thú gì, qua một lát, Vương ma ma liền đi ngủ.

Vương Siêu nhàm chán lượn một vòng, nhìn thấy phòng anh hai nhà mình đèn còn sáng, chạy đến gõ cửa, hỏi: "Anh hai, anh chưa ngủ à?"

Vương Cẩm trong phòng nói: "Làm sao?"

Vương Siêu vừa nghe thấy anh không ngủ, liền méo khách khí đẩy cửa đi vào.

Vương Cẩm ngồi trước bàn sách, trước mặt còn để một quyển sách thật dày.

Vương Siêu nói: "Còn học cái gì vậy? Anh cũng đã làm chủ nhiệm khoa rồi còn học làm gì?"

Vương Cẩm chán chả buồn phản ứng hắn, nói: "Có chuyện gì nói nhanh."

Vương Siêu vô cùng là đáng thương: "Em muốn nói chuyện phiếm với anh."

Vương Cẩm cự tuyệt: "Không muốn nói."

Vương Siêu nói: "Em đi nói cho mẹ biết anh cùng con trai Lương ca hẹn hò."

Vương Cẩm: "… Nói chuyện chút đi."

Nói là tán gẫu, nhưng Vương Siêu ngồi xuống rồi lại không nói câu nào, đảo mắt nhìn trần nhà.

Vương Cẩm cũng mặc kệ hắn, tự mình lật sách đọc.

Vương Siêu muốn nói sao cho trời đất đều cảm động một chút, nhưng làm thế nào cũng không sắp xếp sao cho tốt được ngôn từ, nín nửa ngày vẫn độp thẳng: "Anh hai, anh nói em làm sao bây giờ?"

Vương Cẩm lườm hắn một cái.

Vương Siêu lầm bầm nói: "Em nghĩ nói với mẹ, nhưng không dám."

Vương Cẩm vừa đọc sách vừa thuận miệng hỏi: "Nói cái gì?"

Vương Siêu nói: "Nói chuyện của em với Tạ Trúc Tinh."

Vương Cẩm kỳ quái hỏi: "Hai đứa mày thì có chuyện gì?"

Vương Siêu mặt có chút đỏ đến khả nghi, nói: "Em với cậu ấy thích nhau."

Vương Cẩm: "… Cái gì?"

Thằng em trai anh – Vương Siêu là ngựa đực nhỏ đúng chuẩn, trải qua thời kỳ trưởng thành xong liền xuất thẳng đến nơi lai giống. =)))

Vì chuyện này mà ông bô hắn, đại ca Vương Tề, tính cả Vương Cẩm thành hội ba vị phụ huynh không ít lần lôi hắn ra tẩn, đúng là giang sơn dễ đổi mà chó ăn shit thì khó đổi, hắn đã ăn đấm không biết bao nhiêu lần, cũng không cải tạo được. Cũng may là tính vẫn còn biết điều, không trêu chọc qua con gái đàng hoàng, cũng chỉ cùng mấy cô nước ngoài hoặc hotgirl chơi bời lêu lổng.

Cái con hàng này, mới vừa nói nó cùng một thằng đàn ông thích nhau.

Vương Cẩm nói: "Mày nói là Tiểu Tạ? Người ở chung với mày?"

Vương Siêu có chút xấu hổ, ấp a ấp úng nói: "Ừm, chính cậu ấy."

Vương Cẩm hỏi: "Chuyện từ bao giờ?"

Vương Siêu suy nghĩ một chút, nói: "Cũng được hai năm."

Hắn cùng Tạ Trúc Tinh trước đây cùng chung một nhóm nhạc thần tượng, năm ngoái nhóm đã giải tán, hai người đánh mảnh solo phát triển cũng không tệ lắm, Vương Siêu chủ yếu vẫn theo hoạt động làm ca sĩ, Tạ Trúc Tinh đổi thành đóng phim truyền hình, miễn cưỡng cũng coi như Tiểu Sinh hạng hai.

Hai người họ trước đây quan hệ đã rất tốt, thời gian khi nhóm chưa tan rã Vương Cẩm đã gặp Tạ Trúc Tinh rất nhiều lần, Vương Siêu cùng người trẻ tuổi này thường xuyên kề vai sát cánh xưng huynh gọi đệ, chả dính dáng đến hình ảnh gay một chút nào.

Vương Cẩm là gay, anh biết đồng loại có mùi vị gì, hai đứa này 100% là thẳng, vì thế nên anh căn bản không thể nào nghĩ đến phương diện kia, chỉ thật sự coi 2 thằng nhóc này là một đôi anh em chí cốt.

Vương Cẩm nói: "Mày muốn làm gì? Nghĩ cùng mẹ nói ra?"

Vương Siêu nhăn mặt nhíu mày nói: "Cậu ấy lần trước không phải là về nhà làm phù rể cho anh họ sao, đã cùng gia đình nói rõ rồi."

Vương Cẩm nói: "Sau đó cậu ta liền bảo mày cũng về nói với người nhà?"

Vương Siêu nói: "Cậu ấy không có ý này, là chính em muốn nói, cậu ấy đã nói rồi mà em còn chưa nói, có vẻ như năng lực của cậu ấy cao hơn em."

Đến bàn bạc sự việc hay là đến show ân ái đây? Vương Cẩm chỉ vào cửa: "CÚT."

Vương Siêu lại không đi: "Anh cho em chủ ý gì đi em cút liền, anh có kinh nghiệm come out."

Vương Cẩm nói: "Tao phí công chịu ăn đòn, cuối cùng còn chia tay, kinh nghiệm của tao có ích không?" phũ =)))

Vương Siêu: "… Thôi em đi đây."

Trước khi đi hắn liếc nhìn quyển sách trên bàn, không phải sách Y học, là .

32. Chương 32: Khu Vui Chơi

Sáng hôm sau hơn 9h, Vương Cẩm gọi điện thoại cho Ngạn Dung, nhắc cậu rời giường.

Ngạn Dung nói: “Em dậy rồi, chuẩn bị làm bài tập.”

Vương Cẩm hỏi cậu: “Ăn sáng chưa?”

Ngạn Dung nói: “Uống một ly sữa, còn ăn nửa hộp bánh bích quy.”

Vương Cẩm nói: “Ừm, bụng đói khi làm bài tập sẽ bị ngốc.”

Ngạn Dung không tin: “Anh ít lừa em đi.”

Vương Cẩm cười nói: “Sao anh lại lừa em? Anh là bác sĩ đấy nhé.”

Ngạn Dung rất có logic: “Ngốc không phải bệnh.”

Vương Cẩm không nhịn được cười, nói: “Quên đi, em cũng không ngu ngốc nổi, bé thông minh.”

Ngạn Dung nói: “Anh thì sao? Đang ở cùng mẹ anh?”

Vương Cẩm nói: “Không phải, mẹ anh cùng em trai đi mua đồ ăn, anh trai anh buổi trưa về nhà, bà ấy muốn xuống bếp.”

Ngạn Dung có chút ao ước nói: “Bữa trưa nay của mọi người nhất định là rất phong phú.”

Vương Cẩm cảm thấy cậu thật nhỏ bé đáng thương, nói: “Mẹ anh nấu cơm ăn chán lắm ấy.”

Ngạn Dung kinh ngạc hỏi: “Có thể khó ăn hơn món cơm rang anh làm không?”

Vương Cẩm mất trí nhớ nói: “Anh từng làm cơm rang lúc nào?”

Hai người cứ như thế nấu cháo điện thoại nửa tiếng, thiệt tình rất là ngọt ngào.

Vương Cẩm nghe được tiếng Vương Siêu dưới tầng, nói: “Bọn họ về rồi, anh đi xuống xem thử. Em chăm chỉ làm bài tập, đừng ham chơi đấy.”

Ngạn Dung lưu luyến không thôi nói: “Ừm… Nếu có bài không làm được thì sao bây giờ?”

Vương Cẩm nói: “Chụp lại gửi cho anh, đợi lúc anh không có việc gì sẽ dạy cho em.”

Cúp điện thoại, Ngạn Dung trong lúc nhất thời cũng không có tâm trạng làm bài tập, nghiêng đầu nằm bò trên bàn học, cảm thấy hơi cô đơn.

Cậu không sợ gặp mặt mẹ Vương Cẩm chút nào, thậm chí rất muốn nhanh nhanh cùng bà và bố Vương Cẩm làm quen.

Nghe nói ở Trung Quốc, chỉ người nào muốn kết hôn, mới mang người yêu về gặp mặt cha mẹ của mình.

Vương Cẩm không muốn kết hôn, đương nhiên cũng sẽ không muốn mang cậu đi gặp Vương ma ma.

Cậu ở trên mạng xem một ít giới thiệu liên quan đến Tộc Không Cưới, lời giải thích thể loại nào cũng có, có kiểu thì vì nhìn thấy qua rất nhiều ví dụ hôn nhân thất bại mà sinh ra hoảng sợ với hôn nhân, có vì chỉ muốn hưởng thụ qua lạc thú yêu đương nhưng không muốn đối mặt với vấn đề cơm áo gạo tiền, còn có vì thà thiếu còn hơn là không gặp được người thích hợp, cuối cùng liền dứt khoát bỏ quách đi kế hoạch kết hôn. Từ phức tạp rất nhiều, cậu không xem hiểu được toàn bộ, nên không biết Vương Cẩm đến cùng là thuộc loại Tộc Không Cưới nào.

Cậu thật rất muốn cùng Vương Cẩm kết hôn, như Lương Tỳ và Bách Đồ ấy, có chung một mái nhà, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, ngủ chung, cùng nhau làm tất cả mọi việc, nếu như Vương Cẩm mà thích, bọn họ cũng sẽ nuôi hai chú cún con, cùng nhau dẫn chúng nó đi dạo, cùng nhau tắm rửa cho chúng nó, nghĩ thôi cũng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Tuy rằng bây giờ cùng Vương Cẩm qua lại thế này cũng rất tốt, nhưng là luôn thấy thiếu một chút cảm giác an toàn.

Người Châu Á không dễ già đi, dáng vẻ so với tuổi thật thì trẻ hơn nhiều, giống như loại hình Vương Cẩm, rất có mị lực lại biết đi câu dẫn trai đẹp, coi như đến 40 – 50 tuổi đi chăng nữa, cũng vẫn thực dễ dàng chiếm được thiện cảm của mấy cô bé và gay.

Ở Hollywood cũng có những anh chàng da trắng tuổi còn trẻ đã nổi tiếng, sau đấy đến 30 tuổi nhan sắc liền bắt đầu tụt dốc, ví dụ như Leonardo DiCaprio – Keanu Reeves – Johnny Depp không phải đang hói đầu phát tướng thì chính là đang đi trên con đường hói đầu phát tướng, chỉ còn Brad Pitt cùng Tom Cruise là nhan sắc vẫn còn ổn, đều do chăm chỉ tập luyện thể hình.

Vì thế mà cậu cũng nhất định phải tập thể hình, không làm thế sau này cậu biến dạng, Vương Cẩm ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng cũng sẽ không yêu thích cậu giống như bây giờ.

Vương Cẩm tốt như vậy, cần phải thiệt cố gắng xích cho chắc vào mới được.

Buổi tối, hai người truyền tin, Vương Cẩm dạy Ngạn Dung làm bài tập. Sau khi làm xong, Vương Cẩm liền nói: “Đi tắm rửa, ngủ sớm một chút.”

Ngạn Dung không quá vui: “Không thể làm tình nên không muốn nói chuyện với em sao? Anh quá xấu rồi.”

Vương Cẩm không nhịn được cười, nói: “Anh sợ em ngủ muộn, ngày mai lại không dậy nổi.”

Ngạn Dung nói: “Em làm xong bài rồi, ngày mai không có chuyện gì làm, em có thể tự do ngủ nướng.”

Vương Cẩm cười nói: “Vậy em cứ tự do ngủ nướng đi, anh không đến tìm em nữa.”

Ngạn Dung không tin, hỏi: “Anh làm sao có thể đến tìm em? Mẹ anh đã đi đâu, không được lừa em.”

Vương Cẩm nói: “Nhạc mẫu của đại ca anh cũng đến Bắc Kinh, mẹ anh ngày mai muốn qua nhà ổng chơi, không cần anh theo hầu.”

Ngạn Dung suy nghĩ một chút xem nhạc mẫu là cái gì, mới vui vẻ nói: “Vậy anh mấy giờ đến?”

Vương Cẩm chế nhạo nói: “Còn xem em tự do ngủ nướng đến mấy giờ.”

Ngạn Dung nói: “8h.”

Vương Cẩm bật cười: “Sớm quá, mẹ anh còn chưa ra khỏi nhà nữa.”

Ngạn Dung nói: “8h30.”

Vương Cẩm: “9h đi.”

Ngạn Dung: “Được!”

Cậu định hẹn đồng hồ báo thức lúc 8h, nhưng không đến 6h đã tự mình tỉnh, tóm lấy điện thoại xem giờ, thất vọng đi ngủ tiếp, một lúc lại tỉnh dậy xem thời gian, vẫn còn quá sớm, không thể làm gì khác hơn là lại nhắm mắt.

Cuối cùng cũng coi như sắp đến thời gian hẹn, cậu bò dậy đi tắm rửa sạch sẽ, mặc vào bộ quần áo Vương Cẩm mới mua cho cậu, sau đó ngồi yên trong phòng khách ‘hưởng thụ’ cái cảm giác một giây như một năm.

Kém mấy phút nữa là 9h, chuông cửa vang lên, cậu lập tức chạy tới mở cửa.

Ngoài cửa Vương Cẩm trái lại rất chi là kinh hãi, hỏi: “Rời giường sớm thế sao?”

Cậu sợ Vương Cẩm cười cậu, nói: “Không đâu, mới vừa dậy.”

Thế nhưng trên người cậu mùi sữa tắm và dầu gội đầu còn rất mới.

Vương Cẩm không có vạch trần lời nói dối đáng yêu này của cậu, đi vào đóng cửa lại nói: “Anh đi wc trước cái đã.”

Ngạn Dung chờ từ sáng đến giờ, vừa nghe câu này, nhất thời tức giận: “Anh không nghĩ trước tiên phải hôn em sao?”

Vương Cẩm cười thành tiếng một cái, không cười còn đỡ, càng cười càng gấp, vội vàng nói: “Đợi một lát ra thì hôn, anh thật gấp lắm.”

Anh trực tiếp chạy vào wc, tiện tay đóng cửa, không đến mức kín hoàn toàn.

Ngạn Dung mò tới cửa, nghe thấy bên trong có tiếng xuỵt xuỵt, thật giống như đang gấp thiệt.

Vương Cẩm rửa sạch tay đi ra, nhìn cậu còn đang bĩu môi, liền giải thích: “Ra ngoài vội quá, trên đường lại còn tắc một đoạn.”

Ngạn Dung lại vui vẻ, hỏi: “Ra ngoài gấp vậy làm gì?”

Vương Cẩm nói: “Em nói xem?”

Ngạn Dung nói: “Tại sao anh không tự mình nói?”

Vương Cẩm cười: “Anh thẹn thùng.”

Ngạn Dung mân môi cười lên, gò má hồng hồng, nói: “Vậy em không thẹn thùng.”

Vương Cẩm: “Hể?”

Ngạn Dung đi tới trước mặt anh, thoáng kiễng chân lên, đem ịn môi mình lên môi anh.

Vương Cẩm rất nhanh đổi khách làm chủ, càn rỡ hôn môi cậu.

Hôn một lúc, Ngạn Dung dần dần có cảm giác, Vương Cẩm nhưng đúng lúc này lại ngừng, nói: “Không thể hôn nữa.”

Ngạn Dung hỏi: “Tại sao?”

Vương Cẩm cười hôn mắt cậu, nói: “Ngày hôm nay muốn mang em ra ngoài chơi.”

Cậu không nghĩ đến Vương Cẩm sẽ dẫn mình đến Hoan Nhạc Cốc.

Cái tuổi này của cậu vẫn rất thích chơi, trước đây cũng từng nghĩ chờ đến khi thời tiết ấm áp rồi sẽ cùng Vương Cẩm đến đây, có điều cũng chỉ giới hạn ở trong suy nghĩ mà thôi, dù sao Vương Cẩm không giống như một người sẽ đi đến khu vui chơi.

Thế nhưng Vương Cẩm không chỉ đến rồi, còn cùng cậu chơi đùa nữa.

Ngày hôm nay thời tiết tốt, lại là kỳ nghỉ, Hoan Nhạc Cốc có không ít người, các thiết bị trò chơi cỡ lớn căn bản là đều có nguyên đội ngũ xếp hàng. Khi cùng Vương Cẩm xếp hàng đợi tàu trượt siêu tốc, Ngạn Dung vẫn cho rằng Vương Cẩm chẳng qua là xếp hàng cùng cậu, sau đấy nhìn cậu chơi.

Cậu nói: “Lần cuối chơi cái trò này, em vẫn là học sinh tiểu học.”

Vương Cẩm cười nói: “Còn anh thì khi là sinh viên đại học.”

Ngạn Dung miễn cưỡng cười, cậu rất hồi hộp, lại không muốn bị Vương Cẩm nhận ra, nói tiếp: “Lúc anh chơi có gào thét không?”

Vương Cẩm suy nghĩ một chút, nói: “Hình như không có.”

Ngạn Dung cũng cảm thấy anh hẳn sẽ không gào thét, tiếc nuối nói: “Nếu như anh cũng chơi thì tốt rồi, em muốn nghe một chút xem anh có thật không gào không.”

Vương Cẩm cười với cậu, nói: “Chờ chút nữa cho em nghe.”

Ngạn Dung kinh ngạc nói: “Vậy anh cũng muốn chơi à?”

Vương Cẩm giả vờ bất mãn nói: “Anh cũng mua vé, tại sao không cho anh chơi.”

Vừa đúng lúc đoàn khách trước trở về, Ngạn Dung nhìn bọn họ vẫn đang sợ hãi không thôi còn bị gió thổi rối tung đầu tóc, lại nhìn Vương Cẩm, không tưởng tượng ra nổi chút nữa Vương Cẩm sẽ biến thành thế nào.

Cậu vốn đang nghĩ, nhất định phải vểnh tai lên nghe một chút xem Vương Cẩm có gào lên hay không, kết

quả cậu quá khẩn trương, AAA—— mấy phút, hoàn toàn không có phân tâm để nghe xem có giọng Vương Cẩm hay không.

Cậu chỉ nhìn thấy Vương Cẩm tóc tai bị thổi loạn một chút, những cái khác đều như thường.

Lúc rời đi, bọn họ đến chọn ảnh, vừa vặn chụp trong nháy mắt tàu lên cao nhất, Ngạn Dung bị hình ảnh chính mình nhắm mắt thất kinh hét lên dọa phát khiếp, một hàng bốn chỗ, hai người qua đường khác cũng chính là hình ảnh dữ tợn đó, chỉ có Vương Cẩm bên cạnh cậu, lại là vẻ mặt cười híp mắt.

Vương Cẩm hỏi cậu: "Có muốn không? Muốn thì rửa hai tấm."

Ngạn Dung cảm giác mình quá kinh, nói: "Không muốn."

Vương Cẩm liền nắm tay cậu rời đi, đi chưa được hai bước, cậu nói tiếp: "Hay là rửa đi."

Hai người lộn lại, Ngạn Dung cướp lời nói với nhân viên: "Chúng tôi chỉ cần một tấm."

Nhân viên nhưng lại nhìn Vương Cẩm, Vương Cẩm cười gật đầu.

Rửa ảnh xong, Ngạn Dung không cho Vương Cẩm xem, trực tiếp cất vào túi đeo, nói: "Cái này là của em."

Vương Cẩm buồn cười nói: "Trên đấy cũng có anh nha."

Ngạn Dung nói: "Vậy cũng là của em."

Vương Cẩm: "… Của em của em hết."

Sau đó lại đi chơi những trò khác, đem phần lớn trò chơi mạo hiểm đều chơi bằng hết, Vương Cẩm thật sự không gào thét, hoàn toàn không hề căng thẳng.

Ngạn Dung chơi đến run cả chân, phát hiện ra Vương Cẩm đã đẹp trai nay lại còn gợi cảm và rất khốc.

Vương Cẩm duy nhất một lần lộ ra chật vật, là ở tàu Odyssey trượt thác, anh cao đến là dễ thấy, du khách trên bờ bắn súng nước căn bản là đều nhắm vào anh, áo mưa lại nhỏ che không được người, chờ đến khi kết thúc, tóc và toàn bộ sau lưng anh đều ướt sũng.

Cũng may hôm qua Vương Cẩm quách tỉnh xem qua hướng dẫn, đã chuẩn bị sẵn áo khoác để thay cho hai người.

Ngạn Dung cũng không tốt hơn tý nào, áo mưa của cậu có lỗ thủng, từ sau cổ áo bắn vào không ít nước, thế nhưng cậu nhìn thấy Vương Cẩm hiếm khi chật vật vậy, đặc biệt hài lòng, thời điểm thay quần áo, một bên cười Vương Cẩm một bên ngứa mũi, bị Vương Cẩm nhẹ nhàng bóp cổ đến hầu như khó thở, đỏ mặt đi ra, còn bị nhân viên quan tâm hỏi "Không sao chứ mặt đỏ như thế."

Bọn họ không có ở lại chơi tiệc đêm, chạng vạng đã rời khỏi công viên, cùng đi ăn cơm, sau đó Vương Cẩm đưa cậu về nhà, ở dưới tầng hun tạm biệt, hun hun lên lầu, cuối cùng vẫn là lăn giường.

Rạng sáng 1h, Vương Cẩm mới về đến nhà.

Vương Tề cùng Vương Siêu đều đang ở tầng một, nhưng Vương ma ma không thấy.

Vương Cẩm thay giày chuẩn bị trực tiếp lên tầng, hỏi một câu: "Mẹ đã ngủ chưa?"

Vương Tề nói: "Mày lại đây."

Vương Cẩm trực giác thấy không ổn, nói: "Làm gì?"

Vương Tề nói: "Tẩn mày."

33. Chương 33: Thuốc Cảm

Vương Cẩm nhỏ hơn Vương Tề 2 tuổi, khi bé một thằng Đông Bắc, một thằng Bắc Kinh, đến tận 5 tuổi mới có cơ hội thấy nhau, tuổi gần bằng nhau nên có thể cùng chơi cùng nghịch, từ vài tuổi trở lên quan hệ cũng coi như không tệ.

Đến khi hai người đều chừng 10 tuổi, Vương Tề đến Bắc Kinh học cao trung, hai đứa cả ngày đi cùng nhau, cũng không tránh khỏi đánh nhau vài lần, Vương Cẩm dù sao cũng nhỏ hơn 2 tuổi, vóc người và khí lực không bằng được Vương Tề, nên đều là thằng bị ăn đánh, lúc ấy anh còn nghĩ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ai mà ngờ sau đó… Vương Tề đi học Sanda.

Sau đó, không có sau đó. =)))

Vương Tề tính cách giống Vương ba ba, không nhiều lời, thích động thủ, khi tức giận ra tay còn đặc biệt tàn nhẫn, Vương Siêu mỗi lần gây ra chuyện là đều bị anh đại nhà hắn đánh đến sưng vêu mặt mũi.

Thế nhưng Vương Tề cũng không phải người không nói lý, Vương Cẩm và con hàng Vương Siêu chuyên gây sự không giống nhau, sau khi hai người đều trưởng thành, Vương Cẩm cũng không có bị Vương Tề ỷ mạnh hiếp yếu bao giờ. Năm ấy lúc Vương Cẩm come out, Vương Tề bởi vì nói đỡ cho anh, còn bị Vương ba ba

đập tý gãy chân.

Hai anh em tình cảm thật sự rất tốt.

Hiện tại đang yên đang lành, Vương Tề muốn tẩn anh vì cái gì?

Mấy năm gần đây, anh hình như cũng chỉ gây nên có một vụ án xxx là đáng bị ăn đòn.

Hai anh trai đều không nói câu nào, Vương Siêu – từng nếm mùi đòn – rất sợ ngọn lửa chiến tranh kia đốt tới người mình, nhanh chóng phủi sạch quan hệ: "Em cái gì cũng không hề nói."

Thật ra cũng không cần hắn vội vã biện bạch, Vương Cẩm căn bản cũng không cảm thấy là do hắn nói, miệng hắn đúng là bỉ ổi thật, thế nhưng rất kín, bình thường sẽ không ở sau lưng người khác buôn dưa. Vương Cẩm cũng không cảm thấy Vương Tề sẽ đánh mình thật.

Thế nhưng Vương Siêu sợ anh không tin nha, nói tiếp: "Anh cùng cỏ non nhỏ nhà anh bữa nay đi Hoan Nhạc Cốc đúng không? Chơi tàu lượn siêu tốc bị người ta chụp ảnh đăng weibo, sau đấy có một Hot profile chia sẻ lại, vậy nên đứng đầu."

Vương Cẩm có chút bất ngờ, cũng cảm thấy buồn cười, nói: "Vậy tao cũng thành Hot profile rồi?"

Vương Tề nghiêm mặt nói: "Xem mày có tiền đồ quá nhỉ?"

Sáng hôm sau, Ngạn Dung đứng lên đi vệ sinh một chuyến, quay về muốn ngủ tiếp, thuận tay cầm điện thoại lên liếc mắt cái, phát hiện nhận được mấy chục cái tin weixin.

Đều là do mấy bạn học khá thân của cậu gửi tới, nói cho cậu: "Cậu với ba ba cậu bị người ta chụp hình đăng weibo", còn gửi nguyên cho cậu cái post đấy: "Ngày hôm nay ở Hoan Nhạc Cốc gặp được một đôi, não bổ 10 vạn chữ ôn nhu đại thúc công x shota con lai thụ", phía dưới là một tấm ảnh chụp Ngạn Dung và Vương Cẩm, nhìn góc độ ảnh chụp, lúc ấy chắc hẳn cách bọn họ rất gần.

Bạn học nói: "Tớ gửi tin nhắn riêng cho chủ weibo kia nói với cổ cậu là bạn của tớ, người trong ảnh kia là ba ba cậu, cổ cũng chuyển tiếp lại làm rõ mọi việc rồi."

Ngạn Dung: "..."

Ba anh em nhà họ Vương theo Vương ma ma đi tảo mộ cho ông ngoại bà ngoại.

Buổi trưa về nhà, Vương ma ma tâm trạng còn chìm đắm trong nỗi nhớ thương với hai cụ, suy sụp, cơm cũng ăn không được mấy miếng đã nói đau đầu muốn đi nghỉ.

Vương Tề cùng Vương Siêu cũng có việc, không đợi lâu sau, một trước một sau rời khỏi.

Lưu lại Vương Cẩm... một mình rửa bát.

Anh rửa rất chậm, vì mất tập trung.

Anh cũng rất nhớ ông bà ngoại.

Không có bố mẹ ở bên người mười mấy năm trời, anh là được hai cụ nuôi lớn, ông ngoại bị sỏi túi mật, làm phẫu thuật nguy hiểm cao, chỉ có thể mỗi ngày dựa vào thuốc mà kiên trì trị liệu.

Phòng của anh và ông bà ngoại chỉ cách nhau có bức tường, buổi tối thường xuyên nghe được ông ngoại bởi vì đau đớn mà kêu đau hoặc dài hoặc ngắn, thế nhưng đến ban ngày, ông ngoại vẫn đều sẽ cười nhắc anh mặc nhiều quần áo ăn cơm nhiều vào học tập chăm chỉ.

Anh từ lúc ấy đã nghĩ làm bác sĩ, làm bác sĩ tốt nhất trên thế giới.

Năm anh thi đại học y, ông ngoại liền qua đời, nửa năm sau bà ngoại cũng đau buồn mà mất.

Anh thậm chí không kịp làm bất cứ cái gì.

Chính là vào lúc ấy, anh gặp phải mối tình đầu.

Rửa bát xong, anh trở về phòng, giầy cũng không cởi, đã nằm vật ra giường xuất thần.

Có một số việc từ lúc mới bắt đầu, đã định trước kết quả, nếu như anh không phải ở lúc thống khổ nhất bắt đầu một mối tình, có thể nghiêm túc hơn để tìm hiểu xem thế nào là yêu, coi như cuối cùng vẫn không thể nào ở bên nhau, cũng sẽ không giống như bây giờ trở mặt thành thù, tổn thương lẫn nhau, cuối cùng biến thành cái gai trong thịt của nhau.

Giống như mối quan hệ bây giờ với Ngạn Dung, hiện tại Ngạn Dung còn nhỏ, giống một thằng bé con ỷ lại anh, tương lai lớn rồi, sẽ thấy trên thế giới có càng nhiều người tốt hơn nữa, đến lúc đó, anh đối với Ngạn Dung, sẽ chỉ như một chén Thiết Quan Âm để qua đêm, một khối kẹo cao su nhai mà không có mùi vị.

Vương Cẩm nghĩ tới những điều này, cũng không có cảm thấy đặc biệt khổ sở, thậm chí còn có chút xem như đương nhiên.

Số lần mất đi nhiều hơn số lần có được, anh đã quen rồi, không ôm hi vọng quá lớn thì sẽ không thất vọng quá nhiều.

Ngạn Dung vốn không có weibo, vì để xem được tin tức bạn học gửi đến, cậu đăng ký weibo, tính đặt tên là "Kẻ cơ bắp", lại bị người ta đặt trước, thử mấy cái tên tương tự cũng không được, cuối cùng đành để "Hít xà ngang 30".

Cậu tìm đến cái weibo kia, trong ảnh là cậu cùng với Vương Cẩm xếp hàng đợi chơi tàu lượn siêu tốc, cậu là chờ quá lâu nên hơi mỏi chút, dựa đầu vào vai Vương Cẩm, Vương Cẩm một tay khoác lên trên vai cậu, còn mỉm cười cúi đầu nói chuyện với cậu.

Cậu nghĩ lại một chút, cũng đã quên khuấy khi đó đang nói cái gì.

Bình luận bên dưới weibo nhiều câu cậu xem không hiểu lắm, trình độ tiếng Trung bản thân đã có hạn thì chớ, chứ đừng nói chi là có nhiều ngôn ngữ mạng như vậy, thế nhưng rất nhiều người đều nói bọn họ "xứng", câu này cậu nhìn hiểu.

Cậu cũng cảm thấy rất xứng, cậu đẹp trai, Vương Cẩm cũng đẹp trai.

Tấm hình này cậu rất thích, tìm đến "lưu ảnh", đem bức hình này save về điện thoại di động, nhìn đi nhìn lại, rồi đem cài đặt thành hình nền màn hình khóa.

Đợi đến hơn 4h chiều, cậu cảm thấy Vương Cẩm nhất định đã quét dọn xong mộ trở về nhà rồi, mới gọi điện cho Vương Cẩm nói chuyện này.

Vương Cẩm âm thanh rầu rĩ, như đang buồn ngủ: "Tối hôm qua nghe thằng em nói rồi, đừng lo lắng, chuyện thế này nhiều lắm là 2 – 3 ngày, mọi người sẽ quên thôi."

Ngạn Dung nghe thấy bị người nhà Vương Cẩm xem được, cảm thấy có chút xấu hổ, nói: "Ừm, em không có lo lắng."

Vương Cẩm nghe thấy cậu có giọng mũi, hỏi: "Bị cảm?"

Ngạn Dung nói: "Có một chút, không nặng lắm."

Vương Cẩm hỏi: "Trong nhà có thuốc không?"

Ngạn Dung trả lời: "Chờ tẹo em đi tìm thử xem."

Vương Cẩm ừ một tiếng, nói tiếp: "Đại ca cũng nhìn thấy, nói anh đồi phong bại tục, còn muốn đánh anh."

Ngạn Dung thấy buồn cười, hỏi: "Anh cùng đại ca đánh nhau không? Ai lợi hại hơn?"

Vương Cẩm nói: “Ổng trước đây là vận động viên Sanda.”

Ngạn Dung bị kinh ngạc: “Như Lý Tiểu Long ấy hả?”

Vương Cẩm nói: “Không kém bao nhiêu đâu.”

Ngạn Dung: “Oa.”

Vương Cẩm: “Oa cái gì mà oa?”

Ngạn Dung mong mỏi nói: “Em muốn nhìn thấy đại ca anh một chút.”

Vương Cẩm nói: “Lần tới đi, ổng rất bận bịu… ổng cùng bố anh tướng mạo giống nhau.”

Ngạn Dung nghĩ nghĩ một chút, Vương ba ba là một người đầu trọc, dây chuyền vàng thô to như xích, trên cánh tay còn có hình xăm.

Cậu nói: “Vậy em không muốn thấy nữa.”

Vương Cẩm ở bên kia cười lên.

Ngạn Dung lại hỏi: “Hắn thật sự đánh anh sao? Có đau không?”

Vương Cẩm nói: “Nói thế thôi, không có động thủ, chỉ giáo huấn anh vài câu.”

Ngạn Dung nói: “Vậy còn được.”

Vương Cẩm giục cậu: “Đi tìm thử xem có thuốc hay không, ngày mai phải đi học, không thể mang bệnh được.”

Ngạn Dung đi tìm thuốc, lục mấy cái ngăn kéo đều không tìm thấy, hộp thuốc cảm trong hòm thuốc thì là hộp không, cậu không muốn để Vương Cẩm lo lắng cho cậu, liền nói: “Thấy rồi.”

Vương Cẩm nói: “Trước uống một viên, buổi tối trước khi ngủ lại uống viên nữa.”

Ngạn Dung đáp ứng.

Buổi tối, Vương Tề và Vương Siêu cùng về, mẹ con bốn người đi ra ngoài ăn cơm.

Sáng thứ hai, anh em ba người đưa Vương ma ma ra sân bay, bà hơn 10h sẽ bay về Cáp Nhĩ Tân.

Buổi chiều Vương Cẩm mới đi làm, nhận được điện thoại chủ nhiệm lớp Ngạn Dung gọi tới: "Ian bị sốt, vẫn còn đang ho khan, giáo viên y tế tiêm thuốc hạ sốt rồi, khuyến nghị trò ấy nên về nhà nghỉ ngơi, ngài có tiện đến đón trò ấy không?"

Vương Cẩm xin nghỉ, tới trường học đón người.

Ngạn Dung cúi đầu chào tạm biệt chủ nhiệm lớp, đi theo sau Vương Cẩm, từ văn phòng đi ra.

Vương Cẩm đưa tay sờ sờ trán cậu, nói: "Không nóng quá. Tại sao không nói gì?"

Ngạn Dung nói: "Xin lỗi, em ngày hôm qua không có uống thuốc."

Cậu vốn không muốn để cho Vương Cẩm cảm thấy cậu phiền phức, kết quả hình như càng phiền hơn.

Vương Cẩm an ủi cậu: "Được rồi, về nhà ngủ một giấc là không sao đâu."

Hai người lên xe, Vương Cẩm nhìn cậu vẫn cúi gằm mặt xuống, nói: "Chuyện này phải trách anh."

Ngạn Dung nói: "Không trách anh, trách em."

Vương Cẩm xoa xoa tóc cậu, nói: "Tại anh dẫn em đi Hoan Nhạc Cốc chơi, làm ướt quần áo nên mới cảm lạnh, trở về còn nhất định muốn làm tình với em, nếu không thế em cường tráng thế này, làm sao sẽ bị cảm đến phát sốt."

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, nói: "Không đúng, là em nói muốn làm tình trước."

Vương Cẩm cười nói: "Anh muốn còn nhiều hơn em."

Ngạn Dung lại ho hai cái, nói: "Vẫn là tại em không đủ cường tráng, sau này phải cố gắng rèn luyện."

Vương Cẩm không muốn cậu cường tráng tẹo nào, lại không muốn cậu sinh bệnh, vô cùng bất đắc dĩ, nhưng không hề nói gì.

Sau khi về nhà, anh cho Ngạn Dung uống vài viên thuốc chữa cảm và ho, sau đấy nhìn Ngạn Dung ngủ,

mới trở lại bệnh viện đi làm.

Chiều tối, Ngạn Dung tỉnh lại, gọi điện cho Vương Cẩm, anh nói đợi thêm một lúc là có thể tan ca.

Cậu đề nghị: “Buổi tối em làm cơm cho anh ăn nhé.”

Vương Cẩm kinh ngạc nói: “Em biết làm cơm?”

Ngạn Dung nói: “Lúc ở cô nhi viện, em là anh trai lớn đó, cái gì cũng đều phải làm.”

Vương Cẩm dừng một lát, nói: “Trong nhà không có cái gì cả, muốn nấu cơm phải đi mua đồ, quá phiền, chờ một lúc anh qua đó đón em, hay vẫn ra ngoài ăn đi.”

Ngạn Dung nói: “Siêu thị đâu có xa, em không sốt nữa, vừa vặn cũng muốn đi ra ngoài hóng gió chút.”

Vương Cẩm nói: “Vậy em mặc thêm cái áo khoác rồi hãy đi.”

Ngạn Dung: “Dạ.”

Vương Cẩm nói tiếp: “Không được mua đồ uống lạnh, cũng không được mua kem hộp.”

Ngạn Dung không nói câu nào, cậu đúng là dự định tiện đường mua luôn hộp kem.

Vương Cẩm nói: “Trở về anh sẽ kiểm tra.”

Ngạn Dung ngạc nhiên hỏi: “Làm sao kiểm tra?”

Vương Cẩm nói: “Nếm thử xem em ngọt hay không ngọt.”

Ngạn Dung mất mấy giây mới phản ứng lại được, một bên ho khan một bên cười nói: “Em mới không sợ anh đến nếm.”

Cậu ở trong siêu thị chọn đồ, muốn làm rất nhiều món, lại cảm thấy làm nhiều quá hai người ăn không hết để thừa thì lại lãng phí quá, chọn đi bỏ lại một lúc, mới quyết định làm súp kem nấm, mỳ ý thịt viên. Vương Cẩm không uống rượu, cậu cũng không thích, vậy nên mua một chút hoa quả tươi, lúc về chuẩn bị làm nước ép.

Trời sẩm tối, cậu từ trong siêu thị đi ra, mang ra một túi to đồ đi về nhà, trên đường còn nghĩ muốn bày

biện kiểu nào, nghĩ đến Vương Cẩm nhìn thấy cậu làm ra một bàn đồ ăn phong phú, nhất định sẽ giật nảy cả mình, cậu liền không nhịn được mà vui vẻ.

Sắp đến cửa nhà, cậu dừng bước.

Có một người đang ở song sắt ngoài cửa, ngồi trên vali hành lý, cúi đầu ngồi đó nghịch điện thoại di động.

Ngạn Dung chỉ mới gặp qua hắn một lần, nhớ ra hắn họ Kim.

34. Chương 34: Ba Mươi Bảy Phút

Vị Kim tiên sinh kia cũng nhìn thấy Ngạn Dung, vẻ mặt còn kinh ngạc hơn so với cậu.

Hắn vì sao lại ở đây?

Trong lòng của hai người không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Ngạn Dung đến gần, cậu còn đang do dự có nên chào hỏi hay không.

Kim tiên sinh kia đã đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười, nói: "Đi ra ngoài mua đồ?"

Hắn lần trước khi đến mặc vest, hình như mới tham gia xong hội nghị gì đó, lần này lại mặc đồ dạo phố, là áo có mũ cùng quần jean, có vẻ trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Ngạn Dung cũng mỉm cười lễ phép đáp lại, nói: "Đúng vậy. Anh có chuyện gì không?"

Đối phương khách khí nói: "Lần trước chúng ta gặp nhau rồi, cậu còn nhớ không? Tôi tên Kim Việt."

Ngạn Dung nói: "Nhớ chút chút, anh nói anh là bạn học của Vương Cẩm Châu."

Kim Việt run lên rồi mới cười: "Cũng không sai, cậu ấy đúng thật là được sinh ra ở Cẩm Châu."

Hắn dùng cái chữ "Cậu ấy" này ám chỉ Vương Cẩm, trong giọng nói rõ là thân mật, dường như cố ý khoe khoang hắn cùng Vương Cẩm có chuyện cũ khó quên.

Ngạn Dung mím mím môi, nói: "Anh ấy không phải bác tôi."

Kim Việt: “Ồ?”

Ngạn Dung nghe không ra cái “Ồ” này là có ý gì, chỉ cảm thấy người này thật đáng ghét, thế là thẳng thắn tuyên bố vấn đề chủ quyền: “Anh ấy là bạn trai tôi.”

Cậu chú ý tới Kim Việt hạ tầm mắt xuống phía dưới, trong nháy mắt mới lại lần nữa nhìn vào vào cậu.

Kim Việt cười mà như không cười, nói: “Ồ.”

…

Vương Cẩm tan tầm trở về, xa xa nhìn thấy có người ngồi ở bậc thang trước cửa đối diện khu xanh hóa nhà mình, cạnh người còn có vali hành lý.

Chỉ một chút, anh liền nhận ra đây là ai.

Đến phụ cận, anh dừng xe, từ trên xe bước xuống.

Kim Việt ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, ngửa mặt lên nhìn anh.

Vương Cẩm hỏi: “Cậu lại tới làm gì?”

Kim Việt nở cụ cười với anh, nói: “Bạn trai nhỏ của cậu thú vị thật.”

Vương Cẩm quay đầu nhìn về phía trong nhà, song sắt cửa lớn đóng đến là kín, lầu một có đèn sáng.

Ngạn Dung đem Kim Việt nhốt bên ngoài.

Kim Việt nói: “Tôi đói, có thể mời tôi ăn một bữa cơm không?”

Vương Cẩm: “Không thể.”

Kim Việt cũng không tức giận, lùi một bước nói: “Thế có thể đưa tôi đến khách sạn gần đây không? Từ chỗ này đi ra ngoài rất xa, xe taxi cũng không vào được đây.”

Vương Cẩm lại quay đầu nhìn vào trong nhà một cái.

Ngạn Dung ở trên phòng tầng hai không bật đèn, nằm nhoài bên cửa sổ ngó về phía ngoài xem.

Cậu nhìn thấy Vương Cẩm đỗ xe bước xuống, cùng Kim Việt nói chuyện, sau đấy Kim Việt đứng lên, đem vali hành lý bỏ vào trong xe Vương Cẩm.

Sau đó nữa hai người cùng lên xe, rời đi.

Tuy rằng có khoảng cách, nhưng ngoài cửa lớn có vài chiếc đèn đường chiếu rất sáng, cậu nhìn thấy rõ nụ cười của Kim Việt, hẳn là rất vui vẻ đi.

Cậu không như lần trước để Kim Việt đi vào chờ Vương Cẩm, cậu không tìm được lý do để làm như vậy.

Ánh mắt Kim Việt nhìn cậu, khiến cậu rất không thoải mái, bên trong ánh mắt kia tựa hồ tràn ngập thương hại với cậu.

Cậu đã từng bị rất nhiều người thương hại qua, lúc mất đi cha mẹ, lúc không được nhận nuôi, lúc rời xa nơi chôn rau cắt rốn đến Trung Quốc, lúc bị bạn học biết mình là cô nhi, thậm chí là lúc Vương Cẩm biết cậu sợ chuột.

Thế nhưng Kim Việt thương hại cậu cái gì? Người này căn bản cái gì cũng không biết.

Cậu không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Cậu cũng không biết Vương Cẩm vì sao lại đi cùng Kim Việt.

Hai người họ sẽ đi chỗ nào? Sẽ làm cái gì?

Vương Cẩm sẽ cùng Kim Việt lên giường sao? Hẳn sẽ không, Vương Cẩm cùng bạn giường qua lại chuyện trước tiên phải bàn bạc tốt là 'Tính chất biệt lập', trong tình huống đã có người yêu, càng sẽ không cùng người khác làm chuyện gì mờ ám.

Vậy nếu như Kim Việt câu dẫn Vương Cẩm cùng hắn lên giường thì sao?

Trước đây được Vương Cẩm thích qua, vậy hắn nhất định phải có chỗ hơn người.

Ngạn Dung vừa nãy lén lút quan sát, phát hiện hắn tuy rằng lớn lên không đẹp trai, thế nhưng eo nhỏ chân dài, tỉ lệ vóc người so với dân Châu Á thì cũng tính là tốt, hơn nữa còn có chút bắp thịt.

Nói không chừng, kỹ thuật trên giường cũng tốt luôn.

Vương Cẩm sẽ bị hắn câu dẫn lên giường sao?

Ngạn Dung bắt đầu hối hận vì vừa nãy đem Kim Việt nhốt bên ngoài, nếu để cho hắn đi vào, hắn sẽ không có cơ hội ở ngoài cửa câu Vương Cẩm chạy đi.

Cậu trở lại lầu một vẫn để đèn sáng choang, cũng không có tâm tình làm cơm, phờ phạc nằm trên ghế sofa, có một chút khổ sở.

Nhỏ bạn học nước Mỹ kia nhắn tin weixin cho cậu, hỏi thân thể của cậu có khá hơn chút nào chưa.

Cậu nhắn trả lời: "Không sao rồi, cám ơn, ngày mai sẽ có thể về trường học."

Nhỏ bạn nói: "Buổi trưa ba ba tới đón cậu, tớ ở trên lầu thấy chú ấy, chú ấy là người đàn ông Châu Á đẹp zai nhất mà tớ từng thấy."

Không đợi Ngạn Dung kịp trả lời, nhỏ rất nhanh nhắn tiếp: "Có điều đấy là do tớ chưa từng nhìn thấy Viên Thụy ngoài đời thật thôi."

Viên Thụy là một minh tinh, nhỏ là fan não tàn của người này, thường thường đều như nhân viên của công ty đa cấp Amway tẩy não bạn học xung quanh.

Ngạn Dung nói: "Hắn so với Viên Thụy đẹp trai hơn, Viên Thụy không có vóc người tốt như hắn."

Nhỏ bạn không phục: "Không thể nào! Viên Thụy xuất thân model! Dáng người rất tốt!"

Ngạn Dung nói: "Viên Thụy quá gầy, hắn có bắp thịt."

Nhỏ bạn: "Vậy cậu chụp hình lõa thể của chú ấy gửi cho tớ coi đi!"

Nhỏ bạn: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Nhỏ bạn: "Tớ đùa đấy, cậu nếu như chụp chú ấy thật, chú ấy cùng vợ sẽ cho rằng cậu biến thái đó."

Ngạn Dung nhanh chóng gõ một dòng "Tớ chính là vợ của hắn", lại vội vàng xóa đi mất.

Câu này khiến cậu cảm thấy vô cùng thẹn thùng, tâm trạng cũng càng hỏng bét.

Vương Cẩm vẫn chưa trở lại, là muốn quá trớn sao?

Một lát sau, bên ngoài có âm thanh ô tô, Ngạn Dung trở mình một cái bò lên, nhìn đồng hồ, Vương Cẩm cùng Kim Việt đi ra ngoài đã 37 .

Vương Cẩm từ bên ngoài đi vào.

Ngạn Dung ngồi trên ghế sofa, tăm tia anh.

Vương Cẩm hỏi: “Em đã làm gì vậy?”

Ngạn Dung lấy làm kinh hãi, bật thốt lên: “Không có làm cái gì.”

Nói xong lại nghĩ, cậu lại không có làm sai, lập tức liền sửa mồm: “Em đem bạn trai cũ của anh nhốt ngoài cửa.”

Vương Cẩm ngừng lại một chút, mới nói: “Anh là hỏi, em làm món gì? Không phải bảo là muốn làm cơm cho anh ăn à?”

Ngạn Dung: “… Còn chưa bắt đầu làm.”

Vương Cẩm xắn quần xắn áo lên nói: “Vậy để anh đến làm trợ thủ cho em.”

Anh vào wc rửa sạch tay rồi đi ra, mở xem túi đồ Ngạn Dung mua về để đó, cười nói: “Phong phú thế này, là nghĩ làm tiệc lớn sao?”

Ngạn Dung cũng đi tới, nói: “Muốn làm thịt viên, còn có súp.”

Vương Cẩm vẻ mặt mong chờ nói: “Thịt viên Thụy Điển? Anh còn chưa từng được ăn món ấy chính tông đâu.”

Ngạn Dung lại tăm tia anh.

Vương Cẩm bị cậu nhìn tới không sao trả vờ được, đơn giản nói: “Được rồi, anh mới cùng hắn gặp mặt về, đưa hắn đến chỗ khách sạn gần đây.”

Ngạn Dung hỏi: “Hắn có nói xấu em với anh không?”

Vương Cẩm cười lên, nói: “Không có, hắn nói em thú vị, còn khen em xinh đẹp.”

Ngạn Dung càng không vui, hỏi tiếp: “Các anh còn nói cái gì?”

Vương Cẩm nói: “Không có, anh với hắn cũng không có gì để nói.”

Tuy rằng cái này Vương Cẩm nói chính xác là sự thật, cơ mà lời này rơi vào tai Ngạn Dung, lại không dễ nghe như thế, cứ giống như kiểu là đang giải thích để dỗ ngọt cậu ấy.

Cậu đem túi kéo qua, lấy ra túi thịt xay, đi đến vòi rửa, đem túi chân không cắt ra, thêm chút gia vị cùng bột bánh mì, lại cầm đôi đũa trộn.

Vương Cẩm nói: “Cần anh giúp em làm gì không?”

Ngạn Dung không để ý tới anh.

Vương Cẩm còn nói: “Giận rồi?”

Ngạn Dung dùng sức trộn thịt.

Vương Cẩm có chút bất đắc dĩ, đi qua lục đi lục lại túi, nhìn thấy bên trong có cherry, liền mang ra rửa sạch.

Hai người yên lặng tự mình bận rộn, chỉ có thể nghe được âm thành ào ào của vòi rửa.

Ngạn Dung lén lút nhìn Vương Cẩm một cái.

Vương Cẩm đứng trước bồn rửa, đang đem một quả cherry vừa to vừa đỏ nhét vào trong miệng. mảnh =)))

Ngạn Dung cũng muốn ăn nha, lúc cậu mua đã muốn ăn rồi.

Cậu nóng đầu chỉ không được 3 liền đi qua đó, cùng Vương Cẩm yên lặng như thế này giống như có một khoảng cách với nhau vậy, cậu có chút không thoải mái.

Vương Cẩm chỉ cùng Kim Việt đi ra ngoài không đến 40 , nếu muốn quá trớn, thời gian cũng chả kịp.

Lại nói, là Kim Việt đến câu dẫn Vương Cẩm, cũng đâu phải Vương Cẩm đi câu dẫn Kim Việt.

Cậu nên chán ghét Kim Việt chứ không phải là Vương Cẩm.

Nhưng là tại cậu không để ý Vương Cẩm trước, hiện giờ cậu không thể chủ động cùng Vương Cẩm nói chuyện được.

Vương Cẩm rửa xong cherry, bưng lại bàn, cầm một quả đưa tới miệng Ngạn Dung.

Ngạn Dung nhịn một chút vẫn không nhịn nổi, há mồm cắn.

Vương Cẩm nói: "Ngọt không?"

Ngạn Dung hàm hồ: "Ừm."

Vương Cẩm nói: "Còn tức giận phải không?"

Ngạn Dung quay đầu trừng anh.

Vương Cẩm thế nhưng lại cười lên, nói: "Được rồi, anh không đúng, không nên đưa hắn đi."

Ngạn Dung cũng không còn tức nữa, nghe anh nói vậy, liền thuận theo bậc thang đi xuống, nói: "Anh sao lại muốn đưa hắn đi? Lần trước không phải là để hắn tự đi sao."

Lần trước là cãi nhau trở mặt, đừng nói là Vương Cẩm không đưa, Kim Việt cũng sẽ không để cho Vương Cẩm đưa.

Có điều Vương Cẩm đâu có ngu mà nói lời này, chỉ đùa nói rằng: "Em lần trước còn mở cửa cho hắn vào."

Ngạn Dung nói: "Lần trước em không phát hiện ra hắn đáng ghét như vậy."

Vương Cẩm đem cherry để ở một bên, nụ cười trên mặt có chút nhạt đi.

Ngạn Dung mẫn cảm nhận ra được, hỏi: "Em nói xấu hắn, nên anh giận à?"

Vương Cẩm nói: "Không phải."

Ngạn Dung hoài nghi nói: "Vậy anh sao lại thay đổi sắc mặt?"

Vương Cẩm nói: "Anh thấy em nói quá chuẩn, hắn rất là đáng ghét."

Anh trước đây lúc ở cùng Kim Việt, cũng không phát hiện ra, Kim Việt lại là kẻ khó chơi như thế.

35. Chương 35: Yêu Anh Ấy

Ngạn Dung vẫn đang hoài nghi Vương Cẩm là trả lời cho có với cậu, hỏi: "Anh ghét hắn cái gì?"

Vương Cẩm ăn ngay nói thật: "Có chút khó chơi."

Ngạn Dung không biết "khó chơi" (nan triền) là có ý gì, nghĩ đi nghĩ lại, cho rằng Kim Việt vừa nãy nhất định là cứ dây dưa (cưu triền) với Vương Cẩm.

Cậu rất tức giận, nói: "Em biết ngay là hắn đến là để câu dẫn anh, quá đáng ghét."

Vương Cẩm không nhịn được cười lên, Ngạn Dung dáng vẻ khi ghen cũng vô cùng đáng yêu.

Anh không muốn nhắc đến chuyện Kim Việt nữa, nói: "Đã sắp 8h rồi, hôm nay anh còn có thể ăn được món thịt bò viên Thụy Điển không?"

Ngạn Dung cũng không muốn vì kẻ kia mà mãi chả yên.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên cậu làm cơm cho Vương Cẩm, nên lưu lại một ký tức tốt đẹp chỉ có hai người bọn họ.

Cậu dằn tâm trạng tiêu cực xuống, chiếu theo thực đơn trong kế hoạch, chăm chú lại thành thạo làm tốt súp cùng thịt viên, lại luộc hai phần mỳ ý, đem thịt viên cùng nước sốt rưới ở phía trên.

Chỉ phụ trách mỗi việc ép nước trái cây, Vương Cẩm khen ngợi nói: "Thật là siêu quá đi."

Ngạn Dung lúc này mới một lần nữa trở nên vui vẻ, còn dùng bông cải xanh và cà rốt để trang trí đĩa thức ăn.

Hai người ngồi chung một chỗ, cùng nhau ăn bữa tối ấm áp.

Ngạn Dung nghĩ, Vương Cẩm không bị Kim Việt câu dẫn, nói rõ lên một điều ở trong mắt anh, Kim Việt cũng không có cái gì gọi là mị lực, nếu có mà anh lại không thèm để ý Kim Việt, vậy mới không giống Vương Cẩm.

Trước khi ngủ, Vương Cẩm nhắc cậu uống thuốc.

Cậu đã sớm hết sốt, bệnh trạng cảm mạo cũng gần như khỏi hẳn, chỉ là còn chút ho khan.

Vương Cẩm phân phần thuốc sáng mai phải uống ra riêng, còn lại đều nhét vào túi sách của cậu, dặn dò: "Nhớ phải uống đúng giờ, đây là phần của ba ngày, uống hết chỗ này là ổn. Bình thường phải uống nhiều nước ấm, buổi tối ngủ đắp kín chăn, nhất định không thể lại để bị cảm nữa."

Ngạn Dung còn đang nghịch điện thoại di động, thuận miệng đáp một tiếng: "Biết rồi."

Vương Cẩm nhìn đồng hồ: "Đừng nghịch nữa, đi tắm đi, ngày mai rời giường sớm một chút, anh đưa em về trường."

Ngạn Dung đã ngủ nguyên trưa, hiện tại không buồn ngủ, nhưng vẫn nghe lời đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm trên giường tiếp tục chơi.

Vương Cẩm thấy cậu đang cùng bạn học nhắn weixin, liền không nhắc cậu nữa, tự mình cũng đi tắm rửa.

Tiếp xúc nhiều một chút với bạn cùng lứa tuổi là chuyện tốt.

Chờ anh đi ra, Ngạn Dung không còn nghịch điện thoại nữa, nằm ở đó, con mắt vội vã nhìn đi chỗ khác, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Anh xốc một bên chăn nằm vào, Ngạn Dung ngay lập tức từ bên cạnh lăn sang ôm dính lấy anh.

Vương Cẩm vỗ vỗ vai Ngạn Dung, dỗ: "Nhanh ngủ đi."

Ngạn Dung cọ mặt ở trên vai anh, nói: "Không muốn ngủ, tỉnh rồi phải quay về trường học."

Vương Cẩm nói: "Về trường học không tốt sao?"

Ngạn Dung làm nũng nói: "Không tốt, em không muốn đến trường, muốn ở cùng anh."

Vương Cẩm cười lên: "Vậy thì không được, em không đi học thì không có mặc đồng phục."

Ngạn Dung nói: "Em không mặc đồng phục vẫn rất tuấn tú."

Vương Cẩm nói: "Ừm, em thế nào cũng đều đẹp trai."

Ngạn Dung ngửi ngửi người anh, nói: “Em cũng dùng sữa tắm đấy, tại sao lại không có mùi như của anh?”

Vương Cẩm hỏi: “Mùi gì?” hôi nách =)))

Ngạn Dung nghĩ một chút, nói: “Không biết nói thế nào, nhưng rất dễ chịu.”

Vương Cẩm cũng cúi đầu ngửi ngửi cậu.

Ngạn Dung nói: “Em là mùi thế nào?” thối chân =)))

Vương Cẩm nói: “Như một con mèo con.”

Ngạn Dung hỏi tiếp: “Anh thích mùi hương của em không?”

Vương Cẩm nói: “Thích.”

Ngạn Dung vui vẻ, phóng khoáng nói: “Vậy anh hôn em đi.”

Vương Cẩm liền hôn cậu, chỉ đơn giản liếm hôn, không có đá lưỡi.

Ngạn Dung cũng vui vẻ tiếp nhận nụ hôn tràn ngập nhu tình này, cậu biết mình tu luyện chưa đủ, Vương Cẩm chỉ cần trêu chọc phát cậu liền xong.

Cậu chưa hồi phục hoàn toàn, còn phải uống thuốc, không thích hợp để chịch yêu.

Nhưng cậu đã rất hài lòng, Vương Cẩm đối xử với cậu vẫn ôn nhu như thế, bọn họ vẫn cứ thân thiết như vậy.

Kim Việt đối với hai người họ không có bất cứ ảnh hưởng gì hết.

…

Ngày thứ hai, Vương Cẩm đưa cậu quay về trường học, lại hẹn thứ sáu gặp nhau.

Thế nhưng chiều thứ sáu đến đón cậu, là một người đã lâu không gặp – trợ lý của Lương Tỳ.

Bởi vì công việc của Bách Đồ đã kết thúc, ngày hôm nay từ nơi khác trở về.

Tuy rằng buổi trưa Vương Cẩm đã gọi điện báo trước việc này, nhưng Ngạn Dung vẫn không tránh khỏi cảm thấy căng thẳng.

Trong khoảng thời gian này Bách Đồ không ở Bắc Kinh, cậu đã nhận ra mình không giấu được cái chuyện thầm mến Lương Tỳ, hai người bọn họ đều biết hết mọi việc. Cậu và Lương Tỳ ít khi nói chuyện trực tiếp, mặc dù cảm thấy xấu hổ, thế nhưng từ trước vẫn luôn như thế.

Nhưng Bách Đồ không giống vậy, anh cùng cậu ở chung trước giờ đều rất hòa hợp, biết rõ cậu đối với Lương Tỳ ôm ấp loại tình cảm kia, Bách Đồ cũng vẫn đối với cậu rất tốt, lúc trước cho rằng không bị lộ thì cứ luôn âm thầm tự trách, hiện tại lộ rồi, càng thấy xấu hổ hơn.

Gặp lại Bách Đồ, anh so với trước đây cũng không khác biệt gì, hỏi Ngạn Dung tình hình học tập hiện tại, lại hỏi tiếp: "Nghe Lương Tỳ bảo mấy ngày trước em bệnh hả, hiện tại thế nào rồi?"

Lương Tỳ làm sao biết? Chỉ có khả năng là Vương Cẩm nói.

Ngạn Dung thấy hơi khó chịu, cậu không thích Vương Cẩm nói chuyện của cậu với Lương Tỳ.

Cậu nói: "Không sao rồi, bị cảm thông thường thôi."

Bách Đồ nói: "Vậy thì tốt, anh mang quà về cho em này."

Anh lần này đến Thanh Hải quay phim, mang về thảm dệt thủ công của địa phương Tây Tạng tặng cho Ngạn Dung, còn có một bao thịt bò khô rất to.

Ngạn Dung đối với cái thảm kia rất có hứng thú, cầm trong tay nhìn một vòng, cũng tạm thời quên căng thẳng.

Bách Đồ cười nói: "Thích không? Chờ sau này có thời gian rảnh, mang em đến chơi thảo nguyên nhé."

Ngạn Dung buông tấm thảm xuống, lại có chút lúng túng nói: "Rất thích, cảm ơn Bách Đồ ca ca."

Không hiểu Bách Đồ vô tình hay cố ý hỏi: "Khoảng thời gian anh không ở nhà này, em thường đến nhà Vương Cẩm không?"

Ngạn Dung nói: "Chỉ có cuối tuần mới đến."

Bách Đồ quan tâm hỏi: "Hai người các em… vẫn tốt chứ?"

Ngạn Dung nói: “Rất tốt ạ.”

Nhắc đến Vương Cẩm, vẻ mặt của cậu trở nên khác hẳn, có chút thẹn thùng, lại có chút hưng phấn.

Bách Đồ nhận ra sự thay đổi của cậu, cảm thấy vui buồn lẫn lộn.

Cậu di tình biệt luyến không thích Lương Tỳ nữa, đây đương nhiên là việc tốt, đối với Lương Tỳ, đối với Bách Đồ, đối với chính bản thân Ngạn Dung đều tốt. Nhưng mà cậu lại ngay lập tức sa vào mê luyến đối với Vương Cẩm, này… không tốt cho lắm.

Cậu nhạy cảm lại thiếu tình thương, vốn đã dễ thích những người lớn tuổi hơn mình, lớn lên còn đẹp thế này, gặp phải loại đàn ông vừa lớn tuổi vừa không đơn giản như Vương Cẩm, bằng lòng tốn tâm tư dỗ ngon dỗ ngọt cậu đến thất điên bát đảo, cậu không muốn trồng cây si cũng khó.

Bách Đồ rất không thích cái tên Vương Cẩm này, dù cho Lương Tỳ có nói Vương Cẩm cách làm người và tính tình đều tốt thế lọ thế chai, thì anh đối với Vương Cẩm cũng không có cảm tình gì được, mỗi lần nhớ đến cảnh làm sao mà Vương Cẩm và Ngạn Dung quen nhau, đều sẽ cảm thấy nhân phẩm của Vương Cẩm khốn nạn đến không chịu được.

Đặc biệt là lần Lương Tỳ đi thăm đoàn phim, có nói với anh: “Vương lão nhị khiến cho Ngạn Dung không hold nổi, phải chạy trở về nhà mẹ đẻ, kết quả là ngày hôm sau chưa chi đã bị dụ trở về.”

Lương Tỳ buôn dưa với anh, nhưng anh không có cách nào làm người mua dưa được, Ngạn Dung còn nhỏ thế, nếu thân thể bị Vương Cẩm nghịch hỏng, sau này phải làm sao? Vương Cẩm từng đấy tuổi, còn là một bác sĩ, không thể không hiểu những điều này, nếu như thật sự yêu thích Ngạn Dung, làm sao có thể không quan tâm như thế?

Tối đến, một nhà ba người ‘kiểu mẫu’ đi ra ngoài ăn cơm, là quán do người bạn của Lương Tỳ mở, sẽ không bị người khác vây xem và gây rối.

Sau khi ăn về nhà, Bách Đồ cùng Ngạn Dung ở trong phòng khách nói chuyện còn chưa được mấy câu, Lương Tỳ ở trong phòng tìm lý do lý trấu gọi Bách Đồ vào theo.

Ngạn Dung rất thức thời chủ động rút lui, để cho đôi chồng chồng này có đầy đủ không gian riêng tư.

Cậu nghĩ, cậu bình thường mỗi tuần đều cùng Vương Cẩm tách ra năm ngày, đều sẽ như thả hồn thả vía lên mây, Bách Đồ lần này đi lâu tới vậy, khoảng thời gian ấy Lương Tỳ chỉ đi thăm có một lần, nghĩ thôi cũng thấy là ngày ngày trải qua rất khó khăn.

Phòng cậu và phòng ngủ chính của Lương Tỳ cùng Bách Đồ cách nhau một đoạn khá xa, bên kia làm cái gì cũng không truyền đến tai cậu.

Ngạn Dung đem bài tập lấy ra để trên bàn, nhưng lại không có tâm trạng làm bài.

Hình như đã rất lâu rồi chưa quay về nơi này, cậu thậm chí còn bắt đầu cảm thấy, nhà Vương Cẩm mới là nhà mình.

Cũng không biết Vương Cẩm tan làm hay chưa, ngày hôm nay không phải đi đến trường đón cậu, Vương Cẩm rất có thể là lại muốn tăng ca.

Cậu gọi điện thoại cho Vương Cẩm, bên kia treo máy.

Mười mấy phút sau, Vương Cẩm gọi lại, nói: "Vừa nãy đang lái xe, hiện giờ về đến nhà rồi, em đang ở đâu?"

Ngạn Dung nói: "Em cũng vừa về nhà không bao lâu."

Vương Cẩm cười nói: "Bách Đồ chắc hẳn đã dẫn em đi ăn ngon hả?"

Ngạn Dung nói: "Ừm. Anh ăn cơm chưa?"

Vương Cẩm nói: "Đã ăn trong căn tin bệnh viện rồi."

Ngạn Dung không nói lời nào.

Vương Cẩm nói: "Không nói gì nữa? Vậy anh cúp máy trước, còn có cuộc gọi lỡ."

Ngạn Dung nói: "Chờ chút… em nhớ anh."

Vương Cẩm cười thành tiếng, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Ngạn Dung hỏi: "Anh ngày mai được nghỉ không?"

Vương Cẩm nói: "Không thể nghỉ."

Ngạn Dung nói: "Vậy em có thể đến bệnh viện tìm anh không?"

Vương Cẩm suy nghĩ chốc lát, nói: "Có thể, thế nhưng em trước khi đi phải nói trước với Bách Đồ một câu."

Bách Đồ và Lương Tỳ đến cùng vẫn là không giống nhau.

Hai người còn nói vài câu tâm tình, hẹn ngày mai gặp mặt, đến lúc Vương Cẩm gọi lại cho cuộc gọi nhỡ khác, Ngạn Dung mới lưu luyến không thôi gác máy.

Cậu tắm sạch sẽ rồi sấy tóc, tựa ở đầu giường dùng máy tính bảng xem video thi đấu Chinese Bridge, trước đây cậu còn không hiểu lắm các loại đề mục trong thi đấu, gần đây có thể miễn cưỡng theo kịp tiết tấu chương trình, tiếng Trung của cậu đã tiến bộ rõ rệt.

Cậu xem đến rất muộn, đến lúc buồn ngủ chuẩn bị ngủ, thì Bách Đồ gõ cửa phòng cậu, hỏi: "Ngạn Dung, em đã ngủ chưa?"

Cậu nói: "Chưa có, vào đi, em không có khóa cửa."

Bách Đồ đẩy cửa vào, anh mặc bộ đồ ngủ, tóc hơi ẩm, dáng vẻ mới tắm xong, cả người toát lên vẻ biếng nhác mà đầy phong tình.

Ngạn Dung không nhịn được tim đập loạn mấy cái, cậu sớm đã không còn là đứa nhỏ mới lớn không hiểu sự đời trước đây, cậu gần như có thể ngửi thấy được trên người Bách Đồ mùi của việc vừa trải qua. Bách Đồ lớn lên phi thường đẹp trai, vóc người lại tốt, bình thường khí chất có chút cao lãnh, nhưng sau khi được tình dục làm dịu đi dáng vẻ lại có chút cảm giác nhu hòa mê người.

Bách Đồ hỏi: "Em đang xem gì thế?"

Ngạn Dung chìa ipad cho anh xem, nói: "Chinese Bridge."

NOTE: Chinese Bridge/Hán ngữ kiều là cuộc thi thuộc lĩnh vực giao lưu văn hóa giữa Trung Quốc và các bạn trẻ thế giới do Viện Khổng Tử tổ chức.

Bách Đồ ngồi xuống bên giường.

Ngạn Dung hỏi lại một câu: "Muộn thế này, anh sao lại còn chưa ngủ?"

Bách Đồ nói: "Anh nghĩ cùng em tâm sự một chút."

Ngạn Dung hít một hơi, lấy dũng khí nói: "Là việc có liên quan đến Lương Tỳ ca ca sao?"

Bách Đồ ngẩn ra.

Ngạn Dung vẫn đang rất hồi hộp, nhưng cậu cảm thấy nên dũng cảm thừa nhận và gánh chịu lỗi lầm của chính mình, cậu xấu hổ lại thành khẩn nói: “Xin lỗi, em từng thích hắn.”

Bách Đồ: “… Anh, anh biết.”

Ngạn Dung lúng túng nói: “Em cũng biết điều đấy.”

Bách Đồ cố gắng động viên cậu: “Điều này cũng không phải do em làm sai, chuyện tình cảm rất khó khống chế.”

Ngạn Dung nói: “Không, chính là em đã sai, anh đối với em tốt như vậy, em thế nhưng lại không nhịn được lén lút mơ tưởng đến người đàn ông của anh, xin lỗi.”

Cái câu này nghe có chút kì kì, thế nhưng trình độ tiếng Trung của Ngạn Dung cũng chỉ được có vậy.

Bách Đồ không làm gì khác hơn là nói: “Anh chấp nhận lời xin lỗi của em, em đừng tự trách mình nữa.”

Đơn giản nhận được tha thứ như thế khiến Ngạn Dung cảm thấy đỏ mặt, nói: “Em chỉ mơ tưởng qua mấy lần, sau này sẽ không thế nữa. Các anh rất xứng đôi, em hi vọng nhìn thấy hai người sẽ mãi luôn ở cùng nhau.”

Cái đề tài này làm cậu lúng túng không ngừng, cũng làm cho Bách Đồ cảm thấy không dễ chịu mấy.

Bách Đồ quyết định đi thẳng vào vấn đề chính, nói: “Thật ra, anh là muốn nói chuyện về Vương Cẩm với em.”

Ngạn Dung ngồi nghiêm chỉnh nói: “Được.”

Bách Đồ chăm chú nhìn cậu, hỏi: “Em yêu ảnh à?”

Ngạn Dung bị hỏi đơ người.

Cậu còn chưa từng dùng qua chữ ‘yêu’ tiếng Trung này.

Giáo viên Văn có dạy cậu: “Yêu khiến con người ta vui sướng, khiến con người ta cam tâm vì loại vui sướng này mà hiến dâng hết bản thân mình, càng hiến dâng càng khiến con người ta vui sướng.”

Cậu cùng Vương Cẩm ở bên nhau rất vui sướng, cậu cũng nguyện ý hiến dâng cho Vương Cẩm toàn bộ tất cả… Không đúng, cậu cũng không có cái gì có thể hiến dâng cho Vương Cẩm, cậu không còn gì cả, cậu chỉ

có mỗi Vương Cẩm.

Cái nhận thức này, khiến cho cậu cảm thấy mê man, nhưng cũng lại cảm thấy hạnh phúc, trong lòng dường như đột nhiên nở đầy hoa.

Cậu không nhịn được hưng phấn, không thể chờ đợi thêm được nữa mà hướng về phía Bách Đồ tuyên bố: "Đúng, em yêu anh ấy."

36. Chương 36: Đối Tượng Thực Tập

Trước khi hỏi ra vấn đề này, Bách Đồ đã hi vọng Ngạn Dung trả lời là "không phải", anh hi vọng cảm giác mà Ngạn Dung dành cho Vương Cẩm là 'thích' chứ không phải là 'yêu'.

Anh hỏi lại một câu cho chắc chắn: "Yêu và thích là hai việc khác nhau, em hiểu điều này không?"

Ngạn Dung hỏi ngược lại: "Vậy anh là bởi vì 'yêu' Lương Tỳ ca ca, nên mới muốn cùng hắn kết hôn sao?"

Bách Đồ nói: "Đương nhiên là thế rồi. Cái chúng ta nói bây giờ là em kìa."

Ngạn Dung đem ipad ôm vào trong ngực, không khống chế được khóe miệng giương lên, nói: "Em thật sự hiểu mà, bởi vì em cũng muốn cùng Vương Cẩm Châu kết hôn."

Bách Đồ: "..."

Ngạn Dung đối với vị cha nuôi này tâm tình có chút thay đổi nhỏ, trước đây bọn họ nhìn thì những tưởng hòa hợp thật ra xa cách, là bởi vì liên quan đến Lương Tỳ. Thế nhưng vấn đề của Lương Tỳ đã được giải quyết, nhìn khắp thế gian này, ngoại trừ Vương Cẩm, người cậu thân nhất chính là Bách Đồ.

Từ khi cậu dần dần bị Vương Cẩm mê hoặc cho đến ngày hôm nay, kỳ thực có rất nhiều cảm xúc đáng quý muốn nói ra, lúc động tâm thì ám muội cùng thăm dò, kết quả sau đấy thì lòng chua xót và thất vọng, sau khi mến nhau thì ngọt ngào và hạnh phúc, những việc này không có cách nào nói với người khác, nhưng là với Bách Đồ thì hoàn toàn có thể.

Nhưng cậu vẫn còn có chút thẹn thùng, âm thanh nho nhỏ nói: "Thực ra em đã cầu anh ấy chuyện kết hôn rồi."

Bách Đồ bị công kích hai lần liên tiếp, không thể nói được nên lời.

Ngạn Dung nói tiếp: "Anh ấy không có nói yes cũng không có nói no, nhưng em cảm thấy anh ấy không phải là không muốn, chỉ là còn cần thêm chút thời gian để thích ứng thôi, Vương Cẩm theo chủ nghĩa không cưới lâu thế rồi, lúc vừa quen nhau anh ấy còn nói không muốn nói chuyện yêu đương, hiện tại còn không phải là cùng em nói chuyện yêu đương sao?"

Cậu càng nói càng hài lòng, cậu tin tưởng Vương Cẩm cũng yêu cậu như cậu yêu anh, cậu tin tưởng mình có thể thay đổi được Vương Cẩm.

Bách Đồ hai hàng lông mày phải gọi là nhíu hết vào nhau, lại không muốn trực tiếp giội cho cậu thau nước lạnh, uyển chuyển nói: "Em đã đến nhà Vương Cẩm, thì cũng nên gặp người nhà của anh ta rồi chứ?"

Ngạn Dung nói: "Chỉ gặp qua em trai anh ấy."

Bách Đồ nói: "Vương Siêu không tính."

Ngạn Dung kỳ quái hỏi: "Tại sao không tính."

Bách Đồ nói: "Lời nói của Vương Siêu trong nhà không có tẹo trọng lượng nào, không ai muốn nghe ý kiến của hắn đâu."

Ngạn Dung như hiểu như không hỏi: "Anh lo lắng người nhà bọn họ không chấp nhận đồng tính? Vương Cẩm Châu đã come out rồi nha."

"Không phải ý này." Bách Đồ để đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, bắt đầu truyền bá tư tưởng phong kiến: "Người Trung Quốc yêu đương rồi kết hôn không phải là chuyện của riêng hai người, mà là chuyện của cả hai bên gia đình, chỉ khi em gặp Vương Tề hoặc bố mẹ nhà họ Vương, cũng đồng thời được họ chấp nhận, lúc ấy mới có thể xem như là đối tượng chính thức của Vương Cẩm."

Thế giới quan của Ngạn Dung vì thế mà chấn động, kinh ngạc nói: "Cái đó… em hiện tại vẫn là đối tượng thực tập?"

Bách Đồ bị chọc cho suýt cười lên, nhưng cố nhịn trở về, từ từ hướng đến mục đích chính vừa nói: "Cũng gần giống thực tập. Anh cùng Vương Cẩm không thân, nghe Lương Tỳ nói lúc anh ta come out, bị đánh đến rất thảm, anh ta kể qua với em chưa?"

Ngạn Dung tò mò, hỏi: "Không có, Vương Cẩm chỉ nói với em là anh ấy đã come out. Là bố hay anh trai của anh ấy đánh vậy?"

Bách Đồ nói: "Hình như là bố anh ta."

Ngạn Dung nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười nói: "Vương Cẩm khi bé còn chém gió nói bố mình là xã hội đen, lúc bị đánh không biết có hối hận hay không nhỉ."

Bách Đồ thực phiền muộn, trọng tâm hình như không đúng rồi, anh trực tiếp hỏi: "Em không quan tâm anh ta come out vì ai sao?"

Ngạn Dung nghi ngờ nói: "Come out không phải là để người nhà biết rõ xu hướng tình dục của mình sao? Đương nhiên là vì chính mình."

Bách Đồ: "…" Hình như cũng đúng thật.

Ngạn Dung nhìn anh, nói: "Bách Đồ ca ca, thật ra em hiểu anh muốn nói cái gì."

Bách Đồ lộ vẻ mặt lo âu.

Ngạn Dung nói: "Anh có phải muốn nói, ảnh so với em lớn hơn nhiều tuổi, cuộc sống bận rộn, từng yêu người khác, vì thế nên anh lo lắng chúng em không thể kết hôn, còn có khả năng sẽ chia tay?"

Tuy rằng lời cậu nói cùng với lo lắng của Bách Đồ thì có tí sai lệch, nhưng trên cơ bản là hướng đi đúng rồi, Bách Đồ nhân cơ hội nói: "Anh sợ em sẽ bị tổn thương."

Ngạn Dung nói: "Sẽ không, anh ấy sẽ không làm tổn thương em, anh không hiểu Vương Cẩm."

Bách Đồ: "… Anh ta tốt lắm à?"

Ngạn Dung dùng sức gật đầu: "Anh ấy thực sự tốt lắm luôn."

Cậu lộ ra một nụ cười vừa ngượng ngùng vừa đắc ý, nói: "Anh ấy rất có nguyên tắc, đối với người mình không có tình cảm, tuyệt đối sẽ không nói chuyện yêu đương, chỉ cần đã nói thích, nhất định chính là thật lòng thích, anh ấy rất thích em… hẳn là rất yêu em."

Cậu nói vừa tự nhiên lại vừa kiên định như thế.

Bách Đồ cũng không biết nên làm sao phản bác, tuổi trẻ thật là tốt.

Ngạn Dung nói: "Đúng rồi, em ngày mai muốn đi tìm Vương Cẩm chơi, anh ấy nói nhất định phải được sự đồng ý của anh, em có thể đi không?"

Bách Đồ thâm tâm tự nhủ, Vương Cẩm thật đúng là một kẻ sõi đời.

Ngạn Dung dáng vẻ biểu hiện như đang chìm đắm trong bể tình hạnh phúc, anh cũng không đành lòng nói mấy câu vốn định nói ra, thay vào đó dặn dò: "Đi chơi thì có thể, nhưng tối phải về nhà sớm một chút."

Ngạn Dung đáp ứng.

Bách Đồ còn nói: "Còn nữa, không phải anh nhiều chuyện, nhưng em còn nhỏ, phải chú ý một chút."

Ngạn Dung không có hiểu gì, hỏi: "Chú ý cái gì?"

Bách Đồ mập mờ nói: "Đừng luôn để Vương Cẩm thực hiện được ý đồ."

Ngạn Dung lúc này đã thông rồi, kết hợp với khí chất lúc này của Bách Đồ, làm cậu đang tưởng Bách Đồ muốn dạy cho cậu mấy chiêu kỹ xảo, hưng phấn hỏi: "Vậy cái đó phải làm thế nào?"

Bách Đồ nói: "Từ chối anh ta đó, lẽ nào anh ta còn có thể đòi đến cùng được?"

Ngạn Dung ham học hỏi như người khát nước nói: "Đấy là muốn 'dục cự hoàn nghênh' sao?"

Bách Đồ ngu người, không nhịn được hỏi: "Em từ đâu học được loại từ ngữ này?"

Ngạn Dung đem ipad giơ lên, nói: "Đoán thành ngữ Chinese Bridge."

Bách Đồ: "… Em học nhanh thật đấy."

Màn tâm sự đêm khuya trở về trong trắng tay, Bách Đồ phiền muộn quay lại phòng ngủ chính.

Lương Tỳ nghe anh kể sơ qua xong, chọn mấy câu mà anh thích nghe đem ra nói: "Thằng nhóc có mười mấy tuổi đầu, tiếng Trung còn nát đến thế, nó biết cái gì là yêu? Em đừng lo lắng."

Bách Đồ nói: "Vừa này em còn suýt thì đem chuyện anh kể với em nói cho nó, nhưng nhìn thấy nó cao hứng như thế, em không nhẫn tâm được. Nó còn nói ngày mai muốn đi tìm Vương Cẩm chơi, ờ chơi thì chơi đó… Cái chính là không biết Vương Cẩm muốn chơi nó kiểu gì thôi."

Lương Tỳ: "…"

Bách Đồ lo lắng không thôi nói: "Nó còn muốn cùng Vương Cẩm kết hôn, nếu như Vương Cẩm thật sự cùng người kia gương vỡ lại lành, nó phải làm sao bây giờ đây? Anh là chưa thấy qua dáng vẻ khi nó nhắc đến Vương Cẩm đấy thôi, nghĩ thôi mà em đã thấy nó sẽ khổ rồi. Anh thế mà cả ngày nói Vương Cẩm tốt thế này thế kia, loại người thay đổi thất thường như thế tốt chỗ nào?"

Lương Tỳ nói: "Nó cùng người trước kia không có hi vọng đâu, chuyện năm đấy như thế sao mà quay đầu ăn cỏ cũ được? Nó không ti tiện vậy đâu."

Bách Đồ tức giận nói: "Thế nhưng mấy năm qua vẫn còn liên lạc, hiện giờ còn đem người quyến rũ đến tận Bắc Kinh rồi kia, này mà là không quay đầu ăn cỏ cũ hả? Ngạn Dung trẻ người lại đẹp, Vương Cẩm không thích mới là lạ, nhưng còn phải xem là loại thích nào, Ngạn Dung muốn cùng Vương Cẩm kết hôn, anh ta muốn không? Em thấy Vương Cẩm là muốn chiếm tiện nghi của Ngạn Dung, chờ chiếm được rồi liền quăng bỏ nó."

Lương Tỳ: "Không đâu không đâu, với cái tính của Vương Cẩm, không thể chủ động quăng người. Sau này hai đứa nó mà thật sự muốn chia tay, cũng là Ngạn Dung quăng nó."

Bách Đồ nói: "Anh hiểu rõ anh ta quá ha! Anh ta ăn trong bát nhìn trong nồi, muốn ngủ với tiểu thịt tươi, còn không nỡ bỏ tình nhân cũ, cái thứ gì đâu."

NOTE: Tiểu thịt tươi là từ dùng để chỉ các bạn nam trẻ tuổi đẹp trai.

Trong lòng người ta luôn có một lý lẽ rất kỳ quái, một khi có thành kiến với người nào, càng có người đứng ra giúp người đó nói tốt, càng dễ gây ra hiệu quả ngược lại. Bách Đồ hiện tại chính là cái tình huống này, anh có thành kiến với Vương Cẩm, vốn là nói vài câu coi như xong, nhưng Lương Tỳ cứ một mực bênh Vương Cẩm, càng như vậy anh càng bực bội, đối với Vương Cẩm có ý kiến năm phần nay vọt lên đến bảy – tám phần.

Lương Tỳ cũng nhận ra, không dám nói nữa, chờ Bách Đồ xả giận xong, lại giở trò sán lại muốn tiếp tục làm chuyện thân mật, bị Bách Đồ lấy lý do "không có tâm tình" từ chối.

Hắn hối hận thôi rồi, thật không nên đem chuyện "Cái người trước đây của Vương Cẩm quay lại Bắc Kinh còn tuyên bố muốn theo đuổi Vương Cẩm" này ra nói cho Bách Đồ.

Vấn đề là hắn nhịn không được, có chút chuyện gió thổi cỏ lay mới mẻ gì, hắn đều muốn ngay lập tức nói cho Bách Đồ nghe.

…

Ngày dài hơn đêm, chưa đến 6h sáng, bầu trời đã hơi hửng sáng lên.

Ngạn Dung rời giường rất sớm, ở trước tủ quần áo chọn đi chọn lại. Cậu đã cao lên mấy cm, quần áo xuân thu năm ngoái rất nhiều đồ đã không thể mặc, quần áo năm nay mới mua đều để ở nhà Vương Cẩm.

Cậu cũng không muốn mặc đồng phục để đi đến bệnh viện, huy hiệu trường thêu trước ngực quá dễ nhìn, liếc cái biết ngay cậu là học sinh cao trung (cấp 3).

Chọn nửa ngày, lấy ra một cái áo khoác bóng chày Galaxy hàng hiệu cỡ L, mặc vào miễn cưỡng vừa, nhìn cũng lấp lánh, xem như là đẹp.

Lề mề đến hơn 8h mới ra ngoài, cửa phòng Lương Tỳ và Bách Đồ vẫn đóng chặt, hẳn là còn chưa rời giường. Cậu cũng không làm kẻ đáng ghét mà đi qua gõ cửa, viết tờ giấy nhắn rồi dán lên tủ lạnh, sau đấy thiệt là cao hứng mà ra khỏi cửa.

…

Vương Cẩm dẫn theo hai thực tập sinh trường y, một nam một nữ, kiểm tra phòng bệnh sau đó không còn chuyện gì, hai sinh viên kia liền theo đuôi anh hết hỏi đông lại hỏi tới tây.

Chủ nhiệm Vương ở trong bệnh viện này được xưng là tốt tính, những sinh viên khác thầy hướng dẫn sẽ mắng bọn họ ngốc, sẽ ghét bỏ bọn họ vướng chân vướng tay, nhưng chủ nhiệm Vương sẽ không làm thế, có chuyện gì cũng cười nói.

Thế nhưng những đàn anh đàn chị đã từng 'qua tay' Vương Cẩm nói rằng, không nên bị vẻ bên ngoài lừa, lúc ở trên sổ tay thực tập viết lời bình, chủ nhiệm Vương ra tay phi thường tàn nhẫn.

Đang nói chuyện, điện thoại Vương Cẩm để trên bàn rung một hồi, anh cầm lên liếc mắt nhìn, lập tức cười rộ lên, phất tay nói: "Đi ra chỗ khác chơi, hai đứa em đừng ở chỗ anh mà núp chứ, chạy đi tìm y tá trưởng tìm chút việc gì làm đi."

Y tá trưởng để hai sinh viên đi phát thuốc cho bệnh nhân, bọn họ cầm thuốc quay lại phòng bệnh, xa xa nhìn thấy Vương Cẩm từ dưới tầng đi lên, bên cạnh còn có một bé trai thấp hơn anh nửa cái đầu, không biết bé trai kia nói câu gì, Vương Cẩm lại đưa tay ra xoa xoa tóc cậu.

Nữ sinh viên ôm ngực, làm ra vẻ kinh ngạc thốt lên: "Mẹ ơi! Sờ đầu sát!"

Nam sinh viên hỏi mấy y tá: "Bé trai kia là ai vậy?"

Một y tá hơi lớn tuổi nhỏ giọng nói: "Đó là con trai chủ nhiệm Vương."

Y tá nhỏ tuổi lập tức nói: "Mới không phải, đó là chém gió."

Y tá nhớn: "Lần trước trên weibo nói rõ như vậy mà, ngay cả đứa nhỏ này học trường Quốc tế nào học lớp nào cũng đều nói cả, lúc tết đứa nhỏ này còn đến viện cắt ruột thừa, chủ nhiệm Vương giao thừa lẫn mùng một đều ở lại chăm sóc, sau này còn cứ đến chiều thứ sáu lại vội vàng chạy đi đón tan trường, cuối tuần còn mang đi khu vui chơi, nếu không phải con trai ai phí tâm sức thế? Chị thấy không giống chém đâu."

Y tá nhỏ hùng hồn nói: "Chỉ cần bản thân Cẩm Cẩm không nói, em liền không tin."

Y tá nhớn nói: "Chị nếu như là ảnh cũng sẽ không thừa nhận, em tính tuổi coi, 17 nhưng đã làm cha, lại còn cùng gái tây sinh nữa, anh ta còn muốn thăng chức không đây?"

Y tá nhỏ cả giận nói: "Chị còn nói! Buổi tối không cùng chị đi ăn Malatang nữa."

Y tá nhớn: "…"

Hai sinh viên nghe xong một hồi vở kịch lớn, trợn mắt há mồm.

37. Chương 37: Cổ Tích

Bên này, Vương Cẩm mang Ngạn Dung vào trong phòng làm việc của mình, mới nói không được hai câu, lại có người nhà bệnh nhân đến tìm anh, anh liền để Ngạn Dung ở lại văn phòng, nói: "Ipad của anh ở trong ngăn kéo, bên trong còn có chút đồ ăn vặt, em tự ngồi chơi trước một lúc đi."

Ngạn Dung vốn dĩ không muốn đến chơi, cậu ấp ủ cả đêm thêm cả trời vừa sáng là muốn đến nói cho Vương Cẩm, cậu yêu anh.

Chuyện này rất quan trọng.

Vương Cẩm đi rồi, cậu nghiêm túc ngồi ở trên ghế, hai tay đút trong túi áo khoác, không biết lần thứ bao nhiêu sắp xếp lại từ ngữ để tỏ tình.

Mười mấy phút trôi qua, Vương Cẩm chưa trở lại, cậu bắt đầu cảm thấy tẻ nhạt.

Thật ra còn cần gì phải sắp xếp từ ngữ nữa? Cứ trực tiếp nói cho Vương Cẩm là tốt rồi nha, Vương Cẩm nhất định sẽ rất vui vẻ, Vương Cẩm nhất định đã sớm biết tình cảm giữa bọn họ là tình yêu.

Cậu nghĩ đây là chuyện đương nhiên, đối với Vương Cẩm, đối với ái tình, đều tràn ngập tự tin.

Vương Cẩm vẫn chưa có trở về, cậu liền đi đến bàn làm việc của anh, mở ngăn kéo muốn lấy ipad.

Trong ngăn kéo rất chỉnh tề, ngoài ipad, còn mấy quyển notebook xếp chồng lên nhau, một hộp socola, một gói kẹo, một lọ kem dưỡng da tay, ba thứ này được để tập trung một bên, tất cả đều còn mới.

Cậu nhìn một chút, cho rằng những thứ đồ nhỏ này hẳn là quà người khác tặng cho Vương Cẩm. Tặng socola, kem bôi tay mùi anh đào, chắc hẳn là con gái nhỉ? Không phải bác sĩ nữ thì cũng là y tá nữ, nếu không phải nữa thì hẳn là bệnh nhân nữ. Vương Cẩm mặt đẹp dáng đẹp, đã thế đối với ai cũng dáng vẻ ôn hòa, mặc dù là không phải cố ý, nhưng kiểu gì chả có người thích bộ dáng kia, luôn dễ dàng quyến rũ người đến thế.

Hừ.

Cậu bóc hộp socola, cầm một viên bóc ra ăn, vừa nãy Vương Cẩm nói cậu có thể ăn.

Trong miệng ngậm socola ngọt ngọt, tay cậu lại cầm lấy quyển notebook ngay trên đầu lung tung lật xem, mới lật lật được mấy tờ, bên trong rơi ra một tờ giấy gấp đôi.

Là bức thư tình cậu viết cho Vương Cẩm.

Vương Cẩm dùng bút chì sửa lại hai chỗ sai chính tả: tĩnh xem xét, anh thật sự cực kỳ tốt – "bình"; Lời ít ý mà nói, em chính là rất yêu thích anh – "nhiều".

Cậu có chút vui vẻ, lại có chút thẹn thùng, trong sổ này đều là ghi chép những công tác của Vương Cẩm, nhìn ngày ghi trên đó thì là thường xuyên mở ra ghi chép, đặt phong thư tình ở bên trong, Vương Cẩm là xem rất nhiều lần lời tâm tình của cậu gửi cho anh sao?

… Tại sao lại viết không tốt thế chứ? Cậu rõ ràng là có thể viết khá hơn.

Mãi đến tận gần trưa, Vương Cẩm mới quay lại, Ngạn Dung đang ngồi trên ghế làm việc của anh xem Chinese Bridge.

"Có phải là bận nhiều việc quá không?" Ngạn Dung thật ra không quá cam tâm, nhưng vẫn nói: "Vậy em đi về nha, không ở lại ảnh hưởng anh nữa."

Vương Cẩm cởi áo khoác trắng ra, cười nói: "Không ảnh hưởng, anh nghỉ làm rồi."

Ngạn Dung vui mừng để ipad xuống đứng lên, nói: "Có thật không? Anh hôm nay không phải làm việc cả ngày?"

Vương Cẩm nói: "Cùng đồng nghiệp đổi ca."

Ánh mắt Ngạn Dung đầy ý cười, chậm rãi đi đến bên cạnh Vương Cẩm, nói: "Là vì cùng em hẹn hò sao?"

Vương Cẩm chỉ cười mặc áo khoác vào, không hề trả lời.

Ngạn Dung tự hỏi tự đáp: "Nhất định là thế, nhất định là thế."

Vương Cẩm phụ họa nói: "Đúng đúng đúng."

Ngạn Dung nhón chân lên, hun môi Vương Cẩm, sau đó ngửa mặt lên nhìn anh cười, rất phấn chấn, lại rất đắc ý.

Vương Cẩm cúi thấp đầu, cậu liền nhắm mắt lại, thực tự nhiên đón nhận một nụ hôn.

Bọn họ trước tiên đi ăn cơm, trong lúc ăn thì hai người cùng nhau chọn một bộ phim điện ảnh đang ra rạp, đặt trước vé, rời khỏi quán ăn liền đến thẳng rạp chiếu phim.

Bởi vì là cuối tuần, giữa chừng đặt vé nên đã không còn vị trí tốt. Nhưng đây là một bộ phim mới của Disney, Ngạn Dung vốn là fan ruột của Disney, hơn nữa cùng Vương Cẩm xem phim rất vui vẻ, vì thế nên cho dù ngồi xem tận trong góc rạp, trong phòng chiếu còn có rất nhiều bé con líu ra líu ríu, nhưng cậu vẫn cảm thấy 1h đồng hồ này trôi đi quá nhanh, phim hết mà còn chưa hết thèm, vai của Vương Cẩm cậu còn chưa tựa đủ.

Lúc từ chỗ ngồi đứng lên rời khỏi, cậu còn đang có chút thất vọng nghĩ, nếu như có thể vĩnh viễn như vậy thì quá tốt rồi, thưởng thức một câu chuyện cổ tích tốt đẹp, bên cạnh còn có một người yêu cực kỳ tốt, đây cũng quá hạnh phúc rồi, quả thực so với trong phim còn hạnh phúc hơn nhiều.

Từ rạp chiếu phim đi ra, hai người trở lại nhà Vương Cẩm, còn chưa đến 4h30 chiều.

38. Chương 38: Ghim Tiểu Nhân

Lúc mặt trời ngả về phía Tây, Vương Cẩm ôm Ngạn Dung như ôm một con Koala từ trong phòng tắm đi ra, hai người cơ thể đều trần truồng, Ngạn Dung nhắm mắt lại, đem mặt mình chôn ở hõm vai Vương Cẩm.

Đi tới bên giường, Vương Cẩm đem cậu thả xuống, nhưng cậu vẫn ôm chặt cổ Vương Cẩm không buông tay.

Vương Cẩm véo nhẹ thịt trên mông cậu, nói: "Được rồi, ngoan ngoãn mặc quần áo đi, nên đưa em trở về rồi."

Ngạn Dung nhỏ giọng làm nũng nói: "Không muốn về nhà, em có thể không trở về không?"

Vương Cẩm nói: "Bách Đồ ca ca của em sẽ lo lắng."

Ngạn Dung mở mắt ra nói: "Em gọi điện thoại cho ảnh, nói là em đang bận chuyện yêu đương."

Vương Cẩm cười nói: "Vậy cậu ta sẽ ghim tên anh lên hình nộm tiểu nhân mất."

Ngạn Dung không hiểu, hỏi: "Ghim lên đó để làm gì?"

Ghim tiểu nhân là phương pháp nguyền rủa của dân gian, để mà hiện đại hóa ngữ cảnh bên trong lên thì hơn phân nửa đều thành chuyện cười, giải thích còn rất tốn công, thế là Vương Cẩm đàng hoàng nghiêm túc nói hươu nói vượn: "Sau đấy giống như châm cứu ấy."

Truyền thống văn hóa Trung Quốc có hai việc khó hiểu nhất đó là: mê tín và trung y.

Ngạn Dung cũng không hỏi nữa, dù sao cậu ngay cả "bình tĩnh xem xét" cùng "lời ít ý nhiều" còn viết không đúng.

Cậu không nỡ cùng Vương Cẩm tách ra, nhưng mà tối hôm qua đã đáp ứng Bách Đồ sẽ về nhà sớm một chút, bất đắc dĩ chả thể làm gì khác là chậm rì rì mặc quần áo vào.

Vương Cẩm mặc đến là nhanh, mặc xong cái ngồi yên một bên nhìn cậu lề mề chậm chạp.

Cậu đang mặc giữa chừng, lại không nhịn được, đến gần muốn Vương Cẩm hôn mình.

Vương Cẩm rất phối hợp mà hôn.

Làm tình xong mới hôn cũng không còn mùi vị ham muốn gì, thậm chí còn có mấy phần ngây thơ.

Lúc này đột nhiên điện thoại của Vương Cẩm đặt ở một bên vang lên.

Hai người liền kết thúc nụ hôn này, Ngạn Dung lui về sau tiếp tục mặc quần áo, mặc xong quần nhỏ áo ngoài, lúc đang đi tất, cảm giác mất mát chậm rãi xuất hiện, trời sắp tối rồi, người khác đều là chim bay về tổ, cậu thế nhưng lại phải rời khỏi Vương Cẩm.

Cậu còn chưa kịp nói với Vương Cẩm chữ "yêu" đâu.

Vừa nãy lúc làm tình có mấy lần cậu muốn nói, lại cảm thấy lời này mà nói lúc đang kết hợp kiểu này có chút quá tùy tiện, không chân thành chút nào, cũng không lãng mạn.

Không thì bây giờ nói luôn?

Cậu nghiêng đầu nhìn Vương Cẩm.

Vương Cẩm vẫn còn đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, chân mày hơi nhíu lại.

Ngạn Dung hỏi: "Sao vậy?"

Vương Cẩm tiện tay nhấn nút khóa màn hình, cười nói: "Không có gì, đồng nghiệp gặp chút vấn đề, không quan trọng lắm."

Ngạn Dung nói: "Anh cười không có nếp nhăn."

Vương Cẩm không làm gì khác hơn là ngừng cười.

Ngạn Dung đi tất vào, rất hiểu chuyện nói: "Anh có việc thì không cần đưa em về, em tự mình có thể về nhà được, anh quay lại bệnh viện làm việc đi."

Vương Cẩm nói: "Không cần, không phải việc gấp."

Ngạn Dung nhìn kỹ vẻ mặt Vương Cẩm, cảm thấy câu này không giống như đang dỗ cậu.

Nhưng trên đường đưa cậu trở về, Vương Cẩm rõ ràng là có chút mất tập trung.

Cậu kể một ít chuyện thú vị trong trường học, có học sinh Đức chuyển trường đến gặp phải một chuyện rất thú vị, Vương Cẩm cứ "Ừ", "Ồ", "À" mà đáp lời, nhìn thì vẫn cứ như bình thường không khác gì nhau, nhưng cậu có thể cảm nhận được có điều không giống.

Trước đây Vương Cẩm cũng vẫn cứ đáp lại như thế với mấy đề tài cậu kể, nhưng sẽ ở lúc đường vắng một chút, thi thoảng quay đầu nhìn cậu một cái, trong đôi mắt có chút ý cười, cậu yêu thích ánh mắt đấy của Vương Cẩm, khi bị nhìn vậy cậu sẽ cảm thấy trong lòng ấm áp lại ngọt ngào.

Vậy mà hôm nay Vương Cẩm một lần cũng không nhìn cậu, mấy câu "Ừ", "Ồ", "À" kia cũng đều như trả lời qua loa cho có.

Cậu im lặng không nói nữa.

Hôm nay không nên để Vương Cẩm đưa mình về nhà, đồng nghiệp của Vương Cẩm khả năng đang gặp chuyện rất gấp.

Mãi cho đến khi tạm biệt, Vương Cẩm cũng không hỏi cậu tại sao chỉ nói chuyện có một nửa, cũng không quan tâm xem bạn học nước Đức kia sau đó thế nào.

Cậu đem lưu luyến không rời nhịn trở về, giả vờ tự nhiên trực tiếp xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt với Vương Cẩm, nhìn theo anh lái xe đi xa dần.

Chữ "yêu" cậu đã uốn lưỡi mấy lần trong miệng, lại bị cậu nuốt trở xuống.

Một chữ tốt đẹp như thế, không nên ở thời điểm vội vàng như vậy nói ra, vẫn là chờ đến lần sau gặp mặt, Vương Cẩm không còn bận như vậy thì nói sau đi.

Có thể còn không cần chờ đến lần sau, Vương Cẩm sẽ lại mở ra nhìn bức thư tình cậu gửi kia.

Cậu nhảy nhót vui vẻ trở lại, đi lên tầng về nhà.

Sau khi cậu về nhà một lúc, Bách Đồ cùng Lương Tỳ mới cùng nhau trở về, hai người họ đi siêu thị mua đồ, mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày, còn có rau dưa cùng các loại thịt tươi.

Ngạn Dung rất tự giác giúp Bách Đồ xách túi vào nhà, cùng Lương Tỳ vẫn duy trì một khoảng cách.

Bách Đồ hỏi: "Mới vừa về à? Ăn cơm tối chưa? Ngày hôm nay đi những đâu? Chơi cái gì?"

Ngạn Dung nói: "Xem phim, siêu hay luôn."

Bách Đồ nghĩ đến rạp chiếu phim ánh sáng tối tăm, tâm tình liền phức tạp.

Ngay ở trước mặt Lương Tỳ, có mấy câu anh không tiện hỏi Ngạn Dung, mãi cho đến lúc ăn tối xong, khi Ngạn Dung đang giúp anh rửa bát, anh mới nắm bắt cơ hội hỏi: "Đi ra ngoài cả ngày, chỉ đi xem mỗi phim hả?"

Ngạn Dung ăn ngay nói thật: "Buổi sáng ở trong văn phòng ảnh chơi, buổi chiều đi xem phim, cuối cùng còn về nhà anh ấy nữa."

Ở văn phòng chơi… xem phim… đến nhà…

Bách Đồ vô cùng đau đớn nói: "Tại sao phải đến nhà anh ta?"

Ngạn Dung nói như chuyện đương nhiên: "Làm tình ạ."

PHỤT —— Bách Đồ bóp mạnh chai nước rửa bát phun ra gần nửa.

…

Vương Cẩm rời khỏi tiểu khu chỗ nhà Bách Đồ không xa, liền dừng xe ở vạch đỗ ven đường, ngồi trong xe phát ngốc.

39. Chương 39: Hạt Dẻ Rang Đường

Cả ngày chủ nhật, Ngạn Dung đều không đi ra ngoài, ở nhà đọc sách làm bài tập, giúp Bách Đồ làm việc nhà. Chờ đến trời tối, mới gọi điện thoại cho Vương Cẩm, thăm dò hỏi: "Anh tan làm chưa? Ngày hôm nay bận hay không?"

Vương Cẩm nói: "Mới vừa tan làm, cũng tốt, không tính là bận lắm, em hôm nay làm những gì?"

Ngạn Dung đem những việc đã làm hồi sáng kể ra, lại hỏi: "Việc hôm qua của đồng nghiệp anh đã giải quyết được chưa?"

Dừng một lát, Vương Cẩm mới đáp: "Giải quyết xong rồi."

Kỳ thực Ngạn Dung cũng không đặc biệt để ý chuyện này, cậu muốn hỏi chính là Vương Cẩm ngày hôm nay có mở quyển notebook kia ra hay chưa, có nhìn lại phong thư tình cậu gửi không.

Nhưng cậu không muốn hỏi trực tiếp như thế, nếu như Vương Cẩm chưa xem, cậu hiện tại chả khác nào đang ám chỉ Vương Cẩm mau xem đi, vậy thì một chút kinh hỉ cũng đều không có.

Cậu quyết định không chủ động nhắc đến vấn đề này, chờ Vương Cẩm tự mình phát hiện, chuyển đề tài nói: "Bách Đồ ca ca ngày kia muốn đi thăm mẹ mình, phải đi chừng 10 ngày."

Vương Cẩm nói: "Ừm."

Ngạn Dung vui vẻ nói tiếp: "Năm hôm nữa lúc tan học, nếu anh rảnh, vậy đến trường đón em nha."

Vương Cẩm cười nói: "Được, nhất định rảnh."

Ngạn Dung cũng cười theo, nói: "Bách Đồ ca ca từ Thanh Hải trở về cho em một bao thịt bò khô thật lớn, ngày hôm qua quên mang cho anh một ít. Tuần này em mang một túi đến trường, ngoài bạn học ra sẽ để dành cho anh một phần, ăn rất ngon."

Vương Cẩm nói: "Ăn ngon hơn em không?"

Ngạn Dung ha ha hai tiếng, hư hỏng nói: “Không ăn ngon như em.”

…

Thứ hai, Ngạn Dung ăn-ngon trở về trường học, thời điểm nghỉ trưa, đem thịt bò khô kia chia cho mấy bạn học có quan hệ tốt, nói là người nhà du lịch mang về.

Một bạn học hỏi cậu: “Là bố cậu sao? Tuần trước hình như không phải chú ấy đến đón cậu.”

Ngạn Dung vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để nói rõ với bạn học, thế nên cứ kệ để mọi người hiểu lầm như trước, hàm hồ nói: “Không phải hắn, hắn tuần trước bận quá, tuần này sẽ đến.”

Nhỏ bạn học người Mỹ rất thân với cậu chủ động giúp cậu khoe hàng: “Ba ba đẹp trai nhà Ian là bác sĩ ngoại khoa, công tác rất bận.”

Một bạn học nữ khác thuận miệng nói: “Bác sĩ a, nói đến mới nhớ các cậu có nghe gì chưa? Giáo viên y tế từ chức rồi, tuần này sẽ có giáo viên y tế mới đến, tớ còn chưa thấy người thật, nhưng có người nói cũng là một anh chàng đẹp trai đó.”

Lời này Ngạn Dung chỉ lơ đãng nghe, dù sao đổi giáo viên y tế cũng chả ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của cậu cả.

Mãi đến tận thứ tư khi đang ngồi trong căn tin trường ăn cơm, cậu nhìn thấy vị giáo viên y tế mới kia cũng đang xếp hàng mua cơm.

Tại sao Kim Việt lại đến trường học của cậu làm giáo viên y tế hả?

Cậu nhớ đến mùa đông năm ngoái khi lần đầu tiên nhìn thấy Kim Việt, Kim Việt đã nói mình và Vương Cẩm là bạn học thời đại học, sau khi tốt nghiệp liền rời khỏi Bắc Kinh trở về quê nhà, những năm nay đều ở thành phố hạng hai kia làm việc.

Vương Cẩm tốt nghiệp một trường đại học y rất nổi tiếng, Kim Việt cũng là học sinh trường kia, coi như chuyên môn kém chút, cũng không đến nỗi lưu lạc đến đây làm giáo viên y tế chứ?

Ngạn Dung không nhịn được mà nghi ngờ… hắn có phải đang có âm mưu gì không.

…

Vương Cẩm sinh hoạt bình thường ngoài việc đi làm và tăng ca, trên căn bản không có làm hoạt động gì khác, anh không thích uống rượu, càng không thích đi lượn quán bar, không có quá nhiều tiệc xã giao cần đi, mỗi ngày rời khỏi bệnh viện đều về thẳng nhà, thường thì sẽ đọc sách, thi thoảng xem chương trình gameshow đang nổi, dạo này thì bắt đầu xem bù mấy bộ phim Disney vài năm gần đây.

Còn lại thì chính là chờ điện thoại của Ngạn Dung.

Trường học quốc tế không có tiết tự học buổi tối, thế nhưng buổi chiều có rất nhiều hoạt động, Ngạn Dung bình thường đều sẽ từ trong khoảng thời gian 9h-10h mà gọi điện cho anh.

Ngày hôm nay lại quá muộn, hơn 10h rồi, điện thoại vẫn không vang lên.

Anh quyết định đi tắm, cởi đồ bước vào wc.

Mấy giây sau, anh lại đi ra ngoài, cơ thể trần truồng, cúi người tìm một túi chống thấm nước ở trong ngăn kéo, đem điện thoại bỏ vào, đóng kín miệng túi, mang vào trong phòng tắm.

Quả nhiên lúc anh đang tắm dở, Ngạn Dung gọi điện thoại đến.

Anh nhanh chóng rửa sạch bọt trên người rồi lau khô, sau đó bắt máy.

Bên kia Ngạn Dung hỏi: “Em tham gia hoạt động của hội sách, kết thúc hơi muộn. Anh đã ngủ chưa?”

Vương Cẩm đáp: “Vẫn chưa… anh đang đọc sách.”

Ngạn Dung nói: “Đọc sách gì đó?”

Vương Cẩm trợn mắt nói điêu: “Oxford cấp cứu lâm sàng.”

Ngạn Dung cũng không nghi ngờ, nói: "Ồ. Em nói anh nghe một chuyện."

Vương Cẩm hỏi: "Cái gì thế?"

Ngạn Dung đã nín nửa ngày rồi, giọng điệu vội vàng nói: "Trường em có một giáo viên y tế mới, nếu như em không nhìn nhầm, hắn giống y như đúc bạn trai cũ của anh, ngay cả tên cũng giống hệt luôn."

Vương Cẩm: "…"

Bạn trai cũ của anh không chỉ có một người, thế nhưng người Ngạn Dung gặp chỉ có một.

Ngạn Dung nghi ngờ hỏi: "Anh sao không nói gì? Anh đã sớm biết à?"

Vương Cẩm thật sự không biết, nói: "Tất nhiên là không biết rồi, anh cũng đang rất bất ngờ."

Ngạn Dung yên tâm, nói: "Vậy thì em mặc kệ, em gần đây không sinh bệnh, cũng không chủ động nói chuyện cùng hắn, em không thèm quan tâm hắn luôn."

Vương Cẩm cười nói: "Ừm, không cần quan tâm đến hắn."

Ngạn Dung cảm thấy Vương Cẩm cũng không để ý đến Kim Việt, thế nên không nói gì nữa, thay đổi giọng nói: "Anh có nhớ em không?"

Vương Cẩm nói: "Nhớ chứ."

Ngạn Dung dò xét nói: "Có muốn nói với em cái gì không?"

Vương Cẩm thuận theo tâm cảnh cùng ngữ cảnh nói: "Rất nhớ em."

Ngạn Dung có hơi thất vọng, âm thanh trầm xuống một chút, nói: "Em cũng nhớ anh."

Vương Cẩm nghe thấy có vẻ tâm tình cậu không vui, ôn nhu dỗ: "Ngày hôm nay là thứ tư, chiều ngày kia thôi là chúng ta có thể gặp nhau rồi."

Ngạn Dung một lần nữa hưng phấn trở lại, nói: "Anh đến đón em, đến lúc ấy chúng ta trực tiếp về nhà."

Vương Cẩm nói: "Được."

Ngạn Dung nói tiếp: "Không cho phép anh tăng ca, em cũng không muốn đi đâu, cả cuối tuần chúng ta đều trong nhà làm trạch, có thể làm rất nhiều kiểu, tuần trước em còn chưa có làm đủ, thời gian vội quá."

Vương Cẩm cười nói: "Được."

Ngạn Dung không nói gì nữa.

Vương Cẩm đợi một lúc, hỏi: "Tại sao không nói gì?"

Ngạn Dung lúc này mới nói: "Anh, anh nói cái gì tình thú một chút được không?"

Vương Cẩm: "… Cái gì?"

Anh nghe được trong điện thoại có tiếng thở dốc rất nhẹ nhàng, trong lòng hơi động, hỏi: "Em đang làm gì?"

Ngạn Dung không có trả lời, nhỏ giọng nói: "Anh mau nói đi."

Vương Cẩm tay trái nắm lấy điện thoại, tay phải đang rảnh thì lần mò xuống dưới.

Tiếng thở dốc như móng vuốt mèo con, đang nhẹ nhàng mà gãi vào màng nhĩ và thần kinh anh.

Ngạn Dung còn cần nghe anh nói mấy câu diễm tình, anh thì cái gì cũng không cần, anh chỉ cần tưởng tượng một chút hình ảnh Ngạn Dung đang 'thẩm du', cũng đã cứng đến không chịu nổi rồi.

Nhưng anh vẫn nói, cách điện thoại nói mấy lời dịu dàng như khi ở trên giường. Ngạn Dung kinh nghiệm 'thẩm du' không nhiều, vẫn nên cần dẫn dắt một chút.

Ở trong sự trêu chọc của anh, bên kia tiếng thở dốc ngày càng dồn dập, thậm chí còn hơi hỗn loạn kéo thêm vài tiếng than nhẹ không kìm nén được.

Hai người một trước một sau đạt cao trào.

Chờ sau khi bình phục một chút, Vương Cẩm hỏi: "Thoải mái không?"

Ngạn Dung vẫn còn chút dư vị, nói: "Không thoải mái như khi làm với anh."

Vương Cẩm nói: "Anh cũng cảm thấy thế."

Hai người đều cười lên, đều thấy đối phương khi dâm đãng rất đáng yêu.

Ngạn Dung thích cùng Vương Cẩm chịch chịch, thích cùng Vương Cẩm lần mò nhau, loại yêu thích này đối với cậu, cũng là một phần của tình yêu.

Trước đây khi cậu thầm mến Lương Tỳ, đối với Lương Tỳ không có ảo tưởng nào, khi ấy cậu cái gì cũng không hiểu, ngay cả lạc thú khi làm tình cũng chưa thử nghiệm qua. Dẫn dắt cậu hướng tới cảm thụ của việc làm tình chính là Vương Cẩm, cậu đối với Vương Cẩm là mê luyến, là tâm hồn và thể xác đều khát vọng, tâm lý cùng sinh lý của cậu đều rất ỷ lại vào Vương Cẩm, cậu hi vọng Vương Cẩm có thể cho cậu càng nhiều trải nghiệm tuyệt vời hơn, bất kể là tình yêu hay tình dục.

Vì lẽ đó ở trong mắt cậu, khi có nhu cầu tình dục, sẽ hướng tới Vương Cẩm mà yêu cầu, cậu cảm thấy đây không phải là vấn đề phải giấu giếm, trừ khi Vương Cẩm không muốn cho cậu.

Có điều Vương Cẩm làm sao mà không muốn được? Vương Cẩm nhất định cũng rất yêu cậu, cũng nhất định rất muốn cậu.

Ngạn Dung thầm nghĩ, cuối tuần này gặp nhau, nếu như Vương Cẩm vẫn không phát hiện ra bí mật của bức thư tình kia, cậu liền đem mỗi quyển sách y học trong nhà Vương Cẩm đều viết một câu "em yêu anh", sau đó để Vương Cẩm đọc tất cả cho mình nghe.

Cậu tức rồi nha, phải để Vương Cẩm yêu cậu cậu mới hài lòng.

Buổi tối hôm đó, cậu ôm chăn ở trên giường lăn qua lộn lại, lúc thì cười lúc thì hờn dỗi, một lúc sau lại cười.

Vương Cẩm vì sao tốt thế cơ chứ?

…

Vương Cẩm cũng không phải cố ý không nhìn tới bức thư tình kia, anh gần đây quá bận, liên tục mấy ngày đều ở bệnh khu cùng phòng giải phẫu chạy qua chạy lại, thời gian ngồi được xuống bàn làm việc chẳng mấy khi vượt qua 5 đồng hồ, khó lắm rảnh được chút thời gian uống ngụm nước cũng bị người nhà bệnh nhân và y tá thay nhau đến tìm.

Vốn đã hẹn thứ sáu đến đón Ngạn Dung, Vương Cẩm nhưng bởi vì bệnh nhân tình trạng bỗng dưng thay đổi, không thể đến đúng giờ.

Anh ngay lúc đấy nhắn cho Ngạn Dung cái tin, nói rõ tình huống, sau đó nói: "Khả năng phải bận đến 8-9h, em về nhà chờ anh trước, đừng để đói bụng."

Ngạn Dung có chìa khóa nhà Vương Cẩm.

Khi nhận được tin nhắn này, Ngạn Dung đang học tiết cuối cùng, chờ sau khi hết tiết nhìn thấy rồi gọi lại, điện thoại của Vương Cẩm đã không có người nghe.

Cậu có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu được công việc của Vương Cẩm, thu dọn đồ đạc, tính tự mình đi tàu điện ngầm trở về.

Định là Vương Cẩm đến đón cậu, cậu vội vã muốn đi nhanh nhanh một chút, đã sớm ngóng trông đến giờ tan học, nhưng bây giờ, cậu không còn chút sốt ruột nào.

Cửa trường học hiện giờ đông đến mức nước chảy chả lọt, trạm tàu điện ngầm ít nhất cũng phải hơn 1h nữa mới không còn chen lấn như vậy.

Chờ các bạn học nối tiếp nhau đi gần hết, cậu mới đeo cặp, chậm rì rì làm người cuối cùng rời khỏi phòng học.

Trong sân trường học sinh cũng ít, phần đông là khi vừa nãy ở lúc tắc nhất đã đi, hiện tại rời đi đa số là các giáo viên bộ môn.

Tại thời điểm này ở cửa gặp phải Kim Việt, ngược lại cũng không phải chuyện ngoài ý muốn.

Kim Việt mở cửa một chiếc xe hàng nội địa màu xám bạc, kéo cửa kính xuống, rất khách sáo nói: "Từ xa nhìn đã cảm thấy giống cậu, sao lúc này mới về? Không có ai đến đón cậu à?"

Ngạn Dung không biết hắn muốn làm gì, nói: "Tôi trực nhật, đi về trễ."

Kim Việt cười cười, nói tiếp: "Muốn đi đâu thế? Tôi chở cậu đi."

Ngạn Dung nói: "Không cần, cám ơn anh."

Cậu từ chối vừa lễ phép lại cứng ngắc, Kim Việt thế nhưng lại như thể không nghe ra điều ấy, vẫn cười nói: "Muốn đến nhà Vương Cẩm sao? Tôi tiện đường, lên đây đi."

Ngạn Dung không có ý tứ muốn leo lên.

Kim Việt thu lại vẻ mặt mỉm cười, nhìn Ngạn Dung nói: "Tiện thể, chúng ta nói chuyện một chút."

Ngạn Dung không nuốt trôi cái trò này của hắn: "Anh muốn cùng tôi nói chuyện về Vương Cẩm Châu sao? Tôi không muốn cùng anh nói chuyện."

Kim Việt nhếch lên một hàng lông mày, nói: "Là không muốn? Hay là sợ?"

Ngạn Dung lưng thẳng lên, nói: "Tôi sợ cái gì chứ?"

Kim Việt cười như không cười nhìn cậu.

Thiếu niên tâm tính không chịu được khích tướng, cậu đến cùng vẫn không nhịn được, kéo cửa xe ghế phụ, ngồi xuống.

Mới vừa leo lên cậu đã hối hận luôn rồi.

Cậu cùng Kim Việt có cái gì mà phải cùng nói chuyện? Mặc kệ trước đây xảy ra cái gì, Vương Cẩm bây giờ và sau này đều là của cậu, chuyện qua rồi cậu không quan tâm chút nào.

Kim Việt hỏi một câu: "Cậu đói bụng chưa? Có muốn trước hết đi ăn cái gì không?"

Ngạn Dung cự tuyệt nói: "Không muốn."

Kim Việt đã nghĩ đến cậu sẽ nói câu đấy: "Còn nói không sợ tôi? Sốt sắng thế này."

Ngạn Dung mím mím môi, nói: "Bởi vì nhìn anh không giống có ý tốt."

Kim Việt liếc nhìn cậu, cười cợt, nói: "Tôi bị cậu cướp bạn trai, dĩ nhiên là đối với cậu không có ý tốt rồi."

Ngạn Dung: "…"

…

Vương Cẩm bận đến hơn 8h40 mới kết thúc công việc, rửa sạch tay rồi ngay sau đấy gọi điện thoại cho Ngạn Dung.

Anh hỏi: "Về đến nhà chưa?"

Ngạn Dung nói: "Rồi."

Vương Cẩm nghe giọng cậu phờ phạc, nghĩ thầm chắc là chờ đến ngủ quên, hỏi: "Có phải là chưa ăn không? Nói rồi đừng để đói bụng, em lại không nghe lời anh."

Ngạn Dung nói: "Anh lúc nào sẽ về?"

Vương Cẩm liếc nhìn đồng hồ, nói: "Thay quần áo xong là có thể về, muốn ăn cái gì? Anh trên đường mua luôn."

Ngạn Dung nghĩ một chút mới nói: "Hạt dẻ rang đường?"

Vương Cẩm đáp ứng nói: "Được. 20 nữa liền về đến nhà."

Trên đường mua hạt dẻ rang đường, còn mua luôn hai phần mì thịt bò đóng hộp đồng thời mang về.

Cách nhà không xa, trong xe đều là mùi của hạt dẻ rang đường, tâm tình của anh cùng mùi hương này không khác nhau là mấy.

Anh rất lâu rồi chưa có tâm tình thế này, cái loại tâm tình muốn đem toàn bộ thế giới đến trước mặt một người.

Đến nhà, anh vừa mở cửa, Ngạn Dung liền ở bên trong bổ nhào đến, đem anh ôm cứng.

Vương Cẩm nhanh chóng đứng vững, một tay ôm lấy Ngạn Dung, đem một tay khác đang cầm mì thịt bò nhấc ra xa một chút, cười nói: "Haizz, cẩn thận bỏng em đấy."

Ngạn Dung ngửi được mùi mì, hỏi: "Đó là món gì?"

Vương Cẩm nói: "Mì thịt bò, hạt dẻ đâu thể thay cơm được. Em thả anh ra, chúng ta ăn cơm trước."

Ngạn Dung cũng không buông tay, nói: "Em không đói bụng."

Vương Cẩm mói: "Nhưng anh đói bụng, làm phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ, hạ đường huyết rất nhanh."

Ngạn Dung vốn là đang ôm eo anh, lúc này càng dùng sức, nói: "Không muốn, không cho anh ăn."

Vương Cẩm có chút bất đắc dĩ, hỏi: "Anh không đi đón em, có phải em không vui không?"

Ngạn Dung không nói lời nào, chỉ dùng sức ôm anh.

Vương Cẩm nói: "Hạt dẻ rang đường, còn nóng, ăn không?"

Ngạn Dung quay đầu, nhìn đồ trong tay anh, nói: "Em nghe người ta nói hạt dẻ rang đường ăn rất ngon, em không biết là cái gì, có phải ăn rất ngọt không?"

Vương Cẩm cười nói: "Rất ngọt, anh giúp em bóc vỏ, em nếm thử xem?"

Ngạn Dung yên lặng trong chốc lát, không biết đang nghĩ đến cái gì, chậm rãi buông tay đang ôm Vương Cẩm ra.

Hai người cuối cùng từ chỗ ngoài cửa đi vào, ngồi xuống một bên bàn ăn. Vương Cẩm đem mì để một bên, bóc một hạt dẻ đưa cho Ngạn Dung.

Ngạn Dung nhận lấy bỏ vào miệng, nhai nhai mấy cái, ghét bỏ nói: "Cũng không phải quá ngọt, không ăn ngon đến thế."

Vương Cẩm nhìn ra cậu ngày hôm nay tính khí có hơi nóng nảy, thuận theo cậu nói: "Không ăn cái này nữa, ăn mì đi."

Ngạn Dung nghiêm mặt nói: "Em không đói bụng."

Thế nhưng Vương Cẩm rất đói, lại thuận tay bóc một hạt dẻ, Ngạn Dung bình thường rất ít khi tỏ ra tính cách thế này, anh cũng không biết nên dỗ làm sao.

Anh bóc xong hạt dẻ, đang muốn bỏ vào mồm mình, Ngạn Dung đột nhiên nói: "Anh cũng không được ăn."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung bốc mùi dấm chua nói một câu: "Em rất ghét Kim Việt."

Vương Cẩm cuối cùng cũng nhận ra có gì đấy không ổn.

Ngạn Dung căn bản là không giấu được chuyện trong lòng, tự mình nói ngay và luôn: "Có một năm tuyết rơi rất lớn, giao thông công cộng đều ngừng di chuyển, anh phóng xe đạp 7km để đi mua hạt dẻ rang đường, làm cho lỗ tai lạnh cóng, bởi vì Kim Việt nói muốn ăn. Có chuyện này không?"

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung bị tổn thương nói: "Em chán ghét hạt dẻ rang đường."

Vương Cẩm đem hạt dẻ kia bỏ sang một bên, nói: “Sau này không ăn nữa.”

40. Chương 40: Thật Lòng Thật Dạ

Hạt dẻ vô tội kia lăn hai vòng, bất động.

Ngạn Dung nhìn nó rồi lại nhìn Vương Cẩm.

Trên mặt Vương Cẩm có vẻ mệt mỏi rất rõ, hai mắt nhưng lại đầy quan tâm nhìn cậu.

Cậu đột nhiên hối hận.

Mấy tháng trước, khi cậu vẫn chưa bị Vương Cẩm mê hoặc, đã biết là Vương Cẩm từng yêu Kim Việt, sau đó cậu động tâm với Vương Cẩm, cũng không có quá quan tâm chuyện này.

Vương Cẩm hơn 30 tuổi, không từng yêu thích người nào mới là không bình thường, từng yêu thích một người thì đâu có gì quá đáng? Chỉ có điều người kia vừa lúc là Kim Việt mà thôi, coi như không phải Kim Việt, thì cũng sẽ có một người khác.

Cậu cũng chưa hề đem việc mình không vui cho là vì ghen hoặc đố kị, cậu chỉ là chán ghét cái người tên Kim Việt ấy. Chia tay đã lâu như vậy, không chỉ dây dưa không ngừng với Vương Cẩm, còn không có ý tốt kể mấy chuyện xưa như trái đất… Đúng rồi! Kim Việt là “không có ý tốt”, là muốn gây xích mích quan hệ giữa cậu và Vương Cẩm?

Cậu suýt chút nữa đã để Kim Việt đạt được mục đích!

Cậu đem hạt dẻ kia cầm lên, ném vào trong túi hạt dẻ, nói: “Mua cũng mua rồi, không được lãng phí, thứ hai em mang đến trường, cho bạn học ăn.”

Vương Cẩm không lên tiếng, anh cũng không phát biểu ý kiến gì với túi hạt dẻ kia.

Ngạn Dung mở hộp ngoài mì thịt bò ra, đẩy đến trước mặt Vương Cẩm, nói: “Anh ăn đi.”

Vương Cẩm không có ý tứ muốn ăn.

Ngạn Dung cúi thấp đầu, hối lỗi: “Xin lỗi, em không nên tức giận với anh, còn không cho anh ăn gì nữa.”

Vương Cẩm cau mày.

Ngạn Dung nói tiếp: “Thật ra em đã đói từ lâu rồi, hạt dẻ ăn cũng rất ngọt, em vừa rồi nói lẫy thôi, anh tăng ca mệt như thế, còn giúp em mua hạt dẻ với cơm tối, em thế mà lại nổi nóng với anh, em quá hư rồi.”

Cậu thành khẩn biểu đạt áy náy, cố gắng tự kiểm điểm mình, cậu không muốn để Vương Cẩm cho rằng cậu là đứa cố tình gây sự, cũng không muốn bởi vì một túi hạt dẻ rang đường mà khiến cho bọn họ nảy sinh khúc mắc.

Vương Cẩm lông mày càng cau chặt hơn.

Ngạn Dung cho rằng anh vẫn không vui, lại chủ động cầm đôi đũa đưa tới, nói: “Anh đừng như vậy, em không muốn anh hạ đường huyết.”

Vương Cẩm nhìn cậu, khẽ thở dài, nhận lấy đôi đũa, cũng không vội ăn mì, mà là nói: “Anh cũng không muốn em lúc nào cũng hiểu chuyện thế này.”

Trong khái niệm của Ngạn Dung, không thể nghi ngờ cái từ này tuyệt đối là khen ngợi, cậu hỏi: “Hiểu chuyện không tốt sao?”

Vương Cẩm nói: “Không phải không tốt, nhưng anh thích nhìn thấy dáng vẻ em không hiểu chuyện ở trước mặt anh.”

Ngạn Dung nghe không hiểu lắm, chỉ chọn lấy mấy từ cậu lý giải được nói: “Em biết, em có dáng vẻ gì anh cũng đều thích.”

Câu này không sai, nhưng cái này không phải là cái Vương Cẩm hiện đang muốn nói.

Anh thích hết thảy dáng vẻ mà Ngạn Dung có, chỉ duy nhất không thích dáng vẻ đáng thương của Ngạn Dung.

Từ trước Ngạn Dung mỗi khi nhắc đến Kim Việt, ngoài việc trước sau như một không thích, thường nói nhất chính là “Không thèm để ý”, “Không quan tâm”, “Không cần nhắc đến hắn”, thế nhưng mỗi lần Kim Việt xuất hiện, Ngạn Dung rõ ràng cũng rất để ý, rất quan tâm, rất muốn nói mọi chuyện cho rõ ràng.

Cậu thật sự rất để ý đến sự tồn tại của Kim Việt, nhưng Vương Cẩm lại chưa bao giờ nói rõ ràng với cậu sự tồn tại của Kim Việt đến cùng là sao.

Vì lẽ đấy ngày hôm nay, Kim Việt dễ như trở bàn tay đã có thể làm tổn thương đến cậu.

Vương Cẩm trầm mặc nhìn cậu chốc lát, nói: "Anh đúng là ở giữa trời tuyết lớn đi mua hạt dẻ cho Kim Việt, còn ngay giữa lúc mưa như xối xả đưa ô cho hắn, có một năm xuân vận, vì mua giúp hắn vé xe để về nhà, anh còn ở trạm xe lửa xếp hàng đến 5h sáng."

Ngạn Dung: "…"

Vương Cẩm nói: "Anh khi đó là chân tâm đối với hắn, hơn nữa khi ấy tuổi trẻ nông nổi, đừng nói lạnh hỏng lỗ tai, bị mưa xối một trận, suốt đêm không ngủ, cho dù hắn bảo anh đi chết, không chừng anh cũng sẽ đi."

Ngạn Dung trợn tròn hai mắt, những lời tương tự, Kim Việt nói với cậu cậu đã nhịn không được, giờ Vương Cẩm chính mồm nói ra, đâm từ lỗ tai xuyên vào thất khiếu khiến cậu mơ hồ phát đau.

Lần này, cậu thừa nhận là cậu đố kị.

Vương Cẩm tiếp tục nói: "Trước khi gặp hắn, anh chưa từng thích qua người khác, hắn là mối tình đầu của anh, sau đó biệt ly, anh vẫn không buông được, rất lâu sau đều không thoát ra nổi, trong nhà anh giục anh kết hôn, anh không làm được, nên đã nói anh thuộc Tộc Không Cưới."

Ngạn Dung không biết nên bày ra vẻ mặt gì, ngây người ngồi ở đó, cậu trước đây nghĩ qua rất nhiều lý do về vấn đề "Vương Cẩm tại sao lại là Tộc Không Cưới", nghĩ tới vô số lần, cậu thậm chí còn yêu ai yêu cả đường đi, cảm thấy cái từ "Tộc Không Cưới" này vừa khốc lại vừa đáng yêu, nhưng chưa từng nghĩ tới nguyên nhân không chỉ không khốc mà còn tổn thương thế này.

Cậu chỉ biết Vương Cẩm từng thích Kim Việt, lại không nghĩ rằng Vương Cẩm đối với Kim Việt trả giá quá nhiều, thật lòng thật dạ đến thế

41. Chương 41: Cầu Hôn

Ngạn Dung hít thật sâu mấy lần, mới hỏi ra được câu: "Khi đó vì cái gì mà chia tay?"

Vương Cẩm nói: "Trước khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, hắn đã thực tập ở một bệnh viện, cách chỗ này rất xa, anh cũng rất bận, chỉ có cuối tuần mới có thể gặp nhau. Thực tập hơn một tháng, hắn với một bác sĩ nữ ở bệnh viện đó nói chuyện yêu đương."

Anh nở nụ cười, dưới khóe mắt một nếp nhăn cũng không có, nói: "Sau đó anh và hắn chia tay."

Vương Cẩm nói ra hời hợt, Ngạn Dung nghe vào lại vô cùng khó chịu.

Những năm tháng tuổi trẻ rực rỡ cùng trái tim chân thành của Vương Cẩm, đều bị Kim Việt phụ.

Cậu đem đố kỵ quên hết luôn, chỉ cảm thấy thật nuối tiếc.

Cậu cảm thấy khổ sở thay Vương Cẩm, nói: "Anh tốt như vậy, bác sĩ nữ nào có thể so sánh với anh được chứ?"

Vương Cẩm không có đáp lại câu này, mà là nói tiếp: "Hắn rời khỏi Bắc Kinh, mấy năm qua đều chưa từng gặp lại nhau, cũng không có liên lạc gì, mãi đến tận mùa đông năm ngoái, hắn đột nhiên liên lạc với anh, nói đến Bắc Kinh mở một hội thảo nghiên cứu, muốn hẹn gặp mặt anh."

Ngạn Dung đột nhiên nhớ lại, thì ra lần đầu tiên cậu cùng Kim Việt gặp nhau, cũng là lần đầu Kim Việt gặp lại Vương Cẩm sau mấy năm.

Vương Cẩm đoán được cậu suy nghĩ cái gì, nói: "Chính là ngày hôm đó. Hắn đã sớm nói là muốn tới, nhưng anh không để ý đến, cũng không muốn gặp hắn, không nghĩ là hắn sẽ tìm được đến tận nhà. Hắn nói mấy năm tách nhau ra, mỗi ngày đều hối hận, muốn bắt đầu lại từ đầu."

Ngạn Dung mím chặt môi.

Vương Cẩm nói: "Nhưng anh không muốn, mới nói chưa được vài câu, liền rùm beng lên."

Ngạn Dung gật đầu nói: "Em biết, hôm ấy em ở trên tầng có nghe được tiếng động."

Vương Cẩm nói: "Ừm, làm loạn xong hắn liền đi."

Ngạn Dung tức giận nói: "Còn chả phải không được bao lâu lại mò tới nữa sao?"

Vương Cẩm buông tiếng thở dài, nói: "Hắn trước đây không phải là người như thế, mấy năm không gặp, thay đổi quá nhiều."

Lời này Ngạn Dung rất rất rất không thích nghe, ngữ khí cứng đờ nói: "Em không muốn nghe cái này, anh nói em biết đi, anh hiện tại buông bỏ chưa?"

Vương Cẩm biểu hiện thản nhiên, nói: "Buông bỏ."

Ngạn Dung nửa tin nửa ngờ nói: "Gạt người."

Vương Cẩm bất đắc dĩ nói: "Thứ bảy tuần trước, hắn nhắn tin cho anh, nói đứng ở chỗ chia tay năm ấy chờ anh…"

Không nghe anh nói xong, Ngạn Dung liền xù lông lên: "Thứ bảy tuần trước? Em biết rồi! Anh ngày hôm đấy nhìn tin nhắn xong hồn vía liền lên mây, còn lừa em nói là đồng nghiệp có việc tìm anh! Anh sao lại có thể lừa em chứ?"

Vương Cẩm nói: "Xin lỗi."

Anh nhận sai và xin lỗi quá nhanh, lửa giận trong lòng Ngạn Dung chưa kịp phun ra đã gần xịt một nửa, nhưng vẫn tức giận nói: "Anh sau đấy đi gặp hắn? Có ôm ấp hay không? Có hôn nhau hay không?"

Cậu không hỏi có lên giường hay không, cậu cảm thấy Vương Cẩm không phải loại người như thế.

Vương Cẩm lại nói: "Anh không có đi gặp hắn."

Ngạn Dung ngẩn ra, cậu cho rằng với tính cách của Vương Cẩm, nhất định là sẽ đi.

Vương Cẩm nói: "Ngày hôm đó hắn hẹn gặp mặt anh, anh lúc đầu cũng rất do dự, anh đã từng rất nghiêm túc thích hắn, lúc chia tay giống như cả cuộc đời này bị bóc đi một mảng, đến mấy năm sau cũng đều không có hứng để nói chuyện yêu đương cho nổi, có một khoảng thời gian rất dài, anh cho rằng anh vĩnh viễn không có cách nào quên được người này, mặc kệ là đã từng vì thích mà trả giá, dù cho sau đó có đau khổ vì bị phản bội, đều là ký ức người này để lại cho anh. Ngày đấy đưa em về nhà, anh nghĩ phải bình tĩnh lại tâm tình suy nghĩ thật kỹ xem có muốn đi hay không, nhưng phát hiện cứ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đều không nhịn được mà nghĩ tới hình như em có kể với anh về một bạn học người Đức, tại sao đang kể được một nửa lại không nói nữa, Bách Đồ có hay không sẽ trách em về quá muộn, thời tiết cũng nóng rồi, tuần sau nên dẫn em đi mua quần áo mùa hè… Có muốn đi gặp Kim Việt hay không, hình như cũng không có quá quan trọng."

Ngạn Dung mặt chậm rãi đỏ lên, không phải là thẹn thùng, mà là do kích động. Vương Cẩm nói như vậy, có phải là chứng minh hiện tại yêu thích cậu, nhiều hơn năm đó yêu thích Kim Việt?

Vương Cẩm nói tiếp: "Nghĩ đến cuối cùng, anh phát hiện thật ra cái mà mình không buông xuống được, cũng không phải cái người tên Kim Việt này, mà là khi còn trẻ đã trả giá bằng cả trái tim, nó tại sao lại không được quý trọng."

Tốc độ nói của anh rất chậm, mỗi một chữ đều nói rất cẩn thận.

Đây là một cái tôi khác trong anh chưa từng để Ngạn Dung thấy.

Anh không chỉ muốn đem việc của Kim Việt nói ra rõ ràng, anh còn muốn cho Ngạn Dung càng hiểu rõ anh hơn. Anh không muốn mỗi khi Ngạn Dung nhớ đến mình, chỉ nhớ được mình là một tình nhân ôn nhu lớn tuổi.

Thế nhưng Ngạn Dung tiếng Trung không được ổn cho lắm, cần phải tiêu hóa và lý giải rất lâu mới thấm,

nói: “Anh hiện tại thật sự buông bỏ hắn sao?”

Vương Cẩm nói: “Ừm, thật sự.”

Ngạn Dung nháy mắt nói: “Vậy thì anh cùng em kết hôn đi.” cơ hội vãi em ơi =)))

Vương Cẩm: “…”

Ngạn Dung trề môi, nói: “Đây là lần thứ hai em cầu hôn với anh.”

Vương Cẩm há miệng, lại không phát ra âm thanh.

Ngạn Dung gọi anh: “Vương Cẩm Châu.”

Vương Cẩm: “… Ừ.”

Ngạn Dung nói: “Em cũng nguyện ý chết vì anh.”

Vương Cẩm: “…”

Ngạn Dung nói: “Em sẽ không đóng vai bạn trai, cũng sẽ không bắt anh đóng vai bạn gái để cõng. Chờ em sau này đi làm có lương, anh thích gì em đều mua cho anh hết, mặc kệ trên trời đang mưa hay tuyết, kể cả có mưa đá đi chăng nữa, em đều đi ra ngoài mua cho anh.”

Cậu hình như đang nói lên một lời thề, chân thành lại trịnh trọng.

Lời thề này có chút trẻ con, làm cho Vương Cẩm có chút buồn cười, trong lúc khóe môi đang nhếch lên, đồng thời cũng là lúc lòng càng ngày càng bị khuấy động.

Anh buông mắt xuống nhìn bát mì, nói: “Được, mặc kệ dưới thời tiết gì, chúng ta đều cùng đi mua.”

Ngạn Dung bình tĩnh nhìn anh.

Vương Cẩm giương mắt lên nhìn.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát.

Vương Cẩm nói: “Có một câu hình như anh chưa nói với em.”

Trình độ tiếng Trung của Ngạn Dung lần này lại phản ứng rõ là nhanh chóng, sốt hết cả ruột nói: “Ừm, anh nói đi.”

Vương Cẩm cười cợt với cậu, trong ánh mắt tràn đầy lưu luyến và chiều chuộng.

Vương Cẩm: “Anh…”

Ngạn Dung nhìn anh đầy mong chờ.

Vương Cẩm yên lặng nắm chặt tay một chút, anh nói: “Chờ em qua sinh nhật 20 tuổi, chúng ta liền kết hôn.”

Ngạn Dung trợn to hai mắt.

Cậu cho rằng Vương Cẩm chỉ là muốn nói yêu, kết quả so với tưởng tượng của cậu còn tốt hơn rất nhiều!

Vương Cẩm nói xong câu này, càng có chút xấu hổ, cố che giấu mà cầm một đôi đũa khác lên đưa cho Ngạn Dung, nói: “Ăn mì đi, anh thật sự đói bụng quá.”

Ngạn Dung lần này cũng không nói thêm gì, cậu có chút lâng lâng, Vương Cẩm không chỉ là bạn trai của cậu, mà còn là vị hôn phu của cậu? Đây quá là tốt rồi!

Thịt bò trong hai tô mì đều được xếp chồng lên nhau, hai người đảo lên rồi bắt đầu động đũa.

Đây là mì thịt bò ngon nhất mà bọn họ từng được ăn.

42. Chương 42: Tuần Trăng Mật

Đêm đó, bọn họ làm tình rất nhiều kiểu, chịch chịch đến tận khi Ngạn Dung hơm chịu nổi nữa, nhỏ giọng khóc lóc cầu xin không muốn làm tiếp, Vương Cẩm mới chậm rãi ngừng lại. Ấy nhưng dừng lại không lâu, Ngạn Dung như chả lo sợ cái gì mà lăn vào lồng ngực Vương Cẩm, muốn ôm một cái, còn muốn hun nhẹ.

Hơi thở tuổi trẻ xen giữa thiếu niên và thanh niên, khi thì hờn dỗi, khi lại hoạt bát, lúc thì ngây thơ, lúc lại dâm đãng, kết hợp vừa chuẩn, không ngây thơ như trẻ nhỏ vô tri, không tùy tiện nhưng lại có vẻ mê người.

Vương Cẩm bị bé trai này quyến rũ đến chết mê chết mệt, dục vọng bên dưới rất muốn thô bạo thêm một chút, muốn nghe thấy càng nhiều âm thanh khóc lóc cầu xin của Ngạn Dung, thậm chí còn muốn đem bé trai mê người này chịch hỏng, nhưng khi chạm vào đôi mắt xanh lam tin cậy mình, mê luyến mình kia, trong lòng bỗng mềm nhũn lại làm cho Vương Cẩm không nỡ ra tay.

Mấy tháng này anh ở cùng Ngạn Dung, mỗi ngày dường như càng thêm yêu thích thiếu niên xinh đẹp này hơn trước. Yêu thích của ngày hôm nay, càng cao đến mức xưa nay chưa từng có.

Khi quyết định nói rõ chuyện cũ của mình với Kim Việt ra, anh nghĩ tới Ngạn Dung thông minh thế, nhất định có thể hiểu được tất cả, Ngạn Dung bởi vì từ chỗ Kim Việt nghe những chuyện đó mà tâm tình bi thương, cũng sẽ bởi vì sự giải thích này mà tìm được niềm an ủi.

Nhưng anh không ngờ được, Ngạn Dung sau khi nghe xong lời giải thích của anh, lại có thể bằng lòng nói ra lời thề với anh.

Đây không phải là anh đang vỗ về Ngạn Dung, mà là Ngạn Dung đang chữa thương cho anh. Đối với anh mà nói, đây không chỉ là an ủi, mà còn là kinh hỉ bất ngờ.

Những năm trong quá khứ, anh yên lặng liếm láp vết thương khó khép lại đó, khoác lên mình một tầng lại một tầng áo giáp ôn nhu mà lạnh lùng, chống đỡ lấy nội tâm mờ mịt cùng cảm giác không an toàn, cho rằng đã tiêu hao hết thảy toàn bộ tâm trí và sức lực, từ nay về sau sẽ không bao giờ lại có được sức mạnh để gửi gắm vào tình yêu, cũng như rất khó để có được một người yêu mình chân thành.

Bất ngờ thích Ngạn Dung, thích nhiều hơn so với tưởng tượng của chính mình.

Anh muốn đi càng dài càng lâu trên cùng một con đường với Ngạn Dung, kết hôn cũng được, sinh lão bệnh tử cũng được, chỉ cần Ngạn Dung còn cần anh như ngày hôm nay, anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc Ngạn Dung.

Vương Cẩm cảm xúc dâng trào, đem Ngạn Dung trong ngực ôm càng chặt hơn, sau đó hôn một cái lên trán cậu.

Ngạn Dung ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt trên mặt chưa khô, âm thanh khi khóc xong cũng có chút ngọt ngào ướt át, nói: “Ngày mai muốn đi mua quần áo mới cho em nữa không?”

Vương Cẩm nói: “Mua chứ.”

Ngạn Dung nói: “Nếu như trời mưa thì làm sao?”

Vương Cẩm biết cậu muốn nghe cái gì, nói: “Mặc kệ trời có thế nào cũng phải đi, cùng nhau đi.”

Ngạn Dung thỏa mãn nhếch môi lên, khóe mắt còn mang theo một giọt nước mắt, nụ cười vô cùng xinh

đẹp, như một nụ hoa lê bị dính nước mưa, bỗng nhiên nở rộ.

Vương Cẩm hôn xuống đôi mắt cậu, khen ngợi tự đáy lòng: “Em thật xinh đẹp.”

Ngạn Dung vui vẻ tiếp thu, nói: “Anh cũng siêu đẹp trai, chúng ta thật là xứng.”

Vương Cẩm cười rộ lên.

Ngạn Dung nháy mắt một cái.

Vương Cẩm thấy cậu có vẻ do dự, hỏi: “Muốn nói cái gì?”

Ngạn Dung cắn môi, nói: “Kim Việt không đẹp trai chút nào.”

Vương Cẩm đang đắm chìm trong nhu tình mật ý, đột nhiên nghe được cái tên này, nét cười trên mặt bỗng nhiên bay sạch.

Ngạn Dung thật ra cũng không có ý gì, chỉ là bị hiếu kì, hỏi: “Anh đẹp trai thế, vì sao lại thích hắn?”

Vương Cẩm cũng không biết nên trả lời vấn đề này ra làm sao, suy nghĩ một chút mới nói: “Trong lớp anh thì hắn cũng xem như đẹp trai rồi.”

Ngạn Dung tin luôn, nói: “Nếu anh có một bạn học đẹp trai như em, nhất định sẽ không thích hắn. Anh thật là xui xẻo.”

Vương Cẩm cười nói: “Ừm, nhưng mà người lớn lên được như em hiếm quá.”

Ngạn Dung chả thèm khiêm tốn, cậu tự thấy mình quá là đẹp trai, hỏi: “Các anh khi ấy cũng phải trọ trong trường sao? Là cùng một ký túc xá à?”

Vương Cẩm: “… Ừ.”

Ngạn Dung có chút hâm mộ nói: “Tốt thật đấy.”

Vương Cẩm còn chưa kịp mở miệng, cậu đã nói tiếp: “Em cũng muốn ở cùng một chỗ với anh, bạn cùng phòng em hiện giờ có tật ngáy ngủ, còn cãi cùn, thường xuyên đánh thức em, nếu anh là bạn cùng phòng em thì tốt rồi.”

Vương Cẩm nói: “Anh thi thoảng cũng sẽ ngáy ngủ.”

Ngạn Dung nói: “Em thích nghe anh ngáy nha.”

Vương Cẩm không nhịn được cười, cái thằng nhóc này.

Nhưng trong lòng thằng nhóc kỳ thực đang nghĩ vậy nè, Kim Việt cũng không tính là đẹp trai, Vương Cẩm có thể thích hắn như thế, còn nguyện ý vì hắn mà làm nhiều chuyện như vậy, hắn hẳn là làm tình rất giỏi, mới có thể đem Vương Cẩm mê hoặc như thế. Giống như Mã phu nhân trong <Thiên long bát bộ> ấy, tuy rằng tâm nhãn không được tốt cho lắm, thế nhưng biết lấy lòng nam nhân, để cho tất cả mọi người đều yêu thích nàng, cho rằng nàng là người tốt.

NOTE: Mã phu nhân tên thật là Khang Mẫn, là phu nhân của Mã Đại Nguyên – phó bang chủ của Cái Bang. Ả là một người lẳng lơ và xảo quyệt.

Cậu có chút đố kị, cậu vẫn còn chưa có phát dục xong, quần nhỏ gợi cảm một chút cũng không thể mặc, tuy rằng cậu đẹp trai hơn Kim Việt, thế nhưng bàn về độ gợi cảm, ước chừng chắc không so được với Kim Việt rồi.

Cũng may Vương Cẩm hiện giờ rất thích cậu, còn đồng ý cùng cậu kết hôn, đợi khi cậu đủ 20 tuổi, nhất định cậu sẽ phát dục xong, có thể mặc quần nhỏ bó sát người nhìn rất đẹp, tụt quần sịp cái chym nhỏ sẽ nhảy ra, giống như Vương Cẩm ấy, vừa to vừa đẹp. Còn phải cố gắng tập thể hình, lúc sex mặt vừa đẹp người lại có cơ bắp, làm cho Vương Cẩm hoàn toàn bị cậu mê hoặc, thì sau này sẽ không sợ bị người xấu Kim Việt kia câu đi mất.

Cuối tuần này Vương Cẩm không tăng ca, thứ bảy đưa Ngạn Dung đi mua quần áo mùa hè, tiện thể đến siêu thị mua chút hoa quả cùng thức ăn nhanh đủ cho hai người họ dùng trong hai ngày, sau đấy sẽ làm tổ trong nhà cả ngày, ngoại trừ lúc Ngạn Dung làm bài tập, tất cả thời gian còn lại sẽ đều ôm ấp, hôn nhau, làm tình.

Với độ tuổi của Ngạn Dung một khi đã yêu thì rất liều mạng, vừa điên cuồng vừa tùy ý như thế, không kiêng dè gì cũng không đáng trách.

Nhưng Vương cẩm không giống thế, anh ý thức được như vậy là không điều độ, đặc biệt đối với sức khỏe của Ngạn Dung không tốt, nhưng mà chính anh cũng không có cách nào tiết chế.

Sau khi đã hứa hẹn kết hôn, Ngạn Dung như thể là muốn sớm trải qua tuần trăng mật, bất cứ chỗ nào bất cứ nơi đâu đều lộ ra dáng vẻ “mau đến chịch em”.

Thành thật mà nói thì… thiệt rất khó để cưỡng lại bản thân không xông lên.

…

Sáng thứ hai, Vương Cẩm làm xong đồ ăn sáng, đi lên gác gọi Ngạn Dung rời giường.

Tối qua Ngạn Dung lại quấn lấy anh, anh gắng nhịn mà từ chối, chưa đến 9h đã đem Ngạn Dung dỗ ngủ.

Cả đêm Ngạn Dung đều ngủ rất say, không hề tỉnh lại, tư thế cũng không đổi, hai ngày nay cậu đã quá mệt mỏi, gần như bị đào rỗng, trước sau đều sử dụng quá độ, cũng may Vương Cẩm cẩn thận, không có tình trạng bị sưng đỏ, chính là tinh thần không hold nổi, giờ chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, cũng không đến mức tổn thương thân thể.

Vương Cẩm ngồi một bên giường gọi cậu vài câu, tai cậu nghe được tiếng, ý thức cũng rõ ràng, biết mình phải rời giường đi học, nhưng làm sao cũng không mở mắt ra nổi.

Vương Cẩm hối hận không thôi, cũng đau lòng cậu, đề nghị: "Nếu không xin nghỉ nửa ngày? Đến chiều anh lại đưa em về trường học."

Cậu cố gắng muốn mở mắt ra, mất công mất sức nói: "Không được, tuần này có cuộc thi, không thể xin nghỉ."

Vương Cẩm hết cách, đành nói: "Thế trước tiên xuống nhà ăn cái gì đó đi, đợi tỉnh táo lại một chút rồi đi lên rửa mặt, được không?"

Ngạn Dung không lên tiếng, lại ngủ thiếp đi mất.

Vương Cẩm bó tay, vén chăn lên ôm lấy cậu, lúc bế xuống cầu thang lại sợ nhìn không thấy bậc sẽ nhỡ tay ném bay cậu, vậy là cẩn thận thay đổi tư thế, đem cậu vác lên vai.

Cậu ngủ say như chết, một chút cũng không tỉnh.

Ngạn Dung vẫn mặc áo phông của Vương Cẩm làm áo ngủ, bị vác lên như vậy, mông nhỏ hoàn toàn không che được.

Vương Cẩm vừa xuống lầu vừa tiện tay kéo áo phông che cho cậu, thế nhưng kéo cũng vô ích, vẫn chả che được cái gì, mông nhỏ mặc quần lót trắng vẫn lộ tơ hơ ra bên ngoài.

Vương Siêu đạp lên nắng sớm về nhà, vừa vào cửa đã ngửi được mùi bữa sáng, hắn đói bụng cồn cào, ngay cả dép cũng không thay chạy bay vào kiếm mồi, mới vừa cầm được cái lạp xưởng nhét vào mồm, liền nhìn thấy ngay cảnh tượng anh hai nhà hắn vác một người từ trên gác xuống.

Hai anh em bốn mắt nhìn nhau, gió lạnh thổi qua.

Tầm mắt Vương Siêu chậm rãi tia đến hai chân trần trụi của Ngạn Dung.

Vương Cẩm nghiêm mặt nói: "Nhìn cái gì?"

Vương Siêu vội vàng nhanh chóng che mắt lại, thế nhưng miệng tiện lại không nhịn được nói: "Chị dâu nhỏ chân thiệt trắng."

43. Chương 43: Chất Giọng Đặc Sệt Vùng Đông Bắc

Ngạn Dung chân thật trắng, áo phông thật là ngắn.

Vương Cẩm không muốn để cho Vương Siêu nhìn free, nên quay lại đường cũ đem cậu vác về phòng, bóp kem đánh răng lên bàn chải tự động, đem nhét vào trong miệng cậu.

Lúc này cuối cùng cũng xem như đánh thức được mỹ nhân ngủ trong rừng.

Vương Cẩm nói: "Ngoan, rửa mặt đi, anh xuống làm thêm một phần bữa sáng, em trai anh đến rồi."

Ngạn Dung đánh răng, mơ hồ không rõ nói: "Anh ấy đến sớm thế làm gì?"

Đúng vậy a, đến sớm như thế làm gì?

"Bố Tạ Trúc Tinh lên đây xem bệnh dạ dày, mẹ cậu ta cũng lên theo, xếp hàng lấy số khám, qua mấy hôm nữa mới đến lượt." Vương Siêu giải thích với anh trai mình: "Không ở khách sạn, tạm thời đang ở nhà của chúng em, em chờ bọn đi rồi mới về."

Vương Cẩm nói: "Cậu ta không phải là nói chuyện với gia đình rồi à? Mày còn trốn làm gì?"

Vương Siêu bĩu môi: "Nhưng đây là cùng ở chung với bố mẹ cậu ấy đó? Nghĩ thôi đã thấy lao lực chết mất, về nhà mình tự do tự tại hơn chứ, muốn ngủ đến mấy giờ thì ngủ, thích làm gì thì làm."

Nhìn cái dáng vẻ này xem, nếu thật là cùng ở chung với bố mẹ Tiểu Tạ mấy ngày, cũng là hắn hại hai cụ nhà mệt tâm mới phải, con trai nhất định tìm một người đàn ông thì cũng thôi đi, còn tìm phải cái mặt hàng kém chất lượng này.

Vương Cẩm cũng không nói gì nữa, anh mỗi ngày đều đi sớm về muộn, có thêm Vương Siêu ở nhà cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Anh hỏi: “Mày hôm nay không có việc?”

Vương Siêu cười hì hì nói: “Không có, em tuần này đều nghỉ ngơi, cuối tuần có lịch trình, anh tan làm là hai anh em ta có thể cùng nhau chơi đùa, có phải là rất vui vẻ không?”

Vương Cẩm nói: “Ừm, vui vẻ, mày đến đây.”

Vương Siêu hoài nghi hỏi: “Làm gì?”

Vương Cẩm liếc mắt nhìn hắn, nói: “Để tao nhìn thử xem chân mày có trắng hay không.”

Vương Siêu: “…”

Ngạn Dung rửa mặt xong, mặc quần áo tử tế, cầm theo cặp sách, cậu sợ đến muộn, ba chân bốn cẳng từ trên lầu chạy xuống.

Trong phòng bếp có âm thanh xèo xèo, Vương Cẩm đang ở trong đó rán trứng.

Trong phòng khách chỉ có mình Vương Siêu, hắn vặn vẹo người, nằm bò trên lưng ghế sofa dòm Ngạn Dung, một tay còn bưng nửa bên mặt, mở mồm chào hỏi: “Gút meo ninh.”

NOTE: Cổ đức miêu ninh / gǔ dé māo níng – đọc giống – good morning =)))

Ngạn Dung kỳ quái nói: “Sớm, mặt anh sao vậy?”

Vương Siêu mang trong lòng oán hận, rất muốn vạch mặt cái vẻ hung ác của anh trai, nghĩ kĩ lại không dám, nói: “Không sao, hơi bị dị ứng.”

Ngạn Dung cùng hắn không quá thân, lễ phép biểu đạt quan tâm nói: “Mùa xuân rất hay thế, anh bị dị ứng cái gì? Phấn hoa?”

Vương Siêu nói: “Không phải, là chân.”

Ngạn Dung vẻ mặt chả hiểu gì, cứ nghĩ là mình bị tiếng Trung bác đại tinh thâm làm cho choáng váng, lại sĩ diện không muốn lòi cái dốt ra, cứng rắn giả bộ tui đã hiểu, nói: “Há, sao không để anh trai anh nhìn thử xem?”

Vương Siêu: “… Chính là bị ảnh nhìn mới thành ra như vậy.”

Thời gian không nhiều, vội vã ăn xong bữa sáng, Vương Cẩm đưa Ngạn Dung đến trường, Vương Siêu bị vứt ở nhà, bò về phòng ngủ bù.

Đến cổng trường, Vương Cẩm dặn dò: "Tuần này có mấy ngày hạ nhiệt độ, đừng vội đổi quần áo, xuân ô thu đống, hiểu không?"

NOTE: 'xuân ô thu đống' là kinh nghiệm giữ cho cơ thể khỏe mạnh, ý là mới vào mùa xuân nhiệt độ không khí mới chuyển ấm chưa cần phải vội cởi áo khoác bông, mùa thu cũng không cần vừa thấy lạnh là đã mặc thêm nhiều quần áo. Nhiệt độ người luôn ở mức 37℃, nên để cơ thể từ từ thích ứng với nhiệt độ thời tiết, nếu không sức chịu đựng của cơ thể giảm xuống dễ sinh bệnh.

Ngạn Dung lặp lại câu 'xuân ô thu đống' một lần rồi mới nói: "Hiểu rồi, anh cũng vậy."

Vương Cẩm đáp ứng, nói: "Mau vào nhanh đi."

Hai người ở cùng nhau chán chê mê mỏi hai ngày liền, nhưng vẫn không nỡ tách nhau ra, Ngạn Dung nhìn xung quanh, thật giống như không có ai để ý đến bên này, liền đến gần thơm má Vương Cẩm một cái, ngẩng mặt nói: "Anh nhớ phải nghĩ đến em."

Vương Cẩm sờ sờ đầu cậu, cười nói: "Được, sẽ nhớ em."

Ngạn Dung đem cặp sách đeo lên lưng xong, xuống xe, đóng cửa xong lại không nhịn được hơi khom lưng nhìn vào người đang ngồi trong xe, trong đôi mắt màu lam lóe lên ánh sáng tràn ngập yêu thương.

Trong lòng cậu có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại càng muốn nghe xem người kia sẽ nói cái gì.

Vương Cẩm cười nói: "Haizz, bị muộn rồi."

Ngạn Dung có hơi thất vọng, chu mỏ lên: "Vậy anh đi đi, trên đường lái xe chậm một chút."

Cậu đóng cửa xe, Vương Cẩm thế nhưng lại hạ kính xuống, nhìn cậu vài giây, mới nói: "Trong kỳ thi phải cố gắng lên."

Trong giây lát này cậu cảm nhận được rõ ràng là Vương Cẩm cũng luyến tiếc không thôi, rất là hài lòng, ưỡn thẳng ngực lên, tự tin nói: "Em thi còn có thể đứng đầu luôn."

Vương Cẩm cười lên, nói: "Vậy anh đi đây."

Ngạn Dung lui về phía sau nửa bước, như một người nhớn mà bình tĩnh cẩn thận phất tay, nói: "Bye bye."

Nhưng khi Vương Cẩm đi được một đoạn, nhìn từ kính chiếu hậu còn thấy cậu đứng nguyên chỗ đó, lưu luyến không thôi nhìn theo bên này, không hề giống một người lớn gì cả.

Cuộc thi sắp xếp vào hai ngày thứ năm và thứ sáu.

Thứ năm 11h30 kết thúc nửa ngày thi, sau khi nộp bài, Ngạn Dung muốn đi ăn cơm sớm, tính nghỉ trưa thêm được một lúc, buổi chiều thi tinh thần càng thêm sung sức.

Ăn được một nửa, giáo viên y tế mới ngồi xuống ở mặt bàn đối diện cậu, cười nói: "Sao chỉ có một mình?"

Ngạn Dung nhất thời cơm nước nhạt nhẽo vô vị, nói: "Anh tan sớm, hiện tại còn chưa đến 12h."

Kim Việt giơ cho cậu nhìn đồng hồ đeo trên tay, nói: "Phòng y tế 11h45 là có thể tan tầm, chính là muốn tránh lúc học sinh ăn cơm đông nhất ra. Các cậu hôm nay có cuộc thi à?"

Ngạn Dung nhìn bàn, nói: "Buổi chiều còn phải thi tiếp, tôi rất bận, không có thời gian nói chuyện với anh."

Kim Việt vẫn cứ cười, giống như không cảm giác được sự lạnh nhạt trong lời nói của cậu: "Thi thế nào?"

Ngạn Dung nói: "Tốt vô cùng."

Kim Việt buồn cười nói: "Cái thằng nhóc nhà cậu, không biết khiêm tốn chút sao?"

Ngạn Dung càng thấy lạ, nói: "Thi tốt thật thì nói là thi tốt, chả lẽ phải nói thi không tốt?"

Kim Việt không thể làm gì khác hơn là nói: "Tốt tốt tốt."

Ngạn Dung nói tiếp: "Tôi không phải là trẻ con."

Kim Việt cười một tiếng, rõ ràng không cho là đúng.

Ngạn Dung cảm thấy bị hắn châm biếm, rất không vui, suy nghĩ một chút, quyết định xài đòn sát thủ, thả thìa xuống, trịnh trọng nói ra một việc: "Tôi cùng Vương Cẩm Châu muốn kết hôn."

Kim Việt: "… Kết hôn?"

Ngạn Dung kiêu ngạo nói: "Đúng thế, anh sau này không được lại khoe khoang rằng vị hôn phu của tôi

từng mua cho anh hạt dẻ rang đường."

Dù sao tuổi cậu cũng không lớn bao nhiêu, việc khoe khoang ấu trĩ này làm cậu cảm thấy rất sảng khoái.

Kim Việt thế nhưng rất bình tĩnh, nói: "Còn ghi hận mấy câu tuần trước tôi nói với nhóc à? Tôi xin lỗi nhóc, tôi ngày đó nói hơi nhiều, xin lỗi."

Ngạn Dung ngẩn ra, cau mày nói: "Anh không cần nói xin lỗi tôi, người anh nên xin lỗi cũng không phải là tôi."

Kim Việt lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, nói: "Ồ… Cậu ấy nói với nhóc cái gì?"

Ngạn Dung nói: "Tại sao tôi phải nói cho anh biết?"

Kim Việt cười một cái, nói: "Không muốn nói thì thôi. Tôi lần trước hẹn cậu ấy một lần, cậu ấy lại không đi, hẳn là cậu ấy có nói cho nhóc việc này chứ?"

Ngạn Dung: "Nói rồi."

Kim Việt cũng không hỏi kỹ, nói: "Khi đó tôi liền biết cậu ấy sẽ không bao giờ chọn tôi nữa, thật sự cảm thấy rất tuyệt vọng. Tuần trước nói chuyện với nhóc rất quá đáng, cũng là vì tôi đố kỵ nhóc thôi, trong lòng bốc hỏa nghẹn lâu như vậy nói chung cũng phải xả ra chứ, sau đấy nghĩ kỹ lại, việc này cũng không phải do một sớm một chiều mà thành, năm ấy khi chia tay, nhóc có khi còn đang mặc tã đấy, chuyện này không liên quan đến nhóc."

Ngạn Dung cảm thấy lời này có gì đấy không ổn, nhưng lại không phản bác được cái gì.

Kim Việt nói: "Nhóc không cần coi tôi như kẻ địch, tôi đã hết hi vọng với cậu ấy rồi."

Ngạn Dung không tin, hỏi: "Vậy sao anh muốn ở lại Bắc Kinh làm giáo viên y tế?"

Kim Việt cười nói: "Nhóc cho là tôi muốn ở lại để gây xích mích giữa hai người à? Tôi chỉ vì không có hộ khẩu ở Bắc Kinh, tạm thời không được bệnh viện nhận thôi, vừa hay trường học này tuyển giáo viên y tế, nên tôi đến luôn."

Hắn nói rất hợp tình hợp lý, giống y như thật vậy.

Kim Việt nói tiếp: "Đã có bệnh viện muốn thuê tôi, sẽ hỗ trợ giải quyết vấn đề hộ khẩu, ở thủ đô phát triển nhìn kiểu gì cũng tốt hơn nhiều thành phố hạng 2, tôi không vì ai cả, là vì chính mình thôi."

Ngạn Dung nghĩ nghĩ một chút, có chút tin tưởng.

Thứ sáu thi xong, Vương Cẩm đến đón cậu, hỏi: "Thi thế nào rồi?"

Cậu vẫn trả lời: "Tốt vô cùng."

Nói xong thì cậu nghĩ, Vương Cẩm cũng sẽ nói cậu "không khiêm tốn" sao?"

Vương Cẩm cười nói: "Vậy thì nhất định là vô cùng tốt rồi."

Ngạn Dung ánh mắt vụt sáng mấy lần, tâm tình trở nên rất rất tốt.

Nhưng kế hoạch định về đến nhà là làm tình của cậu bị ngâm nước nóng, Vương Siêu đang nằm vắt chân lên trời trên ghế sofa phòng khách vừa xem tivi vừa chơi điện thoại, thấy cậu đi vào liền bò dậy, cười hì hì nói: "Tan học rồi? Tôi mua Motion Sensing Game, cậu có muốn chơi cùng không?"

Ngạn Dung nói: "Không muốn, cám ơn anh."

Vương Siêu có chút thất vọng, bố mẹ Tạ Trúc Tinh còn chưa đi, hắn cũng không muốn về đấy, mỗi ngày ở đây làm trạch, tháng ngày trải qua có chút cô đơn, vậy là chạy đi mua máy chơi game giết thời gian, Vương Cẩm tất nhiên là sẽ không chơi cùng hắn, hắn còn tưởng rằng Ngạn Dung mới chừng này tuổi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, một lòng chờ Ngạn Dung cuối tuần trở về để có bạn chơi cùng.

Ngạn Dung không phải không muốn chơi, cậu chỉ là hiện tại không muốn thôi, cậu đang vội muốn cùng Vương Cẩm trở về phòng trên tầng, cậu có chút ngại Vương Siêu dư thừa.

Kỳ thực nơi này là biệt thự của nhà họ Vương, con trai út Vương Siêu muốn ở lại đây là điều hợp lý.

Nhưng là Ngạn Dung luôn không phân biệt được mà cảm thấy đây là nhà của mình và Vương Cẩm, cậu cũng biết suy nghĩ này của mình không tốt, nhưng cứ luôn không nhịn được.

Cậu rất muốn có một mái nhà với Vương Cẩm.

Ngạn Dung mới nói được với Vương Siêu hai câu, Vương Cẩm giày còn chưa kịp thay, đã lại nhận được điện thoại bệnh viện gọi điện tới, có việc gấp phải quay lại đó, anh không làm gì khác được nên vội vội vàng vàng chuẩn bị đi ra ngoài, có chút lo lắng Ngạn Dung bị Vương Siêu bắt nạt, tiến lại nửa đe dọa nửa dặn dò Vương Siêu một câu: "Mày an phận một chút cho tao."

9h40, anh hết việc trở về, Vương Siêu và Ngạn Dung đang ở cùng nhau, yên phận mà chơi Motion Sensing Game.

Anh thấy bầu không khí cũng rất tốt, yên tâm hỏi một câu: “Ăn cơm tối chưa?”

Ngạn Dung nhìn tivi chằm chằm, nói: “Chửa ăn ni.” (chưa ăn đâu)

… Một chất giọng đặc sệt vùng Đông Bắc.

44. Chương 44: Vương Cẩm Châu

Trên màn hình tivi là hình ảnh game WakeBoarding Mayhem, Ngạn Dung và Vương Siêu đều cố gắng vung tay vung chân dùng sức chạy, thi thoảng còn trái uốn phải éo để tránh chướng ngại vật và ăn xu.

Nhìn cái dáng vẻ này, hai người chắc cả tối nay đâm đầu vào game, chơi vui quá nên quên béng mất chuyện ăn cơm.

Vương Cẩm nhìn một lúc, nói: “Game over ván này thì đừng nghịch nữa, đi ra ngoài ăn cơm đi, anh cũng chưa ăn, sắp 10h đến nơi rồi.”

Vừa nghe thấy sắp 10h mà anh còn chưa ăn cơm, Ngạn Dung lập tức không còn lòng dạ nào mà chơi nữa, ba nổi hai chìm trong nước cũng không để ý, chỉ mải quay đầu hỏi Vương Cẩm: “Chúng ta đi ăn cái gì thế? Anh vừa nãy là đi phẫu thuật hay là họp? Mệt không?”

Vương Cẩm nói: “Không mệt, là làm một tiểu phẫu, em muốn ăn cái gì?”

Vương Siêu bên cạnh vừa ra sức chạy vừa xen mỏ vào: “Em muốn đi xiên que ớ!”

Vương Cẩm không để ý đến hắn, cũng không muốn đi, nhưng Ngạn Dung lại hiếu kỳ hỏi: “Xiên que ớ là có ý gì?” Cậu chưa từng dùng từ đệm ‘ớ’ bao giờ nên đọc có chút buồn cười.

NOTE: Giọng Đông Bắc khi nói chuyện thường đệm thêm một từ hậu tố ‘nhi’ (er) sau câu.

Vương Siêu thấy cậu có hứng thú, không chơi nữa, xúi giục cậu: “Chính là BBQ Trung Quốc đó, nhưng không tẩm gia vị giống bên kia của cậu, ăn siêu ngon.”

Ngạn Dung quả nhiên động tâm, rất là mong chờ nói với Vương Cẩm: “Vậy chúng ta đi ăn món thịt nướng đó đi.”

Vương Cẩm không thích đi ăn xiên que, thứ nhất là không uống rượu, thứ hai là không vệ sinh, nhưng nhìn Ngạn Dung như vậy lại không muốn từ chối. Nghĩ lại lần này đi ăn còn có cậu đi cùng, nên đồng ý.

Vương Siêu nhanh chóng chạy đi thay một bộ đồ khác, hơi cải trang một chút, ba người liền cùng đi xiên que.

Ngạn Dung và Vương Siêu cùng nhau chơi game nên đã thân hơn nhiều, không giống như lúc mới đầu Vương Siêu hỏi một câu cậu đáp một câu, hai người họ bây giờ có thể tui buôn cậu chém nói nói cười cười.

Vương Siêu rất có thiện cảm với cậu, không phải cái loại thiện cảm trong tình ái, chỉ thuần túy là thấy người đẹp là không tự chủ được thấy thích, rất muốn trêu chọc, thế nhưng đây là "chị dâu nhỏ chưa vào nhà" của hắn, lỗ mãng quá thì không được tốt cho lắm, dù rằng miệng tiện, nhưng tính ra vẫn rất biết điều.

Vốn dĩ Vương Cẩm không cho Ngạn Dung uống rượu, Ngạn Dung thế nên chỉ được uống nước ép trái cây, tha thiết mong chờ mà nhìn Vương Siêu uống hết chai này đến chai kia, vẻ mặt y như một bé trai ao ước hâm mộ với một thanh niên.

Vương Cẩm buột miệng: "… Chỉ có thể uống một chén."

Kết quả là uống một chai, khoảng chừng 2 lít.

Về đến nhà thì đã sắp 12h rồi.

Trên đường Ngạn Dung một chút cũng không có vấn đề gì, còn rất hưng phấn cùng bạn mới Vương Siêu buôn chuyện trong trường của mình, ấy nhưng đến nhà liền không ổn, bước được vài ba bậc thang rồi thì đứng yên không nhúc nhích, vẫn phải để Vương Cẩm đem cậu ôm về phòng.

Vương Siêu ở phía sau nhìn, anh hai nhà hắn nuông chiều đứa nhỏ này quá ớ, này đâu chỉ là thích vừa đâu, quả thực là thích chết đi được ấy chứ.

Trở về phòng, đem người thả lên giường, Vương Cẩm sờ sờ trán Ngạn Dung, hỏi: "Say rồi sao?"

Ngạn Dung nói: "Nỏ có say." (không có say)

Vương Cẩm cười lên, nói: "Đừng học thằng em anh nói chuyện."

Ngạn Dung cũng cười hai tiếng, nói: "Anh ấy nói chuyện rất thú vị, em thật sự không có say."

Vương Cẩm nhìn cậu thần trí vẫn tỉnh thật, nói: "Có phải chóng mặt không? Bảo em uống ít thôi em lại không nghe."

Ngạn Dung kiên trì nói: "Đứng im nhưng không ngất, em không có uống say."

Vương Cẩm không muốn cùng cậu tranh luận, dỗ dành: "Vậy thì ngủ một chút, tỉnh ngủ là không sao."

Anh muốn đứng dậy, Ngạn Dung lại tóm chặt tay anh, nghiêm túc nói: "Đêm xuân một khắc, ngủ cái gì mà ngủ."

Vương Cẩm: "..."

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, hỏi: "Em dùng thành ngữ sai à?"

Đây là một vấn đề làm cho người ta cảm thấy phóng đãng, cậu thế mà hết lần này đến lần khác lộ ra vẻ mặt "vấn đề này thì có sao đâu cơ chứ".

Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng.

Ngàn vàng ngàn vàng ngàn vàng ngàn vàng rồi lại ngàn vàng, Ngạn Dung mới ngủ thiếp đi.

Ngủ thẳng đến 12h sáng hôm sau, Vương Cẩm đã sớm đi đến bệnh viện, cậu rửa mặt đánh răng thay quần áo chỉnh tề xong mới xuống lầu.

Vương Siêu ngồi ở dưới tầng nghịch điện thoại, cười hì hì chào hỏi: "Chào buổi sáng nha."

Hắn mặc vừa chỉn chu vừa hoa lệ, còn vuốt keo xịt tóc, đeo khuyên tai với vòng cổ.

Ngạn Dung nói: "Chào buổi sáng, anh muốn đi ra ngoài à?"

Vương Siêu nói: "Đúng vậy, tôi đi đến đài truyền hình thu tiết mục, cậu hôm nay định làm gì? Có muốn đến xem chương trình không? Tôi mang cậu theo."

Ngạn Dung có chút muốn đi, lại do dự nói: "Không đi, em phải làm bài tập."

Vương Siêu xúi bậy: "Ngày mai làm cũng được."

Ngạn Dung nói: "Ngày mai Vương Cẩm Châu không có ca, chúng em còn phải nói chuyện yêu đương."

Vương Siêu nghi cậu đang cố tình show ân ái, nhưng vẻ mặt kia lại không giống thế, cố ý hỏi: "Yêu sớm không tốt lắm đâu, ảnh hưởng việc học."

Ngạn Dung nói: "Cái gì là yêu sớm?"

Vương Siêu nghĩ thầm, Châu Âu căn bản là không có khái niệm 'yêu sớm'. Ở Thụy Điển với tuổi của Ngạn Dung còn kết hôn được luôn rồi ý chứ.

Hắn nói tiếp: "Cậu ngay cả tên anh hai tôi cũng gọi sai rồi, ảnh gọi Vương Cẩm, không phải Vương Cẩm Châu."

Ngạn Dung gật đầu nói: "Em biết mà, em chỉ là thích gọi anh ấy như thế, em thấy rất đặc biệt, anh ấy là Vương Cẩm Châu của mình em."

Dùng ngôn ngữ thứ hai nói ra lời tâm tình vừa vụng về lại vừa chân thành.

Vương Siêu nổi hết cả da gà, nghĩ thầm, đùa nhau à, không phải tiếng Trung không tốt sao? Này đạt cấp 10 luôn ấy chứ.

Hắn quay chương trình đến nửa đêm mới về, lăn ra ngủ nguyên ngày hôm sau, tối lại bị đói bụng tỉnh, muốn xuống lầu kiếm ăn, cầu thang mới đi được nửa đã có cảm giác không đúng, nhanh chóng dừng chân rụt đầu ngó nghiêng xung quanh.

Ai yoo, sofa play, kiểu cắt kéo, kêu thiệt zâm.

Ai yoo yoo, ái chà chà.

Hắn nửa đêm hôm qua mới về, trợ lý đưa hắn về xong là lái xe đi luôn, hắn ở trong phòng ngủ yên tĩnh cả ngày, trong nhà để xe lại không có xe hắn bên trong, anh hai và Ngạn Dung xem chừng đều cho rằng hắn không có nhà.

Vương Siêu không tiện đi xuống lầu, đứng góc tường nghe cũng không được, bị phát hiện nhất định sẽ bị treo lên oánh, vậy là quay đầu rón ra rón rén chuồn về phòng.

Thái độ của anh hai đối với Ngạn Dung, cho dù mù cũng thấy được là rất thích, đứa nhỏ này cũng đủ dính anh hai, lớn lên đẹp, tính tình cũng ổn, tuy rằng tuổi hơi nhỏ, nhưng nhỏ tuổi cũng có cái tốt, sẽ nghe lời anh hai, không đến nỗi giống như người trước kia dắt mũi anh hai rồi còn chạy.

Lấy kinh nghiệm của chính mình, Vương Siêu cho rằng trong tình cảm, người làm chủ sẽ hạnh phúc hơn nhiều, hắn đương nhiên hy vọng anh hai mình sẽ có được hạnh phúc.

Hai người kia sau này có thể ở bên nhau thật lâu thật lâu, vậy thật là quá tốt rồi.

Nhưng mà bây giờ có thể kết thúc nhanh một chút hơm? Còn không kết thúc là hắn sắp chết đói luôn đó.

May mà hắn chuồn nhanh, từ đầu đến cuối không bị Vương Cẩm phát hiện, nếu không đời hắn chuẩn bị lên hương.

Vương Cẩm đến chân còn không nỡ để hắn xem, sao mà cam lòng để hắn thấy được mị thái của Ngạn Dung lúc ấy ấy chứ, âm thanh nghe một chút cũng còn chả được.

…

Thứ hai, Vương Cẩm đưa Ngạn Dung về trường, sau đó đến bệnh viện đi làm, lúc nghỉ trưa nhận được điện thoại của Ngạn Dung gọi đến, cậu ủ rũ nói: "Có thành tích kỳ thi trước rồi, em đứng thứ hai, người đứng đầu là bạn học mới chuyển đến từ Đức, tổng điểm cao hơn em 3 điểm."

Vương Cẩm an ủi: "Em đứng thứ hai cũng rất siêu, đến kỳ thi sau sẽ tốt hơn."

Ngạn Dung nói: "Cậu ta vừa mới chuyển đến, đã lợi hại như vậy rồi, em sợ thi cuối kỳ cũng không thắng được. Hơn nữa cái người bạn học này không dễ chơi chút nào, cư xử rất cao ngạo, em không thích cậu ta, cũng không muốn thua cậu ta."

Vương Cẩm chung quy không phải làm nghề liên quan đến giáo dục, nhất thời không biết phải an ủi cậu như thế nào.

Ngạn Dung rất nhanh nói: "Anh có phải rất bận không? Đừng để ý mấy câu em nói làm gì, em chỉ là thấy hơi thất bại, chút nữa là tốt lên thôi, anh yên tâm đi."

Vương Cẩm cũng đành nói: "Vậy thì tốt, em cũng đừng vì một lần thua cuộc mà để trong lòng, phải cùng bạn học quan hệ thật tốt, nếu không nhất thiết phải chung đụng, thì cách xa người này một chút là được."

Ngạn Dung nói: "Được… Mới tách ra nửa ngày, em đã rất nhớ anh, anh nhớ em không?"

Vương Cẩm nhẹ giọng nói: "Nhớ."

Không đề cập đến vấn đề thành tích mà chuyển sang bàn chuyện yêu đương, tâm tình của Ngạn Dung so với ban nãy tốt hơn rất nhiều, nói: "Lớp trưởng nói rằng trưa nay sẽ đo chiều cao, chúng em sẽ được phát đồng phục mùa hè, không biết sẽ là kiểu gì, cũng không biết có đẹp hay không nữa."

Vương Cẩm cười lên: "Em mặc cái gì cũng dễ nhìn cả."

Ngạn Dung nói: "Anh cũng vậy."

Đây không phải là câu nói tán tỉnh thông thường, cậu thật sự cảm thấy Vương Cẩm mặc cái gì cũng đẹp

hết trơn, Vương Cẩm Châu của cậu là đẹp trai nhất quả đất.

Buổi chiều đo chiều cao xong, cậu cao đến 1m79, cao hứng vô cùng luôn, ngay lập tức đem tin này chia sẻ cho Vương Cẩm.

Vương Cẩm không cao hứng xíu nào hết.

45. Chương 45: Nghĩ Cấy Chi Rứa

Vương Cẩm tâm trạng thực có chút mâu thuẫn, anh một mặt hy vọng Ngạn Dung có thể trưởng thành thành một người đàn ông có nội tâm thành thục kiên định, không sợ mưa gió. Một mặt lại hy vọng tốc độ lớn lên của Ngạn Dung có thể chậm lại một chút, không chỉ bởi vẻ ngoài lúc này của Ngạn Dung thập phần hoàn mỹ, còn bởi vì Ngạn Dung lúc này, cả người toàn bộ đều thuộc về anh.

Vĩnh viễn nắm giữ được một bạn trai nhỏ ngây thơ ngoan ngoãn lại nhạy cảm, càng là điều mà nội tâm Vương Cẩm mong chờ.

Có điều nghĩ cũng thấy đấy là điều trái với quy tắc tự nhiên, căn bản là không sao thực hiện được, Ngạn Dung sẽ còn lớn lên, sẽ càng ngày càng cao, sẽ càng ngày càng anh tuấn, sẽ càng ngày càng độc lập, cũng sẽ càng ngày càng không ỷ lại anh.

Nếu bỏ đi suy nghĩ ích kỷ của mình thì đây đúng là… một chuyện tốt.

Ngạn Dung không biết được những ý nghĩ này của Vương Cẩm, cậu vẫn còn đang đắc chí việc mình cao lên, hưng phấn nghĩ, khoảng cách đến tháng ngày cậu có thể cùng Vương Cẩm mặc chung quần áo đang dần rút ngắn lại.

Giống hai vị cha nuôi ở nhà vóc người hao hao nhau, có thể tùy ý mặc đồ của nhau, đây là điều trước nay cậu vẫn hằng ao ước.

Những điều nhỏ nhặt trong sinh hoạt hằng ngày mà Lương Tỳ và Bách Đồ cùng nhau làm, đối với quan niệm tình yêu của cậu ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi tan học chiều, bạn học gọi cậu cùng đi chơi bóng, cậu vui vẻ đồng ý, vậy nhưng còn cần phải quay về phòng ngủ để thay một đôi giày thích hợp với việc đá bóng.

Tính cách cậu so với năm ngoái thì có thay đổi rất nhiều, trước đây cậu hướng nội lại cao ngạo, sợ bạn học biết mình là cô nhi, cũng sợ bạn học dò xét bí mật của mình. Cậu hiện tại lại rộng rãi, thích nở nụ cười, cũng không còn vì đoạn tình cảm thầm mến cấm kỵ kia mà bị vây hãm trong tự trách và tự ti nữa. Cậu có tướng mạo xuất sắc, đối với ai cũng đều lễ phép, chân thành lại chủ động cùng bạn học kết giao, hầu như

không một ai từ chối cậu, dần dần cậu trở nên có quan hệ tốt với đa số các bạn học. Trước đây cậu mỗi ngày đều trải qua rất khổ sở, mà hiện tại, cậu yêu quý cuộc sống như bây giờ.

Sự thay đổi này là do tình yêu mang lại cho cậu, cậu cảm thấy hết thảy công lao đều do mình gặp và yêu Vương Cẩm, cũng rất may mắn khi nhận lại được sự chân tâm của Vương Cẩm.

Không còn gì tốt đẹp hơn điều này.

Đổi lại giày, lại thay một bộ quần áo chơi bóng, cậu khóa kỹ cửa phòng, chạy chậm xuống lầu.

Cậu ở trên tầng ba, khi xuống khúc quanh cầu thang tầng hai thì chạm phải Ben – bạn học người Đức mới chuyển tới.

Sau cuộc thi, hai người thành đối thủ cạnh tranh được giáo viên công nhận, so với Ngạn Dung trước sau đều có lễ phép, nghiêm túc lại thận trọng thì Ben có vẻ kiêu ngạo lạnh lùng hơn, Ngạn Dung cũng không thích kiểu người thế này lắm, hai người hầu như chưa từng nói với nhau được câu nào.

Lúc này oan gia ngõ hẹp, hai người đều ngẩn ra.

Ben mở miệng trước: "Cậu muốn đi đá bóng à?"

Ngạn Dung nói: "Đúng thế, cậu muốn đi cùng không?"

Đây chỉ là một câu hỏi lễ phép cho có, không nghĩ đến Ben lại nói: "Được, cậu chờ tôi một chút, tôi đi thay đồ với giày."

Không đợi Ngạn Dung nói thêm gì liền quay người đi thẳng.

Ngạn Dung chỉ đành đứng ở bậc thang chờ.

Khi cậu và Ben cùng nhau đến sân bóng, mấy người bạn học đang đợi ở đó đều rất ngạc nhiên.

Nhưng vì Ben kỹ thuật đá bóng vô cùng tốt, thành công nhận được thiện cảm của các bạn nam sinh.

Ngay cả Ngạn Dung buổi tối khi gọi điện cho Vương Cẩm, cũng đều nhắc đến cậu ta: "Trước đây cảm thấy cậu ta giả bộ khốc, ngày hôm nay phát hiện ra cậu ta khốc thật luôn, đá bóng siêu cao, cậu ta nói trước đây mình ở trong đội tuyển thiếu niên bên Đức, sau đó vì không cẩn thận nên đầu gối bị chấn thương, không thể theo nghiệp cầu thủ nữa."

Vương Cẩm nói: “Đáng tiếc thật.”

Ngạn Dung hỏi: “Em trai anh đi chưa?”

Vương Cẩm nói: “Chưa đi, có điều cũng chưa về nhà, khả năng là đi hẹn hò rồi.”

Ngạn Dung tinh thần tỉnh táo, nói: “Đi với bạn trai à?”

Vương Cẩm kinh ngạc nói: “Nó từng kể với em sao?”

Ngạn Dung nói: “Anh ấy cho em xem hình trong điện thoại.”

Vương Cẩm có dự cảm rất xấu, hỏi: “Ảnh gì?”

Ngạn Dung đáp: “Ảnh bạn trai anh ấy đó, còn có vài cái clip.”

Vương Cẩm rất muốn đem Vương Siêu chôn sống vào núi bột giặt Vì Dân siêu sạch.

Ngạn Dung nói tiếp: “Bạn trai anh ấy lúc nhảy popping đặc biệt đẹp trai.”

Vương Cẩm: “… Ồ.”

Ngạn Dung phản ứng kịp, dùng quả giọng Đông Bắc nói: “Anh vừa nạy nghĩ cấy chi rứa?” (Anh vừa nãy nghĩ cái gì thế?)

Cậu không quen nói thêm từ đệm “ớ”, thành ra câu nói Đông Bắc này nói ra y như giọng nhà quê.

Vương Cẩm không nhịn được cười ra tiếng, nói: “Em sao cứ học theo thằng nhãi nhà anh nói chuyện thế?”

Ngạn Dung đắc ý nói: “Em học được giống không?”

Vương Cẩm nhại lại cái giọng không đúng tiêu chuẩn của cậu: “Chi rứa?”

Ngạn Dung nghe hiểu được, nói: “Không cho nhại em!”

Vương Cẩm nói: “Anh nhại em mần chi nha?”

Ngạn Dung vừa cười vừa nói: “Anh thật đáng ghét.”

Vương Siêu và bạn trai hẹn hò rất không vui, ầm ĩ một trận, căm giận trở về nhà, vào cửa liền xả khổ trong lòng với Vương Cẩm: “Hơn cả tuần không thấy mặt, đã bảo hôm nay cùng nhau ăn cơm rồi, em cmn còn đặc biệt chạy đi mua quần áo mới để mặc, cậu ta ngược lại được lắm nhé, gặp nhau nói méo đến mười câu đã lại bảo có việc phải đi, em hỏi cậu ta có việc gì, thế mà mọe nó còn lừa em là phải về nhà chăm bố mẹ, cậu ta nghĩ em ngu à!”

Vương Cẩm hỏi: “Mày biết cậu ta muốn đi đâu à?”

Vương Siêu nói: “Không biết a.”

Vương Cẩm cùng Ngạn Dung buôn chuyện để lại di chứng, tự dưng thốt ngay một câu: “Vầy mi còn nói răng?” (Vậy mày còn nói cái gì?)

Vương Siêu lần đầu tiên nghe thấy anh nói giọng Đông Bắc, trợn mắt lên săm soi anh từ đầu đến chân.

Vương Cẩm: “…”

Cũng may Vương Siêu giờ này buồn bực mất tập trung, rất nhanh lại nói tiếp việc của mình, chắc chắn nói: “Làm sao mà trở lại nhà chăm bố mẹ được, bố cậu ta chỉ bị bệnh dạ dày thông thường, cũng đâu phải nằm viện, mấy hôm nay ngày nào mà chả nhìn thấy? Còn về nhà chăm cái qué gì? Khẳng định là tính đi làm gì đấy mới gác lại việc với em.”

Vương Cẩm nói: “Tiểu Tạ không phải loại người như thế.”

Vương Siêu khó chịu nói: “Anh đừng để gương mặt ấy của cậu ấy lừa tình. Trước đây nhóm em còn chưa giải tán, fans đều gọi cậu ta là Tạ Bạch Liên đó.”

Hắn và Tiểu Tạ trước đây cùng chung một nhóm idol, sau khi đá mảnh hai người độ hot ngang nhau, fans hai người cả ngày đều gây chuyện cãi nhau.

Vương Cẩm nói: “Tao biết, mày gọi là Vương ngựa giống.”

Vương Siêu: “… Anh hai, anh cũng hóng hớt quá.”

Cách một ngày, Tạ Bạch Liên xuất hiện trong tin tức giải trí: Cùng ngôi sao nữ họ Y qua đêm bí mật, 2h sáng mới rời khỏi khuê phòng thơm mát.

Vương ngựa giống triệt để bùng nổ.

Bách Đồ đi thăm cha mẹ cùng ngày quay lại Bắc Kinh, Lương Tỳ cũng theo anh trở lại, vừa đặt chân xuống đất đã thấy cái tin tức này, hai người đều cảm thấy đây phỏng chừng lại là 'đuổi hình bắt chữ', cắt câu lấy nghĩa, tất cả đều là nói bậy.

Tin này nhân vật nam chính mà đổi thành Vương Siêu, thì người người đều tin. Nhưng Tiểu Tạ thực sự không phải loại người thế này.

Lương Tỳ gọi cho Vương Cẩm, hỏi anh: "Điện thoại Vương Siêu gọi không được, nó sẽ không phải chạy đến tìm Tiểu Tạ đồng quy vu tận chứ?"

Vương Cẩm nói: "Nó ném điện thoại ở nhà, nhiều người gọi đến quá, không nghe."

Lương Tỳ lo lắng nói: "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Vương Cẩm nói: "Bố mẹ Tiểu Tạ cũng ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nói chuyện rõ ràng là tốt rồi."

Lương Tỳ tiện nói luôn: "Vậy thì tốt. Vợ tao nói tối thứ sáu tuần sau, bốn người chúng ta cùng nhau ăn cơm, mày có rảnh không?"

Vương Cẩm đồng ý, rồi lại hỏi: "Đây là hồng môn yến hay là gặp mặt gia trưởng?"

Lương Tỳ cố ý cười lạnh nói: "Mày nói xem?"

Bách Đồ có ý kiến với Vương Cẩm, không coi trọng quan hệ của anh cùng Ngạn Dung, hiện tại chịu đồng ý cùng nhau ăn bữa cơm, ngoại trừ vì lý do có kéo Ngạn Dung cũng không quay đầu lại, xem chừng là Lương Tỳ cũng góp phần nói tốt cho anh không ít.

Vương Cẩm trong lòng cũng biết thế, nói: "Cám ơn bố vợ."

Lương Tỳ 'xì' một tiếng: "Bớt nhảm đi, tao hẹn chỗ rồi báo mày sau, thứ sáu mày cũng khỏi cần đón nó, vợ tao không thích nó qua đêm ở chỗ mày."

Vương Cẩm nói: "Được."

Lương Tỳ suy nghĩ một chút, bổ sung: "Vợ tao còn nói, mày trước không cần nói cho Ngạn Dung biết việc này."

Vương Cẩm đáp ứng: "Được, biết rồi."

Anh vốn cũng không định nói ra sớm, điều này anh và Bách Đồ có cùng chung suy nghĩ. Ngạn Dung nếu như biết Vương Cẩm cuối tuần phải "ra mắt gia trưởng", đoán chừng sẽ sướng đến phát điên luôn, có khi đến mấy ngày cũng không có tâm trạng mà để học tập cho tốt.

Thế nhưng, Ngạn Dung tuy rằng không biết chuyện này, cũng đã sớm không có tâm trạng học tập.

Ngày hôm nay, lần thứ hai cậu và Ben cùng nhau đá bóng, kết thúc rồi mọi người tản đi, cậu để ý đến tư thế đi đứng của Ben không ổn, vừa hỏi là biết được vết thương cũ ở đầu gối tái phát. Cậu cùng Ben quan hệ cũng tốt dần, dựa vào bạn bè phải giúp nhau, cậu liền dìu Ben đi đến phòng y tế.

Trong phòng y tế chỉ có một vị bác sĩ, thông thường đi làm từ 8h, còn có hai y tá thay phiên ca, lúc này hẳn là ca của y tá chiều.

Cậu thấy Kim Việt nhất định đã nghỉ làm rồi, mới yên tâm dìu Ben đến đó, kết quả là vẫn gặp phải Kim Việt.

46. Chương 46: Giáo Dục Chủ Nghĩa Yêu Nước

Kim Việt biểu hiện rất tự nhiên hỏi han vết thương cũ của Ben, trình độ tiếng Trung của Ben không tốt lắm, thường ngày nói chuyện với các bạn học đều dùng hỗn hợp cả ba thứ tiếng Trung – Đức – Anh, hiện tại muốn nói mấy từ như 'sụn chêm', 'phần mềm', 'dây chằng', tiếng Trung hoàn toàn không biết nói ra sao, chỉ đành dùng tiếng Anh nói chuyện. Khẩu ngữ tiếng Anh của Kim Việt rất tốt, thậm chí còn không có vấn đề phát âm cứng ngắc thông thường của người Trung Quốc, trái lại là cậu trai người Đức Ben này còn thỉnh thoảng nói nhầm sang mấy từ tiếng Đức.

Ngạn Dung cứ thế mà bỏ đi thực không tiện cho lắm, vậy nên đứng ở một bên, làm bộ đánh giá trang trí phòng y tế, yên lặng nghe hai người nói chuyện.

"Không có vấn đề gì lớn." Kim Việt nói: "Gần đây đừng đi đá bóng nữa, sau này tốt nhất cũng không nên tiếp tục vận động mạnh quá nhiều. Tự mình phải biết mình có chấn thương cũ chứ, sao còn cậy mạnh như thế?"

Ben nhìn Ngạn Dung một chút, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng.

Ngạn Dung ngay lập tức hiểu ra, Ben kiêu ngạo thật ra cũng rất khát vọng hòa đồng với tập thể, cho nên dù mang theo vết thương cũ nhưng vẫn rất chăm chỉ đi đá bóng cùng bọn họ.

Kim Việt dán salonsip cho Ben, hỏi tiếp: "Trong ký túc xá của cậu có mấy thứ như thuốc xịt giảm đau không?"

Có vết thương cũ, đương nhiên sẽ có chuẩn bị trước một ít thuốc men, Ben nói: "Có."

Kim Việt nói: “Tôi cũng nghĩ thế, vậy thôi tôi không cần cho cậu thuốc khác nữa, cậu ngồi thêm một lúc là có thể đi rồi.”

Hắn hỏi rất tự nhiên: “Cậu với Ian là bạn cùng phòng sao?”

Tự dưng bị nhắc đến tên Ngạn Dung quay đầu lại.

Ben đáp: “Không phải, chúng tôi là bạn cùng đội bóng.”

Kim Việt gật gù, lại nhìn Ngạn Dung mà nở nụ cười, dùng tiếng Trung nói: “Không nghĩ đến cậu còn có thể đá bóng, tôi cho rằng cậu chỉ thích đọc sách và nghe nhạc thôi chứ.”

Ngạn Dung đã sớm hoài nghi Kim Việt xem thường mình, ngay lập tức trả lời: “Thích đọc sách và nghe nhạc cùng với thích vận động đâu có xung đột nhau, phần lớn các môn thể thao liên quan đến bóng tôi đều biết, tôi rất thích vận động, hơn nữa thần kinh vận động của tôi rất phát triển.”

Kim Việt lộ ra biểu tình rất ư là kinh ngạc, nói: “Thật sao? Đúng là không nhìn ra nha.”

Ngạn Dung nghiêm mặt, nói: “Anh muốn xem cơ bụng của tôi không?”

Nhìn Ngạn Dung, lại nhìn giáo viên y tế, ngửi được trong này có một mùi vị không bình thường.

Giáo viên y tế cười nói: “Thôi không muốn đâu.”

Kỳ thực Ngạn Dung thổi phồng xong liền hối hận, cậu hiện tại còn phải cố hết sức gồng lên mới có thể nhìn ra chút xíu xiu hình dáng cơ, nếu như Kim Việt muốn xem thật thì gay go rồi.

Kim Việt nói: “Hết tuần này tôi phải đi đến chỗ mới làm việc, vốn còn muốn chủ động đi tìm cậu nói từ biệt, vừa hay cậu hôm nay lại đến đây, cũng đỡ cho tôi phải đi lại một chuyến.”

Hắn cứ thân thiện thế, Ngạn Dung cũng không thể giữ địch ý mãi được, nói: “Nhanh như thế? Chúc mừng anh.”

Kim Việt nói: “Cũng không có gì hay mà chúc mừng, làm giáo viên y tế thật ra rất tốt, ít nhất là rất thanh nhàn, sau này e là không có được cuộc sống dễ chịu như này, bình thường ở bệnh viện bác sĩ ngoại khoa làm gì có thời gian nghỉ ngơi chứ?”

Ngạn Dung bỗng nhiên nhớ đến Vương Cẩm suốt ngày phải tăng ca, đồng ý nói: “Cái này cũng đúng. Anh làm ở bệnh viện nào?”

Lúc cậu hỏi câu này, đột nhiên có chút cảnh giác, Kim Việt có thể nào sẽ cùng Vương Cẩm trở thành đồng nghiệp không?

Kim Việt nhìn thấu tâm tư của cậu, nói: "Không phải chỗ cậu nghĩ đến kia đâu, chỗ đó rất khó để xin vào, có thể vào đều là người rất ưu tú."

Đây là đang khen ngợi Vương Cẩm, Ngạn Dung trái lương tâm khen trở lại: "Nghe nói anh trước đây cũng rất ưu tú."

Kim Việt cười lên, nói: "Thật à? Cậu ấy nói thế sao?"

Ngạn Dung ngay lập tức lại càng cảnh giác, nói: "Anh ấy chưa từng nói, tôi đây là đang nói lời khách sáo đó."

Kim Việt cười càng to hơn, nói: "Cậu không nên lúc nào cũng sốt sắng thế chứ, tôi thật là không cướp của cậu đâu."

Ngạn Dung không nói tiếp, nghĩ thầm, cướp cũng không cho anh.

Kim Việt nói: "Cậu còn chưa ăn cơm tối chứ hả? Chờ một chút rồi cùng đi?"

Ngạn Dung đang muốn từ chối, Kim Việt nói tiếp: "Coi như giáo viên y tế tôi đây làm bữa cơm từ biệt, tôi mời."

Ngạn Dung đem câu từ chối nuốt trở vào, sửa lời nói: "Để tôi mời."

Kim Việt cười nói: "Được."

Hai người hẹn nhau giờ gặp mặt ở căn tin, Ngạn Dung liền cùng Ben đầu gối không còn đau rời khỏi phòng y tế.

Ra ngoài được mấy bước, Ben liền hỏi: "Cậu cùng giáo viên y tế quen nhau à?"

Ngạn Dung biết Ben tiếng Trung không tốt, qua loa nói: "Cũng không tính là quen, từng gặp mấy lần thôi."

Ben nhìn cậu, không hỏi tiếp nữa, nói: "Giáo viên y tế mắt một mí, môi rất mỏng, thường thường người có tướng mạo này đều tính toán rất tỉ mỉ, (thận trọng) careful từng bước một, hơn nữa phần lớn mọi chuyện đều rất recalcitrant (cố chấp)."

Cậu chàng vẫn chơi kiểu ba thứ tiếng Anh – Đức – Trung trộn nhau, Ngạn Dung nghe không hiểu lắm, nói: "Cái gì?"

Ben nói: "Cậu không phải nghi ngờ hắn muốn cướp gì đó từ cậu sao? Cậu cướp không lại hắn."

Ngạn Dung: "…"

Chiều thứ sáu sau khi tan học, Ngạn Dung không tập trung thu dọn đồ đạc.

Bạn cùng bàn thấy lạ hỏi: "Cậu mấy ngày hôm nay cứ luôn lừ đừ thì cũng thôi đi, nhưng nay là thứ sáu đó, bình thường đến hôm nay cậu là người đầu tiên trong lớp tích cực nhanh chóng muốn chạy về nhà, cậu giờ là làm sao thế?"

Ngạn Dung gượng cười nói: "Không có chuyện gì, bài tập nhiều quá, có chút phiền."

Bạn cùng bàn nửa tin nửa ngờ, Ngạn Dung trước giờ chưa từng oán giận bài tập nhiều.

Nói dối xong Ngạn Dung cũng không dễ chịu gì, đành che giấu bằng cách lấy điện thoại đã tắt chuông ra nhìn, có một cuộc gọi nhỡ.

Là do Vương Cẩm mấy phút trước vừa gọi tới.

Cậu gọi lại, Vương Cẩm rất nhanh bắt máy, hỏi: "Tan học chưa?"

Cậu nói: "Tan rồi."

Vương Cẩm dừng vài giây, nói: "Bách Đồ ca ca cùng Lương Tỳ ca ca nhà em về rồi, hôm nay để em về nhà. Nghe Lương Tỳ nói, Bách Đồ muốn làm cho em đồ ăn ngon."

Ngạn Dung nói: "… Anh không đến đón em?"

Vương Cẩm nói: "Ừm, trợ lý của Lương Tỳ sẽ đến đón em."

Ngạn Dung đột nhiên ngữ khí trở nên vội vàng: "Em không muốn hắn đến đón em, anh đến đi."

Này giống như một học sinh trung học ngang ngược kiêu ngạo muốn chơi xấu, thế nhưng lại không giống Ngạn Dung bình thường.

Vương Cẩm không biết có chuyện gì xảy ra, thế nhưng anh biết có chỗ nào không ổn rồi.

Anh lần trước cùng Ngạn Dung nói chuyện, Ngạn Dung có nói với anh "Chiều cao của em được 1m79 rồi!" Thế nhưng hôm sau Ngạn Dung lại không gọi tiếp cho anh, thường thì không thể có chuyện như thế. Bình thường buổi tối mỗi ngày Ngạn Dung đều gọi đến, có lúc là điện thoại có lúc là gọi video, ban ngày cũng thường xuyên nhận được tin nhắn hoặc weixin của Ngạn Dung, nói nhớ anh không ngừng.

Mà tuần này có đến bốn ngày, Ngạn Dung giống như hoàn toàn quên mất anh, không điện thoại, không gọi video, cũng không có bất kỳ tin nhắn âm thanh hoặc tin nhắn thường nào.

Anh không một chút do dự nào trực tiếp gọi báo cho Lương Tỳ: "Đừng bảo trợ lý của mày qua đón, vẫn để tao đi đón cậu ấy đi."

Lương Tỳ nói: "Trợ lý của tao sớm đã đi rồi, hiện giờ có khi đã ở ngoài cổng chờ nó rồi, không phải đã bàn từ trước là hôm nay để nó về nhà sao? Mày muốn làm gì?"

Vương Cẩm nói: "Tao muốn làm cậu ấy."

Lương Tỳ buột miệng mắng: "Không biết xấu hổ."

Vương Cẩm nói: "Không qua đêm, tận lực đưa cậu ấy về nhà sớm."

Lương Tỳ lại mắng anh vài câu, tuy nhiên cũng không gây khó dễ cho anh, nói: "Căng lắm là 9h, không được muộn hơn."

Vương Cẩm thấy 9h vẫn còn sớm quá, nói: "10h."

Lương Tỳ tức giận nói: "Mày còn cò kè mặc cả à?"

Vương Cẩm lùi một bước: "Lấy giữa vậy, 9h rưỡi."

Lương Tỳ méo biết nói gì thêm: "Tính thế cũng được, 9h rưỡi, không được muộn hơn."

Cúp điện thoại, hắn gọi cho trợ lý nói không cần chờ nữa, sau đó suy nghĩ một chút, lượn vào nhà bếp. Bách Đồ đang rửa cua, hỏi hắn: "Điện thoại của ai vậy?"

Lương Tỳ nói điêu: "Trợ lý của anh, nói trường học có hoạt động, tạm thời chưa về được."

Bách Đồ hỏi: "Hoạt động gì vậy?"

Lương Tỳ vắt hết óc ra chém gió: “Cuối tuần mà, tổ chức cho tập thể học sinh đi xem phim.”

Bách Đồ nghi ngờ hỏi lại: “Xem phim á?”

Lương Tỳ nói: “Bảo là xem phim để giáo dục về chủ nghĩa yêu nước, hình như là <Kiến quốc đại nghiệp>.”

Bách Đồ tin thật, nói: “Mấy giờ mới về được? Để em làm cơm muộn chút vậy.”

Lương Tỳ nói: “Đoán có khi phải hơn chín rưỡi, bộ phim này rất dài, chúng nó có khi ăn tối xong mới bắt đầu xem phim.”

Bách Đồ đành chịu, nói: “Vậy thôi, chúng ta cứ ăn trước đi.”

Lương Tỳ lừa gạt xong, thở phào nhẹ nhõm, vén tay áo lên giúp Bách Đồ rửa rau.

Đáng tiếc là chưa được 5 đồng hồ sau, Bách Đồ liền phản ứng lại: “Lương Tỳ, trường học Quốc tế làm sao lại giáo dục về chủ nghĩa yêu nước được chứ?” =)))

Lúc Vương Cẩm đến được cổng trường, trước cổng căn bản đã chả còn mấy người, lác đác có giáo viên công chức là chưa đi hết, mặc đồng phục học sinh thì còn mỗi mình Ngạn Dung.

Ngạn Dung đứng đó, biểu tình nghiêm nghị nhìn bên này, thấy xe Vương Cẩm cái là lập tức chạy đến đó.

Vương Cẩm mới vừa dừng xe, cậu đã kéo cửa ra ngồi vào ghế phụ xong, động tác đặc biệt nhanh, giống như rất là vội, nhưng sau đó ngồi vào rồi cậu lại yên tĩnh hẳn, không nói gì, cũng không có cùng Vương Cẩm động chạm gì, tay chân, ánh mắt, tất cả đều không có.

Vương Cẩm hỏi: “Đi đâu đây?”

Ngạn Dung nói: “Đâu cũng được.”

Cái “đâu cũng được” này hiển nhiên không phải ý trên mặt chữ, Vương Cẩm nói: “Thế… về nhà?”

Ngạn Dung nói: “Em trai anh đi chưa?”

Vương Cẩm đáp: “Đi rồi.”

Ngạn Dung nói: “Vậy thì về nhà đi.”

Hôm ấy sau khi nhìn thấy tin tức kia, Vương Siêu nóng máu chạy đi tìm Tiểu Tạ, sau đó một đi không trở lại.

Trên đường về nhà, Ngạn Dung vẫn không mở miệng nói gì, Vương Cẩm cũng dò không ra tâm tư của cậu, hỏi: "Không vui à? Sao thế?"

Ngạn Dung quay đầu nhìn cửa sổ, dáng vẻ từ chối trả lời.

Vương Cẩm có thể nhìn ra cậu không cao hứng, cũng có thể nhìn ra nguyên nhân hơn nửa là có liên quan đến mình, nhưng có thể là tại sao đây? Mấy ngày nay không có gặp nhau, lần cuối cùng liên lạc cũng đâu có vấn đề gì.

Anh quyết định trước hết cứ chia sẻ tin tức tốt: "Lương Tỳ và Bách Đồ hẹn anh tối ngày mai cùng nhau ăn cơm."

Ngạn Dung ngẩn người, quay đầu lại nhìn anh.

Vương Cẩm cố ý nói: "Em có thời gian không? Có muốn đi cùng không?"

Ngạn Dung quả nhiên sốt ruột nói: "Bọn họ chỉ mời anh, không có mời em sao?"

Vương Cẩm nở nụ cười.

Ngạn Dung hiểu ra, có chút vui sướng, nhưng cũng có chút khó chịu, nói: "Các anh tự ý quyết định, cũng không hỏi ý kiến em một chút."

Vương Cẩm không cười nổi nữa.

Ngạn Dung ngay tức khắc hối hận vì đã lỡ mồm, mất bò mới lo làm chuồng nói: "Em có thời gian, cũng muốn đi cùng với anh."

Vương Cẩm nhất thời lại có chút buồn cười, tuy rằng còn chưa biết nguyên nhân, nhưng có thể nhìn thấy Ngạn Dung biệt nữu thế này cũng rất đáng yêu.

Ngạn Dung nản lòng, lúc không nhìn thấy Vương Cẩm còn đỡ, một khi ở chung mặt đối mặt kiểu này, cậu căn bản là muốn tiếp tục biểu hiện ra vẻ thật cao lãnh thật rụt rè cũng không nổi.

Vương Cẩm sẽ trêu ghẹo cậu, sẽ nói với cậu một câu, sẽ cười với cậu một cái, nhìn thì giống như vô tâm, thực ra đâu đâu cũng khó lòng phòng bị, biết rõ đây là anh đang ra chiêu với mình, nhưng cậu luôn không nhịn được mà muốn đáp lại.

Vương Cẩm như thế… Vương Cẩm luôn như thế.

Cậu đột ngột hỏi: “Anh có yêu em hay không?”

Vương Cẩm hoàn toàn không nghĩ đến cậu sẽ hỏi câu ấy ngay lúc thế này, tay lái theo bản năng siết chặt lại.

Ngạn Dung không cần anh trả lời, tự hỏi tự đáp: “Em biết anh yêu em.”

Vương Cẩm: “…”

Ngạn Dung hỏi tiếp: “Anh yêu em ở điểm gì?”

Cậu vẫn cứ cướp câu trả lời, tự mình nói: “Em lớn lên đẹp trai, tính cách tốt, cùng em làm tình rất sướng, có đúng không?”

Vương Cẩm: “… Đúng.”

Ngạn Dung nói: “Có còn gì nữa không?”

Từ nhan sắc đến tính cách đến cả làm tình, chính bản thân cậu đều nói hết rồi, Vương Cẩm nhất thời không biết nên nói cái gì.

Ngạn Dung nhìn chằm chằm mặt Vương Cẩm, nói: “Có phải…”

Cậu ngừng lại.

Vương Cẩm hỏi: “Có phải cái gì?”

Ngạn Dung chỉ lo nhìn anh, vẻ mặt đổi tới đổi lui, dường như vô cùng giãy giụa, nhìn một lát, quay mặt lại phía trước, nói: “… Quên đi.”

Vương Cẩm đầu óc mơ hồ, quên đi cái gì chứ?

Ngạn Dung ngồi rất nghiêm túc, giống như đang tự nói lẩm bẩm một mình, hoặc như đang tuyên thệ với ai đó: “Dù sao anh cũng yêu em.”

47. Chương 47: Rất Lợi Hại

Vương Cẩm đương nhiên là yêu Ngạn Dung.

Từ lúc anh quyết định phải đáp lại tâm ý của Ngạn Dung thì hạt giống tình yêu đã được gieo xuống, khoảng thời gian này làm bạn bên cạnh nhau, hạt giống kia chậm rãi nảy mầm, biến thành một cái cây nhỏ, và nó đang dần dần lớn lên. Mỗi lúc anh bị Ngạn Dung hấp dẫn, cây nhỏ lại rung rung vươn cao lên một chút, lá cây như cọ vào trái tim anh, cảm giác ngưa ngứa vừa vặn khiến cho anh cảm thấy thoải mái, và cảm thấy cả thỏa mãn.

Giống như lúc này đây, Ngạn Dung tự hỏi tự đáp, như là muốn xác định chân tâm của Vương Cẩm, rồi lại tự thay anh biểu đạt ra tình yêu ấy, dáng vẻ cùng giọng nói toát ra vẻ trẻ con hiếm khi thấy được.

Điều này không thể nghi ngờ là lại khiến cho lòng Vương Cẩm bị ngứa đến không hold nổi.

Lương Tỳ nhắn liên tục cho anh mấy cái tin, căn dặn nhất định phải sớm đưa Ngạn Dung về nhà một chút.

Ngày hôm nay thời gian để thân mật có hơi bị vội vàng chút xíu, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến chất lượng làm tình.

Thời điểm ở trên giường, Ngạn Dung luôn có biểu hiện thẳng thắn đặc biệt đáng yêu, ưu điểm này duy trì từ đầu đến cuối hiệp, đã thế lại còn càng ngày càng biểu hiện tốt hơn. Ban đầu cậu chỉ thành thật gọi giường, sau đấy cậu bắt đầu chậm rãi đáp lại, sau đấy nữa thì cậu sẽ đưa ra yêu cầu làm như vầy như vầy, ngày hôm nay càng phải gọi là biểu hiện lên đến một level mới, cậu muốn để chính mình khống chế tiết tấu, mới vừa cởi quần áo đã nói ngay câu: “Không cho phép anh động, để đó cho em.”

Vương Cẩm vui quá là vui, rất ngoan ngoãn nhường quyền chủ động.

Ngạn Dung vẫn có chút thẹn thùng, cậu mím chặt môi, cố ra vẻ mình rất thành thạo, thật ra hết sức ngốc vụng mà tiến hành màn khởi động, vừa sờ vừa lén lút quan sát vẻ mặt và phản ứng của Vương Cẩm, toàn bộ quá trình đều vô cùng đáng eo thấy lạ~

Mãi cho đến cuối cùng cũng xem như nhét vào, chỉ động mấy cái, cậu liền vội vàng muốn bản thân được công nhận, hỏi: “Em có lợi hại không?”

Vương Cẩm không hề keo kiệt mà khích lệ: “Rất lợi hại.”

Ngạn Dung muốn đắc ý một chút, nhưng cái kiểu ‘tiểu thụ ngồi trên’ này có chút hơi khó khăn, làm cho cậu không đắc ý nổi, dừng lại không động nữa, nói: “Em còn có thể càng lợi hại hơn cơ.”

Vương Cẩm cười nói: “Vậy đem sự lợi hại đó ra cho anh thưởng thức coi.”

Anh đang cố ý khiêu khích, Ngạn Dung nhưng vẫn rất nghiêm túc nói: "Em sau này sẽ thi vào trường đại học lợi hại nhất, chuyên ngành lợi hại nhất."

Vương Cẩm: "… Hể?"

Hình như đã suy nghĩ rất lâu rồi, Ngạn Dung nhanh chóng nói tiếp: "Em muốn học ngành tin tức hoặc ngành pháp luật, tương lai em sẽ làm một phóng viên hoặc một đại luật sư, sẽ đặc biệt đặc biệt lợi hại."

Vương Cẩm hết cách nói: "Hai nghề này đều rất tốt, em nhất định sẽ thực hiện được lý tưởng của mình."

Ngạn Dung hỏi: "Chờ đến khi em thực hiện nó, anh còn có thể vẫn yêu em như hiện tại không?"

Vương Cẩm không hiểu rõ ý của vấn đề này, nói: "Không biết."

Ngạn Dung trợn tròn hai mắt, cau mày nhìn chằm chằm anh.

Anh cười nói: "Đến lúc đấy em lợi hại thế, anh nhất định so với hiện tại sẽ yêu em nhiều hơn."

Đôi mắt Ngạn Dung mở càng to hơn, con ngươi màu xanh lam thậm chí còn nhẹ nhàng rung động.

Cậu đã sớm nhận định Vương Cẩm rất yêu mình, nhưng trước đó, Vương Cẩm chưa bao giờ từng nói rõ ràng câu này.

Tuy rằng nhiều lúc nhớ đến cậu sẽ cảm thấy thất vọng, nhưng cũng luôn tự thuyết phục mình, một Vương Cẩm không dễ dàng nói ra câu yêu khỏi miệng cũng rất lôi cuốn.

Nhưng khi được nghe Vương Cẩm nói yêu mình, cậu mới phát hiện mình rất rất rất muốn nghe Vương Cẩm nói ra câu này.

Cậu hưng phấn muốn bùng nổ luôn.

Vương Cẩm bị kẹp chặt đến mặt hơi đổi sắc, vỗ vỗ mông cậu, nói: "Đừng dùng sức như thế."

Cậu bổ nhào về phía trước, nằm nhoài lên vai Vương Cẩm, ngữ khí không tự giác được mà trở nên nũng nịu: "Ai bảo anh lớn thế làm gì."

Vương Cẩm nghiêng đầu, hôn một cái lên tai cậu, lại tiếp tục dịu dàng nói mấy câu tâm tình.

Cũng không biết là bởi vì được hun hay tại mấy lời tâm tình ấy, đôi tai nhỏ kia dần dần chuyển thành hồng nhạt.

Cậu đem mấy vấn đề đang phiền loạn trong lòng tạm thời quên hết, một lần nữa sa vào cơn sóng tình dục do Vương Cẩm mang đến.

Nhìn đi, Vương Cẩm chính là rất yêu cậu nha, mới không phải vì nguyên nhân kỳ quái gì đâu.

Tắm xong, cậu ngồi trên giường, Vương Cẩm đứng ở một bên sấy tóc cho cậu.

Cậu hỏi: "Tối mai đi cùng Bách Đồ ca ca ăn cơm, anh tính mặc cái gì?"

Vương Cẩm nói: "Vest công sở."

Ngạn Dung giương mắt nhìn anh, nói: "Muốn đeo caravat không?"

Vương Cẩm cười nói: "Hai người họ cười nhạo anh mất thôi."

Ngạn Dung cũng lộ ra nụ cười, nghiêm túc nói: "Em cũng phải mặc áo vest."

Vương Cẩm tâm tình tốt vô cùng, nói: "Ừm."

Ngạn Dung một mặt thì nghĩ có thể ra mắt gia trưởng thực sự quá tốt rồi, một mặt lại có chút mong chờ, hỏi: "Vậy lúc nào em có thể nhìn thấy người nhà anh?"

Vương Cẩm nói: "Em cùng thằng em anh không phải rất thân sao?"

Ngạn Dung nói: "Bách Đồ ca ca nói em trai anh không đáng tin, phải gặp anh trai anh mới được tính."

Vương Cẩm đối với câu Vương Siêu "không đáng tin" kia không hề có ý kiến gì luôn, đáp ứng nói: "Được, đợi anh hỏi xem bao giờ anh ấy rảnh rỗi."

Ngạn Dung hỏi: "Anh ấy biết em không?"

Vương Cẩm gật đầu nói: "Biết chứ. Em quên à? Lần trước dẫn em đi Hoan Nhạc Cốc bị chụp ảnh, về nhà anh đã bị ổng mắng cho một trận đó."

Ngạn Dung nhớ chứ, lần đi Hoan Nhạc Cốc đó là một kỷ niệm rất đẹp. Cậu ngẩng đầu lên, hai mắt cong

cong nhìn Vương Cẩm, trên mặt ửng hồng vẫn chưa tan hết, tóc ướt nhẹp, cả người nhìn ngon miệng đến không cưỡng nổi.

Vương Cẩm tắt máy sấy, cúi đầu hôn cậu.

Hơn 9h, Vương Cẩm đem cậu trả hàng về chỗ Bách Đồ và Lương Tỳ.

Cậu quyến luyến không thôi bước xuống xe, cách cửa sổ nói tạm biệt với Vương Cẩm.

Vương Cẩm nói: "Lên đi, Bách Đồ đợi suốt ruột rồi."

Ngạn Dung "Ừ" một tiếng, thế nhưng chân không chịu đi, nói: "Em còn rất nhiều lời muốn nói với anh."

Vương Cẩm nói: "Mấy ngày nay không để ý đến anh, tích nhiều lời lắm hả?"

Ngạn Dung run lên, kinh ngạc nói: "Anh đây là đang oán giận sao?"

Vương Cẩm nói: "Không phải thế."

Ngạn Dung nói: "Chính là thế."

Vương Cẩm không nói gì nữa.

Ngạn Dung có chút hài lòng, hỏi: "Em mấy hôm nay không liên lạc với anh, anh rất nôn nóng sao? Thế sao cả tối này không hỏi gì?"

Vương Cẩm nói: "Anh đi đây."

Ngạn Dung nhanh chóng bám tay lên bệ cửa xe, nói: "Anh là đang thẹn thùng à?"

Vương Cẩm: "… Ờ đó."

Ngạn Dung trừng trừng nhìn anh một lúc, chậm rãi cười lên, nụ cười càng lúc càng lớn, quả thực là vui vẻ vô cùng.

Vương Cẩm cũng không nhịn được nở nụ cười, ôn nhu nói: "Anh phải đi thật đây."

Ngạn Dung lại không nỡ, nói: “Chờ em cùng Bách Đồ ca ca tán gẫu vài câu xong về phòng sẽ gọi ngay cho anh, đem thời gian mấy ngày nay không nói chuyện bù lại hết.”

Vương Cẩm cười đáp ứng: “Được.”

Ngạn Dung thu tay về, nói: “Lái xe chậm một chút.”

Vương Cẩm chậm rãi lái xe rời đi.

Ngạn Dung đứng yên đó nhìn đuôi xe.

Nhìn nhìn, lại nhìn thấy chiếc xe kia vòng trở lại.

Ngạn Dung có chút ngây ngốc, nghi hoặc nhìn Vương Cẩm trong xe.

Vương Cẩm nhìn cậu, hỏi: “Mấy ngày nay tại sao lại không để ý đến anh?”

Ngạn Dung nháy nháy mắt.

Vương Cẩm suy đoán: “Có phải lại cùng giáo viên y tế làm cái gì rồi không?”

Ngạn Dung lập tức cãi lại: “Em mới không thèm cùng hắn làm gì, em chỉ đi cùng bạn học đến phòng y tế thôi.”

Vương Cẩm vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngạn Dung mím môi, dáng vẻ nhận sai nói: “Em hiện tại hiểu rồi, hắn là cố ý gây ra xích mích giữa quan hệ của hai chúng ta, là tại em không cẩn thận, lại dính bẫy của hắn. Có điều hắn phải đổi việc đi chỗ khác làm rồi, tuần sau sẽ không đến trường nữa, sau này em sẽ không phải gặp hắn, coi như về sau lại nhìn thấy, em cũng sẽ không tin hắn nữa đâu.”

Sau đấy cậu thật sự rất lâu không gặp lại Kim Việt, nhưng những lời Kim Việt nói lần này, cậu thực ra vẫn tin.

Vừa lên tầng vào nhà, Bách Đồ đã đi ra đón cậu, hỏi: “Đi đâu thế? Ăn cơm chưa?”

Trên đường về Vương Cẩm đã đưa cậu đi ăn tối, cậu cũng không biết Lương Tỳ đã che giấu hộ mình, nói thật: “Đi hẹn hò ạ, đã ăn cơm rồi.”

Con mắt Bách Đồ như tia X-quang săm soi cậu từ đầu đến chân một lượt, những chỗ lộ ra không có dấu vết gì, còn mấy bộ phận bị che đậy thì không hỏi được.

Ngạn Dung nào hiểu cho nỗi lòng của cha nuôi, còn hứng thú bừng bừng nói liến thoắng: "Tối mai sẽ mời Vương Cẩm Châu cùng nhau ăn cơm sao?"

"Anh ấy cũng đã nói mấy hôm nữa sẽ mang em đi gặp anh trai ảnh, chúng em sắp không còn là đối tượng thực tập rồi."

"Anh ấy đồng ý chờ em qua sinh nhật 20 tuổi sẽ cùng em kết hôn."

"Nếu thế thì, buổi tối ngày mai anh ấy chính thức trở thành vị hôn phu của em rồi."

Cậu hưng phấn đủ rồi liền chạy về phòng cùng vị hôn phu nấu cháo điện thoại.

Bách Đồ đứng ở ngoài đó ôm ngực, nội thương đến sắp nôn ra máu.

...

Buổi tối ngày hôm sau, bốn người thật sự cùng nhau ngồi chung một bàn ăn cơm, bầu không khí trái lại khá là tốt.

Bách Đồ ở bên ngoài luôn nói rất ít, mặt cũng không lộ ra tâm tình vui vẻ hay chán ghét gì, có điều cũng xem như là chuyện tốt, ít nhất là nể mặt mũi Lương Tỳ, không cùng Vương Cẩm xảy ra xung đột gì.

Hơn hết cũng là vì Ngạn Dung.

Cậu đến Trung Quốc cũng sắp được một năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên Bách Đồ nhìn thấy dáng vẻ cậu cao hứng thế này.

Cũng là lần đầu tiên cậu gắp đồ ăn vào bát cho Bách Đồ, sau khi đem tôm đặt vào trong bát còn lộ ra một nụ cười từ tận đáy lòng với Bách Đồ mà trước nay anh chưa từng nhìn thấy.

Bách Đồ yên lặng nghĩ, thôi bỏ đi, cậu vui vẻ là được rồi.

Bên này, Lương Tỳ cùng Vương Cẩm đang tán gẫu: "Vương Siêu điện thoại sao mà vẫn chưa gọi được thế, có phải đổi số quên báo tao không? Nó chạy đi chỗ nào rồi? Chuyện ra sao rồi mà chưa thấy trườn mặt ra?"

Vương Cẩm nói: "Nó cũng không bảo với tao là đổi số, chắc là đang ở cùng với Tiểu Tạ."

Lương Tỳ khoát tay nói: "Không có, tao gọi điện thoại cho Tiểu Tạ rồi, trợ lý của cậu ta nghe máy, nói cậu ta đang quay phim truyền hình gì gì đấy, cũng không thấy gọi lại cho tao, nếu như Vương Siêu thật sự đi cùng cậu ta, thì đã phải gọi báo cho tao. Hai đứa này tám phần mười là ngả bài rồi, Tiểu Tạ biết Vương Siêu có quan hệ thân thiết với tao, nên mới ngại không trả lời điện thoại của tao."

Vương Cẩm không tin chuyện thằng em mình cam lòng cùng Tiểu Tạ chia tay, nói: "Đợi lát nữa tan, tao đi đến chỗ nó ở thử xem."

Lương Tỳ lại nói: "Nếu nó cùng Tiểu Tạ chia tay, thì sẽ không ở lại cái chỗ kia đâu, nhà kia là Tiểu Tạ mua mà."

Vương Cẩm hơi kinh ngạc, Vương Siêu và Tiểu Tạ thời gian ở cùng nhau không ngắn, anh vẫn cho rằng nhà kia là của Vương Siêu, Tiểu Tạ là ở nhờ, kết quả hóa ra ngược lại.

Chuyện này không giống như việc Vương Siêu sẽ làm ra.

48. Chương 48: Sợ Cậu Chắc

9h hơn, Vương Cẩm đi thanh toán, bốn người tan tiệc.

Khi ra khỏi quán cơm, Lương Tỳ và Bách Đồ đi phía trước, Ngạn Dung cố tình rớt lại phía sau, lặng lẽ đụng vào tay Vương Cẩm.

Vương Cẩm quay đầu, cười nhìn cậu.

Hai người mặc vest như đã hẹn trước, Vương Cẩm nhìn vẫn không khác gì mấy, nhưng Ngạn Dung mặc thế này trông lại rất đoan trang, âu phục mới tinh rất vừa người, tôn lên vóc người cao thẳng của cậu, Ngạn Dung còn dùng cả keo xịt tóc, lộ toàn bộ trán ra, đem chính mình tân trang thành một thanh niên anh tuấn.

Vương Cẩm ngắm cậu từ đầu tới chân một lượt, môi khép mở, không tiếng động mà khoa trương khen: "Thật là đẹp."

Không nhịn được đắc ý, Ngạn Dung ưỡn thẳng ngực, vậy nhưng lại không cẩn thận lộ ra tính tình có chút trẻ con.

Vương Cẩm đôi mắt cong cong.

"Ra mắt" gia trưởng thuận lợi thế này, tâm tình của cả hai người đều rất tốt, nhất là Ngạn Dung, cậu mừng

đến độ nhảy nhót, trong lòng ứ muốn về nhà với hai người Lương Bách chút nào, cậu muốn đến chỗ Vương Cẩm, muốn ở cùng một chỗ với anh, bọn họ có thể ôm ấp hôn môi làm tình, hoặc là đọc sách xem phim tán gẫu, làm cái gì cũng được, làm cái gì cũng tốt lắm luôn.

Nhưng cậu cũng biết như thế thì không được ổn lắm, chỉ là nghĩ muốn, nên vẫn cố nhịn, cuối cùng vẫn theo Bách Đồ lên xe Lương Tỳ.

Vương Cẩm cũng lên xe, nhưng không vội rời khỏi, nhìn theo hướng ba người đi xa, anh gọi điện cho ông anh Vương Tề, hỏi xem có tin gì của Vương Siêu không.

Vương Tề đầu bên kia nói: "Nó đi du lịch rồi, còn tìm anh mày mượn xe việt dã, bảo là muốn tự mình ngao du một chuyến thẳng quốc lộ Tứ Xuyên đến Tây Tạng."

Vương Cẩm phỉ nhổ: "Nó tự mình muốn lái xe Xuyên Tạng thế mà anh lại còn hùa theo nó."

Vương Tề: "Anh mày đã tìm cho nó một người bạn trước đây từng đi qua, cậu ấy rất đáng tin cậy, ngày hôm qua có nói là đã đến được Khả Khả Tây Lý, chú đừng lo cho nó, không có việc gì đâu."

Vương Cẩm hơi yên lòng lại, nói: "Nó không có chuyện gì là tốt rồi."

Tuy hai ông anh nhà họ Vương suốt ngày oánh đập thằng em trai, nhưng nói cho cùng thì vẫn còn biết xót Vương Siêu.

Vương Tề luôn nói rất ít, xong việc chính cái là muốn cúp máy ngay: "Còn có chuyện gì nữa không?"

Vương Cẩm nói: "Còn. Anh cuối tuần sau rảnh không?"

Vương Tề hơi nghĩ một lát, nói: "Tuần sau không được, tuần sau nữa anh mày có thể xếp lại lịch."

Vương Cẩm cũng không vội, nói: "Vậy để nửa tháng sau vậy."

Vương Tề đáp ứng nói: "Được. Muốn làm gì?"

Vương Cẩm nói: "Đối tượng em hẹn hò, mang cho anh gặp."

Vương Tề hình như đang bị sốc, hơn chục giây sau mới hỏi: "Người cùng đi Hoan Nhạc Cốc đó?"

Vương Cẩm: "Ừm."

Vương Tề hỏi lại: “Chú nghĩ kỹ chưa? Đúng là nhóc ấy?”

Vương Cẩm cười cợt, nói: “Kỹ rồi, chính là cậu ấy.”

Anh nghe hiểu ý tứ của Vương Tề, Vương Tề thấy tương lai của anh và bé trai không mấy khả quan.

Nhưng anh đã tự giội nước lạnh cho mình tỉnh nhiều lần lắm rồi, không cần người khác giội hộ cho anh tỉnh ra nữa, lý trí của anh vẫn đủ dùng trong mấy trường hợp này, nếu thật sự không đủ thì có xài lý trí của người khác cũng chẳng giúp được gì.

Anh hẹn gặp Vương Tề, cũng chỉ bởi Ngạn Dung từng nói qua mấy lần là muốn gặp anh trai mình.

...

Lần này Bách Đồ nghỉ ngơi, đem toàn bộ thời gian dùng vào việc đi thăm cha mẹ, trở về cũng chỉ nghỉ chân được một chút, rất nhanh sau đó lại bước ra ngoài đi công tác, anh chưa đến 30 tuổi, đang ở giai đoạn sự nghiệp ổn định, muốn chú tâm vào công việc nhiều hơn, Lương Tỳ tuy rằng rất không cam lòng ở nhà làm hòn vọng phu, thế nhưng cũng thấu hiểu và ủng hộ anh.

Mà Ngạn Dung, vừa nghe thấy tin Bách Đồ muốn đi công tác tiếp là sướng đến độ muốn bay lên trời, y như một thiếu niên trong thời kỳ phản nghịch muốn người lớn trong nhà nhanh nhanh đi công tác để mình tha hồ như một chú ngựa hoang thoát cương. con với cái =)))

Bách Đồ hiện tại vò mẻ chẳng sợ nứt, dù sao cũng không quản được cậu, chỉ đành trông mong Vương Cẩm có thể đối xử tốt với cậu một chút, cũng lâu một chút.

Thứ sáu, tất nhiên là Vương Cẩm lại đến đón Ngạn Dung.

Bệnh viện bận việc, trên đường lại kẹt xe, Vương Cẩm lúc đến đã hơi trễ, ở cổng trường đã không còn mấy người.

Ngạn Dung đeo balo, một mình đứng tựa lưng vào bức tường cạnh cổng trường, vẻ mặt nhàm chán nhìn tấm áp phích tuyên truyền phòng cháy chữa cháy trên tường đối diện.

Vương Cẩm gọi cậu: “Ian.”

Ngạn Dung mau chóng quay đầu lại, nhanh chân chạy xộc đến, trực tiếp nhào vào lòng Vương Cẩm, dùng sức ôm eo anh một lúc, mới ngẩng mặt lên oán giận nói: “Anh chậm quá!”

Vương Cẩm cũng không giải thích, nói: “Xin lỗi, em chờ lâu lắm rồi đúng không?”

Ngạn Dung cũng không tức giận thật, chỉ là chờ lâu nên hơi buồn bực xíu, nhìn Vương Cẩm thế này, lại thấy mình nổi nóng là không đúng, tự kiểm điểm nói: "Không có lâu lắm, em cũng không tức giận đâu."

Vương Cẩm cười xoa xoa nhẹ tóc cậu, nói: "Đói bụng không? Đi ăn cơm trước nhé?"

Ngạn Dung nói: "Không muốn, muốn về nhà trước, em hiện giờ rất đói bụng."

Vương Cẩm nói: "Đói bụng mà còn không đi ăn cơm?"

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, sửa lại câu: "Em nói sai, em hiện tại rất khát khao."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung hỏi: "Em vẫn nói sai à?"

Vương Cẩm không nhịn được cười: "Nói không sai, anh cũng rất… ờm, khát khao."

Hai người khát khao một giây một phút cũng không ngừng phóng ngay về nhà, lăn giường.

Chịch xong, Vương Cẩm vuốt nhẹ chân Ngạn Dung, vừa nãy anh phát hiện trên đó có mấy vết bầm tím, chân phải dưới đầu gối còn có một vết rách da, đã đóng vảy, xuất hiện trên làn da trắng tuyết nên rất dễ thấy.

Vương Cẩm hỏi: "Đây là làm sao thế?"

Ngạn Dung không thèm để ý nói: "Đá bóng bị ngã."

Vương Cẩm nói: "Không nghĩ ra em đá bóng trông thế nào."

Ngạn Dung lật người, nằm nhoài trên ngực Vương Cẩm, nói: "Anh muốn xem không? Em đá bóng trông ngầu cực luôn."

Vương Cẩm nói: "Muốn nhìn thử, chiều hôm nào anh rảnh, sẽ đến trường xem em đá bóng."

Ngạn Dung vui vẻ nói: "Được, anh phải gọi điện trước cho em đó."

Vương Cẩm nói: "Muốn bạn bè phối hợp biểu diễn với em à?"

Ngạn Dung đấm vào vai anh một cái, giả vờ tức giận: “Ai cần thế chứ, em nghĩ muốn mặc bộ đồ đá bóng em thích nhất cho anh ngắm.”

Vương Cẩm cười lên, lại vuốt chỗ kết vảy trên đùi Ngạn Dung, hỏi: “Còn đau không?”

Ngạn Dung nằm bò trong lồng ngực của anh làm nũng, mở miệng nói: “Không đau, chút đau ấy ăn nhằm gì, đầu gối Ben còn đau đến đi không vững, vẫn còn muốn cùng bọn em đá bóng kia kìa.”

Vương Cẩm nhớ cái tên này, nói: “Cậu ta có vết thương cũ, tốt nhất là không nhất thiết phải vận động thì không nên vận động.”

Ngạn Dung nói: “Bọn em cũng có khuyên cậu ấy như thế, cũng không cho chơi cùng, chỉ để cậu ấy ngồi gần đó xem thôi.”

Cậu đột nhiên mở mắt ra, tự dưng nhớ đến cái gì đó, hỏi: “Ngày mai anh được nghỉ không?”

Vương Cẩm nói: “Không được, ngày kia thì không sao.”

Ngạn Dung hơi bị rầu, rất nhanh đã lại cười lên, nói: “Vậy thì tốt quá, Ben hẹn bọn em chiều mai đến nhà cậu ấy chơi, muốn cho bọn em xem video thi đấu của cậu ấy khi còn ở trong đội bóng thiếu niên, em còn tưởng anh được nghỉ, nên không đồng ý với cậu ấy, chờ lúc nữa gửi weixin cho cậu ấy nói em sẽ đến.”

Vương Cẩm nói: “Được, nhớ về sớm một chút.”

Anh cũng hi vọng Ngạn Dung có thể cùng bạn học thân với nhau, chơi với bạn cùng lứa sẽ giúp con người ta trở nên tự tin hơn.

Chiều hôm sau, anh tan việc rất sớm, gọi điện thoại cho Ngạn Dung, hỏi: “Còn đang ở nhà bạn học à?”

Ngạn Dung nói: “Không có, bọn họ nói muốn cùng nhau xem Champions League, nên đến siêu thị mua đồ ăn vặt và đồ uống rồi.”

Vương Cẩm thật ra không muốn cho cậu ở nhà bạn học qua đêm, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến cậu: “Em cũng muốn xem cùng bọn họ à?”

Ngạn Dung nói: “Không đâu, lâu lắm. Anh tan làm chưa? Em về với anh.”

Vương Cẩm nói: “Để anh đến đón em thì hơn, giờ này tàu điện ngầm rất đông.”

Anh hỏi địa chỉ, nói tiếp: “Em cứ cùng bạn học chơi thêm một lát, chờ anh đến nơi sẽ gọi cho em, lúc ấy hãy ra.”

Ngạn Dung cúp điện thoại, nói với mấy cậu bạn học: “Tớ không thức đêm cùng các cậu xem thi đấu được, chờ lúc nữa người nhà sẽ đến đón tớ về.”

Một cậu bạn nói: “Vòng bán kết đó, cậu thật sự không xem cùng bọn tớ à?”

Ngạn Dung nói: “Thật sự không xem được, tớ không muốn cả đêm không về nhà.”

Ý của cậu đúng là “không muốn”, nhưng các bạn học nhao nhao hiểu thành cậu “không thể”, ngay lập tức liên tưởng đến lời đồn ngầm rằng cậu là một đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi, mọi người đều hiểu cho cậu. Huống chi lần này vốn chỉ định đến chơi, cũng chưa thông báo trước là muốn qua đêm xem bóng đá không về, chẳng qua cha mẹ Ben đột nhiên có việc không có nhà, bọn họ mới nảy lên ý định ở lại quẩy qua đêm xem thi đấu.

Làm chủ nhà, Ben nói: “Lần này thôi đi vậy, lần sau mọi người hẹn trước thời gian, Ian đến lúc ấy nếu cũng có thể tham gia là được rồi, tối 29 có trận chung kết, vừa hay là chủ nhật.”

Mọi người đều rất mong chờ, Ngạn Dung suy nghĩ một chút, đáp ứng: “Được, đến lúc ấy tớ sẽ nói trước với người nhà.”

Một cậu bạn khác nói: “Tớ nghe Kaitlyn nói, ba ba cậu trông có vẻ rất tốt tính, chắc không vấn đề gì đâu.”

Kaitlyn chính là nhỏ bạn người Mỹ cùng lớp mà Ngạn Dung chơi thân, sau khi gặp Vương Cẩm mấy lần, đã sắp biến thành một trong số những em gái mê bác sĩ Vương.

Ngạn Dung cũng cảm thấy chắc không có vấn đề gì, nói: “Ừm, chỉ cần nói với hắn, hắn sẽ đồng ý ngay thôi.”

Nửa giờ sau, Vương Cẩm đến.

Anh ở dưới lầu gọi điện cho Ngạn Dung, chỉ một lát sau, Ngạn Dung đã ôm balo từ trên đó đi xuống, đi xuống cùng cậu còn có một nhóc con da trắng tóc vàng mắt xanh, một người Aryan (người da trắng gốc Bắc Âu) chính hiệu, thân hình cao lớn, vai rộng chân dài. Đây chính là Ben – thành viên của đội bóng thiếu niên nước Đức có chấn thương ở gối.

Ben đang nói nhỏ gì đó với Ngạn Dung, ngẩng đầu nhìn thấy Vương Cẩm, nhanh chóng đem tay đang khoác lên vai Ngạn Dung buông xuống.

Vương Cẩm cảm thấy cậu chàng đang lúng túng xấu hổ, trong lòng bỗng cảnh giác, nhưng vẫn khách khí

cùng cậu ta chào hỏi nhau.

Cậu chàng nói với Ngạn Dung: "Vậy tớ lên đây, rảnh lại hẹn cậu đến chơi."

Ngạn Dung gật đầu, nói đùa: "Chỉ cần cậu không sợ tớ ăn sạch socola Truffettes là được."

Ben cũng cười, dùng khẩu âm mới học được: "Có ngon thì lại đây, sợ cậu chắc?"

Hai đứa nhỏ cười ha ha.

Nhưng Vương Cẩm thì không sao vui cho nổi.

49. Chương 49: Đá Pes

Trên đường về nhà, Ngạn Dung vui vẻ chia sẻ với Vương Cẩm những chuyện đã cùng bạn học làm hôm nay, bọn họ xem video thi đấu của Ben khi còn ở đội tuyển thiếu niên, Ben còn khoe với bọn họ bộ sưu tập của mình, cụ tỉ như chữ ký của Thomas Muller và Mesut Ozil, còn có bức ảnh Ben chụp chung với mấy vị cầu thủ chủ lực trong mùa giải Bayern, và nhiều nhiều chuyện khác.

Vương Cẩm một bên nghe, một bên phụ họa 'Ừ', 'Ồ', 'Đúng thế' các kiểu.

Ngạn Dung hưng phấn nói: "Rất là khốc đúng không? Mọi người xem xong là muốn đi đá bóng ngay, nhưng mà đầu gối Ben vẫn không ổn, nên cuối cùng bọn em không có đi, ngồi ở nhà cậu ấy chơi game hai tiếng, từng được huấn luyện chuyên nghiệp có khác, Ben chơi game so với bọn em pro hơn nhiều, cậu ấy quá siêu!"

Phần lớn các cậu trai Châu Âu đều trời sinh đã có cuồng nhiệt với môn bóng đá, Ngạn Dung hiển nhiên là cũng có chút sùng bái Ben.

Vương Cẩm nghĩ thầm, không phải chỉ là đá PES thôi sao, ai lại không biết chứ?

Anh trước tiên mang Ngạn Dung đi ăn tối, sau đó mới quay về nhà.

Ngạn Dung vừa ngâm nga ca khúc chủ đề của Champions League vừa nhảy xuống xe, nhảy nhảy nhót nhót lên bậc cầu thang.

Vương Cẩm đứng sau nhìn, cảm thấy cậu thế này mới giống một học sinh cấp ba, ghen tuông trong lòng cũng chậm rãi phai nhạt đi.

Sau khi lên tầng, Vương Cẩm trước tiên là cầm bài tập của cậu học sinh cấp ba này lên kiểm tra.

Ngạn Dung rót cốc nước đi đến, ngồi ở bên cạnh anh, thề nguyền son sắt: "Lần này không có bài nào khó đến mức không làm được, làm xong em cũng tự kiểm tra lại một lần rồi, hẳn là không có vấn đề gì đâu."

Nói xong cậu uống ừng ực mấy ngụm nước, Vương Cẩm cũng đón cái cốc từ tay cậu uống hai ngụm, tối nay ăn lẩu khô cay, nước dùng không cay lắm, thế nhưng có chút mặn.

Cái cốc sứ to có quai này là của Vương Cẩm mua cho Ngạn Dung, màu lam đậm bên trên có in hình vua sư tử. Ngạn Dung rất là thích Lion King, nhất là Mufasa, cũng chính là bố của Simba, Vương Cẩm từng cùng cậu xem bộ phim hoạt hình hàng thế kỷ 20 này mấy lần, mỗi lần xem đến cảnh Mufasa chết đi, cậu đều khóc đến không nín được.

Bài tập quả thật không có vấn đề gì, trong bài tập ngữ văn cũng chỉ tìm ra được một lỗi chính tả, thế nhưng dù là người Trung Quốc cũng rất hay dùng nhầm "an tường" với "tường".

Vương Cẩm khen ngợi cậu: "Không tồi, tiến bộ rất nhanh."

Ngạn Dung dương dương tự đắc nói: "Em rất là cố gắng đó."

Vương Cẩm nói tiếp: "Nhất là Trung văn, tiến bộ thần tốc luôn, ghê thật."

Ngạn Dung đặt cốc sang một bên, kiên trì ưỡn ngực tự hào nói: "Tương lai em phải gả đến Trung Quốc đó, tiếng Trung mà không tốt thì sao coi được chứ?"

Vương Cẩm cười thành tiếng, một phần là thấy buồn cười, một phần là thấy ngọt ngào.

Chơi đùa một trận, Ngạn Dung đi tắm, Vương Cẩm tựa vào đầu giường kiểm tra mail, anh gần đây có nhận một bệnh nhân cột sống bị dị dạng, giải phẫu có độ khó cao, anh năm ấy theo học một giáo viên vừa hay ở phương diện này rất có địa vị, thầy giáo lúc này đang ở nước ngoài, hai người muốn thảo luận vấn đề học thuật chuyên nghiệp hầu như đều phải dựa vào gửi mail.

Anh đang tập trung cao độ xem mail, trên vai bỗng nóng lên, Ngạn Dung vừa tắm xong, tựa vào bên cạnh anh, đôi mắt xanh kia sáng nhấp nháy, đầu lưỡi liếm môi dưới, chân nhỏ nhẹ nhàng đặt trên chân anh, vừa nhìn là thấy ngay tâm tư đang không an phận.

Vương Cẩm nhịn cười, nói: "Đợi một lát, để anh xem xong đoạn tư liệu này đã."

Ngạn Dung nói: "Ồ."

Cậu ngoài miệng thì đáp ứng rõ nhanh, chân nhỏ thế nhưng cứ cọ đi cọ lại làm phiền chân Vương Cẩm.

Vương Cẩm vỗ một phát vào đùi cậu, cố ý nghiêm túc nói: "Nghe lời, mấy phút thôi."

Ngạn Dung nằm bò ra liếc mắt nhìn nội dung trong mail, thấy mấy chữ "tính chất cột sống dị dạng", bỗng dưng tỉnh ngộ, bé ngoan không tiếp tục làm phiền, nằm ở bên cạnh chờ.

Đến khi Vương Cẩm thả ipad xuống, cậu lập tức bò dậy hỏi: "Xem xong chưa?"

Vương Cẩm cười nói: "Xong rồi, đến đây nào."

Cậu đến gần, Vương Cẩm cúi đầu hôn cậu.

Cậu đang lúc tuổi trẻ cuồng nhiệt, chỉ vừa mới hôn thôi cũng đã kích động, khó kìm nổi lòng dán sát vào cơ thể Vương Cẩm, chủ động tách hai chân ra.

Vương Cẩm rất thích phản ứng thế này của cậu, hôn lên má cậu, lại tiếp tục ra tay khiêu khích cậu không ngừng, thế nhưng rất nhanh anh đã chú ý đến một chuyện khác.

Cậu khi tắm xong vẫn mặc một cái áo phông của Vương Cẩm làm áo ngủ, trước đây áo có thể che lại mông nhỏ của cậu, giờ thì chỉ có thể che được nửa cái mông.

Bộ phận nguyên bản mà Vương Cẩm có thể nắm lấy bao phủ trong tay, hiện tại cũng cảm thấy không bao hết được.

Tốc độ lớn lên của cậu, so với tưởng tượng của Vương Cẩm nhanh hơn rất nhiều.

Đến nửa đêm, Vương Cẩm bị điện thoại để đầu giường rung đến tỉnh cả ngủ, Ngạn Dung mệt mỏi quá độ nằm bên cạnh anh, vẫn đang ngủ say giấc.

Anh không bật đèn, rón rén mở điện thoại di động ra, trên màn hình khóa nhắc nhở có tin nhắn weixin "Đầu gối đại đế Benjamin: Real Madrid – 2!"

Vương Cẩm sửng sốt một lúc, mới ngớ ra đây là điện thoại của Ngạn Dung, "Đầu gối đại đế Benjamin" này chắc là thiếu niên người Đức tên Ben kia. Hiện giờ đã hơn 4h sáng, trận đấu Champions League vừa đá xong, Ben liền ngay lập tức nhắn tin cho Ngạn Dung.

Vương Cẩm lại nhẹ nhàng đặt điện thoại vào chỗ cũ, chậm rãi nằm xuống.

Ngạn Dung mơ mơ màng màng dựa sát vào anh, hàm hồ nói một câu gì đó, giống như là "Là cái gì", lại vừa giống như "Yêu thích em".

Vương Cẩm nở nụ cười, đem cậu ôm lấy, nhắm hai mắt lại.

Trải qua những ngày cuối tuần này xong, Ngạn Dung lại trở về trường học, giống như mọi lần, đứng ở trước cổng trường lưu luyến không rời chào tạm biệt Vương Cẩm, bước một bước ngoảnh đầu ba lần đi vào cổng.

Vương Cẩm đợi cậu đi vào trong, lại nhìn mấy cô cậu học sinh trước cổng một lúc, không nhìn ra người nào xinh đẹp anh tuấn hơn Ngạn Dung, nhưng mấy thiếu nam thiếu nữ này đều giống Ngạn Dung có sức sống bừng bừng, vội vàng sợ đến muộn, dáng vẻ chật vật chạy cho nhanh không giống như dân đi làm, bọn nhỏ trong lúc vung tay nhấc chân đều tràn ngập khí tức thanh xuân của tuổi trẻ.

Tuổi trẻ thật là tốt.

Hai ngày sau, thành viên trẻ tuổi nhất nhà họ Vương từ Tây Tạng trở về.

Vương Cẩm đã nghĩ đến việc Vương Siêu có thể bị phơi nắng đen đi một chút, nhưng không nghĩ đến sẽ đen thành thế này.

Vương Siêu thất vọng toàn tập: "Chỗ đấy chống nắng chẳng dễ tí nào, hơn nữa em soi gương rồi, cảm thấy màu da hiện tại rất là đàn ông."

Vương Cẩm nói: "Ờ trông rất đàn ông."

Vương Siêu cười nói: "Vầy anh còn nhìn cái chi? Nhìn không quen hay làm sao?"

Vương Cẩm nhìn quả đầu bóng lưỡng của hắn, không nỡ nhìn thẳng, nói: "Quái thú đầu trọc từ đâu tới, trả em trai cho tao."

Vương Siêu sờ sờ cái đầu không còn tóc, cười hì hì giải thích: "Ở Namtso ngủ nhờ nhà dân hai ngày, bị con rận bò vào, ngứa muốn chết, mùi thuốc trị rận lại kinh quá, dùng trên đường cũng rất phiền, nên dứt khoát cạo luôn."

Vương Cẩm nhận ra Vương Siêu cũng không hài lòng quả đầu trọc này của mình, hỏi: "Người đại diện của mày trông thấy chắc điên mất, nhìn mày thế này, còn làm thần tượng kiểu gì?"

Nụ cười trên mặt Vương Siêu nhạt đi, nói: "Có sao đâu nha, không làm thì không làm thôi, trước hết cứ nghỉ ngơi một thời gian, chờ sang năm tham gia chương trình chuyển sang làm phái thực lực luôn."

Vương Cẩm cau mày nói: "Còn chưa tra mày đâu, đang yên sao tự nhiên lại một mình nghĩ đến việc đi Xuyên Tạng? Điện thoại cũng vứt ở nhà, Lương Tỳ gọi điện hỏi thăm mày mấy lần rồi đấy."

Vương Siêu lại cười hì hì lên, nói: "Ui, vậy em phải nhanh nhanh gọi điện lại cho Lương ca, điện thoại em vẫn còn ở trong phòng à? Chắc đã sớm hết pin lâu rồi."

Hắn vui vẻ chạy lên tầng.

Buổi tối trước khi ngủ Ngạn Dung gọi điện đến, Vương Cẩm đem chuyện Vương Siêu đã về kể cho cậu.

Ngạn Dung rất vui vẻ, nói: "Anh chuyển lời hộ em, em cũng rất nhớ ảnh."

Vương Cẩm nói: "Ừm, đã nói hộ em rồi, nó nói đợi em về nhà sẽ cùng em chơi game."

Ngạn Dung quan tâm hỏi: "Ảnh cùng bạn trai thế nào rồi?"

Vương Cẩm nói: "Anh không hỏi, có khả năng là chia tay."

Ngạn Dung "A" một tiếng, vội hỏi: "Tại sao?"

Vương Cẩm cho là cậu đang hỏi 'Tại sao lại không hỏi', nên đáp: "Trạng thái của nó nhìn không ổn lắm, anh thấy trước hết vẫn không nên hỏi vấn đề này thì tốt hơn."

Ngạn Dung nói: "Không phải, ý em là, bọn họ tại sao chia tay? Tình cảm của hai người họ không phải rất tốt sao?"

Vương Cẩm nói: "Chia tay không nhất định phải do tình cảm không còn tốt."

Ngạn Dung kỳ quái hỏi: "Còn tình cảm sao lại chia tay? Em không hiểu."

Vấn đề của Vương Siêu và Tiểu Tạ có chút phức tạp, Vương Cẩm không biết giải thích sao cho tốt, nên nói: "Chờ em lớn lên sẽ hiểu."

Ngạn Dung không nói câu gì, cậu có chút không vui, cậu không thích Vương Cẩm đối xử với mình như một đứa con nít.

Vương Cẩm thấy cậu không lên tiếng, cũng cảm thấy câu nói kia của mình có chút qua loa, mất bò mới lo làm chuồng nói: "Thật ra anh cũng không rõ lắm, để nó nghỉ ngơi mấy ngày đã, anh sẽ hỏi nó sau."

Ngạn Dung nói: "Ừm."

Vương Cẩm hỏi cậu: "Tối hôm nay tham gia hoạt động gì?"

Ngạn Dung hít một hơi, tính đem chuyện không vui kia quên đi, nói: "Không tham gia hoạt động gì, chơi đá PES cùng với bạn học."

Vương Cẩm: "… với Benjamin à? Chơi game ít thôi, sẽ ảnh hưởng đến việc học."

Ngạn Dung lại không vui rồi, giọng điệu của Vương Cẩm rõ ràng là đang thuyết giáo con nít, cậu phản bác lại: "Sẽ không đâu, thành tích của em và Ben đều rất tốt."

Vương Cẩm nói: "Vậy cũng không thể chơi game cả ngày."

Ngạn Dung không phục, nói: "Em đâu có chơi game cả ngày."

Vương Cẩm nói: "Em đừng không nghe lời thế."

Ngạn Dung nói: "Em sao phải nghe lời anh? Anh đâu phải ba ba em chứ."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung rất nhanh đã hối hận, cậu thầm tự kiểm điểm, nhưng vẫn cảm thấy oan ức, câu 'xin lỗi' ngay bên miệng, nhưng không nói ra được.

Một lát sau, Vương Cẩm nói: "Muộn rồi, ngủ đi, anh ngày mai còn có ca phẫu thuật phải làm. Ngủ ngon."

Ngạn Dung mím mím môi, nói: "Ngủ ngon."

Cậu cúp điện thoại, đem di động ném sang một bên, nặng nề nằm vật ra gối, tâm tình hạ rất thấp.

Dưới giường đột nhiên có một cái đầu lén lút nhô lên.

Ngạn Dung: "!!!"

Bạn cùng phòng lúng túng hỏi: "Cậu vẫn ổn chứ?"

Ngạn Dung còn lúng túng hơn: "Cậu về lúc nào thế?"

Bạn cùng phòng: "Mới về ban nãy, cậu gọi điện thoại hăng quá, không nghe thấy tớ đi vào."

Bình thường trước khi ngủ Ngạn Dung gọi điện cho Vương Cẩm đều sẽ tránh bạn cùng phòng, không muốn mấy lời tâm tình bị nghe thấy, càng không muốn bị phát hiện ra việc cậu vừa nói chuyện vừa có thể thẩm du, tuy rằng số lần không nhiều lắm.

Cậu cố nhớ lại một chút, ngày hôm nay hình như không có nói đến chuyện gì không thể bị nghe được?

Bạn cùng phòng vẻ mặt đồng tình nhìn cậu, nói: "Có phải cậu cùng bố nuôi cãi nhau không?"

Ngạn Dung: "… Hể?"

Bạn cùng phòng lời nói thành khẩn, tình ý sâu xa, nói: "Có cãi nhau đi chăng nữa, cũng không thể đem mấy câu kiểu như 'anh không phải ba ba tôi nói ra' như thế, chú ấy không phải vẫn luôn đối xử với cậu không tồi sao? Câu này sẽ làm chú ấy thấy khổ sở."

Ngạn Dung: "... Ừa."

Vương Cẩm thật sự là có chút khổ sở, bạn trai nhỏ vẫn luôn hiểu chuyện nghe lời vì sao bỗng nhiên lại tiến vào thời kỳ phản nghịch?

Còn nữa, đá PES thì có gì vui chứ

50. Chương 50: Cách Nuôi Dạy Trẻ

Bởi vì Vương Siêu đã trở về, thế là Lương Tỳ – phải ở nhà một mình – nói muốn giúp hắn tẩy trần, hẹn hắn ăn bữa cơm, cũng đồng thời gọi luôn cho Vương Cẩm.

Buổi tối vừa thấy mặt, Lương Tỳ liền phát hãi, chỉ vào đầu Vương Siêu, nói: "Đây là tóc giả hay đầu thật đấy?" Lại quay qua hỏi Vương Cẩm: "Mày lại xảy ra chuyện gì? Sao chả có tinh thần chút nào thế?"

Vương Cẩm bóp bóp sống mũi, nói: "Ban sáng làm một ca phẫu thuật hơn 5 tiếng đồng hồ."

Vương Siêu chìa đầu ra cho Lương Tỳ sờ, bị Lương Tỳ vỗ cho một cái ủn ra, phỉ nhổ: "Còn đen sì y như cục than, tắt đèn cái là không tìm thấy chú mày đâu luôn."

Vương Siêu ôm ngực, nói: "Ai muốn tắt đèn chơi với anh chứ?"

Lương Tỳ mắng: "Phắn ngay, sao chú mày không đem đầu lưỡi phơi khô luôn đi."

Cãi đi cãi lại đến khi gọi đồ ăn, Vương Cẩm uống trà, Lương Tỳ với Vương Siêu uống rượu.

Uống hai chén, Lương Tỳ hỏi thẳng Vương Siêu: "Chú với Tiểu Tạ làm sao thế?"

Vương Siêu cười hì hì, tại mặt hắn quá đen, nên hàm răng có vẻ rất là trắng, nói: "Không sao cả, chia tay thôi."

Lương Tỳ rõ ràng không tin, nói: "Cậu ta đúng thật là cùng cô minh tinh kia có chuyện gì à?"

Vương Siêu hoàn toàn thất vọng: "Ai biết được, cũng đâu liên quan gì đến em."

Vương Cẩm hỏi một câu: "Vậy tại sao chia tay?"

Vương Siêu liếc mắt nhìn đèn treo tường, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tính cách không hợp."

Lương Tỳ và Vương Cẩm cùng liếc nhìn hắn, ai cũng hiểu là hắn không muốn nói.

Vương Siêu chủ động thay đổi đề tài, tiện hề hề nói với Vương Cẩm: "Em nghe đại ca nói, cuối tuần anh muốn dẫn đối tượng đến cho ổng gặp."

Lương Tỳ ngồi một bên trêu ghẹo: "Ái chà, tốc độ nhanh quá nha."

Vương Cẩm một chút cũng không xấu hổ, nói: "Mày đến lúc ấy nếu như không có việc gì, cũng đi luôn đi."

Nhìn chung thì anh đại nhà họ Vương là một người rất nghiêm túc, Ngạn Dung đến lúc ấy có thể sẽ có chút gò bó, nếu như Vương Siêu cũng ở đấy, có lẽ sẽ tốt hơn, dù sao Ngạn Dung và Vương Siêu cũng khá thân.

Lương Tỳ tỏ vẻ khó ở: "Tại sao không gọi tao đi cùng? Tao là bố nó đấy."

Vương Siêu phỉ nhổ: "Mau tỉnh lại đi, anh chỗ nào giống bố người ta chứ, anh hai em còn giống hơn cả anh."

Vương Cẩm liếc hắn.

Vương Siêu vội nói: "Em không phải chê anh già."

Lương Tỳ cười nói: "So với Ngạn Dung, nó mà còn không già?"

Vương Cẩm vốn do ban ngày phẫu thuật nên uể oải mặt mày đanh lại, nghe xong câu này, mặt càng đanh hơn.

Lương Tỳ vội nói: "Đừng coi là thật chứ? Tao đùa đấy, không phải vấn đề già hay không già, so với Ngạn Dung chúng ta ai dám nói mình còn trẻ chứ?"

Câu này đúng là nói sự thật, Vương Cẩm nhận mệnh nói: "Ừ, cậu ấy còn quá nhỏ."

Lương Tỳ giả vờ giả vịt hâm mộ, nói: "Còn nhỏ thế mới tốt đấy, mày xem nó dính mày bao nhiêu, tao thật trông mong vợ tao cũng có thể dính lấy tao như thế, đáng tiếc vừa mở mắt lại nhận ra sự thật là tao đang nằm mơ."

Vương Siêu phối hợp phát ra âm thanh làm nền: "Ha ha ha."

Lương Tỳ không để ý đến hắn, tiếp tục nói với Vương Cẩm: "Nói mày giống bố nó hơn cũng không phải không đúng, tao một chút cũng không giống, vợ tao cũng không dám quản nó chặt quá, tao thấy nó cái gì

cũng nghe lời mày."

Vương Cẩm nở nụ cười, nhớ lại chuyện tối qua, nói: "Gần đây không ngoan lắm, có hơi phản nghịch."

Vương Siêu lại ở bên cạnh xen mỏ: "Lá cây lạnh lẽo tung bay khắp mặt tôi, con tôi phản nghịch làm trái tim tôi bị tổn thương~~"

Vương Cẩm: "..."

Lương Tỳ cũng ha ha ha, nói: "Chúng ta cũng đã từng như thế còn gì, tao rời nhà trốn đi, mày quỳ còn bị đánh, cái tuổi này phản nghịch là chuyện quá bình thường luôn."

Vương Cẩm thở dài, hiếm khi khổ não.

Lương Tỳ ý xấu nổi lên: "Thực sự mà không nghe lời thì cứ đánh, đánh hai bận là ngoan ngay."

Vương Cẩm lắc đầu, Vương Siêu cười nói: "Quên chuyện ấy đi, cưng lắm ấy, nào dám đánh chứ."

Lương Tỳ cười dâm: "Vậy cũng chỉ còn cách khiêng lên giường giải quyết."

Vương Cẩm quang minh lẫm liệt nói: "Mày nhìn xem mày giống bố cậu ấy chỗ nào?"

Lương Tỳ vô tội nói: "Không phải sớm nói với mày rồi à, mày mới là bố nó."

Vương Cẩm: "..."

Anh so với ban nãy càng mệt hơn.

Sau khi giải tán ai về nhà nấy, Vương Cẩm đợi đến 10h, Ngạn Dung cũng không gọi điện đến.

Anh tắt đèn, nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Một lát sau, Vương Cẩm lại ngồi dậy, bật đèn ngủ lên.

Là bởi vì bầu không khí ngày hôm qua quá tệ, thế nên hôm nay Ngạn Dung mới không muốn gọi điện cho anh sao? Vậy còn ngày mai? Ngày kia nữa? Có lẽ nào bắt đầu từ ngày hôm nay, sẽ không còn cuộc điện thoại nào trước khi ngủ nữa sao?

Vương Cẩm mở điện thoại, nhấn số của Ngạn Dung, gọi điện.

Vừa mới "Tút" nửa nhịp, bên kia đã bắt máy.

… Vẫn luôn một mực chờ anh gọi điện đến à?

Ngạn Dung nói: "Nè."

Tiếng nói của cậu rất nhẹ, âm thanh của Vương Cẩm cũng thả nhẹ theo, nói: "Đã ngủ chưa?"

Ngạn Dung nói: "Vẫn chưa."

Vương Cẩm hỏi cậu mấy câu như bình thường: "Tối nay tham gia hoạt động gì?"

Ngạn Dung nói: "Cái gì cũng không tham gia."

Vương Cẩm nghe thấy giọng cậu có chút ấm ức, nói: "Sao vậy?"

Ngạn Dung nói: "Không có hứng."

Vương Cẩm hỏi tiếp: "Không vui? Hay là không thoải mái?"

Ngạn Dung không trả lời, hỏi: "Anh về nhà chưa?"

Vương Cẩm nói: "Về rồi."

Ngạn Dung nói: "Không tăng ca? Ngày hôm nay làm phẫu thuật thuận lợi chứ?"

Vương Cẩm nói: "Phẫu thuật rất thuận lợi, không phải tăng ca, buổi tối nay đi ăn cơm cùng Lương Tỳ với thằng em trai."

Ngạn Dung nói: "Em trai anh có khỏe không?"

Vương Cẩm nói: "Cũng không tệ lắm, lắm mồm nguyên cả tối."

Ngạn Dung cười thành tiếng, nói: "Em rất thích nghe ảnh nói chuyện."

Vương Cẩm cũng cười: “Anh nghe nhiều phiền lắm đây, ngày mai là thứ sáu, chờ em về nhà, có thể nghe nó nói đủ luôn.”

Ngạn Dung nói: “Ừm.”

Cậu gọi một tiếng: “Vương Cẩm Châu.”

Vương Cẩm cảm giác như lỗ tai mình bị một móng mèo đầy lông chạm nhẹ vào, ngứa đến độ linh hồn muốn thoát xác.

Lúc này đây Ngạn Dung đặc biệt gợi cảm, dù không nhìn thấy mặt và cơ thể cậu, chỉ dựa vào âm thanh, cũng có thể phác họa ra hình ảnh cậu không mặc quần, hai cẳng chân trắng như bạch ngọc nằm ở trên giường, áo phông bao lấy bờ mông tuyệt đẹp của thiếu niên, tóc rối trên trán hơi che khuất đôi mắt xanh lam, đôi môi hồng nhạt nói ra từng câu từng chữ nhẹ nhàng lại mềm mại.

“Em còn tưởng là anh không muốn để ý đến em nữa.” Ngạn Dung nhỏ giọng nói.

Vương Cẩm ngẩn người, thoát khỏi đống suy nghĩ bậy bạ trong đầu.

Ngạn Dung nói tiếp: “Em không dám gọi cho anh, lại sợ anh không gọi đến, em đợi suốt từ 8h đến hơn 10h.”

Vương Cẩm: “… Xin lỗi.”

Ngạn Dung khịt khịt mũi, tự kiểm điểm: “Người nên nói xin lỗi là em, ngày hôm qua không nên cùng anh cãi nhau, anh không đồng ý cho em chơi game cũng là muốn tốt cho em, em thế mà lại nổi nóng với anh, anh nói đúng, em quá trẻ con.”

Vương Cẩm có chút xấu hổ một cách vi diệu, Ngạn Dung không nhận ra được tâm tư bên trong cái ý ‘vì muốn tốt cho em’ ngày hôm qua của anh, đem trách nhiệm trận cãi nhau nhỏ này ôm hết cả vào người mình.

Đương nhiên anh cũng sẽ không ngu mà chủ động đem chút ghen tuông này nói ra.

Vương Cẩm nói: “Ngày hôm qua thái độ và cách diễn đạt của anh cũng có vấn đề, em đã là người lớn rồi, anh không nên dùng thái độ đối xử với một đứa trẻ với em.”

Anh biết Ngạn Dung muốn nghe cái gì, trên thực tế, hồi tưởng lại toàn bộ cuộc đối thoại ngày hôm qua, anh dễ dàng tìm ra điểm nào làm Ngạn Dung đột nhiên không vui.

Ngạn Dung giọng điệu quả nhiên trở nên trong sáng hơn, nói: “Vương Cẩm Châu, anh tốt nhất!”

Sau cơn mưa trời lại sáng, hai người còn nói mấy lời tâm tình một lúc, Vương Cẩm mới giục Ngạn Dung ngày mai còn phải đi học mau ngủ.

Đã vào hè, tuy rằng không đến mức độ như trời giữa hè không có điều hòa thì sẽ nghẻo, nhưng trước khi ngủ khó tránh khỏi có chút nóng bức.

Vương Cẩm xuống tầng mở tủ lạnh lấy bình nước đá, lên lại tầng thì tiện tay tắt đèn cầu thang, gian phòng của Vương Siêu ở tầng ba vẫn còn ánh đèn, nhưng không có âm thanh gì.

Mấy ngày từ Tây Tạng trở về, Vương Siêu vẫn yên lặng đợi ở nhà, cũng không giống như trước khi yêu đương suốt ngày chạy ra ngoài chơi, buổi tối trong phòng cũng không có tiếng động, không giống cái dáng vẻ ồn ào, mở nguyên dàn loa ngồi nghe nhạc trước đây.

Chiều tối ngày hôm sau, lúc Vương Cẩm muốn đến trường học đón Ngạn Dung, đột nhiên lại có chuyện xảy ra.

Bệnh nhân cột sống dị dạng sau khi được anh phẫu thuật xong liền được sắp xếp vào ICU, người sau khi tỉnh lại đầu óc cũng tỉnh táo, xả hơi được, nhưng chân không có cảm giác, đây là loại bệnh trạng thường gặp sau khi phẫu thuật, nhưng người nhà bệnh nhân nghi ngờ ca phẫu thuật của bệnh viện thất bại, tâm trạng hiện giờ rất kích động.

Vương Cẩm là bác sĩ phụ trách, đành thay lại đồng phục rồi giải thích động viên, gọi điện cho Vương Siêu, để hắn đi một chuyến đến trường đón Ngạn Dung về nhà.

Ngạn Dung cùng mấy bạn học cũng đang đợi người nhà đến đón, đứng ở cổng trường vừa tán gẫu vừa chờ.

Nhờ phúc của nhỏ bạn học người Mỹ – Kaitlyn, trong lớp hầu hết mọi người đều biết Ngạn Dung có một ba ba đẹp trai làm bác sĩ, thoạt đầu Ngạn Dung rất khó chịu, sau đó quen dần, khi được bạn học hỏi “Ba ba cậu có thật sự đẹp trai như lời Kaitlyn nói không”, cậu sẽ đặc biệt tự hào nói “Tất nhiên là thật”.

Khi Vương Siêu đầu đội mũ lưỡi trai, da dẻ ngăm đen, từ xa vẫy vẫy tay về phía bên này, chẳng ai nghĩ là hắn đến đón Ngạn Dung.

Hắn là một ca sĩ đang hot, nếu như không phải trong chuyến phượt Xuyên Tạng đem bản thân phơi nắng đến cái dạng này, Vương Cẩm cũng không dám ban ngày ban mặt để hắn đến trường đón Ngạn Dung.

Ngạn Dung nhìn hắn một lúc lâu cũng không nhận ra nổi, cuối cùng vẫn là dựa vào giọng nói mới đoán được hắn là ai.

Bạn học đang mong chờ gặp "Ba ba đẹp trai" hơi kinh ngạc hỏi: "Bố cậu?"

Ngạn Dung nhanh chóng phủi sạch quan hệ: "Không phải, người này là em trai hắn… anh em bọn họ lớn lên không giống nhau đâu."

Sau khi theo Vương Siêu lên xe, cậu mới hỏi: "Anh phơi nắng thành thế này à?"

Vương Siêu nắm chặt tay gồng lên show cơ bắp của mình, nói: "Trông men không?"

Ngạn Dung có chút ao ước, chân thành ca ngợi: "Real men! Quá khốc!"

Vương Siêu thật ra chỉ là muốn khoe khoang để che giấu lòng mình, bất ngờ gặp phải người thật sự khen mình, trái lại bị giật mình, hỏi: "Em thích cơ bắp à?"

Ngạn Dung nói: "Em cũng muốn được như thế này, da dẻ đen một chút, cơ bắp to một chút."

Vương Siêu: "…"

Tương lai anh hai nhà mềnh có vẻ hơi bị thảm

51. Chương 51: Lục Oa Thật Thê Thảm

Vương Siêu chưa quen đường đi đến trường, mở thiết bị dẫn đường lên rẽ lung rẽ tung, nói: "Việc trong bệnh viện không xong ngay được, anh trai bảo anh mang em đi ăn cơm trước, em muốn ăn cái gì?"

Ngạn Dung nói: "Cái gì cũng được."

Vương Siêu đề nghị: "Lẩu thì sao? Anh hai nói em có thể ăn được cay."

Ngạn Dung gật gật đầu nói: "Được."

Cậu đã một thời gian không nhìn thấy Vương Siêu, rất là mới lạ, đối với việc ăn cái gì không rảnh để ý, chỉ lo hỏi những trải nghiệm của Vương Siêu trong chuyến đi Tây Tạng lần này, Vương Siêu kể cho cậu một chút chuyện ở hẻm núi Lancang, sông băng Hải Loa Câu, nơi thông mạch hiểm yếu, cảnh đẹp ven đường từ Nyingchi đến Lhasa… Cậu nghe đến mức hai mắt tỏa sáng, trông mong vô cùng.

Kỳ thật cậu còn muốn hỏi Vương Siêu chuyện bạn trai, nghĩ nghĩ lại nhịn xuống, với quan hệ của bọn họ,

hỏi mấy chuyện riêng tư như thế dù ít dù nhiều cũng rất không lễ phép.

Ăn xong nồi lẩu trở về, Vương Cẩm đã ngồi ở nhà đợi bọn họ.

Ngạn Dung vừa nhìn thấy anh, ngay tức khắc đem Vương Siêu quên sạch, vài bước đã chạy đến trước mặt anh, hỏi han ân cần: "Bệnh nhân không sao rồi chứ? Anh ăn cơm chưa?"

Vương Cẩm nói: "Bệnh nhân không có chuyện gì, anh ăn cơm ở căn tin bệnh viện rồi."

Anh đem cầm lấy cặp sách của Ngạn Dung, ước lượng, nói: "Sao nặng thế này, tuần này nhiều bài tập thế à?" Nói xong lại tiện tay sờ sờ cái balo Ngạn Dung đang đeo.

Ngạn Dung nói: "Bài tập không nhiều lắm, trong balo có <Thần điêu hiệp lữ>, em đọc xong rồi nên mang về."

Vương Cẩm khoa trương khen: "Nhanh thế đã xem xong rồi, siêu quá đi."

Ngạn Dung bị tâng bốc đến mức hơi hơi đắc ý, Vương Cẩm cười, đưa tay xoa xoa đầu cậu.

Quái nhân đầu trọc – hoàn toàn không có cảm giác tồn tại – đứng ở bậc thang ới một câu: "Anh hai."

Vương Cẩm hờ hững nhìn hắn: "Sao?"

Vương Siêu nói: "Anh nói thật cho em biết đi, trừ anh và đại ca ra, em thật ra còn có 3 ông anh trai nữa phải không?"

Vương Cẩm chả hiểu gì sất: "Cái gì?"

Vương Siêu đau thương nói: "Em thấy em chính là Lục Oa, nếu không phải thế sao mấy người chả ai nhìn thấy em?"

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung không hiểu bọn họ đang nói cái gì, hỏi: "Lục Oa là gì thế?"

Tối đó trước khi ngủ, Vương Cẩm cùng cậu xem.

Xem xong lên giường, cậu còn chưa đã nghiền: "Thì ra xà tinh mặt mũi trông như thế, trước đây em còn

tưởng là rất yêu diễm mỹ lệ, lúc làm văn còn suýt chút nữa dùng từ đấy để miêu tả giáo viên dạy văn."

Vương Cẩm buồn cười kéo rèm cửa sổ lại, cũng đi lên giường, giũ chăn mỏng ra đem đắp lên hai người, Ngạn Dung nhanh chóng ở phía trong chăn sán lại vào anh.

Vương Cẩm duỗi tay ôm lấy vòng eo nhỏ mềm mại kia, bàn tay chạm vào làn da trắng mịn, anh ôm chặt một chút, nói: "Em nhỏ y như tiểu xà tinh."

Ngạn Dung bị anh ghìm căng cứng, nhưng không giãy giụa, ngược lại còn quấn lấy anh giống như một con rắn, nằm bò trong ngực Vương Cẩm, nhẹ nhàng liếm liếm yết hầu anh, trả lời: "Vậy anh chính là bò cạp tinh."

Vốn là tuần này Vương Cẩm muốn nghỉ ngơi mấy ngày sau thứ sáu, thế nhưng bởi vì việc của bệnh nhân cột sống có tật kia, nên sáng sớm hôm sau anh lại đi đến bệnh viện.

Tới gần trưa, Ngạn Dung rời giường ăn chút gì đấy, sau đó làm bài tập, làm xong soát lại một lượt mới cất đi.

Đã hơn 3h chiều, ngày hôm qua Vương Cẩm nói tối nay muốn dẫn cậu đi ăn đồ ăn Pháp, là một nhà hàng rất nổi tiếng, yêu cầu phải mặc vest. Cậu tìm một bộ quần áo, nghiêm túc dùng máy là hơi cầm tay ủi ủi, đứng trước gương ướm thử, cảm thấy khá ổn, mới đem bộ quần áo là phẳng đặt lên giường, sau đấy ngồi bên mép giường lấy ipad ra xem.

Khoảng độ 5h chiều, Vương Siêu gọi cho cậu: "Anh hai khả năng tan ca muộn một chút, đến giờ ảnh sẽ đến thẳng nhà hàng, chúng ta đến trước chờ ảnh đi."

Ngạn Dung trong lòng tràn ngập chờ mong có một bữa tối lãng mạn với Vương Cẩm, ai dè Vương Siêu cũng muốn đi, nhất thời thất vọng, nói: "Bây giờ đã đi có sớm quá không?"

Vương Siêu cười he he: "Tiện đường nên trước hết anh muốn đến công ty quản lý một chuyến, người đại diện nhận cho anh một cái quảng cáo."

Ngạn Dung đành thay quần áo, đi cùng hắn ra cửa.

Đến công ty quản lý, Vương Siêu muốn Ngạn Dung vào cùng mình, thế là chém gió: "Công ty anh có rất nhiều siêu sao đang hot đó nhé, đi vào gặp được có khi còn xin được chữ ký nữa."

Ngạn Dung không quan tâm lắm, nói: "Hot hơn Bách Đồ ca ca với Lương Tỳ ca ca không?"

Vương Siêu quên béng vụ cậu có hai ông bô siêu hot, đành xấu hổ trêu ghẹo, nói: "Em đừng gọi bọn họ thế nữa, chả đàn ông tẹo nào, như đứa con nít ấy."

Ngạn Dung sững sờ, hỏi: "Thật à? Thế phải gọi như nào?"

Cậu rốt cục vẫn đi theo Vương Siêu cùng nhau bước vào cửa công ty.

Vương Siêu cháy nắng đến mẹ ruột cũng không nhận ra được, cũng không còn mái tóc phiêu dật tiêu biểu của idol, em gái tiếp tân không nhận ra hắn, chỉ mải nhìn chằm chằm Ngạn Dung, cũng không ngăn lại, đã thế còn cùng đồng nghiệp kề tai nói nhỏ, cho rằng cậu con lai này là người mới của công ty.

Đến văn phòng của người đại diện, Vương Siêu bước vào, để Ngạn Dung đứng ngoài đợi một lúc, còn nói với cậu: "Nếu như khát, quầy bar ở ngay phía trước, cứ đi thẳng rồi rẽ trái, có nước trái cây, còn có kem hộp, đừng đi xa quá là được, nhiều lắm mười mấy phút anh sẽ ra."

Ngạn Dung đến quầy bar lấy một chai nước trái cây, sau đó vòng lại đến trước cửa phòng làm việc khi nãy Vương Siêu đi vào, ở đấy có một hàng ghế sofa, cậu chọn một cái gần trong cùng ngồi xuống.

Ngạn Dung vừa vặn nắp ra uống hai ngụm, có người từ phía khác tiến lại đây, bước chân rất vội vàng.

Là một người trông hơi quen.

Người đang đến dáng vẻ vốn đang rất vội, sau khi nhìn thấy Ngạn Dung ngay lập tức đi chậm lại, tới nơi liếc cái cửa đang đóng, thật giống như mình chỉ tình cờ đi ngang qua, mắt nhìn thẳng đi về phía trước.

Ngạn Dung nhớ ra, cậu ở trong điện thoại của Vương Siêu từng nhìn thấy ảnh và clip nhảy popping của người này.

Mười mấy phút sau, Vương Siêu quả thật đi ra, trên mặt có chút ảo não, Ngạn Dung quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Vương Siêu đem mũ lưỡi trai đội lên, nói: "Hắn tuần trước nhận cho anh quảng cáo dầu gội đầu."

Ngạn Dung: "…"

Ra khỏi công ty, Vương Siêu vẫn nghĩ linh ta linh tinh về việc mình bỏ mất cơ hội quảng cáo, Ngạn Dung muốn nói lại thôi nhìn hắn mấy lượt, Vương Siêu cho là cậu đang thông cảm với mình, sửa miệng nói: "Cũng không sao đâu, lúc này không được thì còn có lần khác, tóc vẫn sẽ mọc dài được không phải sao, anh cũng không thiếu chút tiền ấy, em là người ngoại quốc nên chắc không biết chứ, thật ra anh hot lắm đấy."

Ngạn Dung cẩn thận từng câu từng chữ nói: "Em vừa nãy hình như nhìn thấy bạn trai cũ của anh."

Cậu cảm giác thấy cả người Vương Siêu căng thẳng hẳn lên.

Không khí trong xe như bị ngưng lại, qua một lúc lâu, Vương Siêu mới đột ngột nở một nụ cười, nói: "Hắn đẹp trai chứ?"

Ngạn Dung: "… Ừ."

Vương Siêu thắt đai an toàn, cầm tay lái, nhìn thẳng phía trước, vừa đạp chân ga vừa thở phào, cười nói: "Anh đã nói hắn rất đẹp trai, thật sự không lừa em mà."

Xe quẹo đi, từ bãi đỗ xe công ty đi ra ngoài, tốc độ lái xe có hơi nhanh, Ngạn Dung sợ hết hồn, nhanh chóng nắm lấy đai an toàn.

Phóng đến đường lớn, Vương Siêu lại lái ổn định hơn.

Ngạn Dung cảm thấy hắn đã bình tĩnh lại, có ý định nói tiếp chuyện ban nãy nhìn thấy người kia, nhưng rồi lại không dám, sợ không cẩn thận chọc đúng chỗ đau của Vương Siêu.

Vương Siêu lái xe, tự mình hát ngâm nga, bài này Ngạn Dung từng nghe qua, giai điệu cùng lời bài hát có khả năng tẩy não vi diệu, cậu hát theo Vương Siêu một hai câu: "Tình yêu, tình yêu, tình yêu, nó là cái thứ quỷ quái gì?"

Vương Siêu kinh ngạc nói: "Ôi chà, em còn có thể hát được bài này cơ à?"

Ngạn Dung nói: "Không biết hát, thế nhưng từng nghe qua rất nhiều lần, là anh hát à?"

Vương Siêu cười nói: "Anh trước đây ở trong nhóm nhạc, bài này là bài duy nhất hot của nhóm nhạc đoản mệnh tụi anh."

Chuyện hắn trước đây là ca sĩ của một nhóm nhạc, Ngạn Dung đã từng nghe Vương Cẩm nói đến, cũng biết bạn trai cũ của hắn cũng là một thành viên trong nhóm, hai người bọn họ sau khi nhóm nhạc giải tán đã solo một mình, phát triển rất tốt.

Ngạn Dung không biết nên nói gì mới tốt, yên lặng ngồi bên cạnh tự mình ngồi nắn nắn ngón tay.

Vương Siêu nhìn cậu, không nhịn được hỏi: "Em nhanh hỏi anh đi, vì sao muốn chia tay với bạn trai đẹp zai như thế nha."

Ngạn Dung: "… Anh muốn nói sao?"

Vương Siêu tự mình nhịn lâu như thế, thật sự là rất muốn kể, xoắn xuýt nói: "Em không được nói cho anh trai anh."

Ngạn Dung đảm bảo với hắn: “Em sẽ không nói đâu.”

Vương Cẩm ở bệnh viện tăng ca gọi điện cho Vương Tề, xác nhận hắn buổi tối sẽ không bùng, sau đó lại gọi điện cho Ngạn Dung, hỏi: “Bọn em đi chưa?”

Ngạn Dung nói: “Chúng em ở nhà hàng rồi, anh tan làm trực tiếp đến đây nhé, tẹo nữa gặp.”

Vương Cẩm nói: “Anh chắc là…”

Ngạn Dung nói: “Cứ thế trước nhen, bye bye.” Cúp máy luôn.

Vương Cẩm: “… Bảy giờ mới đến.”

Anh có chút không dám tin, Ngạn Dung lần nào cùng anh nói chuyện điện thoại cũng là người nói không ngừng, lần này là vì cái gì? Vội thế là sao?

Ngạn Dung vội vã nghe bát quái, còn nghe rất ư là tập trung cao độ.

“Lúc ban đầu anh là nghĩ muốn chơi hắn, cảm thấy hắn lớn lên đẹp trai, người cũng tốt, đợi đến khi thật sự yêu nhau…” Vương Siêu cụt hứng, nói: “Có một lần không may nhìn thấy tin nhắn cũ của hắn và người quản lý, mới phát hiện dáng vẻ già dặn của hắn lộ ra bên ngoài đều chỉ là đang làm bộ, trên thực tế bụng dạ khá đen tối, một lòng một dạ muốn hot, làm tình với anh, cũng chẳng qua là coi trọng anh vừa có tiền vừa có nguồn, nếu hắn không giành được cơ hội, thì anh sẽ có thể giúp hắn.”

Ngạn Dung tiêu hóa mất một lúc, nói: “Chia tay với hạng người như thế, cũng chả có gì đáng tiếc.”

Vương Siêu nói: “Còn chưa hết đâu, sau khi chia tay, hắn còn chạy đến tìm anh, nói rằng tuy hắn lừa anh, thế nhưng tình cảm đối với anh là thật.”

Ngạn Dung không còn gì để nói: “Anh sẽ không tin hắn chứ?”

Vương Siêu vuốt cái đầu trọc của mình, nói: “Cũng không phải là tin hắn, khi đó chỉ cảm thấy, hắn ngược lại không thể rời bỏ mình, vẫn sẽ đối tốt với mình, vậy nên anh coi như không biết vụ hắn vì sao coi trọng mình, bọn anh vẫn tiếp tục ở với nhau như trước, cái khác không quan trọng.”

Ngạn Dung: “…”

Vương Siêu nói: “Có phải em cảm thấy não anh tàn lắm đúng không?”

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, uyển chuyển nói: "Có một câu thành ngữ đó là 'bịt tai trộm chuông'."

Vương Siêu nói: "Anh biết chứ, bịt chặt tai rồi, nhưng cuối cùng vẫn không trộm được cái chuông kia."

Ngạn Dung hỏi: "Sau này vì sao lại chia tay?"

Vương Siêu lộ ra một nụ cười thảm hề hề, nói: "Hắn tìm được một người càng có tiền càng có quan hệ rộng càng não tàn hơn, thế là không cần anh nữa."

Ngạn Dung cảm thấy hắn rất đáng thương, động viên hắn: "Người xấu xa như thế, anh cũng đừng luyến tiếc nữa, sau này hắn nhất định sẽ hối hận."

Vương Siêu nói: "Nhưng mà anh hiện tại đang rất hối hận rồi."

Ngạn Dung nói: "Hối hận vì ngay lúc vừa phát hiện ra đã không đá hắn?"

Vương Siêu lại nói: "Nếu có cơ hội lần nữa, anh sẽ không lại nhìn trộm điện thoại của hắn."

Ngạn Dung: "…"

Vương Siêu cúi thấp tầm mắt, nói: "Lúc đang vui vẻ ở bên cạnh nhau, tại sao phải biết nhiều chân tướng đến vậy, nếu có thể cứ luôn chẳng hay biết gì, cũng là việc tốt."

52. Chương 52: Lớn Lên

Ngạn Dung rất thông cảm với Vương Siêu khi gặp phải một kẻ xấu xa như thế, nhưng cũng có chút tức giận và tiếc nuối, rõ ràng đã biết rõ con người thật của đối phương, hắn vẫn nguyện ý lặp đi lặp lại nhiều lần bịt tai trộm chuông, nếu không phải bạn trai cũ của hắn có người mới, hắn chẳng phải sẽ bị lừa gạt cả đời sao?

Nhìn thứ tình cảm thế này, Ngạn Dung cảm thấy quá lừa mình dối người, nếu như cậu là Vương Siêu, sẽ càng muốn biết rõ sự thật hơn nữa, cậu không muốn cái thứ "đối xử tốt với mình" giả dối ấy. Cho đi đối phương thứ tình yêu chân thành, đổi lại đương nhiên nên nhận được chân tâm, nếu không được vậy thì thật không công bằng.

Cậu đột nhiên nhớ đến Kim Việt, trước khi Kim Việt nghỉ việc ở trường Quốc tế, từng nói mấy câu khó nghe với cậu. Lúc đó cậu nửa tin nửa ngờ rất lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Vương Cẩm, cậu tin tưởng Vương Cẩm thật lòng yêu mình, còn lâu mới là vì cái lý do Kim Việt nói kia.

Nhưng chân tướng đến cùng là thế nào, cậu căn bản chưa từng đi tìm hiểu thử, cậu giống như muốn tin tưởng vào cái cảm giác đến từ một phía của chính mình, nhận định rằng tình yêu của Vương Cẩm với cậu cũng nồng cháy y như tình yêu của cậu đối với Vương Cẩm.

Có khả năng nào, thật ra cậu cũng y như Vương Siêu, tự lừa mình dối người?

Cậu và Vương Siêu ngồi đối diện nhau trong phòng ăn riêng, đều mang tâm sự nặng nề, tình cảnh và dáng vẻ có chút bi thảm.

Cửa bị mở ra, một người cậu không quen bước vào, còn đang tưởng người này đi nhầm phòng, thế nhưng Vương Siêu đã đứng lên gọi người đó một tiếng: "Đại ca."

Cậu cũng kinh ngạc đứng lên, con mắt mở to nhìn chằm chằm Vương Tề.

Vương Siêu đứng ở bên cạnh giới thiệu: "Ngạn Dung, đây là đại ca anh."

Ngạn Dung hoảng rồi, cậu căn bản không biết hôm nay phải gặp mặt anh trai Vương Cẩm, mặt lập tức đỏ bừng lên, nói năng lộn xộn: "Anh… chào ngài."

Vương Tề nói: "Xin chào, đừng khách khí như thế. Cậu cao hơn so với tưởng tượng của tôi, tôi còn cho rằng học sinh lớp 10 chỉ cao có chừng này."

Anh khoát tay đo đo một khoảng, so với chiều cao của Ngạn Dung thì ít hơn độ một cái đầu.

Vương Tề có khuôn mặt nghiêm túc, Ngạn Dung không biết anh đang nói đùa hay nói thật, không dám cười, cũng không biết nói gì mới được, lúng túng nghĩ – Vương Cẩm tại sao không nói trước với cậu một câu? Miệng thì luôn nói 'em là người lớn', thật ra vẫn cứ coi cậu như một đứa nhỏ, quá đáng ghét.

Này là oan cho Vương Cẩm quá, dựa theo trạng thái bình thường của Ngạn Dung, cho dù đột nhiên gặp mặt Vương Tề sẽ khiến cậu có chút sốt sắng, nhưng sẽ là vui mừng ngạc nhiên nhiều hơn.

Vương Cẩm đâu có ngờ tới, trước khi nhìn thấy Vương Tề, Ngạn Dung đã bởi vì nghe xong việc của Vương Siêu, tâm tư đột nhiên trở nên rất nhạy cảm.

Không lâu sau, Vương Cẩm cũng đến, vừa vào cửa đã thấy ngay Ngạn Dung tâm tình không vui, vẻ mặt và cơ thể đều căng thẳng.

Anh ban đầu còn tưởng rằng do dáng vẻ nghiêm túc thận trọng của Vương Tề khiến Ngạn Dung câu nệ thành ra vậy, anh đưa tay xuống gầm bàn, muốn vỗ vỗ chân Ngạn Dung để động viên an ủi, lại bị Ngạn Dung né tránh. Anh nhanh chóng nhận ra có điều không ổn, Ngạn Dung thật sự là đang không vui vẻ.

Vương Tề không phải kiểu người nói nhiều, hỏi Ngạn Dung cuộc sống ở trường và việc học xong, thế là không nói thêm với Ngạn Dung câu gì nữa, chỉ thỉnh thoảng nói mấy câu về công việc với Vương Siêu, anh biết thân thế Ngạn Dung, hỏi nhiều sẽ rất dễ hỏi phải mấy câu không nên hỏi, hơn nữa anh cũng không cảm thấy Vương Cẩm cùng người yêu bé nhỏ này có thể bên nhau lâu dài, chỉ cần anh không nói gì thẳng mặt là được rồi.

Vương Siêu vẫn đang lắm mồm cười hì hì, lảm nhảm đến không ngừng được, nào có nhìn ra được cái vẻ tinh thần suy sụp cùng tuyệt vọng trước khi thấy hai ông anh trai đến.

Nhìn chung cũng xem như êm đẹp, dù cho mỗi người đều có suy nghĩ riêng ở trong lòng.

Lúc rời khỏi, Vương Tề tặng quà cho Ngạn Dung, một cái Macbook 12 inch Gold.

Nguyên một buổi tối, Ngạn Dung đến lúc này mới chủ động đưa mắt về phía Vương Cẩm hỏi ý kiến, cậu không biết món quà này có thể nhận hay không, người ta khi ở lúc mờ mịt luống cuống, đều sẽ theo bản năng ỷ lại vào người mình thân mật nhất.

Vương Cẩm thay cậu nhận lấy, nói: “Cám ơn đại ca.”

Ngạn Dung vội vàng nói như vẹt: “Cám ơn đại ca.”

Vương Cẩm nhìn cậu, cậu trả cho Vương Cẩm một ánh mắt trắng dã.

Vương Cẩm cười lên, dựa vào thói quen bình thường, trợn trắng mắt nói lên việc sắp làm mình làm mẩy xong rồi.

Nói tạm biệt Vương Tề xong, Ngạn Dung ngồi xe Vương Cẩm về nhà, Vương Siêu cũng muốn đi cùng, bị Vương Tề gọi lại, không làm gì được đành mặt mày ủ rũ ở lại nghe giảng đạo, hướng về phía Ngạn Dung làm một động tác kéo khóa miệng, căn dặn cậu nhất định phải thật kín miệng.

Thật ra hắn rất yên tâm với Ngạn Dung, không phải thế lúc đầu đã chả nói với Ngạn Dung mấy câu kia.

Vương Cẩm và Ngạn Dung cùng nhau về trước, sau khi lên xe, Ngạn Dung liền đem món quà cậu vừa nhận được mở ra, bật máy lên chơi.

Vương Cẩm nói: “Thắt dây an toàn trước đã nào, về nhà rồi chơi.”

Ngạn Dung thắt chặt đai an toàn, đem máy Macbook ôm vào trong ngực.

Vương Cẩm buồn cười, nói: “Thích nó đến thế à?”

Ngạn Dung nói: “Thích, thích luôn anh trai anh.”

Vương Cẩm: “…”

Ngạn Dung quay đầu nhìn anh, nói: “Anh tại sao không nói cho em biết việc ngày hôm nay phải gặp mặt ảnh.”

Vương Cẩm thở dài, nói: “Vốn là định mang đến cho em niềm vui bất ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ em không kinh hỉ là sao.”

Ngạn Dung ngậm chặt miệng không nói câu nào.

Vương Cẩm còn chưa nghĩ ra tại sao cậu lại đột nhiên nổi tính tình, nhìn cậu không muốn nói, cũng không hỏi nữa, giẫm chân ga lái xe về nhà.

Một lát sau, Ngạn Dung tự mình không nhịn được, nói: “Sau này anh lại muốn sắp xếp buổi hẹn gì, đều phải nói trước với em.”

Vương Cẩm nói: “Được.”

Ngạn Dung mím mím môi, trịnh trọng nói một việc: “Em là người lớn, anh lại không thương lượng với em đã tự mình quyết định, em sẽ tức giận.”

Vương Cẩm nghĩ, hóa ra vì cái này mà không vui sao? Anh đáp ứng: “Được, sau này có chuyện gì đều thương lượng với em.”

Ngạn Dung thấy thái độ và giọng điệu của anh đều rất thành khẩn, trong lòng thoải mái hơn nhiều, lại nghĩ, Kim Việt không phải người tốt, cố ý nói mấy câu đáng ghét để gây xích mích tình cảm giữa cậu và Vương Cẩm, bạn trai cũ của Vương Siêu cũng là người xấu, nhưng Vương Cẩm lại là người tốt thế này, cậu còn lâu mới vì hai người xấu này mà nghi ngờ Vương Cẩm.

Cậu bắt đầu tự mình thức tỉnh, nói: “Em hôm nay hình như không đủ nhiệt tình với anh trai anh, anh ấy có thể sẽ không thích em hay không?”

Vương Cẩm đương nhiên sẽ không nói thật, huống chi bỏ qua chuyện anh cùng Ngạn Dung yêu nhau, Vương Tề vốn sẽ không chán ghét một thiếu niên giống như Ngạn Dung, thế nên thuận miệng nói: “Nếu như ổng không thích em, làm sao còn tặng em quà chứ? Đừng nghĩ nhiều quá, ổng chẳng qua vốn không thích cười đùa nói chuyện, ở đâu cũng đều thế cả.”

Ngạn Dung nhớ lại, trông mong nói: “Anh ấy vừa đẹp trai vừa khốc, quá tuyệt vời.”

Cậu hi vọng sau này mình có thể lớn lên thành một người đàn ông giống như Vương Tề, vóc dáng cao như vậy, cơ bắp trâu như thế, nghe nói còn biết cả võ!

Cậu đột nhiên nhớ ra một việc, quay đầu chỉ trích Vương Cẩm: "Phải rồi, anh còn lừa em!"

Vương Cẩm kinh ngạc nói: "Anh lừa em cái gì?"

Ngạn Dung nói: "Anh nói anh đại hình dáng hệt như bố anh, hại em cho rằng ảnh cũng là Vin Diesel, nhưng ảnh vốn chính là Brad Pitt."

Vương Cẩm dở khóc dở cười, Vương Tề ngũ quan quả thật là giống ông bô, trong ba thằng con trai thằng giống bố nhất là Vương Tề, Ngạn Dung đem 'hình dáng giống' lý giải thành 'đều là kẻ trọc đầu cơ bắp xăm mình', hiện tại còn đi trách anh.

Anh rất tò mò, hỏi: "Nếu so sánh anh trai anh với Brad Pitt, thế anh là ai?"

Ngạn Dung nói: "Anh đương nhiên là Mufasa rồi."

Vương Cẩm: "… Ồ."

Anh rất khó để không ghen tị, Vương Tề là đẹp trai lại khốc như Brad Pitt, anh thì chỉ là một con sư tử đực, còn vừa xuất hiện đã làm ngay ba ba.

Có điều suy nghĩ kỹ lại, Ngạn Dung lại thật sự đặc biệt thích con sư tử đực này, nhưng đúng chưa từng nói qua yêu thích Brad Pitt.

Về đến nhà, bởi vì lát nữa Vương Siêu cũng trở lại, trong sân không đỗ được hai chiếc xe, Vương Cẩm đem xe lái vào gara, chờ anh đi ra, đã thấy Ngạn Dung đứng bên cạnh hai cây hoa Đỗ Quyên, đôi cây mùa xuân hai người cùng nhau trồng.

Vương Cẩm gọi cậu: "Đừng đứng đó nghịch, có muỗi đó, cẩn thận cắn sưng khắp người em đấy."

Ngạn Dung chạy trở lại, nói: "Đỗ Quyên không còn bông hoa nào, tuần trước còn rất nhiều mà."

Vương Cẩm nói: "Kỳ nở hoa của Đỗ Quyên chỉ đến đầu hạ, phải đến sang năm mới nở lại."

Anh cầm chìa khóa mở cửa, Ngạn Dung đứng cạnh anh, kiễng mũi chân, vui vẻ nói: "Sang năm khi hoa nở, em cũng cao gần bằng anh rồi."

Hai người hiện tại chiều cao hơn kém nhau khoảng 7-8cm, dựa vào tốc độ vóc dáng cao lên năm nay của Ngạn Dung, đúng thật là sang năm có thể gần đuổi kịp.

Vương Cẩm có chút phiền muộn, không biết nên tiếp lời kiểu gì, không nói tiếng nào mở cửa.

Ngạn Dung nhận ra, vẻ mặt không nhịn được buồn bã, ôm Macbook mới của mình vào nhà theo.

53. Chương 53: Cưỡi Ngựa

Có khả năng Vương Cẩm không thích cậu cao lên, cũng không hy vọng cậu trưởng thành.

Ngạn Dung nghĩ như vậy, có một chút khổ sở.

Nguyên nhân Vương Cẩm yêu thích cậu, sẽ giống như lời Kim Việt nói sao?

Cậu muốn hỏi Vương Cẩm, nhưng lại không dám, nếu như đáp án đúng là như vậy, cậu sẽ không thể chịu đựng được đâu.

Hôm nay là ngày nóng nhất trong những ngày hè, ngồi trong nhà cũng oi bức vô cùng, bước vào cửa cái Vương Cẩm đầu tiên là đem hết điều hòa bật lên, hỏi: "Trong tủ lạnh có dưa hấu, muốn ăn không?"

Ngạn Dung ôm Macbook ngồi xuống ghế sofa, trả lời: "Muốn uống sinh tố dưa hấu."

Vương Cẩm rửa tay đi làm sinh tố dưa hấu.

Ngạn Dung nghịch máy tính mới của mình một lát, download mấy phần mềm thường dùng, sau đó từ mấy bức ảnh bên trong Icloud chọn một tấm làm màn hình nền, là lúc trước khi ngủ cậu tựa vào vai Vương Cẩm tự sướng, chỉ chụp được có gò má Vương Cẩm, hình như lúc đó anh đang xem mail, dáng vẻ nghiêm túc vừa đẹp trai lại vừa gợi cảm.

Vương Cẩm bưng ly sinh tố dưa hấu tới, ngồi bên cạnh cậu, nhìn thấy màn hình nền, cười nói: "Bạn học hoặc giáo viên của em mà thấy sẽ báo cảnh sát mất đấy."

Dù là ai nhìn thấy đều sẽ cảm thấy hai người trong bức hình kia quá là mờ ám.

Ngạn Dung không để ý nói: "Trước khi đến trường em sẽ đổi cái khác."

Vương Cẩm đưa sinh tố dưa hấu cho cậu, cậu uống được nửa ly đã thôi, đưa trả cái ly cho Vương Cẩm, nói: "Dưa hấu này không ngọt."

Vương Cẩm nói: "Em trai anh mua."

Anh đem ly còn thừa uống cạn, phát hiện bên mép Ngạn Dung có dính một vòng tròn nước trái cây màu đỏ nhạt, môi cũng ướt át, lấp lánh, chính bản thân cậu cũng không biết, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên cái máy tính mới.

Vương Cẩm đặt ly xuống, giật lấy một tờ giấy ăn, sau đó giúp Ngạn Dung lau miệng, trên mặt còn mang theo ý cười tràn ngập sủng nịnh ôn nhu.

Ngạn Dung tâm trí quay trở về, cảm thấy Vương Cẩm đang coi mình như một bé cục cưng, nhanh chóng giật lấy tờ giấy tự mình lau lau qua loa, cũng không còn tâm trạng nghịch máy mới.

Vương Cẩm nhìn thấy cậu không muốn chơi nữa, hỏi: "Bài tập làm xong chưa?"

Ngạn Dung nói: "Làm xong rồi."

Vương Cẩm nói: "Lên gác đi, để anh kiểm tra xem."

Hai người một trước một sau đi lên tầng, Vương Cẩm bật điện cầu thang, so với mọi ngày tối hơn rất nhiều.

Ngạn Dung ngẩng đầu liếc mắt nhìn, nói: "Có một bóng đèn không sáng."

Vương Cẩm cũng thấy, nói: "Lúc sáng lúc không, chắc tiếp xúc giữa chân bóng với máng đèn kém, mấy hôm trước anh có bảo Vương Siêu rảnh quá không có việc gì thì thay bóng đèn đi, nó chắc không để ý rồi."

Trên bậc cửa sổ ở chỗ ngoặt cầu thang phía trước có để một cái bóng đèn mới, hẳn là do Vương Siêu cầm đến, không biết sao lại quên không thay.

Ngạn Dung cầm lấy cái bóng đèn nhỏ kia, nóng lòng muốn thử: "Vậy để cho em, em sẽ thay bóng đèn, trước đây em từng thay rồi."

Mặc dù thay bóng đèn không phải kỹ năng cao siêu gì, nhưng Vương Cẩm vẫn nói: "Siêu thế cơ à, thế để anh làm trợ thủ cho em, đợi anh trước hết đi lấy cái thang."

Ngạn Dung bèn đứng chờ dưới cái bóng đèn không sáng kia.

Sau một lát, Vương Cẩm tay không trở về, cạn lời: “Anh còn đang thắc mắc thằng nhóc Vương Siêu đem bóng đèn ra rồi sao còn không thay, loay hoay nửa ngày trời mới biết nó đem cái thang làm hỏng, hôm nay cứ để kệ thế vậy, sáng mai tính sau.”

Ngạn Dung nói: “Không có thang, lấy một cái ghế đến cũng được, cũng không cao lắm.”

Cậu cũng không phải rất thích việc thay bóng đèn, cậu chỉ muốn để cho Vương Cẩm thấy cậu cũng là một người lớn, cho dù là thay bóng hay bất kể việc gì khác, cậu cũng có thể làm được.

Cậu muốn đi xuống lấy ghế, Vương Cẩm lại kéo cậu lại, nói: “Bậc thang hẹp thế này, không có chỗ nào kê ghế được.”

Ngạn Dung chỉ đành thôi, ngẩng đầu nhìn cái đèn kia, thất vọng nói: “Em nếu như cao được đến đó thì tốt rồi.”

Vương Cẩm nghĩ một lát, đi xuống bậc thang, quay lưng với Ngạn Dung rồi ngồi xổm xuống, nói: “Vậy chúng ta cùng cao to đến thế nào.”

Ngạn Dung không hiểu lắm, Vương Cẩm vỗ vỗ lưng mình, nói: “Lên.”

Ngạn Dung khi còn bé cũng chưa từng chơi trò này, cẩn thận từng li từng tí một tràn ngập mới mẻ cưỡi lên cổ Vương Cẩm. Cậu tuy rằng dáng người cao, nhưng nói cho cùng chỉ là thể trạng của một thiếu niên, xương nhẹ, cũng hơi gầy, Vương Cẩm đứng lên như thế không tốn sức mấy, nhưng là cậu vẫn sợ, không ngừng nhắc nhở ‘Em sắp ngã rồi’, ‘Anh đừng lung lay’, ‘Giữ chặt em’ các kiểu, thật vất vả mới ổn định được, chậm chạp đem bóng đèn thay xong.

Vương Cẩm nhìn cậu đem chụp bóng đèn lắp vào, nói: “Được rồi, thả em xuống nhé.”

Ngạn Dung lúc này không sợ nữa, trái lại còn cảm thấy thú vị, hỏi: “Em nặng không? Anh có mệt không?”

Vương Cẩm nói: “Không mệt, em gầy quá.”

Ngạn Dung làm nũng: “Thế để em chơi một lúc.”

Vương Cẩm cứ thế cõng cậu lên 5-6 bậc thang, cậu chơi càng ngày càng nghiện, vốn có hơi sợ, vẫn luôn để Vương Cẩm nắm chặt tay không buông, hiện tại thì bạo đến mức thả cả tay ra.

Vương Cẩm sợ cậu té, nói: “Chơi đủ chưa? Xuống đây đi.”

Ngạn Dung không chịu: “Chơi thêm một lúc nữa, hay là anh mệt rồi?”

Vương Cẩm đột nhiên nhanh chân phóng lên cầu thang, Ngạn Dung sợ đến độ "A a a a a a" kêu loạn xì ngầu, cúi người ôm lấy đầu Vương Cẩm, Vương Cẩm bị che mắt không nhìn thấy đường nên dừng lại, cười ha ha hỏi: "Chơi vui không?"

Hai người đang chơi rõ là cao hứng, bên dưới đột nhiên có một giọng nói vang lên: "Hai người đang làm cái vẹo gì vậy?"

Ngạn Dung lại bị dọa sợ hết hồn xém thì té, Vương Cẩm nhanh tay giữ eo cậu, cậu cũng vội vàng trượt xuống dưới.

Vương Siêu vẻ mặt kinh ngạc đứng dưới chân cầu thang ngẩng cổ lên nhìn, vẻ mặt 'dường như đang thấy hai kẻ thiểu năng'.

Ngạn Dung xấu hổ muốn chết, trốn sau lưng Vương Cẩm không dám nhìn hắn.

Vương Cẩm nghiêm mặt nói: "Còn có thể làm gì, làm cái việc lẽ ra mày phải làm nhưng lại không làm, đổi bóng đèn mới."

Vương Siêu kêu oan: "Thang hỏng rồi sao trách em được?"

Vương Cẩm còn chưa kịp nói tại hắn làm hỏng thang, hắn đã lại cướp lời: "Cũng chẳng có ai để cho em cưỡi ngựa."

Vương Cẩm: "..."

Vương Siêu ném tiếp một câu: "Em mua tôm hùm đất cay, một phần thật lớn, nhanh xuống ăn đi." Xoay người chạy biến.

Vương Cẩm không ăn đồ nhiều dầu mỡ, nghiêng người hỏi Ngạn Dung: "Muốn ăn không?""

Ngạn Dung rất thích ăn tôm hùm đất cay, lại sợ hiện tại mà đi ăn Vương Siêu sẽ trêu chọc mình, nhưng nghĩ lại, Vương Siêu đã nói cho cậu một bí mật lớn đến vậy, còn cười được ai, thế là nói: "Muốn."

Vương Cẩm nói: "Vậy anh về phòng kiểm tra bài tập của em trước, em cũng đừng ăn nhiều quá, không tốt cho tiêu hóa."

Anh trở về phòng, Ngạn Dung chậm rì rì đi xuống nhà.

Vương Siêu khoanh chân ngồi trên ghế sofa ăn tôm hùm đất cay, vào đến nhà là không đội mũ, quả đầu trọc còn hơi phản quang, cộng thêm làn da đen thui bị cháy nắng, nhìn từ xa như một quả trứng kho.

Hắn nhìn thấy Ngạn Dung đi một mình, hỏi: "Sao lại có mình em? Chồng em đâu?"

Ngạn Dung: "… Ai?"

Lúc Vương Siêu ở với bạn trai cũ, cái gì cũng có thể gọi được, hiện tại cũng do quen mồm, kết quả thấy vẻ mặt khiếp sợ của Ngạn Dung, mới nhớ ra cậu vẫn còn là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, sửa mồm: "Anh hai anh đâu sao không xuống? Anh mua những ba phần cơ."

Ngạn Dung còn đang bị một câu ngắn ngủi – "chồng em" – chấn động đến ngây ngây ngất ngất, nói: "Anh, anh ấy nói món này quá nhiều dầu."

Vương Siêu nói: "Ảnh đang muốn dưỡng sinh, muốn cứu vớt lại tuổi… găng tay đây này."

Ngạn Dung đeo găng tay bóc tôm ăn theo, hỏi lại: "Dưỡng sinh là gì?"

Vương Siêu nói: "Chính là cái này không ăn cái kia không ăn, ăn bữa chính xong là thôi, không thức đêm không uống rượu, ngủ trước 12h, chọt chọt chọt nhất định phải đeo bao."

Hắn chỉ đang lảm nhảm, Ngạn Dung thế nhưng nghe xong lại đàng hoàng trịnh trọng tin, gật đầu nói: "Ừm, ảnh đúng là như vậy."

Vương Siêu: "… Đúng là có đeo bao à?"

Ngạn Dung vẫn còn chưa đến mức khai thật chuyện giường chiếu của mình với Vương Cẩm cho hắn, nói: "Đại ca gọi anh ở lại nhà hàng, không có đánh anh à? Em nghe Vương Cẩm Châu nói, đại ca thường đánh anh."

Vương Siêu bị kể xấu, cố cãi, nói: "Đấy là khi phạm lỗi thôi, lúc này đâu có tội gì đâu, đang yên đánh anh làm gì… Em không có đem chuyện anh kể với em nói cho anh hai anh đấy chứ?"

Ngạn Dung nói: "Không có."

Vương Siêu đem một con tôm đã bóc đưa cậu, nói: "Không nói là tốt rồi."

Ngạn Dung đem tôm nhét vào miệng, nuốt rồi mới nói: "Sao lại sợ bị anh trai biết?"

Vương Siêu nói: "Hai người họ bao che lắm, bị họ biết được là phiền."

Ngạn Dung hiểu được, nói: "Anh sợ bạn trai cũ gặp phiền phức?"

Vương Siêu sắc mặt khó coi, hàm hồ nói: “Em đừng phụ lòng tin tưởng của anh với em, đừng nói ra đó.”

Ngạn Dung thấy hắn không muốn nói thêm gì về người kia nữa, thế liền nói: “Được, em xin thề, em sẽ không nói ra.”

Hai người yên lặng ăn tôm một lúc, Vương Siêu hơi dừng tay, mặt lại tiện hề hề hỏi: “Anh hai nhà anh mỗi lần chịch đều đeo bao thật à?”

Ngạn Dung: “Không nói cho anh.”

Vương Siêu bất mãn nói: “Anh đã nói cho em bí mật lớn thế rồi còn gì, em cũng keo kiệt quá.”

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, nói: “Vậy em cũng chia sẻ cho anh một bí mật, anh cũng không được nói cho anh hai anh.”

Vương Siêu nghĩ thầm cái thằng nhóc chừng này tuổi thì có được bí mật gì, nhiều lắm là mấy loại chuyện kiểu như ở trường có bạn học nữ viết thư tình gửi cho, không muốn để cho anh hai biết. Hắn nói: “Được, miệng anh rất kín.”

Ngạn Dung cầm gói giấy ướt tặng kèm tôm hùm đất cay, lau sạch tay, dáng vẻ vẫn còn chút do dự.

Vương Siêu nói: “Sao em không dứt khoát chút nào hết vậy, em nhìn anh xem, khi nói chuyện nào có do dự chút nào đâu.”

Thật ra hắn chỉ tiện mồm nói thôi, nhưng Ngạn Dung thật sự bị kích động, nói: “Em không dứt khoát khi nào, em cho anh biết, em nghi ngờ Vương Cẩm Châu không phải thật sự yêu thích em.”

Vương Siêu buồn cười, nói: “Em nghĩ lung tung gì đấy? Không thích em mà ảnh còn chơi cưỡi ngựa với em à? Anh khi còn bé cũng chả được ảnh cho cưỡi bao giờ.”

Ngạn Dung nhăn mặt nói: “Ảnh mắc bệnh thánh mẫu, anh biết không?”

Vương Siêu: “… Cái gì? Bệnh gì cơ?”

Ngạn Dung cúi đầu, nói: “Hiện tại ảnh thích em, có khả năng bởi vì em còn nhỏ tuổi, không có bố mẹ, không có người nhà, không ai thương yêu em.”

Vương Siêu kỳ quái nói: “Coi như là vì đau lòng nên yêu thích em đi, vậy ảnh cũng vẫn thật sự là thích em mà.”

Ngạn Dung nói: "Không giống nhau, nếu như anh ấy yêu thích cái sự nhỏ yêu của em, sau này phải làm sao? Em không thể vẫn mãi thế này, em sẽ có ngày lớn lên thành một người đàn ông chân chính, chờ em trở nên mạnh mẽ rồi, đến lúc ấy có thể chăm sóc tốt chính mình, cũng có thể chăm sóc người khác, anh ấy có khả năng sẽ không còn thích em như bây giờ nữa."

Vương Siêu nghe xong thì ngơ ngơ ngác ngác, nói: "Anh thấy em nghĩ quá nhiều rồi, anh hai anh là một người rất có trách nhiệm, cho dù có như lời em nói, tương lai nếu hai người các em chia tay nhau, nhất định không phải do anh ấy nói ra, ảnh không phải loại người sẽ nói chia tay với người khác, anh ấy sẽ rất có trách nhiệm với em."

Ngạn Dung mím mím môi, nói: "Em biết anh ấy là người như thế, nhưng mà em không muốn có một ngày mình lại biến thành gánh nặng của Vương Cẩm, em hi vọng mình sẽ có giá trị với anh ấy, giống như anh ấy rất quan trọng đối với em, em sẽ yêu anh ấy vĩnh viễn, anh ấy sao lại có thể chỉ yêu em được mấy năm?"

54. Chương 54: Sự Khác Biệt Của Hai Thế Hệ

Phiền não tuổi thiếu niên, ở trong mắt đại đa số người trưởng thành, đều là 'Gò chữ ép thơ gượng tả sầu' một cách khác người, giống như hiện tại Vương Siêu nhìn Ngạn Dung, liền cảm thấy cậu chỉ suy nghĩ quá nhiều.

NOTE: 'vi phú tân từ cường thuyết sầu' là một câu thơ trong bài 'Thái lang tử' của Tân Khí Tật. Câu này có nghĩa là vì để làm được bài từ mới mà giả bộ sầu thương.

Trên đời này nhiều người yêu nhau như vậy, chia chia hợp hợp đâu phải lúc nào cũng liên quan đến tình yêu, nhiều vụ 'thất niên chi dương' như thế, già rồi còn ly dị, chả qua cũng chỉ vì mấy chuyện linh tinh vặt vãnh mà nổi lên hiềm khích, trải qua cảm giác mới mẻ của tình yêu đủ rồi thì ngày qua ngày sẽ dần trở nên cũ kỹ nhàm chán, thậm chí còn ghét bỏ cả cái nguyên nhân ngày trước yêu nhau, không ai muốn nhắc đến nó, tình cờ nhớ đến ngày còn trẻ yêu người này đến nhường nào, thì đều sẽ cảm thấy mình thật sự là mắt chó đui mù. Trên đời này những cặp bạn đời có thể ở bên nhau tay nắm tay lúc tuổi xế chiều, nói cho cùng cũng thường thường là vì trách nhiệm.

Đạo lý này, người trưởng thành đều hiểu, nhưng Ngạn Dung lại không hiểu.

Cậu cho rằng cậu xem Vương Cẩm là tất cả những gì mình có, cậu hi vọng Vương Cẩm cũng đáp lại cậu tình yêu và sự tín nhiệm giống như thế, đây mới là công bằng.

Cậu luôn cố cường điệu mình không phải là một anh bạn nhỏ, tâm tâm niệm niệm mong chờ mình nhanh nhanh có thể lớn lên, không phải chỉ vì muốn trở thành một người đàn ông chân chính có thể sóng vai đứng chung một chỗ với Vương Cẩm.

Cậu hi vọng mình có thể phát triển thành một thân cây bên cạnh Vương Cẩm, nhưng mà Vương Cẩm tựa hồ chỉ hy vọng cậu làm một cây dây leo.

Đây không phải sự công bằng mà cậu muốn, cũng không phải lý giải về tình yêu mà cậu hiểu.

Cùng Vương Siêu thổ lộ thầm kín xong, cậu không cảm thấy tâm tình tốt lên, ngược lại còn rước về buồn bực, Vương Siêu không hiểu được mình, cậu nghĩ, có khi 'tất cả người lớn' đều sẽ không hiểu được mình, nếu không phải vậy thì Vương Cẩm luôn hiểu lòng người như thế, cũng đâu có biết được cậu muốn cái gì.

Cậu ủ rũ nói tạm biệt Vương Siêu, lên gác trở về phòng.

Bài tập sách vở để ngay ngắn trên bàn học, trong phòng tắm có tiếng nước, Vương Cẩm đang tắm.

Cậu đẩy cửa phòng tắm ra, Vương Cẩm lúc này đang gội đầu, trên đầu toàn là xà phòng, nhắm mắt lại hỏi: "Ngạn Dung?"

Cậu đáp một tiếng: "Ừm."

Vương Cẩm nói: "Em trước tiên đi sửa bài tập một lúc đi, có một bài vật lý giải sai rồi."

Anh nghe được tiếng cửa đóng lại, cho rằng Ngạn Dung đi chữa bài, vậy là mở vòi sen ra gội đầu tiếp, gội sạch rồi, lau mặt mở mắt ra.

Ngạn Dung tựa lưng vào cửa đứng đó nhìn anh.

Vương Cẩm run lên, hỏi: "Sao vậy?"

Ngạn Dung mặt thâm trầm nói: "Em muốn hỏi anh một vấn đề."

Vương Cẩm tắt nước, nói: "Em hỏi đi."

Ngạn Dung nghĩ, hay là hỏi thẳng thì tốt hơn, có thể Vương Cẩm căn bản sẽ không nghĩ như thế, Vương Cẩm và Vương Siêu không giống nhau, Vương Cẩm thông minh như vậy, chuyện tình yêu cũng hiểu biết, mà Vương Siêu… nhìn có vẻ không thông minh cho lắm.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng vẫn có khả năng từ chính miệng Vương Cẩm nói ra đáp án khiến người ta đau lòng, tầm mắt Ngạn Dung lại trở nên tránh né, không dám nhìn thẳng vào mắt Vương Cẩm, cuối cùng tầm mắt vô tình rơi vào phần bụng dưới của Vương Cẩm.

Đèn phòng tắm rất sáng, chi tiết nhỏ cũng có thể thấy rõ ràng, cậu đã một thời gian dài không nhìn kỹ nơi đó, cảm thấy 'ngon' hơn một chút so với ấn tượng trước đây.

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung hết nói nổi: "Anh đột nhiên cương lên à?"

Vương Cẩm: "… Cái này không quan trọng, em muốn hỏi anh cái gì?"

Đối mặt với cái chỗ đã hơi cương lên, Ngạn Dung hỏi không được vấn đề nghiêm túc như thế, nói: "Chút nữa hỏi sau đi, anh tắm nhanh lên."

Cậu ảo não mở cửa đi ra ngoài.

Một lát sau, Vương Cẩm mặc áo tắm đi ra, vải vóc mỏng manh không che đậy được cái gì, xem ra là đã 'bình yên' lại rồi.

Anh hỏi trước: "Chữa lại bài vật lý chưa?"

Ngạn Dung nói: "Chữa rồi."

Vương Cẩm đến cạnh bàn học cầm vở bài tập lên xem, vừa xem vừa nói: "Vừa nãy muốn hỏi gì anh thế? Ừ, chữa đúng rồi, lần sau để ý một chút, không được sơ ý bất cẩn thế này."

Ngạn Dung nói: "Biết rồi. Em muốn hỏi… Anh khi xưa thích Kim Việt vì cái gì?"

Vương Cẩm kinh ngạc quay đầu nhìn cậu, hoàn toàn không nghĩ tới cậu sao tự dưng lại hỏi cái vấn đề này.

Ngạn Dung nhưng rất cố chấp, nói tiếp: "Hắn không đẹp trai chút nào, nhân phẩm cũng không tốt."

Nếu như là một người khác, vậy câu nói này đúng hẳn là mang theo đố kỵ tổn thương người, nhưng Ngạn Dung không phải, cậu chỉ đang hỏi vấn đề mình nghi vấn, cậu nhìn thấy khuôn mặt của Kim Việt không đẹp, nhân cách còn xấu.

Vương Cẩm nói: "Sao tự dưng lại hỏi cái này?"

Ngạn Dung ngồi ở trên giường đem gối ôm vào ngực, ngửa cổ nhìn anh, nói: "Hắn nói với em, là hắn theo đuổi anh, nhưng anh là vì đồng tình với hắn, nên mới đồng ý."

Vương Cẩm nói: "… Em lại thấy hắn?"

Ngạn Dung nói: “Không phải, hắn trước khi chuyển chỗ làm nói với em.”

Kim Việt nói, hắn từ một địa phương nhỏ đến Bắc Kinh thi, gia đình đơn thân, gia cảnh cũng thường, là trạng nguyên thi đại học ở quê nhà, nhưng đến Bắc Kinh, lại chỉ như một con gà rừng lạc vào bầy phượng hoàng, bỗng dưng chênh lệch làm hắn sinh ra tự ti rất nhiều, vì che giấu sự tự ti này, nên cố ý biểu hiện kiêu ngạo, nhưng trái lại rước lấy phản cảm, trong đám bạn nhân duyên rất kém. Hồi năm nhất đại học hắn thi cuối kỳ là một trong ba người đứng đầu, nhưng học bổng lại không có phần của hắn, hắn đương nhiên là rất tức giận, đến văn phòng tìm giáo viên hướng dẫn nói chuyện, giáo viên không có trong phòng, ở đó chỉ có mấy học sinh tích cực hỗ trợ thu dọn tài liệu – đứng đó chế nhạo hắn một trận, đều là người trẻ tuổi nóng máu, một câu không hợp là dùng tay chân. Sau khi các giáo viên trở lại, hầu hết mọi người lại ùa về một phía nói tự Kim Việt gây sự trước, ngay lúc tình huống oan ức bi phẫn tột cùng ấy, Vương Cẩm cũng ở đấy, lại đứng ra nói giúp cho hắn.

Kim Việt nói, hắn từ trước đến nay chưa từng gặp người nào bao dung lại ôn nhu như Vương Cẩm, lúc mới đầu hắn chỉ mong đơn phương yêu Vương Cẩm, nhưng mà Vương Cẩm trong trường học là một người nổi tiếng, điều kiện gia đình khá giả, lớn lên đẹp trai, đối với ai cũng hòa khí, không cùng một kiểu với mấy anh chàng đẹp trai thích vận động trong trường khi ấy, Vương Cẩm rất đặc biệt, rất được nữ sinh yêu thích. Hắn biết hắn không có ưu thế như mấy cô gái đó, có thể được Vương Cẩm chú ý đến cũng bởi vì hắn ở trong khoa bị người ta vây quanh công kích rất đáng thương, muốn được ở cùng Vương Cẩm thường xuyên, cũng chỉ đành ra vẻ mình rất đáng thương. Kỳ thật khi ấy trong nhà chu cấp chi phí cho cuộc sống của hắn ở trường học rất đầy đủ, nhưng hắn vẫn cứ chỉ mua thức ăn chay rẻ nhất căn tin, mặc cái áo khoác giặt đến bạc màu, Vương Cẩm rủ hắn ra ngoài chơi, hắn đi sớm hẳn một tiếng để chen tàu điện ngầm công cộng, là có thể xuất hiện một cách chật vật trước mặt Vương Cẩm, sau đó nói cho Vương Cẩm biết làm thế này có thể tiết kiệm được hai mươi mấy đồng gọi taxi.

Kim Việt nói, hắn giả tạo thảm đến độ chính hắn còn phải tin, thời điểm hắn tỏ tình, Vương Cẩm thậm chí còn không dám từ chối hắn, sau đó bên nhau, hắn nói muốn cái gì, Vương Cẩm đều sẽ cho hắn, Vương Cẩm nói hắn trước đây quá khổ rồi, muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này đều cho hắn.

Kim Việt nói, sau này hắn diễn mệt rồi, thật ra hắn không có thảm như thế, nhưng là Vương Cẩm vẫn cứ một mực chiều hắn như thế, hắn rõ ràng cũng đã bảo vệ đồ án tốt nghiệp xong, cũng không thể bước chân vào bệnh viện tốt như Vương Cẩm để thực tập, có thể do Vương Cẩm luôn thấy hắn là một kẻ yếu nhược cần được bảo vệ, xưa nay không coi hắn là một người yêu bình đẳng, hắn cảm thấy Vương Cẩm không thật sự thương mình, chỉ là cảm giác thành công khi bảo vệ kẻ yếu hơn mà thôi. Hắn khi đó như bị ma nhập, tìm một nữ bác sĩ yêu đương, hắn muốn chọc giận Vương Cẩm, muốn cho Vương Cẩm ý thức được hắn cũng là một người đàn ông. Quả nhiên Vương Cẩm bị hắn chọc cho tức giận, nhưng hắn cũng phải trả giá bằng đau đớn thê thảm, không còn cách nào có thể cứu vãn nổi tình cảm của Vương Cẩm.

Cuối cùng Kim Việt nói, Vương Cẩm là người trời sinh thích hợp làm bác sĩ, anh đối với bệnh nhân vĩnh viễn mang theo một tình cảm thương người trách trời, bệnh thánh mẫu của anh ăn sâu tận xương tủy, đối với người nhỏ yếu sẽ sản sinh cảm giác muốn bảo hộ, nhưng chỉ e chính bản thân Vương Cẩm cũng không nhận ra điểm này, ý muốn bảo hộ này không cùng một loại với tình yêu.

Trên mặt Vương Cẩm lộ ra mấy phần buồn cười hoang đường.

Ngạn Dung hỏi đến cùng: “Anh là vì đồng tình hắn, nên mới đồng ý bên hắn sao?”

Vương Cẩm đem bài tập của cậu nhét vào cặp sách, nói: "Dù có là vì sao, đã lâu như thế rồi, nói lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh hiện tại chỉ xem hắn như một người bạn học cũ."

Anh thật sự không muốn nhắc đến kẻ này, cũng không muốn để Ngạn Dung hiểu lầm mình với người yêu cũ trong lòng còn mang khúc mắc.

Nhưng cái lý lẽ này rơi vào tai Ngạn Dung lại mập mờ kiểu sao cũng được, cậu nghe không hiểu, cậu muốn hỏi Vương Cẩm là có phải vì mình không cha không mẹ không người yêu thương nên mới bằng lòng thích cậu, nhưng môi chỉ giật giật, không hỏi nên câu, nếu như hỏi ra rồi, cậu sẽ có một kết cục giống như Kim Việt, vĩnh viễn mất đi Vương Cẩm, thế thì phải làm sao?

Có thể Vương Siêu suy nghĩ cũng rất có lý, hà tất phải biết chân tướng việc vì sao đối phương yêu mình, thời điểm ở cạnh nhau, không bằng trước hết cứ vui vẻ bên nhau đã, như vậy mới là đúng… sao?

Cậu không có can đảm hỏi Vương Cẩm, nhưng trong lòng lại cứ canh cánh chuyện này, về đến trường học cũng vẫn giữ dáng vẻ lo lắng này.

Trong giờ học Kaitlyn gọi cậu cùng đến quầy tạp hóa trong trường mua bút, ra khỏi lớp học liền hỏi cậu: "Cậu sao thế? Giáo viên hỏi bài cậu, cậu lại thất thần, không giống cậu chút nào."

Cậu hàm hồ nói: "Trong nhà có chút chuyện."

Kaitlyn nói: "Tớ nghe bảo cậu cùng ba ba cãi nhau, còn chưa hòa hảo à?"

Bạn cùng phòng là kẻ miệng rộng! Ngạn Dung buồn phiền nói: "Không phải cãi nhau, chỉ là hắn không hiểu ý nghĩ của tớ."

Kaitlyn an ủi: "GAP? Không sao đâu, ba ba tớ cũng thường thường không hiểu nổi tớ, ông sinh ra lớn lên ở đất California, người lớn nước Mỹ đều thế cả. Phụ huynh Trung Quốc bình thường đều bảo thủ vô cùng, có suy nghĩ khác chúng ta cũng là chuyện bình thường, tớ mỗi lần cùng ba ba cãi nhau đều chỉ giận được 5 đồng hồ, sau đó nghĩ lại chỉ cần ông thương tớ tớ thương ông là được, cậu cảm thấy ba ba thương cậu không? Chú ấy muốn một đứa nhỏ khác?"

Ngạn Dung: "… Không phải, hắn rất yêu tớ."

Kaitlyn nói: "Vậy cậu thương chú ấy không?"

Ngạn Dung thành thật trả lời: "Yêu."

Kaitlyn nói: "Vậy cậu đừng như trẻ con thế được không? Phải biết tự hài lòng chứ."

Ngạn Dung bất mãn nói: "Này, tớ còn lớn hơn cậu mấy tháng đó, tớ không phải trẻ con."

Hai người vừa lúc bước vào cửa hàng tạp hóa, bên trong tủ lạnh đủ loại kem, Kaitlyn cười nói: "Đại ca ca, cậu mời tớ ăn kem đi."

Ngạn Dung sờ sờ túi áo, trong trường học tiêu tiền cũng phải quẹt thẻ học sinh, cậu không tính mua đồ, đi ra ngoài không mang theo thẻ, để ở ngăn bàn trong lớp, nhưng là con gái nhà người ta đã nói ra, từ chối thì không được thân sĩ cho lắm.

Ngay lúc này, Ben một mình đi vào, Ngạn Dung vội nói: "Mượn thẻ học sinh dùng một chút."

Nhìn cậu đứng trước tủ lạnh, Ben nói: "Muốn mua kem à? Tớ bao cậu."

Ngạn Dung nói: "Không phải, là tớ muốn bao cổ, nhưng tớ không mang theo thẻ."

Cậu chỉ chỉ sang bên cạnh, mặt Ben đột nhiên đỏ lên một cách khả nghi.

Ngạn Dung nhớ đến trước kia có một lần cậu chàng rất thẹn thùng nói rằng mình đã có người thầm mến, thì ra chính là Kaitlyn sao?

55. Chương 55: Cướp Ba Ba

Chiều tối ở sân trường đá bóng hơn một tiếng đồng hồ, Ngạn Dung và Ben cùng nhau đi về ký túc xá thay quần áo, buổi tối mỗi người còn tham gia hoạt động riêng mà mình yêu thích.

Trên đường trở về, Ngạn Dung nhớ đến một việc trong giờ học, cười hỏi: "Lúc trước ở nhà cậu xem bóng đá, lúc cậu đưa tớ xuống nhà, có lén lút nói mình thầm mến một cô bạn, có phải là Kaitlyn không?"

Ben mặt mũi lúng túng, lại có chút ngượng ngùng, gật gật đầu, thừa nhận.

Việc này cũng bình thường, Kaitlyn gương mặt xinh đẹp, tính cách hoạt bát rộng rãi, rất được các nam sinh hoan nghênh, ngay cả Ngạn Dung cũng cảm thấy cô nàng rất đáng yêu.

Ben có hơi khổ tâm nói: "Có điều cô ấy khả năng không thích tớ, cũng không thèm để ý đến tớ."

Có quan hệ rất tốt với Kaitlyn – Ngạn Dung bán đứt luôn cô bạn tốt: "Không phải đâu, lúc cậu vừa mới chuyển đến, nhỏ đã nói ngay với tớ rằng cậu rất đẹp trai, nhưng mà khốc quá, dáng vẻ không dễ tiếp cận, tớ cảm thấy nhỏ đối với cậu cũng rất có hảo cảm. Đừng nản chí, có muốn thổ lộ thử xem sao không?"

Ben ngày thường nhìn thì thận trọng cao lãnh, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một thằng nhóc nóng máu vắt mũi chưa sạch, nghe được cô gái mình thầm mến khen mình đẹp trai, mặt cậu chàng thoáng chốc đỏ lên, nói: "Tớ thấy nhỏ là căng thẳng đến nói chẳng nên lời, tiếng Anh tiếng Trung tất cả đều quên hết sạch, nhỏ lại không hiểu tiếng Đức, thổ lộ kiểu gì?"

Ngạn Dung nghĩ kế, nói: "Viết thư tình thì sao? Tớ có thể đưa giúp cậu!"

Ben cảm thấy biện pháp này không tồi, nhưng cậu chàng hiển nhiên là kẻ mới biết yêu, chần chờ nói: "Tớ chưa từng viết bao giờ, phải viết như thế nào?"

Ngạn Dung xung phong nhận việc làm quân sư quạt mo, rất tự tin nói: "Tớ từng viết rồi, viết cũng khá ổn, tớ có thể hướng dẫn cậu."

Ben vô cùng hoài nghi, hỏi: "Lẽ nào cậu đã từng yêu đương rồi à?"

Ngạn Dung kiêu ngạo, nói: "Tớ đương nhiên là yêu rồi, cậu cho rằng tớ giống cậu là một bé trai thẹn thùng thế sao?"

Ben: "…"

Cậu chàng thật sự là không nghĩ đến Ngạn Dung thế mà lại từng lén lút yêu đương, có chút không dám tin, nói: "Là cùng một cô gái Trung Quốc à? Tại sao trước giờ không thấy cậu nói bao giờ?"

Ngạn Dung cảm thấy mình nói hơi nhiều, nói lảng đi: "Sau này có cơ hội sẽ nói cho cậu biết, trước hết nói chuyện của cậu đi! Cậu rốt cuộc có muốn viết thư tình cho Kaitlyn không?"

Ben nói: "Muốn!"

Nói tới thư tình, Ngạn Dung tự nhiên nhớ đến bức thư tình kia, sau khi sửa chữa một chút trên đó, cũng không biết Vương Cẩm có nhìn thấy chưa, thời gian lâu thế rồi, Vương Cẩm hoàn toàn không thấy nhắc đến, chính cậu cũng sắp quên mất tiêu.

So với khi ấy, cậu luôn cảm thấy tình trạng hiện tại của mình với Vương Cẩm có chút nguy hiểm, dường như có chỗ nào không ổn lắm.

Khi đó bọn họ tràn ngập khát vọng từng giây từng phút với nhau, hận không thể đem những lời nói tâm tình êm tai nhất trên đời này nói cho nhau nghe. Mỗi sáng thứ hai phải chia tay, trong mắt cậu thế giới trở nên u ám hơn phân nửa, mà đến chiều thứ sáu, cậu lại có cảm giác ánh nắng chiều phía chân trời là một cảnh đẹp hiếm có trong đất trời. Mỗi khi nghĩ đến cái tên Vương Cẩm, trong lòng cậu bỗng nóng lên, cái thứ ánh sáng và nhiệt độ của tình yêu ấy khiến cậu cảm thấy mình cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng hiện tại, cậu nhớ đến Vương Cẩm, ý nghĩ đầu tiên là mất mát kéo theo phiền muộn, cậu sợ tình yêu của Vương Cẩm đối với cậu bắt đầu từ đồng tình, càng sợ mình lớn lên sẽ dần dần trở nên mạnh mẽ, tình yêu của Vương Cẩm cũng sẽ từ từ nhạt dần đi, trở nên mờ mịt, trở thành không thấy cũng không cảm giác được, mãi đến tận cuối cùng sẽ lại biến thành ràng buộc và trách nhiệm, không rời đi, nhưng cũng không yêu nữa.

Cậu rất mê man, không biết nên vượt qua con đường khốn khó một mình ấy như thế nào.

Cuối tuần rất nhanh lại đến, Vương Cẩm đến trường học đón cậu, hỏi: "Trước tiên đi ăn cơm hay là về thẳng nhà?"

Đây như là tiếng lóng riêng của hai người, ăn cơm và về nhà, một cái là lấp đầy bụng, một cái là muốn thỏa mãn tình dục trong mấy ngày tách ra.

Ngạn Dung lần đầu tiên chọn ăn cơm.

Vương Cẩm nhìn cậu, hỏi tiếp: "Đói bụng? Ngày hôm nay học tập rất vất vả sao?"

Ngạn Dung đột nhiên có chút buồn bực, hồi xưa cậu cảm thấy Vương Cẩm không chọc thủng tâm tư mình ngay thẳng mặt, là hiểu ý, là ôn nhu thông cảm, ngày hôm nay cậu thế nhưng lại thấy có chút không thích. Cậu vĩnh viễn chẳng thể nhìn thấu tâm tư Vương Cẩm, nhưng Vương Cẩm luôn có thể nhìn thấu cậu, rồi lại thường thường không nói ra.

Cái này chẳng lẽ chính là sự khác nhau giữa hai thế hệ mà Kaitlyn nói?

Thật là khiến người ta vừa tức giận lại vừa không thể làm gì.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia mây đen giăng kín, Vương Cẩm lý nào lại không nhìn ra, nhưng vừa mới nãy gặp nhau, rõ ràng mọi thứ vẫn đang tốt đẹp, tại sao đột nhiên lại nổi tính khí?

Giọng nói của anh mềm nhũn ra, dụ dỗ hỏi: "Thế muốn ăn gì nào? Ngày hôm nay rất nóng, không thì trước hết dẫn em đi ăn kem hộp nhé?"

Ngạn Dung khoanh tay mặt sưng mày sỉa nói: "Sao cũng được."

Vương Cẩm: "…"

Anh còn đang nghĩ phải dỗ tiếp kiểu gì, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Bệnh viện gọi đến, y tá trưởng nói: "Chủ nhiệm Vương, vừa nãy lúc anh đi về không ghé qua nhìn Thông

Thông, nó hiện tại nháo hết cả lên muốn gặp anh, thuốc cũng không chịu uống."

Vương Cẩm còn chưa kịp nói gì, bên kia lại đổi người, giọng điệu có chút cầu xin, nói: "Chủ nhiệm Vương, tôi là mẹ Thông Thông, anh có thể quay lại một chút được không? Tôi cũng biết là anh đã tan ca còn gọi anh quay lại là không được, nhưng là nó hiện tại chỉ nghe lời anh, tôi cùng bố nó hết cách rồi, coi như chúng tôi xin anh vậy, đợi Thông Thông khỏe rồi, chúng tôi nhất định hậu tạ anh."

Ngạn Dung chỉ nghe thấy Vương Cẩm nói một câu: "Vậy bây giờ tôi quay lại, đừng khách khí thế, chờ một lát thôi." Sau đó cúp điện thoại.

Cậu hỏi: "Phải trở lại bệnh viện à? Thông Thông là ai?"

Vương Cẩm nói: "Là bệnh nhân của anh, để anh đưa em về nhà trước."

Ngạn Dung là người biết phải trái, nghe thấy là vì công việc, cũng không nổi nóng vô cớ nữa, nói: "Em đi đến bệnh viện với anh, trong điện thoại sốt ruột như vậy, anh đưa em về không khéo lại muộn mất."

Vương Cẩm cười lên, nói: "Em không đói à?"

Ngạn Dung lại ngoác miệng ra, nửa đùa nửa thật cãi cố: "Em vốn dĩ đâu có nói là mình đói, đều là anh tự đoán thôi."

Mặc dù phải quay lại bệnh viện, nhưng thực tế ra thì không phải có ca cấp cứu bệnh nhân gì khẩn cấp lắm, Vương Cẩm trên đường vẫn dừng xe một lúc, mua cho Ngạn Dung hộp kem.

Quay lại bệnh viện, anh đến văn phòng thay quần áo, để Ngạn Dung chờ mình trong văn phòng, sau đó bản thân vội vàng bước nhanh đến phòng bệnh.

Ngạn Dung ăn xong hộp kem, không có chuyện gì làm, thế là lại mở ngăn kéo nghịch, túi kẹo và kem dưỡng da tay mùi hoa anh đào vẫn nằm nguyên chỗ cũ, cậu mở tuýp kem dưỡng da tay kia ngửi thử, sau đó tiện tay bóp một ít ra mu bàn tay mình, Vương Cẩm cũng không dùng, để đó chỉ lãng phí.

Cậu đem quyển notebook kia ra, mở ra nhìn, thư tình cậu gửi vẫn còn nguyên vẹn bên trong, gấp ngay ngắn, mở ra lại, lần trước cậu đem tất cả mấy câu 'em thích anh' trong thư đổi hết thành 'em yêu anh', khi đó cậu vừa mới bắt đầu học cách sử dụng từ này, mỗi một lần sửa, trái tim đều thình thịch muốn nhảy khỏi lồng ngực, bây giờ nghĩ lại thì thấy bản thân mình khi ấy quá buồn cười.

Cậu đem bức thư kẹp lại, cầm sổ để lại chỗ cũ, nhìn thấy bên cạnh có để một phong thư rất đẹp có tính nghệ thuật, bên trên viết 'gửi chủ nhiệm Vương', không có tem và dấu bưu điện, không phải là mấy phong thư được gửi qua bưu điện.

… Lẽ nào cũng là thư tình sao?

Cậu do dự, muốn mở ra nhìn không? Không muốn, nhìn lén thư của người khác là không lịch sự. Nhưng đó là thư của Vương Cẩm, cũng đâu phải là người khác. Vương Cẩm nếu như biết cậu nhìn trộm thư của mình, cũng chưa chắc đã tức giận. Nhưng tại sao Vương Cẩm lại đem bức thư này để ở đây, bức thư kia với bức thư tình cậu gửi có quan trọng như nhau không? Là ai viết thư cho Vương Cẩm?"

Trong đầu đấu tranh một hồi, cậu cuối cùng vẫn đọc.

Không phải thư tình, nhưng dưới cái nhìn của cậu cũng chả khác thư tình là bao, trong những câu chữ đều biểu đạt ngưỡng mộ đối với Vương Cẩm, nói Vương Cẩm là bác sĩ tốt nhất, là người hiền lành nhất, nói cảm ơn Vương Cẩm đã chăm sóc mình, nói mình ở đây được Vương Cẩm quan tâm nhiều hơn so với khi ở chỗ cũ mười mấy năm, còn nói cuộc đời mình đã bị Vương Cẩm ảnh hưởng, tương lai sẽ cố gắng học tập và thi vào ngành y, cũng muốn có thể làm một bác sĩ ưu tú như Vương Cẩm, hi vọng một ngày sẽ được đứng cạnh bên người Vương Cẩm.

Ngạn Dung muốn bùng nổ, ngoài cậu ra, người khác dựa vào cái gì muốn đứng bên cạnh Vương Cẩm? Quả thực là mơ hão!

Trên lá thư có ký tên "Thông Thông."

Cậu đem thư nhét lung tung về lại ngăn tủ, lao thẳng ra khỏi văn phòng.

Thông Thông chính là người bệnh nhân xương cột sống bị biến dạng cần được phẫu thuật, một bé trai 17 tuổi, sau khi phẫu thuật xong thân dưới tạm thời mất cảm giác, tuần này vẫn đang trong thời gian hồi phục, sau khi trải qua cảm giác hoảng sợ vì có thể bị liệt, tâm trạng vẫn không quá ổn định. Nhưng hắn rất tín nhiệm bác sĩ phụ trách của mình là Vương Cẩm, nhất là sau khi từ phòng ICU chuyển sang phòng bệnh thường, cùng Vương Cẩm tiếp xúc ngày càng nhiều hơn, dần dần trở nên có chút sùng bái Vương Cẩm, cũng có chút ỷ lại. Không chỉ các y tá biết, ngay cả bố mẹ hắn cũng biết rất rõ, lúc hắn nổi nóng không chịu ăn cơm, không chịu uống thuốc, không phối hợp lúc điều trị phục hồi, chỉ cần gọi chủ nhiệm Vương đến, hắn sẽ lập tức nghe lời ngay.

Tình huống hiện tại chính là như thế, Vương Cẩm sáng sớm hôm nay có đến thăm hắn, sau đó bận cả ngày cũng không đến tiếp. Hắn xế chiều đi làm vật lý trị liệu, tình trạng rất tốt, sau khi trở lại cao hứng muốn chia sẻ với Vương Cẩm, vừa hỏi y tá mới biết tin Vương Cẩm đã sớm tan ca về nhà, không thể chịu được, bắt đầu làm loạn, một lúc nói đau lưng một lúc lại nói đau thắt lưng, tóm lại là chỗ nào cũng không thoải mái, nháo đến thế bố mẹ hắn cũng không nổi cáu được, đành xin y tá gọi điện thoại cho Vương Cẩm.

Lúc này Vương Cẩm đã trở lại, thằng nhỏ này chuyện gì cũng đều không sao hết, ăn cơm uống thuốc phối hợp cực kỳ, nhìn trông có vẻ ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, cùng với lúc không có Vương Cẩm ở đấy dáng vẻ như hai người khác nhau.

Bên này Ngạn Dung tức giận xông ra khỏi văn phòng của Vương Cẩm, lại không biết phòng bệnh của cái người Thông Thông kia ở chỗ nào, chạy đi hỏi y tá trực ban, cái dì y tá kia vừa nhìn thấy cậu, cười nói

ngay: “Tìm chủ nhiệm Vương hả? Để cô dẫn cháu đi, vừa lúc cô có việc cần đến phòng bệnh.”

Cậu nói cảm ơn, theo dì y tá đi về hướng bên kia.

Dì y tá hỏi hắn mấy câu ‘Học cấp ba?’, ‘Học trường nào?’, “Thành tích ra sao?’, mấy câu kiểu này cậu đều thành thật trả lời.

Cuối cùng, dì y tá còn nói như đúng rồi, há mồm chốt ngay câu: “Cô cùng ba ba cháu là đồng nghiệp mấy năm rồi, hắn chưa từng đi về sớm, thế nhưng năm nay vì đón cháu tan học, mỗi ngày đến thứ sáu đều đi rất vội vàng, thương cháu thật đó.”

Ngạn Dung: “…”

Cậu biết bạn học của mình hiểu nhầm thế này, ai ngờ được đồng nghiệp của Vương Cẩm cũng hiểu nhầm y chang thế.

Đến khu phòng bệnh, dì y tá có việc cần đi trước, cô chỉ chỉ đầu bên kia hành lang, nói: “Bố cháu ở phòng 2104, tự mình đi qua đó đi. Haizz, đừng chạy, chậm một chút.”

Ngạn Dung đã chạy đến nơi, cửa phòng bệnh kia đóng, nhưng hiện tại vóc dáng đủ cao, không cần kiễng chân cũng có thể nhìn từ cửa sổ vào bên trong.

Vương Cẩm khom người đứng trước một giường bệnh, trên giường có một thằng nhóc người Trung Quốc mặc quần áo bệnh nhân, trên mặt tràn ngập nụ cười cùng anh kề tai nói nhỏ, không biết đang nói thầm cái gì, bên cạnh còn có một đôi vợ chồng trung niên, đầy mệt mỏi nhưng vẫn vui mừng nhìn hai người.

Ngạn Dung đột nhiên đẩy cửa ra, mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn về phía cậu.

Cậu lớn tiếng hướng về phía Vương Cẩm gọi: “Ba ba, ba ra đây!”

56. Chương 56: Bản Đồ Cơ Thể Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Cẩm bị dọa sợ hết cả hồn, vội vàng nói tạm biệt với một nhà ba người kia, nói: “Sao thế? Đi ra ngoài rồi nói.”

Ngạn Dung hơi bướng bỉnh, thở phì phò nhìn chằm chằm kẻ không thể tự lo liệu cho chính mình – Thông Thông, đang nằm trên giường bệnh ba mươi giây, mới bị Vương Cẩm đẩy ra cùng.

Hành lang cũng không phải là chỗ để nói chuyện, hai người một trước một sau trở về văn phòng của Vương

Cẩm. Vương Cẩm vừa mới đóng được cái cửa, Ngạn Dung đã tức giận hỏi: "Cậu ta vừa nói thầm cái gì với anh?"

Vương Cẩm ngẩn ra: "Em nói người bệnh kia?"

Anh không gọi đối phương là "Thông Thông", mà gọi là "Người bệnh kia", Ngạn Dung nguôi giận không ít, giọng điệu cũng bình tĩnh hơn, oán giận nói: "Cậu ta lớn như thế, còn có người nhà ở cùng chăm sóc, tại sao cứ một mực quấn quýt lấy anh?"

Cậu thế này rõ ràng là đang ghen, nhưng tâm tình của Vương Cẩm lại rất tốt, anh đối với người bệnh không thể có cái tâm tư kia được, bệnh nhân đối với anh cùng lắm cũng chỉ là sùng bái mà thôi, tất nhiên trước hết phải rũ sạch sự nghi ngờ này đã: "Cậu ta phẫu thuật xong vẫn chưa đi lại được, cha mẹ cậu ta lại còn ồn ào muốn ly hôn…"

Không đợi anh nói xong, Ngạn Dung lại bùng nổ: "Ly hôn đáng thương lắm à? Em còn không có ba mẹ đây này!"

Vương Cẩm: "…"

Anh đưa tay ra muốn ôm Ngạn Dung, cậu lại không chịu để anh ôm, đổi giọng: "Không phải! Em không có đáng thương."

Vương Cẩm có hơi chua xót trong lòng, Ngạn Dung không bao giờ tỏ ra yếu thế trước mặt người khác, kể cả có là trước mặt anh, cũng rất ít khi nhắc đến ba mẹ ruột, hiện tại trong lúc nóng vội nhắc đến, câu tiếp theo đã ngay lập tức cường điệu rằng bản thân mình không đáng thương.

Tính cách này, thật khiến người khác không thể không đau lòng cậu.

Vương Cẩm nắm lấy tay cậu, đem Ngạn Dung kéo vào trong lồng ngực mình, cậu tránh mấy lần không thoát được, hầm hừ nói: "Anh cảm thấy cậu ta đáng thương thế là đối xử tốt với cậu ta, nhiều người đáng thương như vậy, anh có thể đối với tất cả mọi người đều thế không?"

Vương Cẩm vỗ vỗ lưng cậu, ôn nhu giải thích: "Anh không phải thấy cậu ta đáng thương nên mới đối xử tốt với cậu ta, chỉ do cậu ta là bệnh nhân, anh là bác sĩ, đây là công việc của anh."

Kỳ thật Ngạn Dung hiểu được anh nói đúng, nhưng không sao vui lên được, hỏi: "Anh tại sao lại đem thư cậu ta gửi để trong ngăn kéo?"

Vương Cẩm: "… Vậy anh nên để chỗ nào?"

Ngạn Dung cả giận nói: "Tiện tay để đâu chả được, nếu không có chỗ để thì có thể vứt đi, không được để cùng một chỗ với bức thư tình em gửi cho anh, em mới là người quan trọng nhất của anh."

Mấy lời này quá trẻ con, Vương Cẩm hết cách, đành nói: "Vứt, ngày mai anh sẽ vứt."

Ngạn Dung nói: "Không được, hiện tại vứt luôn."

Cậu dùng sức tránh khỏi tay Vương Cẩm, chạy đến trước ngăn kéo, đem cầm lá thư kia ra, vốn đang tính xé, lại cảm thấy xé thư của người khác thì không tốt, cuối cùng cũng không ra tay được, đơn giản là vứt nguyên phong thư vào trong thùng để giấy rác.

Vương Cẩm đứng bên cạnh nhìn, thấy hơi có chút dở khóc dở cười, chỉ là không biểu hiện ra trên mặt, không thì chả khác nào tưới dầu lên cơn ghen của Ngạn Dung.

Ngạn Dung chỉ vào anh, nói: "Cậu ta nếu như lại viết thư cho anh, không cho phép anh nhận, cũng không cho nghe cậu ta nói thầm."

Vương Cẩm đàng hoàng trịnh trọng đáp ứng: "Được, không nhận, không nghe."

Ngạn Dung nói: "Cũng không được phép đối với cậu ta tốt quá."

Vương Cẩm giả vờ khổ sở nói: "Cậu ta không chịu uống thuốc, lại làm loạn muốn gặp anh thì làm sao bây giờ?"

Ngạn Dung không nhìn ra được anh đang có ý đùa mình, còn nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nói: "Vậy thì gọi y tá tiêm cho cậu ta, dùng cái kim to nhất, tiêm đau mấy lần là cậu ta sợ ngay."

Vương Cẩm lúc này thật sự là không nhịn được, cười ra tiếng.

Ngạn Dung phản ứng lại, vài bước đã vọt đến, đấm loạn vào người Vương Cẩm, vừa đấm vừa nói: "Anh còn cười em? Cái tên tồi tệ dụ dỗ người khắp nơi này!"

Vương Cẩm không chống cự không đánh trả, cũng chẳng đau gì lắm, nên tùy cậu "đánh" mình một trận như mèo cào.

Ngạn Dung không phải không có sức để đánh đau, chủ yếu là không muốn đánh đau "trái tim" của chính mình.

Đùa giỡn một trận, Vương Cẩm giả đò cầu xin tha thứ: "Được rồi được rồi, đau quá."

Ngạn Dung dừng tay, nói: "Điêu toa, em đâu có dùng sức."

Vương Cẩm nói: "Thật á? Vậy sao anh đau thế này, còn đánh anh nữa có khi anh phải gọi mấy cô y tá đến phân xử xem sao, em đứa nhỏ này sao lại có thể đánh ba ba mình thế cơ chứ."

Ngạn Dung: "…"

Vương Cẩm than thở: "Vốn cái chuyện anh có con trai này chỉ là lời đồn, không có bằng chứng cụ thể, em được lắm, kêu một tiếng rõ to, hiện giờ lời đồn cũng thành thật rồi, gọi gì không gọi lại đi gọi ba ba."

Ngạn Dung không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì, bạn học cũng đều cho là như thế, cậu cố ý bắt nạt Vương Cẩm, nói: "Em cứ gọi, ba ba, ba ba, ba ba ba ba ba ba, em cứ gọi cứ gọi cứ gọi."

Cậu muốn bắt nạt Vương Cẩm, thế là một bên gọi một bên rất chi là khiêu khích tiến gần về phía Vương Cẩm.

Ngạn Dung còn đang mặc đồng phục của trường, đồng phục mùa hè là áo ngắn tay cách điệu từ quần áo huấn luyện Type 99, kiểu có đai ở eo, Ngạn Dung eo nhỏ chân dài, mặc vào vốn đã nhìn rất đẹp, Vương Cẩm buổi chiều lúc vừa nhìn thấy cậu đã có chút không hold được, nếu không phải cậu bày ra quả mặt cáu kỉnh, đã sớm bị kéo về nhà làm như vầy như vầy.

NOTE: Type 99 là xe tăng tân tiến nhất của TQ.

Cậu hiện tại mặc bộ quần áo ghẹo lòng người này, lanh lảnh gọi một tiếng 'Ba ba' nhưng một chút ý tứ 'Ba ba' cũng không có, còn vừa gọi vừa sán lại gần cơ thể người ta.

… Vương Cẩm rất nhanh đã bị cậu gọi đến cứng cả lên.

Anh cảm giác được, sửng sốt một chút, mặt lập tức đỏ lên, Vương Cẩm ý thức được người yêu gọi câu 'Ba ba' này có chút sắc tình.

Anh tuy rằng có phản ứng, nhưng thật sự không tính làm gì ở ngay chỗ này, anh không chắc Ngạn Dung đối với mấy việc tình thú kiểu này có phản cảm hay không.

Nhưng một giây sau, Ngạn Dung liền chủ động sờ mó anh, hỏi: "Hồi tết, em nằm viện ở đây, anh nhớ anh đã nói gì với em không?"

Vương Cẩm bị cậu sờ đến căng thẳng hết cả người, chả nghe thông điều gì: "Hả?"

Ngạn Dung nói: "Anh nói anh muốn chịch em ở tất cả mọi nơi."

Cậu tiến lại gần Vương Cẩm hơn một chút, ngẩng khuôn mặt ửng hồng rướn về phía trước, nói: "Em cũng muốn."

Trong phòng làm việc có một chiếc giường khám bệnh, bình thường rất ít khi dùng để xem bệnh, những lúc nghỉ trưa Vương Cẩm tình cờ rảnh rỗi cũng sẽ nằm nghỉ một hồi, tuy rằng hơi hẹp, nhưng cũng rất sạch sẽ.

Đồng phục của Ngạn Dung bị lột sạch, quay lưng về phía Vương Cẩm, quỳ trên giường khám bệnh, giường quá nhỏ, hai chân cậu chìa ra ngoài mép giường, Vương Cẩm đứng giữa hai chân cậu, chậm rãi đi vào.

Tuy rằng Vương Cẩm đã khóa kỹ cửa, nhưng Ngạn Dung chưa từng thử qua việc làm chuyện này ở bên ngoài, phía ngoài hành lang thỉnh thoảng có tiếng người đi qua đi lại, cậu hơi khẩn trương, tim đập rất nhanh, với tay về phía sau muốn sờ vào người Vương Cẩm để tìm cảm giác an toàn, Vương Cẩm ấy nhưng lại bắt lấy tay cậu đè lên trên bức tường, cậu không tự chủ được ngước lên nhìn tay mình, nơi ấy vừa vặn dán một tấm bản đồ cơ thể người, ghi chú rõ ràng tên từng bộ phận.

Vương Cẩm chú ý đến, nắm ngón tay cậu di chuyển lên trên vị trí "Tuyến thượng thận", nói: "Chỗ này là chỗ phân bố vật chất, khiến cho nhịp tim của em trở nên đập nhanh như vậy."

Ngạn Dung há to miệng thở hổn hển, một câu cũng không nói được.

Vương Cẩm giật giật, lại nắm lấy tay cậu đặt lên "Tuyến tiền liệt", cười nói: "Hiện tại chạm đến đây."

Ngạn Dung kêu thảm một tiếng, eo đã hoàn toàn mềm nhũn.

Vương Cẩm dỗ cậu, nói: "Thả lỏng một chút… Em có phải là lén dùng kem dưỡng da tay của anh không?"

Cái mùi hoa anh đào kia thật sự quá ngọt.

Ngạn Dung run đến không dừng lại được, còn định già mồm, nói có một câu mà vừa thở vừa nói lắp đến cả nửa phút: "Của anh là của em…"

Vương Cẩm thả tay cậu ra, nắm lấy hai bên hông cậu, cúi người cắn lỗ tai Ngạn Dung, nói một câu ám chỉ tràn ngập sắc tình rằng: "Ừm, đều là của em."

Trường học tan lúc 5h30, Vương Cẩm đón được cậu, rẽ trái rẽ phải vòng vèo đến bệnh viện khoảng chừng 6h10, 9h hơn mới về đến nhà.

Vương Cẩm đem xe đỗ lại, gọi Ngạn Dung đang ngủ gà ngủ gật: "Tỉnh lại nào, về đến nhà rồi."

Ngạn Dung giật mình mở mắt ra, mơ mơ màng màng nói: "Nhanh vậy à? Anh có phải là quên mua pizza không?"

Vương Cẩm chỉ chỉ hộp pizza đặt ở ghế sau, nói: "Trên đường đã mua rồi, em ngủ nên anh không đánh thức em."

Ngạn Dung xoa xoa bả vai, nói: "Em vừa mệt vừa đói."

Vương Cẩm cởi đai an toàn cho cậu, cười nói: "Ăn hai miếng pizza đi đã rồi ngủ."

Hai người xuống xe, Vương Cẩm cầm pizza, Ngạn Dung đi được hai bước rồi thì vẻ mặt vi diệu đứng lại.

Vương Cẩm đóng cửa xe đi đến, hỏi cậu: "Sao thế?"

Ngạn Dung khép chặt hai chân, nói: "Chảy ra rồi."

Phòng làm việc không có ba con sói, cũng không tiện tắm rửa, tuy rằng sau khi làm xong có xử lý qua, nhưng mà vẫn còn sót lại một ít.

Cảm giác này rất là quỷ dị, luôn cảm thấy một giây sau sẽ trượt xuống chân, cậu đứng yên một chỗ không muốn đi tiếp, Vương Cẩm liền để cậu ôm hộp pizza, rồi ôm ngang cậu lên. Tới cửa, cũng là cậu mò lấy khóa của Vương Cẩm mở cửa.

Trong nhà tràn ngập hương vị tôm hùm đất cay. lại sáng rồi Siêu ơi =)))

Vương Siêu đang bóc vỏ tôm quay đầu lại nhìn hai người, không còn gì để nói: "Em nói hai người nè, cả ngày không cưỡi ngựa thì bế công chúa, còn chưa chịu thôi à?"

Vương Cẩm không phản ứng hắn, ôm Ngạn Dung đi về phía cầu thang.

Ngạn Dung thế nhưng tiếp lời Vương Siêu: "Anh sao lại ăn tôm hùm đất cay nữa? Anh tính ngồi nguyên chỗ đó ăn tôm cả tuần sao?"

Vương Siêu xoay đầu, con mắt nhìn đuổi theo cậu, nói: "Bậy nào, em tưởng em đang đánh phó bản, anh là NPC, không di chuyển chút nào à?"

Ngạn Dung lúc này tâm trạng rất tốt, nói tiếp: "Bọn em mua pizza, anh ăn không?"

Vương Siêu cười nói: "Em trước hết từ trên tay ảnh xuống đi, qua đây anh mời em ăn tôm."

Vương Cẩm đã đi đến chân cầu thang chuẩn bị bước lên, Ngạn Dung bám vai anh nói về phía Vương Siêu: "Không được… Em không tiện."

Vương Siêu não vốn đã đầy mấy thứ rác phẩm đồi trụy, não bổ ý của cậu, cười hì hì nói: "Anh nói rồi mà, chả có chuyện gì mà làm một pháo lại không giải quyết được cả."

Vương Cẩm đã ôm Ngạn Dung lên tầng không thấy bóng, hắn còn ở phía sau lớn tiếng bổ sung: "Làm một pháo mà vẫn không xong, thì làm thêm pháo nữa."

Trở lại phòng, Ngạn Dung cực kỳ đói bụng, trước tiên ăn một miếng pizza, rồi mới cởi quần áo đi tắm rửa, Vương Cẩm sợ cậu làm không sạch nên cũng đi theo vào, kết quả còn chưa làm sạch được, lại vừa hay trơn trượt, hai người không nhịn được, quả thật là lại làm một pháo.

Dưới tầng, Vương Siêu chén xong tôm nằm trên ghế sofa phơi bụng, cảm giác chính mình cũng nên đi đánh một pháo mới phải đạo.

Tóc hắn đã dài hơn một chút, lúc vuốt có chút ram ráp, tuy rằng không trở lại được vẻ đẹp trai trước đây, nhưng chí ít nhìn không giống trứng kho nữa, chi bằng ra ngoài tìm mấy chỗ biểu diễn chơi, tiện thể hẹn một em gái "đoàng" một phát, có người từng nói bắn súng nhiều thì lông nhanh dài, chính là Lương Tỳ, nên độ tin cậy rất cao.

Cái đôi trên tầng kia, ở trong phòng tắm chịch xong mới ra, Ngạn Dung bám dính vào trên người Vương Cẩm không chịu xuống, đã ôm dính vào nhau rồi còn không chịu để yên.

Cậu hiện tại rất vui vẻ, vừa vì cảm giác sinh lý sung sướng, vừa vì tự cảm thấy rằng đã tiêu diệt được tình địch ngầm nên có cảm giác thành công, lo lắng đã buông được hơn nửa nên muốn bù lại khoảng thời gian ưu sầu này.

Hun nhau mãi đến tận khi môi tê dại, cậu mới coi như thôi, nằm ở trên giường nghỉ ngơi một lúc, đá đá chân Vương Cẩm, nửa làm nũng nửa ngạo kiều nói: "Vừa nãy di động của em reo, anh giúp em lấy lại đây đi."

Vương Cẩm từ balo cậu lấy cái điện thoại ra, nhìn thấy trên màn hình một dãy đều là tin nhắn weixin của "Đầu gối đại đế Benjamin".

– Hết chương 56 –

Đây là 1 trong 2 tấm postcard tặng kèm sách: cảnh vừa chịch chịch vừa giảng dạy bản đồ cơ thể người =)))

57. Chương 57: Uống Rượu

Vương Cẩm đưa chiếc di động qua.

Ngạn Dung mở khóa điện thoại, nhìn mấy tin weixin chưa đọc, môi hơi cong lên nở nụ cười, ngón tay nhanh chóng gõ chữ trả lời đối phương, cũng không biết bên kia nói cái gì, nét mặt cậu trở nên vô cùng phong phú.

Vương Cẩm nhìn mấy lần, rồi xoay đầu đi chỗ khác, quay lưng với Ngạn Dung ngồi trên giường, cũng lấy điện thoại của mình ra xem một cách mất tập trung, trong lòng có chút lẫn lộn khó tả.

Anh đối với Ben, giống như Ngạn Dung đối với Thông Thông, đều là đố kỵ, rồi dường như lại là hai loại đố kỵ khác nhau.

Trước đây anh vẫn luôn hi vọng Ngạn Dung có thể chơi thân với bạn cùng trang lứa, hi vọng từ mối quan hệ tốt đẹp đó, có thể làm cho Ngạn Dung trở nên cởi mở lạc quan hơn, chuyện bây giờ phát triển rất tốt theo hướng anh mong đợi, mà điều thầm kín anh mong muốn nhất, cũng đã dần dần lộ ra —— Ngạn Dung sẽ gặp được người cùng lứa tuổi có sở thích hợp nhau, những người này có thể cho Ngạn Dung niềm vui sướng mà anh không cho được.

Ngạn Dung có bề ngoài vừa đẹp lại vừa đáng yêu, thi thoảng còn lộ ra vẻ gợi cảm mê người một cách tự nhiên, đối với mấy nam sinh xu hướng tình dục chưa ổn định, tỉnh tỉnh mê mê mà nói, chỉ sợ một thoáng dao động là không cẩn thận rơi vào trong vòng mê luyến vừa ngây ngô vừa cuồng nhiệt ấy.

Bọn họ thắng ở khoảng cách, mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy Ngạn Dung, có rất nhiều cơ hội tiếp cận cậu, làm cậu vui lòng, cùng cậu đá bóng, dẫn cậu đi chơi game, cùng nhau học tập cùng nhau cạnh tranh, ngày qua ngày, nỗ lực dùng hormone tràn ngập tuổi trẻ cuồng nhiệt ấy bắt được cậu, xâm chiếm cậu.

Vương Cẩm không cảm thấy cái loại ý nghĩ này có gì cực đoan, nếu anh là bạn thân cùng lứa bên cạnh Ngạn Dung, anh có khi còn làm nhiều hơn thế. Giả dụ anh có thể quay trở lại về thời cấp ba, bên người lại có một bạn học nam giống như Ngạn Dung, cái cảnh anh bị ông bô oánh cho tơi bời kia, có khi còn diễn ra sớm hơn mấy năm.

Nhưng hiện tại anh cái gì cũng không làm được, dũng khí come out đã sớm bị dùng cho sai người. Anh có thể cho Ngạn Dung vui sướng và thỏa mãn, chẳng qua là ỷ vào lớn tuổi, kinh nghiệm phong phú, cho dù không có một người như anh, tương lai Ngạn Dung cũng có thể cảm nhận được những khoái cảm kích thích kia. Anh có được thân thể kiều diễm như hoa của Ngạn Dung, tình yêu say đắm như lửa của cậu, nhưng hoàn toàn không thể cho Ngạn Dung những thứ này kia mà người khác cho cậu.

Hai người gần trong gang tấc, Vương Cẩm thế nhưng trong chớp mắt lại bi quan đến độ không gì sánh được.

Cố vấn tình cảm đêm khuya cho Ben xong, Ngạn Dung đem điện thoại để cạnh gối, sán lại gần ôm lấy eo Vương Cẩm, hỏi: “Ba ba, anh đang suy nghĩ gì thế?”

Vương Cẩm: “… Không được gọi bậy.”

Ngạn Dung để tay lên cơ bụng anh sờ tới sờ lui, cười nói: “Chỉ gọi trên giường, xuống giường không gọi, có được không?”

Vương Cẩm nắm lấy bàn tay đang tác quái kia, xương cốt thiếu niên vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, tay nhỏ sờ lên gái trai khó phân, mười ngón dài nhỏ, ngón tay mượt mà, bàn tay mềm mại lại trắng mịn, lòng bàn tay ấm nóng. Anh cầm lấy cái tay kia đặt ở trên tim mình, không tiếng động thở phào, tâm tình nóng nảy ấm ức thoáng cái bình phục lại.

Ngạn Dung bàn tay cách cơ ngực Vương Cẩm cảm nhận được nhịp tim bên trong, còn tưởng là Vương Cẩm lại đang trêu chọc mình, vươn hai tay ôm lấy cổ anh, cả người dán sát vào lưng Vương Cẩm, nhiệt tình hôn lên mặt anh, môi chạm đến râu mép ngắn ngắn, cậu cũng không sợ ráp, còn vươn đầu lưỡi mềm mại hồng nhạt ra liếm những sợi râu cưng cứng kia, đem cằm trái Vương Cẩm liếm cho ướt nhẹp.

Vương Cẩm cười nói: "Anh nuôi một con mèo nhỏ quấn người."

Mèo nhỏ nói: "Em không phải là mèo nhỏ, em là một con hổ to." Nói xong còn bắt chước mãnh thú từ trong cổ họng gầm gừ một tiếng "Gừ ừ ừ", đáng yêu cực kỳ luôn.

Tuy rằng không biết tại sao cậu bỗng dưng làm nũng bừa bãi đến mức này, có điều Vương Cẩm cũng rất chi là thích bộ dáng này của cậu, buồn cười nói ngay câu: "Không phải là sư tử Simba chứ?"

Ngạn Dung cũng nhớ tới đã từng đem anh so sánh với Mufasa, cười thuận theo nói: "Ba ba, em có chuyện muốn nói với anh."

Vương Cẩm hỏi: "Chuyện gì?"

Ngạn Dung nói: "Em muốn tối mai đi sang nhà Ben xem trận chung kết Champions League."

Vương Cẩm: "…"

Nũng nịu nửa ngày trời, là vì sợ anh không đồng ý?

Anh hỏi: "Ben mời có một mình em à?"

Ngạn Dung nói: "Không đâu, còn có vài người bạn học khác nữa, đều là mấy người bình thường ở trường đá bóng cùng nhau."

Vương Cẩm không tỏ thái độ gì.

Ngạn Dung ôm anh lay lay lay, mong đợi hỏi: "Em có thể đi không?"

Vương Cẩm nở nụ cười, nói: "Tất nhiên là được."

Ngạn Dung hoan hô một tiếng, càng dùng sức ôm chặt anh, vui vẻ nói: "Em biết ngay anh nhất định sẽ đồng ý mà."

Vương Cẩm chỉ là không nói được cái lý do 'không thể', mỗi cuối tuần của Ngạn Dung hầu như đều cùng

anh ở bên nhau, ở cái tuổi này thi thoảng có những hoạt động riêng, đây là điều bình thường đến không thể bình thường hơn.

Anh không có cách nào giống Ngạn Dung, đối với việc bỗng dưng tòi ra một Thông Thông, là phóng ngay đến ghen tuông thoải mái thẳng thắn như thế được, anh từ mấy tuần trước đã bởi vì cậu trai người Đức kia mà chua xót, nhưng thủy chung không nói ra được câu nào.

Bởi anh biết rất rõ, thứ anh đố kỵ không phải Ben, anh đố kỵ chính là Ben có tuổi thanh xuân để trải qua cùng Ngạn Dung.

Anh vẫn có một tâm tư, hi vọng Ngạn Dung có thể chậm rãi trưởng thành, chỉ khi Ngạn Dung lớn lên chậm một chút, anh mới có thể già đi chậm một chút, mới có thể làm bạn càng lâu bên cạnh Ngạn Dung.

Tuổi tác là một đề tài quá mức tàn khốc, Ngạn Dung quá nhỏ, cậu ngây thơ như thế, căn bản không thể hiểu những điều này, Vương Cẩm cũng không muốn để cho cậu hiểu ra sớm.

Mỗi một người sớm hay muộn đều phải tạm biệt sự ngây thơ, chờ ngày đó đến, vậy xem như đã trưởng thành rồi.

Tối muộn hôm sau, ăn cơm xong, anh chở Ngạn Dung đến nhà Ben, Ngạn Dung còn đặc biệt mặc bộ quần áo tuyển thủ của câu lạc bộ Bóng đá Hoàng gia Madrid.

Khi tách ra, anh hỏi Ngạn Dung: “Ngày mai mấy giờ đến đón em về?”

Ngạn Dung dùng giọng Đông Bắc sứt sẹo nói: “Anh nỏ cần đón yêm, yêm tỉnh ngủ tự mình về được.”

Vương Cẩm nói: “Ngày mai không có ca, không sao đâu.”

Ngạn Dung suy nghĩ một chút, nói: “Vầy khi nào tỉnh yêm gọi cho anh, anh tới đón yêm rồi mình cùng nhau đi xem phim.”

Vương Cẩm đồng ý, Ngạn Dung lại dặn anh: “Anh nhớ phải mang quần áo cho yêm thay đó, yêm nỏ mặc đồ đá bóng đi xem phim đâu.”

Vương Cẩm nói: “Em mặc gì cũng dễ nhìn.”

Ngạn Dung cũng biết mình đẹp, đắc ý một lúc, mới nói: “Đi coi phim mặc đồ đá bóng nỏ lãng mạn tẹo nào, trai thẳng mới mặc như thế, yêm là một tiểu gay mờ.”

Vương Cẩm không nhịn được cười, anh ngày hôm nay đi làm, Ngạn Dung chờ ở nhà với Vương Siêu cả

ngày, học được một đống thứ linh tinh.

Mấy cậu bạn đã đến nhà Ben gửi tin nhắn âm thanh thúc giục, Ngạn Dung dùng giọng điệu bình thường nói: "Đừng vội, đến đây."

Cậu vội vội vàng vàng xuống xe, lùi lại rồi vẫy tay với Vương Cẩm, nói: "Anh lái xe chậm một chút ha."

Cả đêm, Vương Cẩm ngủ không ngon, nhắm mắt cái là lại thấy cảnh Ngạn Dung mặc áo tuyển thủ Real Madrid cao hứng nhảy nhảy nhót nhót ngay trước mặt.

Đến sáng sớm, anh đúng 7h thì tỉnh, đứng lên làm đồ ăn sáng, vừa ăn vừa nhìn <Thời sự buổi sáng>, thấy được tin tức tối qua Real Madrid đoạt cúp Champions League kỳ này, không nhịn được cười cười, Ngạn Dung tối qua nhất định rất cao hứng.

Cơm nước xong dọn dẹp sạch sẽ, nhân lúc vẫn chưa nắng quá, anh dành chút thời gian ra sân cắt tỉa lại mặt cỏ một lúc, cũng tiện thể tỉa tót lại hai cây đỗ quyên kia.

10h, Vương Siêu từ trên gác chạy xuống, cuống cuồng bận rộn hoảng loạn chạy ra cửa, vội vàng chạy đi quay một chương trình giải trí lâm thời sắp xếp, đây là lần ra mắt đầu tiên trước công chúng kể từ ngày hắn đi Tây Tạng trở về.

12h30, Ngạn Dung còn chưa gọi điện thoại về.

Vương Cẩm đứng ngồi không yên, Ngạn Dung có phải đã quên mất cuộc hẹn ngày hôm qua rồi không? Hay cùng bạn học đi chơi chỗ khác? Chắc không đến mức xem đá bóng xong ngủ thẳng đến giờ này mà không tỉnh chứ?

Anh gọi điện thoại đến, chuông reo hơn 30 giây bên kia mới tiếp, Ngạn Dung đúng thật còn đang ngủ, âm thanh nghe rất mơ mơ màng màng: "Ừm… Vương Cẩm Châu?"

Vương Cẩm nói: "Còn ngủ sao? Nhanh lên một chút, cha mẹ bạn học em không có ở nhà sao?

Ngạn Dung đầu óc còn chưa tỉnh hẳn, nói: "Cha mẹ ai? Không biết."

Vương Cẩm nói: "Anh bây giờ đến đó đón em, về nhà lại ngủ, ở trong nhà người khác mà ngủ nướng là không lễ phép."

Ngạn Dung nhẹ nhàng đáp lời: "Được."

Vương Cẩm đến bên dưới nhà Ben, gọi điện thoại cho Ngạn Dung, ngồi trong xe, nhìn thấy cậu loạng chà

loạng choạng đi ra, chậm rì rì lên xe, quần áo đá bóng trên người có nhiều nếp nhăn… Còn có chút mùi cồn.

Vương Cẩm cau mày nói: "Em uống rượu?"

Ngạn Dung dùng tay chắn ngang mắt, nói: "Uống một chút, 6-4, em cao hứng quá."

Người ngủ không đủ sẽ thấy ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, Vương Cẩm lấy kính râm của mình cho cậu đeo, nói: "Mùi nồng thế này, thật chỉ uống một ít?"

Ngạn Dung nói: "Thật sự không uống nhiều, là uống bia."

Vương Cẩm nhìn cậu không có tinh thần, cũng không nói nữa, đưa cậu về nhà ngủ bù.

Giấc ngủ này đặc biệt sâu, trời đã tối rồi, Vương Siêu cũng đã trở về, cậu còn chưa tỉnh.

Vương Cẩm thi thoảng vào nhìn cậu một chút, sợ cậu khát nước khó chịu, đỡ cổ và sau gáy, đút cho cậu nửa chén nước.

Điện thoại của cậu rơi xuống khỏi tủ đầu giường, chắc là mệt quá tiện tay vứt một cái, rơi xuống đất cũng không biết.

Vương Cẩm nhặt lên hộ cậu, trên màn hình khóa lại có một chuỗi tin nhắn weixin, một người có tên "Công phu mộc tượng O'Neal" nhắn đến. Vương Cẩm gần như đoán ra được quy luật đặt tên weixin của mấy cu cậu này, Ben gọi là "Đầu gối đại đế Benjamin", Ngạn Dung thì tên "Cơ bụng quái trộm Ian", cái tên "Công phu mộc tượng" này, chắc hẳn cũng là một trong số tiểu đồng bọn cùng nhau đá bóng – tên O'Neal, đại khái là thích công phu Trung Quốc rồi.

O'Neal nói: "Cậu xem đoạn video này đi ha ha ha."

"Để ý đến tớ chút coi."

"Còn không để ý tớ là tớ gửi vào group lớp đó nhé."

"Tớ gửi đó nha."

"Gửi thật á."

"Cậu đừng hối hận đó."

Cuối cùng còn có tin do "Đầu gối đại đế Benjamin" gửi đến: "Cậu xem đoạn video O'Neal gửi chưa?" Kèm thêm một icon thẹn thùng.

Vương Cẩm hiếu kỳ, video gì thế? Điện thoại Ngạn Dung không có cài pass, anh đến cùng vẫn nhịn không được, mở ra coi.

Trong video là cảnh Ngạn Dung ngồi cạnh mấy cậu trai cũng mặc áo tuyển thủ Real Madrid, trên bàn một đống lon bia đổ ngang đổ dọc, mấy cu cậu dùng tiếng Anh ồn ào hét lên: "Hôn môi! Hôn môi! Hôn môi!"

Ngạn Dung ngồi trên sofa đỏ hết cả mặt, không biết là bởi vì uống bia hay là vì thẹn thùng, Ben ngồi bên cạnh cậu, giơ ngón giữa về phía quay phim, đột nhiên xoay người nắm cằm Ngạn Dung hôn lên, sau đó trong video chính là một trận la hét lung tung cùng tiếng huýt gió, điện thoại đang quay cũng rung rung lắc lắc đến là kinh, nhưng càng thế lại càng tỏ ra rằng hình ảnh hôn môi bên kia rất kịch liệt.

Vương Siêu lại gọi tôm hùm đất cay bên ngoài về, shipper đưa đến tận cửa, hắn cầm tôm đi vào, còn chưa kịp đặt xuống, đã thấy Vương Cẩm mặt mũi tối sầm từ trên gác đi xuống, trong tay cầm chìa khóa xe, bộ dạng trông giống muốn đi ra ngoài.

Hắn hỏi: "Muộn thế này còn đi đâu? Ăn tôm không?"

Vương Cẩm liếc hắn một cái, nói: "Đi, anh mời mày uống rượu."

Vương Siêu mừng híp cả mắt, hắn tất nhiên cũng muốn một chén giải ngàn sầu, có bạn nhậu uống cùng đương nhiên càng tốt, nhưng lại kỳ quái hỏi: "Anh, anh trước giờ không phải không uống rượu à?"

Vương Cẩm nói: "Mày trước đây cũng đâu có đi làm gay."

Vương Siêu: "..."

Uống rượu thì uống rượu, sao còn phải đâm chọt vào nhược điểm của người ta hu hu hu.

58. Chương 58: Chia Tay

Ngạn Dung ngủ một giấc thẳng đến tận sáng sớm, nửa tỉnh nửa mê làm ổ trong ngực Vương Cẩm, ngửa đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đã 7h10 .

Vương Cẩm – đồng hồ sinh học cứ đúng 7h là tỉnh ngủ – lại chưa có tỉnh.

Ngạn Dung không mặc gì, cậu rất nhanh nhận ra bộ Vương Cẩm đang mặc trên người không phải là đồ ngủ, mà là áo phông và quần tây, nhìn nhàu đến không ra hình dạng gì, đã vậy trong không khí còn tràn ngập mùi rượu, không giống như tỏa ra từ người cậu.

Cậu nhẹ nhàng đẩy đẩy ngực Vương Cẩm, kêu lên: "Vương Cẩm Châu."

Vương Cẩm như là tỉnh lại từ cơn ác mộng, chấn động cả người một lúc, chậm rãi mở mắt ra, âm thanh có chút khàn, nhẹ nhàng nói: "Hả?"

Ngạn Dung kỳ quái hỏi: "Anh tối qua uống rượu à?"

Vương Cẩm đem cánh tay bị cậu gối lên rút ra, ngồi dậy, ấn ấn huyệt thái dương, mất tập trung nói: "Uống một chút."

Ngạn Dung nhớ đến câu ngày hôm qua Vương Cẩm nói với mình, sao y bản chính nói: "Mùi nồng thế này, thật chỉ một chút?"

Vương Cẩm cười cười với cậu, có chút mệt mỏi.

Ngạn Dung cũng bò dậy, quỳ bên cạnh anh, quan tâm hỏi: "Anh không phải trước giờ không uống rượu trắng à? Sao thế?"

Vương Cẩm nói: "Uống cùng em trai."

Ngạn Dung tin thật, còn cảm thấy cùng em trai đang thất tình uống rượu, Vương Cẩm thật đúng là một anh trai tốt. Cậu rất ra dáng mà sờ sờ trán Vương Cẩm, nói: "Khó chịu không?"

Vương Cẩm cười cợt, nói: "Vẫn tốt, còn em?"

Ngạn Dung nằm bò về phía trước, nhoài lên ngực Vương Cẩm, làm nũng nói: "Em có hơi đau đầu."

Vương Cẩm nói: "Anh đi pha cho em chén nước mật ong, uống xong thì tắm nước nóng, sẽ đỡ hơn một chút."

Ngạn Dung nói: "Ừm, pha nhiều chút, anh cũng phải uống. Trên quần áo anh có mùi hôi quá, anh hôm qua còn nôn ra hả?"

Vương Cẩm nắm lấy bả vai đem cậu đẩy ra một chút, nói: "Khó ngửi đúng không? Đừng lại gần như thế."

Ngạn Dung nói: “Anh có nặng mùi hơn nữa em cũng không sợ.”

Cậu tiếp tục sán lại đấy, ra vẻ muốn hun Vương Cẩm, lại bị anh tránh né.

Cậu bất mãn nói: “Anh sao lại phải tránh thế, em đâu có chê anh.”

Vương Cẩm chỉ chỉ đồng hồ, nói: “Lại lèo nhèo nữa là bị muộn mất.”

Thời gian thật sự rất gấp, hai người tự xuống giường xong hầu như không dừng lại được lúc nào, vội vàng chạy ra cửa, trên đường rẽ vào Mac Donald mua hai phần ăn sáng, Vương Cẩm để một suất sang bên cạnh, anh phải lái xe, Ngạn Dung ngồi ở ghế phụ ăn phần của mình.

Cuối tuần này cậu trải qua khá hài lòng, hài hòa mọi mặt với Vương Cẩm, đội bóng hâm mộ cũng thi đấu thắng, chỉ là không nên uống rượu, ngủ đến tận 20 tiếng, hiện tại còn ngây ngây ngất ngất không tỉnh táo hẳn.

Khi đến cổng trường cùng Vương Cẩm tách ra, cậu cảm thấy so với trước đây không khác gì lắm, cậu không nỡ tách ra, muốn ở ngay cổng trường cùng Vương Cẩm hôn tạm biệt kịch liệt, tâm tư không đặt bên trong cổng trường, mà vượt đến tận năm sáu ngày sau, trông mong Vương Cẩm nhanh nhanh một chút lại tới đón cậu. Bọn họ vẫn chưa có làm tình “ở tất cả mọi nơi”, còn rất nhiều trải nghiệm mới đang chờ đợi bọn họ đi thử.

Cậu có chút cảm giác như đã mở ra một thế giới mới, trong sách viết phải cùng người yêu duy trì cảm giác tình yêu mới mẻ, thì ra chính là ý này nha.

Cậu đóng cửa xe, rồi gõ gõ cửa sổ, Vương Cẩm đem kính xe hạ xuống.

Cậu khí thế hùng hổ dặn dò: “Anh nhớ là đã đáp ứng em, không được cùng bệnh nhân thân mật quá.”

Vương Cẩm nở nụ cười bất đắc dĩ với cậu, nói: “Được, nhớ mà.”

Cậu thỏa mãn, nói: “Vậy anh đi đi, lái xe chậm một chút.”

Vương Cẩm nói: “Ngạn Dung, vậy em…”

Ngạn Dung chờ anh nói hết.

Vương Cẩm: “… Phải cùng bạn học ở chung vui vẻ hòa thuận.”

Ngạn Dung mặt mày xị xuống: “Em với bọn họ ở chung vẫn tốt mà.”

Ngạn Dung nhanh chóng chạy vài bước, trước khi đóng cửa kịp chạy vào.

Cậu quay đầu lại nhìn chiếc xe còn chưa đi kia, ở xa xa khoát tay một cái, hô: “Ba ba! Tạm biệt!”

Sau đó rất hài lòng chạy vào lớp học.

Cậu và giáo viên vào cửa gần như cùng lúc, mới ngồi vào chỗ là đã bắt đầu học, giáo viên kiểm tra bài tập cuối tuần, vừa lúc kiểm tra đến cậu, còn khen cậu viết chữ Hán càng ngày càng đẹp.

Kiểm tra cậu xong, giáo viên đi xuống mấy bàn phía sau, Ngạn Dung còn đang chìm trong vui sướng khi được khen ngợi, bạn cùng bàn đụng đụng vào cánh tay cậu, nói: “Mấy đứa các cậu xem bóng trông vui phết nhỉ?”

Ngạn Dung nhỏ giọng nói: “Mấy cậu ấy kể à? Đúng là rất vui, cậu xem không? 6-4 đó! Làm sao không vui cho được?”

Bạn cùng bàn nhún vai, nói: “Tớ không hiểu bóng đá, tớ nói cái đám trong video ấy, các cậu thật là…”

“Không được nói chuyện riêng.” Giáo viên đứng phía sau nhắc.

Bạn cùng bàn đành ngậm mỏ lại, Ngạn Dung không hiểu ra sao, nghĩ… video gì?

Mãi cho đến khi tan học, cậu mới biết là video gì.

Bạn cùng bàn nhìn biểu cảm trên mặt cậu lộ ra, kinh ngạc nói: “Cậu thật sự không biết à? Ngày hôm qua O’Neal chia sẻ trong group, rất nhiều bạn học đã xem qua.

Ngạn Dung mau chóng lấy điện thoại của mình từ trong cặp ra, mở weixin nhìn, phát hiện O’Neal nhắn cho cậu mấy cái tin, nhưng mà không có thông báo nhắc nhở, là đã bị xem qua rồi?

Bạn cùng bàn nhìn vẻ mặt khó coi của cậu, nói: “Cậu không phải tức rồi đấy chứ? Thật ra cũng không có gì, mọi người đều biết các cậu nhất định chỉ đang đùa nhau thôi mà… Ian?”

Ngạn Dung đột nhiên đứng phắt lên, cái ghế “rầm” một tiếng đổ xuống đất, các bạn học sáng sớm thứ hai còn đang uể oải nháy mắt hồi phục tinh thần.

Ngạn Dung đi đến trước bàn O’Neal ngồi, chất vấn: “Tại sao không được tớ đồng ý cậu đã quay cái video

kia? Còn truyền cho người khác xem nữa?"

O'Neal bị vẻ mặt của cậu dọa sợ, nói: "Tớ có hỏi cậu rồi…"

Ngạn Dung nói: "Tớ đồng ý sao?"

Các bạn học cũng nhận ra bầu không khí không được ổn, đều yên lặng nhìn về phía bên này, O'Neal hết sức khó xử.

Ben ngồi sau tiến đến, nói: "Ian, mọi người chỉ đùa một chút thôi…"

Ngạn Dung vô cùng tức giận, lớn tiếng nói: "Chuyện cười này vui lắm à? Ép tớ cùng cậu hôn nhau vui lắm à? Lẽ nào người cậu thầm mến là tớ chắc?"

Ben: "…"

Cậu chàng theo bản năng nhìn về phía Kaitlyn.

Nhỏ thế nhưng lại hiểu sai ý, cho rằng cậu chàng muốn nhỏ đi đến khuyên giải, nhanh chóng tiến lại đẩy kéo Ngạn Dung, khuyên nhủ: "Cậu đừng như thế, đều là bạn tốt, có chuyện gì từ từ nói."

Ngạn Dung tức giận nói: "Bạn tốt mà nhằm ngay lúc tớ uống say lôi tớ ra làm trò đùa thế này à? Bọn họ căn bản là không tôn trọng tớ."

Ben từ đầu đến cuối chỉ cảm thấy đây là đang đùa nhau, căn bản không nghĩ tới Ngạn Dung sẽ có phản ứng thế này, cậu chàng cảm thấy mình xem Ngạn Dung là bạn tốt nhất, Ngạn Dung thế nhưng lại ở trước mặt mọi người bôi nhọ tình bạn này, ngay lập tức nóng máu, nói: "Nếu cậu cảm thấy bị xúc phạm, thì cho tớ xin lỗi, nếu cậu còn cảm thấy chưa hài lòng, cậu hiện tại có thể cưỡng hôn tớ, tớ sẽ không cảm thấy cậu không tôn trọng mình."

Ngạn Dung bị thái độ khiêu khích này của cậu chàng làm cho triệt để bùng nổ, bật thốt lên: "Lẽ nào cậu là gay à?"

Ben trợn to hai mắt, nói: "Cậu nói bậy cái gì đấy?"

Ngạn Dung đứng thẳng lưng nói: "Cậu không phải, nhưng tớ thì phải."

Cậu xin nghỉ với giáo viên, nói rằng không khỏe muốn về nhà, giáo viên có nghe thấy cãi nhau trong phòng học, cũng không có truy hỏi, ngược lại còn động viên cậu vài câu, rồi để cho cậu về.

Cậu khoác balo, hai chân nặng như chì, bước đi nặng nề vô cùng.

Cậu không nghĩ đến mình sẽ come out ở tình huống kích động kia, còn come out đến kinh thiên động địa, khả năng sẽ rất nhanh thôi là toàn trường đều nghe được tin tám nhảm, biết rằng ở năm nhất có một tên gay uống say sau đó bị bạn học nam đùa giỡn cưỡng hôn.

Cậu khả năng không có cách nào quay lại ngôi trường này, chuyển trường, lại mang đến cho Lương Tỳ và Bách Đồ thêm phiền phức, quanh đây hình như không có trường học Quốc tế nào phù hợp, chuyển đến trường học phổ thông cậu lại không theo kịp chương trình học cao trung của Trung Quốc, chẳng lẽ phải chuyển trường đến nơi khác? Nếu thế thì, cuối tuần Vương Cẩm làm sao đón cậu về nhà được?

Vương Cẩm…

Cậu đột nhiên phản ứng lại, ngày hôm qua khi về nhà tuy rằng rất mệt, nhưng ý thức rất tỉnh táo, nếu mấy tin weixin kia là tự cậu xem qua, ít nhiều cũng phải có chút ấn tượng, nếu không phải mình xem, vậy chỉ có thể là Vương Cẩm xem.

Vương Cẩm biết cậu cùng người khác hôn môi… Tại sao không hề tức giận? Cũng không hỏi cậu bất cứ câu nào, Vương Cẩm không để ý sao?

Cậu gọi xe, đi thẳng đến bệnh viện Vương Cẩm làm việc.

Lên tầng gặp phải y tá thì họ đều nhiệt tình chào hỏi cậu, còn nói với cậu: “Bố em đến văn phòng của viện trưởng rồi.”

Văn phòng của Vương Cẩm cũng khóa cửa luôn, cậu không còn cách nào khác là ngồi trên băng ghế dài đợi.

Còn chưa đợi được Vương Cẩm, trước hết đã đợi được cái cậu Thông Thông kia.

Thông Thông ngồi trên xe lăn tự động, tự mình chạy đến tìm Vương Cẩm, nhìn thấy Ngạn Dung còn chủ động nói chuyện với cậu: “Xin chào, ba ba cậu đâu?”

Ngạn Dung cảnh giác nói: “Hắn không ở đây, cậu muốn làm gì?”

Thông Thông đem hộp đồ ăn trên đùi cầm lên, nói: “Mẹ tớ vừa đến thăm tớ, mang cho tớ bánh bao, tớ muốn để ba ba cậu ăn thử, mẹ tớ làm bánh bao ngon cực kỳ.”

Ngạn Dung nói: “Hắn không thích ăn bánh bao.”

Thông Thông tin ngay, có chút tiếc nuối, lại hỏi tiếp: “Vậy cậu ăn không? Vẫn nóng, tớ còn mấy cái.”

Ngạn Dung xoay mặt qua một bên, lạnh nhạt nói: “Tôi cũng không thích.”

Đụng phải một cái đinh, Thông Thông đại khái cũng cảm giác được cậu không thích mình, ngượng ngùng bỏ đi.

Ngạn Dung trong lòng càng đau buồn hơn, cậu nhìn thấy có người muốn quấn quýt lấy Vương Cẩm, thì sắp bị tức chết luôn, Vương Cẩm nhìn thấy người khác hôn cậu, thế nhưng cái gì cũng không nói. Nếu như là cậu thấy có người hôn Vương Cẩm, cậu nhất định sẽ giết chết kẻ kia.

Vương Cẩm từ phòng viện trưởng trở lại khu ngoại khoa, đã được một cô y tá gặp trên đường nói cho biết: “Con trai anh đến đó, ngồi bên ngoài đợi anh.”

Mới vừa đưa đến trường học sao đã lại chạy đến đây rồi? Anh vừa nghĩ, đại khái đoán ra được hơn nửa là có liên quan đến cái video kia.

Quả nhiên Ngạn Dung vừa nhìn thấy anh, từ trên băng ghế dài đứng lên, mở mồm hỏi ngay: “Anh thấy đoạn video kia rồi đúng không?”

Vương Cẩm đầu tiên là mở cửa phòng làm việc ra, nói: “Đi vào rồi nói.”

Ngạn Dung vừa đi vừa hỏi với theo: “Anh hôm qua đã xem rồi đúng chứ? Tại sao không nói với em?”

Vương Cẩm nói: “Xin lỗi, anh không nên tự tiện xem tin nhắn trên điện thoại của em.”

Ngạn Dung sững sờ, nói: “Anh không cần phải xin lỗi, mọi thứ trong điện thoại của em anh đều có thể xem mà, cái này không phải trọng điểm, anh không tức giận à? Người khác hôn em đó!”

Vương Cẩm: “…”

Ngạn Dung nói: “Anh nói gì đi!”

Vương Cẩm nói: “Tức giận, rất tức giận.”

Ngạn Dung vẻ mặt trong nháy mắt dịu đi, giải thích: “Em uống hơi nhiều bia, say rồi, mấy cậu ấy chơi trò đại mạo hiểm, em không biết, em căn bản là không nhớ được chuyện này, nếu như em tỉnh táo, còn lâu mới để người khác hôn mình.”

Vương Cẩm nói: “Ừm.”

Ngạn Dung: "… Anh ừm cái gì hả?"

Vương Cẩm nói: "Anh tin lời em nói."

Ngạn Dung lập tức nôn nóng không sao tả nổi, nói: "Anh đương nhiên là nên tin em… Anh nghi ngờ em?"

Vương Cẩm không trả lời.

Ngạn Dung không thể tin nổi, nói: "Anh cho là tự em muốn cùng Ben hôn nhau? Anh cảm thấy em là người như vậy? Anh tại sao không hỏi em xem có chuyện gì xảy ra, đã nghi ngờ em?"

Cậu nhớ đến trên người Vương Cẩm sáng nay đầy mùi rượu, nói: "Anh còn nói cái gì mà cùng em trai uống rượu, đều là bịa đặt chứ gì, anh nghi ngờ em, anh uống rượu uống đến nôn cả ra, anh không những tức giận, anh còn thương tâm, anh cho rằng em chủ động muốn cùng người khác hôn nhau, đúng không? Tại sao không hỏi thẳng em? Sáng nay trước khi đi còn nói em phải cùng bạn học ở chung vui vẻ hòa thuận? Anh đến cùng là đang nghĩ cái gì?"

Vương Cẩm đã rất lâu không uống rượu, sau khi tỉnh rượu, tâm sự đè nén trong lòng nên vẫn không thoải mái, đến bệnh viện còn bị viện trưởng gọi vào hỏi chuyện "con riêng", lúc này trạng thái kém đến cực điểm, Ngạn Dung lại dồn dập truy hỏi làm anh cảm thấy rất khó chịu, dây thần kinh trong đầu căng đến độ 'phựt' một tiếng đứt luôn.

Vương Cẩm nói: "Em nói đúng rồi đấy, anh vừa tức lại vừa thương tâm, anh cho rằng em chơi hăng muốn điên rồi, thế nên đem anh quên sạch sành sanh, anh không hỏi, bởi vì không muốn để cho em cảm thấy rằng anh muốn can thiệp vào cuộc sống riêng của em, em muốn cùng ai xem đá bóng, cùng ai uống rượu, cùng ai hôn nhau, thậm chí cùng ai làm chuyện thân mật hơn thế, đều là quyền tự do của em."

Mặt Ngạn Dung tràn ngập kinh ngạc: "Anh nói cái gì?"

Vương Cẩm nói: "Anh sẽ không can thiệp vào việc của em, cũng sẽ không ràng buộc em, em có thể tự do lựa chọn những thứ mình muốn. Anh không muốn đến cuối cùng, mình sẽ trở thành một kẻ bị em xem là đáng ghét."

Ngạn Dung nghe được trong câu nói này một từ rất quan trọng, cậu mờ mịt hỏi: "Vương Cẩm Châu, cái gì gọi là 'đến cuối cùng'?"

Vương Cẩm nhìn cậu, bình tĩnh nói: "Chính là lúc hai chúng ta tách ra."

Ngạn Dung bị đả kích rất lớn, lồng ngực phập phồng kịch liệt, nói: "Tại sao phải tách ra? Anh vẫn luôn cho rằng cuối cùng chúng ta cũng sẽ tách ra sao? Vậy anh còn đồng ý đến khi em 20 tuổi sẽ cùng em kết hôn, cũng là lừa em sao?"

Vương Cẩm đương nhiên không lừa cậu, nhưng cậu 20 tuổi, thật giống như xa đến không thể với tới.

Ngạn Dung không nghe được đáp án của anh, cố chấp hỏi: "Anh đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cùng em tách ra, đúng không?"

Đã nói đến nước này, Vương Cẩm cũng không muốn giấu giếm cái gì nữa, anh đúng là đã chuẩn bị sẵn để đón nhận việc một ngày nào đó Ngạn Dung rời khỏi anh, anh thừa nhận: "Đúng vậy."

Ngạn Dung cảm thấy tâm mình đã nát vụn, cố nén lại nói: "Anh không thích em cao lên, cũng không hy vọng em trưởng thành, bởi vì khi em lớn lên, liền đồng nghĩa với việc chúng ta phải kết thúc, anh nghĩ thế thật sao?"

Vương Cẩm có chút hoảng hồn, chậm rãi nói: "Nhưng em dù sao vẫn cứ lớn lên."

Ngạn Dung tuyệt vọng nghĩ, quả nhiên là như vậy.

Cậu không nén được nước mắt, nhưng ngay lập tức cậu dùng mu bàn tay ra sức quẹt đi.

Vương Cẩm giơ tay muốn chạm vào mặt cậu, giữa chừng lại thu về, đem tay nhét vào túi áo blouse trắng, nói: "Trước hết anh đưa em về trường đã, có chuyện gì cuối tuần nói sau."

Ngạn Dung lắc đầu, nói: "Em không quay lại trường đâu, em không muốn đến trường."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung nói: "Em come out."

Cậu nói tiếp: "Em chỉ là không ngờ được, vừa come out xong đã lại thất tình."

Tay Vương Cẩm trong túi áo nắm chặt thành quyền.

Ngạn Dung cố hết sức mở mắt thật to, cậu sợ nước mắt lại chảy ra.

Cậu nói: "Vương Cẩm, chúng ta chia tay đi."

59. Chương 59: Đứa Nhỏ Đáng Thương

Vương Cẩm tưởng tượng vô số lần cảnh tượng Ngạn Dung rời khỏi anh, khi ấy Ngạn Dung đã có thể tự chăm sóc tốt bản thân, cũng có đủ dũng khí và năng lực để theo đuổi một thế giới tốt đẹp hơn, khi ấy cho dù có gặp và chịu nhiều bi thương hơn, cậu cũng có thể không còn gì tiếc nuối, nói một câu 'tạm biệt' với Ngạn Dung, bởi anh vì Ngạn Dung mà đã làm, đang làm và sẽ làm tất cả.

Vậy mà ngay lúc này, khi Ngạn Dung vẫn còn là một cậu thiếu niên nho nhỏ tỉnh tỉnh mê mê, vẫn còn yêu say đắm và ỷ lại vào anh, lại nói với anh rằng muốn chia tay.

Vương Cẩm có chút hoảng hốt, tại sao còn chưa đến cái ngày Ngạn Dung lớn lên kia, anh đã phải mất đi Ngạn Dung sớm như vậy?

Ngạn Dung nói ra xong liền hoảng hốt nghiêng người sang một bên, dùng cánh tay lau nước mắt trên mặt, nói: "Anh làm việc đi, em đi đây."

Vương Cẩm khó có thể nhịn được chua xót trong lòng, anh muốn ôm lấy cậu, muốn an ủi cậu, để cho người phải khổ sở chỉ riêng anh là đủ, nhưng đến cuối cùng chỉ có thể nói ra câu: "Em nói đã come out, là chuyện gì xảy ra? Cãi nhau với bạn học sao?"

Ngạn Dung lui về phía sau một chút, nói: "Em có thể tự giải quyết."

Vương Cẩm cau mày, nói tiếp: "Nếu ở trường học có chuyện, cần anh tìm Lương Tỳ giúp em…"

Ngạn Dung ngắt lời anh: "Có chuyện gì thì tự em sẽ tìm hắn, cám ơn anh."

Trong hốc mắt cậu đầy nước mắt, cậu thậm chí không thấy rõ được mặt Vương Cẩm, cậu nhịn lại nghẹn ngào, cố gắng nói rằng: "Cũng cám ơn anh đã chịu bên em mấy tháng này, em sẽ nhớ mãi anh đã đối tốt với em, hi vọng sau này… Không, không có sau này, chúng ta sau này cũng không thể gặp nhau, em không muốn gặp lại anh."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung đi mất rồi.

Vương Cẩm đứng ngây ra tại chỗ.

Qua rất lâu, anh chống đầu gối, chậm rãi khom người xuống, từng hơi từng hơi thở dồn dập.

Không khí là thật, thiếu oxi chóng mặt hoa mắt cũng là thật, tất cả mọi thứ đều là sự thật.

Anh thật sự đã mất đi Ngạn Dung.

…

Ngạn Dung từ trong phòng làm việc đi ra, rốt cuộc vẫn vỡ òa, bước nhanh tới trong góc hành lang, đối mặt với bức tường, dùng tay che mắt lại, không hề báo trước khóc thật to.

Trong đầu cậu chợt hiện lên hình ảnh từ khi cậu và Vương Cẩm quen biết đến thích nhau, lại chuyển đến một màn khi nãy, chợt nhận ra ngoài câu "Sau sinh nhật 20 tuổi sẽ kết hôn" kia, Vương Cẩm thế mà chưa từng hứa hẹn bất cứ điều gì với cậu.

Thì ra từ đầu đến cuối chỉ là mình cậu đơn phương mong muốn bọn họ có thể yêu nhau đến vĩnh viễn, có khả năng Vương Cẩm cũng chỉ coi cậu như một người qua đường trong cuộc đời anh.

Mấy tháng này, thì ra chỉ có mình cậu chờ đợi thiên trường địa cửu, cậu cho rằng đó là 'yêu nhau', lại thật ra chưa từng tồn tại.

Cậu khóc xong, lúc rời đi, gặp phải Thông Thông ngồi trên xe lăn tự động, cậu ta lại chạy đến tìm Vương Cẩm, trên đùi vẫn để hộp đồ ăn kia.

Thông Thông chạm mặt cậu, có chút lúng túng nói: "Nghe bảo ba ba cậu đã quay lại, bánh bao này thật sự ăn ngon lắm… Cậu sao thế?"

Ngạn Dung hai mắt sưng đỏ, nhìn rất chật vật, nhưng vẫn cậy mạnh nói: "Không làm sao cả, tôi rất ổn."

Thông Thông suy đoán, nói: "Ngày hôm nay là thứ hai, cậu có phải là trốn học chạy đến đây? Bị ba ba cậu mắng?"

Ngạn Dung không nói câu nào, nhưng chắn đường không cho Thông Thông đi, Thông Thông không làm gì được, đành tiếp tục bắt chuyện với cậu: "Cậu học cấp ba?"

Ngạn Dung nói: "Lớp 10."

Thông Thông kinh ngạc nói: "Tớ còn tưởng cậu lớn hơn tớ chứ, tớ cũng học lớp 10."

Ngạn Dung khoác lác nói: "Tôi chuyển trường, cho nên mới học lớp 10, tôi đúng là lớn hơn cậu."

Thông Thông nói: "Ồ."

Hai người một đứng một ngồi, mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co ngay trên hành lang.

Thông Thông không nhịn được, hỏi: "Cậu đây là không muốn để tớ mang bánh bao đến cho bố cậu hả?"

Ngạn Dung: "..."

Thông Thông nói: "Tớ nghe y tá nói, cậu không có mẹ."

Ngạn Dung xù lông, nói: "Cậu có mẹ thì ngon lắm chắc?"

Thông Thông vội hỏi: "Xin lỗi, tớ không có ý đó, ý tớ là... cậu và ba ba mình tình cảm tốt thật đó."

Ngạn Dung mặt tối sầm, nói: "Ai tình cảm tốt với hắn, hắn cũng chả phải ba ba tôi."

Thông Thông cho rằng cậu mới bị Vương Cẩm mắng xong, mấy câu này thuần là đang phát cáu, nói: "Trước đây quan hệ giữa tớ và bố cũng tốt như hai người vậy, năm ngoái ổng cặp bồ, muốn ly dị với mẹ, tớ hận ổng muốn chết, thời điểm mới bị bệnh, còn không muốn chữa trị, tớ muốn ổng hối hận cả đời, ai kêu ổng đối xử với tớ và mẹ như thế. Sau đó phẫu thuật xong, tớ đứng lên không được, ổng khóc đến chết đi sống lại, còn thương tâm hơn cả tớ, một buổi tối tóc đã bạc hết, mới ban đầu tớ còn thấy cực kỳ hả giận, sau rồi lại cảm thấy ổng có chút đáng thương."

Ngạn Dung: "... Cậu nói với tôi mấy cái này, là có ý gì?"

Thông Thông cũng hơi trợn mắt ngu người, gãi đầu một cái, nói: "Tớ chính là muốn khuyên cậu không nên tức giận bố mình, sau này nhất định sẽ hối hận."

Ngạn Dung phát điên nói: "Đã bảo hắn không phải bố tôi rồi mà."

Cậu tiến về phía trước, chìa tay ra, nói: "Cậu không phải muốn mời tôi ăn bánh bao sao? Cảm ơn cậu, đưa đây."

Thông Thông ban nãy chỉ khách khí tí thôi, căn bản không nghĩ để cậu ăn, đồ ăn trong hộp hai tầng này đều là để dành riêng cho Vương Cẩm.

Ngạn Dung đem tay xòa ra trước mặt cậu ta, trưng vẻ mặt 'cậu đúng là tên keo kiệt'.

Hai bé trai kèn cựa nhau, xem ai bị khinh bỉ, xem ai thua trước tiên.

Kết quả là Thông Thông không cam lòng đưa hộp đồ ăn cho Ngạn Dung, ức chế đem xe quay đầu, trở về

phòng bệnh.

Ngạn Dung cầm hộp đồ ăn, cảm giác thắng lợi kéo dài được có mấy giây, rất nhanh đã cảm thấy mình nhàm đến cùng cực, cậu và Vương Cẩm chia tay, còn ngăn người khác tiếp cận Vương Cẩm thì có tích sự gì?

Cậu đâu ngăn hết được nhưng người nhỏ bé đáng yêu trên thế giới này, Vương Cẩm rồi sẽ gặp được một trong số họ, cậu chiếm được ôn nhu nơi Vương Cẩm, người kia cũng sẽ nhận được những điều như thế.

Mấy suy nghĩ kiểu này khiến tim cậu như bị dao cắt, cậu không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ngạn Dung có chút buồn cười nghĩ, nếu như Vương Cẩm là bố cậu thật thì tốt rồi, vậy thì mặc kệ cậu biến thành thế nào, lớn lên, già đi, trở nên xấu xí, trở nên không đáng yêu chút nào, Vương Cẩm cũng sẽ vĩnh viễn yêu thương cậu.

Lương Tỳ đang làm việc, lúc nghỉ ngơi thì nghe thấy trợ lý thông báo rằng Vương Cẩm đã gọi vài cuộc điện thoại đến, bảo hắn gọi cho Ngạn Dung.

Hắn không hiểu ra sao nên gọi lại cho Vương Cẩm, hỏi: "Sao đây? Xảy ra chuyện gì?"

Vương Cẩm nói: "Mày gọi cho cậu ấy đi, để cậu ấy tự mình nói, cụ thể tao cũng không rõ lắm, chỉ biết là cậu ấy come out ngay tại trường."

Lương Tỳ phát hãi, nói: "Nó hiện tại còn ở trường học không?"

Vương Cẩm nói: "Không còn, tao không biết cậu ấy đi đâu."

Lương Tỳ càng hãi hơn: "Có ý gì? Cái gì gọi là mày không biết?"

Vương Cẩm trầm mặc chốc lát, nói: "Bọn tao chia tay rồi."

Lương Tỳ: "..."

Vương Cẩm không muốn nói nhiều, chỉ giục hắn nhanh nhanh gọi điện cho Ngạn Dung, tuy rằng hắn trong lòng có rất nhiều thắc mắc, nhưng cũng nhận ra được sự mệt mỏi và lo lắng trong giọng nói của Vương Cẩm, nên không hỏi thêm gì nữa.

Ngạn Dung đi khỏi bệnh viện, hoảng hoảng hốt hốt ngồi trên tàu điện ngầm, lúc xuống trạm, mới ý thức được mình đã đến chỗ nhà Vương Cẩm.

Cậu do dự một chút, nếu đã đến đây rồi, không bằng đi vào lấy hành lý của bản thân, đã chia tay rồi, không thể để đồ đạc chiếm diện tích trong nhà đối phương được.

Cậu có khóa nhà Vương Cẩm, tâm tình trầm trọng mở cửa đi vào.

Trong một khoảng thời gian rất dài, cậu đã xem nơi này như nhà của mình cùng Vương Cẩm, sau khi đến Trung Quốc, đây là chỗ duy nhất từ tận đáy lòng cậu xem là 'nhà'.

Cậu yêu thích mọi thứ trong ngôi nhà này, từng ngọn cây cọng cỏ trong sân, tất cả đồ trang trí trong phòng, cuốn sách cậu và Vương Cẩm cùng nhau đọc, ca khúc cùng nhau nghe, bộ phim cùng nhau xem, còn có mỗi nơi thắm thiết bên nhau, cảnh lúc ấy ngọt ngào triền miên vẫn hiện rõ lên trước mắt, mỗi khi nhớ lại đều khiến cho cậu càng thêm khổ sở.

Vương Cẩm không còn là vị hôn phu của cậu nữa rồi, mà là bạn trai cũ (tiền nam hữu) của cậu.

Trong tiếng Trung, chữ 'tiền' là một chữ rất dễ bị thay đổi. Khi nói rằng: phải nhìn về phía trước (hướng tiền khán), chữ 'tiền' đều dùng chỉ cái mới. Nhưng khi nói: tiền nhiệm, thì lại ý chỉ 'người cũ'.

Ngạn Dung cay đắng nghĩ, cậu không cần phí công sức học tiếng Trung nữa, cậu không được gả đến Trung Quốc nữa rồi.

Cậu không có quá nhiều hành lý, chỉ có quần áo cùng đồ dùng vệ sinh, còn lại hầu như đều là do Vương Cẩm mua cho cậu, cộng thêm mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp, ngoài ra không còn gì, chưa xếp đủ một cái vali nhỏ.

Thu dọn xong xuôi, cậu ngồi xuống một bên giường, yên lặng khóc.

Trong nhà chỉ có ngần ấy đồ vật thuộc về cậu, cậu vừa đi khỏi, có phải Vương Cẩm sẽ nhanh chóng quên mất cậu hay không.

Vương Siêu vừa tỉnh ngủ từ trên tầng đi xuống, nghe được tiếng động bên này, đi đến nhìn thử, ngạc nhiên nói: "Ngạn Dung, em sao lại không đi học?"

Ngạn Dung nhanh chóng lau nước mắt, rồi quay sang nói: "Em xin nghỉ."

Vương Siêu nhìn thấy vali hành lý của cậu, hỏi: "Em khóc sao? Đây là tính làm gì vậy?"

Ngạn Dung đứng lên, nói: "Em phải đi."

Vương Siêu không hiểu, hỏi: "Đi đâu?"

Ngạn Dung khẽ nói: “Em với anh trai anh chia tay rồi.”

Vương Siêu há hốc mồm.

“Cậu ấy cho em hai cái bánh bao rồi đi luôn.” Vương Siêu nói qua điện thoại: “Em bảo để em đưa cậu ấy đi, cậu ấy không chịu, em cũng không dám ép. Mà hai cái bánh bao kia ăn ngon thật đấy.”

Vương Cẩm: “…”

Vương Siêu nói: “Hai người đây là làm trò gì thế? Ngày hôm qua anh rủ rê em đi uống rượu, em đã thấy sai sai rồi, nhưng nhìn anh về còn bò lên giường ôm cậu ấy ngủ, em cứ tưởng tại em suy nghĩ nhiều, vì lý do gì sáng nay em vừa mở mắt ra đã thấy hai người chia tay?”

Vương Cẩm nói: “Cậu ấy không chịu để mày đưa đi là mày thôi luôn à? Lúc cần nghe lời thì không thấy mày nghe, lúc không cần nghe lời sao mày chấp hành thế?”

Vương Siêu oan uổng vô cùng, nói: “Ánh mắt cậu ấy sưng húp như hai quả đào luôn ấy, nói chưa được hai câu đã lại khóc, sống chết muốn tự mình đi, em đâu dám ra tay, nhìn chân cậu ấy có chút xíu anh đã đấm em sưng cả mặt, nếu em đụng vào chỗ nào của cậu ấy, anh lại chả chém chết em ấy à.”

Vương Cẩm nghe hắn tả, Ngạn Dung chả khác nào một đứa nhỏ đáng thương, vừa đau lòng vừa buồn bực, nào còn tâm trí nghe hắn nói linh tinh, trực tiếp cúp luôn điện thoại.

Vương Siêu phiền muộn vô cùng, gào lên với cái điện thoại: “Làm như không ai chia tay bao giờ ấy, có chuyện gì to tát đâu.” Đem điện thoại quăng đi, rồi nói với không khí: “Mấy kẻ làm 1 các người, đều chả phải thứ tốt đẹp gì, bố nhổ nhổ nhổ vào!”

Khi Lương Tỳ liên lạc với Ngạn Dung, cậu đã trở về nhà của hắn và Bách Đồ.

Lương Tỳ hỏi cậu: “Nghe bảo trong trường có chuyện?”

Ngạn Dung nói: “Lương ca, em come out ngay tại trường.”

Lương Tỳ đã biết chuyện cậu come out, cũng không kinh sợ gì lắm, nhưng bởi vì cách xưng hô mới này mà sửng sốt một chút, hỏi tiếp: “Bạn học và giáo viên của cậu có thái độ gì?”

Ngạn Dung nói: “Em không biết, em sẽ mau chóng xin nghỉ học để chuyển trường.”

Lương Tỳ suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện này cậu không cần quan tâm, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Ngạn Dung nói: “Vâng.”

Lương Tỳ dò hỏi cậu: “Cậu giận dỗi Vương Cẩm à?”

Ngạn Dung nói: “Không ạ.”

Lương Tỳ thở phào nhẹ nhõm, nếu Ngạn Dung đã nói không có, thì chuyện này có khả năng không phải việc lớn, hắn không hy vọng hai người này chia tay, mấy cái khác chưa nói đến, hắn ở trước mặt Bách Đồ tâng bốc Vương Cẩm bao nhiêu là lời hay, nếu chia tay thật, hắn làm sao ăn nói được với Bách Đồ.

Ngạn Dung nói: “Không giận dỗi, em không thích ảnh, nên đá ảnh rồi.”

Lương Tỳ: “…”

60. Chương 60: Đỗ Quyên

Ngạn Dung không hề nói gì về nguyên nhân cậu và Vương Cẩm chia tay, vào lúc này đây cậu bắt đầu lý giải được ít nhiều suy nghĩ của Vương Siêu, cậu cũng không hy vọng vì việc chia tay mà mang lại cho Vương Cẩm phiền phức.

Còn nữa, cậu thà để cho người khác cảm thấy mình bỏ rơi Vương Cẩm, còn hơn để họ biết được lý do hai người chia tay là bởi vì Vương Cẩm không đủ yêu cậu.

Lý do kia dù gì cũng hơi mất mặt.

Nghe xong điện thoại của Lương Tỳ, cậu tiếp tục sắp xếp đồ đạc, khi mở tủ quần áo ra treo đồ, nhìn thấy một cái hộp đựng đồ trong suốt ở ngăn cuối, bên trong là mấy món đồ chơi nhỏ của cậu.

Tết nguyên tiêu Vương Cẩm có mua cho cậu mấy cái đèn lồng, còn có mặt nạ Cừu Vui Vẻ.

Khi ấy cậu vẫn chưa yêu Vương Cẩm, chỉ cảm thấy người đàn ông này quá ôn nhu, quá câu dẫn người, cậu thậm chí còn luôn tự nhắc nhở chính mình rằng không nên bị Vương Cẩm câu mất.

Chuyện mấy tháng trước, thật giống như đã trải qua mấy đời mấy kiếp, lại giống như chỉ mới ngay ngày hôm qua.

Vương Cẩm nắm tay cậu, đi qua chợ đèn hoa náo nhiệt, ở cuối đường nơi ánh đèn mờ tối, cười hỏi cậu: “Có muốn ăn kẹo bông đường không?”

Bi thương trong nháy mắt như một cơn sóng thần bao phủ lấy cậu, Ngạn Dung lấy chiếc mặt nạ Cừu Vui Vẻ kia ra, vành mắt đỏ ửng đeo lên mặt.

Bên này, Lương Tỳ gọi cho Vương Cẩm, nói Ngạn Dung đã trở về nhà.

Vương Cẩm nói: "Vậy thì tốt, mày hỏi cậu ấy chuyện ở trường học chưa?"

Lương Tỳ nói: "Hỏi rồi, tao ngày mai liên hệ với giáo viên của nó, để xem tình hình thế nào đã, nếu như thật sự không được, thì đành giúp nó chuyển trường."

Vương Cẩm "Ừ" một tiếng, nói tiếp: "Muốn giúp cậu ấy chuyển trường, trước hết cần phải thương lượng với cậu ấy đã, nghe xem cậu ấy có ý kiến gì không, tuy rằng mày giúp là có ý tốt, cậu ấy sẽ không nói gì, nhưng thật sự ra cậu ấy rất không thích người khác quyết định hộ việc của mình."

Lương Tỳ đáp ứng: "Được."

Vương Cẩm nói: "Vậy làm phiền mày rồi."

Lương Tỳ: "... Thôi khỏi khách khí với tao."

Hắn không nhịn được lại hỏi: "Đến cùng là có chuyện gì? Chia tay thật?"

Vương Cẩm nói: "Nói cho mày biết sau, mày cũng đừng có hỏi lại cậu ấy cái này đấy."

Lương Tỳ đành nói: "Hiểu rồi, nếu lại có chuyện gì, tao sẽ kịp thời nói cho mày biết."

Hắn do dự một lát, quyết định không đem chuyện Vương Cẩm và Ngạn Dung chia tay nói cho Bách Đồ, chính hắn còn chưa biết rõ tình hình cụ thể, hiện tại mà nói cho Bách Đồ, chỉ khiến cho Bách Đồ sốt ruột bốc hỏa thêm thôi, chưa biết chừng còn oán giận Vương Cẩm.

Nhưng hắn nghe giọng điệu Vương Cẩm, rõ ràng là vẫn rất quan tâm Ngạn Dung, Ngạn Dung cũng không giống kiểu người sẽ nhanh chóng thay lòng mà "không thích Vương Cẩm."

Chỉ sợ, trước khi Bách Đồ biết chuyện, hai người bọn họ có quay lại được với nhau hay không thì khó mà nói.

Buổi chiều, Vương Cẩm xin nghỉ về nhà, tinh thần anh có chút không tập trung, cùng đồng nghiệp và bệnh nhân trao đổi đều hoảng hoảng hốt hốt, người ngoài cũng nhìn ra được là anh không ổn, thật không có cách nào để hoàn thành công việc như bình thường.

Tối qua là lần đầu tiên anh uống rượu sau mười mấy năm trời, nôn thốc nôn tháo, còn nôn cả mật ra ngoài, về nhà lên tầng còn phải để Vương Siêu dìu mình, nhưng thần trí của anh thì vẫn tỉnh táo lắm, ngay cả nửa đêm buồn nôn còn biết đi vào nhà vệ sinh súc miệng, còn có thể cẩn thận từng li từng tí rút tay về, vì không muốn đánh thức Ngạn Dung đang ngủ say trong ngực.

Điều này làm cho anh sáng nay tỉnh rượu, thì cảm thấy đầu đau như búa bổ, đưa Ngạn Dung đến trường, miễn cưỡng bản thân đi đến bệnh viện làm việc, mới thay được bộ quần áo lại bị viện trưởng gọi một cuộc điện thoại kêu lên văn phòng, vào cửa nói nói mấy câu mang tính hình thức, viện trưởng liền đi thẳng vào vấn đề chính, hỏi anh chuyện 'con riêng', nhắc đến việc trong mấy tháng cuối năm tới ban lãnh đạo cấp trung sẽ có một lần điều chỉnh rất lớn, không hy vọng anh vì cuộc sống riêng tư mà ảnh hưởng đến công tác.

Từ văn phòng của viện trưởng đi ra, tâm trạng của anh kém đến cực điểm, nhưng cứ căn ngay cái lúc này, Ngạn Dung lại đến.

Anh lúc này mới nhớ lại quá trình, thậm chí không nhớ ra nổi mình rốt cuộc đã nói câu gì mà chưa qua cân nhắc không, thứ nhớ được rõ ràng nhất ngoại trừ câu "Vương Cẩm, chúng ta chia tay đi" của Ngạn Dung, thì chỉ còn đôi mắt xanh nước mắt lưng tròng kia, cùng hành động quẹt nước mắt và đoạn tuyệt trong bất lực.

Ngạn Dung vẫn luôn là người như thế, quyết định cái gì thì sẽ làm ngay lập tức, giống như bề ngoài của cậu, đẹp đẽ đến thẳng thắn. Tình cảm của cậu sáng rực thấu đáo, yêu sẽ nói ra, không được đón nhận thì sẽ không dây dưa thêm nữa, chỉ khi nào được đáp lại, cậu mới nhảy nhót đem giao ra toàn bộ chính mình.

Cậu là một người yêu nhiệt tình đến thế, Vương Cẩm tự thấy mình không làm được một phần vạn của cậu.

Anh cũng cố gắng để thuận theo Ngạn Dung, nhưng vẫn chưa tìm lại được cái tuổi trẻ thuần túy của chính mình, trái lại vào ngày hôm nay trong lúc mất khống chế, như một cái bình cứu hỏa phun không đúng lúc, dội tắt mất trái tim nóng rực của Ngạn Dung, làm cho Ngạn Dung thất vọng và thương tâm, có lẽ vì thế cậu mới chọn cách rời bỏ anh.

Ngạn Dung như một mầm cây phát triển dưới tình yêu của anh, bởi anh luôn chăm sóc tâm tình của cậu, điều này làm cho Ngạn Dung khi ấy cô đơn nhạy cảm cảm nhận được sự thoải mái, cảm nhận được sự an toàn, cảm thấy mình đang được bảo vệ. Thế nhưng hôm nay anh lại đánh rơi sợi dây tình yêu ấy, anh để cho Ngạn Dung thấy được mình không hề mạnh mẽ, nhìn thấy được sự tự ti của mình khi lúc nào cũng chuẩn bị sẵn tinh thần bị loại bỏ khỏi tình yêu say đắm này.

Nếu anh là Ngạn Dung, nhất định cũng sẽ cảm thấy mình đã gặp sai người, đem một bụng đầy yêu thương trao cho một kẻ đạo đức giả lại yếu đuối.

Nếu anh là Ngạn Dung, anh cũng sẽ không cần một Vương Cẩm như thế, anh căn bản không phải là một người hoàn mỹ như "Vương Cẩm Châu" trong tưởng tượng của Ngạn Dung.

Vương Siêu nghe được tiếng xe dưới lầu của Vương Cẩm, từ trong nhà ra đón anh, chắc hẳn là thấy anh

đang thất tình, khuôn mặt tỏ ra vẻ cẩn thận từng li từng tí, hỏi: "Sao trở về sớm thế này?"

Anh nói: "Ngày hôm qua tao uống hơi nhiều, không làm việc nổi."

Vương Cẩm vào nhà, Vương Siêu đi phía sau anh, nói: "Thế anh trước hết đi ngủ một giấc đã? Tỉnh ngủ rồi thì đi bắt người về?"

Vương Cẩm đứng lại quay đầu, nói: "Mày nằm ườn ở nhà ngủ lâu như thế rồi, sao còn không đi đem người bắt trở về?"

Vương Siêu: "…"

Vương Cẩm thật ra chỉ là tâm trạng không tốt buột miệng nói như thế thôi, không phải thật sự muốn làm tổn thương tình cảm, nói xong câu ấy nhìn nét mặt thằng em thay đổi, mất bò mới lo làm chuồng, nói: "Không bắt là không bắt, cũng đâu có phải chia tay rồi thì không thể sống tiếp được."

Vương Siêu không đáp lời, cũng không đi theo anh nữa, xoay người đi đến sofa đằng kia ngồi xuống, để cho anh một bóng lưng đau thương oan ức.

Vương Cẩm cảm thấy thẹn, nhưng lúc này không có tâm trí và sức lực đi dỗ hắn, đứng xa xa nói một câu: "Tao lên trước đây, tối nay cùng nhau đi ăn cơm."

Anh trở về phòng, đồ đạc của Ngạn Dung một cái cũng không thấy, mấy quyển sách của Kim Dung trên giá, tất cả quần áo trong tủ treo, đồ dùng vệ sinh trong nhà tắm, sạch sẽ, cái gì cũng không lưu lại.

Anh chỉ tìm được trong giỏ đồ bẩn cạnh máy giặt một cái áo phông, là của anh, luôn bị Ngạn Dung chiếm dụng làm áo ngủ, thế nên sáng nay Ngạn Dung đi học tiện tay quăng vào đó, còn chưa kịp giặt.

Vương Cẩm cởi đồ, mặc cái áo phông kia vào, sau đấy nằm trên giường, kéo chăn lên tận đầu, đem mình che kín.

Trên áo phông vẫn còn mùi của Ngạn Dung, nhắm hai mắt lại, thật giống như Ngạn Dung vẫn còn đang nằm trong ngực mình.

Anh cảm thấy mình ngủ một giấc thật say, khi tỉnh lại ngoài cửa sổ đã là bóng đêm thâm trầm.

Trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng vang rất nhỏ do điều hòa hoạt động, trong bóng tối ấy, cái cốc sứ to màu đen có quai nằm lẻ loi một mình trên bàn, Vua Sư Tử ngày thường hầu như đều đứng bên cạnh nó, đã đi rồi.

Vương Cẩm ngồi dậy, không bật đèn, cô đơn và sự trống trải nặng nề đến mức làm anh cảm thấy tuyệt vọng, ánh sáng sẽ làm lộ ra những thứ này, anh có thể tưởng tượng được giờ phút này mình trông chật vật đến thế nào.

Một lúc lâu, anh thay quần áo rồi đi xuống nhà, Vương Siêu ngồi trên mặt đất ở phòng khách, đang nghịch máy chơi game cầm tay.

Anh gọi một tiếng: "Tiểu Siêu."

Sau khi bọn họ trưởng thành, anh đã rất lâu rồi không gọi Vương Siêu như thế.

Vương Siêu làm bộ không chú ý tới, quay đầu lại nhìn anh, chỉ nói rằng: "Có thể đi ăn cơm chưa? Em đói sắp chết rồi."

Hai anh em cùng nhau đến một nơi gần đó ăn cơm, nghe theo ý Vương Siêu, gọi hai suất phở trộn, thêm một suất tôm hùm đất cay cỡ bự.

Trên đường về nhà, phía chân trời có tiếng sấm vang lên, trông có vẻ như sắp có cơn mưa kéo đến, mấy người đang nhàn nhã đi đường đều chạy vội, muốn trước khi mưa rơi xuống có thể tìm được một nơi trú.

Ngã tư đường có hơi tắc, Vương Siêu không lái xe, ngồi trên ghế phụ, buồn bực ngán ngẩm nâng cằm nhìn cửa sổ, nói: "Chương trình quay cuối tuần trước tối hôm nay chiếu."

Vương Cẩm nói: "Về đến nhà chắc vẫn còn xem kịp."

Vương Siêu nói: "Em không dám xem."

Hắn sờ sờ mái tóc ngắn đâm vào tay của mình, nói: "Em trước ống kính trông thế này, nhất định là xấu kinh."

Hắn từ nhỏ đã thích ăn diện, thích quần áo đẹp, thích mua quần áo giày dép mới, mặc một thân đồ mới khoe khoang khắp nơi, được người khác khen mình đẹp trai, trong giây lát ấy gần như có thể đắc ý đến tận trời. Hắn hiện tại cháy nắng như thổ dân châu Phi, tóc tai um tùm ngày trước giờ cũng chỉ mọc ra được có nửa cm, tuy rằng với cái giá trị nhan sắc này, đi so với người bình thường thì vẫn đẹp trai hơn, nhưng theo cái thước đo của chính hắn, thì xấu kinh lên được.

Vương Cẩm nói: "Tóc mày dài nhanh, cùng lắm thì đợi thêm nửa tháng nữa là có thể sửa thành đầu cua rồi, chờ đến khi trời trở lạnh, tóc cũng từ từ mọc lại như trước."

Vương Siêu nói: "Ừm."

Dòng xe cộ đã thông, Vương Cẩm chậm rãi lái xe về phía trước.

Mưa to như trút nước từ trên trời rơi xuống, rơi vào nóc xe và cửa kính, cả thế gian như biến thành một vùng biển mênh mông.

Vương Siêu đột nhiên nói: "Anh, em không phải là không muốn bắt người ta trở về, là do em bắt không được, hắn trước đây đã không yêu em, em hiện tại thành ra thế này, hắn khẳng định càng không muốn ở cùng một chỗ với em."

Hắn nói: "Anh nói đúng, chia tay rồi vẫn có thể sống, cái chính là có sống tốt hay không, chỉ có tự bản thân mình biết."

Hắn nói tiếp: "Em sống không tốt, mỗi buổi tối đều không ngủ được, đi vệ sinh không cẩn thận nhìn vào gương, là cảm thấy mình hết hi vọng rồi, hắn không muốn đi tiếp cùng em thì thôi, em đi tìm một người khác đẹp trai hơn hắn, nhưng vốn liếng để làm hắn tức chết đã không còn. Nằm trên giường lướt weibo, nhìn thấy bức ảnh mới nhất của hắn, lại cảm thấy mình đúng thật là một đứa ngu, chưa bàn đến chuyện em có xấu đi hay không, căn bản là trên đời này không có người đàn ông nào nhìn đẹp trai hơn hắn."

Hắn cằn nhằn lan man cả đường, Vương Cẩm từng câu từng chữ đều nghe, nhưng hoàn toàn không thể nói ra được một lời để an ủi.

Đoạn đường ngắn, lúc đi tốn có mười mấy phút, lúc về thì lết đến tận 40 mới về được nhà.

Lái xe vào cửa, đèn xe chiếu vào bãi cỏ bị bao phủ trong cơn mưa, Vương Cẩm đột nhiên phanh lại, cũng may Vương Siêu thắt chặt đai an toàn, tuy nhiên vẫn bị cú phanh gấp này dọa cho sợ hết hồn, hỏi: "Sao thế?"

Vương Cẩm mở cửa xuống xe.

Vương Siêu nói: "Mưa lớn thế anh đi xuống làm gì?"

Vương Cẩm đóng cửa xe lại rồi đi thẳng về phía trước.

Trong màn mưa xối xả, từ hai ánh đèn xe có thể thấy rõ ràng, Vương Siêu ngồi trong xe không hiểu gì, nhìn ông anh mình đi trong màn mưa, áo sơ mi trắng từ vai đến lưng tất cả đều ướt đẫm.

Hắn nhìn thấy Vương Cẩm cúi người xuống, ở trên mặt cỏ nhặt một thứ lên.

Vương Siêu mơ hồ nhớ ra, chỗ đó trồng hai cây hoa, hình như là hoa Đỗ Quyên, mùa xuân đóa hoa nở um tùm, hắn còn phải ngoái nhìn mấy bận.

Có một cây Đỗ Quyên trong số đó, tựa hồ bị trận mưa gió này quật gãy.

Vương Cẩm đem cành cây đứt rời kia nhặt lên, nửa đoạn cành trống không còn lại chưa bị đứt trơ trọi trong mưa gió, đã không còn nhận ra nó đến cùng là cây gì nữa rồi.

Vương Cẩm đứng im nơi ấy, không biết nên làm thế nào, anh chỉ là một bác sĩ ngoại khoa, anh không được học cách gì để có thể cứu lại cái cây bị tổn thương này.

Nếu như Ngạn Dung biết cây hoa này không cứu sống được nữa, chắc hẳn sẽ khổ sở lắm.

61. Chương 61: Tình Bạn

Ngạn Dung chính mình trùm chăn kín mít ngủ say ở nhà, mấy ngày rồi không ra khỏi cửa.

Trong khoảng thời gian này, Lương Tỳ có về nhà hai lần, đều vội vàng về rồi lại đi, hắn đợt này công việc quả thật rất bận, huống hồ Ngạn Dung cũng không quen ở chung với hắn, hắn không phải Bách Đồ, đừng nói xa vời đến chuyện tâm sự cùng Ngạn Dung, ngay cả việc cùng nhau nói chuyện phiếm hai người họ vẫn còn rất lúng túng.

Lương Tỳ liên lạc với giáo viên chủ nhiệm, hỏi bóng hỏi gió về chuyện ở trường hôm đấy của Ngạn Dung, chủ nhiệm thế nhưng chỉ nói rằng "Ian cùng mấy bạn nam trong lớp đùa nghịch, trêu hơi quá trớn, thế là cãi nhau, nam sinh mà, trong lúc ấy có ra tay đánh nhau, cũng là chuyện khó tránh khỏi", không đề cập một câu nào về việc come out. Xu hướng tình dục của Ngạn Dung, cũng không bị phía nhà trường xem như chuyện tai họa nguy hiểm gì.

Sau khi Lương Tỳ về đến nhà, đem cuộc điện thoại nói lại cho Ngạn Dung nghe, cậu cũng chẳng phản ứng gì.

Lương Tỳ cảm thấy không nhất thiết phải chuyển trường, nhưng mà không nhìn ra được thái độ của Ngạn Dung ra sao, nhất thời không nắm chắc được, lại không dám nói việc này cho Bách Đồ, nên hết cách đành tìm Vương Cẩm để bàn bạc.

"Giáo viên bên ấy căn bản không nhắc đến việc come out, tư tưởng phía trường học Quốc tế vẫn khá cởi mở." Hắn nói: "Tao hỏi Ngạn Dung rồi, nó chẳng tỏ thái độ gì cả. Theo tao tính, không nhất thiết phải tìm trường mới cho nó đâu nhỉ?"

Vương Cẩm hỏi qua điện thoại: "Cậu ấy có ở nhà không?"

Lương Tỳ nói: "Có đấy, tao nghe dì giúp việc nói, nó mấy ngày nay đều không bước chân ra ngoài."

Vương Cẩm dừng lại một chút, nói: "Phía trường học và giáo viên chỉ là một phần, chủ yếu vẫn là cậu ấy và bạn học sau này phải ở chung kiểu gì. Mày hỏi cậu ấy xem tuần sau có muốn quay lại trường học không, nếu như cậu ấy vẫn không muốn đi, thì nhanh chóng liên hệ tìm trường học mới."

Lương Tỳ đồng ý, nói tiếp: "Mày thế nào rồi? Tao nghe Vương Siêu nói mày bị cảm, không sao chứ?"

Vương Cẩm nói: "Không sao, chỉ là không cẩn thận dính nước mưa, đã khỏi rồi."

Lương Tỳ nói: "Vậy thì tốt. Hôm nay tao tan việc về sớm một chút, vừa hay là cuối tuần, tối nay cùng nhau đi ăn một bữa?"

Hắn muốn gặp mặt Vương Cẩm để nói chút chuyện liên quan đến Ngạn Dung.

Vương Cẩm nói: "Hôm nay không được, giáo viên thời đại học của tao từ nước ngoài trở về, đã hẹn tối nay đến tụ tập."

Lương Tỳ nói: "Vậy để tao gọi Vương Siêu đi cùng."

Hắn muốn cúp điện thoại, lại thấy Vương Cẩm hỏi: "Ờ… mày còn quay lại nhà không?"

Lương Tỳ nghĩ một lúc, nói: "Tao về thì tốt hơn? Hay không về nhà thì tốt hơn?"

Vương Cẩm nói: "Nếu mà rảnh, ăn cơm với Vương Siêu xong thì vòng về nhà một chuyến, tiện thể hỏi cậu ấy xem thứ hai có muốn đến trường đi học không. Nói xong rồi muốn đi chỗ nào thì đi, đừng ngủ ở nhà."

Lương Tỳ: "… Được."

Vương Cẩm nói tiếp: "Trên đường trở về mua cho cậu ấy hai hộp kem, cậu ấy thích nhất là kem cookies bơ."

Lương Tỳ: "… Biết rồi."

Lương Tỳ ca ca tâm lý khổ.

Tháng sáu Bắc Kinh mặt trời nắng chói chang, trên tán cây ve đã bắt đầu kêu rả rích.

Ngạn Dung nằm nhoài bên cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, tâm trạng buồn bực âu sầu vẫn cứ không khá hơn được chút nào.

Cậu không nhịn được nỗi nhớ nhung Vương Cẩm, nhớ không chịu nổi, cũng chỉ lén lút khóc một lúc, khóc rồi lại khóc, từ bên trong niềm nhớ nhung lại dần dần nảy sinh ra một chút oán hận dai dẳng.

Cậu yêu Vương Cẩm như thế, thậm chí còn mang theo lòng nhiệt tình nói ra lời thề "Nguyện ý chết vì anh" với Vương Cẩm, Vương Cẩm vậy mà không chịu đáp lại cậu một tình yêu như thế, Vương Cẩm là quỷ hẹp hòi, cậu không thèm tiếp tục yêu quỷ hẹp hòi này nữa.

Lương Tỳ nói trường học không vì chuyện cậu come out mà có cái nhìn phiến diện với cậu, bản thân cậu cũng nhận được tin nhắn của chủ nhiệm gửi đến, quan tâm hỏi han sức khỏe của cậu có khá hơn chút nào chưa, dù sao thì khi ấy cậu xin nghỉ cũng lấy lý do không khỏe.

Nhưng mà cậu không muốn quay lại trường, cậu cùng mấy cậu bạn kia trở mặt rồi, còn ở ngay trước mặt bọn họ nói rằng mình thích đàn ông, vẻ mặt các bạn học khi đó ngạc nhiên và kinh sợ đến giờ cậu vẫn nhớ rõ ràng, ngay cả Kaitlyn đang lôi kéo cậu cũng theo bản năng buông lỏng tay ra. Cậu cảm thấy mình đã bị tập thể lớp ấy vứt bỏ.

Sau khi chiếm được Vương Cẩm, cậu mới chậm rãi đón nhận được tình bạn và cuộc sống mới. Tất cả những thứ này như quân cờ domino, hiện tại cậu đã không còn Vương Cẩm, cũng không còn bạn bè, sinh hoạt đã bị hủy diệt hết thảy rồi.

Một tuần trước thôi, cậu đối với tương lai còn tràn ngập mong chờ vô hạn, 20 tuổi kết hôn, học đại học, sau đó đi làm kiếm tiền, cùng với Vương Cẩm làm kinh doanh hộ gia đình, nếu như Vương Cẩm thích, bọn họ có thể nhận nuôi một đứa bé, cậu có rất nhiều ý tưởng chờ được thực hiện. Thế nhưng hiện tại, cậu chỉ cảm thấy sự mờ mịt.

Điện thoại để trên giường 'rii rii' rung hai tiếng, cậu ngoái đầu lại nhìn, tim đập mấy hồi, sẽ là ai? Trong mấy ngày này, cậu chỉ nhận được tin nhắn từ chủ nhiệm lớp và tin tức Trung Quốc.

Có phải Vương Cẩm không? Vương Cẩm hối hận rồi, nghĩ thông suốt rồi, quyết định vẫn sẽ yêu cậu trọn đời trọn kiếp sao?

Cậu lo sợ đi tới, cầm chiếc điện thoại màn hình đã tối lại, ngón cái đè lên phím home có chút run rẩy.

Trên màn hình là dòng weixin được gửi từ 'Đầu gối đại đế Benjamin': "Ian, cậu có nhà không?"

Ngạn Dung choáng váng, cậu cho rằng mình và Ben đã cãi vã nhau, tuyệt giao từ đấy.

Cậu nhắn lại: "Có."

Ben rất nhanh nhắn đến: "Tớ ở ngoài cổng nhà cậu, cậu đi ra một lát đi."

Ngạn Dung kinh hãi, ngoài cổng nhà cậu? Cậu nhớ ra, cả năm nay cậu ở trường học điền thông tin, hết thảy đều viết vào địa chỉ nhà Vương Cẩm.

Cậu nhắn lại cho Ben: "Tớ không ở chỗ ấy, chúng ta ra chỗ khác gặp nhau."

Bọn họ hẹn ở một ga tàu điện ngầm ở giữa hai nơi.

Đứng ở cửa ga tàu điện ngầm, Ben tới trước từ xa xa nhìn thấy Ngạn Dung, phất phất tay với cậu.

Ngạn Dung chậm rãi đi tới, hai người đều khó nén được vẻ lúng túng, im lặng cùng nhau đi khỏi hầm ngầm, nhìn thấy phía đối diện có Starbucks, Ngạn Dung nói: "Tớ mời cậu uống Frappuccino."

Ben nói: "Để tớ mời cậu."

Ngạn Dung nói: "Vậy chúng ta AA." (mỗi người trả tiền một nửa)

Kết quả Ngạn Dung vẫn tranh trả tiền.

Hai người ngồi đối diện nhau trong một góc Starbucks, trước mặt có hai cốc vị mới – Peach in Peach.

Ngạn Dung hỏi: "Cậu tìm tớ, là muốn nói chuyện gì?"

Ben nhìn cậu, hít một hơi, nói: "Ian, tớ muốn nói xin lỗi với cậu, xin lỗi."

Ngạn Dung: "…"

Ben nói: "Hôm ấy ở nhà tớ, mọi người đều quá hưng phấn, cứ ồn ào mãi, tớ cũng cảm thấy việc này không tốt lắm, nhưng cậu uống say, gọi mấy lần cậu cũng không phản ứng, tớ thấy tớ với cậu thân nhau thế, cậu chắc cũng không để ý. Really just playing games, không có bất kỳ ý nghĩ gì không tôn trọng cậu. O'Neal cũng nhờ tớ chuyển lời xin lỗi, cậu ấy nói tuy mình ngu si tứ chi phát triển, nhưng tuyệt đối không có ác ý, hy vọng cậu không chấp nhặt cậu ấy. Kurzum (nói tóm lại), bọn tớ thật sự rất xin lỗi."

Hắn tiếng Trung không đủ tốt, nói một hơi cả đoạn dài như thế, lại tiếp tục dùng kiểu ba thứ tiếng Anh Đức Trung lẫn lộn.

Ngạn Dung tiếng Đức trình độ nửa vời, có mấy từ còn phải đoán bừa, có điều cũng xem như nghe hiểu được đại thể ý tứ cậu chàng muốn nói. Sự việc đã qua đi từng đấy ngày, sự tức giận lúc ấy cũng qua đi gần hết, điều làm cậu nổi giận là trong tình huống cậu không hay biết gì thì bị cưỡng hôn, còn quay lại cho bạn học cùng lớp xem, việc này làm cậu cảm giác như mình là một thằng hề. Bây giờ nghe lời xin lỗi này, chút tức giận còn lại cũng không còn, nam sinh trong lúc ấy nghịch ngu như vậy thật ra cũng là chuyện bình thường.

Cậu nói: "Tớ cũng có chỗ sai, không nên ở chỗ đông người phát hỏa với các cậu."

Ben nói: "Không không, ngày ấy cậu nói đúng, chúng tớ sau đấy cũng đã nghĩ lại, chính xác là do bọn tớ quá đáng. Chúng mình là bạn bè, trước hết phải nghĩ đến cảm nhận của cậu mới phải."

Ngạn Dung lấy hết dũng khí hỏi: "Nhưng tớ là gay, các cậu còn muốn làm bạn với tớ nữa không?"

Ben vẻ mặt giật mình, nói: "Cậu sao lại có suy nghĩ như thế?"

Ngạn Dung nhỏ giọng nói: "Tớ và các cậu không giống nhau."

Ben nói: "Mỗi người vốn dĩ đã không giống nhau."

Ngạn Dung vẫn còn rất lo lắng, nói: "Mấy bạn khác không nhất định cũng sẽ nghĩ như thế."

Ben nói: "Suy nghĩ riêng của mỗi người thế nào sao chúng ta có thể quản được, nhưng ít ra ngày đó sau khi cậu đi khỏi, phần lớn bạn học trong lớp đều cảm thấy cậu rất khốc rất dũng cảm."

Ngạn Dung mở to hai mắt: "Có thật không?"

Ben nói: "Đương nhiên là thật rồi, chiều hôm qua trước khi tan học, tớ có nói cuối tuần sẽ đến nhà tìm cậu, các bạn học còn nhắn tớ hỏi cậu khi nào thì đến trường, bọn họ đều rất nhớ cậu. Cậu cũng biết đấy, giáo viên là người thích hỏi bài, cậu không ở đấy, nên đành gọi bọn họ, thảm thương hết sức luôn."

Ngạn Dung bị chọc cho buồn cười, cười cái rồi lại dừng, hỏi: "Kaitlyn thì sao? Cậu ấy không nói muốn cùng đi với cậu đến tìm tớ à?"

Nhỏ cùng Ben là cô bạn cậu bạn thân nhất với Ngạn Dung, Ben đến rồi, nhưng nhỏ lại không đến, Ngạn Dung không khỏi nghĩ nhiều.

Ben đột nhiên thay đổi nét mặt, chán nản mà nói: "Cậu ngày ấy đi rồi, nhỏ khóc lớn một trận luôn, thì ra người mà nhỏ vẫn thích là cậu."

Ngạn Dung: "… Hả?"

Ben nói: "Nếu không phải cậu come out, tớ hiện tại còn muốn đánh nhau với cậu đấy, tớ coi cậu là bạn tốt, cậu lại làm cho người trong lòng tớ thích cậu."

Ngạn Dung nói: "Cậu thổ lộ chưa? Thư tình đâu? Đưa nhỏ chưa?"

Ben uể oải nói: "Làm sao đưa nhỏ được? Cậu bảo cậu sẽ đưa thay tớ mà, kết quả cậu nguyên cả tuần không quay lại trường học."

Ngạn Dung tâm tình như tàu lượn siêu tốc lúc lên lúc xuống, cậu nói: "Vụ này… tớ thứ hai sẽ đến trường… Đưa thư hộ cậu?"

Ben nói: "Cậu đúng là đồ ngốc, đã nói là nhỏ thích cậu rồi, tớ cưỡng hôn người nhỏ thích, đã thế còn viết thư tình cho nhỏ, để nhỏ hận chết tớ luôn à?"

Ngạn Dung lần này thật sự cười ra cả tiếng.

Ben cũng cười lên, nói: "Chuyện thổ lộ sau này rồi tính đi, tớ thấy nhỏ không tiện đến tìm cậu, dù sao hôm ấy khóc thương tâm quá, bạn học trong lớp đều biết chuyện nhỏ mến cậu."

Ngạn Dung lại có chút ngượng ngùng.

Ben nói: "Cậu đừng quá lo lắng, nhỏ đối với gay không có thành kiến, còn nói ngôi sao Trung Quốc mà nhỏ thích nhất, năm ngoái bị truyền thông quay trộm được cảnh hôn người cùng giới, tuy rằng không thừa nhận, nhưng bên trong đám fans đều biết chuyện hắn có một bạn trai đồng tính bầu bạn cố định bên cạnh, nhỏ không thấy chuyện đấy có vấn đề gì, còn cảm thấy cặp đôi kia rất xứng, mộng mộng đát." (trông ngu ngu)

Ngạn Dung: "… Là 'manh manh đát' chứ?" (thật đáng yêu)

Ben nói: "Là mộng thật đó, nhỏ nói mộng bức (ngu) là vẻ mặt kinh điển của thần tượng nhà mình."

Ngạn Dung cũng nhớ tới việc lúc nhỏ nói chuyện thường xuyên trưng cái vẻ mặt nào đó ra, giống y như thật.

Ben hút mấy ngụm đồ uống, nói: "Còn một chuyện nữa."

Ngạn Dung hỏi: "Chuyện gì?"

Ben hơi đỏ mặt, nói: "Thật ra, tớ ngày hôm ấy không hôn cậu thật đâu, là do vấn đề góc độ thôi, tuy rằng cậu rất đáng yêu, nhưng mà tớ muốn giữ lại nụ hôn đầu cho nhỏ." =)))

Ngạn Dung gật gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, cúi đầu cắn ống hút, có chút khổ sở nghĩ, có hôn thật hay không cũng chẳng sao, người nên quan tâm cũng có để ý đến đâu.

Mầm non tình bạn của các thiếu niên phải trải qua mưa gió, mới có thể tiếp tục phát triển tươi tốt được.

Đến lúc đứng ở ga tàu điện ngầm nói tạm biệt, Ngạn Dung và Ben đã lại là anh em tốt giống như trước kia cười đùa cãi nhau.

Ben thuận miệng nói: "Đúng rồi, hồi nãy đến nhà tìm cậu, nhìn thấy giáo viên y tế trước đây, bảo sao dáng vẻ cậu khi ấy nhìn giống như quen hắn."

Ngạn Dung vốn đang mỉm cười, sắc mặt đột nhiên thay đổi hẳn, sốt sắng hỏi: "Cái người họ Kim kia á?"

Ben bị vẻ mặt của cậu dọa sợ luôn: "… Đúng, chính là người ấy, hắn ở đó cùng ba ba cậu."

62. Chương 62: Có Người

Vương Cẩm ở cùng Kim Việt?

Vương Cẩm ở cùng Kim Việt!

Vương Cẩm ở cùng Kim Việt.

Ngạn Dung và Ben tách ra, một mình ngồi tàu điện ngầm về nhà, ngồi quá trạm, vòng một vòng, lại ngồi quá trạm, vòng thêm lần nữa, rốt cuộc thì lần này cũng xuống được đúng trạm.

Từ toa xe đi ra, trong đầu cậu trống rỗng, hoàn toàn không nhớ nổi mình nên đi từ cổng trạm số mấy để ra bên ngoài, quanh quẩn bước trái bước phải một hồi, cuối cùng lại ngồi xuống băng ghế dài trong nhà ga.

Cậu cảm thấy có khả năng Vương Cẩm đã buông tay mình rồi.

Là chính cậu đã quyết tâm tàn nhẫn nói với Vương Cẩm rằng "Em không muốn gặp lại anh", nhưng cậu hiện tại thật sự rất muốn phi đến trước mặt Vương Cẩm, hỏi Vương Cẩm xem anh rốt cuộc xem cậu là cái gì.

Coi như không thể yêu trọn đời trọn kiếp, thế nhưng mới chia tay chưa được một tuần, đã có thể buông tay hoàn toàn, ở cùng một chỗ với người khác sao?

Vương Cẩm không chỉ là quỷ hẹp hòi, còn là một tên bại hoại.

Cậu thật sự không muốn tiếp tục yêu anh.

…

Mà lúc này Vương Cẩm đang ở nhà, đón tiếp giáo viên cũ đến thăm, còn có Kim Việt đến theo cùng.

Vị giáo viên này mặc dù là một bậc thầy, nhưng thực tế thì tuổi tác cũng chỉ lớn hơn có vài tuổi so với bọn họ, năm đó khi còn đi học ở trường thì vừa là bạn vừa là thầy của Vương Cẩm, quan hệ rất tốt. Mấy năm nay người thầy này đã không còn giảng dạy, mà quanh năm ở nước ngoài tham gia nghiên cứu một hạng mục y học quốc tế, lần này về nước nửa công nửa tư, phải bỏ ra chút thời gian mới có thể đến đây để gặp mặt Vương Cẩm, vốn định cùng nhau đi ăn cơm tối, kết quả giữa chừng lại có việc, hơn 7h tối phải lên máy bay đi nơi khác, vậy là quyết định đến nhà Vương Cẩm sớm hơn, uống chén trà, thăm hỏi tình hình gần đây.

Ngay trước mặt thầy giáo, Vương Cẩm cũng không thể chất vấn thẳng xem Kim Việt đến làm gì, chỉ đành xem như bạn học bình thường mà tiếp đãi. Ấy nhưng anh thầy kia cứ như hết việc để nói: "Vương Cẩm, cậu cùng Kim Việt ngày xưa như hình với bóng, sao bây giờ lại xa lạ thế?"

Vương Cẩm chỉ đành nói: "Tại lâu quá không gặp."

Kim Việt cười cười nhìn thầy giáo: "Sau khi tốt nghiệp tôi trở về quê nhà, chưa từng gặp lại, năm nay tôi tới Bắc Kinh, mới gặp có mấy lần thôi."

Thầy giáo nói: "Hiện tại ở gần nhau, phải qua lại nhiều, trong ngành có vấn đề gì cũng có thể trao đổi, giống như lần trước Vương Cẩm có một bệnh nhân cột sống dị tật, thật ra nếu có thể trao đổi cùng với Kim Việt một chút cũng tốt, mấy năm Kim Việt cũng là một người nổi bật trong việc điều trị ngoại khoa ở tỉnh."

Kim Việt khiêm tốn nói: "Tỉnh nhỏ đâu thể so sánh được với Bắc Kinh."

Thầy giáo lại hỏi: "Thật ra vẫn luôn muốn hỏi cậu, khi ấy ở Bắc Kinh đang tốt, đơn vị thực tập cũng khá, sao đột nhiên lại quyết định về quê?"

Kim Việt liếc nhìn Vương Cẩm, nói: "Tôi muốn ở gần nhà, có thể tiện chăm sóc mẹ, năm nay trước tết thanh minh, bà đã không còn."

Vương Cẩm tay đang rót trà ngừng lại.

...

Lương Tỳ hẹn Vương Siêu buổi tối đi ăn, nhưng xong việc còn sớm hơn cả dự tính, ngẫm lại tối nay cũng không thể ngủ ở nhà, chi bằng về sớm một chút để hoàn thành nhiệm vụ Vương Cẩm bàn giao.

Hắn vừa dừng xe ở dưới lầu, liền nhìn thấy Ngạn Dung cũng mới từ bên ngoài đi vào.

Lương Tỳ hỏi: "Mới đi đâu về đấy?"

Ngạn Dung dáng vẻ hồn vía lên mây, ngẩng đầu nhìn thấy hắn, ngớ ngẩn rồi mới nói: "Bạn học tìm em đi chơi."

Nghe thấy vẫn còn qua lại cùng bạn học, Lương Tỳ vui mừng trong bụng, đem hộp kem trong tay đưa tới, nói: "Vừa lúc, mới mua kem hộp cho cậu."

Ngạn Dung nhanh chóng nói cám ơn rồi nhận lấy: "Cám ơn Lương ca."

Lương Tỳ đỗ xe xong, hai người một trước một sau cùng nhau đi vào thang máy.

Ở cùng một chỗ với Lương Tỳ, Ngạn Dung vẫn cứ cảm thấy không mấy thoải mái, cậu hầu như nép sát một bên thang máy, bởi vì trong tay còn đang cầm hộp kem, ánh mắt tất nhiên là dừng trên đó, lại cảm thấy hơi lạ, Lương Tỳ mua kem hộp cho cậu? Cậu thấy trên bao bì còn ghi "Kem cookies chocolate".

Lương Tỳ chú ý đến chỗ cậu nhìn, nói: "Không có vị cookies bơ, nhân viên cửa hàng nói hai loại này gần giống nhau."

Ngạn Dung vẻ mặt kỳ quái.

Lương Tỳ cố ý nói: "Vương lão nhị nói, nó nghe thấy cậu ở nhà mấy ngày không ra đến ngoài, bảo tôi mua cho cậu kem hộp cookies bơ, dỗ cho cậu vui."

Ngạn Dung há hốc mồm nhìn qua đó, một đôi mắt màu lam nhìn hắn không chớp mắt.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thẳng Lương Tỳ như vậy.

Lương Tỳ nói tiếp: "Cậu thật sự không thích nó nữa? Nhưng nó vẫn rất thích cậu đó nha."

Ngạn Dung lại nhìn hộp kem kia một lát, thấp giọng hỏi: "Anh ấy nói thế à?"

Lương Tỳ chém gió: "Đúng vậy, nó nói cậu vừa đẹp trai vừa đáng yêu, lại còn nghe lời hiểu chuyện, xa cậu một ngày nó không thể sống nổi."

Ngạn Dung: "… Nói dối."

Lương Tỳ nghĩ, Vương Cẩm đúng là không thể nào thốt ra câu này được, sửa mồm nói: "Đại khái là ý đấy, nguyên văn tôi không nhớ rõ."

Ngạn Dung quay mặt đi chỗ khác, không tin hắn.

Đến nhà, dì giúp việc đang rửa rau chuẩn bị nấu cơm tối, nhìn thấy Lương Tỳ thì định nấu thêm một suất, Lương Tỳ vội nói: "Không cần, cháu không ăn cơm ở nhà. Mà… phiền dì một chút, đi mua hộ chúng cháu ít hoa quả với ạ?"

Này rõ ràng là có chuyện riêng muốn nói, dì giúp việc rất biết nhìn, huống hồ tiền lương ở đây cũng rất cao, bà không nói hai lời, cởi tạp dề, cầm tiền, ra ngoài.

Lương Tỳ chỉ vào sofa, nói: "Ngạn Dung, cậu ngồi xuống đây."

Ngạn Dung ngồi xuống.

Lương Tỳ ngồi đối diện cậu, khoanh tay, bày ra vẻ mặt rất ư nghiêm túc.

Ngạn Dung cúi đầu xúc kem ăn.

Lương Tỳ nghiêm túc không tới 10 giây là tạch, nói: "Haizz, cậu nói thật với tôi xem nào, cậu với Vương Cẩm đến cùng là xảy ra chuyện gì? Lúc trước sống chết không chịu ra nước ngoài, nhất định phải ở bên cạnh hắn là cậu, hiện tại nói sao cũng quyết muốn chia tay vẫn lại là cậu, uổng công tôi vì chuyện của hai đứa, ở trước mặt Bách Đồ ca ca của cậu nói bao nhiêu lời hay, hiện giờ tôi nào dám nói chuyện các cậu đã chia tay, cậu nói xem cậu thế này là muốn tôi bị ăn tát à?"

Ngạn Dung dừng động tác lại, nói: "Để tự em nói với anh Bách, anh ấy sẽ không đánh anh."

Lương Tỳ buồn phiền nói: "Cậu ấy đánh tôi thì đâu thể để cậu nhìn thấy được."

Ngạn Dung: "… Các anh còn đánh nhau cơ à?"

Lương Tỳ nói: "Hai vợ chồng đánh nhau không phải chuyện quá bình thường sao?"

Ngạn Dung nghe mà hãi, cách chung sống của Lương Tỳ và Bách Đồ trong mắt cậu chính là một cặp chồng chồng điển hình, cậu chỉ từng thấy hai người này nhường nhịn nhau cưng chiều nhau, làm sao mà có thể đánh nhau được?

Lương Tỳ thấy cậu có vẻ tò mò, vứt cả mặt mũi mà nói: "Tôi nào nỡ ra tay với cậu ấy, nhưng cậu ấy thì chắc luôn, có một lần cãi nhau to, cầm ngay cái đồng hồ mỹ nghệ bằng sắt trên đầu giường mà ném, suýt chút nữa là phang thẳng vào đầu tôi, may mà tôi né kịp, trên vai bị dập u to một cục, quả đấy đi quay tiết mục cũng không dám cởi áo ra."

Ngạn Dung nghĩ đến khuôn mặt ôn nhu của Bách Đồ, kinh sợ nói: "Tại sao vậy?"

Lương Tỳ nói: "Tôi uống quá chén nên say, cưỡng cậu ấy."

Ngạn Dung: "…" Đáng đời!

Ấy nhưng Lương Tỳ hoàn toàn không biết nhục, còn nhân cơ hội thuận nước đẩy thuyền nói: "Hai người yêu nhau rồi kết hôn, cả ngày ở cùng nhau, làm sao có chuyện không mâu thuẫn cho được, thi thoảng cãi cọ, lỡ ra tay chút cũng không sao, hơi một tý là đòi ly hôn sao được?"

Ngạn Dung nghe ra ý của hắn, nói: “Em với Vương Cẩm không có cãi nhau, cũng không có đánh nhau, bọn em là… tình cảm rạn nứt.”

Lương Tỳ nói: “Nó một ngày gọi điện cho tôi đến bảy lần, rạn nứt cái chym.”

Ngạn Dung hiếm khi nghe thấy lời thô tục, không hiểu được đấy là một câu phỉ nhổ, cả kinh nói: “Anh, anh, anh, anh ấy cái đó bị làm sao?” =)))

Lương Tỳ: “… Nó gọi điện những bảy lần đều chỉ để hỏi thăm cậu, tình cảm nó dành cho cậu căn bản là không có rạn nứt, giống y như chym nó ấy, vừa lớn vừa nguyên vẹn.” đm anh =)))

Nói xong hắn thấy chính mình nghe còn không vô nổi, cái beep gì thế này.

Ngạn Dung đã thông ra được, mặt đỏ bừng lên, lại cảm thấy cũng may cũng may, không phải chỗ ấy của Vương Cẩm bị gì.

…

Thầy giáo ở nhà Vương Cẩm chơi hơn một tiếng, thời gian còn lại cũng không nhiều lắm, muốn đi đón máy bay, Vương Cẩm lái xe đưa đi, Kim Việt cũng theo ra sân bay cùng.

Ở sân bay cùng thầy giáo nói câu tạm biệt, hai người đứng giữa sảnh sân bay náo nhiệt, im lặng.

Kim Việt mở miệng nói: “Còn bận việc gì khác nữa không? Cùng nhau ăn tối nhé?”

Vương Cẩm muốn từ chối, chưa kịp nói, Kim Việt đã nói tiếp: “Lần trước cậu từ chối tôi, là bởi vì trong nhà đang có người chờ cậu, bây giờ còn có lý do gì nữa sao?”

Hắn cũng vừa mới từ nhà Vương Cẩm đi ra, Kim Việt chắc chắn Vương Cẩm và đứa trẻ kia đã chia tay rồi.

Hắn cảm thấy Vương Cẩm hẳn sẽ không từ chối hắn.

Quả nhiên, Vương Cẩm nói: “Trong nhà đúng là không có ai đang đợi tôi.”

Kim Việt nở nụ cười, nói: “Nếu vậy…”

Vương Cẩm ngoảnh mặt làm ngơ nói tiếp: “Trong lòng có người.”

63. Chương 63: Vấn Đề Không Có Lời Giải

Vương Cẩm không muốn có hiểu nhầm gì với Kim Việt, cũng không có cách nào đối xử với Kim Việt như một người bạn học cũ, không phải bởi vì anh đối với chuyện năm đó còn canh cánh ở trong lòng, chỉ là sau mấy năm rời xa Kim Việt, hắn đối với anh mà nói quá xa lạ.

Anh muốn đi đến bãi đỗ lấy xe, Kim Việt nhưng cứ bám theo anh như cũ.

Vương Cẩm dừng lại, quay đầu nói: "Cậu muốn đi đâu? Chưa chắc đã tiện đường."

Kim Việt cười cười, nói: "Cậu nhất định cũng phải về qua Ngũ Hoàn để vào trong nội thành, sao lại không tiện đường chứ?"

Vương Cẩm không để ý hắn nữa, đi nhanh hơn.

Đến bãi để xe, anh tìm thấy xe mình, ngồi vào trong ghế lái.

Kim Việt kéo cửa xe bên ghế phụ, cánh cửa kia đóng chặt, hắn không thể kéo nổi.

Ấy nhưng hắn sắc mặt một chút cũng không đổi, gõ gõ cửa kính xe, nói như thường: "Vương Cẩm, mở cửa."

Vương Cẩm: "…"

Anh đến cùng cũng không phải kiểu người sẽ làm ra việc khó coi như thế, nên vẫn để cho Kim Việt lên xe.

Trên mặt Kim Việt cũng không có tỏ ra mừng rỡ, bình tĩnh thắt dây an toàn.

Vương Cẩm chậm rãi lái xe ra khỏi sân bay.

Kim Việt nói: "Thầy có nói cậu nhận một bệnh nhân cột sống dị dạng, hiện tại sao rồi?"

Vương Cẩm nói: "Giải phẫu thành công, hồi phục sau phẫu thuật cũng khá tốt."

Kim Việt nói: "Thế là tốt rồi, quay về nếu có rảnh rỗi, tiện thể cho tôi xem tài liệu chút được chứ?"

Vương Cẩm nói: "Không tiện."

Kim Việt gật gù, nói: "Vậy thì thôi."

Xe đi đến đoạn đường cao tốc, rẽ sang hướng tây, nắng chiều dù sao cũng hơi chói mắt, Vương Cẩm lấy kính râm ra đeo vào. Kim Việt quay đầu qua nhìn một chút, gò má Vương Cẩm vừa đẹp trai lại lạnh lùng.

Hắn thu hồi tầm mắt, đem buông tấm chắn nắng ở trên cửa kính xuống. Trên tấm chắn nắng có dán hình một con vật hoạt hình nho nhỏ, nhìn như là một con sói màu xám.

Kim Việt nhìn chăm chú một lát, cái này đương nhiên không thể là do Vương Cẩm dán vào.

Hắn hỏi: "Đây là Sói Xám à?"

Đôi mắt Vương Cẩm bị che sau kính râm, trả lời: "Là Sói Nhí."

Kim Việt không biết Sói Nhí là con nào, cũng không muốn hỏi, hắn hất lại tấm che nắng lên, mặt trời ở hướng tây in vào trong hai mắt hắn, giống như hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đi lên cầu Ngũ Hoàn, Vương Cẩm hỏi một câu: "Cậu muốn đi đâu?"

Kim Việt hỏi ngược lại: "Cậu muốn đi đâu?"

Vương Cẩm không tiếp tục hỏi nữa, chuẩn bị tý xuống khỏi đoạn đường cao tốc, tùy tiện tìm một chỗ thả hắn xuống.

Kim Việt nhìn hắn, nói: "Đưa tôi đến trường cũ."

Vương Cẩm: "… Chỗ nào?"

Kim Việt lặp lại một lần nữa: "Đi đến trường cũ của chúng ta, học viện đường số 38 khu Hải Điến."

Vương Cẩm thế nhưng lùi xe xuống chỗ đoạn rẽ, đem xe lái xuống khỏi đường cao tốc, sau đấy dừng lại ven đường.

Anh tắt máy, đem tháo kính râm xuống, để trên bảng điều khiển, nói: "Cậu muốn làm gì?"

Kim Việt thế nhưng lại nhìn ngón tay thon dài của anh đặt trên vô lăng, nói một câu: "Tay cậu nhìn đẹp thật đấy."

Vương Cẩm: "…"

Kim Việt thả hồn, nhìn sang một bên, nói: "Cậu còn nhớ không? Có một ngày mùa xuân, tôi hẹn cậu gặp mặt ở trường."

Vương Cẩm nhớ ra, hôm đấy là cuối tuần, bởi vì Bách Đồ có nhà, Ngạn Dung không thể qua đêm ở nhà anh, anh với Ngạn Dung triền miên nguyên cả chiều, sau đấy đưa Ngạn Dung về nhà, đó là lần đầu tiên anh nghe thấy Ngạn Dung nhắc đến "Cậu bạn Ben người Đức."

Kim Việt nói: "Tôi ngày hôm ấy đợi cả đêm, cũng không đợi được cậu."

Hắn hỏi: "Cậu bạn nhỏ kia không cho cậu đi à?"

Vương Cẩm: "Là do chính tôi không muốn tới."

Kim Việt hiển nhiên là không tin, nhưng hắn không chấp nhất với vấn đề này, nói: "Không sao, cũng qua cả rồi."

Hắn vừa cẩn thận vừa bình tĩnh hỏi: "Vương Cẩm, trong mấy năm qua, cậu có từng nhớ đến tôi không?"

Hắn chẳng chờ Vương Cẩm trả lời, đã nói tiếp: "Tôi mỗi ngày đều nhớ cậu."

Hắn nói: "Mẹ tôi giục tôi kết hôn, giúp tôi hẹn xem mắt, tôi một lần cũng không đi. Mùa đông năm ngoái bà sinh bệnh, giục càng gấp hơn, tôi liền nói với bà, tôi nói tôi đã có người yêu, bà hỏi tôi thế người kia ở đâu, tôi nói, bị tôi không cẩn thận làm mất rồi, bà nói thế tại sao con không đi tìm trở lại? Tôi đã nghĩ, đúng vậy, người ấy không tìm tôi, vậy tôi liền đi tìm người ấy. Ngày đó rất lạnh, tôi ấn chuông cửa nhà cậu, chính cậu bạn nhỏ kia đã mở cửa cho tôi, nó nói cậu là bác mình. Đứa nhỏ kia cũng thật đáng yêu, lừa ai thế? Tôi đâu có mù, cũng nhìn ra được nó đã từng nằm trên giường cậu, trong hơn mười phút đợi cậu trở về, tôi đã nghĩ đến mấy trăm cách giết chết cậu nhóc ấy mà không để bị phát hiện."

Vương Cẩm rốt cuộc quay đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Kim Việt cười lên, nói: "Nhưng nó cái gì cũng không biết, còn ở ngay chỗ ấy ngon lành say sưa chén Hủ tiếu xào bò. Tôi lại nghĩ, một đứa bé, cậu sẽ thích nó ở điểm gì, đơn giản chỉ là tuổi trẻ xinh đẹp, vậy thì có là gì, tôi sẽ không đố kị nó. Sau đó cậu trở về, tôi liền biết mình đoán không sai, ánh mắt của cậu vẫn cứ dừng lại trên người tôi, cậu căn bản không yêu thằng bé kia. Ngày đó cậu mắng tôi, cậu hỏi tôi quay lại làm gì, nói tôi là đồ không biết xấu hổ, còn bảo tôi cút. Thế nên tôi cút, nhưng tôi ra đi rất là thoải mái, tôi biết cậu chưa quên tôi, cậu còn ghi hận vụ năm ấy tôi quen bạn gái sau lưng cậu, tôi ở trong tim cậu chém một nhát dao, căn bản là vẫn chưa khỏi được, chỉ cần nó vẫn còn, thì cậu vẫn là của tôi."

Vương Cẩm trầm mặc, khi ấy anh và Ngạn Dung vẫn chưa có yêu nhau, đúng thật là anh vẫn còn bị vây hãm trong tình cảm tổn thương mấy năm trước, chưa thoát khỏi hoàn toàn được.

Kim Việt nói tiếp: "Sau đó trở về, tôi ở bên cạnh mẹ tôi trong đoạn đường cuối cùng của bà, tháng ba đến, bà không còn, làm xong tang sự của bà, tôi từ chức, bán xe bán nhà, đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng đi Bắc Kinh tìm cậu. Chỉ có hơn hai tháng mà thôi, cậu đã từ 'bác của nó' biến thành 'bạn trai nó', cậu lại thật sự bị một đứa nhỏ mê hoặc, còn vì nó mà từ chối tôi. Tôi khi đó rất hối hận, tôi thật sự nên giết chết nó ngay lúc lần đầu tiên gặp mặt."

Vương Cẩm nhíu chặt lông mày, nói: "Đừng có nói xằng nói bậy."

Kim Việt trên mặt rất vui vẻ, hắn cảm thấy trong câu nói này của Vương Cẩm có một chút thân mật, cười nói: "Tôi chỉ nói thế thôi, cũng đâu có thật sự đi giết người."

Tim Vương Cẩm nhấc đến tận cổ họng chậm rãi buông lỏng, anh trong phút chốc bị sự tàn nhẫn ẩn trong câu nói kia của Kim Việt làm kinh sợ.

Kim Việt đổi giọng trêu chọc nói: "Thật ra tôi cũng biết thừa cậu thích nó ở điểm gì, ngoài việc trẻ tuổi lại đẹp, thân thế còn thê thảm, ở trường học cũng không hợp bầy, gần như giống dáng vẻ ngớ ngẩn của tôi năm ấy, cậu thế nên liền thích chăm sóc cái loại gà còm yếu ớt này."

Vương Cẩm liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt có chút chả hiểu gì.

Kim Việt cười một cái, nói: "Tôi hiện tại sống cũng không ra sao, mới vừa vào nên bệnh viện kia chỉ đãi ngộ bình thường, đồng nghiệp chẳng thèm để mắt cái loại vùng khác như tôi, tôi cũng không mua nổi nhà ở Bắc Kinh, khả năng phải đi thuê phòng cả đời… đã thảm thành như thế, cậu còn không để ý đến tôi."

Nói xong câu cuối, giọng điệu của hắn cùng vẻ mặt đều có mấy phần ấm ức.

Vương Cẩm nhìn hắn chốc lát, hỏi: "Kim Việt, cậu thật sự yêu tôi sao?"

Ánh mắt Kim Việt sáng lên, Vương Cẩm cuối cùng cũng chịu cùng hắn nói về "yêu".

Hắn cấp thiết thổ lộ, nói: "Tôi đương nhiên là yêu cậu, mấy năm nay tôi vẫn luôn không thể tha thứ cho chính mình, tại sao khi ấy lại đâm đầu vào chỗ chết, muốn làm tổn thương cậu để chứng minh rằng cậu yêu tôi. Chúng ta rõ ràng có thể yên ổn bước tiếp, chuyện như ngày hôm nay, tất cả đều tại tôi, tại tôi mưu mô lởn vởn trong đầu, tại tôi tính toán chi li, thật ra tại sao cậu yêu tôi không quan trọng, chỉ cần cậu yêu tôi thôi là được rồi."

Vương Cẩm nhìn ánh mắt hắn càng ngày càng vi diệu, nói: "Cậu trước đây không phải người như thế."

Kim Việt có chút hoang mang, hắn giải thích: "Khi ấy suy nghĩ của tôi quá cực đoan."

Vương Cẩm lắc đầu, nói: "Không phải như vậy. Nếu như tôi bởi vì thương hại cậu mới ở bên cậu, cậu rời khỏi tôi là đúng, đó mới là cậu."

Kim Việt dùng hết sức nháy mắt một cái, hắn có chút rối loạn.

Vương Cẩm nói: "Cậu đã nói với Ngạn Dung, rằng ngày tuyết lớn cậu muốn ăn hạt dẻ rang đường, tôi liền đi mua về cho cậu, cậu phải về nhà dịp tết thế nhưng trường học bận việc cậu không thể phân thân, tôi liền đi đến trạm xe lửa xếp hàng suốt đêm để mua vé cho cậu. Muốn ăn hạt dẻ, tết phải về nhà, chuyện này có gì mà đáng thương? Tại sao đến giờ cậu vẫn không chịu hiểu, từ đầu đến cuối tôi chưa từng thương hại cậu, tôi chỉ là cố hết sức đối tốt với cậu."

Kim Việt môi giật giật, nhưng không nói ra được lời nào.

Vương Cẩm hạ mắt xuống, nói: "Khi mới bắt đầu, tôi căn bản không chú ý đến trong lớp có người như cậu, ngày đó tôi ở trong khoa giúp đỡ việc ghi chép thành tích, cậu từ bên ngoài xông vào, có thể nhìn thấy được tâm tình không tốt, nhưng vẫn rất lễ phép hỏi giáo viên hướng dẫn ở nơi nào, tôi còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, mấy quỷ nịnh hót làm người ta ghét kia đã nói mấy câu trêu chọc cậu, cậu giống như một con gà trống nhỏ nổi giận đánh nhau với họ. Các giáo viên trở lại, hỏi có chuyện gì xảy ra, bọn họ cả đám đều nói xấu cậu, giáo viên lại tin, tôi đến giờ còn nhớ ánh mắt cậu khi ấy, phẫn nộ cùng oan ức, nhưng lại rất sáng sủa, tôi đã bị ánh mắt ấy hấp dẫn."

"Sau đó chúng ta trở thành bạn bè, lại phát hiện ra cậu thật sự thú vị, không có tiền ăn cơm mua quần áo, tiền gọi xe cũng không nỡ bỏ, bọn họ sau lưng cậu bàn tán rằng cậu nghèo, bàn tán cậu gia đình đơn thân, bàn tán rằng cậu khó gần, nhưng cậu vẫn cứ kiêu ngạo như thế, thành tích bài thi chuyên ngành đều đứng nhất, sự ưu tú của cậu sẽ không bị sự cười nhạo và châm chọc đánh đổ. Tôi chưa từng vì ai mà vui vẻ như vậy, khi ấy chỉ biết mỗi ngày đều muốn nhìn thấy cậu, không chịu được việc cậu gặp phải việc oan ức nào dù chỉ một chút, muốn đối tốt với cậu, vậy chính là thích đúng không. Nhưng mà tôi không dám nói ra, cậu là trạng nguyên thi đại học ở nhà mình, mẹ cậu chỉ có một đứa con trai là cậu, nhất định ngóng trông cậu cưới vợ sinh con làm rạng rỡ tổ tông, cậu và tôi không giống nhau, anh trai tôi quá ưu tú, em trai lại quá nhỏ, sự quan tâm của bố mẹ căn bản chẳng đến lượt tôi, ông bà ngoại thân nhất với tôi cũng không còn nữa, trên đời này chẳng còn ai chờ mong tôi, nhưng tôi cũng không thể vì mình thích cậu, mà kéo cậu đi cùng trên con đường gian nan ấy."

"Không nghĩ đến cậu lại thổ lộ trước với tôi, ngày hôm ấy tôi vui muốn điên lên được, cùng ngày về nhà liền come out, bố tôi tẩn tôi một trận, nói muốn cắt hết học phí và tiền sinh hoạt, tôi chẳng thèm để ý, tôi cảm thấy mình có cậu là đủ. Hơn nữa tôi cũng giống cậu rồi, tôi có thể cùng cậu trải qua cuộc sống khó khăn, có thể cùng nhau nỗ lực giành học bổng, cùng nhau bảo vệ luận văn tốt nghiệp, cùng nhau đi làm, cùng nhau kiếm tiền để nuôi đối phương, chuyện này có gì không tốt đâu."

Nói một đoạn dài như thế, nhưng Vương Cẩm vẫn bình tĩnh như cũ, cuối cùng anh nói: "Kim Việt, cậu chưa từng thử đi tìm hiểu tôi, nếu không sao cậu không biết rằng, tôi sẽ yêu cậu, trước giờ đều không phải vì thương hại, tôi yêu, là sự chói mắt, sự kiêu ngạo của cậu."

Kim Việt ngây người, hắn nhớ lại những năm ấy Vương Cẩm hết thảy đều đối tốt với hắn, cũng nhớ lại khi phát hiện sự phản bội của hắn thì Vương Cẩm khóe mắt đỏ hoe hỏi hắn một câu: "Tại sao cậu không cần tớ nữa?"

Hắn cảm thấy tan nát cả cõi lòng, hắn rốt cuộc ý thức được, không phải do Vương Cẩm chưa bao giờ xem hắn là người yêu ngang hàng, mà là tự tay hắn hủy diệt tình yêu của bọn họ.

Hắn nhìn biểu hiện lạnh nhạt kèm mệt mỏi của Vương Cẩm, hắn mơ mồ thấy rõ được, hết thảy đều không quay lại được.

Vấn đề của bọn họ không phải việc hắn đi cản trở một đứa nhỏ là có thể giải quyết được.

Thương tổn hắn gây ra cho Vương Cẩm, là vấn đề không có lời giải.

Kim Việt tháo đai an toàn, yên lặng nói: "Cảm ơn cậu đã cho tôi đi nhờ một đoạn, tôi… đến đây thôi."

Hắn mở cửa xe đi xuống, đứng ven đường, cố gắng cười, nói: "Vương Cẩm, tạm biệt."

Vương Cẩm đến cùng vẫn có chút không đành lòng, nói: "Tôi đưa cậu đến chỗ đón được xe."

Kim Việt ấy lại bày ra vẻ mặt trêu chọc nói: "Uổng công sức một thời yêu đương của cậu cùng với đứa nhỏ, có app gọi xe mà cũng không biết à?"

Vương Cẩm ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa, cùng hắn nói lời tạm biệt, lái xe đi.

Mặt trời đã lặn xuống, chỉ lưu lại non nửa phía chân trời xa xa.

Kim Việt ngồi xổm xuống ven đường, nhỏ giọng hát một câu: "Lời hứa hẹn thật đẹp bởi vì khi ấy chúng ta còn quá trẻ, nhưng bạn thân hỡi đó không phải là tình yêu…"

Hắn cười cười, nhưng nước mắt lại chảy ra.

Vương Cẩm một mình đi trên đường về nhà, bỗng nhớ ra gì đó, đưa tay đem tấm chắn nắng ở ghế phụ che xuống, "Sói Nhí" trên mặt tấm chắn nghiêng đầu bán manh với anh.

Anh dùng ngón tay sờ sờ "Sói Nhí", rất nhớ Ngạn Dung, nhớ đến mức trái tim hơi nhói lên.

64. Chương 64: Tên Trứng Thúi

Kim Việt thay đổi rất nhiều, cùng năm ấy khác nhau hoàn toàn, nếu nhất định phải tìm cho ra điểm không thay đổi, có thể chính là cái kiểu tự cho là đúng kia, chui vào ngõ cụt rồi mà còn không tự biết đường.

Hắn cho rằng Ngạn Dung chỉ có tuổi trẻ vẻ ngoài đẹp cộng thêm thân thế bi thảm, mới có thể lọt vào tầm mắt Vương Cẩm.

Không phải thế thì Vương Cẩm sẽ yêu thích một đứa nhóc ở điểm gì?

Ngay cả chính bản thân Ngạn Dung cũng nghĩ như thế.

Cậu dùng thìa khuấy hộp kem đã bắt đầu tan ra, có hơi không nỡ ăn.

Đây là Vương Cẩm bảo Lương Tỳ mua cho cậu.

Vương Cẩm vẫn rất quan tâm cậu, điều này làm cho cậu khó tránh khỏi có chút động tâm, nhưng Vương Cẩm vẫn cứ xem cậu như một đứa con nít, biết cậu giận rồi, không vui, thế là mua đồ ăn ngon đến dỗ.

Cậu đâu có muốn sự quan tâm kiểu này, cậu muốn Vương Cẩm nhìn và đối xử với mình như một người trưởng thành, bọn họ trao trái tim bình đẳng cho nhau, đó mới là tình yêu.

Chứ đừng nói đến cái chuyện, bọn họ chia tay mới có mấy ngày mà thôi, Vương Cẩm đã mang Kim Việt về nhà, cái nhà kia là nhà của cậu.

… Vương Cẩm và Kim Việt, sẽ làm tình nhỉ.

Nằm trên cái giường cậu từng ngủ mấy tháng, dùng ba con sói hương dâu mới mua cuối tuần trước, sau khi chịch xong Kim Việt cũng sẽ mặc áo phông của Vương Cẩm, sẽ dựa vào trong lồng ngực Vương Cẩm làm nũng, sau đấy Vương Cẩm sẽ hôn hắn, dịu dàng hỏi hắn có thoải mái không.

Ghen tuông trong lòng Ngạn Dung nổi lên ngang cơn sóng thần, cậu thống khổ nghĩ, vừa nãy tại sao lại phải lo lắng hàng họ của Vương Cẩm có bị rạn nứt hay không? Nó nên nổ tung, ngay lập tức! Nổ tung! =)))

Lương Tỳ còn đang vắt hết óc nghĩ xem nên khuyên cậu và Vương Cẩm quay lại kiểu gì, đã thấy sắc mặt cậu thay đổi liên xoành xoạch, đột nhiên nóng giận, tàn bạo mà đem hộp kem kia quăng vào sọt rác bên cạnh bàn.

Lương Tỳ: "…"

Ngạn Dung ném xong liền cảm thấy làm thế là không được, kem dù sao cũng do Lương Tỳ tự mình mua cho cậu, lúng túng và hoảng loạn giải thích: "Em, em không muốn ăn."

Lương Tỳ đại khái đoán ra được, cho cậu một bậc thang đi xuống, nói: "Đều tại nhân viên bán hàng của tiệm kem, thế mà dám nói vị này hơi giống vị cookies bơ."

Ngạn Dung không nói câu nào cúi đầu vặn vặn ngón tay của mình, trong đầu một khi xuất hiện những hình ảnh kia, căn bản là không cách nào dừng được, khổ sở đến viền mắt hơi căng lên, chỉ chút nữa thôi là lại muốn khóc.

Lần này đến lượt Lương Tỳ lúng túng, hắn đang muốn khuyên nhủ, mấy câu đứng đắn còn chưa kịp nói ra, chưa chi đã khóc rồi, hắn làm sao dỗ? Hắn cũng chỉ dỗ mình Bách Đồ thôi.

Lương Tỳ dò hỏi: "Cậu nói thật với tôi xem, hai đứa đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Là tại Vương Cẩm đã làm gì chọc giận cậu không vui à?"

Hắn tốt xấu gì cũng có chút tự giác của gia trưởng, nghiêm mặt nói: "Là nó muốn chia tay đúng không, đừng nói đến Bách Đồ, ngay cả tôi cũng sẽ không tha cho nó."

Ngạn Dung nước mắt lưng tròng nhìn hắn, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn nói ra: "Ảnh đem mối tình đầu của mình về nhà."

Nói xong cậu càng không chịu đựng nổi, đều cùng là người xưa cũ, Kim Việt còn có cái địa vị là "mối tình đầu", nhưng cậu thì chỉ là một trong số những "người xưa cũ" thôi, đối với Vương Cẩm mà nói căn bản là không có ý nghĩa đặc biệt gì.

Lương Tỳ phát hãi luôn rồi.

Vương Cẩm năm đó vì mối tình đầu oanh oanh liệt liệt come out, sau đó bị cấm sừng, chính là ngã một cú đau không dậy nổi, mấy năm nay cũng không có yêu đương nghiêm túc, với người ngoài thì nói là mình theo chủ nghĩa không cưới, thật sự ra là bị tổn thương nặng nề, nên không sao nghĩ đến việc đón nhận một tình cảm mới được.

Mấy chuyện xúi quẩy chó má này, Lương Tỳ biết quá rõ, nếu như bây giờ cái mà Ngạn Dung nói đến là việc khác, có khi hắn còn cảm thấy nhất định là có hiểu nhầm, nhưng việc này, đến chính hắn cũng phải tin đến ba phần.

Nếu đã thực sự như vậy, hắn còn khuyên cái rắm á, dù cho hắn và Vương Cẩm có là anh em tốt, nhưng cũng không thể nào khuyên Ngạn Dung đi làm 'lẽ' cho Vương Cẩm.

Hắn không có người xưa cũ, Bách Đồ chính là mối tình đầu của hắn, dù là Bách Đồ có người xưa cũ, nhưng nếu Bách Đồ dám mang người xưa cũ ấy về nhà… Hắn liền liều chết cho Bách Đồ xem.

Ngạn Dung ở nhà gần một tuần lễ, hắn vẫn cảm thấy vấn đề của hai người họ, quá nửa là do Ngạn Dung nổi tính tình trẻ con mà ra, còn đang muốn dỗ dành đứa trẻ này giúp Vương Cẩm, bây giờ nghe thấy thế, nội tâm nhanh chóng thay đổi nghiêng về phía Ngạn Dung.

'Người xưa cũ' con mẹ nó đều không phải cái giống gì tốt.

Hắn đã hẹn Vương Siêu ăn tối, thời gian cũng không còn nhiều lắm, trước khi đi hỏi Ngạn Dung: "Tuần sau có quay lại trường học không?"

Ngạn Dung lau nước mắt, nói: "Có ạ, em đã lỡ bài giảng cả tuần rồi."

Lương Tỳ nhìn mà khó chịu, bỏ lại một câu: "Vậy được, thứ hai tôi đưa cậu đến trường."

Hắn từ nhà đi ra ngoài, lập tức rút điện thoại ra gọi cho Vương Cẩm, mắng xối xả: "Có biết xấu hổ không hả? Có biết xấu hổ không? Tao hỏi mày có biết xấu hổ không thế? Ngạn Dung như cỏ non mơn mởn đã để cho thằng trâu già lưu manh như mày gặm rồi, mày đã không biết đường quỳ xuống mà tạ ơn cho tốt, trái lại mẹ nó còn muốn quay đầu gặm cái thứ cỏ úa cắn phát là rụng mẹ nó răng kia nữa, hèn gì cứ ấp a ấp úng ra là không còn mặt mũi để nói!"

Vương Cẩm: "… Cái gì?"

Lương Tỳ nói: "Còn cái gì cái gì. Mày cùng thằng người yêu cũ kia thật đã chơi nhau à? Mày đúng là lành sẹo rồi thì quên đau, mày bảo tao nên nói mày sao bây giờ?"

Vương Cẩm vừa về đến nhà, còn chưa mở cửa, đứng trong sân nghe mắng một trận, lúc này mới nghe hiểu là có ý gì, nói: "Mày nghe ai nói bậy đấy, ai với ai chơi nhau, việc này không thể nào."

Lương Tỳ nói: "Ai nói bậy á? Chính Ngạn Dung tự mình nói đó, còn tức đến độ không nuốt nổi hộp kem, nước mắt lưng tròng rơi tí tách như hạt đậu vàng ấy, nếu mày không muốn nữa, nhân cơ hội này trả lại cho vợ chồng tao là được, vợ tao vượt sông vượt biển mang về một đứa con bảo bối, mẹ nó để mày giày vò thành cái dạng này à."

Vương Cẩm: "… Thật không có mà, cậu ấy nghe ai nói thế?"

Lương Tỳ nghe giọng anh không giống đang giả ngu, cũng có chút hồ đồ luôn, kỳ quái nói: "Không có? Tao chiều nay về nhà, nó cũng vừa mới về, lúc đầu dáng vẻ còn hoảng hoảng hốt hốt, nói chưa được mấy câu đã bắt đầu tức giận, đem hộp kem cũng ném đi luôn, tao hỏi nó làm sao, nó khóc hu hu nói mày mang mối tình đầu của mày về nhà."

Vương Cẩm ngẩn ra, không phải Ngạn Dung trưa nay về đây, nhìn thấy Kim Việt ở nhà chứ? Phòng khách tầng một có cửa sổ sát đất, đứng bên ngoài cách khoảng sân cũng có thể nhìn thấy được bên trong phòng.

Anh nghĩ đến Lương Tỳ miêu tả cảnh Ngạn Dung lúc này đang thương tâm khổ sở, tâm có chút loạn như ma, vội vã giải thích: "Tao không phải đã nói hôm nay có thầy giáo cũ hẹn đến nhà tụ tập sao hả? Cái người kia, hắn đi theo thầy giáo đến."

Lương Tỳ nghĩ lại, việc này ngược lại nghe cũng hợp lý, rồi lại buồn bực nói: "Đến cùng là tình huống thế nào? Không phải mày với người yêu cũ thông đồng với nhau, nó ăn no rửng mỡ mà đòi chia tay à?"

Vương Cẩm không biết nên nói từ đâu: "Cậu ấy còn nhỏ quá, có mấy việc cũng chẳng biết nên làm sao, đừng cố ép buộc. Mày vừa từ nhà đi à? Ngạn Dung ở nhà một mình?"

Lương Tỳ trong đầu sáng lên, dẫm chân nói: "Đúng rồi, trong nhà ngoài một dì giúp việc, thì không còn ai nữa, để tao gọi điện bảo dì ấy tan làm sớm, mày mau mau đi, pass cửa là 0823."

Vương Cẩm: "… Không cần đâu."

Lương Tỳ nói: "Không cần cái gì? Mày hiện tại mau mau đi giải thích cho rõ ràng, sau đó 'đoàng' một phát, mọi chuyện thế là xong, có điều phải tự mình chuẩn bị ba con sói, làm xong nhớ giặt ga trải giường."

Vương Cẩm muốn đi, nhưng không phải muốn đi lên giường với Ngạn Dung, anh nghĩ tới cảnh giờ phút này Ngạn Dung cô đơn nằm úp sấp bên một góc sofa gào khóc, liền cảm thấy đau lòng không chịu nổi. Nhưng mà Ngạn Dung muốn gặp anh không? Lúc chia tay, Ngạn Dung đã nói là không muốn nhìn thấy anh nữa, câu ấy không phải là nói suông, Ngạn Dung đúng thật là có sự quyết tuyệt như thế.

Lương Tỳ chỉ hận không thể mài sắt thành kim, nói: "Lằng nhằng cái rắm ấy, mày cũng nói tuổi nó còn nhỏ, có tý tính nết trẻ con có gì không bình thường đâu? Mày còn không định đi dỗ à? Từ sáng đến tối gọi điện cho tao tác dụng cái chym gì? Tao bảo mày này, Vương lão nhị, làm người yêu không nên làm như mày đâu, nó không vui mày phải đi dỗ nó, dỗ không được thì quỳ xuống đem sổ đỏ giấy tờ xe sổ tiết kiệm tất tần tật dâng lên cho nó, nếu nó còn không vui, mày liền nằm im cho nó đè, đối với vợ là phải như thế, chuyện đơn giản ấy mà."

Vương Cẩm: "…"

Lương Tỳ cảm giác được mình đã để lộ cái gì đấy, 'khụ' một tiếng, sâu xa thấm thía nói: "Bố vợ cũng chỉ có thể giúp mày được đến đây thôi, còn lại phải xem mày thế nào."

Cuối cùng, hắn nói: "Nó có khi đang ngồi khóc ở nhà một mình đấy, thương tâm thôi rồi, mày nếu không đến nó có thể sẽ khóc cả đêm, mày nghĩ đến đôi mắt xanh của nó mà xem, đẹp đúng chứ? Bắt đầu từ ngày mai sẽ sưng húp nhìn không ra nữa rồi, haizz, đáng thương thật nha."

Màn đêm dần buông xuống.

Vương Cẩm đem điện thoại di động nhét vào trong túi áo, quay đầu nhìn cây Đỗ Quyên cành lá vẫn xum xuê kia, ngược lại ở ngay bên cạnh nó, một cây khác thân cây chỉ còn có nửa, nhưng cành đã vươn lên, cũng mọc ra một mầm non xanh mơn mởn.

Anh nhớ đến khi xuân về trồng chúng nó, Ngạn Dung đứng bên cạnh mình, bị ánh mặt trời chiếu vào làm cho cả người rực rỡ, bên trong hai con ngươi xanh lam ấy như chứa hai mặt trời nho nhỏ, nóng rực lại sáng chói.

Vương Siêu không có việc gì làm, trời vừa sáng đã đến chỗ hẹn gặp Lương Tỳ, hắn mặc áo phông trắng, đầu đội mũ bóng chày, đem vành nón kéo xuống thấp tịt, so với kiểu ăn diện lộng lẫy ngày thường của hắn, người khác không thèm nhìn, hắn còn cố tình đi đến trước mặt người ta lắc qua lượn lại một vòng… dáng vẻ khác xa nhau.

Lần trước sau khi tiết mục giải trí kia được phát, bình luận trong weibo của hắn nhanh chóng chia làm hai trận địa, một nhóm là fan cuồng chân thành khóc ròng ròng hỏi "Siêu Siêu anh đến cùng là đã phải trải qua những gì?", một bên là anti-fan nhảy nhót tưng bừng cười nhạo "Quả thật tàn rồi chậc chậc chậc".

Search tên weibo của hắn, mấy người qua đường ai ai cũng thán phục một trận: Một tháng không thấy, thần tượng thành trứng kho.

Hắn tức đến mức đem weibo xóa luôn, bị cú đả kích lớn, nằm ở nhà khó chịu không muốn ra khỏi cửa, người đại diện giúp hắn nhận một lịch trình hắn cũng không tiếp, không thiết tha gì nằm ở nhà, ngày ngày sống chung với tôm hùm đất cay, vốn còn có ông anh hai tan làm về sẽ nói chuyện mấy câu với hắn cũng đỡ, ai mà ngờ đến Vương Cẩm cũng rất nhanh đã thất tình, nhìn cả người còn sa sút hơn hắn.

Vậy nên hai anh em nhà họ, cùng nhau trải qua cuộc sống không tình yêu, làm bạn hàng ngày với tôm hùm đất.

Hắn chờ một lúc lâu, Lương Tỳ mới đến, vào cửa đã phang ngay câu: "Ôi, trứng kho, đến sớm thế?"

Vương Siêu không phục đem tháo mũ ra, trên đỉnh đầu một tầng tóc ngắn củn, khoe khoang nói: "Nhìn xem, đã dài ra thế rồi."

Lương Tỳ cười nhạo hắn một phen, ngồi xuống, hỏi: "Gọi món chưa? Anh mày muốn ăn tôm hùm đất."

Vương Siêu: "..."

NOTE: Bên Trung Quốc có một câu nói thế này 'Mùi vị thất tình giống như món tôm hùm đất cay' =)))

Trong nhà Lương Tỳ.

Dì giúp việc mua hoa quả trở về, Ngạn Dung liền trốn vào phòng mình, nằm ở trên giường đờ người ra.

Cậu im lặng khóc, cậu cảm thấy mình quá là lụy tình.

Không biết qua bao lâu, dì giúp việc đứng ngoài gõ gõ cửa: "Ngạn Dung, ăn cơm thôi."

Cậu trả lời: "Chờ chút nữa cháu sẽ ăn, dì cứ đi đi, cháu ăn xong sẽ rửa bát."

Dì giúp việc đành nói: "Được, đừng ngủ đó, cơm để nguội ăn sẽ đau bụng. Vậy dì đi đây nhé."

Ngạn Dung nói: "Chào dì."

Dì giúp việc rời đi.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, trời đã tối, cậu nên đi ra khóa trái cửa chống trộm thì mới đúng. Nhưng mà cậu không muốn đi, nghĩ lại, chờ lát nữa ra ăn cơm thì tính sau.

Cậu cũng không đói bụng.

Ngạn Dung lấy điện thoại ra bật lên, màn hình khóa vẫn là tấm ảnh cậu và Vương Cẩm chụp chung, là một tấm ảnh đàng hoàng có thể để người khác xem, bạn học và giáo viên có thấy cũng không nghi ngờ gì.

Cậu nhìn một lúc, mắt lại xót lên, nhanh chóng đem điện thoại để sang một bên, không dám nhìn.

Ngoài cửa sổ ve ngừng kêu, còn chưa đến giữa hè, chúng nó cũng không cần chăm chỉ.

Ngạn Dung đột nhiên nghĩ, nếu như cậu có thể làm một con ve thì thật tốt, bảy ngày đã có thể trưởng thành, cả đời chỉ có bảy mươi ngày, thống khổ có lớn hơn nữa cũng chỉ cần nhịn một chút, chẳng mấy chốc sẽ qua. Làm con người thật bất hạnh, chỉ có thể dựa vào thời gian dài đằng đẵng để quên đi khổ sở.

Cậu rất muốn ngay lập tức quên cái tên trứng thúi Vương Cẩm này.

Một lúc sau, cậu lại thấy không nỡ, cậu quên mất, thì đâu còn ai nhớ tới cậu yêu anh.

Bên ngoài có tiếng mở cửa.

Là dì giúp việc quay lại? Hay là Lương Tỳ?

Cậu vểnh tai lên lắng nghe, lại không thấy động tĩnh gì nữa.

Cậu cảm thấy mình đã nghe nhầm, nhưng rất nhanh lại nghe được có tiếng giày da giẫm lên sàn nhà.

Ngạn Dung nhanh chóng ngồi dậy, có chút sợ hãi, không phải dì giúp việc, cũng không phải Lương Tỳ, bọn họ sẽ không quên thay giày.

Tiếng bước chân cách cửa phòng của cậu ngày càng gần, cậu mở to hai mắt, cậu đã quên mất lúc nãy vào phòng mình có khóa cửa hay không.

Cửa đang đóng bị mở ra!

… Kẻ bước vào là một tên trứng thúi.

65. Chương 65: Hai Cái Cây

Ngạn Dung ngồi đần người trên giường, một cử động cũng không dám.

Lúc chia tay, cậu nói cậu không muốn nhìn thấy Vương Cẩm nữa, không chỉ bởi vì thương tâm, mà hơn hết bởi vì cậu sợ khi mình nhìn thấy Vương Cẩm, cậu sẽ lại không nhịn được tiếp tục yêu thương Vương Cẩm, sẽ không nhịn được mà tha thứ cho Vương Cẩm, nhưng Vương Cẩm đã nói với cậu mấy câu tổn thương kia, cậu không thể yêu mà không có nguyên tắc như vậy được.

Hiện tại Vương Cẩm lại đến gặp cậu! Là đến dẫn cậu về nhà sao? Là đến để nói cho cậu, mấy câu hôm ấy nói không tính, mặc kệ sau này hình dáng cậu có biến thành thế nào, vẫn sẽ yêu cậu đến vĩnh viễn, đúng không? Chính là thế!

Cậu cảm thấy trái tim mình muốn rực cháy lên, chỉ cần Vương Cẩm nói ra như vậy, cậu có thể tha thứ cho Vương Cẩm, cậu không cần nguyên tắc gì gì đó, chỉ cần Vương Cẩm mãi mãi yêu cậu, những cái khác đều không quan trọng.

Ánh mắt Ngạn Dung sáng quắc nhìn Vương Cẩm.

Vương Cẩm giơ giơ cái túi trong tay, có chút xấu hổ hỏi: “Muốn ăn kem hộp không?”

Ngạn Dung: “…”

Vương Cẩm nói bổ sung: “Vị cookies bơ.”

Lại coi cậu như một đứa nhỏ mà dỗ! Ngạn Dung tức đến mức hô hấp dồn dập hơn, căm tức nhìn Vương Cẩm, nói: “Ai cho anh vào nhà của em? Đi ra ngoài!

Vương Cẩm còn đứng ngay cạnh cửa, chần chờ hỏi: “Chiều nay em có về nhà à? Nhìn thấy Kim Việt?”

Nhắc đến Kim Việt, Ngạn Dung càng tức giận hơn, nói rằng: “Về nhà nào? Nơi này mới là nhà em, em đã chia tay với anh, anh muốn dẫn ai về nhà anh… Muốn cùng ai hôn nhau, thậm chí là làm chuyện thân mật hơn nữa, đều là tự do của anh.” =))))))))))

Nửa câu sau là những lời Vương Cẩm từng nói với cậu, một chữ cũng không thiếu, cậu nhớ đến rõ rõ ràng ràng.

Vương Cẩm thế nhưng sửng sốt một chút mới nhớ ra, anh đã nói với Ngạn Dung mấy câu… vô liêm sỉ như vậy.

Ngạn Dung cảm thấy anh căn bản không phải là đến để thành tâm xin lỗi cầu quay lại, liền nhảy xuống đất, chỉ ra ngoài cửa, nói: "Anh đi ngay, đi ra ngoài, đi ra ngoài."

Cậu như một con mèo nhỏ xù lông, nổi giận, quát lớn, nhưng trong đôi mắt lại mơ hồ có ánh nước.

Vương Cẩm lông mày nhíu lại, nhẹ giọng nói: "Ngạn Dung, đừng khóc."

Ngữ khí và giọng nói của anh đều quá dịu dàng, điều này khiến cho Ngạn Dung lòng càng đau xót, cắn răng không đổi mặt, nói: "Anh đi ra ngoài."

Vương Cẩm cứ đi vào, đem kem để vào một góc trên bàn học.

Ngạn Dung lớn tiếng nói: "Không cho phép vào đây! Em nói anh đi ra ngoài ngay!"

Vương Cẩm mắt điếc tai ngơ, nhanh chân đi tới trước mặt cậu, đem cậu kéo vào trong lồng ngực.

Cậu giãy giụa hết sức, vừa giãy vừa nói: "Anh cái tên trứng thúi này! Đi ra! Đi ra ngoài!"

Vương Cẩm càng dùng sức ôm chặt cậu, nhẹ giọng gọi tên cậu: "Ngạn Dung, Ngạn Dung, Ngạn Dung của anh."

Ngạn Dung bị mấy tiếng này gọi cho vừa mềm lòng vừa tuyệt vọng, Vương Cẩm muốn câu dẫn cậu, cậu căn bản nào chống cự được, chỉ cần Vương Cẩm đối với cậu dịu dàng một chút, nguyên tắc của cậu sẽ ngay tức khắc sụp đổ.

Cậu không nhịn được nước mắt tràn mi, chỉ có thể cắn chặt môi, không muốn khóc thành tiếng.

Vương Cẩm ôm người đang khóc đến run rẩy cả cơ thể, đau lòng nhỏ giọng giải thích: "Không phải anh mang Kim Việt về nhà, hắn là đi theo thầy giáo đến nhà anh, đó chỉ là một buổi thầy trò gặp nhau bình thường. Anh không có cùng hắn làm bất cứ chuyện gì."

Ngạn Dung nghẹn ngào: "… Ừ."

Cậu tin, Vương Cẩm nói gì cậu cũng tin hết, chỉ cần Vương Cẩm nói.

Cậu cảm thấy mình toi rồi, cả đời này nhất định sẽ bị Vương Cẩm dắt mũi, đợi đến khi cậu đã lớn tuổi,

Vương Cẩm không yêu cậu nữa, cậu có khi còn tiếp tục trả vờ nhỏ yếu, làm bộ cute, khiến cho Vương Cẩm vui từng giây từng phút, giống như Kim Việt trước đây đều ở trước mặt Vương Cẩm trả vờ bi thảm, cậu thế mà lại là người giống Kim Việt.

Thật đáng sợ, cậu thật sự cũng muốn trở thành hạng người như thế sao? Cần nhờ vào sự lừa gạt ấy để Vương Cẩm yêu mình?

Cậu càng run kinh khủng hơn vừa nãy, Vương Cẩm cảm nhận được, nói: "Anh đều nói thật mà, em đã quên sao? Anh đã sớm buông bỏ chuyện năm đó."

Ngạn Dung cố sức nhẫn nhịn, nhưng vẫn hơi khóc nức nở nói: "Em có nhớ."

Vương Cẩm xoa xoa tóc cậu, dỗ dành: "Đừng khóc, đều tại anh sai."

Ngạn Dung nức nở: "Đúng là toàn do anh sai, tất cả đều do anh sai hết, anh còn nói với em câu nói kia, anh tồi lắm, em ghét chết anh."

Vương Cẩm cũng rất hối hận khi đã nói mấy lời tổn thương cậu: "Ngày đó anh giống như em đều say rượu, đầu cũng rất đau, suy nghĩ không rõ ràng, có mấy câu đều là nói bậy, xin lỗi."

Ngạn Dung con ngươi hơi co lại.

Vương Cẩm nói: "Anh nói thật với em, nhìn thấy video em và Ben hôn nhau, anh rất tức giận, cũng rất đố kị, không muốn để em cùng cậu ta gặp nhau nữa, nhưng anh không có cái quyền như vậy."

Ngạn Dung không hiểu cho lắm, hỏi: "Tại sao không có?"

Vương Cẩm cụp mắt nói: "Cậu ấy là người bạn em quý mến, đó là tình bạn của em, nên lựa chọn thế nào, anh không thể quyết định hộ em."

Ngạn Dung lại cáu rồi, nói: "Em có muốn cùng cậu ấy tuyệt giao hay không đúng là việc của em, nhưng anh không tức giận, không nổi nóng với em, em liền cho rằng anh không quan tâm, được rồi, hôn môi anh không quan tâm, còn làm tình thì sao? Vậy em sẽ đi làm tình với người khác!"

Đây đương nhiên chỉ là câu nói vớ vẩn không biết lựa lời, Vương Cẩm cau mày nói: "Không được nói bậy."

Ngạn Dung không muốn cái phản ứng kiểu này, tức mình bắt đầu oánh anh, nắm chặt tay vung lên bờ vai và ngực anh, vừa oánh vừa mắng: "Anh là đồ ngu ngốc! Tên ngốc! Em không chỉ muốn làm tình với người khác, còn muốn quay lại hết video cho anh xem! Không cho phép anh nổi giận, cũng không cho phát cáu, tất cả đều nhịn hết trong lòng, sau đó cố mà hào phóng, nói mọi chuyện đều là tự do của em! Có được không! Có được không hả!"

Cậu lần này có dùng sức, Vương Cẩm bị cậu đẩm có chút đau, theo bản năng lùi vài bước.

Ngạn Dung lại nhân cơ hội đẩy anh một cái, theo quán tính, cậu liền lảo đảo vài bước về phía sau.

Ngạn Dung nước mắt trên mặt còn chưa khô, trợn tròn đôi mắt trừng anh, nói: "Em không thích Kim Việt chạy đến câu dẫn anh, không thích cậu Thông Thông kia quấn quýt lấy anh suốt, em nói cho anh biết, em tức giận, em để ý anh, anh là người của em, người khác không thể chạm vào anh, nghĩ thôi cũng không được nghĩ, anh sao lại cảm thấy mình không có quyền quản em?"

Ngạn Dung mở to hai mắt, nghi thần nghi quỷ nói: "Anh có phải đã bắt đầu không còn yêu em nữa? Nhưng em vẫn chưa lớn lên mà, em hiện tại không đáng yêu sao?"

Cậu từ bên cạnh bàn cầm lấy cái mặt nạ Cừu Vui Vẻ kia đeo vào, nói: "Em không đáng yêu sao?"

Vương Cẩm: "…" đáng yêu đến độ không nỡ nhìn thẳng =)))

Che phía sau mặt nạ, Ngạn Dung không nhịn được lại có chút nghẹn ngào, nói: "Em còn chưa thi đại học, còn chưa có việc làm, cũng không có tiền, anh còn không yêu em, em không đáng thương à?"

Vương Cẩm: "… Em sao thế?"

Ngạn Dung òa một tiếng khóc lớn lên, cậu ngồi ở mép giường, khóc lóc nói: "Em sao lại đáng thương thế này chứ? Là bởi vì em yêu anh nhiều hơn sao? Tại sao anh không muốn yêu em nhiều hơn một chút?"

Vương Cẩm đột nhiên hiểu rõ.

Anh tiến về phía trước, từ từ tháo mặt nạ xuống khỏi mặt Ngạn Dung.

Ngạn Dung nước mắt giàn giụa, đôi mắt đã hơi sưng húp, đem mặt quay qua một bên không chịu để cho anh xem.

Vương Cẩm quỳ một chân xuống trước mặt Ngạn Dung, đưa tay sờ sờ mặt cậu, nói: "Em đáng yêu, em dễ thương nhất."

Ngạn Dung còn chưa chịu nhìn anh.

Vương Cẩm nói: "Thế nhưng em không có đáng thương nha."

Ngạn Dung lông mi vương nước mắt run rẩy.

Vương Cẩm nói: “Khuôn mặt em đẹp trai thế, thành tích cũng tốt, đi đến một nơi xa như Trung Quốc, vừa kiên cường vừa dũng cảm, bên cạnh mỗi một người đều yêu thích em, em có điểm nào đáng thương chứ?”

Ngạn Dung nhìn bóng tối đen kịt một màu bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Em không có bố mẹ.”

Vương Cẩm đem tay đặt trên đùi cậu vỗ vỗ, nói: “Nhưng em có một bố nuôi là diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất Trung Quốc, một ông bố nuôi khác năm nay lọt bảng xếp hạng nghệ sĩ giàu nhất trên Forbes, tình cảm bọn họ rất tốt, cũng rất thương em, ngày hôm nay Lương Tỳ còn vì em mắng như tát nước vào mặt anh, nói em là cục cưng do bọn họ vượt sông vượt biển mang về, bảo anh không được phép bắt nạt em.”

Ngạn Dung mím mím môi, cậu không ngờ được Lương Tỳ thật sự ra mặt giúp cậu.

Vương Cẩm nói: “Em ưu tú như thế, gia đình cũng hạnh phúc mỹ mãn, ai nói em đáng thương?”

Ngạn Dung liếc mắt nhìn anh.

Vương Cẩm nở nụ cười với cậu, nói: “Anh không phải không yêu em… Ngạn Dung, anh rất yêu em.”

Ngạn Dung giật giật môi, lại ngậm chặt, cuối cùng vẫn hỏi: “Anh yêu em ở điểm gì?”

Vương Cẩm nói: “Em không biết sao?”

Ngạn Dung: “… Biết cái gì?”

Vương Cẩm bóp bóp chân cậu, nói: “Em từng hỏi anh yêu em ở điểm gì, anh còn chưa trả lời, em đã nói, mặt em đẹp, tính em tốt, chịch em thoải mái. Em đều nói đúng rồi.”

Ngạn Dung cảm thấy anh đang nói cho xong lần, bực tức nói: “Là tại mấy cái này sao? Anh đừng có xem em là con nít.”

Vương Cẩm hỏi ngược lại: “Vậy em yêu anh ở điểm gì?”

Ngạn Dung: “…”

Cậu yêu điểm gì ở Vương Cẩm?

Vương Cẩm đẹp trai, hiểu ý, mặc kệ trên hay dưới giường, đều đối xử rất dịu dàng với cậu.

Còn có gì khác không?

Cậu thế nhưng không nghĩ ra.

Nguyên nhân yêu một người chỉ đơn giản thế sao?

Cậu có chút mờ mịt.

Vương Cẩm nói: "Không phải chỉ đơn giản như thế."

Ngạn Dung không vui cho lắm, Vương Cẩm lại đoán được tâm tư cậu.

Vương Cẩm nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, dịu dàng nói: "Yêu một người nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì một ánh mắt, bởi vì một câu nói, một hành động, một việc nhỏ đến không thể nhỏ hơn. Nhưng muốn làm cho tình cảm yêu thương này bén rễ, rồi nở hoa kết quả, là rất khó. Anh thích em xinh đẹp đáng yêu, thích em chân thành dũng cảm, thích mang em cùng hưởng thụ tình dục, tất cả chỉ là hạt giống tình yêu, nó nảy mầm trong lòng anh, còn phải tưới nước bón phân cho nó, nếu không nó sẽ yên lặng không tiếng động mà chết đi, việc tưới nước bón phân cho nó, không do mình anh, mà cả em, chúng ta cùng nhau bón, em hôn anh, ôm anh, không muốn xa anh, mỗi lần nói 'em yêu anh' với anh, nó đều cảm nhận được, nó sẽ hút lấy chất dinh dưỡng, từ một hạt mầm trở thành một cây non. Hạt giống trong lòng em cũng giống như vậy đấy, anh muốn cố gắng bón chất dinh dưỡng cho nó, để nó trưởng thành khỏe mạnh, thân cây to một chút, cành lá nhiều một chút, nếu không mưa bão đến, nó không chống chịu nổi, sẽ bị thương, thậm chí còn sẽ chết."

Ngạn Dung nghe hiểu, cậu dùng bàn tay còn lại sờ sờ lên trái tim của chính mình, có chút kiêu ngạo nói: "Nó là một cây đại thụ, đặc biệt đặc biệt lớn."

Cậu đồng thời để tay lên ngực trái của Vương Cẩm, hỏi: "Còn nó?"

Vương Cẩm nở nụ cười, nói: "Cũng rất lớn."

Ngạn Dung nói: "Em không tin."

Cậu nắm chặt phần vải áo trước ngực Vương Cẩm thành một cục, nói: "Nếu như nó rất lớn, tại sao anh lại nói, chờ khi em lớn rồi, chúng ta sẽ xa nhau?"

Nụ cười của Vương Cẩm nhạt dần.

Anh nhìn Ngạn Dung, ánh mắt có chút phiền muộn cùng ấm áp.

Ngạn Dung cảm thấy anh đang bi thương, nhưng lại không thể hiểu.

Vương Cẩm không muốn nói, nhưng lại không thể không nói một câu.

"Ngạn Dung, chờ em lớn rồi, anh sẽ già đi."

66. Chương 66: Đại Kết Cục

Lương Tỳ và Vương Siêu ăn uống xong, hắn không thể trở về nhà ngủ, đêm dài đằng đẵng cũng quá tẻ nhạt, thế là đề nghị: "Bia ôm không mày? Lâu rồi không có đi."

Vương Siêu dáng vẻ hiện tại chả khác nào người đi tu, một chút cũng chẳng muốn đi, nói: "Em không đi đâu, anh cẩn thận không em méc chị dâu Bách Đồ đấy."

Lương Tỳ nói: "Chú mách đi, anh uống có ly rượu, cũng đâu làm gì khác."

Nói thì nói thế, một mình hắn cũng không muốn đi, về nhà gọi điện thoại buôn dưa với Bách Đồ còn hơn là đi uống rượu, nếu như Bách Đồ bên kia mà rảnh, còn có thể gọi video.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức có động lực, thanh toán hóa đơn xong như thiêu như đốt rời đi.

Để lại Vương Siêu một mình cô đơn, yên lặng bóc mấy con tôm hùm đất còn lại ăn, xong mới chậm rì rì đội mũ đi về nhà.

Vương Siêu cúi đầu xem app chỉ đường, ở trước cửa tiệm cơm đi ngang qua một người, bước được mấy bước nghe thấy phía sau có người gọi hắn, quay đầu lại nhìn, là một kẻ cao to đen hôi, tướng mạo thô lỗ dũng mãnh.

Da đầu Vương Siêu lập tức căng cứng cả lên.

Người này họ Trì, là người dẫn đường do Vương Tề tìm cho hắn khi đi Xuyên Tạng, ngày trước là bạn bè cùng luyện Sanda với Vương Tề, hắn được 'khuyến mại' thêm con rận trên tóc là nhờ kẻ này tự tay ban cho.

Hai người đi chung đường nửa tháng, mọi việc hết thảy đều tốt. Buổi tối cuối cùng trong chuyến hành trình Xuyên Tạng trở về Bắc Kinh, ở trạm nghỉ chân trên đường cao tốc tại Thạch Gia Trang có một nhà khách, hai người ngủ trong một phòng đôi, nửa đêm cái tên họ Trì này hỏi hắn 'có phải hay không', hắn đáp một câu 'phải không cái gì', họ Trì liền mò sang bên giường muốn hôn hắn, dọa hắn sợ chết khiếp, đẩy người ra, vớ vội quần áo rồi mặc độc cái quần lót chạy thẳng.

Hắn muốn đi tố cáo vụ việc với Vương Tề, nhưng nghĩ lại kẻ này cũng chả cưỡng bức hắn làm gì, một kẻ luyện Sanda, nếu muốn làm gì thật hắn làm sao chạy thoát nổi, suy nghĩ lại coi như kệ, cũng không mất

miếng nào, lại chẳng phải người trong giới, sau này ngược lại cũng không gặp nhau.

Cái kẻ hắn gặp cũng không muốn gặp, lúc này đây vẻ mặt kinh hỉ đi đến chỗ hắn, còn thẹn thùng nói: "Tiểu Siêu, em đi một mình à?"

…

Vương Cẩm yên lặng lái xe, Ngạn Dung ngồi ghế phụ, trong tay cầm hộp kem cookies bơ, thìa cắm ở bên trong, chỉ ăn hai miếng là thôi, dùng tay trái nắm lấy một góc áo Vương Cẩm, giống như lo sợ chỉ hơi mất tập trung một chút, là Vương Cẩm sẽ chạy mất luôn.

Vừa nãy ở trong nhà Lương Tỳ, nghe xong câu đó của Vương Cẩm, cậu đầu tiên là sửng sốt một lúc, sau đó dùng hết sức ôm lấy Vương Cẩm, qua một lúc lâu cũng không nói một câu.

Nhưng Vương Cẩm cảm nhận được ngàn lời muốn nói trong cái ôm này.

Đem những bất an đã đè nén một thời gian dài trong lòng nói ra, điều này khiến cho anh hiếm khi thoải mái như thế, anh để cho Ngạn Dung thấy toàn bộ sự tự ti của mình, việc này cũng không khó chịu như trong tưởng tượng của anh. Anh không hỏi Ngạn Dung xem cậu đang nghĩ gì, anh biết bọn họ còn yêu nhau tha thiết, việc này đối với anh, đã là việc tốt đẹp nhất ở thời điểm hiện tại.

Anh nghĩ, chí ít ở thời khắc này, bọn họ không có khúc mắc, ngay sau đó còn càng quý trọng nhau hơn, ôm ấp đối phương, anh sẽ cố gắng hết sức để bồi bạn và trao cho Ngạn Dung càng nhiều yêu thương.

Ngạn Dung ôm anh rất lâu, Vương Cẩm vẫn duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Ngạn Dung, cuối cùng cũng không nhịn được nói: "… Chân anh tê rồi."

Ngạn Dung chậm rãi buông tay ra, ngóng trông mà nhìn anh, bên trong cặp mắt màu xanh ấy như chứa hai hồ nước mùa xuân êm dịu, nhẹ nhàng nói: "Vương Cẩm Châu, em nhớ nhà, anh mang em về nhà đi."

Ngạn Dung động tác rất nhanh gọn thu dọn xong đống hành lý không nhiều lắm của cậu mang đi.

Bên ngoài bàn ăn cơm, vẫn bày bữa tối dì giúp việc nấu, Vương Cẩm tìm trong tủ lạnh mấy cái hộp, đóng gói mang đi cùng.

Bọn họ muốn về nhà cùng nhau.

Lái xe vào sân, cửa tự động ở phía sau đóng lại, đèn xe chiếu vào mặt cỏ, Ngạn Dung liếc mắt đã thấy ngay cây Đỗ Quyên bị gãy kia, cậu ngồi thẳng người lại, vịn cửa xe nhìn nó.

Vương Cẩm nắm chặt cái tay cậu đang tóm áo anh, nói: "Ngày đó dưới trời mưa to, anh còn tưởng rằng nó sẽ chết, cũng may là không, đã mọc được mầm non mới."

Anh lái xe vào trong gara, Ngạn Dung đem hộp kem kia đặt trên chỗ bàn điều khiển, cởi đai an toàn, nhảy xuống xe chạy đến chỗ cây Đỗ Quyên kia.

Vương Cẩm cúi đầu nhìn cái góc áo bị nắm kia một chút, nhàu đến không ra hình ra dạng, còn có chút ướt, đều là mồ hôi trong lòng bàn tay Ngạn Dung.

Anh cũng chẳng hơi đâu đi quản nó, tắt máy tháo đai an toàn, vừa tính rút chìa khóa, Ngạn Dung lại mở cửa ra ngồi vào xe.

Đèn trong gara không quá sáng, trong ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt nhỏ trắng của Ngạn Dung như phát sáng, nhưng biểu hiện có chút đau thương.

Vương Cẩm trong đầu bỗng nghĩ, nói: "Cây hoa kia… vẫn chết à?"

Ngạn Dung lắc đầu nói: "Không phải."

Vương Cẩm vừa muốn hỏi tiếp, Ngạn Dung xông tới, liều mạng cắn lên môi anh, anh thấy nhoi nhói, môi của anh đã bị cắn rách, nụ hôn này rất nhanh tràn đầy mùi máu tanh.

Lúc này nào có ai quan tâm việc ấy, Ngạn Dung đem đầu lưỡi vói vào, bị Vương Cẩm ngậm lấy liếm láp, bọn họ hút nước bọt trong cổ họng của nhau, vừa mềm mại vừa kịch liệt quấn quýt lấy nhau, cảm thấy như sắp chạm được vào cả linh hồn của nhau.

Hôn như thế còn chưa có đủ.

Ngạn Dung đẩy lồng ngực Vương Cẩm, thở gấp hơi lui lại một chút.

Vương Cẩm trên môi có chút máu đo đỏ, khiến cho người luôn có dáng vẻ nho nhã ôn hòa trở nên có mấy phần cuồng dã bất kham.

Vương Cẩm gắt gao nhìn chằm chằm Ngạn Dung, với tay lung tung muốn rút khóa xe, nói: "Anh không nhịn được đến lúc lên tầng đeo bao, làm ngay tầng một, bắn bên trong, được không?"

Ngạn Dung nói: "Không được."

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung lại xông tới, cậu đem ngực mình áp sát người Vương Cẩm, chóp mũi cũng ở trên mũi Vương Cẩm cọ cọ, cậu cảm thấy mình như một con sư tử cái động dục, vội vã không nhịn nổi nói: "Ngay ở chỗ này, chơi em."

Hoa Đỗ Quyên không có chết, quá tốt rồi, nó không có chết. Mà cái cây mọc trong lòng Vương Cẩm kia, cậu cũng phải cố gắng hết sức để thân cây càng vươn cao hơn nữa, cành lá càng tươi tốt hơn nữa, chờ mưa bão kéo đến, cái gì cũng không cần sợ.

Chỉ cần Vương Cẩm yêu cậu, cậu cái gì cũng sẽ không sợ.

Cậu hiểu rõ được cái gì mới là trưởng thành thật sự.

Đen thay cho Vương Siêu mới lảo đảo trở về nhà, vừa mới bước vào sân thì chưa cảm thấy gì, lái xe muốn quẹo vào thẳng gara thì… choáng hết cả mắt, vội vàng tắt đèn xe.

Chiếc xe BMW màu đỏ của Vương Cẩm như kiểu bị lắp thêm động cơ rung, vểnh tai lên cẩn thận hóng, còn có thể nghe được tiếng Ngạn Dung khóc lóc gọi "Ba ba".

Vương Siêu không dám nghe, cũng không dám quay đầu xe, không thể làm gì hơn là rón rén từ trên xe bước xuống, khom người, như ăn trộm mà mở cửa đi vào nhà, không dám bật đèn tầng một, mò mẫm trong bóng tối chạy về phòng mình, còn khóa trái cửa lại, vạn nhất Vương Cẩm lúc nữa không vui lại đi lên đây đánh hắn thì sao?

Vương Cẩm không đi đánh hắn, đúng là có nhìn thấy xe hắn thật, nhưng mà căn bản là chả thèm quan tâm.

Hộp kem trên bàn điều khiển đã bị đánh đổ, trong xe tràn đầy mùi hương ngòn ngọt, trộn lẫn với tiếng rên rỉ hỗn loạn của Ngạn Dung, đến mức không phân ra được cái nào ngọt ngào hơn.

Ngạn Dung tay đè lên trên cửa kính xe, ngón tay thon trắng giật giật, lại bị Vương Cẩm bao trong tay thật chặt, hai bàn tay một lớn một nhỏ đan vào nhau, linh hồn cũng như giao hòa lại.

Giao hòa từ gara đến tận trên tầng, hai người quấn vào nhau, làm mệt rồi thì hôn môi, hôn hít xong lại tiếp tục chịch, mãi cho đến khi Ngạn Dung không bắn ra được cái gì mới thôi.

Vương Cẩm tắm rửa cho cậu rồi dọn dẹp sạch, ôm cậu ra nhẹ nhàng đặt lên giường, sau đấy mới tự mình đi vào phòng tắm thay rửa.

Chờ anh đi ra, ngồi ở bên giường, một bên lau tóc một bên quay đầu nhìn Ngạn Dung, hỏi: "Đỡ hơn chút nào chưa? Có đau không?"

Ngạn Dung cái gì cũng không mặc, đem tay đến giữa hai chân sờ sờ, nói: "Chym nhỏ có hơi xót."

Động tác cậu quá mức tự nhiên, Vương Cẩm nhìn đến bên dưới trướng đau, xoay người che giấu tiếp tục lau tóc.

Ngạn Dung muốn nhìn anh, thế là cố gắng bò dậy, từ phía sau ôm lấy lưng anh, cằm đặt trên vai anh, nhìn khuôn mặt anh, bắt chước dáng vẻ dịu dàng trước đây của anh, hỏi: "Vừa nãy có thoải mái hay không?"

Vương Cẩm: "… Thoải mái."

Ngạn Dung rất là vui, còn hỏi: "Em rất dâm đãng có phải không?"

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung nói: "Em còn có thể càng dâm đãng hơn cơ."

Vương Cẩm cho rằng cậu không hiểu cái từ này là khen hay chê, còn muốn giải thích, lại nghe cậu nói tiếp: "Em có thể làm cho anh thoải mái đến tận 80 tuổi, không đúng, 100 tuổi."

Vương Cẩm mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Ngạn Dung đây là đang dỗ dành anh, tuy rằng có hơi ngốc.

Nhưng dỗ anh cái kiểu này, anh rất thích.

Ngạn Dung cả eo lẫn chân đều có chút nhuyễn, tư thế này làm cho cậu cảm thấy mệt mỏi, cậu tuột xuống ngồi trên giường, dán mặt vào lưng Vương Cẩm, hai tay vòng qua eo Vương Cẩm.

Cậu muốn cùng Vương Cẩm sống bên nhau, một giây một phút cũng không muốn tách ra.

Cậu chưa bao giờ cảm thấy như ngày hôm nay, thời gian lại quý giá đến thế.

Thời gian cũng lại đáng sợ như vậy.

Cậu không phải chưa từng nghĩ tới việc mình nhỏ hơn Vương Cẩm đến 17 tuổi, cậu có nghĩ tới. Còn nghĩ rất nhiều điều.

Cậu nghĩ đến Vương Cẩm ôn nhu đẹp trai lắm tiền sau này sẽ ngày càng có sức quyến rũ, 5 năm, 10 năm,

thậm chí là 20 năm sau, vẫn có thể thu hút rất nhiều phụ nữ và gay, mà cậu thì sao? Con lai lớn lên xấu đi ví dụ quá nhiều, có khi sau này người khác nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau, sẽ nói Vương Cẩm có điều kiện tốt như thế, làm sao lại chọn bạn đời kém thế này. Vì thế cậu muốn tập gym, ngóng trông cơ bắp để làn da và cơ thể của mình sẽ không bị lỏng lẻo, cậu hi vọng vẻ bên ngoài của mình có thể xứng đôi với Vương Cẩm. Cậu cũng muốn làm cho mình càng trở nên ưu tú hơn, nỗ lực học tập cả tiếng Trung và hết thảy chương trình học, cậu muốn trở thành một người đàn ông không kém cạnh chút nào khi đứng chung một chỗ với Vương Cẩm.

Nhưng là, cậu thật sự không nghĩ đến việc Vương Cẩm sẽ già đi.

Cậu cũng không nghĩ tới, Vương Cẩm thế mà lại đang sợ hãi "già đi."

Cậu hiểu rõ Vương Cẩm sợ cái gì, Vương Cẩm giống như cậu, sợ theo tuổi tác trôi đi, tình yêu của đối phương cũng sẽ biến mất không còn tăm hơi.

Bởi vì quá yêu, cho nên mới phải lo sợ.

Cậu ngước mắt nhìn tấm lưng rộng lớn của Vương Cẩm, gọi một tiếng: "Vương Cẩm Châu."

Vương Cẩm lau xong tóc, nói: "Hả?"

Cậu nhẹ giọng nói: "Em yêu anh."

Vương Cẩm nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cậu đang để bên hông mình.

Ngạn Dung nói liên tục nhiều lần: "Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh…"

Vương Cẩm đặt tay cậu trong lòng bàn tay mình, nói: "Rất rất rất rất nhiều."

Ngạn Dung đem mặt dựa sát vào lưng anh, anh cảm thấy được hơi ươn ướt.

Nhưng trong lòng hai người đều đang yên lặng vui mừng.

Bọn họ không chỉ yêu nhau, bọn họ rốt cuộc còn thấu hiểu nhau.

Trời rất nhanh sẽ sáng, hai người hôn rồi lại hôn, không nỡ ngủ.

Chờ không khí hạ nhiệt, Vương Cẩm vỗ vỗ lưng Ngạn Dung, hỏi: "Chuyện trường lớp, quay lại à?"

Anh đã nghe Lương Tỳ nói việc Ngạn Dung muốn quay lại trường học.

Ngạn Dung "Ừ" một tiếng, nằm ở ngực anh làm nũng cọ cọ, nói: "Ben không có hôn em thật đâu, cậu ấy thích một cô gái, em cũng không thích loại hình như cậu ấy."

Cậu ôm chặt Vương Cẩm, nói tiếp: "Anh nhớ sau này có ghen thì phải nổi nóng, không thì em sẽ tức giận."

Vương Cẩm nói: "Được."

Ngạn Dung nhắm mắt lại, nghĩ đến một số chuyện, đột nhiên nói: "Anh từng bảo muốn nhìn thấy em đá bóng à đúng chứ? Tuần sau đi nhé."

Tâm tình thiếu niên đều là nghĩ sao nói vậy, Vương Cẩm đáp ứng nói: "Được, để xem ngày nào rảnh rỗi, sẽ gọi điện trước cho em."

Ngạn Dung nghiêm túc nói: "Nhất định phải đi."

Thứ tư, Vương Cẩm gọi điện cho Ngạn Dung, bảo hôm nay rảnh rỗi, chiều tối có thể đến trường xem cậu đá bóng.

Vương Cẩm ngồi ở hàng thứ hai trên khán đài, xa xa nhìn Ngạn Dung cùng các nam sinh ở trên sân cỏ chạy đuổi theo bóng, mỗi người đều tuổi trẻ cuồng nhiệt, mà Ngạn Dung lại càng đặc biệt chói mắt.

Cậu mặc bộ đồ đá bóng Real Madrid mà cậu thích nhất, giống như cậu đã nói, cậu đá bóng trông rất đẹp trai, kỹ thuật ra sao nói sau, chơi bóng rõ đẹp trai, đứng đầu toàn trường.

Cách Vương Cẩm không xa có một nhóm nữ sinh làm cổ động viên tình nguyện của trận đấu bóng đơn giản này. Mặc dù đã come out, cậu vẫn rất được các cô nhóc hoan nghênh.

Hết giờ. Ngạn Dung đầu đầy mồ hôi chạy tới, hài lòng hỏi: "Em đẹp trai không?"

Vương Cẩm cười đưa nước cho cậu, nói: "Đẹp trai ngây người."

Ngạn Dung ngồi bên cạnh anh, tu mấy ngụm nước lớn, lại dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, dáng vẻ đúng chuẩn nam sinh cấp ba sung sức dưới ánh mặt trời.

Vương Cẩm rất thích, nhưng lại khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Anh ngày hôm nay ăn mặc trông rất thoải mái, nhưng mà tuổi trẻ qua mau, con người sao có thể quay lại thời thiếu niên.

Mấy cậu nam sinh đá bóng cùng đang đi thì quay mặt lại, bọn họ chào hỏi về phía bên này, còn lớn tiếng nhiệt tình hỏi thăm: "Chú khỏe ạ!"

Vương Cẩm mặt duy trì mỉm cười, trong lòng lại hơi rầu.

Ngạn Dung ngồi thẳng người, đáp lại bọn họ: "Các cậu đừng gọi loạn! Anh ấy không phải ba ba tớ!"

Vương Cẩm: "…"

Mấy cậu nam sinh quay mặt nhìn nhau.

Ngạn Dung nhìn Vương Cẩm một chút, hai mắt long lanh.

Vương Cẩm đoán được cậu muốn làm gì, vội vàng định ngăn cản cậu.

Ấy mà Ngạn Dung đã nói toẹt ra: "Anh ấy là bạn trai của tớ!"

Bạn trai của tớ! Bạn trai!

Câu nói này phẳng phất như vang vọng mấy tiếng trên khoảng sân trống trải, Vương Cẩm cũng không chắc được, cũng có thể là do anh nghe nhầm.

Các bé gái hưng phấn gào thét, cùng với các cậu trai vừa đi vừa huýt sáo, đại khái… cũng là nghe nhầm.

Sân bóng rộng lớn, chỉ còn dư lại hai người bọn họ, cùng ánh nắng chiều tà đỏ rực phía chân trời.

Ngạn Dung nói: "Lần này bọn họ đều biết rồi."

Vương Cẩm: "… Ừ."

Ngạn Dung nói: "Anh không được nghĩ đến chuyện rời khỏi em nữa."

Vương Cẩm nói: "Ừm."

Ngạn Dung nói tiếp: "Anh muốn cùng em kết hôn, muốn cùng em sống bên nhau."

Vương Cẩm cũng ngồi thẳng người hơn một chút, trịnh trọng nói: "Được."

Trước đây anh cảm thấy phải đi đến khi Ngạn Dung 20 tuổi, con đường ấy xa xôi lại gian nan, anh luôn hoài nghi mình sẽ không đi được đến ngày ấy.

Nhưng mà hiện tại, anh cảm thấy anh có thể.

Ngạn Dung nghiêng người, đem đầu tựa trên vai anh, chậm rãi nói: "Vương Cẩm Châu, anh phải cùng em lớn lên, sau đó em sẽ cùng anh già đi."

Vương Cẩm nhìn chiều tà, có chút chói mắt, anh hơi nheo đôi mắt ẩm ướt lại.

Anh bắt đầu tin tưởng bọn họ sẽ bên nhau vĩnh viễn, bất kể ai trưởng thành, cũng bất kể ai già đi.

Dáng vẻ anh thích, thật sự Ngạn Dung đều có cả.

67. Chương 67: Ra Mắt Gia Đình [1]

Trung tuần tháng sáu, Vương Cẩm có cô em họ muốn kết hôn, bố mẹ anh từ Đông Bắc đến Bắc Kinh tham dự hôn lễ, kế hoạch là đến sớm, tối nay đi ngay, đến trước tầm nửa tháng, khó có dịp vợ chồng cùng nhau đến được, muốn đi thăm họ hàng người thân.

Thời điểm Vương Cẩm nhận được tin này, có chút lâm vào thế khó, có nên nói cho bọn họ biết sự tồn tại của Ngạn Dung không?

Ngạn Dung hiện tại vẫn còn quá nhỏ, bọn họ đến tám phần là không chịu chấp nhận.

Nhưng nếu cương quyết không nói, lại để Ngạn Dung cuối tuần về phía bên nhà Lương Tỳ, Ngạn Dung nhất định sẽ không cao hứng, dù sao cậu vẫn luôn rất muốn gặp hai ông bà, sau lần gặp Vương Tề lần trước, đã từng hỏi anh rất nhiều lần lúc nào có thể ra mắt bố mẹ anh.

Anh gặp tình thế khó xử không quyết định chắc chắn được, nên đi hỏi anh đại Vương Tề.

Vương Tề hỏi: "Vậy trước chú tính lúc nào thì nói cho bố mẹ?"

Vương Cẩm nói: "Tất nhiên là mấy năm nữa, ít nhiều cũng phải đợi cậu ấy tốt nghiệp cấp ba, lên đại học đã."

Vương Tề kỳ quái nói: "Chẳng lẽ lên đại học, cậu ấy không còn kém chú 17 tuổi nữa à?"

Vương Cẩm: "..."

Anh đại nói rất có đạo lý.

Lúc gọi điện trước khi ngủ, anh hỏi Ngạn Dung: "Bố mẹ anh muốn đến đây, em muốn gặp bọn họ không?"

Ngạn Dung bên kia sửng sốt một chút, sau mới hưng phấn lớn tiếng trả lời: "Dĩ nhiên muốn! Bọn họ lúc nào đến? Cuối tuần này có thể gặp được không?"

Cậu vui vẻ như thế, Vương Cẩm tự nhiên cũng vui vẻ theo, nói: "Hai người họ thứ bảy lên máy bay đến Bắc Kinh."

Ngạn Dung nhanh chóng nhìn quyển lịch để bàn trên đầu giường, lại hỏi: "Vậy anh muốn giới thiệu em thế nào? Nói em là bạn trai anh? Hay là vị hôn phu?"

Vương Cẩm chọc ghẹo cậu: “Em không phải là con riêng anh sao?”

Ngạn Dung nói: “Anh đáng ghét quá!”

Cậu rất nhanh lại cao hứng nói: “Thứ bảy thì tốt quá rồi, em thứ sáu về nhà, có thể sớm chọn ra bộ quần áo đẹp nhất.”

Vương Cẩm nói: “Em mặc đồng phục trường cũng đẹp mà.”

Ngạn Dung lại nói: “Cũng chỉ có mình anh thích, các bạn học đều nói đồng phục trường quá ngây thơ.”

Vương Cẩm nhẹ giọng nói lại: “Đấy là bọn họ không hiểu, em suy nghĩ kỹ xem, ngây thơ sao? Vào lúc ấy?”

Vào lúc ấy.

Ngạn Dung nhớ tới việc rất nhiều lần mặc đồng phục vào lúc ấy, mặt có chút đỏ, ở trên gối cọ cọ má mấy lần, nói: “Anh không được câu dẫn em.”

Vương Cẩm buồn cười nói: “Anh cũng đâu có muốn câu dẫn em.”

Ngạn Dung nói: “Anh là đang câu dẫn.”

Cậu trở mình, tự nhiên nói: “Em muốn quay tay!”

Cậu tối nay không tham gia hoạt động ngoại khóa nào, về từ rất sớm, bạn cùng phòng cũng không có đây.

Một mình cậu nằm trên giường tầng trong ký túc xá, cùng Vương Cẩm nhỏ giọng trò chuyện điện thoại, tay phải ở bên trong quần ngủ chậm rãi an ủi.

Tuy rằng không có ai, cậu cũng không dám rên lên tiếng, chỉ đem điện thoại di động áp thật chặt bên tai, Vương Cẩm thanh âm êm ái nói mấy câu tâm tình trắng trợn, từ trong loa truyền vào tai cậu, đánh thẳng vào màng nhĩ và thần kinh, phảng phất như biến ra một cái tay hư ảo, cùng luồn vào bên trong quần cậu.

Một lát sau, cậu thở dốc càng gấp, sau đó nghẹn ngào một tiếng thật dài, cuối cùng không còn động tĩnh.

Vương Cẩm chờ giây lát, nói: “Xong chưa?”

Ngạn Dung giọng nói có chút lười biếng: “Xong rồi, còn anh?”

Vương Cẩm nói: “Anh cũng rất thoải mái.”

Thời gian ngắn ngủi thế này, anh không bắn được.

Ngạn Dung cũng biết, mềm giọng nói: “Muốn em nói cái gì không? Anh thích nghe em nói cái gì?”

Vương Cẩm nói: “Em mệt rồi thì đi ngủ sớm một chút.”

Ngạn Dung dừng chốc lát, nói: “Được, ngủ ngon.”

Cậu cúp điện thoại.

Vương Cẩm: “…”

Cái đứa nhỏ không có lương tâm này, nói ngủ là ngủ luôn.

Anh đành tự quay tự sướng mấy chục lần, không bắn ra, có chút buồn bực, muốn hút thuốc.

Nhưng Vương Cẩm đã sớm cai thuốc rất lâu rồi, trong nhà cũng không có thuốc mà hút.

Di động vang lên một tiếng, anh cho là tin nhắn nhắc có mail, cầm lên xem thử.

Là Ngạn Dung gửi tin nhắn cho anh, chỉ viết đúng một câu: “Ba ba, ba nhẹ một chút, ba thật lớn, thật lớn, to quá.”

Vương Cẩm: “…”

Anh có chút dở khóc dở cười, lời này trước đây lúc Ngạn Dung ở trên giường có kêu, lúc ấy anh bị gọi thế rất kích động, không khống chế được, đem eo Ngạn Dung bóp tím luôn.

Chắc là Ngạn Dung vẫn nhớ cái vụ đấy, biết anh thích như thế, lại không tiện nói ra khỏi miệng, cho nên mới phát tin nhắn kiểu này.

Cuối cùng Vương Cẩm vẫn phải từ trong album tìm ra một tấm ảnh chụp Ngạn Dung đang ăn kem hộp, dùng.

Nói cho cùng thì vẫn không thể nào thoải mái.

Thứ sáu anh đón Ngạn Dung từ trường học trở về, đè ở trên giường rồi lột, cầm điện thoại di động bảo Ngạn Dung rên y hệt cái tin nhắn kia, thay đổi tư thế khác rên lại, nghe xong mười mấy lần âm thanh vừa khóc vừa gọi, cuối cùng mới xem như đem khó chịu đã nghẹn mấy hôm nay biến thành thoải mái.

Sáng sớm thứ bảy, Ngạn Dung không dậy nổi, nhìn Vương Cẩm mặc quần áo, cố sức mở đôi mắt mệt mỏi ra, hỏi: "Anh muốn đi đón máy bay à? Em cũng đi nữa."

Máy bay mà ba mẹ Vương ngồi hơn 10h sẽ tiếp đất, Vương Cẩm đã tính xong hết nên ngồi ở nhà hàng nào, theo kế hoạch đến lúc ấy sẽ trực tiếp đưa bố mẹ từ sân bay đến đó, đôi nhà Vương Tề buổi trưa cũng sẽ tới.

Nhìn cậu muốn bò dậy, Vương Cẩm lại ấn cậu nằm xuống, sờ sờ mặt cậu, dỗ dành: "Cái dáng em giờ như con mèo đang ngủ ấy, còn đi đón máy bay sao được? Anh đặt đồng hồ báo thức lúc 10h30 cho em, em dậy rửa mặt mặc quần áo tử tế, lên gác gọi cả Vương Siêu dậy, anh nói với nó rồi, hai đứa em cùng nhau đến nhà hàng."

Ngạn Dung gật đầu đáp ứng, Vương Cẩm cúi xuống hôn cậu một lúc, ôn nhu nói: "Ngủ thêm lúc nữa đi."

Sau khi anh đi rồi, Ngạn Dung nửa mê nửa tỉnh mơ màng nửa tiếng đồng hồ, mơ thấy mình rất thảm hại khi gặp bố mẹ Vương Cẩm, hai người đều không thích cậu, ngay lập tức tỉnh lại, cũng khó mà ngủ được nữa, nhìn thời gian cũng không còn mấy là đến 10h, liền giãy giụa bò dậy.

Đánh răng, tắm rửa sạch sẽ, sấy khô tóc, lúc mặc quần áo, cậu lại giở cái chứng khó chọn đồ, tối hôm qua cậu với Vương Cẩm đã cùng nhau chọn được áo sơ mi trắng và quần đen, lúc đó ở trên mạng nói màu trắng-đen chính là tiêu chuẩn phối đồ khi đi ra mắt người nhà, cậu hiện tại lại cảm thấy có chút quá bình thường, còn rất ngây thơ, lục tủ quần áo nửa ngày trời, cảm thấy hết thảy quần áo đều quá trẻ con.

Đều là Vương Cẩm mua cho cậu, Vương Cẩm thật đáng ghét!

Cậu suy nghĩ một chút, vẫn mặc áo phông của Vương Cẩm, đi lên tầng gõ cửa phòng Vương Siêu.

Nửa ngày trời Vương Siêu mới từ bên trong tức giận hét một câu: "Cửa không khóa!"

Cậu liền đẩy cửa vào, Vương Siêu mặc mỗi cái quần lót, trơ trụi nằm lì ở trên giường, con mắt còn không mở, oán giận nói: "Anh hai, anh muốn làm gì đây? Fans em đã sắp thoát sạch rồi, em không đi đón máy bay đâu, ở sân bay bị chụp lại xong kiểu gì bọn họ cũng chê em xấu, em nói không đi là không đi."

Ngạn Dung còn đang không hiểu lắm cái từ 'Fans thoát' này, kỳ quái nghĩ không lẽ fans Vương Siêu muốn đem thoát hết quần áo à? Tại sao? Lẽ nào đây chính là 'chơi fan' như lời Kaitlyn nói?

Cậu nói: "Anh mau dậy đi, hơn 10h rồi."

Vương Siêu giật nảy người mở mắt ra. Vừa nhìn thấy cậu, còn để trần hai cẳng chân nhỏ gầy trắng, kinh hãi nói: "Em muốn làm gì? Mau che chân em lại! Anh không có nhìn không có nhìn gì hết!"

Ngạn Dung: "… Anh có thể cho em mượn bộ đồ được không?"

Vương Siêu che mắt nói: "Đều ở trong tủ quần áo, em tự lấy đi."

Vương Siêu 1m82, cậu 1m80, cậu thấy mình có thể mặc vừa quần áo Vương Siêu.

Nhưng nói cho cùng thì bờ vai Vương Siêu vẫn rộng hơn cậu, cậu thử mấy cái, đều giống như một đứa nhỏ trộm mặc quần áo người lớn.

Vương Siêu từ trong kẽ tay nhìn trộm bên ngoài một lúc, không nhìn nổi nữa, lại đấy giúp cậu chọn vài cái, nói: "Mấy cái này đều cỡ nhỏ, chắc chắn là vừa. Em vì sao lại đi mặc đồ của anh?"

Ngạn Dung nói: “Em phải đi gặp bố mẹ anh, muốn mặc đẹp một chút, quần áo của anh đẹp hơn của em nhiều.”

Vương Siêu đắc ý nói: “Đương nhiên, anh là ca sĩ tiểu thịt tươi mà các bìa tạp chí fashion thích nhất đó, đến đến đến, để anh phối đồ cho em.”

Đón được người ở sân bay, Vương Cẩm đem vali hành lý để vào trong xe, bố anh không nói câu nào ngồi vào phía sau, mẹ anh lại đứng bên cạnh xe nhìn anh, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Vương Cẩm giúp bà mở cửa ghế sau của xe, Vương ma ma lại nói: “Mẹ ngồi phía trước cũng được.”

Vương Cẩm hơi ngừng tay, kéo cửa ghế phụ ra, che đỉnh đầu giúp mẹ, nhìn bà ngồi xuống.

Lái xe chạy đi được một đoạn ngắn, Vương Cẩm nói: “Chúng ta đến thẳng quán cơm, đại ca với chị dâu tan việc cũng đến đó ăn với nhà mình, Tiểu Siêu mang Ngạn Dung qua sau.”

Vương ba ba ngồi ở phía sau hừ một tiếng, muốn nói gì đó, bị Vương ma ma liếc mắt một cái, không nói thêm gì.

Mấy hôm trước Vương Cẩm nói trong điện thoại rằng anh cùng một cậu học sinh cấp ba yêu nhau, vợ chồng hai người đều cảm thấy không được, Vương ma ma vẫn là muốn gặp trực tiếp đã rồi nói sau, nhưng Vương ba ba thì trực tiếp dùng từ ngữ thô tục mắng Vương Cẩm qua điện thoại, mắng xong liền quăng luôn máy.

Vương ma ma nhìn Vương Cẩm, cẩn thận hỏi: “Bố mẹ đứa nhỏ kia biết chuyện không?”

Vương Cẩm nói: “Ngày đó bố mẹ không nghe con nói hết, cậu ấy chính là đứa con trai nuôi mà Lương Tỳ dẫn về từ Thụy Điển.”

Vương ma ma: “…”

Vương ba ba không nhịn được nữa, tức giận nói: “Mày không phải mù dở thì là cái gì? Sau này mày còn phải gọi Lương Tỳ là bố nhỉ? Vậy tao gọi nó là cái gì?”

Vương Cẩm nói: “Cậu ấy gọi Lương Tỳ là ca ca, cũng kém có mấy tuổi, làm sao có chuyện gọi là bố.”

Vương ba ba vẫn rất tức giận: “Không cha không mẹ còn bị mày chà đạp? Không bằng mày cả đời này khỏi phải cưới vợ luôn đi, làm một người đàn ông độc thân giống Tỷ Can còn hơn tạo nghiệp chướng cái kiểu này.”

Vương ma ma nói: “Được rồi được rồi, còn chưa nhìn thấy người ra sao mà, cũng không chừng xứng với thằng hai nhà mình lắm.”

Vương ba ba ghét bỏ nói: “Dẹp ngay đi, người ta mới học cao nhất, mười mấy tuổi tươi như đóa hoa, bà nhìn thằng con trai mình mặt đầy nếp nhăn rồi kìa, làm bố tôi còn được ấy chứ.”

Vương ma ma không muốn nghe ông nói nữa, phát hỏa nói: “Vậy ông gọi xem nào, thằng hai, ông ấy gọi thì con cứ đáp, từng này tuổi đầu rồi mà cả ngày nói vớ va vớ vẩn, không biết nói gì thì ít mồm lại một chút.”

Vương ba ba đương nhiên là không gọi được, tức đến mức quay đầu nhìn cửa xe.

Vương Cẩm: “… Bố, con là thật lòng, cậu ấy cũng vậy.”

Vương ba ba dùng khóe mắt lén lút nhìn bóng lưng thằng con, trên mặt bỗng nhiên có chút không đành lòng.

Lần trước khi nghe được câu nói này, đã là thật nhiều năm về trước, Vương Cẩm quỳ trước mặt ông mà nói.

Đến nhà hàng, Vương Cẩm để bố mẹ vào trong trước, sau đấy đứng bên ngoài phòng gọi điện cho Vương Siêu, Vương Siêu nói mấy phút nữa là tới, anh liền trực tiếp đứng đợi luôn ở cửa, muốn đồng thời cùng Ngạn Dung đi vào.

Quả nhiên mấy phút sau, Vương Siêu mang theo Ngạn Dung đến.

Ngạn Dung thấy anh, hào hứng chạy tới.

Vương Cẩm: "… Sao lại không mặc áo sơ mi kia?"

Ngạn Dung hơi khẩn trương sờ sờ cổ áo, lại mong đợi hỏi: "Cái này nhìn đẹp không?"

… Đẹp quá, đẹp đến mức Vương Cẩm không biết nên khen cậu thế nào.

Cậu mặc một cái áo Đường trang ngắn tay, tơ lụa xanh lam, đường viền màu trắng, vạt áo đối xứng, nút kết long phượng, trông giống hệt một con búp bê tinh xảo, đôi mắt như được dùng đá quý cùng màu với bộ Đường trang để khảm vào, lộ ra cổ, cánh tay, khuôn mặt và ngũ quan giống như dùng bạch ngọc trơn bóng mài thành.

Cậu không giống một bé trai, cậu giống như một thứ được điêu khắc tinh xảo, là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng khéo léo, đẹp đến cùng cực.

Vương Siêu từ phía sau tiến đến, cười hì hì nói: "Đẹp chứ ha? Bộ này là lúc em còn chưa phơi đen mua đó, chỉ mặc có một lần đi chụp tạp chí thôi, vai hơi chật, cậu ấy mặc thì vừa khít."

Vương Cẩm giơ giơ ngón cái với hắn.

Ngạn Dung thấy anh thích, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên đắc ý, rất vui luôn.

Ba người đi đến cửa phòng riêng, Ngạn Dung lại khẩn trương, không tự chủ được trốn sau lưng Vương Cẩm.

Vương Cẩm động viên: "Đừng sợ, bọn họ sẽ thích em."

Vương Siêu phụ họa, nói: "Chính xác, vợ xấu còn muốn gặp bố mẹ chồng mà, em đây còn đẹp thế này."

Ngạn Dung hít một hơi.

Vương Cẩm đẩy cửa ra, kéo cậu đi vào, giới thiệu: "Bố, mẹ, đây là Ngạn Dung."

Cha mẹ nhà họ Vương nhìn chằm chằm Ngạn Dung, biểu cảm vi diệu.

68. Chương 68: Ra Mắt Gia Đình [2]

Mấy năm trước, thời điểm Vương Cẩm come out, bố mẹ Vương cũng không chấp nhận, vì lẽ ấy từ đầu đến cuối chưa từng thấy Kim Việt trực tiếp, chỉ nhìn ảnh Kim Việt, nhớ tới người này bề ngoài bình thường, khuôn mặt còn kiêu căng, tướng mạo mơ hồ còn hơi nham hiểm. Bọn họ khi ấy không chấp nhận xu hướng tình dục của Vương Cẩm, nhưng không ít lần ngầm điều tra, hỏi thăm bối cảnh gia đình cùng biểu hiện ở trường của Kim Việt, nghe được rất nhiều tin tức rằng Vương Cẩm đem người này cưng đến tận trời, nên càng thêm không thích Kim Việt, ở trong lòng bọn họ thì đây chính là một con phượng hoàng không bay được, tâm cơ rất nặng, chả khác nào một yêu tinh làm khổ người.

Bọn họ tuy rằng không thích, nhưng Vương Cẩm nhiều năm thế rồi vẫn không buông tay được, bọn họ còn cho rằng Vương Cẩm thích cái loại hình như thế, thời điểm nghe Vương Cẩm nói về Ngạn Dung, tự động não bổ ra một "Kim Việt" mười mấy tuổi.

Nhưng mà Ngạn Dung không giống như trong tưởng tượng của bọn họ.

Cậu chầm chậm từ sau lưng Vương Cẩm ló mặt ra, là một đứa trẻ rất có tinh thần, khuôn mặt đẹp lại anh tuấn, bên trong cặp mắt xanh kia thoáng có sự hồn nhiên thẹn thùng, giọng trong veo nói nhỏ: "Bác trai, bác gái khỏe ạ."

Nhìn một cái thôi đã làm người ta yêu thích nha!

Vương ba ba nhìn chằm chằm dõi theo Ngạn Dung, lại bất mãn trừng Vương Cẩm, cảm thấy Vương Cẩm là đồ phá hư cái đẹp, rất không biết xấu hổ.

Vương ma ma đem Ngạn Dung kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, tràn ngập tình thương của mẹ yêu mến hỏi mấy vấn đề như "Mười mấy rồi?" "Tiếng Trung có nghe hiểu hết không? "Học cao nhất?" "Học tập có căng thẳng không?".

Vương Cẩm đã nghĩ bố mẹ sẽ không làm khó Ngạn Dung, tuy nhiên không ngờ rằng sẽ dễ dàng yêu thích thế này. Không phải anh hoài nghi mị lực của Ngạn Dung, mà là anh và bố mẹ đã xa cách nhiều năm, trong tiềm thức của anh cảm thấy, người yêu của anh dù có như Ngạn Dung được người người yêu thích, cũng sẽ bị anh liên lụy, rất khó làm cho cha mẹ tán thành.

Nhưng bây giờ, một chút cũng không giống như anh mang Ngạn Dung đi gặp người nhà, là anh theo Ngạn Dung đi gặp gia đình Ngạn Dung thì có, hơn nữa anh còn bị ghét bỏ rồi.

Ngạn Dung vẫn rất là khẩn trương, Vương ma ma hỏi cậu một câu, cậu chung quy phải quay đầu lại nhìn Vương Cẩm một lần, chỉ lo chính mình sẽ không cẩn thận nói sai cái gì.

Vương Cẩm ngồi xuống bên cạnh Ngạn Dung, cười nhìn cậu, ra hiệu cho cậu mạnh dạn lên một chút.

Cậu từ từ cũng tốt lên rất nhiều, chí ít có thể trôi chảy trò chuyện với Vương ma ma.

Vương Siêu ngồi ở bên cạnh, bị lạnh nhạt, nói: "Mẹ, mẹ nhìn con cái đi!"

Mẹ hắn liếc mắt nhìn hắn, không quan tâm tiếp tục hỏi Ngạn Dung: "Bình thường ở lại ký túc xá trường à? Mấy người một phòng? Điều kiện tốt không?"

Vương Siêu: "... Mẹ! Mẹ nhìn con phơi nắng đen đi nhiều nè!"

Bố hắn ngồi một bên nói: "Muốn trắng làm cái gì? Tao thấy bộ dạng mày thế này rất tốt."

Vương Siêu vốn còn muốn tố khổ rằng cả tóc cũng không còn, vừa nhìn thấy ông bô mình da dẻ đen bóng cùng để đầu trọc mấy chục năm, không thể làm gì khác là nuốt giận vào bụng, không dám hó hé gì nữa.

Bố hắn tướng mạo tương đối dữ, ngày hôm nay thế mà vẫn luôn cố gắng làm quả mặt cha hiền lúng túng, cười híp cả mắt nhìn Ngạn Dung.

Là con út được cưng chiều nhất nhà họ Vương, hắn có cảm giác nguy cơ rất mãnh liệt, hắn cảm thấy địa vị của hắn có khả năng không trụ nổi rồi.

Một lát sau, Vương Tề mang vợ đến, một đại gia đình vui mừng hòa hợp ăn một bữa cơm.

Vương ma ma vẫn cứ gắp thức ăn cho Ngạn Dung, gắp đến mức đồ ăn trên đĩa trước mặt cậu xếp thành một ngọn núi nhỏ, còn không vui giục: "Dung Dung, ăn nhanh lên một chút, con ăn ít quá, còn đang phát triển đó, sao có thể ăn ít như thế được."

Ngạn Dung đành ăn hết ngọn núi nhỏ, cuối cùng còn thật nuốt không nổi mà vẫn miễn cưỡng ăn, Vương Cẩm không nhìn được, đem đĩa trước mặt cậu để qua bên mình.

Ngạn Dung mắt lóe sáng nhìn anh, hai người trao nhau cái mỉm cười.

Vương ma ma nhìn thấy, đũa gắp thức ăn dừng một chút, đem món ăn đã gắp thả lên bát Vương Siêu.

Cơm nước xong, đôi nhà Vương Tề cuối tuần đều muốn tăng ca, đi trước một bước.

Vương Cẩm và Vương Siêu cũng lái xe đến, vốn hai anh em còn cảm thấy bố mẹ nên ngồi trên xe Vương Siêu về nhà, nhưng Vương ma ma cứ lôi kéo Ngạn Dung không buông tay ngồi lên xe Vương Cẩm.

Vương Siêu ngẩng đầu lên trời trợn trắng mắt, thất sủng đến quá nhanh như cơn lốc xoáy.

Cuối cùng vẫn là bố lên xe đi cùng hắn.

Vương Cẩm lái xe ở phía trước, mẹ anh ngồi phía sau cùng Ngạn Dung tình cảm nồng nàn tán gẫu nguyên đoạn đường dài.

Trời nóng nực, Vương ma ma có hơi say máy bay cộng thêm bị cảm nắng, sau khi về nhà, hai ông bà liền trước tiên đi lên gác nghỉ trưa.

Vương Siêu không quen thói ngủ trưa, vào nhà lượn một vòng, cảm giác phát chán, thế là lại đi, nói là tìm mấy người anh em chơi.

Để lại hai người Vương Cẩm và Ngạn Dung, Ngạn Dung ăn no quá, có chút không thoải mái.

Vương Cẩm đi lấy mấy viên tiêu thực đi ra, Ngạn Dung uống vài viên, vẫn no đến mức khó chịu, hai hàng lông mày nhăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ.

Hai người ngồi sát nhau trên ghế sofa, Vương Cẩm đưa tay chậm rãi xoa xoa bụng cậu, dụ dỗ nói: "Trước hết đừng có nằm xuống, dựa vào anh ngủ một lúc, đợi lát nữa thoải mái hãy lên trên ngủ."

Ngạn Dung ôm lấy một cánh tay anh, tựa trên vai anh, tuy nhiên không cảm thấy mệt, yên tĩnh nghĩ lại một chuyện, nói: "Em rất quý bác trai và bác gái."

Vương Cẩm cười nói: "Bọn họ cũng rất quý em."

Ngạn Dung nói: "Bác gái gọi em là 'Dung Dung'."

Vương Cẩm nói: "Em thích được gọi thế à? Sau này anh cũng gọi thế nhé?"

Ngạn Dung nói: "Không muốn, em thích bác gái gọi em như vậy vì… như mẹ vậy."

Vương Cẩm nhíu mày, cúi đầu nhẹ nhàng hôn tóc cậu.

Chờ Ngạn Dung thoải mái hơn, cơn buồn ngủ cũng tới, tối hôm qua ngủ rất muộn, lại tốn không ít thể lực, tựa ở trên vai Vương Cẩm mơ mơ màng màng ngủ gật.

Vương Cẩm ôm cậu lên, cậu hơi tỉnh lại, mở mắt ra nhìn một chút, cũng không thèm để ý, tựa vào ngực Vương Cẩm, bị ôm lên gác, vừa chạm vào gối là ngủ ngay lập tức.

Người lớn tuổi ngủ không lâu, Vương ma ma ngủ nửa tiếng là tỉnh, rửa mặt xuống nhà, bất ngờ nhìn thấy Vương Cẩm ngồi một mình trong phòng khách, đang cầm Kindle đọc sách.

Bà hỏi: "Sao con không ngủ một giấc?"

Vương Cẩm bỏ Kindle xuống, nói: "Không ngủ được. Mẹ muốn uống nước ạ? Con vừa mới đun nước nóng."

Anh đứng dậy đi rót nước nóng, bưng đến cho mẹ mình.

Vương ma ma thấy anh như vậy, cũng biết là có chuyện muốn nói, liền ngồi xuống, nói rằng: "Thằng hai à, mẹ nghĩ gì thì mẹ nói đấy với con. Mẹ thấy, Dung Dung là đứa trẻ tốt, cũng yêu con chân thành, nhưng mà còn nhỏ quá, tương lai khó mà nói chắc được, cũng đâu có gì bảo đảm đâu, haizz."

Bà thật sự yêu thích Ngạn Dung, nhưng cũng rất lo lắng, chờ khi Ngạn Dung hào hoa phong nhã rồi, Vương Cẩm… làm sao bây giờ?

Vương Cẩm nói: "Con cũng không phải chưa tìm người bằng tuổi mình, cuối cùng thì cũng thế thôi, có thể có đảm bảo gì chứ? Thật muốn bên ai đó cả đời, mặc kệ người đó bao nhiêu tuổi, giới tính gì, vẫn luôn là một chuyện mạo hiểm. Nếu như ai ai cũng sợ không có bảo đảm, thì không ai muốn yêu đương nữa, cũng không muốn kết hôn, cũng giống như con trước đây vậy, toàn đi làm Tộc Không Cưới hết."

Vương ma ma nghĩ một lát, cảm thấy đạo lý này ngược lại cũng đúng, hơn nữa hiểu con không ai bằng mẹ, bà biết con trai mình là hạng người gì, ba thằng con nhìn tính cách thì nửa điểm cũng không giống nhau, nhưng thật ra giống nhau từ trong xương, đều là khi đã quyết định chuyện gì, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Bà có chút bất đắc dĩ nói: "Con đã quyết tâm, mẹ cũng không khuyên nữa, vậy thì… cứ cố hết sức thôi."

Vương Cẩm cười cười với bà, nói: "Mẹ, còn có chuyện tính bàn với mẹ, chính là…"

Vương ma ma: "Nói đi chứ."

Trong ấn tượng của bà, đây là lần đầu tiên từ hồi Vương Cẩm trưởng thành mà ở trước mặt bà đỏ mặt, dáng vẻ còn như đang thẹn thùng.

Anh cười nói: "Con cùng Ngạn Dung dự định kết hôn."

Vương ma ma: "…"

Sau khi qua đi thời gian kinh ngạc ngắn ngủi, bà cũng không phải là hoàn toàn không chấp nhận được, chỉ hỏi: "Hiện tại?"

Vương Cẩm giải thích: "Đương nhiên không phải, qua mấy năm nữa, chờ sau khi cậu ấy 20 tuổi đã. Có điều con nghĩ, có thể để cậu ấy trước hết đổi xưng hô không?"

Vương ma ma có chút không hiểu lắm, hỏi: "Đổi xưng hô gì?"

Vương Cẩm nói: "Cậu ấy rất thích mẹ, cảm thấy mẹ như mẹ mình."

Vương ma ma run lên chốc lát, rồi gật đầu đáp ứng.

Ngạn Dung ngủ thẳng đến gần 4h mới tỉnh lại, trở mình một cái bò dậy rửa mặt chải đầu, sửa sang lại quần áo, chạy nhanh xuống dưới nhà.

Có người lớn chờ á! Cậu còn ngủ lâu như vậy, có bị xem là không lễ phép không đây?

Cậu chậm rãi đi xuống cầu thang, gọi: "Bác trai, bác gái."

Vương ma ma cười nói: "Tỉnh rồi? Nhanh xuống ăn vải này, Vương Siêu vừa nãy đặc biệt gửi về đó, Quảng Đông gì ý nhỏ…" Bà nhìn Vương ba ba.

Vương ba ba nói: "Phi Tử Cười."

Vương ma ma liền nói tiếp: "Đúng đúng đúng, Phi Tử Cười, con biết Dương Quý Phi chứ? Chính là ăn cái này nên mới mập."

Vương ba ba cười ha hả.

Ngạn Dung không biết cười thế nào, cậu căn bản là không biết Dương Quý Phi, lúng túng ngồi xuống đấy, cầm một quả vải lột vỏ, đôi mắt đảo quanh, Vương Cẩm đi đâu rồi nhỉ?

Vương ma ma nói: "Vương Cẩm nhận được điện thoại, đến bệnh viện rồi, nói không có chuyện lớn gì, chút nữa là về ngay."

Ngạn Dung gật gật, từ từ ăn vải.

Vương ba ba cùng Vương ma ma nhìn nhau, Vương ba ba cầm bao lì xì đưa ra, nói: "Dung Dung, cái này cho con."

Ngạn Dung: "… Mùa hè cũng phải qua một năm ạ?"

Vương ba ba lại bật cười.

Vương ma ma cười giải thích: "Đây là lì xì gặp mặt, quy củ của Trung Quốc, lần đầu tiên thấy con dâu tương lai, là phải cho, có ý nghĩa may mắn."

Ngạn Dung mở to hai mắt, con dâu? A a a a a a!!!

Cậu vui vẻ nhận lấy, cũng không nhìn bên trong có bao nhiêu tiền, lớn tiếng nói: "Cám ơn ạ, con chính là con dâu!"

Vương ba ba tiếp tục ha ha ha.

Vương ma ma nói: "Cầm rồi sẽ phải đổi xưng hô gọi ba mẹ nhé."

Tim Ngạn Dung đập siêu nhanh luôn, cẩn thận gọi lên: "Ba ba, ma ma."

Ba mẹ Vương đều cười nhìn cậu.

Cậu đỏ ửng mặt lên, cùng bộ Đường trang lụa màu xanh trên người đan xen nhau, vừa vặn tạo thành một cảnh đặc biệt vui mắt.

Tối đến Vương Cẩm trở về, Ngạn Dung đang giúp Vương ma ma gói sủi cảo dưa chua, cán vỏ rất ra dáng, thấy anh trở về, từ xa gọi anh: "Anh đã về rồi? Em đang giúp ma ma làm sủi cảo!"

Cậu có ý muốn khoe khoang đó.

Vương Cẩm hiểu được, đáp: "Được, anh rửa sạch tay rồi đến giúp nữa."

Lúc ăn cơm, Ngạn Dung mỗi khi cùng ba mẹ Vương nói chuyện, mỗi câu đều thêm vào 'ba ba' và 'ma ma', làm như không gọi là không ai biết.

Cậu vui vẻ như vậy, mỗi người đều cảm giác được.

Buổi tối trước khi ngủ, Vương ma ma lôi kéo cậu nói thầm với cậu mấy câu, rồi cậu mới đỏ mặt về phòng.

Nhìn cậu đi vào, Vương Cẩm hỏi: "Mẹ mình nói gì đó?"

Ngạn Dung bởi vì hai chữ "mẹ mình" này mà càng vui mừng hơn, nói: "Em không nói cho anh."

Vương Cẩm nửa đùa nửa thật uy hiếp nói: "Thật là không nói cho anh?"

Ngạn Dung đóng chặt cửa lại, không sợ hãi tẹo nào, vẻ mặt nhăn nhó nói: "Anh không được bắt nạt em, ma ma nói nếu như anh bắt nạt em, bà liền bảo ba ba quất anh."

Vương Cẩm: "…"

Anh đi qua đem ấn Ngạn Dung lên tường, mạnh mẽ cưỡng hôn, hôn xong hỏi: "Cái này có tính là bắt nạt em không?"

Ngạn Dung bị hôn đến mắt hơi ươn ướt, suy nghĩ một chút, nói: "Không tính."

Vương Cẩm cởi nút kết đầu tiên trên bộ Đường trang, đem tay vói vào bóp bóp, lại hỏi: "Thế này tính không?"

Ngạn Dung đỏ mặt nói: "Cũng không tính."

Vương Cẩm cười lên, đem cậu ôm lên giường, mạnh mẽ bắt nạt một phen.

Bị bắt nạt đến tàn nhẫn, Ngạn Dung khóc lóc ồn ào: "Anh đây là đang bắt nạt em! Em muốn đi mách ma ma!"

Vương Cẩm ở phía sau nắm eo cậu, bắt nạt càng ác hơn, Ngạn Dung lại vừa gọi anh là 'ba ba' vừa làm nũng xin tha.

Phòng sát vách phòng sát vách phòng sát vách, Vương ba ba dường như hơi bị ảo giác, luôn cảm thấy có người đang gọi ông.

69. Chương 69: Bách Tiên Sinh Luôn Không Vui

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rất nhanh thôi là được nghỉ hè.

Ngày được nghỉ, Ngạn Dung vốn đang hớn hở chờ Vương Cẩm tới đón cậu, kết quả là không chờ được Vương Cẩm, mà chờ được trợ lý của Lương Tỳ, thế mới biết Bách Đồ đi vùng khác quay phim xong đã trở về.

Cậu bị đón trở lại bên nhà Lương Tỳ và Bách Đồ.

Bách Đồ cao hứng ở nhà chờ cậu, dùng tay đo đo một chút, vui vẻ nói: "Lại cao lên rồi, tốt quá ha."

Ngạn Dung thật ra cũng có hơi nhớ anh, quan tâm hỏi: "Bách ca, anh hình như gầy đi, đóng phim rất vất vả sao?"

Cách xưng hô rõ ràng là có sự thay đổi, Bách Đồ cười nói: "Ai yoo, nói chuyện cũng càng giống người lớn rồi."

Lương Tỳ có việc nên muộn chút mới trở về, Ngạn Dung liền làm trợ thủ cho Bách Đồ, hai người cùng nhau bắt tay vào làm cơm, còn vừa trò chuyện trao đổi tình hình của mình gần đây.

Bách Đồ đương nhiên không thể không hỏi chuyện thành tích: "Thành tích cuộc thi cuối kỳ thế nào rồi?"

Ngạn Dung có chút kiêu ngạo nho nhỏ, lần này cậu đã đánh bại được kình địch Ben, một lần nữa đoạt lại ngôi đầu bảng.

Bách Đồ yên tâm nói: "Vậy thì tốt, em không biết anh lo cho em thế nào đâu, chỉ sợ thành tích của em bị ảnh hưởng."

Ngạn Dung hiếu kỳ hỏi: "Bị cái gì ảnh hưởng?"

Bách Đồ buột miệng nói: "Đương nhiên là Vương Cẩm."

Ngạn Dung rửa sạch bông cải xanh để vào trong rổ, nói: "Anh ấy đối với thành tích của em có ảnh hưởng đặc biệt lớn, mỗi cuối tuần Vương Cẩm đều phải kiểm tra bài tập của em, môn Vật Lý của em không tốt lắm, anh ấy còn dạy kèm em, anh ấy đặc biệt lợi hại luôn, là siêu học bá."

Bách Đồ: "…"

Anh lấy bông cải xanh tới, nói một câu: "Lương Tỳ cũng là học bá."

Ngạn Dung nghe không có rõ: "Cái gì?"

Bách Đồ không tiện lặp lại, nói: "Không có gì. Trời nóng nực, anh hai tháng tiếp theo không có ý định nhận công việc mới, ở nhà nghỉ hè với em, có được không?"

Ngạn Dung giật nảy cả người, bật thốt lên: "Không được."

Bách Đồ: "…"

Ngạn Dung sợ anh hiểu lầm, vội nói: "Anh có thể về nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian dài, đương nhiên là rất tốt, em cũng rất nhớ anh, nhưng mà em chỉ ở đêm nay thôi, ngày mai sẽ phải đi."

Cậu có thể đi đến chỗ nào? Còn không phải là nhà Vương Cẩm sao.

Bách Đồ không vui.

Thế là bắt đầu giở chiêu khuyên Ngạn Dung: "Anh nghe Lương Tỳ nói, Vương Siêu đợt này ở nhà làm tổ, có hắn ở bên cạnh quấy rối, em sao làm bài tập hè được, ở nhà của mình thanh tịnh hơn, anh còn có thể nấu cơm cho em, không như bên kia ngày nào cũng phải gọi đồ ăn ở ngoài, không lành mạnh chút nào."

Ngạn Dung nói: "Không cần gọi đồ ăn bên ngoài đâu, Vương Siêu thuê một dì giúp việc, nấu cơm ăn rất ngon đó, hắn nói một mình hắn ăn cũng phải nấu cơm, có thêm em cũng đâu khác gì lắm, hơn nữa hắn không có quấy rối đâu, đặc biệt yên tĩnh mà."

Bách Đồ còn lâu mới tin Vương Siêu "đặc biệt yên tĩnh", tuy nhiên rất khó nói làm sao để Ngạn Dung hiểu không nên đến chỗ Vương Cẩm, chẳng thể làm gì khác là phẫn nộ coi như thôi.

Chờ Lương Tỳ về, một nhà ba người rất ra dáng ăn một bữa cơm đoàn tụ.

Ngạn Dung vốn rất thân với Bách Đồ, mà vụ lần trước ồn ào chia tay với Vương Cẩm, Lương Tỳ giống như một gia trưởng an ủi khuyên bảo cậu, còn thay mặt cậu mắng Vương Cẩm một trận, vì lẽ đó hiện tại cậu cũng không quá tránh né Lương Tỳ, có thể thoải mái cùng Lương Tỳ nói mấy câu chuyện phiếm.

Bách Đồ tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn cảnh này cũng thấy vui.

Sự việc chia tay kia, Ngạn Dung khẳng định sẽ không tự mình nói ra, Lương Tỳ cũng không có ý định nói cho Bách Đồ biết, việc này trái lại có mấy phần giống bí mật nhỏ của hai bố con, không thể nói cho mẹ được.

Cơm nước xong, Ngạn Dung giành việc đi rửa sạch bát, xong ra ngoài thấy Lương Tỳ và Bách Đồ ngồi sát vào nhau trên sofa, cùng nhau xem điện thoại của Lương Tỳ, cử chỉ thân mật nhưng cũng không quá phận.

Cậu cũng không giống như trước kia vừa nhìn thấy mấy cảnh thế này liền lúng túng vội vàng chạy đi, hiện giờ ngược lại còn gọi một tiếng: "Anh."

Lương Tỳ cùng Bách Đồ đều quay đầu nhìn cậu.

Ngạn Dung nói: "Em có một chuyện muốn hỏi xem các anh có thể giúp một tay không?"

Cậu muốn xin chữ ký thần tượng của Kaitlyn thay nhỏ.

"Vậy tối ngày mai em sẽ trở về." Ngạn Dung nằm lì ở trên giường nói chuyện với Vương Cẩm: "Em vốn muốn hỏi thử chút xem có thể xin chữ ký hộ không, thế nhưng Bách ca vậy mà lại là bạn tốt của vị minh tinh kia, nên hẹn anh ta ngày mai tới nhà chơi, em có thể xin trực tiếp anh ta ký tên cho, còn có thể viết tên Kaitlyn, đến lúc đưa nhỏ, nhỏ nhất định sẽ rất vui vẻ."

Vương Cẩm ở đầu kia nói: "Được, anh ngày mai vừa lúc cũng có ca. Minh tinh mà nhỏ bạn em yêu thích là ai thế?"

Ngạn Dung nói: "Tên là Viên Thụy."

Vương Cẩm: "… Ồ, cậu ta?"

Ngạn Dung kỳ quái hỏi: "Làm sao?"

Vương Cẩm nói: "Anh cũng biết cậu ta."

Ngạn Dung hơi kinh ngạc: "Sao chưa từng nghe anh nói tới?"

Vương Cẩm dường như có hơi chút do dự, một lát sau mới nói: "Cũng không phải quá thân quen, anh chỉ là rất thích xem gameshow cậu ta dẫn."

Tiếng Trung của Ngạn Dung thật không đủ đô để có thể xem hiểu gameshow Trung Quốc, trước đây còn vì Lương Tỳ mà nhẫn nại cố gắng xem, hoàn toàn không 'thẩm' được chỗ buồn cười, vô vị nói: "Đành vậy thôi, đã hẹn anh ta ngày mai đến mất rồi."

Vương Cẩm nói: "Ừm."

Ngạn Dung lại vui vẻ lên, nói: "Anh tối mai tan ca là có thể thấy em ngay!"

Vương Cẩm nở nụ cười.

Ngạn Dung nói tiếp: "Em thi đứng thứ nhất đó, anh đã hứa em mà đứng nhất sẽ mang em đi Disneyland Thượng Hải, anh không có quên đó chứ?"

Vương Cẩm cười nói: "Đã đặt vé rồi."

Ngạn Dung hoan hô: "Quá là tốt! Vương Cẩm Châu tốt nhất thế giới!"

Sau khi cúp điện thoại, Vương Cẩm mắt vẫn cong cong, tiếp tục đọc sách một lúc, đột nhiên trái suy phải nghĩ, mơ hồ có loại linh cảm không lành.

Ngày hôm sau, Ngạn Dung dậy rất sớm, cùng Bách Đồ chuẩn bị đồ ăn sáng, chờ Lương Tỳ dậy rồi, bọn họ lại như một nhà ba người bình thường cùng nhau ăn xong bữa sáng, Lương Tỳ liền muốn ra cửa đi làm.

Lương Tỳ xuất thân rất tốt, tiến vào giới giải trí chỉ vì hứng lên mới làm, nhưng không phải xuất thân chính quy, đóng phim ca hát đều không được, trước đây cũng giống như cái người tên Viên Thụy sẽ tới đây hôm nay, là một MC. Sau đấy hắn và Bách Đồ bên nhau rồi, cả ngày ghét bỏ công ty quản lý của Bách Đồ tài nguyên kém, càng ngày càng ghét, thế là dứt khoát xây cho Bách Đồ một studio, người điều hành cũng chính là hắn. Hai năm qua ngoài việc làm MC chính cho một chương trình gameshow lớn đang hot, những lúc khác đều ở studio xử lý công việc, chuyên tâm sắp lịch trình và công tác cho Bách Đồ, mặt khác cũng chậm rãi ký hợp đồng với vài người mới đang nổi, studio danh tiếng càng lúc càng lớn, hắn bỗng trở nên bận rộn, so với Bách Đồ còn bận hơn nhiều.

Ngạn Dung ở chỗ này dọn bát đũa, lén lút nhìn huyền quan.

Lương Tỳ và Bách Đồ đứng đó hôn tạm biệt, không hề kịch liệt, nhẹ nhàng, một hình ảnh đặc biệt ôn nhu đẹp đẽ.

Ngạn Dung nhanh chóng xoay đầu lại, không nhịn được ngóng trông mà nghĩ, sáng sớm mai trước khi Vương Cẩm ra ngoài đi làm, cậu cũng phải đứng ở cửa cùng Vương Cẩm hôn tạm biệt.

Hơn 9h sáng, chuông cửa vang lên.

Nhà bọn họ là kiểu căn hộ Duplex, Bách Đồ đang ở trên sân thượng phơi quần áo, Ngạn Dung liền chạy đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một người đàn ông trẻ tuổi, dáng người siêu cao, đôi mắt rất to, nước da đen nhẻm.

Người kia kỳ quái nhìn cậu, sờ sờ đầu, lại lùi hai bước, ngẩng đầu nhìn biển số trên cổng nhà, mờ mịt hỏi cậu: "Đây là Lương… nhà Lương tiên sinh phải không?"

Ngạn Dung nhìn thấy Kaitlyn làm 'vẻ mặt bao ngu' này nhiều lần rồi, thế nên nhìn một chút liền nhận ra người này là ai, vội nói: "Vâng, chào anh, mời anh vào."

Chủ nhân 'vẻ mặt bao ngu' liền đi vào.

Ngạn Dung không có kinh nghiệm đón khách, hai người lúng túng đứng đó mười mấy giây, Ngạn Dung mới nói: "Mời ngồi."

Nhìn đối phương ngồi xuống, cậu hướng lên trên lầu hô: "Anh, khách đến rồi!"

Bách Đồ đi tới hành lang nhìn thấy, nhiệt tình nói: "Viên Thụy đến rồi à."

Mới vừa ngồi vững Viên Thụy vèo một cái nảy lên, vui rạo rực nói: "Đúng đó, nam thần em đến rồi nè!"

Bách Đồ rất nhanh từ trên lầu đi xuống, Viên Thụy lại vui vẻ dõi theo anh, nói: "Mấy tháng rồi không có gặp anh, anh càng đẹp trai hơn."

Bách Đồ nói: "Nào có, em ấy, anh xem gameshow mới của em rồi, nhìn bảnh quá ha."

Tuy rằng Viên Thụy rất đen, nhưng Ngạn Dung vẫn nhìn ra cậu ta đang hơi đỏ mặt, dáng vẻ còn vô cùng thẹn thùng nói: "Cũng tạm được, đâu có bảnh lắm đâu."

Bách Đồ giới thiệu Ngạn Dung: "Đây là Ngạn Dung, em trai anh."

Ngạn Dung từng gặp bạn bè Lương Tỳ và Bách Đồ mấy lần, thường thường đều giới thiệu như thế.

Bách Đồ và Viên Thụy tán gẫu một chút, ban đầu đều là việc anh đóng phim, rồi thì công việc gần đây của Viên Thụy, Ngạn Dung ở một bên buồn bực ngán ngẩm nghe, cứ như một đứa nhỏ mỗi lần phải theo người lớn trong nhà tiếp khách.

Hai người kia nói nói rồi lại nói, Viên Thụy đột nhiên hưng phấn nói một câu: "Đúng rồi, bạn trai em lọt vào vòng trong của một cuộc thi thiết kế có giải thưởng rất lớn, tháng sau phải sang Italy tham gia lễ trao giải, nhất định có thể nắm được giải thưởng."

Bách Đồ nhanh chóng liếc nhìn Ngạn Dung.

Ngạn Dung còn chưa phản ứng lại.

Viên Thụy phát hiện mình nói ra câu không nên nói, vội vàng ngậm miệng, hối hận không thôi.

Bách Đồ nói: "Không sao đâu, Ngạn Dung sẽ không nói lung tung."

Ngạn Dung thế nhưng phản ứng lại, chủ động nói với Viên Thụy: "Em biết anh là gay mà, còn nghe nói anh cùng bạn trai hôn nhau bị quay được nữa."

Viên Thụy vẻ mặt càng thêm ủ rũ.

Điện thoại Bách Đồ vang lên, là liên quan đến chuyện công việc, anh liền đứng dậy đi vào phòng nghe điện thoại.

Viên Thụy ngậm chặt miệng, đôi mắt nhìn Ngạn Dung.

Ngạn Dung vẫn muốn trước hết xin ký tên cái đã, đi thẳng vào vấn đề nói: "Em có một bạn học rất hâm mộ anh, anh có thể ký tên cho nhỏ không? Nếu có thể viết tên nhỏ nữa thì càng tốt."

Viên Thụy gật gật đầu.

Ngạn Dung nhanh chóng đem giấy bút đã sớm chuẩn bị kỹ mang ra, đưa tới trước mặt Viên Thụy.

Viên Thụy nhận lấy, cuối cùng cũng chịu mở miệng, hỏi: "Nhỏ tên gì?"

Ngạn Dung nói tên Kaitlyn, Viên Thụy viết, còn thêm một câu chúc phúc, vẽ một cái mặt nhỏ đáng yêu.

Ký cũng ký xong rồi, lại có chút lúng túng.

Bách Đồ còn chưa đi ra, Ngạn Dung cũng không tiện bỏ đi, suy nghĩ nát óc một chút, nói: "Anh biết Vương Cẩm Châu, à không, Vương Cẩm chứ?"

Viên Thụy thoáng cái lên tinh thần, nói: "Bác sĩ Vương? Biết chứ, hắn siêu siêu đẹp trai!"

Ngạn Dung: "…"

Viên Thụy nói: "Anh trước đây bị thương, hắn xem vết thương giúp anh."

Ngạn Dung thuận theo hỏi thăm: "Bị thương nghiêm trọng không?"

Viên Thụy 'phừng' một phát đỏ mặt lên, nói: "Không nghiêm trọng… Ờ mà, cũng có nghiêm trọng."

Ngạn Dung lại hỏi: "Bị thương chỗ nào? Hiện tại khỏi chưa?"

Viên Thụy khép khép chân, nhỏ giọng nói: "Sớm khỏi rồi."

Ngạn Dung chú ý đến cái động tác quỷ dị này, radar điên cuồng chuyển động.

… Cậu nói với Vương Cẩm rằng mình muốn đi phơi nắng cho đen một chút, Vương Cẩm còn không để cho cậu đi, nói anh thích da trắng. Gạt người!

Ngày mai cậu sẽ không cùng Vương Cẩm hôn tạm biệt!

Cậu có chút tức giận nhìn Viên Thụy.

Viên Thụy hoàn toàn không biết mình đã chọc phải cậu bạn nhỏ này ở điểm nào, kiên trì đến cùng cẩn thận nói: "Bác sĩ Vương là người rất tốt."

Ngạn Dung nói: "Không tốt gì sất."

Viên Thụy: "… Không tốt chỗ nào? Anh thấy hắn rất tốt mà."

Ngạn Dung nói: "Đối xử với anh rất tốt hả?"

Viên Thụy suy nghĩ một chút, mặt lại đỏ lên trông rất khả nghi, nói: "Đúng là rất tốt."

Ngạn Dung sắp tức chết rồi.

Bách Đồ nói chuyện điện thoại xong đi ra, phát hiện Ngạn Dung đang xù lông, mà Viên Thụy vẻ mặt lại vẫn trông bao ngu.

Anh ngạc nhiên nói: "Sao thế này?"

Ngạn Dung thở phì phì không nói lời nào.

Viên Thụy vô tội nói: "Em cũng không biết."

Có Bách Đồ ở đây, cậu ta suy đoán nói: "Em trai anh hình như không thích Bác sĩ Vương lắm thì phải?"

Bách Đồ: "…" Nếu thật thế thì còn gì bằng!

Anh còn chưa biết Viên Thụy có quen Vương Cẩm, hỏi: "Em và Vương Cẩm quen nhau à?"

Viên Thụy gật đầu.

Ngạn Dung ngay lập tức hỏi: "Các anh tại sao quen nhau?"

Viên Thụy nói: “Thì, thì lần trước bị thương đi khám á.”

Ngạn Dung nói: “Sau đó thì sao?”

Viên Thụy nói: “Không có sau đó.”

Ngạn Dung không tin, chất vấn: “Vậy vừa nãy anh đỏ mặt cái gì?”

Viên Thụy thật sự không tiện nói ra, lại cảm thấy như đang bị thẩm vấn, oan ức nhìn Bách Đồ.

Bách Đồ đầu óc mơ hồ, nói: “Ngạn Dung, em đang làm gì vậy?”

Ngạn Dung cả giận nói: “Anh ta đỏ mặt, còn…” Cậu không biết nên hình dung thế nào hành động cố gắng khép khép chân của Viên Thụy, bực bội nói một câu: “Còn như vậy! Em đều nhìn thấy!”

Bách Đồ không hiểu ra sao hỏi: “Như nào?”

Ngạn Dung không nói rõ ràng được, cậu chính là đang tức lắm, đứng lên chạy về phòng.

Bách Đồ suy nghĩ một chút, hỏi Viên Thụy: “Em bị thương chỗ nào? Mà còn để cho Vương Cẩm nhìn?”

Viên Thụy mím mím môi, hết sức khó xử, nhỏ giọng nói: “Trứng dập.”

Ngạn Dung trở về phòng liền gọi ngay cho Vương Cẩm, hỏi: “Vương Cẩm Châu! Anh cùng Viên Thụy đã làm những gì?”

Vương Cẩm đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần, lập tức khai ngay: “Không làm gì cả, cậu ta quay tiết mục bị mài xước da tinh hoàn, tìm anh xem qua.”

Ngạn Dung chưa từng nghe thấy từ kia bao giờ, nói: “Da chỗ nào cơ?”

Vương Cẩm nói: “Chính là trứng chym đó.”

Ngạn Dung: “…”

Vương Cẩm sẵn sàng khai báo mười mươi rõ ràng: “Anh chỉ giúp cậu ta thoa thuốc, thế nhưng có đeo găng tay, những cái khác đều không làm, chỉ gặp mỗi lần đó, sau này chưa từng gặp lại.”

Ngạn Dung nắm chặt điện thoại không nói lời nào.

Vương Cẩm cố ý nói: “Viên Thụy và bạn trai mình vẫn rất tốt, không vừa mắt anh đâu.”

Ngạn Dung nói: “Vậy nhưng anh ta còn nói anh rất rất đẹp trai.”

Vương Cẩm nói: “Cậu ta nhất định là cũng thấy em rất rất đẹp trai.”

Ngạn Dung lầm bầm: “Anh ta không có nói, chỉ nói anh đẹp trai thôi.”

Nói chuyện điện thoại với Vương Cẩm xong, cậu do dự một lát, lại ra ngoài.

Cậu biết vừa nãy mình tức giận cái chuyện không đâu, tuy rằng có chút mất mặt, nhưng cậu đã làm cho khách khó xử như vậy, cậu nên đến xin lỗi.

“Xin lỗi, vừa nãy em rất không lễ phép.” Cậu thành khẩn nói với Viên Thụy.

Viên Thụy vội vàng khoát tay nói: “Không sao không sao đâu.”

Cậu ta đã nghe Bách Đồ nói việc Ngạn Dung và Vương Cẩm yêu nhau, cũng hiểu rõ khi nãy Ngạn Dung hiểu lầm cái gì.

Hiềm khích lúc trước tiêu tan, hai người trái lại so với ban đầu còn thân hơn một chút.

Viên Thụy nói: “Bạn trai em thật sự rất đẹp trai á, em cũng đẹp trai nữa.”

Cậu ta thật sự ao ước trắng được như Ngạn Dung.

Ngạn Dung kiêu ngạo nói: “Ừ, chúng em đúng là rất đẹp trai.”

Viên Thụy cố nhịn nhưng không được, mở album ảnh cho Ngạn Dung xem, nói: "Đây là bạn trai anh, anh ấy cũng siêu siêu đẹp trai."

Ngạn Dung vẫn cảm thấy Vương Cẩm đẹp trai hơn, nhưng vẫn khách khí nói: "Không tồi không tồi."

Viên Thụy mặt mày hớn hở nói: "Đúng chứ? Anh ấy là nhà thiết kế đá quý, mới lọt vào vòng trong một cuộc thi thiết kế lớn, tháng sau phải đi…"

Ngạn Dung nói tiếp: "Italy chứ gì, anh vừa nãy có nói rồi."

Viên Thụy cười hì hì: "Anh ấy đặc biệt tài hoa."

Ngạn Dung nói: "Bạn trai em cũng rất lợi hại nhé, anh ấy từng cắt ruột thừa cho em, còn dạy kèm Vật Lý cho em nữa."

Viên Thụy nói: "Oa, quá siêu quá lợi hại."

Ngạn Dung còn nói: "Anh ấy mấy hôm nữa còn mang em đi Disneyland Thượng Hải."

Viên Thụy lần này thật sự ước ao, nói: "Anh cũng muốn đi cùng bạn trai đến đó, nhưng mà quá nhiều người, người đại diện không cho anh đi."

Ngạn Dung an ủi anh ta: "Chờ anh không hot như bây giờ thì đi."

Viên Thụy nói: "Ửa, chờ anh hết thời là tốt rồi."

Bách Đồ ngồi đối diện, cảm thấy đây là một vụ show ân ái nhàm chán nhất mà mình từng nghe.

Lương Tỳ tài hoa như thế kìa, các cưng nhìn hắn đi rồi hãy khoe á!

– Hết chương 69 –

Tèn tén ten~ quà của cô Đậu làm tặng đó ( )

70. Chương 70: Vua Sư Tử

Vương Cẩm mang Ngạn Dung đi Disneyland chơi hai ngày, Bắc Kinh khô nóng nghênh đón trời mưa liên tiếp mấy ngày, nhiệt độ tháng bảy cũng theo đó hiếm khi được dịp dễ chịu hẳn.

"Anh nhìn cái này đi, đáng yêu đúng không?" Ngạn Dung vội vàng khoe hàng cậu mang từ Disneyland về, giơ một con thú bông Simba bé cưng lên, nói: "Rất đáng yêu đúng không?"

Vương Siêu đưa tay nhận lấy, sư tử con nho nhỏ, moe moe, để trên tay cũng không rơi, hắn lắc lắc tay, sư tử con liền rung chân rung tay, hắn có chút yêu thích, đến độ cầm không buông tay nghịch một lúc.

Ngạn Dung liền hào phóng nói: "Con này cho anh đó, em còn có một con càng đáng yêu hơn, anh coi nè."

Cậu lại lấy ra một con thú nhồi bông, là Mufasa cùng Tiểu Simba liền nhau, Tiểu Simba nằm nhoài trên lưng Mufasa, hai cha con thân mật không kẽ hở.

Cậu đem hai con sư tử ôm vào trong ngực, vui vẻ nói: "Vương Cẩm Châu cũng đặc biệt thích cái này."

Vương Siêu nghe thấy cậu trong lúc tình thú có gọi Vương Cẩm là 'ba ba', dâm đãng cười khà khà hai tiếng.

Ngạn Dung lại cầm quà tặng ra, lúc cậu cùng Vương Siêu chơi với nhau, có nghe Vương Siêu nói thích siêu anh hùng Marvel, nên đặc biệt mua cho Vương Siêu huy hiệu và móc khóa hình Marvel, Iron Man Captain America gì đó, mỗi kiểu đều mua một cái.

Hai người chơi đến tận trưa, ăn cơm xong, Vương Siêu liền muốn đi ra ngoài công tác, hắn muốn phát hành Album cá nhân Vol.2 của mình sau khi solo.

Mấy ngày nay ở Thượng Hải chơi hăng quá nên Ngạn Dung hoàn toàn không muốn ngủ trưa, hỏi: "Anh tiện đường không? Em muốn đến bệnh viện."

Vương Siêu nói: "Đến đấy làm gì? Anh hai đi làm đó, em có đến ảnh cũng không cùng em chơi đùa được đâu."

Ngạn Dung nói: "Em không muốn ở nhà một mình, em mang bài tập theo, có thể ngồi làm trong văn phòng của anh ấy."

Vương Siêu sờ sờ huy hiệu Iron Man trước ngực, cười trêu: "Không tiện đường cũng có thể đưa em đi."

Ngạn Dung cao hứng chạy đi thu dọn sách vở và balo.

Vương Siêu đưa cậu đến đấy xong đi luôn, mình cậu đeo balo đi lên tầng tìm Vương Cẩm.

Cửa phòng làm việc khép hờ, Ngạn Dung liền trực tiếp đẩy cửa vào, nhìn thấy Vương Cẩm nằm chợp mắt trên chiếc giường khám kia, liền nhẹ chân nhẹ tay đi vào, chậm rãi đóng kín cửa, đi tới cạnh giường nhìn Vương Cẩm.

Vương Cẩm không mặc áo blouse trắng, trên mặt đeo bịt mắt, lồng ngực phập phồng đều đều, không có bị đánh thức.

Ngạn Dung nghĩ lại một chút, tối hôm qua bọn họ từ Thượng Hải trở về, bởi vì trời mưa, kẹt xe rất nghiêm trọng, hơn 12h mới về được nhà. Cậu còn rất hưng phấn, đem mấy con thú bông và đồ lưu niệm đem hết ra bày trên giường, chờ nghịch đủ, lúc ngủ cũng sắp 3h rưỡi rồi.

Thế nhưng Vương Cẩm sáng nay vẫn 7h đã rời giường đi làm.

Anh hẳn là rất mệt nhỉ.

Ngạn Dung lui lại mấy bước, đến bên bàn làm việc ngồi xuống, gục xuống bàn nhìn Vương Cẩm ngủ, lại suy nghĩ, cảm thấy mình hình như quá ham chơi, quá không hiểu chuyện.

Sau một lát, Vương Cẩm giật giật, vừa tháo bịt mắt vừa ngồi dậy, trước mắt còn có chút mơ hồ, sau đó liền nhìn thấy Ngạn Dung bên cạnh bàn.

Vương Cẩm: "… Đến lúc nào thế?"

Ngạn Dung còn đang nằm nhoài ở đó nhìn anh, nói: "Được 5 rồi, Vương Siêu đưa em đến."

Vương Cẩm đứng dậy đi đến đấy xoa xoa tóc cậu, cười nói: "Anh vừa mở mắt ra, còn tưởng mình vẫn đang mơ."

Ngạn Dung ngửa mặt lên nói: "Anh vừa nãy mơ thấy em à?"

Vương Cẩm nói: "Ừ."

Ngạn Dung hứng thú nổi lên, không nằm úp sấp nữa, ngồi dậy nói: "Mơ về em thế nào?"

Vương Cẩm vẫn chỉ cười, nói: "Không nói cho em."

Ngạn Dung nói: "Mộng xuân hả?"

Lời này vừa nghe là biết ngay học từ Vương Siêu, Vương Cẩm không trả lời vấn đề này, nói: "Mang bài tập theo chứ?"

Ngạn Dung bé ngoan nói: "Có mang, chờ lát nữa anh cứ yên tâm công tác, em ngồi ở đây làm bài tập."

Vương Cẩm cúi người xuống, Ngạn Dung nhanh chóng cười nhắm mắt lại, hai người trao cái hôn ngọt ngào.

Hôn xong, Vương Cẩm đi đến cạnh giá treo lấy áo blouse trắng mặc vào, nói: "Buổi chiều có một buổi hội chẩn lớn, sẽ rất bận đấy, vậy nên em phải cố gắng làm bài tập, không được chỉ lo chơi."

Ngạn Dung từ ghế ngoài đổi đến ghế trong bàn làm việc của Vương Cẩm, không câu nệ gì ngồi ở đó, nói: "Biết rồi!"

Vương Cẩm đi ra ngoài, cậu một mình nghiêm túc cẩn thận làm bài tập hè.

Làm hơn một tiếng đồng hồ, mỏi tay, cậu mới dừng lại, dùng cốc của Vương Cẩm uống nước xong, cũng đến cái giường khám bệnh kia nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, lúc mở mắt nhìn thấy tấm bản đồ

cơ thể người trên tường, nhớ đến một ít chuyện cũ, thân thể có chút nóng lên, vội vàng ngừng lại không dám nghĩ nữa, bò dậy trở lại bàn, lấy điện thoại di động ra chơi.

Cậu khi nãy làm bài tập nên tắt wifi, hiện tại vừa mở lên, phát hiện mấy bức ảnh đi Disneyland chơi đăng trong group lớp sáng nay nhận được rất nhiều bình luận và like, ngoại trừ nói hình như chỗ đó rất đẹp chơi rất vui, còn có mấy bình luận hỏi "Đi với ai đó? Sao mấy bức ảnh có mỗi mình cậu thế hử?" Chỉ có mấy bạn học chơi thân mới bình luận trêu chọc kiểu này.

Lần trước cậu ở trường công khai chuyện cậu và Vương Cẩm yêu nhau, sau đó tuy rằng không ai ở trước mặt cậu nói mấy câu khó nghe, nhưng vẫn sẽ có mấy người ngấm ngầm nói này nói nọ, cậu cũng không muốn quá kiêu căng, nên xưa nay chưa từng ở trong group lớp nhắc đến Vương Cẩm hoặc đăng hình anh, lần này cũng chỉ đăng mấy tấm Vương Cẩm chụp một mình cậu.

Vương Cẩm trong tấm ảnh nào cũng đều rất đẹp trai, không thể đăng khá là đáng tiếc.

Ngạn Dung quay lại Timeline thưởng thức khuôn mặt đẹp trai của Vương Cẩm một lúc, rồi lại cảm thấy chỉ có mình mình nhìn thấy thôi cũng tốt, Vương Cẩm đẹp trai thế này là của cậu, không muốn để cho những người khác xem.

Lúc này có người đến gõ cửa, Ngạn Dung đáp một tiếng: "Chủ nhiệm Vương không có ở đây."

Cửa bị đẩy vào, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc, người kia nói với cậu: "Thì ra là cậu ở đây à? Ba ba cậu đi đâu rồi?"

Là cậu trai tên Thông Thông kia, cậu ta không có ngồi xe lăn, vững vàng đứng ở cửa.

Ngạn Dung có chút kinh hỉ, nói: "Cậu khôi phục rồi, thật là tốt quá!" Một giây sau lại xị mặt xuống, hỏi: "Cậu tìm hắn làm gì?"

Thông Thông nói: "Ngày mai tớ phải xuất viện rồi, muốn đến chào tạm biệt chú ấy."

Ngạn Dung nghĩ một chút, cảm thấy đây ngược lại cũng là lần cuối, chi bằng hào phóng tí, thế là nói: "Hắn bận việc rồi, chờ đến lúc trở lại, nếu như kịp, thì có thể chào tạm biệt."

Thông Thông hết sức cao hứng, nói: "Vậy tớ có thể vào chờ chú ấy không?"

Ngạn Dung nói: "Có thể."

Thông Thông đi vào, Ngạn Dung chỉ chỉ cái ghế, nói: "Cậu ngồi yên đó, không được lộn xộn."

Thông Thông liền nghe theo lời cậu ngồi xuống.

Yên lặng chốc lát, Thông Thông chủ động nói: "Tớ tên Diệp Văn Thông."

Ngạn Dung khó chịu nói: "Tôi là Ngạn Dung."

Thông Thông nói: "Vương Ngạn Dung?"

Ngạn Dung: "… Tôi không phải họ Vương."

Thông Thông cho rằng cậu theo họ mẹ, cũng không hỏi kỹ, nhìn thấy trên bàn có bài vở, hỏi: "Các cậu nhiều bài lắm à?"

Ngạn Dung nói: "Không nhiều lắm."

Thông Thông nói: "Tớ đã lỡ mất bài giảng hai tháng, sau khi xuất viện còn muốn học bù, nhất là Vật Lý, tớ đặc biệt thích môn Vật Lý, cậu học giỏi nhất môn nào?"

Ngạn Dung – Vật Lý không tốt – giật giật môi, cuối cùng vẫn nói: "Trung Văn."

Thông Thông kinh ngạc nhìn cặp mắt xanh của cậu.

Ngạn Dung nói: "Thật đó, thành tích Trung Văn của tôi lần nào cũng đứng đầu lớp."

Thông Thông: "… Trường cậu có người Trung Quốc nào không?"

Ngạn Dung từ chối trả lời vấn đề này.

Vương Cẩm bận bịu nguyên cả buổi chiều, buổi hội chẩn cuối cùng cũng kết thúc, anh trở lại văn phòng, nhìn thấy Thông Thông cùng Ngạn Dung sóng vai ngồi một chỗ, hai cái đầu sắp sát hẳn vào nhau, đang cùng nhau nghĩ cách giải bài tập trên sách.

Thông Thông nhìn thấy anh trước tiên, vui vẻ đứng lên, nói: "Chủ nhiệm Vương, chờ chú nửa ngày rồi đấy, cháu ngày mai sẽ xuất viện, đến chào tạm biệt chú đây."

Cậu ta hưng phấn nói chuyện với Vương Cẩm, anh đáp lại từng câu, đôi mắt quét một vòng quanh Ngạn Dung, Ngạn Dung lại không có ngẩng đầu, tập trung tinh thần làm bài tập.

Chờ Thông Thông nói hết mấy lời muốn nói, phải đi, chào Ngạn Dung một tiếng: "Ngạn Dung, tớ đi đây."

Ngạn Dung lúc này mới ngẩng đầu lên nói: "Được, chúng ta liên lạc weixin sau."

Trên đường rời khỏi bệnh viện, cậu đặc biệt hưng phấn nói với Vương Cẩm: "Diệp Văn Thông dạy em một ít phương pháp để giải bài tập Vật Lý, em thử một chút, thật sự rất hữu dụng, đây là lần đầu tiên em cảm thấy Vật Lý cũng rất thú vị, cậu ta siêu thật đó."

Vương Cẩm: "… Ừ."

Ăn cơm xong về nhà, Ngạn Dung chạy lên tầng, tận dụng mọi thời cơ để làm ba trang trong sách bài tập Vật Lý, tốc độ cực nhanh, bình thường lúc làm bài câu nào cũng hỏi Vương Cẩm, hôm nay ấy nhưng một lần cũng không có hỏi.

Vương Cẩm ngồi bên cạnh đọc sách, đọc sách được một lát lại ngẩng đầu nhìn cậu một cái.

Chờ cậu làm xong, đem bỏ bút xuống, lười biếng duỗi người, đi qua đấy nhìn Kindle của Vương Cẩm, nhưng cậu xem không hiểu luận văn y học, lại quay về bàn ngồi, cầm điện thoại lên ấn ấn ấn.

Vương Cẩm nghe thấy tiếng tin nhắn weixin từ chỗ cậu, hỏi: "Nói chuyện với ai đấy?"

Ngạn Dung nói: "Diệp Văn Thông á."

Vương Cẩm bỏ Kindle xuống.

Ngạn Dung một bên nhấn weixin một bên mừng rỡ nói: "Nếu như quen cậu ta sớm một chút thì tốt quá, em có thể yêu môn Vật Lý sớm hơn."

Vương Cẩm: "…"

Anh dạy lâu như vậy cũng đâu thấy yêu, giờ có một buổi trưa đã yêu rồi, hay quá ha.

Hai người trước sau tắm rửa sạch sẽ, cùng lên giường.

Ngạn Dung nằm bên cạnh nhìn chằm chằm Vương Cẩm một lúc, Vương Cẩm giả bộ không biết, ngày thường Ngạn Dung mà bắt đầu kiểu này, không bao lâu sẽ ngay lập tức nhào lên cầu ân ái.

Anh sẽ chờ.

Kết quả Ngạn Dung nhìn anh không được bao lâu, cũng không nhào lên, lại cầm điện thoại bắt đầu lên weixin tán gẫu.

Vương Cẩm thất vọng vô cùng tận.

Cảm giác hiện tại của anh khá giống khi ấy, khi phát hiện Ngạn Dung và Ben rất thân nhau.

Cái cậu bệnh nhân tên Diệp Văn Thông kia, cẩn thận ngẫm lại, hình như cũng là một cậu bé trẻ tuổi đẹp trai.

Buồn bực đến độ muốn hút thuốc, nhưng là không có thuốc để hút, anh đành đứng dậy xỏ dép đi trong nhà, rót chén nước uống. Quay lại thì nhìn thấy trên bàn Ngạn Dung, một đống thú nhồi bông Disneyland được cậu chồng một đống từ lớn đến nhỏ bày ở đó, nhìn cẩn thận, đột nhiên cảm thấy thiêu thiếu cái gì.

Anh hỏi: "Ngạn Dung, con Simba bé con kia đâu?"

Ngạn Dung mắt đang dán vào điện thoại, đáp một câu: "Em trai anh thích, cho ảnh rồi."

Vương Cẩm không nói tiếp nữa, lên giường.

Ngạn Dung không phát hiện cái gì, hai tay còn đang cầm điện thoại ấn ấn ấn.

Vương Cẩm lại đứng lên, lần này không phải đi uống nước, trực tiếp mở cửa ra ngoài.

Ngạn Dung: "???"

Qua mười mấy phút, Vương Cẩm mới trở về.

Trong tay cầm con thú nhồi bông Simba bé con sáng nay Ngạn Dung đưa cho Vương Siêu.

Ngạn Dung: "…"

Vương Cẩm đem Simba bé con đặt lên trên cùng chồng gấu.

Ngạn Dung bỏ điện thoại xuống, hỏi: "Anh thích nó sao?"

Vương Cẩm nói: "Ừ."

Anh quay lại giường, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Ngạn Dung ngồi bên cạnh nhìn anh.

Lúc ở trong cửa hàng Disneyland mua mấy con thú nhồi bông này, Ngạn Dung chọn con Mufasa cùng tiểu Simba liền nhau kia, con Simba con đơn này là Vương Cẩm chọn.

Ngạn Dung lúc đó nói: "Em thích Mufasa, không phải con này."

Cậu nhớ lại Vương Cẩm hình như có nói một câu: "Mufasa thích nó."

Ngạn Dung trong chớp mắt mở cờ trong bụng, nhào lên người Vương Cẩm, vui vẻ nói: "Vương Cẩm Châu, anh tại sao không nói rõ ra? Em còn tưởng là anh mua cho em, Vương Siêu nói thích, nên em mới cho ảnh, nếu như anh nói sớm, em còn lâu mới nỡ cho."

Vương Cẩm mở mắt ra.

Ngạn Dung hôn cằm anh một cái, làm nũng nói: "Ba ba, con chính là Simba nhỏ của ba."

Vương Cẩm rốt cuộc cũng nở nụ cười, một tay đem Ngạn Dung ôm vào trong ngực, một tay khác hướng xuống dưới sờ soạng, bóp bóp thịt mông mềm mại của Ngạn Dung.

Ngạn Dung bị bóp đến thoải mái, nhưng lại giẫy giụa không cho anh sờ tiếp, nói: "Ngày hôm nay không muốn làm tình."

Vương Cẩm hỏi: "Tại sao?"

Ngạn Dung nói: "Anh mấy ngày hôm nay đều không ngủ ngon, còn phải đi làm, anh quá mệt mỏi, ngày hôm nay nên ngủ sớm một chút."

Vương Cẩm kỳ thực cũng nghĩ, Ngạn Dung mấy ngày nay toàn chơi, buổi tối còn phấn khích không ngủ được, hôm qua hơn 3h mới ngủ, giờ vẫn nên ngủ sớm một chút tốt hơn, liền ngừng động tác, chỉ ôm Ngạn Dung nói: "Vậy thì cùng nhau ngủ sớm một chút."

Anh vươn tay tắt đèn, Ngạn Dung nằm nhoài trong lồng ngực của anh tìm một tư thế thoải mái, không động đậy.

Một lát sau, Vương Cẩm nói: "Ngạn Dung."

Ngạn Dung hỏi: "Hả? Anh sao còn chưa ngủ?"

Vương Cẩm cười nói: "Em không phải cũng vẫn thức à?"

Ngạn Dung nói: "Em… em đang nghĩ bài tập Vật Lý, Diệp Văn Thông vừa nãy ở trên weixin lại dạy em vài chiêu."

Vương Cẩm lại không cười nữa.

Ngạn Dung còn muốn nói gì đó, trên mông đột nhiên bị tét một cái.

Không quá đau, nhưng âm thanh rất là vang.

Cậu hơi ngu người: "Anh sao lại đánh em?"

Vương Cẩm nói: "Anh nổi nóng."

Ngạn Dung: "… Cái gì?"

Vương Cẩm nói: "Không được phép nằm trong lòng anh nhắc đến người khác."

Ngạn Dung: "…"

Vương Cẩm chỉ khi ở trong bóng tối mới chịu phát cáu như thế này.

Ngạn Dung cười nhẹ một tiếng, cố cọ cọ mặt vào ngực Vương Cẩm, nói: "Anh làm rất tốt, ghen liền phải nổi nóng."

Vương Cẩm lại nhẹ nhàng xoa xoa mông cậu, kỳ thực vẫn sợ đánh cậu đau.

Ngạn Dung ấy nhưng nhớ lại dư vị ấy, vô cùng yêu thích nói: "Anh lại tét em cái nữa đi, câu nói kia cũng lặp lại một lần luôn."

Vương Cẩm: "…"

Yên tĩnh chốc lát, Ngạn Dung nói: "Em có chút hối hận rồi."

Vương Cẩm vốn cũng không muốn đánh cậu, cũng đâu có máu S.

Ngạn Dung bò dậy, cởi quần lót nhỏ, sau đó tách hai chân ra, cưỡi trên người Vương Cẩm, hiển nhiên đã hơi động tình, cúi xuống, môi hầu như dán sát vào môi Vương Cẩm, nhỏ giọng nói: "Chúng ta vẫn nên làm tình đi, em quá thích anh như vừa nãy, anh nhanh chịch em đi, nhanh lên một chút nhanh lên một chút."

Dưới tầng làm đến long trời lở đất.

Trên tầng Vương Siêu phiền muộn đến chết mất thôi.

Hắn vừa nãy đem mấy cái huy hiệu siêu anh hùng Marvel gài hết lên ngực, dương dương tự đắc định tự sướng một tấm, còn chưa kịp mở camera, liền bị Vương Cẩm tông cửa mà vào làm cho sợ đến run run một cái, di động không cầm chắc rớt luôn xuống đất.

Hắn nghĩ mình lại làm chuyện xấu gì bị tóm được, dù sao cảnh tượng bị đánh ngày trước cũng đều là như thế, nhưng nghĩ tới nghĩ lui hình như không có mà, buồn bực nói: "Làm gì thế anh hai?"

Vương Cẩm đưa tay ra, nói: "Con sư tử nhỏ kia đâu? Đưa đây." Sau đấy liền cướp sư tử nhỏ đi.

Vương Siêu cảm thấy mình quá bi thảm, thất tình, phơi nắng thành trứng kho, mái tóc trước đây chẳng còn, fans chạy gần hết, đã đen lại càng đen hơn, hắn cảm thấy cuộc đời không còn gì gian nan hơn thế.

Ai mà ngờ được con mọe hắn vẫn còn có thể thảm hại hơn.

Hắn cũng rất yêu thích Simba a, tại sao lại muốn cướp Simba của hắn! #thương_Siêu =)))

71. Chương 71: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 01]

[01]

Chuyện gì là đáng sợ nhất?

Đại khái chính là cảm giác vừa ngủ dậy, mở mắt ra phát hiện thế giới đã thay đổi.

Mày có một ông bô lắm tiền, một người mẹ cưng mày, còn có hai ông anh trai nói một câu không nghe là động thủ, nhưng khi mày vướng vào bất cứ rắc rối nào, anh trai vẫn sẽ chùi mông hộ mày, mày còn lớn lên khá bảnh, trưởng thành rồi chẳng khác nào một chú ngựa giống nhỏ sung sướng, không có tiết tháo thúc ngựa phi nhanh trên thảo nguyên, lai giống khắp nơi.

Sau đó mày giống như hầu hết mọi người trên cõi đời này, vẫn sẽ yêu một người, đồng ý vì hắn mà thay đổi chính mình, đồng ý vì hắn làm bất cứ chuyện gì, hai người trải qua một chút trắc trở, rốt cục cũng ở bên nhau, có người yêu sẽ có tranh cãi, hiểu lầm, chia tay, rồi cuối cùng lại hòa hảo với nhau.

Có một ngày, mày cùng bạn trai ăn tối xong, mày về nhà một mình, ngủ một đêm, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tự tỉnh, cảm thấy cuộc sống quả thực quá hạnh phúc.

Mày không cần chen tàu điện ngầm để đi làm, không cần nhìn sắc mặt cấp trên, không cần vì tiền vay mua nhà mua xe mà phát rầu, mày còn là một nghệ sĩ gà mờ kiêm một Idol âm nhạc đang HOT, Piano level 10 Violin level 11, năm thứ ba debut đã có được một buổi biểu diễn cá nhân. Ngoài việc có tiền có tiếng, mày còn có một cậu người yêu đẹp trai đến không khép được chân lại, mày là người hạnh phúc nhất, sướng hay không?

Mày cảm thấy thoải mái, nằm ở trên giường vui sướng hát một lúc, lấy điện thoại di động ra, mở weibo, muốn xem bình luận của fans một chút.

Sau đó, mày liền nhìn thấy tin tức HOT nhất sáng hôm nay, cậu người yêu đẹp trai đến không khép được chân lại của mày, tối ngày hôm qua cùng một nữ minh tinh trở về nhà của cô nàng đó, rạng sáng nay mới đi.

Mày khó chịu, mày bùng nổ, lập tức gọi điện cho bạn trai, nhưng đối phương lại tắt máy.

Mày nhảy xuống giường, mặc quần áo tử tế, cầm chìa khóa xe, chạy vội ra ngoài, muốn đi giết người.

Mày bị chặn lại trên đường.

Sau đó mày chậm rãi bình tĩnh lại, mày nghĩ, sự tình kiểu này nếu mà là mình làm ra còn tạm được, nhưng hắn làm sao có khả năng là người như thế? Nhất định là có hiểu lầm, hiện tại phía truyền thông nhất định rất nhiều người đều đang cố gắng liên lạc với hắn, vì thế hắn mới tắt máy thôi.

Mày nghĩ thông suốt, cảm giác tình yêu của mình với hắn cũng thăng hoa.

Mày lại thảnh thơi thoải mái hát lên một khúc ca.

Mày đến căn nhà chung của hai người, cầm chìa khóa mở cửa, phòng khách không có ai, mày đi vào phòng ngủ, nhìn thấy hắn còn đang ngủ, quay lưng về phía mày. Thời tiết đã là lúc cuối xuân, trời nóng nực, bờ vai và gần nửa tấm lưng hắn đều lộ ra bên ngoài, đẹp đến không đỡ nổi. Người yêu mày thật quá chuẩn, thêm một chút hay bớt một chút đều không ổn, thế này là vừa ngon, ngon đến mức khiến người ta vừa nhìn là muốn tụt quần ngay lập tức.

Tính thử thì hai người cũng hơn một tuần rồi không có lăn giường, mày có chút ngứa.

Nhưng mà mày nghĩ lại, không đúng, ông đây là đến để hỏi tội đó? Còn chưa cãi nhau trước hết đã cởi quần ra chịch, mẹ nó không có chút tôn nghiêm làm thụ gì cả.

Mày liền nhịn xuống kích động dâm dê, đá đá hắn, giả bộ nổi giận nói: "Dậy dậy! Còn có mặt mũi để ngủ hả, nửa đêm hôm qua làm gì đi đâu?"

Hắn bị mày đánh thức, ngồi dậy, chăn trượt tới hông, cơ ngực cơ bụng liếc mắt một cái là thấy rõ hết, khuôn mặt đẹp trai bị đánh thức rất bực bội, tóc tai bừa bộn rối tung không những không ảnh hưởng đến độ đẹp trai, mà còn tạo ra một vẻ lộn xộn gợi cảm.

Mày cảm thấy mình muốn không chịu nổi, muốn ngay lập tức cởi thắt lưng.

Nhưng hắn lại liếc mắt nhìn mày một cái, nói: "Anh không xem tin tức à? Tôi nửa đêm hôm qua ở lại nhà một nữ minh tinh, anh nói xem có thể làm gì?"

Mày choáng váng cả mắt.

Hắn không phải đã nói, đối với mày là tình yêu chân thành sao?

Hắn hiện tại sao lại còn nói: "Cô ta có thể giúp tôi, anh cũng biết đó, tôi muốn HOT."

Mày cũng biết nữ minh tinh kia, người thì không quá HOT, nhưng là con cháu đời thứ ba trong một gia đình hoạt động cách mạng.

Mày bắt đầu mắng người: "Cậu có ngày hôm nay không phải nhờ tôi sao? Một mình cậu từ học viện vũ đạo đi ra, chỉ có thể làm vũ công cả đời thôi, dựa vào cái gì mà làm được ca sĩ, debut chuyên nghiệp, làm nam chính phim thần tượng, còn được lên màn ảnh? Con mẹ nó cậu dựa vào cái gì? Còn không phải dựa vào tôi à!"

Mày giơ chân, mày nổi giận, mày tức đến run người.

Hắn không hề bị lay động, lạnh nhạt nói: "Chuyện ngày trước đều phải cảm ơn anh, còn cảm ơn tháng trước đã giúp tôi một việc rất lớn nữa."

Mày bị nghẹn họng, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được.

Hắn nói thay mày: “Có một bộ phim hợp tác với bên Hollywood, cần một diễn viên nam người Trung Quốc đóng vai phụ, tôi có cơ hội rất lớn, anh giúp tôi quậy tung, đúng không?”

Mày không có cách nào giải thích, bởi vì việc này thật sự là do mày làm.

Hắn nhìn mày rất lâu, mày bị hắn nhìn đến trong lòng sợ hãi, nhưng mày lại không muốn chịu yếu thế, người quá trớn là hắn, tại sao mày phải đứng ở chỗ này để bị chỉ trích?

Hắn dời mắt đi chỗ khác, nói: “Vốn tôi tính chờ đến khi có thể tự đứng vững, hiện tại không cần nữa.”

Không cần cái gì? Không cần mày.

Hắn trước đây cần mày, bởi vì mày vừa có tiền vừa có quan hệ, còn có một ông anh trai trâu bò.

Mày cũng đâu phải không biết? Mày vẫn luôn biết mà, mày kỳ thực vẫn luôn biết hắn ở cùng mày không phải vì tình yêu.

Chỉ có điều mày muốn bịt tai trộm chuông, còn vọng tưởng có thể che tai cả đời, chờ đến khi già điếc thật, đi tới cuối rồi, đời này cũng xong.

Không có gì không tốt.

Chỉ là mày đã đoán sai tiềm lực của hắn, không nghĩ tới việc các sếp lớn của công ty muốn nâng đỡ hắn, hơn nữa còn nâng đỡ hắn thành ngôi sao quốc tế.

Mày hi vọng hắn có thể HOT, nhưng mày lại không hy vọng hắn HOT đến thế, vì lẽ đó mày ở giữa quấy phá, mày muốn giữ hắn ở lại trong nước với mình, chỉ cần mày có, cái gì cũng có thể cho hắn, nhưng nếu mày không có, hắn tốt nhất cũng đừng nên có.

Mày cho rằng hai người có thể cùng đi tiếp đến già, đi tới lúc điếc.

Mày đã quên đi dã tâm của hắn, hắn sẽ không nghĩ như thế, hắn chỉ muốn cố gắng hướng về phía trước, bò lên vị trí càng cao hơn.

Mày căn bản cũng không nghĩ tới, thì ra hắn vẫn luôn nghĩ “Chờ tự đứng vững” liền chia tay.

Mày cho rằng chỉ cần mày làm bộ không biết, giống như một cái bàn đạp để cho hắn giẫm lên cả đời, nhưng

hắn lại chỉ coi mày như một lá bèo giẫm đạp lên xong là bỏ.

Chẳng trách lúc trước mua căn nhà này vì muốn an cư ở Bắc Kinh, hắn không đủ tiền, thà rằng đi thế chấp, cũng không muốn mày bỏ ra một đồng.

Mày khi ấy cho rằng hắn vì lòng tự trọng của bản thân, còn thầm cảm thấy hắn rất đàn ông, hiện tại rốt cục mới hiểu được.

Trong tư tưởng và gia đình tương lai của hắn, căn bản là không có mày.

Mày trong nháy mắt thấy rất mệt mỏi, mày cũng không muốn chơi nữa.

Mày mở tủ quần áo, muốn đem đồ của chính mình đi, nhìn mấy lần, lại không phân biệt được cái nào là của mày cái nào là của hắn, vớ lung tung một nửa nhét vào vali hành lý.

Hắn ngồi ở trên giường nhìn mày, vẫn không nhúc nhích.

Mày không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, đang cười nhạo mày sao? Hoặc là đang ung dung, vui mừng vì rốt cục cũng có thể thoát khỏi mày?

Mày cũng không biết, hai tay hắn buông bên người nắm chặt thành quyền, móng tay đều sắp đâm vào trong da thịt.

[02]

Tạ Trúc Tinh từ lâu ở trên mạng đã bị gọi là Tạ Bạch Liên, có lúc cậu cũng tự mình buồn bực, ngay cả Vương Siêu mỗi ngày đều ở bên cạnh cũng không nhìn ra được là cậu giả vờ giả vịt làm Bạch Liên Hoa, những đứa anti-fan cách cậu 800 dặm kia làm sao biết được?

Có điều cậu cũng đã để Vương Siêu biết mình Bạch Liên đến mức độ nào, cậu không muốn diễn tiếp nữa, thẳng thắn thừa nhận mình có sở cầu, cậu cảm thấy thế cũng rất tốt.

Bây giờ ở cùng Vương Siêu cũng sắp được 2 năm, hồi trước anh họ kết hôn, gọi cậu về nhà làm phù rể, cậu liền trở về, chờ đám cưới của anh họ kết thúc, lúc về nhà ba mẹ lòng vòng quanh co hỏi cậu hiện tại có đang yêu đương gì không, cậu liền đơn giản nói có, một cậu trai.

Come out không khó như cậu vẫn nghĩ, ba mẹ cậu đóng cửa phòng thảo luận một buổi tối, ngày hôm sau hai người vành mắt đều đen, trầm trọng nhưng lại giả vờ ung dung nói với cậu, chỉ cần con thích, đều được.

Cậu đương nhiên là thích, cậu thích đến nỗi mỗi lần nhìn thấy Vương Siêu đều không nhịn được cười, cười

xong lại cảm thấy hình như mình có bệnh.

Vương Siêu rất đẹp trai, trước đây khi hai người họ còn chưa bên nhau, cậu đã cảm thấy Vương Siêu rất đẹp trai, trong nhóm nhạc idol 'chết non' của bọn họ thì Vương Siêu đẹp trai nhất.

Nhưng Vương Siêu cũng thật đần, đần cái kiểu lộ hết ra ngoài, thời điểm cậu còn chưa biết Vương Siêu có một anh đại nghiêm khắc, vẫn cho rằng giấy chứng nhận Piano và Violin của Vương Siêu đều là dùng tiền mua được, sau đó mới biết là thật, nhìn Vương Siêu đánh đàn và kéo Violin, so với những lúc bình thường vừa ngu vừa đần như hai người khác hẳn nhau, cũng khó trách fans thổi phồng nói "Siêu Siêu nhà tụi tui tính cách thiệt là nghệ thuật gia".

Nghệ thuật gia cái méo gì, tính cách trái ngược hẳn thì có, truyền thông phỏng vấn muốn nói cái gì là nói cái đó, viết weixin hoàn toàn không dùng đến não, cùng anti-fan ở phần bình luận cãi nhau không ngừng, cả ngày đắm mình trong quán bar, xuất hiện trước tầm mắt công chúng hầu như toàn trong mấy tin vỉa hè.

Nói đến cũng thật lấy vụng làm khéo, Vương Siêu tuy là cái loại đức hạnh này, nhưng trước đây khi nhóm nhạc chưa tan rã, HOT nhất chính là hắn, hút fans còn kinh hơn cả hố đen, hơn nữa mấy fans lại còn rất thích cái dáng vẻ không ra gì kia của Vương Siêu.

Mới ban đầu, Tạ Trúc Tinh cảm thấy Vương Siêu và fans Vương Siêu đều là loại đần, sau đó cậu yêu thích cái kiểu bỉ ổi ngu xuẩn kia của Vương Siêu, yêu ai yêu cả đường đi, cũng cảm thấy fans Vương Siêu đáng yêu hơn nhiều, ngay cả lúc bị mắng là "Tạ Bạch Liên" cũng không cảm thấy đáng ghét lắm, có lúc còn cảm thấy cách gọi này thật dễ nghe.

Tạ Bạch Liên, Vương Ngựa Giống, hai cái tên này xứng đôi phết.

Cậu từ quê lên không bao lâu, ba mẹ cậu liền nói muốn đến Bắc Kinh, tuy bảo lên đây để đưa ba cậu đi khám bệnh dạ dày đã mắc nhiều năm, nhưng cậu biết chắc tám phần mười là muốn tới xem thử một chút cái tên bạn trai kia của cậu.

Cậu nói cho Vương Siêu chuyện ba mẹ mình muốn tới, Vương Siêu đang nằm gác chân lên trời ườn người trên ghế sofa nghịch điện thoại, lập tức đáp một câu: "Vậy anh về nhà ở mấy ngày, chờ hai bác đi rồi anh lại về."

Tạ Trúc Tinh không hài lòng lắm, nói: "Nhà lớn thế này còn không đủ để anh ở chắc?"

Vương Siêu nói: "Anh không sống cùng một mái nhà với ba mẹ em đâu, không quen biết, không tiện."

Tạ Trúc Tinh có chút muốn đánh hắn, nhịn một chút, cố nhịn xuống.

Vương Siêu còn nói: "Bọn họ ở bao lâu thế?"

Tạ Trúc Tinh nói: “Kiểu gì cũng phải khoảng mười ngày nửa tháng.”

Vương Siêu cau mày nói: “Lâu thế á? Bọn họ không phải là muốn gặp anh chứ?”

Tạ Trúc Tinh liếc mắt nhìn hắn.

Vương Siêu nói: “Nói trước nhé, anh không gặp.”

Tạ Trúc Tinh nhịn không nổi nữa, đạp một phát.

Vương Siêu không phòng bị, ăn đạp đến ‘Ối’ một tiếng, trở mặt nói: “Con mẹ nó em bị thần kinh à? Anh đang chiến game đó, em muốn hại anh chết à!”

Tạ Trúc Tinh cãi lại, nói: “Cả ngày chỉ biết chơi game, anh tưởng ba mẹ tôi thèm thấy anh lắm à, tên đần này.”

Vương Siêu ngây ra một chút, ném điện thoại đi sán lại đấy, nói: “Anh không phải có ý đó mà.”

Tạ Trúc Tinh không phản ứng hắn, cũng mở game ra bắt đầu chơi.

Vương Siêu liếc mắt một cái, nói: “Cái kỹ thuật gà mờ cỡ em thì chơi làm gì, nghe anh nói này.”

Tạ Trúc Tinh nói: “Cút.”

Vương Siêu đương nhiên không cút, sán lại nhìn cậu chơi game, tự mình giải thích: “Anh thật sự không phải là ghét bỏ gì ba mẹ em, anh chỉ là ngoài bố mẹ mình ra thì không giao tiếp với người lớn tuổi bao giờ, trước đây gặp cô dì chú bác ông cậu bà cô, nói với anh chưa được hai câu, đã về nhà dặn mấy đứa nhỏ nhà mình là sau này không được chơi với anh, thật đó. Ba mẹ em mà thấy anh nhất định sẽ không thích, đến lúc ấy rồi cũng nói em đừng qua lại với anh thì phải làm sao giờ? Chi bằng đừng có gặp.”

Nhân vật game của Tạ Trúc Tinh chết.

Vương Siêu chỉ vào điện thoại: “Ha ha ha biết ngay em chả trụ được bao lâu là nghẻo, kỹ thuật quá là tệ hại.”

Tạ Trúc Tinh liếc mắt nhìn hắn, nói: “Kỹ thuật của em tệ sao?”

Vương Siêu còn đang trào phúng: “Tệ không á? Em nói xem có tệ không? Tệ chết luôn ấy!”

Tạ Trúc Tinh bắt đầu cởi thắt lưng.

Vương Siêu: "… Không phải loại kỹ thuật này."

Hắn làm sao mà không biết được, Tạ Trúc Tinh kỹ thuật đương nhiên tốt, quả thực tốt đến chết luôn ấy.

Lại phóng túng mấy ngày, trước khi ba mẹ Tạ đến, hắn thu dọn đồ đạc chạy về nhà trốn.

Bên kia Tạ Trúc Tinh bị ba mẹ hỏi "Đối tượng của con đâu", cậu ăn ngay nói thật: "Hắn sợ bị ghét, ngại không muốn thấy hai người, con khuyên sống chết cũng không chịu, trốn về nhà mẹ đẻ rồi."

Mẹ cậu khiếp sợ lại bất ngờ nói: "Ở trên tivi có thấy cậu ta, trông không giống người dễ xấu hổ thế mà."

Tạ Trúc Tinh nói: "Ừ, trên tivi toàn là lừa người cả."

Kỳ thật trong lòng cậu nghĩ, trên tivi đều là thật đó, con hàng Vương Siêu kia đúng là rất không biết xấu hổ, thỉnh thoảng ở chỗ này với cậu mới xấu hổ lấy một cái.

Con mọe nó đúng thật là đáng yêu.

72. Chương 72: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 02]

[03]

Mày cảm thấy đây là nhà mày? Đây căn bản không phải là nhà mày.

Chibi ở trong đầu cứ léo nha léo nhéo nói mãi không yên, làm cho Vương Siêu nhức hết cả não.

Hắn đem quần áo chẳng biết của ai với ai lung tung nhét vào vali, sau đó kéo ra ngoài, hắn cũng không quay đầu nhìn Tạ Trúc Tinh lấy một cái, hắn sợ hắn nhìn nhiều lại muốn nhào lên bóp chết cái tên bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa này.

Hắn lảo đảo ra cửa, không cẩn thận bị vướng chân vào tấm lót cửa nhà, suýt chút nữa đập cả mặt vào tường.

Vương Siêu đem hết phẫn hận phát tiết ở trên tường, quay vào mặt tường lạnh ngắt mắng một câu: "Bố *** mẹ mày!"

Hắn trở tay đóng cửa lại, lảo đảo đi tới thang máy, liều mạng nhấn nút đi xuống của thang máy.

Thang máy cuối cùng cũng đến, hắn kéo vali đi vào, đóng cửa lại, lập tức tựa vào trên vách.

Chân Vương Siêu run kinh khủng, không đứng vững, hắn đem vali kéo qua, để sát vào vách rồi ngồi lên trên.

Qua một lúc lâu, hắn mới nhận ra được mình không nhấn nút xuống tầng trệt.

Vương Siêu tỉnh táo lại một chút, vừa nãy hắn giống như có chút hồ đồ rồi.

Vừa nãy, hắn cùng Tạ Trúc Tinh chia tay à? Là hắn nói chia tay á?

… Dường như là vậy.

Dường như cũng rất tốt.

Hắn nhếch mép cười cợt, sau này lại đi chơi gái, muốn tán bao nhiêu thì tán bấy nhiêu, đâu còn ai quản nữa.

Công ty có mấy bé hot trên mạng, muốn được hắn ngủ cùng nhiều vô số kể, nay ngủ mai ngủ, mỗi ngày một người, cũng có thể ngủ đến tận mùa thu.

Vương Siêu sờ sờ túi áo muốn lấy điện thoại, di động đâu? Đúng rồi, lúc ra cửa để quên ở nhà.

Là nhà hắn, không phải nhà hắn cùng Tạ Trúc Tinh.

Bọn họ xưa nay cmn chưa từng có nhà.

Vương Siêu ngửa đầu ra đằng sau, đầu tựa vào vách thang máy, đối diện có dán một tờ quảng cáo giúp việc nội trợ tại nhà.

Xem đi, lúc trước hắn đã nói cái gì, nói khu nhà và căn phòng này đều không tốt, muốn mua thì mua căn hộ nào xa hoa có thang máy riêng trong nhà ấy, vừa an toàn lại thanh tịnh, Tạ Trúc Tinh ngại đắt, không nghe hắn câu nào.

Hắn lại không cười nổi, còn nghĩ cái này làm gì nữa, có quan hệ gì với hắn đâu? Chán nản cái chym gì, cũng đâu phải nhà của hắn, họ Tạ nghèo cùng căn nhà rách nát này quá xứng rồi, đừng nói là trong thang máy có dán quảng cáo, cho dù nhà dột điện rò nổ khí than, cũng chẳng liên quan rắm gì đến hắn.

Cảnh xuân tươi đẹp, hắn lái xe lung tung mua đường.

Đi đâu bây giờ? Hiện vẫn đang là ban ngày.

Hắn không muốn về nhà lấy điện thoại, người biết hắn quen Tạ Trúc Tinh không ít, hiện tại nhất định sẽ gọi điện tới hỏi thăm tình huống, chẳng lẽ muốn hắn nói với người khác rằng mình bị đá sao? Bởi vì Tạ Trúc Tinh tìm được một người có địa vị cao hơn hắn? Vậy mất mặt bà cố luôn.

Hắn muốn trốn đi, không muốn gặp ai, cũng không muốn bất cứ ai ở trước mặt hắn nhắc đến cái tên đó.

Tốt nhất là đi đến một chỗ vắng người.

Hắn đang suy nghĩ, nên lái xe chậm, xe phía sau thiếu kiên nhẫn, nhấn nhấn còi, hắn không phản ứng, tài xế kia liền lớn tiếng mắng hắn hai câu, Vương Siêu thò tay từ cửa sổ xe ra giơ ngón giữa.

Xe phía sau tìm thời cơ vượt qua hắn, đi đến song song thì lại mắng hắn một câu, sau đó phóng thẳng lên phía trước.

Hắn đang muốn bùng nổ, đột nhiên nhìn thấy cửa kính phía sau chiếc xe kia dán một tờ áp phích "Hội xe XX – hành trình Xuyên Tạng 2015", còn dán một câu tiếng Tây Tạng – 'Tashi Delek'. (cát tường như ý)

Hể? Hình như được đó.

Muốn đi Xuyên Tạng, hắn không có xe thích hợp để đi, nhưng ông anh Vương Tề thì có, hắn còn nhớ từng nghe Vương Tề nói có một ông bạn quanh năm chạy trên tuyến Xuyên Tạng, thế là chạy đi tìm Vương Tề, mượn xe mượn cả người.

Vốn hắn còn đang sợ Vương Tề sẽ tra hỏi chuyện của mình và Tạ Trúc Tinh, ấy nhưng Vương Tề chỉ nói có đúng một câu: "Mày đi theo Trì ca, đừng làm liều." Một chữ không nhắc đến họ Tạ.

Trì ca họ Trì, rắn chắc y như Vương Tề, lúc còn học cấp 3 là bạn cùng CLB Sanda, Vương Tề sau này không luyện nữa, gã thì luyện đến hơn 21 tuổi, còn tiến cả vào đội tuyển quốc gia, chưa kịp làm vẻ vang cho đất nước, trước tiên đã bị chấn thương, bị ép nghỉ thi đấu, theo bậc cha chú trong nhà đi làm ăn về thuốc đông y, thường chạy đi chạy lại trên tuyến Xuyên Tạng.

Vương Siêu theo gã, xài chiếc việt dã của Vương Tề, từ Bắc Kinh xuất phát, một đường chạy thẳng hướng Nam, rồi sang hướng Tây.

Bánh xe cuồn cuộn, nhìn thỏa thích cảnh non sông tươi đẹp của tổ quốc, những đau đớn khi thất tình kia phảng phất như đang dần dần được chữa trị.

Hắn thấy thế.

Hôm nay, đến Namtso, bọn họ tìm nơi nghỉ trọ trong một nhà dân ở địa phương.

Ăn xong cơm tối, Trì ca cùng người dân nơi này chưa hết thèm, ngồi vòng tròn trong sân, uống rượu lúa mạch, dùng tiếng Tây Tạng trò chuyện.

Vương Siêu không chen lời vào, cúi đầu, yên lặng ngồi ở một bên.

Hắn bị phơi đen, lúc ban đầu là không có tâm trạng bôi kem chống nắng, chờ đến khi phát hiện ra mình đen đến mức lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy, có bôi cũng đã muộn.

Hiện tại chính là mùa du lịch trên tuyến Xuyên Tạng, du khách cùng phượt thủ nhiều vô số kể, đây chỉ là một khu nhà nhỏ mà đặt đến 7-8 chiếc bàn, không có một chỗ trống, cũng không ai nhận ra hắn là ai.

Chủ nhà hiếu khách dùng tiếng Hán khó hiểu mời hắn uống rượu, hắn liền uống bát này đến bát khác, rượu ngọt mát mùi thơm ngát, độ cồn cũng thấp, dù có uống bao nhiêu cũng không làm hắn say được.

Tối đến gió nổi lên, mọi người liền giải tán.

Vương Siêu trở về gian phòng được sắp xếp, rất nhỏ, sát tường để một cái giường, hầu như là không còn chỗ trống.

Hắn cởi giày lên giường, không cởi quần áo, đệm chăn đều có mùi lạ, trái lại vách tường nhìn rất trắng, trên bóng đèn dính một con côn trùng không biết chết từ khi nào.

Cách âm không tốt, không biết gian phòng nào có phượt thủ đang đánh bài, ồn ào kinh khủng.

Hắn ngủ không được, duỗi tay ra dưới bóng đèn khua tay nhìn một chút. Trước đây lúc ở nhà lắm mồm, hắn còn phỉ nhổ bố mình và Vương Tề đen, hiện tại trong nhà thì đứa đen nhất chính là hắn.

Năm nay là năm bổn mạng của hắn, tết đến mẹ có mua cho hắn một cái áo lót giữ ấm màu đỏ ép hắn mặc, hắn không còn cách nào đành mặc vào.

Đến ban trưa nói là ra ngoài chơi, chạy đi gặp mặt Tạ Trúc Tinh, nói không được mấy câu liền lăn giường, cởi áo khoác, hắn mới nhớ ra chưa đổi bộ đồ màu đỏ kia, đang muốn mất cmn mặt, Tạ Trúc Tinh liền vuốt eo nói hắn như hạt lạc trong vỏ, muốn lột hắn ra ăn.

Họ Tạ chẳng bao giờ nói lời tâm tình, câu này chính là một trong số ít những câu êm tai hiếm khi nói.

Hiện tại hắn đen thành thế này, có mặc đồ đỏ, cũng sẽ không giống nhân lạc.

Sáng sớm hôm sau, Trì ca tới gọi hắn, cùng nhau ăn sáng xong, chào tạm biệt chủ nhà, tiếp tục đi về hướng Tây.

Trên đường hắn vẫn gãi tóc, Trì ca hỏi hắn: "Có phải bị rận bò không?"

Hắn đưa đầu qua, Trì ca bới tóc ra xem, nói: "Bôi ít nước thuốc đi."

Nhưng cái thứ thuốc kia mùi quá nức mũi, Vương Siêu ngửi một cái liền lui thẳng về phía sau.

Trì ca nói: "Vậy thì phải cạo hết, nếu không nó đẻ trứng trên đầu, em thành cái tổ chấy luôn đấy."

Vương Siêu nổi da gà khắp cả người, do dự một lát, vô cùng thê thảm nói: "Vậy thì nhanh nhanh cạo cho em đi."

Khắp nơi đồng không mông quạnh, xa xa chính là Tanglha tuyết trắng mênh mang trên nền trời xanh.

Vương Siêu ngồi ở ven đường, Trì ca cạo trọc cho hắn.

[04]

Tạ ba ba đi kiểm tra sức khỏe, chỉ bị viêm dạ dày bình thường, để quá lâu nên thành bệnh cũ, cũng không có biện pháp nào hay hơn, bác sĩ kê một đống thuốc đông y, để từ từ điều trị, bao giờ uống xong quay lại kiểm tra, vì khả năng còn phải căn cứ vào tình huống để thay đổi thuốc.

Tạ Trúc Tinh trước hết giữ cha mẹ ở lại, bọn họ cũng đều đã về hưu, về quê cũng không có chuyện gì cần làm, liền ở đây cho gần bệnh viện, còn hơn chạy tới chạy lui cho phiền phức.

Cậu nói cho Vương Siêu kết quả kiểm tra, Vương Siêu cũng không nói cái gì khác, chỉ nói rảnh rỗi sẽ tìm cậu.

Sau khi solo một mình Vương Siêu đã phát hành một ca khúc đơn là một album riêng, khá là được yêu thích, vol 2 đang được chuẩn bị, kế hoạch muốn cuối năm mở một buổi biểu diễn nhỏ.

Tạ Trúc Tinh thì không được thuận lợi như Vương Siêu, cậu hát không được, sau khi solo một mình hầu như đều dựa vào vũ đạo, không làm nổi ca sĩ trên sân khấu, vậy nên chủ yếu công sức đều dồn vào đóng phim, đóng mấy bộ phim thần tượng, cả nam chính lẫn nam phụ. Cuối năm ngoái có một tên đạo diễn mới hướng cành ô-liu về phía cậu, mặc dù chỉ là nam phụ N, thế nhưng đối với tương lai nghiệp diễn xuất của cậu, đã là niềm vui bất ngờ, đây là một dấu hiệu tốt. Ai mà ngờ sau khi diễn xong bộ phim kia, mãi cho đến giờ đã gần như nửa năm, không có một kịch bản điện ảnh nào tìm tới cậu, mấy cái kịch bản để trên bàn đều là phim thần tượng như cùng một dây chuyền sản xuất nghìn bài như một.

Cậu luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói ra được là do nguyên nhân gì, cuối cùng chỉ đành quy về do mình quá xốc nổi, cần phải bình tĩnh lại để nâng cao kỹ năng diễn xuất.

Buổi trưa Vương Siêu mới nói với cậu "Bao giờ rảnh tìm em", chiều tối đã gọi, khóc lóc van nài trong điện thoại: "Buổi tối có việc gì không? Mời anh ăn bữa cơm đi."

Cậu có thể tưởng tượng ra được khi Vương Siêu nói lời này thì mặt cà lơ phất phơ thế nào.

Cậu thật ra rất bận, ngày hôm qua thu tiết mục đến 2h sáng mới kết thúc, sáng sớm lại chạy đi chụp hình cho một tạp chí, xong lại không ngừng không nghỉ đi gặp nhà sản xuất phim mới, hiện tại 6h chiều, cậu vừa về đến nhà, ba mẹ cậu đã xới sẵn cơm để trong bát cho cậu.

Cậu thật rất ngại, nói: "Mẹ, mẹ ăn cơm với ba trước đi, con phải đi ra ngoài chuyến nữa."

Mẹ cậu nói: "Lại có công việc? Vậy thì cũng đến ăn chút gì hẵng đi, cả ngày không ăn cơm sao chịu được, con xem ba con vì cái gì mà bây giờ mới phải uống thuốc, còn không phải tại thời còn trẻ không biết yêu quý dạ dày của chính mình à."

Cậu không muốn nói do Vương Siêu tìm mình, nói: "Cũng là gọi con đến ăn cơm, bàn công việc."

Gặp nhau, Vương Siêu hai tay đút túi quần, hỏi cậu: "Em coi, anh mặc bộ đồ này đẹp lắm đúng không?"

Cậu nhìn ra đây là quần áo mới, cảm thấy rất đẹp, nhưng nhìn cái dáng vẻ này của Vương Siêu, lại chẳng muốn khen, giả ngu nói: "Đây là bộ lần trước cùng em đi mua đó hả?"

Vương Siêu nhe răng nói: "Em có mù không thế hở, anh hôm nay mới mua đó."

Cậu cũng không cãi lại, mở menu ra gọi món.

Vương Siêu luyên tha luyên thuyên mấy câu xong cũng thôi không nói nữa.

Gọi xong món, phục vụ rời đi.

Vương Siêu ở dưới gầm bàn đá đá chân Tạ Trúc Tinh.

Tạ Trúc Tinh không phản ứng hắn.

Hắn liền đá một phát rồi đá thêm một phát.

Tạ Trúc Tinh liếc hắn một cái, hắn liền ngừng, lộ ra một khuôn mặt cười trông rất ti tiện.

Tạ Trúc Tinh: "…"

Cậu cũng thật sự không hiểu nổi chính mình, tìm một đứa vợ ngu ngốc đến thế này là tính làm gì.

Đang lúc ăn cơm, Vương Siêu hỏi cậu: "Ba mẹ em bao giờ thì đi?"

Cậu đáp: "Trước hết không đi nữa, ở lại một thời gian đã rồi tính sau.

Vương Siêu hỏi: "Không phải bảo là bệnh dạ dày không nghiêm trọng sao?"

Tạ Trúc Tinh nói: "Không quá nghiêm trọng, nhưng là bệnh cũ, giờ đang uống thuốc, uống hết còn phải đổi thuốc khác, chậm rãi điều trị."

Vương Siêu lầm bầm một câu: "Vậy đến khi nào anh mới về nhà được nha."

Tạ Trúc Tinh có chút không vui, nói: "Đâu phải là không cho anh về nhà, cơm nước xong về với em."

Vương Siêu còn không vui hơn cả cậu: "Anh không về, anh chờ bọn họ đi đã."

Tạ Trúc Tinh giương mắt lên nhìn hắn một chút, sắc mặt đã khó coi.

Vương Siêu hoàn toàn không nhận ra, còn nói tiếp: "Nếu không thì để bọn họ qua ở chỗ anh trai anh? Nhà ảnh cũng toàn để không, còn lớn hơn nhà chúng ta nhiều, đồ dùng đồ điện đều xịn hơn so với mấy thứ đồ lởm em mua, khó lắm mới có dịp lên đây, nên để bọn họ ở chỗ nào thoải mái một chút, ảnh có cái bồn tắm massage lớn, rất dễ sử dụng…"

Tạ Trúc Tinh đem đũa ném bay.

Vương Siêu: "… Em làm cái gì đó?"

Tạ Trúc Tinh nói: "Tôi về đây, anh cứ từ từ ăn đi."

Cậu đứng lên muốn đi, Vương Siêu tức giận, bực mình hỏi: "Em đi thử xem! Có chuyện gì mà cơm cũng chưa ăn xong đã muốn đi ngay?"

Tạ Trúc Tinh cầm chìa khóa xe, nói: "Về nhà chăm ba tôi."

Từ nhà hàng đi ra, cậu chậm rãi lái xe về nhà, tâm trạng kém tới cực điểm.

Cậu có chút hối hận, không nên rời đi trong cơn tức giận, cái tính nết chó má của Vương Siêu, nên đè ở trên giường hiếp chết mới đúng.

73. Chương 73: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 03]

[05]

Cách Lhasa càng lúc càng gần, từ rất xa đã có thể nhìn thấy cung điện Potala, ven đường đi đến nơi đó nở đầy hoa Cánh Bướm, cùng với đồng cỏ xanh biếc mênh mông bát ngát chập chờn trong gió.

Hoa, cỏ, gió, cung điện Potala, lại thêm cả bầu trời xanh mây trắng trong lành hòa cùng một chỗ, như một bài thơ bao la, lại như một bức tranh tráng lệ.

Trì ca đã tới đây nhiều lần, lúc này đang lái xe, nhưng cũng không nhịn được niềm lưu luyến với cảnh sắc tươi đẹp không sao tả xiết này. Mà Vương Siêu thì phờ phạc ngồi trên ghế phụ, mất tập trung cầm điện thoại di động của Trì ca nghịch.

Hắn đeo kính râm bản to, che lại khuôn mặt bị phơi đen đến không thuốc nào cứu nổi của mình, cái đầu bóng loáng gần như có thể phản chiếu lại được bầu trời xanh như tẩy của Lhasa.

Hắn chơi game một lúc, có chút muốn mò vào weibo xem thử, từ ngày đó đến nay, hắn không mang theo di động, chưa vào weibo lần nào, gần đây tin tức gì đứng đầu, có chuyện nào đang hot trên mạng, hắn đều không biết.

Trong điện thoại của Trì ca không có weibo, Vương Siêu hỏi: "Trì ca, anh lưu lượng 3G còn nhiều không? Em muốn tải app."

Trì ca đáp: “Nhiều, ngày hôm qua mới đăng ký thêm 1GB, anh trai em đặc biệt gọi điện đến dặn anh, sợ không đủ để cho em chơi.”

Vương Siêu liền bắt đầu tải weibo, bậy bạ nói: “Ảnh thật tốt, dù mỗi ngày đều đánh em, nhưng vẫn tốt với em lắm, nếu không phải ảnh có vợ yêu rồi, em thật muốn làm bạn gay với ảnh.”

Trì ca: “…”

Tải weibo xong, Vương Siêu một bên cài đặt một bên hỏi tiếp: “Anh có anh em trai nào không?”

Trì ca nói: “Không có, cả nhà chỉ có mình anh thôi.”

Vương Siêu đăng ký weibo, còn khoe khoang nói: “Có anh trai tốt lắm luôn ấy, hai ông anh của em có thứ gì tốt đều cho em trước tiên…”

Hắn đột nhiên không nói nữa, nhìn chòng chọc vào điện thoại di động.

Trang chủ weibo tràn ngập toàn ảnh là ảnh của Tạ Trúc Tinh, cậu ngày hôm qua tham dự bữa tiệc liên hoan phim truyền hình, bước trên thảm đỏ cùng với cô nàng minh tinh kia, trai đẹp gái xinh, xứng đôi vô cùng. Đến cuối cùng một người nhận được giải thưởng ‘nam diễn viên được yêu thích nhất năm’, một người nhận giải thưởng ‘mỹ nhân thời thượng nhất năm’.

Thật cmn vô nghĩa, chẳng phải đây là lễ trao giải phim truyền hình sao, ‘mỹ nhân thời thượng’ là cái beep gì, sợ người khác không biết mình có người chống lưng à?

Vương Siêu nhìn một lúc, nhìn đến chua ê cả răng, gỡ bỏ weibo, đem điện thoại di động ném sang một bên không xem nữa.

Ở Lhasa dạo chơi hai ngày, trước khi đi có dạo quanh cung điện Potala, nhìn thấy rất nhiều người vây quanh nơi đó chọn mua thiệp lưu niệm, gửi cho gia đình bạn bè.

Trì ca nói: “Em muốn gửi không?”

Vương Siêu không có hứng thú: “Không gửi, anh gửi đi em sẽ chờ anh.”

Trì ca lắc đầu nói: “Anh thường đến đây. Em không gửi cho anh em một tấm à?”

Vương Siêu suy nghĩ một chút, vẫn quay lại, mua 2 tấm, một tấm viết “Đại ca, em yêu anh”, một tấm viết “Anh hai, em yêu anh”, chuẩn bị gửi cho Vương Tề cùng Vương Cẩm.

Rời khỏi chỗ đó một đoạn, hắn quay đầu lại ngó nghiêng, cung điện Potala thiêng liêng như chạm vào trời, phảng phất như một tòa thiên đường.

Hắn nói: “Trì ca, anh đợi em một chút.”

Trì ca hỏi: “Làm gì?”

Hắn không trả lời, chạy trở lại.

Vương Siêu mua tấm thiệp thứ 3, chen ở trong đám người, dùng cái bút sắp hết mực ký tên, lại ghì bút viết một câu, điền địa chỉ, nhét vào trong hòm thư.

Trên đường trở về Bắc Kinh, hắn cùng Trì ca ngủ qua đêm trong một nhà khách tại trạm dừng chân trên đường cao tốc ở Thạch Gia Trang, phòng tiêu chuẩn.

NOTE: Phòng tiêu chuẩn là phòng thường nhỏ nhất, tầng thấp, hướng nhìn hạn chế, trang bị tối thiểu và giá thấp nhất.

Hắn vừa mới mua máy mới, bởi vì làm lại sim không tiện, nên thay số điện thoại mới luôn, gọi điện về cho Vương Tề báo bình an.

Vương Tề hỏi hắn: “Trở về xong ngoan ngoãn ngồi im ở Bắc Kinh, không thể làm bừa nữa, lần này Trì ca bỏ cả chuyện làm ăn để cùng đi với mày, còn quấy rối nữa là tao không tìm được người đi cùng mày đâu.”

Nói xong lại dạy đời hắn vài câu, chắc là có chuyện bận, liền treo máy.

Hắn lấy điện thoại của Trì ca đến, đem mấy tấm ảnh chụp những ngày qua truyền sang máy mình.

Trì ca tắm xong đi ra, nhìn hắn hai tay hai máy nghịch, hỏi một câu: "Gọi điện thoại cho anh em à?"

Vương Siêu truyền ảnh xong, đem điện thoại trả cho người ta, nói: "Ừ, còn bị nghe mắng."

Trì ca nói: "Anh của em sao cứ coi em như trẻ con thế."

Hắn nhìn người ta một chút, cảm thấy nói ra không tiện, nói: "Anh ấy bảo là anh bỏ lỡ việc để đi theo em đến đây, xin lỗi, em là một đứa không tim không phổi, cũng chưa từng hỏi thăm anh mấy việc này. Chờ về Bắc Kinh em mời anh uống rượu, muốn uống gì thì uống, muốn uống bao nhiêu cũng được."

Trì ca nói: "Em đừng nghe anh em nói bậy, anh có giống nó một phút kiếm được mấy triệu đâu, việc của anh cũng không quan trọng gì."

Gã nằm xuống trên chiếc giường của mình, cười nói: "Em cũng không giống như những gì nó kể."

Vương Siêu: "Ảnh bảo em thế nào vậy?"

Trì ca nói: "Nó nói em tính tình thiếu gia khó hầu hạ, nếu như em càn quấy không nghe lời, bảo anh cứ thẳng tay tẩn em."

Vương Siêu: "… Ảnh đối với em thật là tốt."

Trì ca cười đem điều hòa chỉnh xuống 26 độ.

Vương Siêu nhớ tới trước đây cùng Tạ Trúc Tinh ra ngoài, mỗi lần đều bị ăn một đấm hoặc ăn một đá, hắn nhiều lúc còn cố tình giở cái thói thiếu gia, hắn thích nhìn thấy vẻ mặt Tạ Trúc Tinh lạnh te ra tay tẩn mình, tức muốn chết, nhưng lại không nỡ dùng sức, cái bộ dạng nghiến răng nghiến lợi kia nhìn rất hay.

Mỗi lần hắn bị đánh, đều luôn cảm thấy được rằng Tạ Trúc Tinh yêu mình.

… Chắc hẳn hắn có bệnh đúng không, trở về phải nhờ Vương Cẩm khám cho mình.

Trì ca ở bên kia nói: "Nghĩ gì thế?"

Vương Siêu hoàn hồn, nói: "Không nghĩ gì cả."

Trì ca nói: "Em đi cả chặng đường này vẫn luôn không vui vẻ, đã gặp phải chuyện gì à?"

Vương Siêu không muốn nói: "Không có chuyện gì, chỉ là phiền muộn trong lòng, đi ra ngoài hóng gió một chút."

Trì ca nói: "Chậc, nghề của em phải chịu nhiều áp lực lớn, anh nghe nói có người này hút hít người kia tự tử."

Vương Siêu không lên tiếng, hắn chưa từng bị áp lực bao giờ.

Trì ca còn nói: "Thấy bảo quy tắc ngầm cũng nhiều, phải có người nâng đỡ mới có thể hot."

Vương Siêu nói: "Không hẳn đều thế, chỉ cần có tư chất tốt, lại chăm chỉ, có tầm nhìn, cũng có thể trở nên hot."

Trì ca cười cợt, nói: "Đừng nói vòng nói vo để khen chính mình."

Vương Siêu nói: "Không phải…"

Hắn dừng lại, nhận ra là mình đang nói tới ai.

Vương Siêu không muốn nói chuyện, trở mình làm bộ muốn ngủ.

Trì ca ở phía sau lưng gọi hắn một tiếng: "Tiểu Siêu."

Hắn nói: "Không nói nữa, ngủ."

Trì ca yên lặng chốc lát, hỏi một câu: "Em có phải không?"

Hắn chưa phản ứng kịp, trả lời: "Phải không cái gì?"

Bên cạnh có tiếng giường kẹt kẹt, hắn cảm thấy không đúng, quay đầu lại nhìn, Trì ca đứng bên giường hắn, cúi người xuống, một cái tay sắp chạm vào hắn.

Vương Siêu phản xạ có điều kiện chửi câu "Bố đệt" rồi lui về phía sau, giọng Đông Bắc lại tuôn ra: "Anh mần chi rứa!?" (anh làm gì thế)

Trì ca có chút mắc cỡ, tuy nhiên không có ý định đứng lên, vẫn duy trì cái tư thế kia, ngại ngùng nói: "Đang định gần gũi với em."

Vương Siêu: "…"

Hắn nhìn cánh tay Trì ca, cảm thấy nó còn thô to hơn cả chân mình, phía sau lưng lập tức tuôn một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn lui về phía sau, từ bên kia giường trượt xuống đất, chỉ mặc mỗi cái quần lót, luống cuống tay chân cầm quần áo cùng điện thoại, cố gắng hung ác nói: "Anh tránh ra cho tôi!"

Trì ca đứng đó nhìn hắn.

Vương Siêu dán sát vào tường dịch dịch ra tới cánh cửa, kéo cửa chạy ra ngoài.

Xuống dưới lầu, Vương Siêu mua chai nước uống ừng ực, uống xong lập tức gọi điện thoại cho Vương Tề, gọi hai lần Vương Tề đều không nghe.

Hắn đang nổi giận, nhân viên phục vụ tới đấy hỏi: "Anh là khách phòng 606 ạ? Bạn của anh bảo đưa cho anh cái này."

Là ví tiền của hắn cùng chìa khóa chiếc xe việt dã kia.

Vương Siêu nghĩ lại, không muốn cáo trạng với Vương Tề nữa, họ Trì vừa nãy căn bản là không chạm vào hắn. Hắn biết mình không đánh nhau được, cái cơ thể nhỏ bé kia của Tạ Trúc Tinh còn có thể đè cho hắn không nhúc nhích nổi, cái tay họ Trì này, nếu thật sự muốn chặn không tha cho hắn, hắn căn bản là không chạy được.

Gã này từ khi nào đã bắt đầu có loại chủ ý này, ngẫm lại cả quãng đường đi, hắn không kiêng kỵ chút nào tiếp xúc với họ Trì, bá vai bá cổ lẫn nhau, ngủ chung một cái giường, còn cởi trần cùng nhau uống rượu, đôi khi hắn còn cảm thấy họ Trì khá giống anh đại nhà hắn.

Giống cái rắm ấy! Đại ca hắn sẽ làm ra chuyện thế này à?"

Tại sao hắn lại gặp phải cái chuyện thối nát buồn nôn này chứ?

… Đều cmn do Tạ Trúc Tinh!

Hắn là bị Tạ Trúc Tinh bẻ cong, nếu không phải tại Tạ Trúc Tinh, hắn cũng không có cái khí chất gay này, càng không bị thất tình, sẽ không chạy đi Tây Tạng, sẽ không cùng cái tên họ Trì này ở chung nửa tháng, vừa nãy cũng sẽ không bị họ Trì quấy rối.

Hắn từ nhà khách đi ra, lên xe, nhấn dãy số điện thoại duy nhất mà hắn nhớ.

Bên kia nhấc máy, nhìn số điện thoại lạ, nghi hoặc nói: "… Alo?"

Vương Siêu quay về phía điện thoại chửi ầm lên: "Tạ Trúc Tinh! Bố đệt tám đời tổ tông nhà mày!"

[07]

Cùng Vương Siêu tan rã trong không vui, Tạ Trúc Tinh vốn định về nhà, trên đường nhận được điện thoại của người đại diện, bảo cậu tới đó một lúc, nói có việc cần nhờ cậu giúp.

Cậu liền đi đến, cũng là một nhà hàng, ngoài người đại diện ra, còn có một nữ diễn viên, cùng công ty, trước đây có gặp hai lần, nhưng cơ bản là không có chuyện gì để nói.

Người đại diện không những không giới thiệu, trái lại còn dứt khoát hỏi ngay: "Tiểu Tạ, mau đến đây ngồi, việc là thế này, tối khuya hôm trước, hai chúng ta có phải cùng nhau đi ăn cơm đúng không? Nói chuyện cao hứng quá, nên đến hơn 11h mới về nhà, có chuyện này không?"

Tạ Trúc Tinh đầu óc mơ hồ, gật đầu nói: "Vâng, sao thế ạ?"

Người đại diện quay đầu nhìn nữ minh tinh, nói: "Em xem, anh đã nói là đi cùng Tiểu Tạ mà."

Nữ minh tinh khoanh tay, nghi ngờ nhìn Tạ Trúc Tinh: "Hai người các anh không phải trước đó đã bàn nhau rồi chứ?"

Người đại diện gấp không chịu nổi, bắt đầu thề có trời đất chứng giám.

Tạ Trúc Tinh lúc này mới hiểu, có chút lúng túng.

Cuối cùng thề thốt đủ kiểu, nữ minh tinh mới tin người đại diện không có đi lêu lổng.

Người đại diện như được đại xá, lúc này mới chuyển sang giải thích với Tạ Trúc Tinh, hắn cùng nữ minh tinh này yêu nhau thầm hơn một năm rồi, vẫn không dám công khai, cũng không dám kể gì cho những người bên cạnh, che giấu rất cực khổ, cũng bởi vì gần nhau thì ít mà cách xa thì nhiều, con gái mà, dù sao cũng hơi mắc bệnh đa nghi, chỉ lo không để ý một cái là có hồ ly tinh nào đấy đến quyến rũ bạn trai đi mất, nên luôn nhìn chằm chằm người rất sát sao.

Nữ minh tinh nghe được lời này rất không vui: "Em nhìn chằm chằm anh là sai à? Em nếu như không yêu anh thì nhìn chằm chằm anh làm gì? Tại sao em lại không nhìn chằm chằm Tiểu Tạ?"

Tạ Trúc Tinh không nhịn được cười cười, đúng thế, nếu như không yêu hắn, sao lại nhìn chằm chằm hắn làm gì.

Người đại diện lại lấy lòng một trận.

Nhìn thấy không còn chuyện gì, Tạ Trúc Tinh liền nói phải đi, cô nữ minh tinh kia lại nói: "Đến cũng đến rồi, tiện thể giúp thêm việc nữa đi, hôm nay chị mới từ nước ngoài trở về, người nhà có mở cho chị bữa tiệc đứng, chị muốn dẫn ảnh đến, nhưng chỉ mỗi ảnh đến vậy thì có vẻ hơi kỳ quái, em nếu như cũng đến thì tốt hơn, coi như là bạn bè mới quen, ảnh lại là người đại diện của em, đi theo đến cũng rất bình thường."

Gia thế của nữ minh tinh này, Tạ Trúc Tinh cũng từng nghe nói đến, giao thiệp một chút cũng không có gì thiệt, hơn nữa còn có thể giúp người đại diện một tay, nhất cử lưỡng tiện, chuyện này có thể giúp.

Cậu liền đi tới đó.

Tiệc đứng không có người trong nghề, tất cả đều là khuôn mặt lạ, nhưng nhìn trang phục và khí chất, quá nửa là con cháu gia đình quyền cao chức trọng.

Tuy cậu cảm thấy hoàn toàn không hợp bầy, nhưng trái lại cũng đã quen, bình thường đi chơi với Vương Siêu, cũng thường xuyên tương tự thế này. Người đại diện thế nhưng không xong rồi, hắn vốn là theo bạn gái về nhà, đang rất chi cao hứng, nhưng không chịu nổi sự khác biệt, tình yêu vốn đã không dám công khai, cảm thấy mình chỉ là một người đại diện còm không xứng với nhà gái có điều kiện, tận mắt nhìn thấy vòng xã giao của người ta, lại càng phiền muộn hơn, bất tri bất giác uống nhiều mấy chén.

Tạ Trúc Tinh thấy thế, liền khuyên hắn vài câu: "Tiểu Vu thật sự yêu thích anh, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, đã bên nhau rồi, mấy thứ có hay không này, đừng quá quan tâm."

Người đại diện cười khổ nói: "Em khuyên anh thật đâu ra đấy nhỉ, theo lý ấy, Vương Siêu cũng thật sự yêu thích em, em nghĩ anh không nhìn ra em và Vương Siêu lúc ở bên nhau thì luôn cố gắng kìm nén tình cảm à?"

Tạ Trúc Tinh bị nghẹn họng, không nói lời nào.

Người đại diện tặc lưỡi, nói mấy câu mà ngày thường hắn sẽ không nói: "Tiểu Vu so với Vương Siêu vẫn còn tốt chán, chí ít nói chuyện sẽ cẩn thận, cái tính khí của Vương Siêu, chuyên chọn mấy câu khó nghe mà nói, em có thể chịu được cậu ta như vậy... giỏi phết." Hắn dựng ngón cái, nói thì như khen ngợi, nhưng lại hơi có chút trào phúng.

Tạ Trúc Tinh nói: "Đang nói chuyện của anh, anh lái sang em làm gì, hai đứa em vẫn tốt, em cũng không cần nhẫn nhịn, em thích nhìn cái dáng vẻ đần độn kia của hắn."

Người đại diện cười hai tiếng, nói: "Chính em đần thì có, vẫn tưởng cậu ta ngu thật đấy à? Sao em không suy nghĩ kỹ một chút, hơn nửa năm nay, tại sao toàn mấy kịch bản phim thần tượng thiếu muối đến tìm mình? Năm ngoái có một đạo diễn lớn tìm em đấy, nhưng bị cậu ta làm hỏng việc rồi, sau đấy vẫn luôn để ý trong lòng, không đì em lại một chút, sợ em cánh cứng rồi thì tự mình bay đi mất."

Tạ Trúc Tinh: "…"

Hơn nửa đêm, cậu từ trong nhà nữ minh tinh đi ra.

Trong đầu cậu rất hỗn loạn, nên không chú ý tới có người chụp trộm mình.

Cậu chỉ mải nghĩ, tại sao Vương Siêu lại đối xử với cậu như thế?

Vương Siêu không biết cậu muốn cái gì sao? Cậu tha hương đến Bắc Kinh nhiều năm như vậy, từng ăn bao nhiêu khổ, cũng đều đã kể với Vương Siêu, rốt cục cũng được như bây giờ, nhưng vẫn còn có thể tiến xa hơn nữa, Vương Siêu tại sao lại muốn chặn đường cậu?

Một bên chê cậu không có tiền, mua nhà lởm, mua không nổi đồ dùng gia đình, một bên lại cản trở cậu phát triển, mỗi ngày ngủ trên cùng một cái giường, lại lén lút muốn điều khiển cậu.

Được lắm, quả thực rất được.

Cậu trở về nhà, ngồi trên giường nhìn xung quanh phòng ngủ, lúc trước khi trang trí nhà, cậu mỗi ngày đều chạy đến giám sát, sửa sang xong, mua thêm đồ dùng, cậu hưng phấn dẫn Vương Siêu đến xem nhà của bọn họ.

Lúc đó thằng ngu kia nói thế nào nhỉ: "Em mua cái giường lởm này ở đâu đấy, xấu vê lờ, nhìn thấy nó đang cương cũng dẹo, em đừng có tiếc tiền, nhanh nhanh đổi đi."

Ba mẹ cậu lên đây cũng sắp nửa tháng, Vương Siêu vẫn 'xấu hổ' không muốn gặp, trước nay cũng không đề cập tới việc để cậu đi gặp gia trưởng nhà họ Vương, đừng nói đến cha mẹ, ngay cả đi gặp anh đại trong truyền thuyết kia, Vương Siêu cũng đều không nhắc tới một chữ.

Đến cùng ai mới là thằng ngu? Chính là Tạ Trúc Tinh cậu đây này.

Mãi cho đến khi trời sắp sáng, cậu mới từ trong sự hoảng hốt chậm rãi ngủ.

Hơn 7h, ba mẹ gõ cửa, đứng bên ngoài nói hôm nay muốn đi kiểm tra lại.

Cậu tốt xấu gì cũng là người nổi tiếng, không tiện đi bệnh viện, cũng may ba mẹ đã đi tới mấy lần rồi nên cũng quen đường, vậy là cách cánh cửa nói: "Vậy hai người đi cẩn thận một chút, con đau đầu, ngủ thêm một lát."

Ba mẹ mới vừa đi, điện thoại di động lại vang lên.

Người đại diện nói trong điện thoại: "Tiểu Tạ, tối hôm qua em đến nhà Tiểu Vu, bị chụp được."

Lọt vào ống kính vừa vặn chỉ có hai người là cậu cùng nữ minh tinh, rạng sáng đi ra thì bị chụp, cũng chỉ có mình cậu.

Cậu cúp điện thoại, tắt máy rồi ngủ tiếp.

Yêu người nào, cậu hiện tại cũng chẳng buồn quan tâm.

Không biết qua bao lâu, cậu lại bị đánh thức.

Vương Siêu đứng trước giường, bộ dạng nổi giận hỏi cậu: "Nửa đêm làm gì đi đâu?"

Giả bộ chẳng giống chút nào, căn bản là đang không tức giận, vẻ mặt muốn cười nhưng cố nhịn, làm như quan tâm lắm chuyện cậu cùng người khác có một chân?

Cậu đau đầu kinh khủng, không hơi sức đâu để phí với người này nữa, cậu đã phát cáu bao nhiêu lần, động thủ vô số kể, Vương Siêu vẫn giữ nguyên cái bộ dạng như trước, bọn họ căn bản không phải là người cùng một thế giới.

Chi bằng chia tay đi, đừng làm liên lụy đến nhau nữa, cậu chỉ cần mỗi ngày bận tâm đến chuyện làm sao để có thể càng hot hơn là được, không cần lại phải quan tâm Vương Siêu ngày hôm nay có an phận thủ thường hay không, có còn yêu cậu hay không.

Còn Vương Siêu, muốn đi bao dưỡng ai, thì cứ đi bao dưỡng người ấy, tìm một người đẹp, còn biết nghe lời.

Chia tay từ hai phía, ai cũng vui mừng.

Vương Siêu đẩy cửa đi rồi, cậu nghe thấy tiếng Vương Siêu ở bên ngoài thô tục mắng một câu, còn là chửi đệt mẹ cậu.

Cậu nghĩ, vĩnh viễn đừng nên gặp lại nhau, nếu còn gặp nữa cậu sẽ đánh chết cái thằng ngu này.

74. Chương 74: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 04]

[07]

Ngày thứ 2 chia tay, không thấy Vương Siêu.

Trên dưới công ty, từ ông chủ đến người đại diện, từ đồng nghiệp đến trợ lý, không ai biết hắn đi đâu.

Điện thoại tắt máy, không nhấn lại weixin, avatar chim cánh cụt (QQ) vẫn màu xám, trạng thái mới nhất của kẻ cuồng đăng weibo, cũng đã là vào buổi tối ngày hôm kia – một tấm chụp tự sướng: "Thay một thân đồ mới, đi ra ngoài ăn tối".

Tạ Trúc Tinh cho rằng Vương Siêu lại cùng đám bạn bè không ra gì đi chỗ nào đấy chơi bời, trong lòng có chút bốc mùi chua, một chút cũng không muốn để ý đến. Mãi đến tận mấy ngày sau. Lương Tỳ – anh em thân thiết với Vương Siêu gọi điện thoại đến, hỏi Vương Siêu ở chỗ nào, còn nói anh trai Vương Siêu cũng không biết hành tung của hắn.

Cậu bắt đầu hơi hoảng hốt.

Vương Siêu có thể đi chỗ nào? Tính tình tệ thế, có thể chọc phải phiền toái gì rồi không? Hắn lại còn thích chơi bời thế nữa, vạn nhất bị một số kẻ chuyên đi lừa gạt hại người dụ dỗ làm mấy việc không cứu vãn được, thì phải làm sao?

Ngày thứ 10 chia tay, Tạ Trúc Tinh nửa đêm tỉnh dậy, cậu mơ thấy Vương Siêu lên tin tức xã hội, bị tình nghi tụ tập đánh bạc, còn có chứa chấp kẻ khác hút thuốc phiện.

Cậu chảy mồ hôi ròng ròng, mấy việc này quá cmn có thể là mấy việc Vương Siêu sẽ làm.

Cái tên Vương Siêu này, không tim không phổi không cả não, lời tốt hay xấu cũng nghe không hiểu, miệng còn tiện, không cẩn thận chọc phải người khác mà chính bản thân mình cũng không biết, anh đại Vương

Tề nhà hắn lại như mặt trời ban trưa, gây thù không ít, cứ cho là không xích mích với hắn, nhưng muốn làm cho anh hắn bực bội, nhất định sẽ có kẻ không mang ý tốt lén lút muốn chỉnh hắn, chỉ cần đặt bẫy, không cần quá phí công phí sức gì, chính hắn sẽ tự chui đầu vào.

Sau khi hừng đông, Tạ Trúc Tinh gọi điện cho đoàn làm phim xin phép nghỉ nửa ngày. Cậu nhận đóng nam chính một bộ phim thần tượng, vốn đã hẹn là trước buổi trưa hôm nay sẽ gia nhập đoàn.

Cậu đi tìm Vương Tề.

Cô nàng tiếp tân nhận ra cậu, vẻ mặt kinh hỉ, một giây sau lại nhịn trở về, nói như giải quyết việc chung: "Anh đây có hẹn trước không ạ?"

Cậu đương nhiên không có.

Tạ Trúc Tinh chờ ở bên ngoài đến tận trưa, qua hơn 12h, Vương Tề rốt cuộc mới rảnh rỗi gặp cậu.

Mặc dù đây là lần đầu tiên chính thức gặp mặt, nhưng Vương Tề đối với cậu mà nói thì cũng không còn xa lạ gì, Vương Siêu nhắc đến người anh cả này số lần quá nhiều, từ nghề nghiệp tinh anh đến trầm mặc ít lời, từ luyện qua Sanda đến năm ngoái ly hôn, cậu đều biết tất cả.

Cậu đi vào, còn đang có chút phân vân nên xưng hô như thế nào, Vương Tề chưa chắc đã biết "Tạ Trúc Tinh" là thằng nào.

Vương Tề đứng sau bàn, đang thu dọn đồ đạc, mặt không cảm xúc liếc nhìn cậu.

Trong lòng cậu bỗng hiểu ra, Vương Tề không những biết cậu, mà còn biết chuyện của cậu và Vương Siêu.

Cậu gọi một tiếng: "Tề ca."

Vương Tề đáp lại: "Ờ. Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Cậu trực tiếp hỏi: "Tất cả mọi người đều không liên lạc được với Vương Siêu, anh biết hắn đi đâu không?"

Vương Tề nói: "Không biết."

Thế nhưng Tạ Trúc Tinh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, Vương Tề nhất định biết, hơn nữa Vương Siêu còn không gặp phải phiền toái gì, hết thảy đều tốt.

Thế là được rồi, cậu cũng không muốn biết thêm gì nữa, nói: "Được, vậy em không quấy rầy nữa."

Cậu định đi, Vương Tề gọi cậu lại: “Tiểu Tạ.”

Cậu quay đầu nhìn Vương Tề.

Vương Tề nhấc mắt lên, tốc độ rất chậm, hỏi: “Cậu ngủ với em trai tôi? Cuối cùng còn đá nó?”

Tạ Trúc Tinh: “…”

Vương Tề lắc đầu một cái, đem đồ trong tay để xuống, đứng lên, nghiêm túc nói: “Như vậy không tốt lắm đâu.” thôi xong =)))

Buổi chiều, Tạ Trúc Tinh đúng hẹn đi đến đoàn làm phim, tránh không được bị đạo diễn cùng nhà sản xuất trách cứ vài câu, cậu đàng hoàng chân thành nhận lỗi, đã sắp bắt đầu chuẩn bị quay phim.

Kinh nghiệm diễn phim thần tượng của cậu rất phong phú, chỉ cần không quên từ, đẹp trai đúng chỗ, cơ bản là quay cái được luôn, làm người cũng biết ôn hòa, sẽ không gây phiền phức cho đoàn làm phim, càng không làm cho đạo diễn và nhà sản xuất bực bội.

Việc cậu đến muộn, cũng rất nhanh được bỏ qua.

Nhưng vị chuyên gia trang điểm trước đây cùng hợp tác với cậu thì rầu rĩ, Tạ Trúc Tinh hơn một năm nay đóng vai nam thứ một bộ phim thần tượng, gặp nhau quanh năm đương nhiên biết rõ mặt mũi thế nào, tình trạng da tốt, mặt cũng nhỏ, ngũ quan lập thể, môi hồng răng trắng, bình thường trang điểm cho cậu, cũng rất đơn giản, kẻ một chút lông mày, nhiều lắm là thêm chút son, cơ bản thế là xong, phấn tạo khối che khuyết điểm phấn má hồng mấy loại này xưa nay không cần dùng đến. Ngày hôm nay mặt cậu vẫn trắng, nhưng trắng đến không ổn, môi cũng chẳng còn tí màu máu nào, trang điểm xong, còn phải tô thêm chút son bóng.

Chuyên gia trang điểm quan tâm hỏi: “Tiểu Tạ, em có phải không được thoải mái chỗ nào hả?”

Cậu nói: “Không có chuyện gì, gần đây ăn kiêng, chắc là hơi thiếu máu.”

Ngày thứ 17 chia tay, quay xong phim, trước khi về nhà, trợ lý đưa cho cậu một đống lớn thư từ cùng quà tặng, đều do fans gửi đến công ty, trợ lý đã kiểm tra qua một lượt, không có đồ vật gì khả nghi và nguy hiểm.

Về đến nhà, chỉ có một mình cậu, ba mẹ cậu mấy hôm trước đã về quê, kết quả kiểm tra lại rất tốt, bác sĩ kê thêm đơn thuốc hỗ trợ, hai ông bà nhớ mấy chậu hoa trồng trong nhà cùng con mèo gửi nuôi ở nhà người thân, kiên trì muốn đi về.

Trước khi đi, hai người vẫn oán trách một câu: “Đến một chuyến cũng không gặp được người, thật đáng

tiếc.”

Cậu không biết nên giải thích thế nào, bó tay hết cách nên đành giả bộ không nghe thấy.

Tẩy trang tắm táp nước nóng xong, mệt mỏi do quay phim cả ngày giảm đi nhiều, mấy chỗ bị Vương Tề đá cho vài phát cũng không còn đau nữa, nhưng vẫn để lại dấu vết bầm tím chưa tan.

Cậu đem hai cái túi to chất đống thư từ quà tặng để trên giường, lấy ra xem kỹ.

Quà tặng chủ yếu là đồ ăn, quần áo và thú bông, còn có rất nhiều trang sức nhỏ, móc và ốp điện thoại, nhẫn, khuyên tai và dây chuyền, không nhất định đắt tiền, tuy nhiên có thể xem như mấy cô bé đó đều có tấm lòng tinh tế.

Thư từ rất đa dạng, có thổ lộ, nói phải gả cho cậu sinh khỉ nhỏ cho cậu, cũng có chửi rủa, nói thằng xấu trai này đừng trườn mặt ra ngoài nữa thì tốt quá nhanh nhanh flop đi, còn có thư hỏi cậu làm sao mới có thể lên làm minh tinh, có cần đi pttm không, có bị quy tắc ngầm không.

Cậu không sửa mặt, nhưng mà bị bao, Vương Siêu không phải đã nói “Cậu có ngày hôm nay đều dựa vào tôi” sao? Cũng đúng, không có Vương Siêu chọn cậu vào cái nhóm nhạc ‘chết non’ kia, cậu có khi không được debut, hiện tại chỉ có thể làm vũ công hoặc thầy dạy vũ đạo, không được làm thần tượng, không ra được đĩa nhạc, không được đóng phim truyền hình, mua không nổi căn nhà rách này, cũng sẽ không nhận được những món quà và thư.

Không có Vương Siêu, cậu không phải là cậu của bây giờ.

Nhưng mà không có Vương Siêu, cậu cũng không quay lại làm chính mình của trước kia được nữa.

Trước đây cậu đã nghĩ, nếu có thể hot, bao khổ sở ngày xưa từng nếm trải kể cũng đáng. Sau này cậu hot, cậu đã nghĩ, có thể cùng với Vương Siêu ở chung một chỗ, đời này đều rất đáng giá.

Muốn hot, là do lý tưởng nhân sinh. Muốn Vương Siêu, là do bản năng tình yêu thúc giục.

Cậu rất nhiều lần nghĩ tới, đến cùng cái nào mới quan trọng nhất, nhưng mỗi lần đều không có kết quả, suy nghĩ này giống như chẳng có ý nghĩa gì, kiểu như tay trái cùng tay phải cái nào cũng có tầm quan trọng riêng của nó.

Nhưng cậu làm thế nào cũng không nghĩ tới, có một ngày, tay phải của cậu lại muốn chặt đứt tay trái của cậu.

Cậu không muốn nghĩ nữa, tiếp tục xem mấy bức thư kia, nhìn thấy trong một đống phong thư đẹp đẽ, có một tấm thiệp trơ trọi, có rất ít fans sẽ gửi bưu thiếp.

Cậu đem tấm bưu thiếp kia rút ra, mặt trước là hình cung điện Potala thanh cao yên tĩnh, như một tòa thiên đường cao quý nhưng hiu quạnh.

Lật lại, chiếc bút dùng để viết chữ mặt bên trái hình như bị tắc, có mấy chỗ nét bút bị rời rạc.

Ngoại trừ địa chỉ công ty và tên của cậu, chỉ còn đúng một câu.

"Tạ Trúc Tinh, tôi yêu cậu."

Không có kí tên.

Kiểu chữ tròn vo, hầu như không có góc chữ, mỗi người nhìn thấy đều không tin, kẻ lớn lối ương ngạnh như vậy, tại sao chữ viết ra lại là cái kiểu đáng yêu này.

Mỗi lần nghe được mấy câu như thế, Tạ Trúc Tinh đều sẽ nghĩ, đó là do mấy người chưa từng thấy thôi, dáng vẻ khi hắn viết chữ càng đáng yêu hơn, giống một học sinh tiểu học, ngồi nghiêm túc, tư thế cầm bút tiêu chuẩn, mỗi một chữ đều phải chính xác đến từng nét, rất ít khi sai lỗi chính tả. Hắn từng đặc biệt ủ rũ nói với Tạ Trúc Tinh, đều do khi bé bị phụ huynh đánh thành phản xạ có điều kiện, lúc viết mà không cố gắng là lại cảm thấy mông đau.

Rất rất đáng yêu.

Hóa ra đi tới Tây Tạng, đi cùng với ai? Điều kiện trên đường khẳng định không tốt, có chỗ nào không vui không? Có bị say độ cao không? Nhìn dấu bưu điện thì đã 5 ngày trước, hiện tại đi đến chỗ nào rồi? Về Bắc Kinh chưa?

Ngày chia tay hôm ấy, rõ ràng tức đến chửi 'Bố *** mẹ mày', tại sao giờ còn nói yêu cậu.

Đồ đần này.

Cậu nằm ở trên giường, đem tấm bưu thiếp kia lật đi lật lại xem đi xem lại, xem đến tận khi tim dần dần cảm giác được đau đớn.

Sao mà cam lòng chia tay được?

Biết rõ Vương Siêu là một tên đần, có miệng lại vô tâm, biết rõ, Vương Siêu yêu cậu như thế.

Đúng vậy, cậu chính là ỷ vào việc Vương Siêu yêu mình.

Ỷ vào Vương Siêu yêu mình, biết Vương Siêu sẽ không nói nửa chữ với Vương Tề, sẽ không trả thù, thậm chí sẽ không ở trước mặt bất kỳ người nào nói tới việc bọn họ đã chia tay, thậm chí đợi mọi chuyện qua đi có khi còn mặt dày quay về cầu hòa hảo với cậu, vì lẽ ấy cậu mới dám trắng trợn không kiêng dè gì, nói ra mấy lời tàn nhẫn như thế với Vương Siêu.

Người người đều nói Vương Siêu không kháo phổ (đáng tin), nhưng một người lắm mồm như thế, xưa nay lại không truyền tin nhảm nhí, cũng không chém gió, trên đời này làm gì có người nào đáng tin hơn được hắn.

Người người đều nói Tạ Trúc Tinh cậu đáng tin lại thận trọng, nhưng chính cậu biết rõ nhất, tính tình cậu không được như thế, cả ngày đeo mặt nạ làm người hiền lành, kỳ thực mỗi bước đi đều có thể xem như tính từng li từng tí, cậu đương nhiên từng tính toán với Vương Siêu, nổi nóng lên còn nhằm hết vào Vương Siêu mà ăn vạ.

Cậu còn không nói được một câu tâm tình êm tai nào với Vương Siêu, một lần lãng mạn hay một cử chỉ lấy lòng cũng chưa từng làm vì Vương Siêu, đều chỉ nói mấy lời hung ác, thỉnh thoảng còn động tay động chân, đến ngay cả lúc ở trên giường cũng rất ít khi ôn nhu.

Tạ Trúc Tinh, mày mặt dày quá ha? Xưa nay không phải là mày nhẫn nhịn Vương Siêu, mà là Vương Siêu nhẫn nhịn mày.

Cậu đem bưu thiếp che trên mặt, thật giống như có thể mơ hồ cảm nhận được cao nguyên bao la rộng lớn.

Vấn đề kia, cậu rốt cục cũng có đáp án, theo đuổi lý tưởng có thể làm cho cậu sống càng tốt hơn, nhưng chỉ có tuân theo bản năng, cậu mới được coi như còn sống.

Cậu muốn đi tìm Vương Tề lần nữa, chịu ăn đòn thêm một trận, hỏi chút xem Vương Siêu lúc nào trở về.

Trở về nhanh một chút nhé.

Điện thoại đặt bên cạnh gối vang lên, cậu cẩn thận đặt tấm bưu thiếp sang một bên, cầm điện thoại di động, là một dãy số lạ, thuộc về Thạch Gia Trang tỉnh Hà Bắc, nhưng cũng không có dấu hiệu của điện thoại quấy rối hay quảng cáo lừa đảo.

Cậu nhận máy, chần chờ nói: “Alo?”

Bên kia chửi ngay một câu thô tục: “Tạ Trúc Tinh! Bố đệt tám đời tổ tông nhà mày!”

Cậu: “…”

Tám đời tổ tông nhà họ Tạ tức giận đến muốn đội mồ sống lại, thằng cháu chắt bất hiếu Tạ Trúc Tinh,

mày cao hứng cái gì?

[08]

Mắng một câu xong, Vương Siêu lập tức cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Hắn cũng biết mình đang sợ.

Hắn không muốn chửi nhau với Tạ Trúc Tinh một chút nào.

Hắn một mình lái xe rời đi, một mình đi xe đêm trên đường cao tốc, sáng ngày hôm sau về đến nhà.

Anh hai Vương Cẩm nhà hắn đang muốn ra cửa đi làm, nhìn thấy thế cả người hắn đều không ổn.

Hắn cũng biết mình vừa đen vừa ngốc lại vừa xấu, trên mặt nhưng vẫn cứ cố tỏ vẻ không thèm để ý mà lảm nhảm với Vương Cẩm.

Vương Cẩm hình như còn muốn hỏi hắn cái gì, nhưng cuối cùng lại không có hỏi.

Vừa hay là hắn cũng không muốn trả lời, hai ông anh trai đều tri kỷ như thế, thật tốt.

Vương Cẩm đi làm, hắn trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, lúc soi gương suýt chút nữa bị tự mình xấu phát khóc, tâm trạng muốn ngủ bù cũng không còn, mà căn bản là chả ngủ nổi.

Đời này hắn đều chưa từng xấu thế này, mẹ ruột nhìn thấy cũng phải đau lòng mà khóc lên.

Hắn nghĩ như thế, nên lập tức video call cho mẹ mình, nửa tháng không liên lạc, hắn cũng muốn tìm ma ma để làm nũng.

Video kết nối, trên màn hình điện thoại xuất hiện gương mặt của Vương ma ma, còn trang điểm, kiểu tóc cũng khác lần trước gặp, chắc hẳn chuẩn bị ra ngoài đi chơi, cái thói thích chưng diện của hắn đích xác là được di truyền từ mẫu hậu.

Vương Siêu đang ấp ủ tình cảm muốn làm nũng.

Vương ma ma nhìn chằm chằm một lúc, nghi ngờ nói: “Cậu là ai thế?”

Vương Siêu: “…” =)))))))

Hắn đối với mẹ mình bên kia điện thoại, khóc lên.

Mấy ngày sau đó, hắn cũng không chịu ra ngoài, ngoại trừ Vương Cẩm sống cùng một mái nhà, ai cũng không muốn gặp, hai cái điện thoại đều rút sim, xóa bỏ cả mấy app có khả năng gọi video như weixin với chim cánh cụt, mỗi ngày nằm lì trên giường lúc thì nghe nhạc, lúc thì chơi game.

Mãi cho đến tận buổi trưa năm hôm sau, Vương Cẩm từ bệnh viện gọi điện thoại về, nói mình bận việc không đi được, bảo hắn đến trường đón Ngạn Dung.

Ngạn Dung là người yêu của Vương Cẩm, một bé trai con lai rất đẹp, mới học lớp 10, tiếng Trung nói không lưu loát lắm, nên bị Vương Cẩm lừa gạt lên giường, Vương Cẩm là tên cầm thú. chuẩn =)))

Những điều này đều do Vương Siêu tự nghĩ thầm, hắn cũng không có nói cho ai biết.

Hắn nhịn mấy ngày rồi, đi ra ngoài hóng gió chút cũng được, thế là đeo kính râm đội mũ bóng chày, đi đón Ngạn Dung.

Cổng trường nhiều người như vậy, cũng không ai nhận ra hắn.

Hắn rất khó chịu.

Ngạn Dung mắt tỏa ánh sao nhìn hắn: "Màu da anh khốc quá! Em cũng muốn được như vậy!"

Hắn lại có chút vui vẻ: "Có thật không?"

Phù hợp thẩm mỹ dân Châu Âu là tất nhiên, gương mặt Âu Mĩ đang có xu hướng phát triển mà.

Ngạn Dung gật đầu, còn nói: "Nhưng mà không có tóc nhìn không ổn lắm, giống một quả trứng kho."

… Một quả trứng kho.

Nửa đêm tỉnh lại, hắn đi WC xuỵt xuỵt, xuỵt xong đi rửa tay, không cẩn thận lại nhìn thấy quả trứng kho vô cùng thê thảm trong gương.

Sau khi hắn debut, hot rất nhanh, nhưng anti-fan cũng đặc biệt nhiều, bọn họ ném đá hắn bằng cấp giả, giấy chứng nhận Piano và đàn Violin đều mua mà có, trong nhà căn bản là không có tiền, con nhà giàu gì đấy toàn nói điêu, hot được là nhờ do bị Lương Tỳ bao dưỡng.

Hắn không quan tâm chút nào, mấy chuyện này kiểu gì cũng sẽ nhanh biến mất.

Cái hắn không thể nhẫn nhịn chính là anti-fan ném đá tướng mạo hắn, nói hắn có xương gò má cao, hiện tại còn trẻ nên nhìn không rõ, qua mấy năm nữa nhất định sẽ xấu, lại còn pts ảnh hắn cho xấu đi, như người vượn Nguyên Mưu.

Hắn suýt chút nữa bị tấm ảnh kia làm cho tức chết, ở phần bình luận weibo cãi nhau với anti-fan, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, vừa đánh chữ vừa chửi bậy, Tạ Trúc Tinh khuyên vài câu không được, nên đem điện thoại của hắn vứt sang một bên, hắn đang muốn nổi giận, Tạ Trúc Tinh nói: "Anh cả người toàn tật xấu, nhưng khuôn mặt này không có xấu, đừng nghe bọn họ dọa linh tinh, anh có thể đẹp trai đến 80-90 tuổi ấy chứ, con cháu mấy anti-fan này đều tàn, anh cũng chưa tàn được."

Hắn được thổi phồng đến thỏa mãn, nói: "Lớn tuổi như thế rồi, dù không tàn cũng chẳng ai nhìn anh đâu."

Tạ Trúc Tinh trả lời hắn một câu: "Em nhìn anh."

Giờ còn chưa tới 70-80 tuổi, cũng đã không muốn nhìn, họ Tạ luôn nói điêu như thế.

Nhưng cái người trong gương này, đến chính hắn cũng không muốn nhìn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng mất ngủ, hiện tại lại thường xuyên không ngủ được, thế nhưng không muốn bật đèn, nhìn thấy cái bóng của mình cũng sẽ nhớ đến việc không còn tóc, trong lòng khó chịu đến không ngủ nổi, tắt đèn, nằm ở trên giường nghĩ đông nghĩ tây, nghĩ đi nghĩ lại thì trời đã sáng mất rồi.

Ấy nhưng hắn cũng không nhớ được là mình đã nghĩ những gì.

Đơn giản vẫn là Tạ… cảm tạ cuộc sống.

Hắn thích ăn tôm hùm đất cay, nhưng trước đây luôn ăn không đã nghiền, một là sợ béo, hai là sợ mọc mụn, làm thần tượng thật cmn phiền.

Hiện tại hắn có thể ăn thả ga, ăn mỗi ngày, ăn xong một suất lại gọi thêm một suất, dù sao shipper cũng không nhận ra được hắn.

Cầm thú Vương Cẩm và Tiểu Ngạn Dung không được ổn cho lắm, vừa đến cuối tuần là lại ở nhà ngược cờ hó FA, không cẩn thận cái là lại cho hắn ăn đầy miệng thức ăn cho chó đắng ngoét, cũng may chỉ có cuối tuần, nếu không những ngày tháng thế này làm sao mà sống qua nổi.

Có một ngày, hắn nghĩ mình quá lâu không xuất hiện trước mặt người khác, không nên để cho người ta hiểu lầm rằng hắn đã chết rồi, liền đem sim cũ lắp vào, gọi điện cho người đại diện.

Người đại diện ở bên kia rất nhanh đã khóc, cậu đi đâu vậy nha, có ổn không nha, tại sao lâu như thế không có tin tức nha, chúng tôi nhớ cậu sắp chết nha.

Hắn nghĩ, chó má.

Hắn và Tạ Trúc Tinh chung một người đại diện, phỏng chừng sớm đã biết chuyện hai người bọn họ chia tay, cái tên này chắc chắn sẽ không đứng về phía hắn, nói không chừng còn đang cao hứng vì Tạ Trúc Tinh rốt cục cũng tỉnh ngộ bỏ rơi hắn rồi ấy chứ, hắn đâu có được người khác yêu thích giống như Tạ Trúc Tinh.

Kỳ thực hắn vẫn luôn biết, ngoại trừ ba mẹ anh trai, căn bản là không ai yêu thích hắn.

Người đại diện nói: "Cậu nhanh tới công ty đi, ở chỗ tôi có cái quảng cáo, tuần trước vừa nhận cho cậu, có rất nhiều người tranh cướp, tôi thật vất vả lắm mới giành được đó."

Hắn không muốn đi, cũng không muốn quay quảng cáo, người đại diện nói tiếp: "Nếu cậu không đến, tôi để cho Tiểu Tạ đó."

Đệt, dựa vào cái méo gì mà cho tên đó?

Vương Siêu liền đi tới.

Trước đó đã hẹn với Vương Cẩm buổi tối cùng nhau ăn cơm, Vương Cẩm bảo hắn mang Ngạn Dung đi cùng, hiện tại đi một chuyến đến công ty, vòng trở lại đón Ngạn Dung nhất định là không kịp, hắn liền trực tiếp mang Ngạn Dung theo đến công ty.

Đến cửa công ty, hắn lại liều chết – dây dưa – kiên quyết – kéo dài thời gian – dụ dỗ Ngạn Dung đi vào cùng hắn.

Hắn không muốn đi một mình, hắn sợ người khác nhìn thấy hắn.

Ngạn Dung đẹp hơn hắn rất nhiều, đều nhìn hết Ngạn Dung, sẽ không ai nhìn hắn.

Đến cửa phòng làm việc của người đại diện, hắn để Ngạn Dung chờ mình ở bên ngoài, tự mình đi vào.

Người đại diện: "…"

Hắn giả vờ ung dung nói: "Đi nhuộm da, hiệu quả cũng không tệ lắm."

Người đại diện: "…"

Hắn xị mặt xuống, hỏi: "Quảng cáo cái gì thế?"

Người đại diện nhìn hắn: "… Dầu gội đầu."

Quảng cáo không được, hắn liền đi ra gọi Ngạn Dung rời đi.

Trở lại xe, hắn vừa muốn đạp cần ga, lại nghe thấy Ngạn Dung nhỏ giọng nói: "Vừa nãy hình như em nhìn thấy bạn trai cũ của anh."

Hắn giẫm một phát lên chân côn, rẽ lung rẽ tung phóng ra ngoài.

Vương Siêu rất nhanh hồi phục tinh thần, nhanh chóng đem chân thả lỏng ra.

Ngạn Dung đại khái bị dọa sợ rồi, mặt trắng bệch.

Hắn miễn cưỡng cười cợt, nói: "Hắn đẹp trai chứ? Anh đã bảo hắn rất đẹp trai mà lại."

Tạ Trúc Tinh thật sự rất đẹp trai, tại sao đến cả hình dáng lông mày của Tạ Trúc Tinh hắn cũng đều nhớ rõ rõ ràng ràng chứ.

Hắn đột nhiên nhớ tới khi còn bé học kéo đàn Violin, lười không muốn học nên trốn, vác cây vĩ cầm ở bên ngoài chơi đến tối mịt mới về nhà, vừa vào cửa đã bị bố hắn đá cho một cước vào đầu gối, 'phịch' một tiếng quỳ xuống, bố hắn dùng chổi lông gà vụt hắn, hắn ban đầu còn khóc lóc xin tha gọi mẹ tới cứu mình, ngày đó vừa lúc mẹ hắn không có nhà, hắn gào khóc gào khóc, rồi nằm trên mặt đất bất động, cũng không khóc nữa.

Hắn nhận ra được, hắn có tiếp tục khóc lóc xin tha, cũng không được.

Hắn đã lớn rồi, cũng sẽ không bao giờ trốn học nữa, tại sao còn phải trải qua cảm giác tuyệt vọng này.

Như một cơn sóng lớn đánh mạnh vào đá ngầm, đau đến đòi mạng, nhưng lại không tránh thoát được, chỉ có thể đứng ngốc ở đó để bị đánh, từng đợt lại từng đợt.

75. Chương 75: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 05]

[09]

Nhận được điện thoại của người đại diện, Tạ Trúc Tinh vội vàng xin đạo diễn nghỉ, nói có việc phải về công ty, cậu nhìn ra được đạo diễn rất không vui, nhưng cậu hiện tại cũng bất chấp hết.

Sau khi nhận được tấm bưu thiếp kia, cậu lại đi tìm Vương Tề, nhưng không gặp, đi tới đó 2 lần, Vương Tề đều không gặp cậu.

Cậu trước đây từng đi đến căn biệt thự nhỏ kia của nhà họ Vương, dựa theo trí nhớ tìm tới đó, cách hàng rào nhìn vào, trong sân không có xe của Vương Siêu, trong nhà cũng không giống đang có người, cậu đợi đến trời tối, trốn ở một bên, chỉ nhìn thấy Vương Cẩm tan làm trở về.

Cậu gọi rất nhiều lần vào điện thoại của Vương Siêu, nhưng luôn luôn tắt máy.

Cậu không biết Vương Siêu ở nơi nào, chẳng lẽ còn chưa từ Tây Tạng trở về?

Vừa nãy người đại diện gấp gáp vội vàng gọi điện thoại đến, bảo cậu nhanh nhanh trở lại công ty một chút, nói rằng Vương Siêu một lúc nữa cũng sẽ tới.

Cậu đang cầm kịch bản, bỗng chốc đứng phắt lên, kịch bản rơi xuống đất.

Cậu ngay cả nói cũng nói không liền mạch: "Hắn, hắn cái gì, hắn trở về lúc nào?"

Người đại diện nói: "Cậu ta nói về đã gần tuần nay rồi, anh gọi tới công ty, cậu ta còn không muốn đến cơ đấy, anh phải kích để rằng nếu cậu không đến anh liền đem quảng cáo dầu gội đầu giao cho Tiểu Tạ, thế là cậu ta ngay lập tức đồng ý sẽ tới. Em nhanh lên chút đến đây đi, đến rồi anh có thể giúp em đem chuyện lần trước bị chụp trộm giải thích cho rõ ràng."

Trên đường trở lại công ty, trong lòng Tạ Trúc Tinh loạn tùng phèo cả lên.

Lấy cái tính ngày thường của Vương Siêu, mỗi lần cãi nhau, dù cho lúc đó vừa ồn ào vừa hung dữ, nhưng không được mấy ngày, sẽ lại như không có chuyện gì chạy đến tìm cậu, hoặc là "Em mời anh ăn cơm đi", hoặc là "Nhàn phát ngán, đến chịch nào". Lần này chắc tức giận quá, mất tích nửa tháng, chạy đi Tây Tạng chơi, nhưng đến cùng vẫn gửi bưu thiếp về cho cậu.

Về cũng đã gần một tuần rồi, tại sao lại không đến tìm cậu?

Tấm bưu thiếp kia.

Cậu đem đặt nó bên cạnh gối, mỗi ngày trước khi ngủ đều sẽ nhìn một lúc, nhìn đến mềm lòng, nhìn đến hai mắt cay cay, trong lòng tràn đầy chờ mong Vương Siêu trở về, bọn họ phải cùng nhau cố gắng, không được tiếp tục cãi nhau nữa.

Nhưng mà hiện tại, cậu đột nhiên sợ hãi rất nhiều, câu "Tôi yêu cậu" kia thật sự là một câu tỏ tình sao?

Có thể hay không, chỉ là một câu từ biệt.

Đến công ty, trong lúc chờ thang máy, gặp phải một nữ nhân viên, trong tay đang ôm một thùng đồ dùng văn phòng phẩm, nhìn có vẻ rất nặng, cậu liền đưa tay đỡ lấy, còn giúp ấn số tầng, hỏi: "Cô lên tầng mấy?"

Cô gái kia vừa thẹn thùng vừa khẩn trương nói số tầng, còn nói: "Ừmm, thật ra em là Tiểu Băng Khối." (viên đá nhỏ)

"Tiểu Băng Khối" là tên fandom nhóm nhạc trước đây của bọn họ.

NOTE: Tên nhóm nhạc trước đây của Vương Siêu (Leo) và Tạ Trúc Tinh (Tomas) là ICE DREAM. Thế nên tên fandom là Tiểu Băng Khối = viên đá nhỏ =)))

Cậu không thể làm gì khác hơn là khách khí cười cười, tỏ vẻ cảm ơn, hiện giờ tâm tư cậu quá rối loạn, không có cách nào nhiệt tình như những lúc bình thường.

Cô gái nhỏ kia vui vẻ nói: "Ngày hôm nay em thật sự quá may mắn, vừa nãy nhìn thấy Leo, hiện tại lại gặp được anh."

Leo là nghệ danh của Vương Siêu dùng khi còn trong nhóm nhạc.

"Leo đến cùng một cậu bé con lai cực kỳ đáng yêu, không biết có phải là nghệ sĩ mới của công ty không nữa, Leo đối xử với cậu bé đó rất tốt, giống như anh trai lớn đối tốt với em trai vậy đó, cảm giác như Leo đã trưởng thành rồi, cũng đã bắt đầu biết cưng đàn em."

Cậu bé con lai cực kỳ đáng yêu.

Có thể đáng yêu bao nhiêu chứ?

Ra khỏi thang máy, Tạ Trúc Tinh đi thẳng đến văn phòng người đại diện, bước chân rất nhanh, giống như nhịp tim lúc này của cậu.

Trước cửa văn phòng có một hàng ghế sofa, một cậu bé trai ngồi đó, làn da trắng, mặt đẹp, mắt to, còn là màu xanh lam nữa.

… Đúng là đáng yêu.

Vừa nhìn dáng vẻ đã thấy ngay vừa biết điều lại rất nghe lời.

Bé trai hiếu kỳ đánh giá cậu, Tạ Trúc Tinh nghẹn cả họng, nghiêng đầu qua chỗ khác làm bộ tình cờ đi ngang qua, thẳng một mạch đi qua văn phòng người đại diện, thẳng đến tận nhà vệ sinh ở cuối hành lang.

Đây không phải là người mới của công ty, nếu thật sự có người mới nhan sắc đến trình độ này, công ty còn lâu mới nỡ giấu giếm.

Vương Siêu mang đến, từ chỗ nào mang đến?

Đã về Bắc Kinh cả tuần, không liên lạc với ai, đã vội vàng đi cưng bé trai này?

Cậu nghĩ tới mấy hình ảnh không nên nghĩ, nguyên vại dấm chua dội thẳng xuống đầu, đem chính mình chua đến tim gan phèo phổi đều không ổn.

Cậu cũng không phải chưa từng yêu người khác, nhưng từ khi yêu Vương Siêu, không biết tại sao máu ghen lại lớn đến như vậy.

Trước đây cậu và Vương Siêu cãi nhau, 10 lần thì đến 8 lần là bởi vì Vương Siêu ghẹo gái, Vương Siêu từ nhỏ đã có một thói xấu, nhìn thấy cô nào xinh đẹp là muốn trêu, không trêu là cả người liền khó chịu, cậu sốt ruột, bỏ cả mặt mũi mắng người cũng không có tác dụng, vậy là bắt đầu động thủ, Vương Siêu ghẹo một lần cậu đánh một lần. Sau đó, Vương Siêu cũng bất tri bất giác bắt đầu sửa đổi.

Vương Siêu đã vì cậu mà sửa đổi.

Cậu bé con lai kia có khi đúng là người mới thật.

Cậu rửa tay một cái rồi đi ra, quay trở lại, chờ đến gần, phát hiện ghế sofa trước cửa không có ai.

Cậu vốn đang định tỏ vẻ vừa đẹp trai vừa khí chất trước mặt bé trai kia một chút, lúc đi rõ là ung dung nhàn nhã, giờ thì ung dung chả nổi, co giò chạy đến, cửa cũng không nhớ mà gõ, trực tiếp mở ra.

Không biết người đại diện gặp chuyện gì, trên mặt phải gọi là đau đớn vô cùng tận, nhìn thấy cậu, chỉ chỉ bên ngoài, vẻ mặt phức tạp nói: “Mới vừa đi đó, còn có thể đuổi kịp.”

Cậu xoay người chạy về phía thang máy ở bên kia, mơ hồ nghe thấy người đại diện ở phía sau bồi thêm một câu: “Cậu ta không giống như trước kia! Em phải chuẩn bị tâm lý đó!”

Không giống trước kia? Cái gì không giống trước kia? Hắn thay đổi sao? Thay đổi chỗ nào?

Về một tuần rồi cũng không xuất hiện, đúng là không giống trước kia, lẽ nào thật sự thay đổi rồi?

Sao có thể thay đổi được?

Không thể thay đổi, không được thay đổi!

Cậu không đuổi kịp, khi đến chỗ bãi, xe Vương Siêu đã chạy rồi.

Cậu gọi điện cho Vương Siêu, vẫn đang tắt máy, tắt máy, tắt máy.

Cậu đi tới nhà họ Vương, cổng lớn khóa chặt, trong sân cũng không có cái xe nào.

Đạo diễn và nhà sản xuất liên tục gọi điện đến, giục cậu quay lại đoàn phim, cậu không thể làm gì khác đành đi trước.

Sau đấy cậu liên lạc với người đại diện, người đại diện mới nói cho cậu: "Vương Siêu phơi nắng đen như Cổ Thiên Lạc ấy."

Cậu nói: "Tây Tạng tia cực tím mạnh như vậy, phơi đen là chuyện bình thường, đen cũng đâu có sao, Cổ Thiên Lạc không phải cũng rất đẹp trai à."

Người đại diện nói: "Còn để đầu trọc."

Tạ Trúc Tinh không thốt nên lời.

Vương Siêu đặc biệt yêu thích mái tóc của mình, thường xuyên thay đổi kiểu tóc mới, sau đó đỏm dáng chụp tự sướng đăng weibo, fans cuồng còn phong hắn là Vua Tóc.

Vua Tóc cái beep gì, mỗi ngày tắm xong cũng không thèm sấy, trên đầu nước còn nhỏ giọt, đã muốn lăn lên giường ngủ, lần nào cũng làm ẩm hết gối, Tạ Trúc Tinh lôi hắn dậy bắt phải sấy khô, hắn lại không chịu làm, hai người xô đẩy một lúc là xô lăn tới cùng.

Tóc nhỏ giọt tí tách, cả người toàn mồ hôi, toàn thân đều ướt nhẹp, Vương Siêu bị chịch đến cao trào, thực sự là nhìn đẹp muốn chết.

Bên này tiến độ quay phim thần tượng rất căng, ban ngày Tạ Trúc Tinh hoàn toàn không có thời gian, nửa đêm xong việc lại mò đến nhà họ Vương, cửa nẻo của căn biệt thự nhỏ kia hết thảy đều đã tắt đèn.

Đi đến lần thứ ba, bị bảo an coi như ăn trộm đến tìm hiểu địa bàn, ngăn lại gặng hỏi một trận, may đang buổi tối ánh sáng không đủ, không có nhận ra cậu.

Cậu từ đầu đến cuối đều không liên lạc được với Vương Siêu, cũng chưa từng nhìn thấy người.

Mấy ngày sau, người đại diện thông báo cho cậu: "Anh khuyên can đủ đường, Vương Siêu mới chịu đồng ý đi đến đài truyền hình quay gameshow, là tối nay đó, muốn quay xong chắc chắn phải mất mấy tiếng, em xong việc liền đến ngay đài truyền hình, nhất định có thể tóm được cậu ta."

Cả ngày tâm trí cậu đều không yên, lời thoại cũng toàn đọc sai, lúc lôi kéo tay nữ chính nói lời lãng mạn tâm tình, cậu lại đọc ra nội dung kế tiếp, đến đoạn giúp nữ chính chỉnh tóc tai, kết quả vừa ra tay, đem tóc mái giả của nữ chính giật xuống, làm lộ ra viền mái cao thưa mà nữ chính cố gắng che giấu.

Cậu khẩn thiết áy náy nói xin lỗi nữ chính nửa ngày, còn bị đạo diễn đen mặt mắng: "Tiểu Tạ, cậu làm sao thế hả, không phải xin nghỉ về sớm, cũng là không tập trung đóng phim, cậu có phải thấy mình đã là đại minh tinh rồi, nên không cần làm tốt nữa chứ gì?"

Con người nhiều lúc là vậy, một người phiền toái thường xuyên phạm sai lầm, mọi người sẽ không cảm thấy gì, ngược lại nếu như là một người chưa từng phạm sai lầm, một khi đã sai, mọi người sẽ đều cảm thấy, đây là làm sao, cố tình hả, anh rõ ràng không phải là người như thế.

Thật vất vả mới quay xong, cậu lập tức đi tới đài truyền hình.

Vừa lúc, tổ quay chương trình gameshow kia đang ngồi nghỉ ở giữa sân.

[10]

Vương Siêu ngồi một mình trong phòng nghỉ sau khán đài, đội mũ bóng chày, cầm quả táo gặm rôm rốp rôm rốp, ăn nhiều hoa quả sẽ trắng nhanh.

Ngày hôm nay nhắm mắt đến quay chương trình, vừa mới cùng vài vị khách mời khác gặp mặt, hắn liền hối hận rồi, khi chờ đến giờ quay, hắn hầu như từ đầu đến cuối đều cúi đầu, cũng không hé răng nói chuyện câu nào.

Ánh mắt của mọi người dường như đều đang hỏi "Anh tại sao lại tàn thành thế này".

Hắn nên nằm chết dí ở nhà mới phải, đến quay tiết mục làm méo gì, thật cmn xấu hổ.

Hắn nổi danh là một tên thiếu gia xấu tính, cũng không ai đến làm phiền hắn, một gian phòng nghỉ lớn như vậy, chỉ có một mình hắn, tiếng gặm táo to và rõ vô cùng.

Có người gõ gõ cửa, hắn cảm thấy chắc hẳn người bên tổ đạo diễn đến tìm mình để đưa kịch bản đối đáp nửa màn sau, nói câu: "Vào đi."

Cửa mở, một người đi vào.

Hắn vừa gặm táo vừa quay đầu lại, quả táo đột nhiên cứng đến không cắn nổi, suýt chút nữa thì hắn rụng cả răng.

Vương Siêu 'vèo' một phát đứng lên, cúi đầu muốn đi ra ngoài, lúc sượt ngang qua Tạ Trúc Tinh thì cánh tay bị kéo lại.

Vương Siêu cũng không nhìn cậu, đem mặt quay qua một bên, nói: "Buông ra."

Tạ Trúc Tinh nói: "Anh muốn đi đâu?"

Vương Siêu không đáp lời, hắn có chút nôn nóng, dùng sức muốn hất ra, ngoan cố không chịu nhìn thẳng vào đối phương, bị người khác nhìn thấy mình vừa đen vừa ngốc dáng vẻ chật vật, hắn nhiều lắm là khó thở, nhưng nếu bị Tạ Trúc Tinh nhìn thấy, hắn nghĩ muốn chết.

Tạ Trúc Tinh nhưng càng tóm tay hắn chặt hơn, nói: "Em tới tìm anh đó."

Vương Siêu mắng: "Đờ mờ đéo quan tâm tìm ai, buông bố mày ra!"

Tạ Trúc Tinh đột nhiên dùng sức nắm tay hắn, hắn cảm thấy đau, cho rằng lại muốn động thủ, đang tính quyết tâm đánh nhau một trận, lại nghe thấy Tạ Trúc Tinh kêu một tiếng: "Bố."

Vương Siêu: "..."

Hắn ngồi lại trên ghế sofa, Tạ Trúc Tinh chuyển một cái ghế ra ngồi đối diện hắn, hai người cách nhau khoảng một thước, Vương Siêu nhìn cửa, Tạ Trúc Tinh nhìn Vương Siêu.

Hắn nghi hoặc nghĩ, vừa nãy họ Tạ gọi mình là bố? Gọi thật hở? Vì sao nha.

Tạ Trúc Tinh hỏi hắn: "Anh trở về khi nào?"

Vương Siêu không lên tiếng, không muốn trả lời.

Tạ Trúc Tinh nói tiếp: "Em nhận được bưu thiếp của anh."

Vương Siêu cắn răng, hắn lúc trước không có ký bưu thiếp, cho rằng tám phần mười sẽ bị thất lạc, Vương Cẩm còn chưa nhận được kìa, bưu chính Trung Quốc thật cmn vô lý, chỗ cần gửi không gửi, chỗ không cần gửi lại gửi đến, biết thế nên viết một câu thô tục.

Tạ Trúc Tinh lại giải thích vụ lần trước: “Buổi tối hôm ấy nhà họ Hạm mở tiệc, rất nhiều người, em chỉ là một trong số khách mời thôi, căn bản không giống như bên truyền thông nói đâu, sau đấy em cùng cô ấy cũng không có nói chuyện.”

Vương Siêu thế nhưng nhớ đến cái buổi lễ trao giải phim truyền hình, không nhịn được: “Ha ha.”

Tạ Trúc Tinh nhíu nhíu mày, nói: “Anh quậy hỏng phim điện ảnh của em, em giận điên người, mới cố ý nói mấy câu khó nghe với anh, thật sự không phải vì Vu Hạm.”

Không đề cập đến phim điện ảnh còn đỡ, nhắc đến rồi Vương Siêu càng ha ha, hai người bọn họ chia tay đcm chỉ vì hắn phá một bộ phim điện ảnh, nói cho cùng Tạ Trúc Tinh chính là quan tâm sự nghiệp diễn xuất hơn, có coi hắn là cái lờ gì?

Hắn cũng quên luôn việc mình vừa đen vừa trọc, liếc mắt nhìn Tạ Trúc Tinh, nói: “Cho dù tôi không nhúng tay vào, cậu có diễn đi chăng nữa, thì thế nào? Sao người ta không tìm hạng nhất, lại tìm cậu? Tại vì diễn vai người qua đường, không cần tốn nhiều tiền để tìm diễn viên hạng nhất, cậu không biết bản thân mình rẻ lắm à? Cậu tưởng là mình trâu bò lắm chắc? Trâu bò mà còn phải diễn mấy bộ phim thần tượng như ***.”

Hắn trước đây miệng tiện, thi thoảng cũng đá xoáy Tạ Trúc Tinh, nhưng bình thường chỉ vì nghèo hoặc keo, xưa nay chưa từng ném đá mấy thứ thuộc phương diện giọng hát, vũ đạo, kỹ năng diễn xuất.

Dù miệng tiện nhưng vẫn còn biết điểm dừng.

Tạ Trúc Tinh sắc mặt khó coi, nói: “Anh không thể nói năng cẩn thận sao?”

Vương Siêu nói xong thật ra cũng có hơi hối hận, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Không thích nghe thì cút.”

Tạ Trúc Tinh đứng lên.

Vương Siêu trong lòng lại trầm xuống, muốn cút thật sao?

Tạ Trúc Tinh nghiến răng nghiến lợi nói: “Lưỡi anh nên cắt ném cho chó gặm.”

Vương Siêu còn muốn ăn nói ngang ngạnh: “Con mẹ cậu…”

Tạ Trúc Tinh bước hai bước đến, bóp mặt hắn, đem hắn từ trên ghế sofa kéo lên, trực tiếp cắn vào mỏ hắn, tàn nhẫn hôn hắn.

Mũ bóng chày của Vương Siêu rơi mất, khuôn mặt đau muốn chết, miệng cũng đau muốn chết, đẩy vai Tạ

Trúc Tinh, hàm hàm hồ hồ còn muốn mắng: “Cút đi, tao đệt mẹ mày…”

Tạ Trúc Tinh buông hắn ra, giơ tay tát một cái.

Hắn bị đánh đến ngu người, sửng sốt chốc lát mới căm tức nhìn Tạ Trúc Tinh.

Tạ Trúc Tinh nói: “Hai lần rồi, anh thử đệt mẹ tôi lần thứ ba thử xem.”

Vương Siêu ngậm miệng lại.

Tạ Trúc Tinh lại xoa xoa bên mặt bị đánh sưng đỏ của hắn, tiện thể sờ sờ đầu trọc của hắn, mọc ra ngăn ngắn, có chút ráp tay.

Vương Siêu né tránh, nói: “Nói láo, đâu ra hai lần? Mỗi lần này.”

Tạ Trúc Tinh nói: “Ngày anh từ nhà chúng ta rời đi.”

Vương Siêu suy nghĩ một chút, ngày đó hắn đụng vào tường, chửi cái tường (qiáng) chứ không phải mẹ (niáng).

Hắn cũng không nói gì, hai lần thì hai lần.

Cửa lại bị gõ gõ, lần này thật sự là người bên tổ đạo diễn, đứng sau cửa gọi Vương Siêu ra quay chương trình.

Tạ Trúc Tinh đem mũ bóng chày đội cho hắn, nói: “Anh đi đi, em ở chỗ này chờ anh.”

Vương Siêu tự mình chỉnh chỉnh lại mũ, khó chịu nói: “Chờ tôi làm gì?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Dẫn anh về nhà.”

Vương Siêu xoay người chạy ra ngoài.

Hắn sướng đến phát rồ luôn, bước đi như mang theo gió, lúc quay chương trình, hắn nói cũng nhiều hơn, cười cũng nhiều hơn, mấy vị khách mời khác vô tình nói đến việc hắn phơi đen, hắn cũng rộng lượng tiếp thu.

Đang quay, hắn đột nhiên lại không cười nổi nữa.

Hắn cảm thấy mình có chút ti tiện.

Lúc chia tay, hắn gần như là bị đuổi ra ngoài, hiện tại Tạ Trúc Tinh nói "Dẫn anh về nhà", hắn đã lại cảm thấy kia là nhà mình.

Chạy đến Tây Tạng một chuyến, đem chính mình dằn vặt thành cái dạng vừa xấu vừa ngu này, hiện tại Tạ Trúc Tinh đến tìm hắn, tùy tiện giải thích, hôn hắn một cái, vả hắn thêm một phát, hắn đã lại vui mừng như kiểu chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Mày thật có thể bịt tai cả đời không? Lần sau lại không cẩn thận thả tay ra, vẫn sẽ nghe thấy nhỉ.

Hắn sợ nghe thấy, cái chuông mà hắn muốn, không thật sự muốn hắn.

76. Chương 76: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 06]

[11]

Tạ Trúc Tinh ở trong phòng nghỉ đợi người, vừa chờ vừa nghĩ đến dáng vẻ của Vương Siêu, liền không nhịn được cười.

Trên bàn đặt nửa quả táo ban nãy Vương Siêu đang gặm dở, cậu cầm lên ăn, rất ngọt.

Vương Siêu lớn lên rất ưa nhìn, trước đây lúc còn trắng đẹp thì không nói, hiện tại phơi thành thế này, tóc cũng không còn, nhưng vẫn cứ đẹp trai, chỉ là nhìn không thông minh, dáng vẻ thấy thế nào cũng trông rất ngu. Nhưng cậu lại gọi đứa ngu như thế một tiếng 'bố', đúng là trúng tà mà.

Cái miệng ấy, một khi đã tiện là làm người ta hận không thể xé rách nó, khi đến đây đã nghĩ phải cố gắng nói chuyện cho tốt nói chuyện cho khéo, ấy nhưng chờ Vương Siêu mở miệng ra một cái, căn bản là không sao nói chuyện được, cuối cùng vẫn không nhịn được cho ăn cái tát, nhìn dáng vẻ kia có lẽ đã nhớ kỹ, sau này có chửi bậy cũng không được đem bố mẹ ra.

Vương Siêu thực ra vẫn rất biết nghe lời.

Cậu có chút hối hận, cậu đã dùng sức, có phải vừa nãy ra tay quá nặng rồi không? Tát Vương Siêu đần cả ra. Chờ tối về, phải bảo Vương Siêu tát lại, còn cho tát thêm mấy cái, nếu không đại thiếu gia ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại không thoải mái, ức chế đến mức chỉ có thể trả thù cậu trong mơ.

Trước đây có một đoạn thời gian Vương Siêu đi vùng khác biểu diễn, cùng song ca với một cô ca sĩ, biểu diễn xong quay về khách sạn được bên bầu show sắp xếp, bị phóng viên chụp được cảnh hai người đang ôm

ôm trước cửa khách sạn. Lúc quay về Bắc Kinh, Vương Siêu bị cậu tàn nhẫn đấm cho một cái, kết quả hôm sau mới biết được là do bên phía cô ca sĩ kia muốn mượn độ hot của Vương Siêu để tạo CP. Tối đến cậu về nhà chuẩn bị xin lỗi, thấy Vương Siêu đang cong tớn mông lên ngủ, một bên ngủ một bên đẩy eo, trong miệng còn đang mắng nhỏ, Tạ Trúc Tinh anh chịch chết em.

Mấy ngày nay cậu vẫn luôn không nghỉ ngơi tốt, đóng phim hỏng nhiều lần, tìm không được Vương Siêu cũng làm cậu mệt mỏi, vốn là định vừa chờ vừa tranh thủ đánh một giấc, nhưng lúc này đây càng nghĩ lại càng tỉnh, nghĩ đến đợi thêm lúc nữa là hai người có thể cùng nhau về nhà, chút xíu buồn ngủ cũng không có, một mình ngồi trong phòng nghỉ lúc thì nghĩ nghĩ, lúc lại cười cười.

Nhưng đợi đến gần 12h, Vương Siêu cũng chưa có trở lại.

Cậu đi ra ngoài nhìn thử, phát hiện đã quay xong, công nhân viên đều đang thu dọn thiết bị, cậu kéo đạo diễn chương trình lại hỏi thăm, đối phương vừa nhìn thấy là cậu, vội vàng móc điện thoại di động ra trước hết chụp chung một tấm, chụp xong mới nói: “Mấy vị khách mời quay xong là đi luôn. Vương Siêu? Hình như là người đi đầu tiên.”

Vương Siêu lại chạy, rõ ràng đã nói xong việc muốn cùng nhau về nhà.

Cậu gọi điện thoại cho Vương Siêu, rốt cục cũng không còn tắt máy, vang lên 52 giây, Vương Siêu mới nhận điện.

Cậu hỏi: “Anh đang ở chỗ nào?”

Vương Siêu nói: “Trên đường về nhà.”

Cậu lại hỏi: “Về nhà nào?”

Vương Siêu nói: “Nhà tôi.”

Cậu nghẹn họng, không biết nên nói cái gì nữa, âm thanh của Vương Siêu mà cậu đang nghe, giọng điệu không còn giống Vương Siêu nữa, Vương Siêu có thể hung dữ với cậu, cũng có thể tiện hề hề với cậu, nhưng sẽ không lạnh như băng thế này.

Vương Siêu nói: “Không còn chuyện gì là tôi cúp đấy.”

Nói thì nói vậy, nhưng không đợi cậu nói thêm câu gì, đã cúp luôn.

Cậu gọi lại, Vương Siêu cũng không nhận điện nữa.

Đây là làm sao?

Cậu không hiểu, cậu đã giải thích là không có quan hệ gì với cô minh tinh kia, cũng không để ý chuyện Vương Siêu quậy hỏng cơ hội đóng phim điện ảnh của cậu. Cậu cho rằng bọn họ đã hòa hảo rồi.

Nhưng Vương Siêu đây là ý gì?

Không chịu nghe điện thoại, cậu hết cách đành gửi tin nhắn đến, hỏi: "Có phải ban nãy đánh đau anh không?"

Vương Siêu không trả lời. Cậu lại nhắn: "Vừa rồi quay chương trình xảy ra chuyện không vui?"

Vẫn không nhắn lại. Cậu nghĩ, đều không phải, vậy trong khoảng thời gian tách ra này, có cái gì đã thay đổi?

Cậu nghĩ rất lâu, mới chậm rãi gõ một hàng chữ gửi đi: "Nghe nói anh dẫn một bé trai con lai đến công ty, nó là ai?"

Sau một lát, cậu cho rằng Vương Siêu vẫn không để ý đến mình, đang muốn nhắn thêm một tin, thì nhận được trả lời của Vương Siêu.

"Là mẹ mày."

[12]

Vương Siêu trả lời xong, liền đem điện thoại ném ra ngoài cửa sổ xe, chiếc điện thoại di động kia rất nhanh đã bị dòng xe cộ cán cho nát thành từng mảnh vụn.

Hắn giờ chỉ cảm thấy tim gan nguội lạnh mà thôi, hắn đã tiện đến mức độ này, Tạ Trúc Tinh vẫn còn hoài nghi hắn ở bên ngoài bao một bé trai.

"Nghe nói" hắn dẫn một bé trai đến công ty? Có thể nghe nói mấy cái này, thế sao xưa nay lại không bao giờ nghe hắn? Có thể nghe thấy lời thô tục hắn văng ra, một câu đệt mẹ mày đã cho ăn nguyên phát tát. Thế khi hắn nói tôi yêu cậu, sao lại không thể cho hắn một cái hôn moah moah?

Vừa nãy quay xong chương trình, hắn liền chạy khỏi đài truyền hình, hắn không muốn trở về với Tạ Trúc Tinh, cũng không muốn cùng Tạ Trúc Tinh hòa hảo.

Nhưng hắn cũng không dám nói mấy lời này thẳng mặt Tạ Trúc Tinh, không phải sợ bị đánh, Tạ Trúc Tinh đánh hắn còn lâu mới đau bằng bố và anh trai đánh hắn, hắn là sợ mình không nói ra được, cũng sợ

nói ra khỏi mồm lại thay đổi, mỗi lần đối diện Tạ Trúc Tinh, hắn đều không nhịn được chọn mấy lời khó nghe nhất mà nói.

Từ cái ngày ngắm trúng Tạ Trúc Tinh ấy, hắn đã đặc biệt thích chọc cho người ta phát cáu, ngay trước mặt quyến rũ gái, còn cố ý nói mấy câu khó nghe làm người ta tức muốn ói máu, cái loại tâm lý này giống hệt như khi còn nhỏ, nếu mà thích bé gái nào, là phải giựt bím tóc.

Hắn sợ Tạ Trúc Tinh không để ý đến mình, không đem mình đặt ở trong lòng.

Chỉ tiếc rằng hắn dù mỗi ngày đều thiếu đánh cầu quan tâm như vậy, nhưng trong lòng Tạ Trúc Tinh, vẫn chỉ có sự nghiệp diễn xuất, cmn còn không tiếc bán mình cầu vinh, đã lên giường hắn rồi, còn bám cả nữ minh tinh.

Hắn họ Vương ( ), nữ minh tinh họ Vu ( ), khác nhau có một nét bút, lần sau Tạ Trúc Tinh sẽ tìm một người họ Nhị ( ) sao? (nhị = ngu)

Ha ha ha.

Buồn cười cái rắm, toàn thế giới hắn là thằng ngu nhất, còn đéo mặt mũi mà cười.

Gào khóc trở về nhà, gọi một suất tôm hùm cay chén ngay đêm đó, vừa khóc vừa ăn.

Hắn không biết mình nên làm gì, không có Tạ Trúc Tinh hắn không sống nổi, nhưng bảo hắn trở về tiếp tục bịt chặt tai mà sống, hắn lại không muốn.

Hắn hối hận, hắn không nên thông minh đột xuất, cứ làm kẻ ngốc như trước đây thì tốt quá rồi, cái gì cũng không biết, cứ cho rằng Tạ Trúc Tinh thật sự bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai của mình, thật là tốt biết bao.

Ăn xong đi rửa tay, soi gương một cái, khóc càng kinh hơn, giống trứng kho thế này, còn đẹp trai cái rắm, đứa nào mù mới có thể bị hắn mê hoặc.

Chẳng trách lúc ở đài truyền hình Tạ Trúc Tinh vừa hôn hắn xong đã lại vả hắn một phát, phỏng chừng cũng không thể tin nổi chính mình lại có thể hôn xuống được.

Cũng may hắn chỉ khóc có đúng một lần, cũng không bị ai nhìn thấy, ở trước mặt Vương Cẩm và Ngạn Dung, hắn vẫn còn có thể ha ha ha.

Nhưng mà không đến mấy ngày sau, Vương Cẩm và Ngạn Dung cũng chia tay.

Hắn không dám giả bộ ha ha ha nữa, sợ Vương Cẩm tẩn mình.

Gameshow kia trình chiếu, tháng trước còn là ai đồ trắng mịn đẹp trai tóc dài so hot, tháng sau đã biến thành ra thế này, weibo của hắn lập tức như ong vỡ tổ. Phần bình luận quả thực không nỡ nhìn, fan hâm mộ chân thành tỏ vẻ vô cùng đau đớn, anti-fan bỏ đá xuống giếng, thi thoảng hai bên còn cãi nhau ầm ĩ, người qua đường thì chỉ hờ hững hóng hớt điểm danh.

Hắn càng nhìn càng phiền muộn, liền đem tất cả mọi thứ trên weibo xóa bằng sạch, không thấy là không phiền, méo quan tâm, cùng lắm là lui giới, hắn cũng chả đói chết được.

Người đại diện gọi điện cho hắn: "Mất ngựa chưa chắc đã là xui, thừa dịp đứng đầu bảng tin, nhận cho cậu một show truyền hình thực tế, chính là <Cuộc đua kỳ thú>, vuột mất cơ hội là không có lại đâu, hiện tại màu da cùng hình tượng quá thích hợp luôn."

Hắn nói: "Là cái kiểu ném tới vùng hoang dã không cho ăn, bắt tự mình săn thú đấy á? Em không ăn no rửng mỡ nha, không đi."

Người đại diện nói: "Kiểu đấy tôi nào dám để cậu đi, đến lúc ấy cậu lại trở mặt đánh đạo diễn một trận, tôi khiêng sao nổi trách nhiệm. Năm nay là năm Olympic, có rất nhiều chương trình thi đấu thể dục, đi tới một nơi, hợp tác cùng nhau, hai người làm chung một nhiệm vụ gì đấy, có đi hay không?"

Hắn nhìn thử, cảm thấy cũng thú vị, nhưng vẫn nói: "Không đi, không hợp tác."

Người đại diện nói như đúng rồi: "Tại sao lại không đi? Gọi Tiểu Tạ đi cùng cậu ha."

Vương Siêu mắng: "Cút đi, anh hết chuyện để nói à, không muốn làm nữa phải không."

Người đại diện tủi thân vô cùng: "Ngược lại tôi rất muốn là đằng khác, nhưng các cậu cứ tiếp tục làm loạn, tôi sớm muộn gì cũng phải cuốn gói cút đi. Cậu thì làm tổ trong nhà không ra khỏi cửa, cậu ta thì không chịu đóng phim cho tử tế, đoàn làm phim người ta tìm tôi cáo trạng mấy lần rồi, hai đứa các cậu đừng đùa nữa có được không?"

Hắn cảm thấy người đại diện đang nói hươu nói vượn để lừa mình, Tạ Trúc Tinh kia là đồ cuồng công việc, mới solo một mình không bao lâu, phát hành một album, đóng vài bộ phim thần tượng, kẻ liều mạng như thế, làm sao có khả năng không cố gắng đóng phim?

Kết quả buổi tối Lương Tỳ hẹn hắn đi ăn, ở trên bàn cơm cũng nhắc tới chuyện này: "Tiểu Tạ có phải đắc tội ai không? Tao nghe nói, đoàn làm phim cậu ta đang tham gia thông báo với bên truyền thông, nói cậu đang làm cao."

Cơm nước xong, Lương Tỳ có việc vội vã đi trước, còn hắn tự mình phiền nhiễu nửa buổi.

Hắn không muốn để ý đến, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà nghĩ tới, càng nghĩ càng sốt ruột, là chuyện gì xảy ra?

Tạ Trúc Tinh căn bản không phải loại người sẽ làm cao, là chọc phải ai, nên bị người ta chỉnh?

Cô nàng minh tinh họ Vu đâu? Không phải là trâu bò lắm à? Tại sao lại không nhờ đến?

Hắn một bụng đầy tâm sự rời nhà hàng, ra đến cửa gặp phải một người không muốn gặp lại, kẻ cạo trọc đầu cho hắn – Trì ca.

Trì ca rất kinh hỉ, nhưng có chút ngại ngùng hỏi: "Em đi một mình à?"

Vương Siêu không muốn nói chuyện cùng người này, "Ừ" một tiếng rồi nói: "Còn có việc, đi đây."

Hắn đi đằng trước, Trì ca theo phía sau, nói: "Lần trước khi về Bắc Kinh đã định gọi điện cho em, nhưng không mở máy, sau lại vì bận một chuyến buôn bán nên đi Tây Tạng, hôm nay mới trở lại, không nghĩ tới vừa về một cái là gặp được em."

Vương Siêu không nói tiếng nào, chỉ mải đi về phía trước.

Trì ca nói tiếp: "Em khi đó không phải nói muốn mời anh uống rượu sao? Còn nói muốn uống bao nhiêu thì uống, uống cái gì cũng được, em quên à? Chỉ định chém gió thôi hả?"

Vương Siêu luôn không nhịn được sự kích tướng, lập tức đứng lại, nói: "Ai chém gió? Mời, hiện tại mời luôn."

Đi tới quán bar quen thuộc, mỗi loại rượu đều gọi một chai, xếp đầy cả bàn, hắn hất cằm với Trì ca, nói: "Uống đi."

Trì ca nhìn hắn, xong cứ thế liền uống.

Vương Siêu ngồi ở đó lạnh mặt nhìn, sau vụ lần trước ở Thạch Gia Trang, hắn vẫn luôn chán ghét người này, nên không chưng ra nổi vẻ mặt tốt đẹp gì.

Trì ca cũng không nói lời nào, cứ cắm đầu vào uống, còn không cần đến ly, trực tiếp tu cả chai.

Không giống như đang uống rượu, mà là há miệng nốc rượu, tình cảnh cực kỳ khó xử, uống được một lúc, Vương Siêu cũng không nhìn nổi nữa, nói: "Được rồi được rồi."

Trì ca liền ngừng lại, ánh mắt tuy có hơi rời rạc, nhưng vẫn nghiêm túc cẩn thận nói: "Tiểu Siêu, chuyện lần trước, xin lỗi nhé."

Vương Siêu cũng không muốn bám riết không tha, nói: "Qua rồi thì thôi, tôi không so đo với anh, sau này gặp lại đừng có bám theo tôi, làm như không quen là được."

Trì ca gật gù, hỏi: "Chuyện này… em có nói cho anh em chưa?"

Vương Siêu có chút xem thường: "Còn tưởng anh đàn ông thế nào, suy nghĩ nửa ngày trời hóa ra là sợ tôi mách anh trai à? Sợ anh ấy như thế, mà còn dám có ý đồ với tôi?"

Trì ca ngồi ở đối diện, một lát sau mới nói: "Em nếu không phơi đen, anh cũng không có ý đồ với em. Không sợ anh em, chỉ sợ nó biết thôi."

Vương Siêu nghe không hiểu, cho là gã say nên nói nhảm.

Trì ca lại uống một hớp rượu, đứng lên móc ví tiền, vứt lên trên bàn một xấp.

Vương Siêu không vui, nói: "Anh làm gì thế? Đã nói để tôi mời mà."

Trì ca mắt điếc tai ngơ, bước chân hơi loạng choạng rời khỏi chỗ ngồi, gã người cao, cánh tay cũng dài, bỗng nhiên đưa tay bóp bóp mặt Vương Siêu.

Vương Siêu nhất thời không phản ứng kịp, để người ta bóp xong mới tức giận mắng: "Vẫn chưa chịu thôi hả? Muốn ăn đòn phải không!"

Trì ca cười lắc lắc đầu, lại vươn tay sờ đầu hắn, hắn nhanh chóng tránh qua một bên, nhưng không kịp, lại bị sờ ngay giữa đầu, giơ tay vung nắm đấm muốn đánh, lại bị Trì ca nhẹ nhàng nhanh nhẹn chặn được.

Trước đây là thành viên đội tuyển Sanda quốc gia, bị hắn đánh được mới là lạ.

Hắn như một con gà con bị Trì ca giữ im ở đó không thể động đậy, tay Trì ca cứ sờ tới sờ lui trên đầu và mặt hắn.

Hắn bị sờ đến buồn nôn, lại không dám lớn tiếng ồn ào, trong quán bar nhiều người như vậy, bị nhìn thấy mất mặt cũng là hắn, chỉ đành ngóng trông kẻ cơ bắp này sờ mau mau rồi phắn đi.

Đang khó chịu nhắm hai mắt, bỗng nghe thấy Trì ca "Á" một tiếng, tay đang sờ hắn cũng buông ra.

Hắn mở mắt ra nhìn, Trì ca đứng đó ôm đầu, đã có máu chảy dọc xuống trán.

Tạ Trúc Tinh trong tay cầm nửa chai rượu đứng bên cạnh, mặt đỏ tía tai gào lên với hắn: "Cái đồ ngu

ngốc này! Còn không nhanh cút mau!”

77. Chương 77: Một Chút Cũng Không Ngọt – [tạ Trúc Tinh X Vương Siêu 07]

[13]

Vương Siêu choáng hết cả mắt, nhìn thẳng vào Tạ Trúc Tinh.

Vì sao cậu ấy cũng ở chỗ này?

Tay đang trống của Tạ Trúc Tinh nắm cổ áo hắn kéo lên, dùng sức đẩy một cái sang hướng bên cạnh, lại mắng hắn: “Nhìn cái rắm ấy mà nhìn, còn chưa cút đi.”

Vương Siêu bị đẩy đến suýt chút nữa ngã chổng vó, lảo đảo vài bước mới đứng vững.

Tạ Trúc Tinh không nhìn hắn nữa, xoay người về phía Trì ca, nắm chặt nửa chai rượu kia, trên cánh tay nổi gân xanh.

Trì ca thả cánh tay đang ôm đầu xuống, cái áo phông mỏng manh không che giấu được cơ bắp cuồn cuộn, dưới ánh đèn tăm tối, trên mặt có một vệt máu làm tăng thêm mấy phần hung ác khủng bố.

Động tĩnh quá lớn, những người khách khác trong quán bar đều hướng sang phía bên này nhìn ngó.

Vương Siêu nghe thấy có người nói: “Người kia không phải Tạ Trúc Tinh sao?”

Bởi vì ánh đèn mờ tối, nên khi đèn flash của điện thoại di động lóe lên, đặc biệt chói mắt.

Mấy người phục vụ chạy tới khuyên can, khách khứa cũng dần dần bu lại đó.

Tạ Trúc Tinh và Trì ca bị vây trong một vòng tròn nhỏ.

Không ai nhận ra Vương Siêu, hắn đứng bên ngoài vòng người, mờ mịt chốc lát, rồi nhanh chóng lách người muốn chen vào bên trong, vừa chen vừa gọi: “Nhường một chút! Trì ca! Anh đừng có động thủ! Có chuyện gì từ từ nói!”

Không ai nghe hắn, cũng không ai nhường đường cho hắn, cũng chẳng ai từ từ nói, bên trong đã có tiếng loảng choảng bùm bụp đánh nhau.

Vương Siêu không thể gọi lên cái tên đó, chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng gào thét.

Tạ Trúc Tinh! Tạ Trúc Tinh!! Tạ Trúc Tinh!!!

Một trận binh hoang mã loạn (hỗn loạn).

Tạ Trúc Tinh kéo hắn, chật vật rời khỏi quán bar.

"Không phải đã bảo anh cút rồi à?" Tạ Trúc Tinh nổi giận đùng đùng nói: "Hiện tại thì hay rồi, đã bị chụp được, vui chưa? Sao anh không thể nghe lời được một lần hả!"

Vương Siêu nhìn cằm cậu bị bầm tím có chút thảm, tàn nhẫn nói: "Thôi xin, tôi mà cút thật, vừa nãy cậu bị đánh chết chắc luôn, người ta là vận động viên Sanda đấy, cậu không nhìn lại xem mình được mấy lạng, có bị đánh chết cũng đáng đời."

Mắng xong lời hung ác, hắn lại nói: "Cho cậu, tôi vừa nãy tiện tay cầm một túi đá, cậu nhanh nhanh chườm đi."

Tạ Trúc Tinh có thể đánh nhau, nhưng sao mà đánh lại được một vận động viên Sanda, vừa nãy hắn nhào tới ngăn, còn bị chân Trì ca đạp phải hai phát, Trì ca phỏng chừng cũng không muốn làm to chuyện để rồi lại đắc tội Vương Tề, mới dừng tay, tự mình bỏ đi.

Lời này không phải là nói thật sao?

Tạ Trúc Tinh ấy nhưng tức đến mức cổ họng như bị xé ra, cầm lấy túi đá ném lại vào mặt hắn, mắng: "Tôi con mẹ nó đúng là tự rước nhục! Cản trở anh lẳng lơ rồi phải không! Cút lại mà tìm hắn! Bảo hắn sờ anh tiếp đi! Xem tôi có quản nữa hay không!"

Vương Siêu bị cả túi đá đập vào mũi, không đau tẹo nào, nhưng lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú, cả giận nói: "Cậu nói bậy cái gì đấy! Ai lẳng lơ? Ai cmn cần cậu quản! Cậu là cái đéo gì của tôi!"

Tạ Trúc Tinh hung ác lườm hắn một cái, nhấc chân đi thẳng.

Hắn vẫn còn đứng đó tức giận, thoáng cái lại hiểu ra, họ Tạ đây là đang ghen hở.

Khà khà.

Hắn nhặt lại túi đá kia, chán nản đuổi theo, ngượng ngùng nói: "Chườm đá một lúc đi, không thì sáng mai cậu đóng phim kiểu gì?"

Tạ Trúc Tinh không để ý đến hắn.

Vương Siêu liền đem túi đá áp vào, muốn chườm hộ một lát.

Tạ Trúc Tinh đẩy tay ra, cổ họng còn rát, nói: "Tránh ra, tôi là cái đéo gì của anh."

Vương Siêu không cần mặt mũi nó quen rồi, há mồm là gọi: "Chồng yêu."

Tạ Trúc Tinh dừng chân lại, vẻ mặt ghét bỏ nhận lấy túi đá kia.

Hai người ngồi ở ven đường, Tạ Trúc Tinh chườm túi đá vào cằm.

Vương Siêu hỏi: "Đỡ hơn không?"

Tạ Trúc Tinh xoa gương mặt: "Vốn cũng đâu có làm sao."

Không làm sao mới là lạ, Vương Siêu kỳ quái hỏi: "Em vừa nãy đến chơi một mình à? Đóng phim mệt không? Xong việc rồi mà còn sức đến chơi à?"

Tạ Trúc Tinh nói: "Không cần anh lo."

Vương Siêu tức giận nói: "Đờ mờ ai thèm lo."

Tạ Trúc Tinh không để ý tới hắn nữa.

Vương Siêu ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh sao mùa hè dường như rất sáng.

Sau một lát, hắn lại thấy hơi nhàm, nói: "Em sợ anh bị chụp làm chi, hình tượng của anh vốn cũng đâu có tốt, nhưng em bị chụp đang đánh nhau thì hỏng hẳn, em là một thanh niên 5 tốt đấy."

Hắn thì đang ngồi mải lo vụ này, lại nghe Tạ Trúc Tinh bất thình lình hỏi một câu: "Làm sao quen thằng kia?"

Hắn nói: "Em nói người vừa nãy à? Anh đi Tây Tạng cùng hắn, là bạn của anh đại."

Tạ Trúc Tinh đen mặt, sát khí mười phần, nói: "Trên đường nó làm những gì?"

Vương Siêu trong lòng vui vẻ một chút, nhưng không dám nói vụ ở Thạch Gia Trang: "Trên đường đi rất đứng đắn, vì thế nên hôm nay anh mới không đề phòng."

Tạ Trúc Tinh lại không nói lời nào, cúi thấp tầm mắt, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Ánh trăng phảng phất như dát một vầng sáng lên mặt cậu, tuy rằng cằm có hơi tím, nhưng vẫn cứ rất đẹp trai.

Vương Siêu nghĩ thầm, cái chuông nhìn đẹp thế này, bảo sao cô minh tinh kia muốn cướp của mình.

Hắn làm bộ không thèm để ý, hỏi: "Em cùng cô Vu Hạm kia sao rồi?"

Tạ Trúc Tinh cau mày nói: "Đã bảo em không có quan hệ gì với cổ, sao cái gì mà sao."

Vương Siêu không tin, lại không muốn nói, cúi đầu nghịch tay, giật chỗ xước móng rô ở móng.

Tạ Trúc Tinh lấy di động ra ấn số, bên kia vừa nhấc máy, cậu liền nói với cái điện thoại: "Lưu Thông Minh, anh giúp em giải thích cho rõ, ngày đấy em tại sao lại đến nhà họ Hạm."

Lưu Thông Minh là người đại diện của bọn họ.

Tạ Trúc Tinh đem điện thoại để sát bên tai Vương Siêu, người đại diện ở đầu kia nói: "Hở? Các cậu còn chưa nói rõ chuyện này à? Cậu ta còn tưởng em và bạn gái anh có một chân?"

Vương Siêu: "… Vu Hạm là bạn gái anh? Lưu Thông Minh anh được quá nha!"

Người đại diện có chút thẹn thùng, nói vớ vẩn vài câu rồi cúp máy.

Vương Siêu nhìn Tạ Trúc Tinh, Tạ Trúc Tinh cũng nhìn hắn, vẻ mặt "anh nhìn thấy chưa".

Trong lòng Vương Siêu vui vẻ, nhưng lại không ngăn nổi cái miệng tiện: "Nhìn cái gì mà nhìn? Em không có bản lĩnh đè được nữ minh tinh, còn trách anh à?"

Tạ Trúc Tinh lại quay mặt sang chỗ khác, chỗ thái dương nổi đầy gân xanh.

Vương Siêu ấy nhưng vẫn còn tiếp tục nói không dừng: "Anh đã bảo mà, em nếu ôm cái đùi bự cỡ ấy thật, gần đây sao lại không thuận lợi thế chứ, hóa ra người ta căn bản không coi trọng em, em không phải trâu bò lắm à? Sao lại không đọ nổi Lưu Thông Minh thế chứ?"

Tạ Trúc Tinh quát lớn: “Câm mồm.”

Vương Siêu nói phải gọi là vui quá không ngậm nổi mồm: “Sao chứ? Chê anh nói thật à? Em vốn cũng chỉ có chút bản lĩnh đó…”

Tạ Trúc Tinh ấn gáy hắn, đem cục đá trong tay nhét một phát vào, ngăn mỏ hắn lại.

Vương Siêu mở to hai mắt: “A a a a a a a a!”

Hắn vất vả nhổ cục đá ra ngoài, đầu lưỡi lạnh đến tê tái, lắp bắp nói: “Đệt, đệt, đệt…”

Tạ Trúc Tinh híp mắt nhìn hắn.

Vương Siêu sửa mồm: “Đệt em gái em!”

Tạ Trúc Tinh là con một, không có em gái, đưa tay vỗ vỗ mặt hắn, không thèm để ý mà cổ vũ: “Cố gắng đệt.”

Vương Siêu vô cùng uất ức, đứng lên nói: “Anh về nhà, em cút đi.”

Cũng không đợi Tạ Trúc Tinh nói gì, hắn liền chạy thẳng cẳng. Chạy thật xa mới quay đầu lại nhìn, Tạ Trúc Tinh không đuổi theo.

Vương Siêu phiền muộn về nhà, muốn cùng Vương Cẩm trò chuyện, kết quả vừa về đã gặp ngay cảnh Vương Cẩm và Ngạn Dung chơi xe chấn.

Hắn rất buồn bực, hắn phóng túng như thế, mà còn chưa từng chơi xe chấn cùng Tạ Trúc Tinh, Ngạn Dung chỉ là thằng nhóc con, sao cái gì cũng chơi rồi thế? À mà không đúng, Ngạn Dung không phải chia tay Vương Cẩm rồi à? Mới có được mấy ngày đã lại làm hòa rồi?

Tức quá, hiện tại tiểu thụ, đúng là người sau không bằng người trước.

Hắn cũng không dám đi quấy nhiễu hai người, lén lút trở về phòng, gọi điện thoại cho Vương Tề.

Giọng điệu Vương Tề cũng tỏ vẻ không muốn để ý tới hắn: “Làm sao?”

Hắn nói: “Em tối nay ở quán bar đánh nhau, bị người ta nhận ra, phỏng chừng ngày mai bị tung đầy internet.”

Vương Tề nổi giận mắng: "Mày không thể nhịn được chút à? Cả ngày gây rắc rối bắt tao chùi đít hộ."

Hắn chưa kịp kể gì đã ăn mắng, nói tiếp: "Em đi cùng với Tạ Trúc Tinh, lúc anh giải quyết đem cả cậu ấy kéo ra nhé."

Vương Tề nói: "Hai đứa mày không phải chia tay rồi à? Sao lại còn đi cùng nhau?"

Vương Siêu ấp úng nửa ngày không nói rõ ràng được: "Còn vụ này nữa. Cậu ấy hình như đã đắc tội ai, không biết bị thằng khốn nạn nào âm thầm hãm hại."

Vương Tề nói: "Ồ, tao chính là thằng khốn nạn đó đấy."

Vương Siêu: "..."

Vương Tề nói: "Mày về Tây Tạng hơn nửa tháng, tao thấy hai đứa cũng chưa làm hòa, tao tưởng mày không cần nó nữa, nên dọn dẹp thôi."

Vương Siêu bó tay toàn tập, nói: "Anh, em không cần thật! Việc của em... dù sao anh cũng đừng nhúng tay vào."

Vương Tề bất mãn nói: "Tao nhúng tay vào? Tự nó tìm tới cửa, bị tao đá đi rồi, sau đấy còn năm lần bảy lượt mò tới, người đâu rõ là phiền, tao muốn cho nó nhớ đòn."

Vương Siêu biết quá rõ cái gọi là "đá đi" của Vương Tề, vội la lên: "Anh làm gì thế! Đừng xen vào! Em cần cậu ấy, em cần cậu ấy muốn chết, anh còn xen vào nữa là em giận anh đó!"

Vương Tề mắng một câu: "Không biết sao lại nuôi ra một thằng lỗ vốn như mày."

Ngày hôm sau, trên mạng quả nhiên đưa tin, thành viên cũ của nhóm nhạc thần tượng đánh nhau ở quán bar.

Bức ảnh chụp không xóa đi được, Vương Tề tìm người PR, đem chuyện này cố gắng xoay thành Vương Siêu và Tạ Trúc Tinh say rượu đánh nhau.

Hai người bọn họ trước đây khi còn ở trong nhóm nhạc đã ngang tài ngang sức, fans hâm mộ cả ngày đôi co với nhau, hơn nữa hai người âm thầm tẩn nhau bị chụp rất nhiều lần, ngoại trừ mấy người thân quen bên cạnh, đừng nói là fans, ngay cả rất nhiều người trong nghề cũng đều cho rằng bọn họ quan hệ cá nhân thật sự không tốt.

Vì thế lần này lại lộ ra scandal đánh nhau, cũng chỉ làm cho hai nhóm fans chửi nhau trên mạng, còn có

fans CP trước khi nhóm giải tán, cộng thêm fans của các thành viên khác trong nhóm, căn cứ vào độ thân mật của idol nhà mình mà ship CP mới, ồn ào nháo loạn 3-4 hôm, mới tạm thời xem như chìm xuống.

Đây là lần đầu tiên sau khi nhóm nhạc giải tán hai người bọn họ cùng nhau lên tiêu đề, tất nhiên cũng trở thành một trang mới nổi bật trong lịch sử ân oán cá nhân của Tạ Bạch Liên và Vương Ngựa Giống, ở trong giới fans có ảnh hưởng khá lớn, hậu quả nghiêm trọng nhất chính là đang trong lúc chửi nhau, Fan bự nhất bên nhà họ Tạ – trưởng FC – "Cám ơn tình yêu của người" bị bóc mẽ, vị sama này đồng thời ở trong fanclub couple <Hoa Vương> viết đồng nhân văn, <Hoa Vương> chính là tên gọi tắt của CP Tạ Bạch Liên Hoa x Vương Ngựa Giống, cái lịch sử đen tối này tuyệt đối không phù hợp trưng ra trước mặt fans chân chính, sama nhanh chóng bị lật đổ, hai FC cũng rất nhanh đóng cửa, fans họ Tạ trải qua một lần thanh lý môn hộ, giang sơn thay đổi, vốn phải chịu danh đệ nhị trên diễn đàn "Trục Tinh" nhanh chóng công thành đoạt đất, đứng đầu FC họ Tạ.

NOTE: 'Cám ơn tình yêu của người' là tên một bài hát. Đồng thời Cám ơn = Tạ Tạ cũng là tên thân mật của Tạ Trúc Tinh. Trục Tinh (zhú xīng) – đồng âm với – Trúc Tinh (zhú xīng).

Vương Siêu ở nhà vây xem vở kịch lớn này, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đến cuối cùng, hiếu kỳ đăng ký acc, đi đến FC <Hoa Vương> xem thử một chút, bảng tin tức và bảng tám nhảm không có gì hay ho, bên trong khu đam mỹ văn tất cả đều là H, hắn mở đi mở lại, phần lớn đều là Tạ Trúc Tinh đè hắn, chỉ có mấy bộ ít ỏi đáng thương để hắn làm công, cái này cũng không hề gì, nhưng làm hắn bất mãn chính là, Tạ Trúc Tinh mãi mãi là trung khuyển, mà hắn vĩnh viễn là tra.

Mấy fans này có phải bị mù không hả???

Mấy hôm sau, bố mẹ hắn từ Đông Bắc lên đây, tham dự hôn lễ con của nhà họ hàng.

Hắn rốt cục cũng có thể làm nũng ngay trước mặt, để ma ma đau lòng hắn, kết quả là Vương Cẩm đưa Ngạn Dung ra mắt người nhà, hắn bị thất sủng ngay trước mặt bố mẹ.

Ngạn Dung tuổi còn nhỏ, rất ngoan ngoãn, lớn lên đẹp, lại không cha không mẹ.

Trong lòng hắn có thể hiểu được lý do bố mẹ yêu thích Ngạn Dung.

Nhưng mà hắn vẫn không cao hứng nổi, Vương Tề nói hắn là đứa lỗ vốn sau đó liền không để ý đến hắn, Vương Cẩm mỗi ngày đều bận chịch người yêu vốn cũng không để ý tới hắn, giờ ngay cả bố mẹ cũng không thương hắn, hiện tại tất cả mọi người đều đi thương Ngạn Dung.

Những ngày tháng thế này thật khó có thể vượt qua.

Cùng bố mẹ ăn cơm xong, hắn về nhà lượn vài vòng, không có việc gì, không biết nên làm gì, cảm thấy trong lòng trống trải.

Vì sao nhỉ?

Ngày hôm nay Tạ Trúc Tinh cũng không để ý đến hắn.

Từ buổi tối hôm ở quán bar đánh nhau xong, mỗi ngày Tạ Trúc Tinh đều nhắn cho hắn mấy cái tin, cũng chẳng phải mấy lời ngọt ngào gì, chỉ bảo chuẩn bị đóng phim, đóng phim xong, muốn ăn cơm, phải về nhà, tắm xong, đi ngủ… Toàn cmn nói liên miên cằn nhằn phí lời.

Hắn không biết Tạ Trúc Tinh đây là có ý gì, cũng không nói muốn làm hòa, mỗi ngày cứ không mặn không nhạt nói những thứ này, có chút tẻ nhạt.

Nhưng hắn vẫn thích đọc, chỉ đọc chứ không trả lời, hắn không biết nên trả lời thế nào, hắn mỗi ngày đều ở nhà chơi game, nghe nhạc, ăn tôm hùm đất cay, ba câu nói là hết.

Hắn đang nghĩ, tin nhắn của Tạ Trúc Tinh liền đến, nói: “Hôm nay sát thanh (hoàn thành công tác).”

Ờ, xong việc thì xong việc chứ sao.

Tạ Trúc Tinh lại nhắn đến: “Buổi tối mời anh ăn cơm?”

Ăn cơm? Mời hắn? Ăn cơm!

Vương Siêu từ trên ghế sofa nhảy lên cao ba thước, hắn sướng đến phát rồ, rồi lại nghĩ, thôi xong, không có quần áo mặc, khoảng thời gian này ngày ngày làm trạch nên không mua quần áo mới, tóc hắn đã dài ra, đi chỉnh thành đầu cua, so với hồi trước thì đẹp hơn, nhưng mà da vẫn đen, mấy bộ quần áo sặc sỡ sắc màu ngày trước giờ mà mặc trông lại càng đen hơn, phải đi mua một thân đồ mới.

Hắn cầm chìa khóa xe rời đi, Vương Cẩm hỏi hắn: “Bên ngoài trời nóng như thế, mày đi đâu?”

Hắn ngại không nói thật, hàm hồ nói: “Tìm bọn bạn đi chơi.”

Hắn chạy ra, bên ngoài quả nhiên là nóng muốn bùng cháy, hắn chạy đến trung tâm thương mại mua xong quần áo, lại gọi cho tiệm giặt là đến đem quần áo mới đi giặt, đeo kính râm ngồi ở quán Costa trong trung tâm thương mại, chờ quần áo giặt sạch được đưa tới là liền chạy vào WC thay đồ.

Hơn 4h, Tạ Trúc Tinh nhắn weixin hỏi hắn đang ở đâu, hắn nhịn nguyên một phút rồi mới nhắn lại: “Đang cùng bọn bạn uống cà phê.”

Tạ Trúc Tinh nói: “Mấy giờ thì xong?”

Vương Siêu tiếp tục giả vờ giả vịt: “Cũng gần tan rồi.”

Tạ Trúc Tinh nói: “Vậy em đi tìm anh, xong việc đoàn làm phim cho em một giỏ vải, rất ngọt, mang cho anh ăn.”

Vải rẻ tiền ăn thì ngon cái nỗi gì. Hắn nghĩ một chút nhưng không nói ra, Tạ Trúc Tinh nhỏ nhen kia mà lại phát cáu, không đi ăn cơm với hắn, lại uổng phí bộ quần áo hắn mới mua này.

Tạ Trúc Tinh đến nơi, không lái xe, trợ lý đưa cậu đến, thả cậu xuống liền rời đi.

Nhìn Vương Siêu ngồi một mình, cậu cũng không hỏi vụ ‘uống cà phê cùng bạn bè’, chỉ nói: “Quần áo mới? Rất đẹp.”

Vương Siêu trong lòng vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Đẹp gì mà đẹp, mua bừa thôi.”

Tạ Trúc Tinh nói: “Ăn vải không?”

Hắn ngó một chút, là một giỏ Phi Tử Cười, còn đựng trong túi làm mát, nhìn rất mới lạ.

Hắn thuận miệng nói một câu: “Biết thế gọi mẹ đến, bà ấy rất thích ăn vải, vừa đúng lúc hôm nay đến Bắc Kinh.”

Tạ Trúc Tinh nháy mắt, nói: “Vậy anh đem về nhà đi, nhân lúc này còn mát mà ăn.”

Vương Siêu nói: “Cũng được, vậy em cầm đi, anh lái xe.”

Tạ Trúc Tinh cổ quái hỏi: “Em cũng đi cùng?”

Vương Siêu không hiểu ra sao nói: “Thế em muốn đứng đây phơi nắng à?”

Tạ Trúc Tinh đột nhiên nở nụ cười.

Trên đường, Vương Siêu nhớ đến một việc, nói: “Đợi lát nữa đến nhà anh, em sẽ gặp lại cậu bé trai mắt xanh kia.”

Sắc mặt Tạ Trúc Tinh vốn đang hớn hở bỗng trở nên khó coi.

Vương Siêu liếc cậu một cái, giễu cợt nói: “Đấy là người yêu anh hai.”

Tạ Trúc Tinh phát hãi.

Vương Siêu được thể lấn tới, nói: “Sao nào? Em chuẩn bị hô mẹ ơi đấy à?”

Tạ Trúc Tinh đưa tay bóp mặt hắn.

Bóp cho hắn nhe răng nhếch miệng, có hơi đau, lại có hơi thoải mái.

Vương Siêu dò hỏi: “Em vì sao mỗi ngày chỉ gửi tin cho anh? Sao lại không gọi điện thoại?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Em bận.”

Vương Siêu lại không vui, nói: “Bận chứ không chết được, quay bộ phim thần tượng rẻ tiền kia mà thời gian để gọi điện cũng không có?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Còn bận cả việc khác.”

Vương Siêu vểnh tai lên, nói: “Có phim mới? Điện ảnh?”

Tạ Trúc Tinh liếc mắt nhìn hắn: “Sao nào? Lại muốn đi quấy nhiễu em à?”

Vương Siêu nhấn nhấn còi, mắng người tài xế đang đi rất yên ổn phía trước: “Đệch, anh có biết lái xe không hả thằng đần!”

Tạ Trúc Tinh nhấc chân đá chân hắn, nói: “Cmn ít gây sự đi, anh muốn ăn đòn phải không?”

Vương Siêu không lên tiếng.

Một lát sau, Tạ Trúc Tinh mới nói: “Không phải bận đóng phim, bận bán nhà.”

Vương Siêu sững sờ, hỏi: “Gặp phải chuyện gì? Cần tiền?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Ừ, cần tiền.”

Vương Siêu muốn nói là mình có tiền, lại sợ nói ra làm tổn thương lòng tự tôn của cậu, nín nửa ngày mới nói: “Vậy em bán cho anh đi.”

Tạ Trúc Tinh quay đầu nhìn hắn.

Hắn nhìn thẳng con đường phía trước, nói bậy: "Căn nhà kia ở khu vực khá được, anh lại không có nhà, ở cùng anh hai, mỗi ngày ảnh đều chịch người yêu cũng không tiện, anh trước hết mua nhà của em ở tạm."

Tạ Trúc Tinh bỗng nhiên vươn tay để lên đùi hắn bóp bóp.

Hắn bị bóp đến dựng cả tóc gáy, thoải mái không chịu được, nhưng trong lòng có chút nguội lạnh, nói: "Em không cần như vậy."

Tạ Trúc Tinh: "Như nào?"

Vương Siêu há miệng, gian nan nói: "Cái anh mua là nhà, không phải muốn mua em tốt với anh."

Tạ Trúc Tinh đem tay bỏ ra.

Dọc đường đi cũng không hề nói chuyện.

Vương Siêu tâm tình không tốt không muốn nói, cũng không biết Tạ Trúc Tinh đang suy nghĩ cái gì, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

Đến nhà, hắn mở cửa, Tạ Trúc Tinh ôm giỏ vải kia.

Mẹ hắn đang pha trà cho bố, nhìn thấy Tạ Trúc Tinh liền nhiệt tình bắt chuyện: "Tiểu Tạ hả, mau vào nhà ngồi đi."

Tạ Trúc Tinh lần đầu thấy bà, vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc.

Vương Siêu nói: "Không ngồi, hai đứa tụi con còn có việc, quay về đưa mẹ Phi Tử Cười, cậu ấy đóng phim được người ta cho, ăn ngon vô cùng."

Mẹ hắn nhìn một chút, nói: "Cái gì cười? Không phải là vải sao?"

Vương Siêu nói hươu nói vượn: "Biết Dương Quý Phi không? Chính là ăn nhiều Phi Tử Cười này nên mới béo."

Tạ Trúc Tinh tay run lên, suýt chút nữa đem giỏ vứt xuống đất.

Từ trong nhà đi ra, Tạ Trúc Tinh nói: “Bác gái sao lại biết em?”

Vương Siêu thuận miệng nói: “Còn sao biết được nữa? Anh nói chứ sao.”

Tạ Trúc Tinh nhìn chằm chằm hắn, Vương Siêu bị nhìn đến khó chịu, nói: “Nhìn cái rắm, không phải mời anh ăn cơm à? Ăn cái gì?”

Tạ Trúc Tinh đưa tay ra, nói: “Em lái xe, đưa chìa khóa đây.”

Vương Siêu liền ngồi phịch ở bên ghế phụ, cà lơ phất phơ gác chân, cả đường nghịch điện thoại.

Xe dừng, hắn liếc mắt nhìn ra bên ngoài, là nhà hàng bọn họ ăn cơm trước hôm chia tay.

Tạ Trúc Tinh tháo đai an toàn, nói: “Đi thôi.”

Vương Siêu không vui, khô khan nói: “Không đi, đổi hàng khác.”

Tạ Trúc Tinh nói: “Hàng này làm sao?”

Vương Siêu nhớ tới chuyện ngày hôm đó là nổi giận, trở mặt mắng: “Không sao cả, cmn thật đáng ghét, em đổi hay không? Không đổi không ăn.”

Tạ Trúc Tinh giọng nói cũng nâng cao lên: “Anh lại giận dỗi cái gì?”

Vương Siêu nói: “Anh cứ giận đấy thì làm sao? Anh cứ không thích nhà hàng này!”

Tạ Trúc Tinh nhíu mày lại.

Vương Siêu ương ngạnh trừng nhau với cậu.

Một lát sau, Tạ Trúc Tinh thỏa hiệp, nói: “Không ăn thì không ăn, đổi hàng nào?”

Vương Siêu buồn bực, lại không nhịn được thói được thể lấn tới: “Hàng nào cũng không ăn, về nhà.”

Tạ Trúc Tinh trầm mặt, đột nhiên kéo đai an toàn cài lại, giẫm chân ga đi thẳng.

Đi đi rồi lại đi, Vương Siêu cảm thấy không đúng, nói: “Em đi đâu thế? Về nhà anh!”

Tạ Trúc Tinh mặt tối sầm lại, cũng không phản ứng hắn, tự mình lái xe.

Hắn xoay người muốn mở cửa xe nhảy xuống, Tạ Trúc Tinh nhanh nhẹn đem cửa đóng lại.

Hắn tức giận, muốn nhảy sang cướp lái, còn chưa đụng tới, Tạ Trúc Tinh đột nhiên vòng một cái, xe phía sau sát thân xe của bọn họ, vô cùng nguy hiểm, may mà không có chuyện gì.

Tài xế kia mở cửa sổ xe ra mắng: "Có biết lái xe không hả! Không muốn sống nữa à?"

Tạ Trúc Tinh vẫn không để ý đến, còn vững vững vàng vàng lái xe rời đi.

Vương Siêu bị dọa toát hết mồ hôi, thành thật, ngồi im không dám động đậy.

Đến dưới nhà Tạ Trúc Tinh, cậu đỗ xe xong, mở cửa xe nói: "Đi."

Vương Siêu đẩy cửa xe nhảy xuống, nhấc chân bỏ chạy.

Chạy chưa được 20m đã bị Tạ Trúc Tinh tóm được kéo trở về, hắn đấm đá liên tục, tát Tạ Trúc Tinh mấy cái, cuối cùng cũng không tránh được, vẫn cứ bị ép tiến vào thang máy.

Trong thang máy không có ai, Tạ Trúc Tinh liền áp hắn lên vách thang máy, ấn số tầng.

Hai người đối mặt, đứng chung một chỗ.

… Vốn đang giương cung bạt kiếm, không hiểu sao đột nhiên lại có chút sắc tình.

Con mắt Vương Siêu liếc qua nhìn lại, Tạ Trúc Tinh thì nhìn chòng chọc hắn.

Vương Siêu bị nhìn đến không chịu được, nói: "Nhìn cái rắm!"

Tạ Trúc Tinh nói: "Nhìn trứng kho."

Vương Siêu hiện tại ghét nhất là hai chữ này, mắng: "Cút đi! Em là cái đồ mặt trắng."

NOTE: Tiểu bạch kiểm ý chỉ trai bao, loại con trai sống dựa vào đàn bà hoặc được bao nuôi.

Tạ Trúc Tinh giơ tay bóp mặt hắn, đột nhiên vui vẻ.

Vương Siêu cho rằng cậu đang cười mình đen, cả giận nói: “Em cười cái gì?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Quả trứng kho nhỏ, trông thật ngon mắt.”

Vương Siêu: “…”

Đến cửa nhà, hắn lại không thoải mái, lằng nhà lằng nhằng không muốn vào.

Tạ Trúc Tinh mở cửa, kiên quyết đem hắn quăng vào trong.

Trong nhà không có gì thay đổi, giống như trước đây, lúc hắn chạy chỉ lo lấy quần áo trong tủ, những cái khác đều không cầm theo, cái cốc nước hắn uống kia vẫn còn đặt nguyên trên bàn.

Vương Siêu không thoải mái đi vào, làm bộ đã quên phòng này trông thế nào, đứng trong phòng khách nhìn tới nhìn lui.

Tạ Trúc Tinh ở bên cạnh nói: “Cố mà nhìn nhiều vài lần, qua mấy hôm nữa không còn đâu.”

Vương Siêu không hiểu lắm, nói: “Cái gì không còn?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Em chẳng phải đã nói là bán nhà à? Tìm được người mua rồi, thứ hai ký hợp đồng.”

Vương Siêu kinh hãi nói: “Không phải bảo để anh mua sao? Em bán cho ai?”

Đầu óc hắn xoay một cái, nóng nảy hỏi: “Có chuyện gì? Cần tiền gấp như thế?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Mua căn nhà mới.”

Vương Siêu: “… Cái trò gì thế?”

Tạ Trúc Tinh đi vào trong phòng, rất nhanh lại trở ra, cầm một tờ brochure ném qua đấy, nói: “Giao tiền đặt cọc rồi, cuối tháng trước mới đóng xong.”

Vương Siêu mở tập brochure kia ra xem vài lần, nhà gần Nhị Hoàn, chứng từ đầy đủ, mỗi tầng một căn, 570 m^2.

Hắn có chút ngơ người, nói: “Em làm gì thế? Bộ phim đang quay này catse cao lắm à?”

Tạ Trúc Tinh quay lưng đi rót nước, nói: "Không phải anh chê chỗ này không ở được à, em đổi nhà mới tốt hơn."

Vương Siêu: "…"

Lát sau, hắn nói: "Em có phải ngu không? Anh mà chê chỗ này không ở được, đã chẳng sống cùng em ở đây một thời gian dài như thế?"

Tạ Trúc Tinh quay đầu nhìn hắn.

Hắn sờ sờ đầu cua của mình, lúng túng nói: "Lần đầu tiên em dẫn anh tới, nói sau này đây chính là nhà của chúng ta, anh vui mừng suýt khóc, sợ khóc thật sẽ mất mặt, mới nói linh tinh là chỗ này không tốt chỗ kia không tốt, sau này có nói nơi này rách nát cũng là câu nói lúc nóng giận thôi, kỳ thật không chỗ nào không tốt… chỉ là trong thang máy có dán quảng cáo."

Tạ Trúc Tinh ngưng mắt nhìn hắn, nói: "Lại đây."

Hắn đi tới, Tạ Trúc Tinh một tay nâng mặt hắn lên, hai người hôn nhau.

Chia tay ròng rã 41 ngày, hôn xong liền đổi món.

Tạ Trúc Tinh đẩy hắn, hai người lảo đảo lùi về phía sofa, ôm kịch liệt hôn nhau nồng nhiệt. Ai cũng không rảnh mà cởi quần áo, chỉ đem vén qua loa quần áo lên, liền hung hăng ở trên sofa chịch chịch.

Làm xong một hiệp, hai người đè nhau trên sofa, đều có chút chưa bình phục mà thở dốc.

Tạ Trúc Tinh có hơi hăng, Vương Siêu bị chịch đến trước mắt biến thành màu đen, mắng: "Con mẹ em, như lừa uống thuốc kích dục ấy."

Tạ Trúc Tinh kéo eo hắn nhấc chân lên, nói: "Lừa to bằng em không?"

Vương Siêu bị kéo có chút nhuyễn, còn chịch tiếp hắn thật không hold nổi, tự giác không dám nói tiếp chuyện này.

Quay đầu nhìn tờ brochure trên bàn, hắn nói: "Không cần mua căn nhà kia, để anh tìm người quen hỏi một chút, tiền đặt cọc cũng có thể trả lại. Em cũng cmn chịu chơi, có đóng cả chục bộ phim thần tượng cũng không kiếm đủ tiền mua căn nhà kia."

Tạ Trúc Tinh kề môi sát bên gáy hắn, nói: "Cái này trách ai hả? Anh nếu không quấy rối, em hiện tại cũng không cần đóng phim thần tượng."

Vương Siêu bị vụ cậu mua nhà vuốt lông, lại còn được chịch, hiện tại cả người thoải mái, làm bé ngoan nhận sai: "Trách anh, anh không nên quấy rối."

Tạ Trúc Tinh cắn gáy hắn một cái, nói: "Anh vừa chê em nghèo, lại không để em hot, anh bảo em phải làm sao?"

Vương Siêu không muốn trả lời, nhìn trái nhìn phải xong rồi nói: "Nhà không cần mua, mua cái sofa mới đi, cái sofa lởm này, vừa nhỏ lại vừa cứng, cmn không thoải mái."

Tạ Trúc Tinh nói: "Mẹ em cũng bảo cái sofa này không tốt, em chưa từng chọn nội thất bao giờ."

Vương Siêu nói: "Ba em dạ dày khỏi rồi chứ?"

Tạ Trúc Tinh bóp mông hắn, nói: "Ngay cả mặt cũng không chịu gặp, hiện tại lại giả vờ quan tâm."

Vương Siêu nói: "Anh đã giải thích với em vì sao không gặp rồi!"

Tạ Trúc Tinh nói: "Cái gì gọi là sợ bọn họ không thích, anh chính là ngại ba mẹ em phiền phức, tìm lý do kia lừa người à?"

Vương Siêu cảm thấy quá oan uổng, hết sức tức giận, tránh cậu rồi bò dậy, nói: "Anh lừa em? Em lừa anh thì ít nhở? Trước đây giả vờ giả vịt tốt với anh, hiện tại ngay cả lừa cũng không thèm lừa! Chính em đã chả thích anh được bao nhiêu, bọn họ lại không thích anh nữa, nói vài câu khó nghe, em còn theo anh không?"

Càng nói càng ức, xả tiếp: "Anh còn thật sự không muốn để em đi Hollywood đóng phim đó, em chính là một đứa chuyên đi nịnh bợ mấy ngôi sao nổi tiếng, hot rồi thì không cần nịnh anh nữa, còn theo anh thật chắc? Em nghĩ anh ngu à?"

Tạ Trúc Tinh vẫn đang nằm đó, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Anh đúng thật là…"

Vương Siêu truy hỏi: "Thật sự là cái gì?"

Tạ Trúc Tinh cũng ngồi dậy, nói: "Thật cmn là thằng thiểu năng."

Vương Siêu lại muốn trở mặt, Tạ Trúc Tinh nói: "Được rồi, nếu anh thật sự không thích, em liền đổi nghề, không hát, cũng không đóng phim."

Vương Siêu cầm sắp rớt xuống đất, trố mắt hỏi: "Em nói cái gì? Cái gì cơ?"

Tạ Trúc Tinh nói: "Anh nói cũng đúng, em vốn là học viên trường vũ đạo, công việc đúng ra phải là nhảy, không phải hát hò đóng phim, hát không xong, diễn cũng tệ, mỗi ngày còn rất mệt mỏi. Không làm nữa, quay lại nghề nhảy."

Cậu đưa tay xoa bóp tai Vương Siêu, nói: "Anh không phải nói em cái gì cũng dựa vào anh sao? Sau này liền dựa hết vào anh, em nhảy nhót có thể không kiếm được nhiều tiền lắm."

Vương Siêu: "... Đừng đùa."

Tạ Trúc Tinh nói: "Không đùa. Nếu anh cảm thấy thích, vừa lúc không mua nhà, tiền hiện tại của em gần đủ để bồi thường phí vi phạm hợp đồng, ngày mai sẽ đến công ty bàn chuyện dừng hợp đồng, sau này em làm bạn nhảy cho anh, được không?"

Vương Siêu không thể tin nổi: "Em lăn lộn Bắc Kinh nhiều năm như vậy, không phải nghĩ muốn làm đại minh tinh sao?"

Tạ Trúc Tinh nhìn hắn, nói rằng: "Đó là trước đây, hiện tại muốn cùng anh ở bên nhau."

Vương Siêu nuốt nước bọt một cái, hỏi: "Vì sao thế?"

Tạ Trúc Tinh nở nụ cười: "Bởi vì anh là quả trứng kho."

Vương Siêu: "..."

Tạ Trúc Tinh không cười nữa, nói: "Tiểu Siêu."

Vương Siêu bị gọi đến tai ngưa ngứa.

Tạ Trúc Tinh nói: "Em trước đây dỗ dành anh, là muốn anh giúp em. Nhưng sau đấy em muốn sống cùng anh, không phải bởi vì anh có tiền, cũng không phải bởi vì anh có ông anh trâu bò, chỉ là bởi vì em thích anh."

Vương Siêu như bị gõ vào đầu một gậy, ngồi ở chỗ đó, nhìn thẳng Tạ Trúc Tinh gần trong gang tấc.

Tạ Trúc Tinh đưa tay sờ sờ đầu cua vẫn còn hơi ráp tay của hắn, hỏi: "Anh lúc ở Tây Tạng viết bưu thiếp cho em, trong lòng nghĩ cái gì?"

Vương Siêu nghĩ lại một chút, ngày đó bầu trời Lhasa trong trẻo, cung điện Potala như một vị thần lẻ loi, thời điểm hắn quay đầu lại nhìn, trong lòng chỉ có một câu, hắn đem nó viết trên tấm bưu thiếp.

Tạ Trúc Tinh quấn lấy ngón tay hắn, nhẹ giọng nói: "Lúc em nhìn thấy nó, suy nghĩ trong lòng, cùng những gì anh nghĩ khi đó, giống nhau."

Hắn cúi đầu nhìn một chút, ngón áp út tay phải của Tạ Trúc Tinh, quấn lấy ngón áp út tay trái của hắn.

Hắn nghe thấy chiếc chuông kia nói với mình: "Tiểu Siêu, em yêu anh."

[14]

Vương Siêu nói: "Tới lượt em."

Tạ Trúc Tinh liếc mắt nhìn hắn, nói: "Tới lượt em cái gì, phiên ngoại này xong rồi."

Vương Siêu cả giận nói: "Xong em gái em a, em không kể cho mọi người vụ bị anh trai anh đánh sau đó để lại di chứng trong lòng, cùng với hành vi như kẻ si tình ngồi canh trước cổng nhà anh còn theo dõi anh nữa à?"

Tạ Trúc Tinh đầu cũng không thèm ngẩng lên, nói: "Không kể."

Vương Siêu: "… Anh diễn cảnh 13, cảnh 14 em phải diễn, đây cmn là quy củ, quy củ có hiểu hay không? Em tùy tiện nói cái gì đi."

Tạ Trúc Tinh ngẩng đầu lên nhìn con số phía trên, ngồi xuống, nghiêm túc nói: "Tôi sẽ sống trọn đời trọn kiếp với cái kẻ ngu xuẩn này, cảm ơn mọi người."

Vương Siêu cả giận nói: "Em nói ai ngu xuẩn? Mới vừa rồi còn nói yêu anh!"

Hắn nháy mắt mấy cái, lại vui vẻ: "Trọn đời trọn kiếp?"

78. Chương 78: Đặc Điển Thất Tịch

Kỳ nghỉ hè trôi đi mất một nửa, hôm qua đã là lập thu, có một trận mưa rơi xuống, khí trời không còn nóng bức giống như mùa hè.

Hôm nay là thứ hai, Vương Cẩm sáng sớm đã đi làm, còn Ngạn Dung ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh, eo và chân có chút bủn rủn, nằm lì trên giường không muốn dậy.

Sau khi cậu được nghỉ hè, thời gian và tinh lực đều vô cùng dồi dào, quyết tâm đem hết thảy nồng nhiệt mà những ngày bình thường phải đến trường làm bù lại, vậy nên mỗi đêm đều muốn cùng Vương Cẩm chịch chịch. Vừa mới bắt đầu bước vào tháng 7, Vương Cẩm đã bị cậu nhiệt tình hết mình quấn lấy, hai người cùng nhau trải qua một đoạn thời gian hoang dâm vô độ. Buổi tối lúc Vương Cẩm vừa về, cậu liền bám dính vào người anh không chịu đứng lên, làm nũng chơi xấu mà cầu hoan, chịch chịch chịch đến tận lúc ngủ, sáng sớm Vương Cẩm vừa động đậy muốn rời giường, dù cho mắt cậu có nhắm tịt không mở ra nổi, cũng vẫn phải sán lại gần đó quấy rối Tiểu Cẩm Cẩm đang 'chào cờ buổi sáng', thời gian thì ít nhiệm vụ lại nhiều, liên tiếp mấy ngày liền, Vương Cẩm đều không kịp sấy khô tóc đã phải đi đến bệnh viện.

Mãi cho đến tận khi Vương Cẩm kiểm tra bài tập của cậu, phát hiện Ngạn Dung làm bài thì ít mà sai be sai bét thì nhiều, lúc truy hỏi còn chưng ra vẻ mặt rất ư vô tội, Vương Cẩm lúc này mới cùng cậu đề ra ước pháp tam chương, ngày đi làm chỉ có thể âu yếm, cuối tuần nghỉ ngơi mới được làm tình.

Thời gian đi làm là năm ngày, Ngạn Dung cảm thấy mình như một chú cá khô chả còn động lực gì để sống, bình thường phải đến trường ít nhất thì có thể học, có thể cùng bạn bè đùa nghịch, nhưng vừa nghỉ hè cái là từ sáng đến tối trồng nấm ở trong nhà, đã vậy còn phải chờ năm ngày, Vương Cẩm thật xấu xa.

Bắt đầu từ hôm nay, cậu lại phải làm cá khô năm ngày.

Cá khô không muốn rời giường một chút nào.

Cậu lăn lăn, nằm úp sấp lên trên gối bên kia giường của Vương Cẩm, nhìn thấy trong sọt rác đầu giường toàn ba con sói đã xài, ghét bỏ đem mặt chuyển qua chỗ khác, không được mấy giây đã lại quay đầu nhìn vài lần.

Vương Cẩm rất ít khi không đeo bao, số lần không đeo một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Thế nhưng Ngạn Dung thực ra lại rất thích cảm giác Vương Cẩm trực tiếp bắn vào, có chút nóng, cảm giác nóng hổi ấy từ nơi sâu nhất trong cơ thể lan tràn đến tận trong tim, đặc biệt kích thích, so với xe chấn còn kích thích hơn.

Cậu nghĩ vớ nghĩ vẩn một hồi, phía dưới có chút trướng, nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy cái, thế nhưng không cương lên, ngày hôm qua bắn hơi nhiều.

Lúc Ben gọi điện thoại tới, Ngạn Dung mới vừa rửa tay xong, lau qua loa mấy cái rồi đi ra bắt máy.

Ben nói: "Tớ muốn mua quà cho Kaitlyn, cậu có rảnh đi cùng tớ không?"

Ngạn Dung nói: "Mua quà gì? Sắp sinh nhật nhỏ hả?"

Ben kinh ngạc nói: "Ngày mai là Thất Tịch, chính là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc đó, cậu không biết à?"

Ngạn Dung còn kinh ngạc hơn: “Thất Tịch? Lễ tình nhân?”

Buổi tối Vương Cẩm tan làm về nhà, phát hiện ra Ngạn Dung có chút né tránh anh, không giống như bình thường thấy cái là bám dính lấy, đến ngay cả khi đi ngủ cũng tránh qua một bên, thậm chí còn không xỏ áo phông của anh mà lại đi mặc bộ đồ ngủ Doraemon bị lãng quên nhét vào trong xó tủ từ đời nảo đời nào, chính là bộ anh mua cho cậu, áo ngắn tay thêm cái quần cộc, hoa văn hình mèo máy, Ngạn Dung luôn ghét bỏ nhìn trẻ con không chịu mặc.

… Vương Cẩm hiện tại cũng cảm thấy bộ đồ ngủ này quá ngây thơ, hoàn toàn không xứng với Ngạn Dung vừa đáng yêu vừa gợi cảm.

Anh hỏi: “Làm sao mà trốn xa như thế? Lại gần chút coi.”

Ngạn Dung nói: “Không muốn, ngày hôm nay là thứ hai, không thể làm tình.”

Vương Cẩm buồn cười nói: “Không làm, qua đây cho anh ôm em một cái.”

Ngạn Dung trực tiếp quay lưng lại, nói: “Không cho ôm.”

Vương Cẩm: “…”

Anh không biết Ngạn Dung bị cái gì, nhưng nghe giọng điệu cùng vẻ mặt lại không giống như đang tức giận, chắc có bí mật nho nhỏ nào đó rồi.

Vương Cẩm thử dò hỏi: “Ngày hôm nay làm những gì?”

Ngạn Dung đáp: “Cùng với Ben đi… em không nói cho anh.”

Cùng với Ben?

Vương Cẩm biết thừa cậu trai người Đức này là thẳng nam, nhưng vẫn giả đò nói: “Vậy anh có quyền tức giận rồi.”

Ngạn Dung nhanh chóng quay đầu lại, nhìn chằm chằm anh một lúc, xác định Vương Cẩm chỉ đang giỡn, mới nói: “Quỷ hẹp hòi.” Sau đó lè lưỡi ‘lêu lêu lêu’.

Vương Cẩm vươn tay ôm eo cậu kéo lại gần, giả vờ uy hiếp nói: “Lại nghịch ngợm không nghe lời rồi đúng không? Ba ba phải đánh đòn.”

Ngạn Dung nhưng lại "A" một tiếng, Vương Cẩm nói: "Sao thế?"

Ngạn Dung cau mày nhìn anh, nói: "Ba ba, mông em đau."

Vương Cẩm thấy hôm qua mình làm cũng không có quá đáng, nhưng nhìn biểu tình của cậu hiện giờ lại không giống như đang giả vờ, buông lỏng cậu ra một chút, lên lớp: "Anh đã nói rồi mà, không thể chịch quá nhiều, em tự tính đi, cuối tuần làm mấy lần? Không đau mới là lạ." Nói thì nói như thế, nhưng tay vẫn để lên chỗ xương cụt của cậu nhẹ nhàng xoa xoa.

Ngạn Dung hơi híp mắt, được xoa đến là thoải mái, chậm rãi ngủ khì.

Tối hôm sau, Vương Cẩm có việc đột xuất phải tăng ca, hơn 11h mới về đến nhà, may mà sáng sớm nay lúc đi đã đặt trước bánh gato và hoa tươi.

Anh đẩy cửa phòng ra, bỗng dưng choáng váng.

Ánh đèn rất mờ, bánh gato được đặt ở bàn, trên giường rải đầy cánh hoa hồng, chắc hẳn được ngắt xuống từ chính bó hoa mà anh đặt.

Ngạn Dung nằm trên những cánh hoa kia, chỉ mặc mỗi cái áo phông trắng của Vương Cẩm, hai chân để trần, cẳng chân buông hờ trên mép giường, chỗ đùi trắng nõn còn dính một cánh hoa. Dáng người cậu cao, áo phông chỉ có thể che đến bắp đùi, bên dưới hình như không có mặc quần lót, phần hơi nhô lên giữa hai chân cũng bị nửa che nửa hở.

Cậu chờ lâu quá, ngủ quên mất, bên cạnh còn có ipad, vẫn còn đang phát hoạt hình, sắp tới đoạn kết thúc, cảnh Simba và Scar quyết đấu.

Vương Cẩm ngồi xuống bên mép giường, quả nhiên nhìn thấy khóe mắt Ngạn Dung còn hơi ươn ướt, cậu mỗi lần xem bộ phim hoạt hình này đều sẽ khóc, bất kể có xem đi xem lại bao nhiêu lần. Vương Cẩm dùng lòng bàn tay xoa xoa khóe mắt cậu.

Ngạn Dung mở mắt ra, bên trong con ngươi xanh lam ướt át có chút mơ màng khi vừa tỉnh ngủ.

Vương Cẩm cười nói xin lỗi: "Anh về muộn quá."

Ngạn Dung xoa nhẹ mắt, ngồi dậy nói: "Cũng không muộn lắm, mệt không?"

Vương Cẩm ôn nhu nói: "Không mệt. Em chuẩn bị mấy thứ này lãng mạn thật đó, anh rất thích."

Ngạn Dung thực vui vẻ, nói: "Còn có một điều lãng mạn to bự hơn, anh còn chưa thấy đâu."

Vương Cẩm phối hợp nhìn ngó hai bên xung quanh: "Ở nơi nào?"

Ngạn Dung nhanh nhẹn đứng trên giường, hai tay túm lấy áo phông, vừa thần bí lại hưng phấn hô: "Surprise!"

Cậu đem áo phông kéo lên cao, quả nhiên không có mặc quần lót.

Vương Cẩm vốn cho rằng chỉ có thế.

Nhưng rất nhanh, anh phát hiện ra một thứ khác.

Chỗ hông bên phải của Ngạn Dung có thêm một hình xăm.

Vương Cẩm: "…"

Ngạn Dung hỏi anh: "Anh vui không?"

Vương Cẩm: "… Vui."

Ngạn Dung nói: "Vậy sao anh lại không cười?"

Vương Cẩm không thể làm gì khác đành há miệng ra cười.

Ngạn Dung thả tay xuống, có hơi thất vọng, nói: "Có phải anh không thích không?"

Vương Cẩm nói: "Không phải."

Ngạn Dung nói: "Vậy tại sao anh không vui?"

Vương Cẩm suy nghĩ một chút, nói: "Thợ xăm hình đẹp trai không?"

Ngạn Dung ngồi xuống, chân tách sang hai bên người Vương Cẩm, vui vẻ nói: "Thì ra anh ghen! Thợ xăm hình là con gái, hơn nữa có bạn gái rồi!"

Vương Cẩm liền nở nụ cười.

Hai người ôm nhau hôn hít thân mật, Vương Cẩm cầm cánh hoa hồng dính lên đầu ngực Ngạn Dung, ngón

tay không ngừng khiêu khích, nước từ cánh hoa nhuộm cho màu sắc hai 'hạt trái cây' càng thêm tươi thắm, Vương Cẩm từ đôi môi Ngạn Dung hôn liếm dọc xuống dưới, sau đó đem nơi ấy của cậu ngậm vào, anh trước đây không thích trò này, nhưng năng lực học tập của anh khủng quá, làm thử cho Ngạn Dung mấy lần, hiện tại kỹ thuật bằng miệng phải gọi là kinh người, làm cho Ngạn Dung liên tục khóc lóc gọi ba ba. Vương Cẩm nhỏm dậy đi lấy bao, lại bị Ngạn Dung ngăn cản, dùng đôi mắt ướt át kia yêu cầu anh trực tiếp bắn vào.

Ở cùng chỗ với Ngạn Dung, mỗi giây qua đi đều rất tuyệt vời, Thất Tịch hôm nay lại càng tuyệt vời hơn.

Ngạn Dung nằm nhoài trong lồng ngực của anh, nửa mơ nửa tỉnh nói mớ, không gì ngoài mấy câu "Ba ba em yêu anh".

Vương Cẩm dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hình xăm trên eo Ngạn Dung, nhịn một lúc rốt cuộc cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Từ lâu đã nghe nói mấy thợ xăm hình rất thích đề cử cho người nước ngoài mấy chữ hán đủ hình đủ kiểu, hôm nay cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.

Ở chỗ eo Ngạn Dung, trên làn da trắng như tuyết, xăm một đóa hoa đỗ quyên, còn có ba chữ tiếng hán "Cẩm Thái Thái." (Mrs Cẩm =)))

NOTE: Có lẽ Ngạn Dung định viết Cẩm đại đại ( ) nhưng vì chữ cách điệu nên nó biến thành thái thái ( )

79. Chương 79: Một Chút Cũng Không Ngọt – [trung Thu Trứng Màu]

Tạ Trúc Tinh đẩy Vương Siêu, hai người lảo đảo lùi tới chỗ sofa, sau khi ngồi vào trong ghế là bắt đầu ôm hôn nhau kịch liệt, tên đã lên cung rồi thế nên chẳng hơi đâu để ý vụ quần áo nữa, Vương Siêu vội vàng qua quýt tụt quần xuống, ném lung tung qua một bên, bịch một tiếng ngã xuống ghế, chờ Tạ Trúc Tinh đến đè mình.

Ấy nhưng Tạ Trúc Tinh lại bất động, nhìn chằm chằm cái mông lộ ra của hắn.

Vương Siêu: "Nhìn cái gì?"

Tạ Trúc Tinh nhéo mông hắn một cái.

Vương Siêu kích động không nhịn nổi: "Nhanh lên nào."

Tạ Trúc Tinh vừa bóp vừa thưởng thức cái mông của Vương Siêu.

Thoạt đầu Vương Siêu còn thoải mái mà rên rỉ, lúc sau chờ lâu quá mất hết kiên nhẫn: "Còn chưa xong hả? Có làm hay không? Không là anh đứng lên đó!"

Tạ Trúc Tinh: "Làm."

Chịch chịch chịch.

Chia tay bốn mươi mốt ngày, làm lành rồi.

Hơn một tháng sau, tóc Vương Siêu đã dài hơn, màu da cũng trắng lên hai tông, vẻ đẹp trai quay về được hơn một nửa.

Ngày tết trung thu, hắn theo Tạ Trúc Tinh trở về quê của cậu, gặp mặt cha mẹ Tạ.

Buổi tối ăn xong bữa cơm đoàn viên, Tạ Trúc Tinh nói: "Đi thôi, em dẫn anh ra ngoài tản bộ một lát."

Vương Siêu đang cảm thấy gò bó nên nhanh chóng chạy theo.

Bóng tối mờ mờ, không ai nhận ra bọn họ.

Hai người đi xuyên qua con đường thưa thớt người qua lại, Vương Siêu hết ngó đông lại ngó tây, bị tụt lại phía sau một đoạn.

Tạ Trúc Tinh dừng chân lại, vươn tay về phía hắn: "Tới đây."

Vương Siêu hí ha hí hửng chạy tới, hơi do dự đưa tay ra.

Tạ Trúc Tinh nắm tay hắn đi cả đoạn đường, hai người đi tới bờ sông trong thành phố, tựa vai ngắm trăng.

Liễu rủ lả lướt, gió thu hiu hiu.

Bọn họ hiếm khi ở bên nhau mà lại yên tĩnh thế này.

Vương Siêu nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, nghĩ thầm, ba ba, ma ma, anh đại, anh hai, Vương Siêu thật hạnh phúc a.

Hắn nhìn Tạ Trúc Tinh một chút, Tạ Trúc Tinh đương ngước nhìn trăng rằm, vầng trăng rọi một tầng ánh sáng ôn nhu ở trên gương mặt cậu.

Hắn hiếm khi muốn nói chuyện một cách tình cảm: “Nè, em nghĩ cái gì đó?”

Tạ Trúc Tinh cúi đầu, nở nụ cười.

Vương Siêu nói: “Chỉ nguyện người trường cửu, ngàn dặm dưới trăng thâu?” (Thuỷ điệu ca đầu – Trung thu by. Tô Thức)

Tạ Trúc Tinh lắc đầu, vẫn nhàn nhạt cười.

Vương Siêu hỏi: “Đến cùng là nghĩ cái gì đó? Nói cho anh nghe chút thôi?”

Tạ Trúc Tinh nói: “Nghĩ tới cái mông của anh.”

Vương Siêu: “…”

Tạ Trúc Tinh nói: “Hồi trước anh phơi mặt đen như quả trứng kho, em còn tưởng rằng người anh cũng không trắng, lúc cởi quần ra rồi mới phát hiện mông lại không bị đen, trắng đến phát sáng.”

Cậu chỉ chỉ lên trên bầu trời: “Giống y như ánh trăng.”

Vương Siêu: “…”

Tạ Trúc Tinh nhìn xung quanh một chút, mọi người đều đang ngắm trăng, không ai chú ý tới họ.

Cậu sán lại gần đấy hôn Vương Siêu một cái, nói: “Ánh trăng ánh trăng, anh yêu em không?”

Vương Siêu hơi buồn cười.

Tạ Trúc Tinh nói: “Ánh trăng ánh trăng, em yêu anh.”

Vương Siêu cười thành tiếng: “Cút, em đúng là đồ thiểu năng.”

– HẾT –

80. Chương 80: Đặc Điển Tết Nguyên Tiêu (chưa Beta)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại thêm một cái tết nguyên tiêu.

Năm ngoái ba má Vương mua nhà ở Hải Nam, qua tết xuân một cái liền chuyển tới đó sinh sống.

Vương Tề bận chăm vợ, rất ít khi về nhà.

Tóc của Vương Siêu đã dài, da dẻ cũng trắng trẻo như xưa, giá trị nhan sắc quay về thời kỳ đỉnh cao, công tác bận rộn hơn hẳn, suốt ngày oán giận đến cả thời gian chịch nhau cũng không có, hơn nữa hắn và người yêu vừa mua nhà mới, căn bản cũng chẳng mấy khi về nhà.

Trong căn biệt thự của nhà họ Vương chỉ còn lại hai người là Vương Cẩm và Ngạn Dung, Ngạn Dung từ lâu đã xem đây như nhà mình, Vương Cẩm cũng thích sự yên tĩnh.

Sáng sớm hôm tết nguyên tiêu, Ngạn Dung đã bắt đầu lên kế hoạch cho buổi đi chơi tối nay.

Ngoài bánh trôi và sự đoàn viên, đối với cậu, ngày lễ này còn có một ý nghĩa khác rất quan trọng.

Tết nguyên tiêu năm ngoái, Vương Cẩm đưa cậu đi chơi hội đèn lồng, đó là lần đầu tiên cậu cảm nhận được sự náo nhiệt và thú vị của ngày lễ cổ truyền Trung Quốc, Vương Cẩm mua cho cậu rất nhiều đèn lồng, còn có mặt nạ Cừu Vui Vẻ, đèn lồng và mặt nạ cậu đều cất kỹ, mỗi lần lấy ra ngắm đều thấy thích vô cùng, đồng thời còn cảm thấy vô cùng quý giá, cậu muốn giữ gìn chúng nó thật tốt, đây đều là những kỷ niệm về sự rung động ban đầu của cậu dành cho Vương Cẩm.

Chính ngày hôm ấy cậu đã bắt đầu yêu Vương Cẩm, đó là kỷ niệm quý giá nhất, ngọt ngào nhất trong cậu.

Vì thế từ khi bắt đầu được nghỉ đông, cậu đã mong chờ mãi đến ngày này, mong còn hơn mong tết.

Đến chiều, kế hoạch bị chết non. Bệnh viện thông báo rằng Vương Cẩm phải đến đó ngay lập tức, tăng ca đột xuất.

Trước khi đi, Vương Cẩm thấy cậu rầu rĩ không vui, an ủi: "Dù không có anh bên cạnh, em cũng đừng nên bỏ phí một ngày lễ náo nhiệt thế này, không phải hôm qua bạn học rủ em đi chơi sao? Ra ngoài với bạn đi, chú ý an toàn."

Ngạn Dung ngoan ngoãn đồng ý: "Vâng, em sẽ gọi cho mấy cậu ấy, anh cố gắng làm việc."

Vương Cẩm đi rồi, Ngạn Dung liền gọi điện cho bạn học, vốn dĩ nhóm bạn thân hẹn buổi tối cùng nhau đi rước đèn lồng, có gọi cậu đi cùng, nhưng lúc ấy Ngạn Dung nói nhà có việc không đi được, mọi người rất tiếc nuối, bây giờ cậu nói muốn đi, ai ai cũng đều hoan nghênh.

Mấy ngày gần đây thời tiết Bắc Kinh bỗng nhiên đẹp lạ, sương mù tan hết, bầu trời vạn dặm trong xanh, buổi tối cũng không lạnh lắm, lại đúng dịp lễ tết, phụ huynh đưa con em đi chơi, hội đèn lồng người đông nghìn nghịt, chen lấn náo nhiệt vô cùng.

"Cái này gọi là đố đèn, câu đố được viết ở trên đèn lồng, đoán đúng sẽ được phần thưởng kỷ niệm." Ngạn Dung giới thiệu rất oai, còn hơi đắc ý khoe: "Năm ngoái tớ đoán đúng mấy cái lận." Có điều đều là nhờ sự trợ giúp từ Vương Cẩm.

"Uầy!!!" Mọi người nhao nhao tỏ vẻ hâm mộ.

Sau khi đoán xong mấy câu đố đèn đơn giản, cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Ngạn Dung chỉ vào một sạp ven đường: "Đây là kẹo đường, thích hình gì chủ sạp cũng làm được hết, năm ngoái tớ thấy có hình Tôn Ngộ Không, đẹp cực luôn, trong tay còn cầm cả gậy Kim Cô nữa đấy!" Cậu không mua cái này, thế nhưng Vương Cẩm có mua cho cậu một cái đèn lồng Tôn Ngộ Không.

Vây xem sạp kẹo đường một lúc, lại tiếp tục dạo chơi, vừa đi, Ngạn Dung vừa tận tình giới thiệu, đồng thời cũng nhớ lại những kỷ niệm vào năm ngoái, dù rằng xen lẫn trong đám đông rộn ràng, còn có các bạn học xung quanh, thế nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy rất cô đơn.

Đi đi đi, đi rồi lại đi, cậu nhìn thấy ở phía trước có sạp bán kẹo hồ lô. Năm ngoái cậu không được ăn, bởi vì mới làm xong phẫu thuật, Vương Cẩm sợ cậu ăn vào sẽ tức bụng.

Cậu nói: "Mấy cậu có muốn ăn kẹo hồ lô không? Tớ khao."

… Không một ai đáp lời.

Ngạn Dung quay đầu nhìn lại, nào còn ma nào đi theo sau cậu.

Cậu và đám bạn học lạc nhau rồi.

Gọi điện cho đám bạn, thế nhưng mọi người đều nói chả biết chính xác mình đang ở chỗ nào, cuối cùng đành hẹn nhau, tụ tập ở sạp kẹo đường ban nãy vừa đi qua.

Vấn đề là… sạp kẹo đường nào? Người nước ngoài nhìn dân Trung Quốc ai ai cũng giống nhau!

Đã thế Ngạn Dung còn bị mù đường, hiện tại nhiều người dư này, cậu theo dòng người đi tới đi lui, nhìn chỗ nào cũng cảm thấy mình đã từng đi qua rồi.

Đi mãi cũng mệt, lại còn hơi đói bụng, cậu tự mua cho bản thân một que kẹo hồ lô.

Que kẹo hồ lô này trông óng ánh long lanh, thế nhưng khi cắn xuống, không những không ngọt, lại còn chua chua, quả sơn tra thứ hai cũng giống y như vậy.

Cậu chẳng vui tẹo nào sất, rất nhớ Vương Cẩm, rất muốn về nhà, còn muốn que kẹo bông ngọt ngào như năm ngoái nữa.

Cậu nhắn tin cho bạn học, nói mình về nhà trước, sau đấy yên lặng chen lấn qua đám đông, chẳng còn lòng dạ nào thưởng thức các trò vui ven đường, tâm trạng tụt dốc không phanh.

"Ngạn Dung!"

Ai gọi cậu đó?

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, mờ mờ ảo ảo, chỗ giao lộ ánh đèn lập lòe, có một người đàn ông mặc áo khoác đen đứng đó.

Vậy mà lại là Vương Cẩm!

Cậu vài bước đã chạy bay đến, vui vẻ nói: "Vương Cẩm Châu! Sao anh lại ở đây?"

Vương Cẩm cười nói: "Tăng ca xong tự dưng nhớ ra em nói hẹn bạn đến đây chơi, thế nên anh tới chờ xem có tiện đường đón em về nhà không."

Ngạn Dung kéo tay Vương Cẩm, phát hiện ra nó lành lạnh, chỗ này không được đỗ xe, chắc hẳn Vương Cẩm đã đợi ở đây một lúc lâu rồi.

Cậu chà chà tay Vương Cẩm, sau đấy bao lấy đút vào trong túi áo mình, hỏi: "Sao anh không gọi cho em? Nhỡ em không đến đây, hoặc là đi hướng khác thì sao trông thấy anh được."

Vương Cẩm cười một cái, hỏi: "Bạn em đâu hết rồi?"

Ngạn Dung nói: "Bị lạc nhau, em đã nhắn tin cho họ nói mình về nhà trước."

Vương Cẩm thông minh cỡ nào, đương nhiên nhìn ra cậu đi chơi không được vui, nói: "Vậy chúng mình về nhà đi."

Thế nhưng Ngạn Dung lại lôi kéo tay anh nói: "Chờ chút, em muốn ăn kẹo bông."

Mua xong kẹo bông, cậu liếm liếm. Chính thế, hương vị này mới chuẩn.

Vương Cẩm hỏi: "Ngọt không?"

Cậu nói: "Ngọt."

Vương Cẩm cầm lấy tay cậu, cúi đầu cắn một miếng kẹo bông nhỏ, cau mày nói: "Ngọt quá thể, có chút khé."

Ngạn Dung nhìn chung quanh, mọi người đều đang bận chơi bời ăn uống, không ai chú ý tới bọn họ, cậu nhón chân lên, nhanh chóng hôn Vương Cẩm một cái.

Vương Cẩm ngớ ra rồi cười rộ lên.

Ngạn Dung cũng cười, hỏi: "Em ngọt hông?"

Vương Cẩm không đáp, ôm cậu đi ra ngoài, trầm giọng nói: "Cái này phải để anh ăn xong rồi mới biết được."

Về đến nhà, 'ăn' no nê vui sướng.

Ngạn Dung quỳ gối trên giường, quay đầu nhìn Vương Cẩm, đôi mắt xanh long lanh ngập nước, khuôn mặt phấn hồng, nhỏ giọng cầu khẩn: "Được rồi, đừng liếm nữa, anh mau vào đi."

Vương Cẩm nghe lời dừng lại, đưa vào trong.

Ngạn Dung "Ah" một tiếng, eo mềm nhũn.

Vương Cẩm từ phía sau ôm lấy Ngạn Dung, một tay nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm "Cẩm Thái Thái" chỗ sườn hông cậu, từ khi có cái này, làn da chỗ đó của cậu trở nên mẫn cảm hơn rất nhiều, chỉ cần xoa nhẹ, cả người Ngạn Dung liền run lên.

Vương Cẩm một bên đâm cậu, một bên ghé thấp vào lỗ tai cậu, gọi: "Ngạn Dung, Ngạn Dung của anh."

Lỗ tai cậu cũng đỏ hây hẩy, cả người ửng hồng hết cả lên.

Một lát sau, Vương Cẩm dừng lại, xoay cậu nằm ngửa ở trên giường, thay đổi tư thế, tiếp tục tiến vào, so với ban nãy thì kịch liệt hơn rất nhiều.

Cậu không chịu được, ôm chầm lấy cổ Vương Cẩm, gọi "Ba ba", cầu tha thứ, thế nhưng phản tác dụng, Vương Cẩm càng lúc càng làm càn.

Hồi lâu, sau khi bình ổn lại, hai người ôm nhau, trao từng nụ hôn vụn vặt.

Ngạn Dung hỏi: "Lúc đứng ở giao lộ chờ em, trong lòng anh nghĩ cái gì?"

Cậu cảm thấy, nhất định Vương Cẩm cũng nhớ về ngày này năm ngoái, cậu muốn biết suy nghĩ của anh có giống mình không.

Vương Cẩm nghĩ một lúc, bỗng nhiên bật cười.

Ngạn Dung hiếu kỳ hỏi: "Rốt cuộc là nghĩ gì vậy?"

Vương Cẩm cười nói: "Tết nguyên tiêu năm ngoái, em quá dễ cưng, ngày đó anh rất muốn hôn em."

Ngạn Dung nhớ lại, nói: "Thế nhưng cuối cùng anh có hôn em đâu, em rất thất vọng."

Vương Cẩm hôn cậu một lúc, nhẹ giọng nói: "Em vừa đi, anh đã thấy hối hận ngay. Sau này anh thường nghĩ, hình như bắt đầu từ ngày hôm ấy, anh liền bị thằng nhóc nhà em mê hoặc mất rồi."

Ngạn Dung mở to hai mắt.

Cậu luôn cảm thấy mình động tâm sớm hơn Vương Cẩm rất nhiều, tất cả đều tại Vương Cẩm dụ dỗ cậu, cậu cho rằng phải mãi sau này Vương Cẩm mới cảm thấy có hứng thú với mình.

Thì ra bọn họ rung động cùng lúc, gần như là trong cùng một ngày, hai người liền bị đối phương mê hoặc, từ đấy hăm sâu vào trong ái tình.

Cậu cực hài lòng, ôm lấy Vương Cẩm, nói: "Vương Cẩm Châu, anh là tốt nhất, tốt nhất quả đất luôn!"

Vương Cẩm ôm lại cậu, dịu dàng hỏi: "Còn đau không? Có muốn tắm rửa không?"

Cậu lắc đầu một cái, làm nũng hỏi: "Ba ba, vậy rốt cuộc Ngạn Dung của ba ba có ngọt không? Ngọt đến nhường nào?"

Vương Cẩm cười cong cả mắt, nói: "Ngạn Dung của ba ba, ngọt nhất quả đất luôn."

Ngạn Dung vui vẻ nhào vào trong lồng ngực của anh, cọ tới cọ lui.

Hôm nay là ngày tròn một năm bọn họ yêu nhau.

Sau này bọn họ còn muốn trải qua rất nhiều năm 'tròn' như vậy, cả đời này đều là tết nguyên tiêu, mãi mãi yêu đối phương nhiệt tình như ngày hôm nay.

Mỗi một ngày trong cuộc đời này, đều sẽ như ngày hôm nay, là người yêu ngọt ngào nhất của đối phương.

– HẾT –

Dạo này đã đi làm, chẳng mấy khi để ý weibo, hôm qua sinh nhật nên được nghỉ, lượn lờ thế nào lại tìm ra cái này =))) Triệu hồi beta (* ´ ‘)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dang-ve-anh-thich-em-deu-co